

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

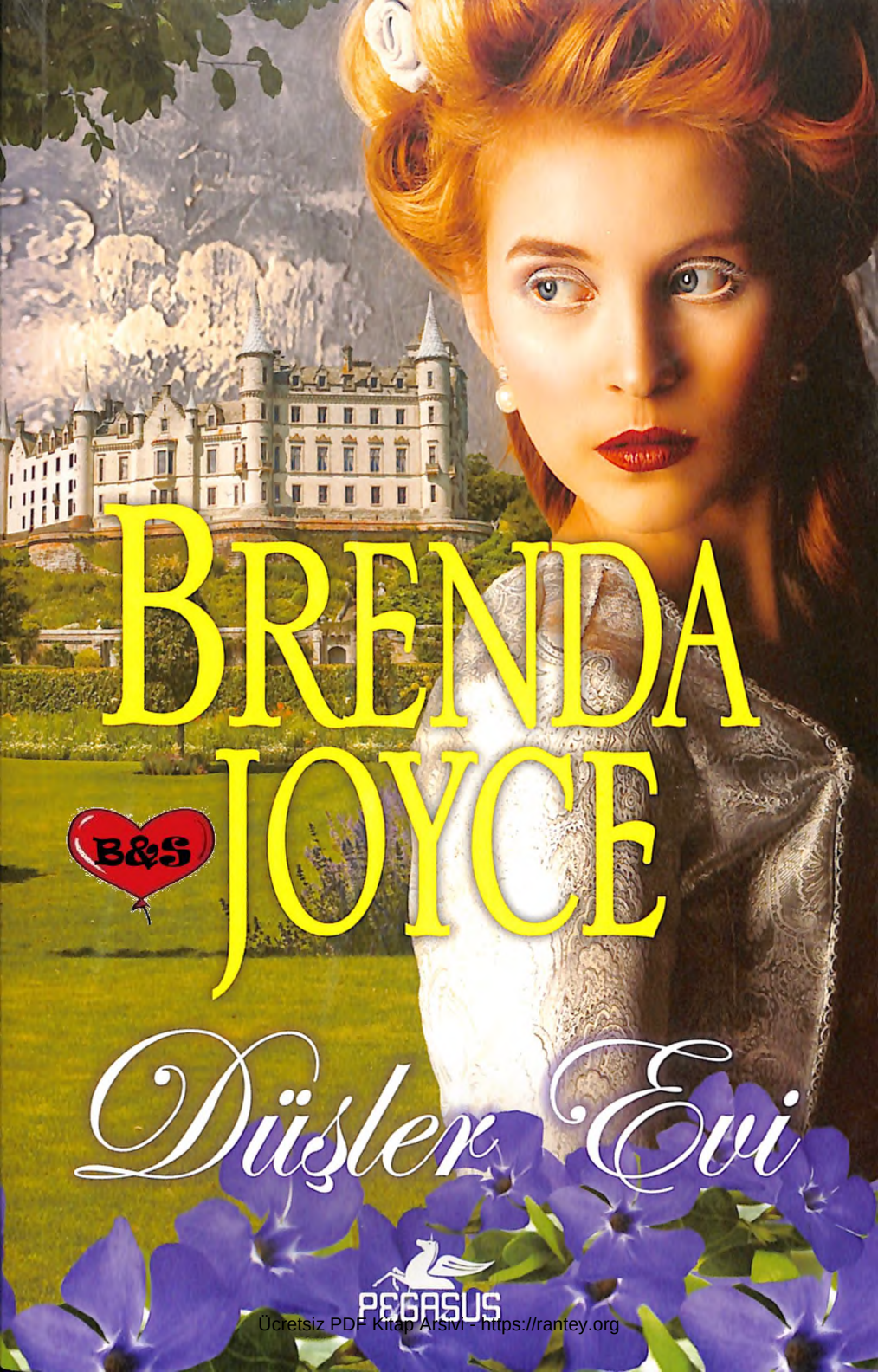
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRENDA JOYCE

Düster Evi

TUTKU HİÇ BU KADAR KARANLIK VE İHANET HİÇ BU KADAR TEHLİKELİ OLMAMIŞTI...

Cassandra de Warenne, günlerini sakın bir İngiliz malikânesinde yegenine bakarak geçirirken kız kardeşi göz kamaştıran bir yüksek sosyete hayatı yaşamaktadır. Cass, Tracey'nin son sevgilisi Antonio de la Barca'yla tanıştığı anda güçlü bir çekim hissetmiştir. Bu çekim hayal edebileceğinden çok daha derin, etkili ve tehlikeli bir şeyin habercisidir. Çünkü de Warenne ile de la Barca ailelerinin, dört yüz elli yıl önce ailesi, sevgilisi ve arkadaşlarının ihanetine uğrayan Isabel adlı bir kadına dayanan ve korkunç kalp kırıklıkları, rekabet ve kanla dolu karmaşık bir tarihi vardır. Günümüzdeyse Isabel öteki dünyadan, iki aileyi son bir kez bir araya getirip intikamını almaya çalışacaktır.

Son sayfasına kadar etkisinden kurtulamayacağınız büyüleyici bir aşk ve korku hikâyesi...

“Huzursuz bir hayalet, soyundan gelenlere musallat olarak çok uzak bir geçmişteki ihanetin intikamını almaya çalışıyor...”

Okurları mest edeceği kesin.”

Kirkus Reviews

“Gerçekçi karakterler ve Orta Çağ saray hayatı entrikaları...
Romantizmle sonlanan bu gerilimin keyfini çıkarın.”

Publishers Weekly

“Hayalet öykülerini ve ruh ikizi romanlarını sevenler *Düşler Evi*'ne bayılacaklar. Bu eser Gotik bir cevher.”

People

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-704-8

9 786052 997048

Düşler Evi

Pegasus Yayınları: 2318

Düşler Evi

Brenda Joyce

Özgün Adı: House of Dreams

Editör: Aycan Ak

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2020

ISBN: 978-605-299-704-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Brenda Joyce, 2000

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Brenda Joyce

Düşler Evi

İngilizceden çeviren:
Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bu roman, en iyi arkadaşlarımdan ikisine,
Jennifer Enderlin ve Cherly Nesbit'e adanmıştır.
Onlar olmasa bu kitabı yazamazdım.
En içten sevgilerim ve teşekkürlerimle!*

BİRİNCİ BÖLÜM

SİR

BİR

BELFORD EVİ, SUSSEX'İN DOĞUSU, GÜNÜMÜZDE

Kız kardeşi hangi cehennemdeydi?

Cass hayatının çoğunu kız kardeşinin gölgesinde geçirmişti. Tracey, Cass'ın tanıdığı en güzel ve alımlı kadınlardan biriydi ama ne yazık ki her zaman geç kalırdı. Cass berbat bir haldeydi. Bir kez olsun, hiç değilse o gün, Tracey vaktinde gelir miydi?

İki saat sonra Tracey'nin misafirleri eve dolmuş olacaktı. Bunlar Forbes 400 listesine giren tipten insanlardı; moda dergilerinden fırlamış gibi görünen eşleri olan Silikon Vadisi'nde beklenmedik bir şekilde milyoner olmuş garip tipler, ünlüler, yüksek mevki sahibi insanlar, basın, iki Japon bankacı, birkaç tane rock yıldızı, İsrailli bir denizcilik şirketi sahibi, bir büyükelçi ve birkaç tane dükkân, düşes ve kont. Bütün bunları düşünmek bile Cass'e kalp çarpıntısı veriyordu.

Ama Tracey en çok, her ne kadar telefonda konuşuyor olsalar da kızını üç aydır görmediği için vaktinde gelmeliydi.

Cass, pencerenin önünde sinirleri gerilmiş bir halde durup bembeyaz çakıltaşlarıyla kaplı özel araba yolunun ilerisine, Sussex'in doğusunun birbiri ardına uzayıp giden o yemyeşil tepelerle dolu kırsal manzarasına baktı. Terliyordu. Ev ile uzaktan yalnızca açık renk taşlarla kaplı çatılardan ibaretmiş gibi gözükken küçük bir köy olan Belford arasında uzanan tarlalarda süt inekleri otliyordu. Sisli bir gündü, yağmur her an bastırıp görüş açısını azaltabiliirdi. Buna rağmen, etraflarındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

tepelerden birinin üzerine kurulmuş, tam beş asırdır dimdik ayakta duran kalesiyle bir turistik cazibe merkezi haline gelmiş olan en yakınlarındaki kasabayı, Romney'i görebiliyordu. Cass, aynı zamanda kırların arasından kıvrıla kıvrıla uzanan incecik otoyolu da görebiliyordu. Yolda hiç araba yoktu.

Bir ufaklığı, "Annem nerede? Neden hâlâ gelmedi?" diye soran sesi duyuldu.

Yedi yaşındaki yeğenin sorusunu yanıtlamak için arkasını dönerken, Cass'in midesi düğüm düğüm olmuştu. "Annen birazdan gelir, buna eminim," diye teselli etti. Bu sırada aklından, *Lütfen, Trace. Alyssa için, benim için lütfen çık gel!* diye geçiriyordu.

Alyssa hiç bozulmamış pembe ve beyaz yatağına oturup, hepsi de güzel bir şekilde işlenmiş, yatak odasının dekore edildiği renklerde, çoğunlukla pembe, beyaz ve kırmızı kabarık yastıklarına sırtını yasladı. Üzerinde Harrods'dan alınma açık mavi bir elbise ve lacivert çoraplı ayaklarında kaba saba siyah süet ayakkabılar vardı. Kuzguni siyah saçlarını geriye yatırıp kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir tokayla tutturulmuştu, yüzü ovalanmış ve parlak görünüyordu. Çok güzeldi ama annesine hiç ama hiç benzemiyordu. Alyssa mahzun bir şekilde, "Bir saat önce gelmiş olması gerekirdi," dedi. "Ya gelmezse?"

Cass en büyük korkusunu dile getirmiş olan yeğenin yanına koştu. "Gelecek, tatlım. Buna emin olabilirsin. Bu daveti Catherine Teyze veriyor olsa bile bu Tracey'nin resmi daveti. Bunu biliyorsun. Gelmesi şart."

Alyssa başıyla onayladı ama hiç de ikna olmuş görünmüyordu.

Cass, küçük kız kardeşinin çılgın ve sorumsuz bir insan olduğunu biliyordu ama bu kadar da olamazdı. Bu akşamki, davet Tracey'nin Sotheby's Londra'daki yeni işi onuruna veriliyordu. Tracey, Catherine'den dünyada gayet nadir bir gerdanlılığı birkaç düzine potansiyel alıcıya, uluslararası sosyetenin kaymak tabakasına sergilemek için kendisi adına bir davet vermesini rica ettiğinde Catherine bu isteğini kabul etmişti. Teyzeleri yeğenlerinin isteklerini nadiren geri çevirirdi. Cass'in şakakları sinir bozucu bir şekilde zonklamaya başladı. Tracey gelecekti... Değil mi?

Cass bu davette ev sahibi olarak Catherine Teyze'ye yardımcı olabileceğini hayal dahi edemiyordu. O kız kardeşi gibi yüksek sosyete-den değildi. Devamlı beş yıldızlı otellerde kalıp birinci sınıfta seyahat etmiyordu. Meşhur çapkınlarla veya polo oyuncularıyla orada burada görülmüyordu, hatta bir davete giyebileceği gece elbisesi bile yoktu. Süpermodellerin düşünlerine gitmiyordu. Cass'in son erkek arkadaşı bir rock yıldızı değil, gazeteciydi.

"Bazı insanlar geç kalmazlarsa olmaz," dedi Cass birden aslında hiç öyle hissetmese de sesinde bir küçümsemeyle. "Bu çok kötü bir alışkanlık," dedi. Ve doğru söylüyordu. Cass, Tracey'nin aslında insanları bekletmekten hoşlanmadığını biliyordu. Sadece öyle oluyordu işte. Bu dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanmaktan çok, iyi organize olamamaktan ve zamanı iyi yönetememekten kaynaklanıyordu. Hiç kimse kız kardeşinin yaşadığı gibi yaşamıyordu.

Yine de gün boyu Cass'in içini bir kurt kemirip durmuştu. Ya bu gece ya da kız kardeşinin ziyareti bir felaketle sonuçlanacakmış gibi hissediyordu. Cass, her ne kadar nedenini bilemese de şimdiye dek hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Cass sadece içine doğan bu kötü hissin Tracey'nin yerine davete katılmak zorunda kalmasından kaynaklanmamasını umuyordu.

Alyssa, "Artık yeni işi yüzünden çok meşgul," diyerek o kara gözlerini yere eğerken, kapkara, gür kirpikleri kaymaktaşını andıran o yanakları yelpazeliyordu. O sıralarda, dünya turnesi kapsamında Uzak Doğu'da bulunan rock yıldızı babası, Rick Tennant'ın hık demiş de burnunda düşmüş gibi duruyordu.

Cass de böyle olmasını ümit ediyordu. Sotheby's müzayede salonundaki iş, kız kardeşi için adeta biçilmiş kaftandı, işvereni onun bu ünlü olma durumunun ve bağlantılarının kaymağını yerken, kız kardeşi de zengin ve ünlü insanların arasına karışabiliyordu. Evliliğinin, hatta işin doğrusu boşanmasının ardından Tracey belli başlı pek çok derginin sosyete sayfalarında sıkça boy gösterir olmuştu.

Tracey'nin Rick'le evliliği üç yıldan kısa sürmüştü. Cass, yeğeni Alyssa'nın iyiliği için bu evliliğin sürmüş olmasını isterdi. Ancak Alyssa başına gelen en iyi şeydi ve onu kendi kızıymışçasına seviyordu.

Aslında, bazen isterse Tracey'nin hayatlarının içine girip Alyssa'yı herhangi bir açıklama yapmadan alıp götürebileceğini unutuyordu. Tabii, Cass Tracey'nin böyle bir şeye asla kalkışmaması için dua ediyordu.

Alyssa, "Bir araba sesi duydum," diye oturduğu yerden hoplayarak ayağa fırlarken yüzü ışıltı ışıltı aydınlanmıştı.

Cass rahatlamıştı. Alyssa o kapkara saçları ardında bir pelerin gibi uçuşarak pencereye koşarken Cass kollarıyla kendini sarıp iç çekmişti çünkü ev sahibesi rolünü oynaması gerekmeyecekti ve küçük bir kızın açısından da düşünürse, bitmek bilmezmiş gibi gelen bir ayrılığın ardından Alyssa nihayet annesini görebilecekti.

Alyssa, hislerini belli etmemeye çalışan bir ses tonuyla, "O değilmiş," dedi.

Midesine bir taş otururken Cass ayağa fırlamıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?" Tracey nerede kalmıştı!

Alyssa dokunsanız ağlayacakmış gibi duruyordu. Cass onun solgun yüzüne bakıp elini uzattı. "Geç kalıyor. Yürüyüşe çıkalım mı? Vakit geçirmemize yardımcı olur," dedi.

Alyssa inatçı bir ifadeyle çenesini hafifçe öne doğru çıkarak, "Burada beklemeyi tercih ederim. Onun gelişini kaçırmak istemiyorum," dedi.

Cass yeğeninin dikkatini dağıtmak için başka bir öneride bulunmadan, kapı hafifçe tıklatıldı ve elinde gümüş bir tepsiyle Catherine Teyze çıkageldi. Daha odaya adım atar atmaz bakışları hemen Cass'in gözlerini buldu ve Alyssa'ya da gülümsedi. "Biraz çörek ve çay, tatlım. Karnın acıkmış olmalı, Alyssa. Bütün gün ağzına tek lokma bir şey koymadın."

Alyssa kollarını göğsünde sıkı sıkıya kavuşturdu. "Neden böyle geç kalmak zorunda? O da beni özlemiyor mu?"

Catherine elindeki tepsiyi odanın diğer bir duvarında yer alan pencerelerin önüne, iki pembe kadife koltuğun arasına yerleştirilmiş olan Chippendale sehpanın üzerine itinayla bıraktı. Yaşı yetmişe gelmiş olsa da Catherine Teyze ellisinden gün almamış gibi görünen, uzun boylu, mihrabı yerinde, heykel gibi bir kadındı. Kızıl saçları omzu hizasındaydı ama topuz yapılmıştı ve hâlâ çok güzel bir kadındı, mavi gözlerinin içi her daim gülerdi. Üzerinde yalnızca gri bir pantolon, beyaz

bir bluz ve daha da koyu renk bir hırkayla bile gayet kendinden emin ve kendi kendine yetebilecek asil görünümlü bir kadın havası vardı. Cass onun karakterine, cömertliğine ve hayatını adadığı onca güzel amaca hayrandı. “Elbette özlüyor. Misafirlerimiz saat yedide gelmeye başlayacak ve anneni tanıyorsam eğer böyle bir davet için hazırlanması en az iki saatini aldığından o hazırlıkları tamamlayabilmek için her an çıkıp gelebilir,” dedi Catherine gülümseyerek.

Alyssa sehpaye doğru gidip çöreklerle baktı. O sabah o kadar heyecanlanmıştı ki kahvaltıdan sonra midesi bulanmıştı ve Cass onu gönderdikleri o seçkin kız okuluna gitmeyip evde kalmasına izin vermişti.

Cass yanma gitti. “Elbette seni özlüyor, tatlım. O senin annen. Onun için kimse senden daha özel olamaz, inan bana. Ancak Sotheby’s müzayede salonu için çalışmak kolay bir şey olamaz, onu dünyanın her yerine yolluyorlar. Sanırım birkaç gün önce Madrid’deydi. Muhtemelen annen çok yorgundur, tatlım. Ayrıca bu geceyi düşündükçe de muhakkak geriliyordur.”

Alyssa gözlerinin içine baktı. “Yine *Vogue* dergisine çıkmış. Yeni bir adamla. Yeni bir erkek arkadaşı mı var?”

Cass gözlerini kırptırdı. Belli ki derginin son sayısı gözünden kaçmıştı. Aslında, genellikle kız kardeşinin boy gösterdiği bu türden dergiler ve paçavraları almaktan kaçınırdı. Onu kıskandığından değil. Sadece kız kardeşini sık sık meşhur insanlarla bu kadar mükemmel bir halde o sayfalarda görmek tuhaf bir şekilde onu incitiyordu. Bir süre durduktan sonra dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedi. Tracey, Cass’e yeni bir sevgilisi olduğundan bahsetmemiştir.

Catherine, Alyssa’nın o sıska sırtını sıvazladı. “Korkma, bir tanem. Annen her an gelebilir ve o zaman hayatında yeni biri olup olmadığını ona bizzat kendin sorabilirsin.”

Alyssa dudağını ısırды, dokunsanız ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

Catherine neşeyle, “Sanırım bu odadaki herkes çok yorgun. Yani, evin hizmetlileri iki gündür bu davet için hazırlık yapıyorlar, tabii bu yakut gerdanlığın işinin erbabı bir hırsız tarafından çalınmaması için etrafta dolanıp duran Sotheby’sin güvenlik görevlilerinden bahsetmiyorum bile; adamlar her an her yerdeler! Haydi biraz çay içelim. Hepimiz

daha iyi hissederiz ve bu küçük molamız bittiğinde de Tracey'nin şu kapıdan içeriye gireceğinden hiç şüphem yok.”

Dudaklarını sarkıtmış olan Alyssa başıyla onaylayıp pembe kadife kaplı koltuklardan birine yerleşip o ağır platformlu ayakkabılı ayaklarını aşağı sarkıtıp öne arkaya sallamaya başladı. Küçük kız çöreklerden birine uzanırken, Catherine Teyze çayları koymaya başlamıştı. Cass birden, “Siz ikiniz için bir sakıncası yoksa ben aşağı inip biraz hava alacağım,” dedi.

Catherine gayet nazik bir dille, “Bence şöyle uzun uzun, sıcak bir banyo yapmalısın Cassandra ve sonra da bu akşamki davet için kendine çeki düzen vermek üzere aynanın karşısına geçmelisin,” dedi.

Odadan çıkmak üzere onlara arkasını dönmüş olan Cass'ın gözü aynadaki yansımaya takıldı ve yavaş yavaş teyzesine döndü. Yüzünde makyajdan eser yoktu ve o sabah üzerine rasgele geçirdiği Barnard marka eşofman üstü eski ve en az üzerindeki kot kadar soluk renkteydi. Bal sarısı saçları omuzları hizasına geliyordu ve atkuyruğu yapılmıştı. Teyzesi gibi onun da keskin, birbiriyle orantılı güzel yüz hatları ve pürüzsüz bir cildi vardı. Ancak yanından geçtiği insanlar ona, teyzesine yaptıkları gibi bir baktıktan sonra dönüp bir daha bakmıyorlardı.

Ayrıca teyzesinin tam olarak ne demeye çalıştığını da gayet iyi biliyordu, giyimine kuşamına özenmeliydi çünkü böyle bir davette insanın kiminle tanışacağı belli olmazdı.

“Ben mi? Süslenip püslenmek mi? Bunun ne demek olduğunu benim için tanımlar mısın?” Cass gülümsemeden edemedi.

Alyssa bile kıkırdadı. “Ben Cass Teyzemin giyinmesine yardımcı olurum,” dedi. “Benim rujumu kullanabilir. Sana çok yakışacak, Cass Teyze.”

Cass bu teklifini kabul edemeden ya da geri çeviremeden önce Catherine atılıp, “Sen bırakın ruj sürmek, ruj sahibi olmak için bile çok gençsin, Alyssa.” Sesi gayet katı bir tonda çıkmıştı.

Cass, “Aslında,” diye araya girdi, “Ben geçen gece aldığım notların üzerinden geçsem iyi olur sanırım. O kadar yorgundum ki masamın üzerinde uyuyakaldım ve kargacık burgacık elyazımla yazdığım şeylerin ne olduğunu anladığımdan emin olmak isterim.”

Catherine söyledikleri karşısında pes edercesine, sitemkâr ama saygı da gösteren bir bakış attı.

Cass, Catherine Teyzeleriyle tarihi roman yazarı olmayı hayatının yegâne amacı haline getirmesi –son altı yılda bu türde dört romanı yayımlanmıştı– ve bunun sonucu olarak özel hayat denen bir şeyinin kalmaması ve bunu düzeltmek için en ufak bir çaba harcamaması hakkında bir tartışmaya girmelerine izin vermeden odayı terk etti.

Kauçuk tabanlı loafer ayakkabılarıyla telaş içinde aşağı indi. Artık bayatlamış olan bu konuyu daha önce belki bir düzine kez tartışmışlardı. Daha fazla para kazanması, birileriyle daha sık çıkması, evlenmesi ve kendi çocuklarını yapması gerekiyordu. Catherine anlamıyordu işte. Alyssa'yla ilgilenmeyi ve işini anca idare edebiliyordu. Başka bir şeye vakit bulamıyordu.

Loş ışıkla aydınlatılmış taştan duvarları olan bir koridorda ilerlerken yanından geçtiği evin kadın hizmetkârlarından biri ona gülmüsedti, o anda akıllı Tracey'nin gelişi ve gidişi, Alyssa'yı şu dünyada yaşayabileceği büyük ya da ufak tefek tüm hayal kırıklarından nasıl koruyabileceği ve tamamen halasıyla hemfikir olan içsesi arasında gidip geliyordu. Beş yıl önce New York Şehri'ndeki küçük dairesini bırakıp Alyssa'yla birlikte Belford Malikânesi'ne taşındığında, kendine ait bir hayat yaşama fikrini hepten bir kenara itmiş, o günden beridir de bu konuyu hiç düşünmemişti. Zaten pek de bir seçeneği yoktu. Doğduğu günden itibaren Alyssa'nın ona ihtiyacı olmuştu ve Tracey ile Rick boşanmaya karar verdiklerinde Cass bu küçük çocuğu himayesine alıp yetiştirmesse bunu kimsenin yapmayacağını gayet açık ve net olarak görmüştü. Tek başına annelik edecek durumu olmadığı için teyzesinin yanına taşınması mükemmel bir çözüm olmuştu. Buna hiç de pişman değildi.

Cass halasının çiçek tarhlarına açılan bir çift kapıdan geçti, evin önüne kadar gelen garaj yolu solda kalıyordu ve orayı ancak gözücüyle görebiliyordu. Başını o yana çevirdi ve garaj yolunda siyah bir Citroen marka otomobilin ilerlediğini görünce bir an duraksadı. Kız kardeşi Aston Martin kullanıyordu. Şoförünün bu arabayı kullandığını söy-

lemek daha doğrudu tabii. Tracey boşanma anlaşmasından epey bir karlı çıkmıştı.

Misafirlerin gelmesi için vakit hâlâ çok erkendi ve tam da Cass bunu düşünürken, bahçelerde, sağ tarafında ona sırtı dönük birinin durduğunu fark etti. Bir anlığına, aklından Sotheby's'in güvenlik elemanlarından biri olup olmadığı geçti. Uzun boylu, esmer ve üzerindeki taba rengi pantolonla ve siyah, spor bir ceketle gayet iyi giyimli görünüyordu. Cass boğazını temizleyerek yardıma ihtiyacı var mı hatta doğru yerde mi diye sormak için yanma yaklaştı.

Adam ona döndü.

Cass daha gözleri birbirine değmeden adamı tanıdığını fark etmişti. Bir an kafası karışmış bir şekilde sendeledi.

Tanrı aşkına, Antonio de la Barca teyzesinin çiçek tarhlarının arasında ne arıyor olabilirdi? Onu şahsen tanı mıyordu ama onunla bir kez olsun karşılaşmış herhangi bir kadının asla unutamayacağı o adamlardan biriydi. Aslında tam olarak tanıştıkları da söylenemezdi. Madrid'de görev yapan uluslararası üne sahip bir orta çağ profesörüydü ve Cass yedi yıl önce New York Şehri Metropolitan Müzesinde verdiği bir dizi konferansa katılmıştı. Bu seriyi o kadar iyi hatırlıyordu ki: Ortaçağ Mitolojisi, Gerçek mi Fantezi mi, Dünyamıza Tutulan bir Ayna. O sıralarda üçüncü romanı için araştırma yapmakla meşguldü ve de la Barca bu konferansları Alyssa'nın doğumunun hemen ardından ama kız kardeşinin hızlı bir şekilde boşanmasından hemen önce vermişti.

Adam, "Senyora, sizi şaşırttığımı görebiliyorum. Lütfen beni bağışlayın," derken belli belirsiz gülümsedi. İnsanın kafasını karıştıran bir Latin aksanı vardı.

Cass toparlanmaya çalıştı. Kalbi deli gibi atarak, "Sizi burada görmeyi beklemiyordum," diyebildi. Bu gayet absürt bir durumdu. Onu gördüğüne neden bu kadar şaşırmış olsundu ki? Belli ki buraya davete katılmak için gelmişti. Sotheby's'in bir sonraki açıkartırmasının yıldız parçası olan bu gerdanlığın bir dönem ürünü ve on altıncı yüzyıldan kalma bir şey olduğunu hatırlayınca kafasında taşlar yerine oturmuştu. Bu hayret verici buluntu hakkında makale üzerine makale yazılmıştı. Hatta profesör tarihi değerini de ele almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

“Bir hizmetkâr bana kimseyi rahatsız etmeden bahçelerde dolaşabileceğimi söyledi ancak sizi rahatsız ettiğimi görüyorum. Tekrardan, içten özürlerimi kabul edin lütfen.” Kemik çerçeveli gözlükler takmıştı ancak bu gözlükler bile onun o güçlü, çekici İspanyol yüz hatları kapatmamıştı. Bir an kendinden emindiyse de artık bu yaptığının doğru olup olmadığını sorgular gibi bakıyordu.

Cass yanaklarının kızardığının farkındaydı. Profesör onu hatırlamış gibi görünmüyordu ama elbette, hatırlayamazdı. Hatta her bir konferansının ardından ona sorular sormuş olsa da hatırlayamazdı. Bakışları ellerine kaydı ama elleri pantolonunun ceplerindeydi. Yedi yıl önce alyans takmıştı ve konferanslarına katılan kadınlar arasında karısının bir sene önce sırta kadem bastığına dair dedikodular alıp başını yürümüştü. Cass bitmek tükenmek bilmeyen spekülasyonları anımsıyordu... Doğru muydu acaba? Kaçıp gitmiş miydi? Yoksa başına korkunç bir şeyler mi gelmişti? Elbette, kimsenin buna verecek bir yanıtı yoktu. Ancak bu konferans dizisine katılan kadınların gözlerinde onu kesinlikle daha da romantik bir figür haline getirmişti. Oradaki hemen hemen her kadın ona deli gibi âşık olmuştu.

Cass de âşık olanlar arasındaydı.

Cass sonunda, “Korkunç bir ev sahibesi gibi davranıyorum,” diyebildi. “Bu akşamki davet için gelmiş olmalısınız. Catherine Belford teyzemdir. Ben de Cassandra de Warenne.”

Profesör onu şöyle bir gözleriyle süzdü. Cassandra’nın uzattığı elini sıkmaya yeltenmedi bile. Cass yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşündü ve sonra o an geçip gitti, eli avucunun içindeydi, gayet sıkı ve kendinden emin bir şekilde Cassandra’nın elini kavramıştı ve sonra da hafifçe öne doğru eğildi. “Amerikalı mısınız?” diye sorarken biraz afallamış gibiydi.

Aksam Cassandra’yı ele vermişti. “Annem Amerikalıydı ve ben de Birleşik Devletler’de doğdum ama o öldüğünde teyzem bizi yanına aldı. O zamanlar ben on bir yaşındaydım. Burada o kadar çok zaman geçirdim ki kendimi yarı İngiliz görüyorum.” Cass bunların gayet gergin bir şekilde telaşa ağzından çıktığının farkındaydı.

Profesör gözlüklerini çıkarıp onları üzerine tam oturacak şekilde mükemmel dikilmiş lacivert spor ceketinin iç cebine yerleştirdi. “Bar-nard’da mı okudunuz?”

Cass birden, azımsanamayacak bir dehşetle, o anda üzerindeki kilerin ayrımına vardı. Ne yazık ki yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. “Evet. On yıl önce mezun oldum,” dedi. “Bir sene ara verdikten sonra lisansüstü derecemi almak için geri döndüm.”

“Ben birkaç kez Columbia Üniversitesi’nde konferans verdim,” dedi gülümseyerek. “Her iki üniversiteyi de gayet iyi bilirim. İyi okullardır.”

Cass terlemiş ellerini kotunun ceplerine soktu. Sesi kulağa bir ger-zeğin ki gibi mi geliyordu? Ya da yanakları kızarmış bir okul öğrencisi gibi mi görünüyordu? “Aslında, birkaç sene önce Met’deki konferans dizinizi takip etmiştim.”

Profesör ona öylece baktı; yüzündeki ifadeden aklından neler geçtiğini çıkarmak zordu.

Cass o anda ağzından çıkanları geri alabilmeyi istedi. Onu hatırladığını itiraf etmeli miydi? “Siz Antonio de La Barca’sınız.”

“Beni bir kez daha bağışlayın lütfen.” O Alyssa’nın kilerden bile daha kara, kapkara saçlarının arasından bir elini geçirdi. “Bugün benim neyim var, bilmiyorum.” Başını kafasını toplamaya çalışırcasına iki yana salladı. Sonra da başladı. “Evet, konferansları vermiştim, yedi yıl önceydi.” Yüzü bir anlığına gölgelendi, Cass aklından neler geçiyor olabileceğini anlamakta zorlanıyordu. “Müthiş bir enstitü,” diye mırıldandı ve hafifçe dönüp Romney Kalesi ve etrafındaki tepelere boş gözlerle bakmaya başladı. Cass yağmurun çiselemeye başladığını fark etti.

Aldırış etmedi. Ayrıca onu hiç hatırlamamış olmasının yarattığı az da olsa hayal kırıklığını da umursamadı. “Muhteşem bir konferanstı, Senyor de la Barca. Çok çok hoşuma gitmişti.”

Ona dönüp baktığında gözleri buluştu. “Tarihçi misiniz?”

Bir an duraksadı, ona doğruyu söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. “Üniversitede Avrupa tarihi okudum,” dedi. “Lisan-süstü derecemi İngiltere tarihi üzerine yaptım. Artık tarihi romanlar yazıyorum.” Ellerini ceplerinden çıkarmadı.

Profesör gözlerini kırıştırdı. “Ne kadar enteresan,” dedi ve ses tonunda hiç de üstünlük taslayan bir hava yoktu. “Piyasaya çıkmış kitaplarınızın bir listesini isterim.”

“Siz buradan ayrılmadan önce onları size seve seve takdim ederim,” derken Cass profesörün kitaplarından birini gerçekten de okuyup okumayacağını, şayet böyle bir şey olursa da bir hata yakalayıp yakalamayacağını düşünüyordu. “Buraya gerdanlığı görmeye mi geldiniz?”

Başıyla onaylarken gözlerinin içi parladı. “On altıncı yüzyıldan kalma bir parça? Anlatıldığına bakılırsa, bir kralın hazinesine ya da bu statüde birine ait olabilir. Şayet bu tarihi bir eserse ki öyle olmalı ne de olsa Sotheby’s öyle feci hatalar yapmaz, o halde beni her şeyden çok bu gerdanlığın kime ait olduğunu keşfetmek ilgilendirir.” Cass’e bakıp gülümsedi.

“Gerçekten de çok büyüleyici,” diye atıldı Cass hevesle. “Tabii, ben sadece fotoğraflarını gördüm. O yakutlar o kadar belli belirsiz ve ilkel bir şekilde kesilmişler ki sıradan bir insan cam olduklarını düşünebilir. Bu gece gerdanlığı görmeye sabırsızlanıyorum.”

Profesör başıyla onaylıyordu. “Yakutlara on altıncı yüzyılda nadiren rastlanır,” derken gözlerini tekrardan Cass’e çevirmişti. “Ancak en zengin ve güçlü kişilerde yakut vardı. Bu gerdanlık bir kraliçe ya da prensese ait olabilir. Hepplewhite’ların bu gerdanlığın kendilerinde olduğunu keşfetmiş olmaları da inanılmaz.”

“Leydi Hepplewhite’in önce bir kostümün parçası olduğunu düşündüğü için bunu atmayı düşündüğüne inanabiliyor musunuz?”

Profesör gülümseyerek başını iki yana salladı. Cass de gülümsüyordu.

“Ben Kanlı Mary’nin hükümdarlığı döneminde geçen bir roman yazıyorum,” diye atıldı. “Çok etkileyici bir dönemmiş; Mary de öyle kalıplara sığdırılmış ve feci şekilde yanlış anlaşılmış bir karakter ki.”

O esmer kaşlarının ikisi de havaya kalktı. Cass’in gözlerinin içine bakıyordu. “Gerçekten mi?”

Cass dudağını ısırdı. “Kendime engel olamıyorum. Hayal gücüm beni alıp götürüyor. Bu gerdanlık Mary’nin gözdelelerinden birine umur-

samazca verdiği hediyelerden biri olabilir. Kendi maiyetindeki kişilere çok sadık ve cömertmiş.”

“Evet, öyle olmuş olabilir.” Bakışları kenetlendi. “Ya da bu babasından herhangi birine verilmiş bir armağan olabilir, eşlerinden ya da kızlarından birine ya da belki de oğlu Edward böyle bir şey yapmıştır.”

“Gerdanlığın hangi soydan geldiğini araştırmak çok ilginç olacak.”

“Evet, öyle olacak,” diye onunla hemfikir olduğunu belirtirken Antonio de la Barca gözlerini ondan ayırmıyordu.

Sesinin tonunda Cass’i rahatsız eden bir şey vardı. Ondan bakışlarını kaçırıyordu ve işte o anda konferanslarından birinden sonra onunla konuştuğu ve o ela rengi gözlerinin parıltısına o zaman da vurulduğu aklına geldi. Işıltı ve delip geçicilik.

Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaşması gerekti. Bir dul olsa bile onu kat be kat aşacak klasmandan biriydi. Ayrıca, Dersini yıllar önce almıştı. Aslında tam olarak sekiz yıl önce, Alyssa doğmadan hemen önce. Âşık olduğunuzda, sağduyu pencereden uçup gidiyordu ve sonuç trajik oluyordu. Bir kez ve sonsuza dek kalbinin kırılmış olması ona yetmişti. Kalbini kıran üniversitede âşık olduğu bir çocuktü. Ancak açıkçası ilişkileri Cass için o çocuk için olduğundan daha önemliydi. Bir daha asla öyle bir acıyı tatmak istemiyordu. Havayı dağıtmak için, “Yağmur yağıyor,” dedi ama bu bile fazlasıyla samimi ve tuhaf kaçmış gibi geldi.

De la Barca başını kaldırıp gökyüzüne baktı, gök yarılıp da sağanak boşanmaya başladığında tebessüm etti. “Gerçekten de öyle,” dedi.

“Hadi,” diyen Cass onu içeri yönlendirmek için önden gitmeye başladı.

Ancak profesör bir tasarımcının elinden çıkmış gibi görünen spor ceketini üzerinden çıkarıp Cass’in tişörtlü omzuna atmakla meşguldü. Cass’in ona ağız beş karış açık bakmaya vakti yoktu. Cass’in dirseğini gayet sıkıca kavrayıp onu tekrar içeri yöneltti.

Yağmurdan kurtulduktan sonra, Cass neredeyse sıırılsıklam olmuş ceketini profesöre uzattı. “Umarım ceketiniz mahvolmamıştır.”

“Hiçbir önemi yok,” diye yanıtladı.

Cass bir an duraksadı, neredeyse akşamüstü olduğundan gölgelerin uzamaya başladığının farkındaydı ve aynı anda bu misafirin birkaç saat önce gelmiş olduğunun da ayırımına varmıştı. Onunla ne yapacaktı?

Belli ki aklımdan geçenler yüzüne yansımıştı çünkü Profesör, “Senyora Tennant’la burada buluşacağım ama anlaşılan o ki biraz geç kalıyor.”

Cass bir anda gerildi. *Buraya Tracey’yle mi buluşmaya gelmişti?* “Tracey benim kız kardeşim.”

De la Barca birden irkildi. “Bana kız kardeşi olduğundan bahsetmemişti. Kuzen olduğunuzu sanmıştım.”

De la Barca kız kardeşini nereden tanıyordu? “Hayır, kız kardeşiz, her ne kadar birbirimize benzemesek de yani,” dedi usulca. İçini bütün gün kemiren o kurttan çok daha farklı bir dehşet hissi kaplamaya başlamıştı.

Tracey’yle neden buluşacaktı? Cass daha neler olduğunu anlayamadan, Alyssa merdivenleri zıplayarak yanlarına inip heyecan içerisinde annesinin sonunda geldiğini haykırdı.

Ve hemen arkalarındaki ön kapı açıldı. Cass bir anda içeri esen rüzgâr ve nemli havayla bunu duydu ama artık profesörün her iki yandan sarkan ellerine bakıyordu. Sağ elinin yüzük parmağında üzerinde kan kırmızısı bir taş olan kalın bir yüzük vardı ancak yedi yıl önce gördüğü o incecik alyansı artık yoktu. Eh. Demek tekrardan evlenmemişti. Bunun da her şeyi açıkladığını düşündü. Tracey’yle olan münasebetinin on altıncı yüzyıldan kalma bir gerdanlıkla hiçbir alakası yoktu. Cass bunu o gece berbat bir vakit geçireceğini bildiği gibi biliyordu.

Cass’in hemen arkasından Tracey, “Merhaba, millet!” diye seslendi.

Cass omuzlarına ağır bir yük binmiş gibi hissederken arkasını döndü.

Tracey üzerine dikilmiş gibi duran tiril tiril beyaz bir pantolon, Chanel düğmeleri olan kısa kırık beyaz bir ceketle yüksek topuklu bir çift beyaz botla kapının eşğinde duruyordu. Uzun, açık sarı renkte saçlarını dağınık bırakmıştı, nem yüzünden saçları yüzünün etrafında ve omuzlarında dalgalanıyordu. Az önce podyumda yürümüş ya da bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi duruyordu. Alyssa’nın

daha öncesinde aklımdan geçenler göz önüne alındığında, görünen o ki öyleydi de.

Tracey'nin klasik bir cazibesi vardı. Yüz hatları mükemmel derecede simetrikti, gözleri mavi, teniyse pürüzsüzdü. Makyajlı da makyajsız da iyi görünen kadınlardandı. Bir odada ondan daha güzel kadınlar olsa bile Tracey her zaman en çarpıcı görüneniydi. Başların çevrilip bakıldığı kişi o oluyordu. Bir manken kadar ince ve neredeyse bir seksen boyunda olması ise cabasıydı. Ayrıca, devamlı bir insanı gördüğü anda hayran bırakacak tasarımcı kıyafetleri giyiyordu. Kimse, bir yere kız kardeşi gibi giriş yapamazdı. Kendi kendini kucakladığının ayırımına vardı.

Belli ki merdivenlerin en alt basamağında durmuş tırabzan küpeşesine tutunmakta olan Alyssa'yı fark etmemiş olan Tracey, "Cass nasılsın?" derken gülümsüyordu. Cass'e sıkı sıkı sarıldı ama Cass onu neredeyse fark etmemişti. Kız kardeşiyle, de la Barca nasıl tanışmıştı? Nasıl?

Tracey'nin bakışları sorgulayıcı bir hal aldı. "Cass?"

"Merhaba, kız kardeşim." Cass gülümsemeyi başardı.

Tracey ona gözlerinden ışıık saçarak baktıktan sonra Antonio de la Barca'ya döndü. Ona baktığı anda yüzünde oluşan gülümseme Cass'e bilmesi gerekenleri anlatmaya yetti. Sevgililerdi. Bu yeni bir şey değildi... Peki, neden şaşırmıştı ki? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

"İkinizin tanıştığını görüyorum," dedi neşeyle. "Bana akşamki davet için giyindiğini söyleme?" diye Cass'i iğneledi.

Cass, "Ha ha," derken Tracey'nin Antonio'nun yanağına bir öpücük kondurmasını izliyordu. En azından dudaktan öpüşüklerini görmekten kurtulmuştu. *Nasıl tanışmışlardı? Ne zaman sevgili olmuşlardı?* Ve neden bu onun umurunda olsundu ki, kahretsin... Tracey gömlek değiştirir gibi erkek değiştirdi, yani bunu en azından mevsimsel olarak yapardı. Cass buna alışkındı, daha azını beklemiyordu.

Ancak tamamen dürüst olması gerekirse, insanın ardı arkası ksilmeyen bir erkek arkadaş akışının olmasının ne kadar hoş bir şey olabileceğini itiraf edebilirdi.

Ama o Tracey değildi. Sadece güzel görünmek ve iyi vakit geçirmekle yetinemezdi.

Tracey atkuyruğu saçlarını yukarıdan çekştirerek düzeltti. "Neden böyle suratını buruşturuyorsun? Sadece dalga geçiyordum, kız kardeşim. Aslında," gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı, "herkese hediye getirdim!"

Cass biraz geriye çekildi. "Nasılsın? Harika görünüyorsun, Trace. Sanıyorum Sotheby's sana yaramış."

Tracey'nin yüzünde güller açtı ki bu onu daha da tatlı bir hale getiriyordu. "Son zamanlarda bir sürü şey bana yarıyor zaten," derken bakışları de la Barca'ya kaymıştı. Demirden tırabzanın dikmeleri arasına burnunu sokmuş olan Alyssa'yı fark ettiği anda durdu. Tracey, "Tatlım, buraya gel," diye haykırdı.

Alyssa yavaş yavaş ayağa kalktı, yüzü pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. "Merhaba, Anne," dedi ela gözlerini kocaman açmış, Pamuk Prenses'i andıran Tracey'yi gözleriyle süzüyordu.

Tracey hoplayarak yanına gidip, onu sıkı sıkı bağrına bastırdı. Cass onu izledi. Alyssa'nın bedeninin sopa yutmuş gibi dümdüz, kaskatı durduğunu fark edince Tracey'nin yüzündeki gülümsemenin silindiğini, doğrulurken tamamen somurttuğunu ve mavi gözlerindeki gücenik ifadeyi gördü. Merdivenlerden bir basamak yukarı çıkarken Alyssa'nın neredeyse kapkara olan gözlerinde de benzer bir ifade vardı. Tracey anında toparlanıp dönerek Antonio'nun kollarına atılırken o kapak kızı gülümsemesini yüzüne tekrar yerleştirip ona sarıldı. "Görüyorum, herkesle tanışmışsın," dedi aşırı neşeli bir tavırla.

Belli belirsiz de olsa Antonio kollarını ondan çekti. "Kız kardeşinle tanıştım ama kızınla tanışmadım," dedi neredeyse fısıldar gibi. Zoraki bir şekilde tebessüm etti.

Cass'in antenleri havaya dikilmişti. Cennette sorun mu vardı? Bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Alyssa, gel erkek arkadaşım, Antonio de la Barca'yla tanış. Tonio, bu benim güzel kızım, yedi yaşında olduğunu eklemeliyim."

Alyssa sonunda tekrardan merdivenlerden aşağı indi. "Vogue dergisinde fotoğrafınızı görmüştüm. Annemle birlikte."

Antonio küçük kıza tepeden bakmamak için çömelmişti. Sonra da gülümsedi, bu kocaman ve içten bir gülümsemeydi, çocukları seven bir erkek olduğuna işaret etti. “Annen fotoğrafçılarının resmini çekmek isteyeceği türde bir kadın. Bir gün senin de onun gibi bir kadın olacağından şüphem yok.”

Cass o anda ona âşık oldu. Öyle derin ve yoğun bir histi ki bu, olduğu yere çakılmış gibi hissetti. Böyle bir şeyi daha önce bir kez daha yaşamıştı, sanki ayağının altındaki yer kaymıştı ve düşüyordu; o duygusal boşluktan oluşan uçuruma balıklama dalmıştı.

Cass daha önce de bir kez böyle bir boşluğa düşmüştü ve zar zor atlatmıştı. Kız kardeşine, yeğenine ve aralarındaki bu yabancıya felç olmuş gibi öylece bakakalmıştı.

Antonio, Alyssa’ya bakarak gülümsemeye devam ediyordu. Çok ama çok yavaş bir şekilde Alyssa’nın da yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ve Cass yerinden kımlıdayamadı. Düşünemiyordu bile, sadece hissedebiliyordu. Afallamıştı. Dehşete düşmüştü.

O kadar güzeldi ki, öyle oturaklı, öyle erkeksi, öyle zeki... Tanrım. Ve kız kardeşinin erkeğiydi.

Bunda da bir sorun yoktu.

Bu oluyor olamaz diye geçirdi içinden.

Antonio, “Benim de bir oğlum var, senden sadece üç yaş daha küçük. Belki bir gün onunla tanışırsınız.”

Alyssa’nın gözlerinin içi parladı. Ağzını açtığındaysa, Cass her ne kadar duruma hâkimmiş gibi davranmaya çalıştıysa da nefesi kesilir gibi olmuştı. “Adı ne?”

“Eduardo ve benimle birlikte Madrid’de yaşıyor, Plaza de la Lealtad’dan birkaç blok ötede. El Retiro adında güzel bir parkın hemen yanında yaşıyoruz, çocuklar akşamüstleri orada futbol oynayıp paten kayıyor.” Antonio doğruldu. Tracey’nin ayağında on santimlik topuklular vardı. O anda ikisi de bir boyda görünüyordlardı.

Alyssa, “Madrid’e gitmeyi çok isterim,” derken nefesini verdi.

İşte o anda Cass’in karman çorman olup, dumura uğramış kafasında bir şimşek çaktı ve Tracey’nin Alyssa’ya neden Madrid’den birkaç kartpostal gönderdiğini anladı. Artık Tracey’nin neden kanalı

geçip durduğunu biliyordu. Ve aklından bir leydiye asla yakışmayacak olsa da, tam da bir New Yorkluya yakışacak bir şey geçti. *Kahretsin.*

Cass kendini toplamaya çalıştı. Hislerini ele vermemeliydi. De la Barca'yı tanımıyordu, hem de hiç tanımıyordu ve onun için böyle hisler beslediğini aniden keşfetmek delilikti.

Âşık olamazdı.

Buna imkân yoktu. Ne şimdi, ne bugün ne de ileride.

"Şey, eminim bir gün gelirsin," diyen Tracey bu tablonun ortasında yerini aldı. "Bak sana ne getirdim, tatlım," diyerek Vuitton valizini karıştırıp dört hediye paketi çıkarıp hepsini birden Alyssa'ya uzattı.

Alyssa kolları arasında tuttuğu hediye paketi yapılmış kutulara baktı. "Teşekkür ederim, anne."

Tracey, "Onları açman gerekiyor!" diye haykırdı. "Catherine Teyze! Ah, işte tam vaktinde çıkageldin. Sana da bir şey getirdim!"

Catherine merdivenlerden iniyordu. Gülümsüyordu ve Tracey onun kollarına atıldı. Sıcak bir şekilde kucaklaştılar ve sonra Tracey ancak bir kuyumcudan alınmış olabilecek küçük bir kutuyu ona uzattı.

Cass, de la Barca'ya bakmamaya çalışarak Alyssa'nın yanına gitti. Ancak Alyssa'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Hediyelerini odana çıkarmak ve onları orada açmak ister misin?" diye sordu usulca.

Alyssa başıyla onayladı. Kirpiklerinin uçları yaşlarla dolmuştu.

Cass ona sıkı sıkı sarılmak istedi. Birden arkasını dönüp Tracey'ye şu dünyada alabileceği hiçbir hediye'nin çocuğunu böyle başıboş, kendi haline bırakmış bir annelik tarzını haklı çıkaramayacağını, hediyelerin sevgi satın alamayacağını haykırmak istedi. *Uyan artık! Onu sevdiğini biliyorum ama bunu ona göster, kahrolası! Burada onunla, ailenle biraz vakit geçir! Ama bunların hiçbirini söylemedi.* Alyssa'nın hislerine hâkim olmakta zorlandığını görebiliyordu. Artık kendisi bile zorlanıyordu.

De la Barca entelektüel bir kadın istemez miydi?

Tracey, "Ah, pembe paketi açmalısın, ona bayılacaksın!" diye haykırarak kızına doğru koşup paketi eline tutuşturdu. Bu paketlerin arasında en küçük olanı. Kaşla göz arasında Tracey elini yine

valizine daldırıp uzun düz bir kutu çıkarıp Cass'e uzattı. Gülümsedi. "Sakin olmaz deme."

Cass bunun bir kıyafet olduğuna emindi. Kız kardeşi giyim konusunda çok zevkliydi; Cass'in tanıdığı en şık insandı ama Cass, Tracey değildi. O mini etekler ve yüksek ökçeli stiletolar giymezdi. Elbette, çünkü boyu sadece bir altmıştı. Tracey'nin giydiği tarzda ayakkabılarla yürüyemezdi. "Sağ ol," dedi.

"İyi misin?" diye sordu Tracey endişeyle.

Gülümsemesinin yüzüne incecik bir çizgi halinde yayıldığına tahmin eden Cass, "Kesinlikle," dedi.

Catherine birden atılıp, "Ah, Tracey, tatlım, ne harika bir şey bu," deyiverdi.

Bunu tuhaf bir ses tonuyla söylemişti. Cass başını kaldırıp bakınca, Catherine'in elinde kalın bir zincirin ucunda etrafı mat altınla çerçeveselenmiş büyük bir peridot taşı üzerine yerleştirilmiş bir kadın figürü kabartması olan bir kolye ucu ve aynı zamanda broş olan Elizabeth Locke model bir mücevher olduğunu gördü. Ama Catherine kolyeye hayran kalmamıştı. Çatık kaşlarıyla ziyaretçilerine bakıyordu. Cass onu teyzesiyle tanıştırmayı unuttuğunu fark etti.

Fakat o daha bir şey söyleyemeden, Tracey büyük bir neşeyle atılıp konuşmaya başladı. "Onu bir vitrinde gördüğümde sokakta yürüyordum ve senin bayılacağına emindim," diyerek mutlu mesut bir şekilde teyzesine gülümsedi.

Catherine belki de yüzüncü kez usulca, "Zahmet etmeseydin," derken gözleri yeğeninin üzerindeydi. Ancak ardından bakışlarını de la Barca'ya çevirdi ve teyzesinin yüzünde gördüğü ifade Cass'i endişelendirdi.

Alyssa küçük pembe hediye kutusunu açmıştı ve merdivenlerin ikinci basamağında oturmuş bir halde göğsüne bir şey bastırıyordu.

Tracey hevesle ona döndü. "Bu bir koleksiyoner parçası, tatlım. Adı Sparkee. Ne tatlı değil mi?"

Alyssa başıyla onaylarken dudaklarını ısırdı. "Teşekkür ederim, anne."

Cass o anda Alyssa'nın bir Beanie Baby tuttuğunu fark etti. Alyssa bu minik peluş hayvanlara bayılıyordu ve geçen sene bunların piya-

sadan kaldırıldığını öğrendiğinde kalbi çok kırılmıştı. Tracey büyük ihtimalle bu minik oyuncuğa ya bir açıkartırmadan ya da internetten satın almıştı. Büyük bir çaba sarf ettiği aşikârdı. Ancak Cass o anda anneye kızına odaklanamazdı. “Catherine teyze? İyi misin?” Teyzesi fazlasıyla gergin görünüyordu.

“Tanıştırılmadık,” dedi Catherine teyze usulca.

Antonio de la Barca fısıldarcasına, “Affedersiniz, bu aile saadetini bölüyorum sanırım, oysa böyle olsun istemezdim,” dedi.

Fakat Tracey kolunu yine Antonio’nunkine dolamış teyzesine doğru yaklaşıyordu. “Senin saadetimizi bölmen mümkün mü, hayatım? Catherine teyze, sizi Madrid’den Antonio de la Barca’yla tanıştırayım. Tonio, teyzem, Leydi Catherine Belford.”

Cass yüzünü buruşturdu. Teyzeleri sanki hareket etmeye korkuyormuş gibi yerinden kıpırdamıyordu, yüzünden kan çekilmişti. “Catherine teyze? Bir şeyiniz mi var?” diye sordu korkarak.

Catherine onu duyduysa da bunu hiç belli etmedi. De la Barca’ya bakarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gözlerini ondan alamıyor gibiydi. “Babana benziyorsun,” dedi boğuk bir sesle.

De la Barca’nın ona doğru uzattığı eli havada asılı kaldı. “Babamı tanıyor muydunuz, Leydi Belford?”

Catherine başıyla onaylarken gözlerinden korkunç hüznü bir bakış geçti.

“Yıllar yıllar önce,” dedi Catherine. Birden gözlerine yaşlar doldu.

“Senyora?” diye sordu Antonio dehşete kapılarak.

“Ah! Şimdi aklıma geldi, gidip yiyecek içecek firması yetkilisine bir şey sormam gerekiyor.” Catherine arkasını döndü ve neredeyse koşarak Tracey’ye omuz atıp yanlarından uzaklaştı.

“Catherine teyze!” Cass şimdiye dek teyzesinin hiç böyle davranışına şahit olmamıştı.

Tracey’nin de gözleri iri iri açılmıştı.

“Misafirimizi neden odasına çıkarmıyorsun,” dedi Cass. Tracey’nin kendisine cevap vermesini beklemedi. Koridor boyunca Catherine’in peşi sıra hızla ilerleyip mutfağa açılan kapıyı itti.

Yemek firması yetkilisi ve elemanlarının kırk kişinin ağırlanacağı kokteyl ve akşam yemeği için son dakika hazırlıklarını yaptığı mutfakta bir faaliyetir gidiyordu. Catherine ortadaki koridorda yer alan tezgâhın üzerine eğilmiş ona yaslanarak duruyordu, sırtı Cass'e dönüktü. Titriyordu.

Cass hiçbir şey anlayamıyordu. Teyzesinin yanına koşup koluna girdi. "Sorun nedir? Ne oldu?" diye sordu.

Başta Catherine bir şey diyemedi. Tek kelime edemeden titreyerek başını iki yana sallamaya devam etti.

"Teyze, konuş benimle lütfen," diye yalvardı Cass. Oradaki elemanlardan biri ona bir peçete uzattı ve teyzesi peçeteyi alıp gözyaşlarını sildi.

"Böyle bir şey olmasını asla beklemiyordum," diye fısıldadı. "Bunca yıldan sonra, Cassandra, o adamı bu evden, Tracey'nin hayatından çıkarmalıyız."

Cass duyduklarına inanamadı. "Neden?"

"Neden mi?" Catherine ona doğru döndüğünde, Cass teyzesinin iri iri açılmış gözlerinde hem acı hem de korku görünce şoke oldu. Catherine titriyordu. "Neden olduğunu sana söyleyeyim, Cassandra. Babasını öldürdüm."

İKİ

“Catherine teyzenin nesi var?” diye sordu Alyssa. Cass’ın yatak odasında, kenarlarındaki direklerden sarkan tüllerle çevirili yatağının üzerine tünemişti. Odanın zemini taşlandı ama üzerinde birçok renkte farklı bir sürü İran halısı vardı. Duvarlar neredeyse şöminenin üzerindeki koyu renkli mermere eş, koyu hoş bir somon rengine boyanmıştı. Cass’ın sık sık kullandığı bir oturma alanı vardı ancak burayı odanın bir köşesinde üzerinde dizüstü bilgisayarının durduğu çalışma masasının bulunduğu alan kadar sık kullanmıyordu.

Cass, “Emin değilim,” derken üzerinde bir tek külotlu çorap ve sutyen vardı. Catherine o şoke edici beyanatına henüz bir açıklama getirmemişti. Bunu yapmak yerine, mutfaktan fırlayıp giderek Cass’i orada öylece tamamen şoke olmuş bir halde bırakmıştı.

Cass teyzesiyle çok yakındı. Catherine ona annelik etmiş olmanın yanı sıra, şu dünyadaki en iyi dostuydu. Cass’ın babası o üç yaşındayken ölmüştü; annesi de on bir yaşındayken Catherine, kız kardeşleri himayesi altına almıştı. Catherine’in kendi çocuğu yoktu. Evliliğinin daha ilk yıllarında kocası Robert Belford’ın tüm vücuduna onu kötürüm bırakan bir inme inmişti ve felç kalmıştı. Cass ve Tracey’nin teyzeleri her açıdan, haddi zatında onların annesi olmuştu.

Cass’e göre Catherine müthiş bir kadındı. Yatalak kocasıyla ilgilenirken kız kardeşleri kendi başına büyütmeyle kalmamış, aynı zamanda bütün hayatı boyunca kendini bir sürü yardım kuruluşuna

da adamıştı. Cemiyet hayatının bir direği, örnek alınası bir insandı. Alıcı değil, verici biriydi.

Birini öldürmüş olamazdı.

Babasını öldürdüm.

Cass'in midesi bulanıyordu. Kendine bunun elbet bir açıklaması olması gerektiğini ve Catherine'in kelimenin tam manasıyla bunu kast etmemiş olacağını söyledi.

Peki ya, böyle bir şey yaptıydıysa? Bu nasıl ve ne zaman olmuştu? Antonio de la Barca'nın hiçbir şeyden haberi olmadığı ortadaydı.

Lobide kız kardeşinin ona ne kadar sahiplenici bir şekilde sarıldığını hatırladığında Cass'in suratı asıldı.

"Cass teyze, romanına yeni bir bölüm mü kurguluyorsun?"

Alyssa onu daldığı düşüncelerden uyandırmıştı ve Cass gözlerini kırptırdı. "Pek de öyle denemez," dedi Cass.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Acele etsen iyi olur, Cass teyze, yoksa davete en son giden kişi sen olacaksın," dedi Alyssa ciddi bir sesle. "Bence annemin senin için aldığı o kırmızı elbiseyi giymelisin."

"Sanmıyorum," dedi Cass. Giyinmesi gerekiyordu ama yapılması gerekenlere bir türlü odaklanamıyor gibiydi. Kafasının içinde jöle vardı sanki... Teyzesinin görüntüsü Antonio de la Barca ve Tracey'ninkilerle yarışıyordu.

"Annem üzerindeki o kıyafetle güzel görünüyordu, değil mi? Çok ama çok güzel." Alyssa hayran ve özlem dolu bir şekilde iç geçirdi.

Cass kendisinin de iç çektiğini duydu. Bu akşamı nasıl atlatacağı. Baş ağrısı artmıştı. Antonio'nun Tracey'yle aynı odada kalacak olması dikkatinden kaçmamıştı. "O her zaman dikkat çekicidir, tatlım. Bu yeni bir şey değil."

"Yeni erkek arkadaşını gerçekten de sevdim," derken Alyssa'nın yanakları kızardı. "Umarım onunla evlenir."

Cass ona bakarken içinde fırtınalar kopuyordu. "Peki, nedenmiş o?"

"Bir oğlu varmış, o zaman benim de bir erkek kardeşim olur. Belki yine bir aile olabiliriz," dedi umutla. "Hepimiz, Cass teyze. Bu harika olmaz mıydı? Hepimiz bir arada olsak yani?"

Cass bundan daha kötüsünü aklma getiremiyordu. “Tatlım, şayet annen evlenirse, yeni evinde beni isteyeceğini zannetmiyorum. İşler öyle yürümüyor.” Terlemeye başladığını fark etmişti.

Alyssa şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. “Peki, ama neden? Sen de orada olmazsan onlarla yaşayamam!”

Cass dolabın kapağını açmak üzereydi ama bir an duraklamıştı. Tracey’nin daha önceki âşıklarından hiç birine de la Barca’ya baktığı gibi baktığını görmemişti. Tracey âşıkı. Neden olmasındı ki? De la Barca gerçekten de aranılan özelliklere sahip bir adamdı.

Cass gözlerini kapadı, yine midesi bulanıyordu. Erkekler Tracey’ye deliler gibi âşık oluyordu, kim olursa. Onlardan ayrılıp kalplerini kıran Tracey oluyordu. De la Barca da büyük ihtimalle ona gördüğü anda vurulmuştu. Tracey büyük ihtimalle istese bir sonraki gün onunla evlenebilirdi. Hem De La Barca aynı zamanda da bir aile babasıydı, çocukları seviyordu. Cass, zaten muhteşem bir baba olduğunu biliyordu. Bu açıkça belli oluyordu. Alyssa’yı alıp ondan uzaklaştıracaklardı...

“Cass teyze? Ne oldu? Seni üzecek bir şey mi söyledim?”

Cass nefes almaya çabalıyordu. Bu düşünceleri aklından uzaklaştırması gerektiğini yoksa bu geceyi asla atlatamayacağını biliyordu. Dönüp dolabın kapağını açtı ama içinde asılı duran elbiseleri görmek yerine, üzerinde bir gelinlikle kilisenin koridorları arasında ilerleyen Tracey’yi görüyordu. Kahretsin. Belki de Catherine haklıydı. Belki de Antonio ve Tracey birlikte olmamalıydı çünkü belki de bu Catherine’nin ortaya dökülmesini istemediği bir sırrın açığa çıkmasına neden olabilirdi. Teyzesini hatta tüm ailesini mahvedebilecek bir gerçeğin.

Cass elinde tutmakta olduğu elbiseye boş gözlerle bakıyordu. Akıldan neler geçiyordu? Şayet teyzesi adam öldürdüyse suç işlemiştii, değil mi? Örtbas mı edilmişti acaba? İşin içine polis karışmış mıydı? Peki ya, Antonio’nun ailesi? Onlar bunu biliyorlar mıydı?

Peki ya, nefsi müdafaaydıysa?

Alyssa, “Cass teyze!” diye çıkıştı.

“İyiyim.” Dudaklarından dökülenler kulaklarına fazla kısa ve tiz gelmişti. Aklını kaçırmak üzereydi. İnanılmaz derecede yaratıcı olan hayal gücüne kapılıp gitmişti. Kendi toparlamalıydı. Tam olarak neler

olup bittiğini bilmiyordu. Elinde sadece şoke edici bir itiraf vardı, doğru olmayabilecek bir itiraf.

Ancak teyzesi nasıl olup da böyle bir hata yapabiliirdi?

Cass üzerinden su gibi akıp giderek diz hizasında biten siyah bir elbiseyi askısından çıkarırken Alyssa, “Annemin sana aldığı o kırmızı elbiseyi giymeyecek misin?” diye inledi. “Cass teyze o elbise çirkin.”

Cass kraliyet mavisi damask desenli bir pufa neredeyse çökercesine oturdu. “Kahretsin.” Catherine teyzeyle konuşması gerekiyordu. Hem de bunu en kısa sürede yapmalıydı. Sorun şu ki evleri misafirle doluydu ve Cass ertesi sabah oluncaya dek onunla konuşma imkânı olabileceğini sanmıyordu.

“Cass teyze!” Alyssa gözlerini kısmıştı.

Cass, “Affedersin. İçimdeki Amerikalı,” diye özür diledi. Birden umutsuzluğa kapıldığını hissetti. “Kırmızı giymeyecek kadar kısa boyuyum. Çok kısa, çok kıvrımlı, çok her şeyim.” Alyssa’ya aklının bir köşesinde, aptalca gururlu bir yanının kendini, de la Barca’nın gözünde küçük düşürmekten korktuğunu Alyssa’ya söylemedi. Bir önemi yoktu ya gerçi. O kız kardeşini seviyordu. Bu davete cırlıçıplak katılma bile onu fark etmezdi. Tracey etraftayken asla böyle bir şey olmazdı.

Bu daha onlar küçük çocuklarken bile hep böyle olmuştu zaten.

Cass tüm ilginin kız kardeşinin üzerinde olmasına alıştığını düşünürdü. Belli ki bu durumu sandığı kadar kabullenip özümsememişti.

“Cass teyze, sen güzelsin ve o elbiseyle de çok güzel olacaksın.” Alyssa bunu öyle içten söylemişti ki.

“Sen önyargılısın ama teşekkürler,” derken Cass bunu hakikaten de kastediyordu. Ayağa kalkıp elbisenin sırt kısmındaki fermuarı açtı. Sonra naftalin kokusunu aldı.

Cass birden ağlamak istedi. Hayatı neredeyse mükemmeldi. Gerçekten de öyleydi. Teyzesi, yeğeni, harika bir işi vardı ve Belford Evi’nde yaşıyordu. Evet, aynı zamanda hem en yakın dostu hem de âşığı olacak, bir ya da iki çocuğu olan bir kocası yoktu ama Alyssa’yı yetiştirmek, yaptığı araştırmalar ve işiyle her gün ata binmesi bir yana bırakıldığında ne böyle bir şeyi ne de gelecekte neler olabileceğini düşünmeye fazla fırsatı oluyordu.

Ancak o gece Tracey'nin, Antonio de la Barca ile birlikte çıkageleceğinden, önceden haberdar olmuş olmayı isterdi. Bu duruma psikolojik açıdan kendini hazırlamış olurdu ve yeni bir siyah elbise de alırdı.

Ve tüm kalbiyle de, Catherine'nin Antonio'nun babasını öldürdüğünü söylerken durumu hayli abartmış olduğunu öğrenmek istiyordu.

Cass tam elbiseyi üzerine geçirecekken kapı tıklatıldı ve elinde bir takım kıyafetlerle Catherine içeri girdi. "Cass, az önceki korkunç davranışım için özür dilemek istiyorum," derken yüzünden endişe akıyordu.

Cass bütün dertlerini bir kenara bıraktı. Sopa yutmuş gibi dimdik dururken, teyzesinin gözlerindeki bakış ve artık paylaştıkları sırdan ötürü kendinde değil gibiydi. "Davranışların korkunç filan değildi," derken nabzının hızlandığını hissetse de temkinliydi. "Özür dilenecek bir şey yok ama bu konuyu konuşmamız gerekiyor, Catherine teyze."

"Söylenecek bir şey yok aslında." Catherine gözlerini ondan kaçırarak suratını buruşturdu. Yeğeninin gözlerinin içine bakamıyor muydu? Sonra birden, "O canım Halston'ı giymeyeceksin, değil mi?"

Cass başını iki yana salladı.

Catherine tereddüt etmedi. "Bunu geçen hafta senin için aldım. Neden bilmem... Kendime yeni bir tuvalet arıyordum ama bunu gördüğümde, senin hoşuna gideceğini düşündüm." Örme kumaştan yırtmaçlı bir pantolon ile kumaşına boncuk işlenmiş bir üstü yatağa bıraktı. "Sade ama zarif bir kıyafet, senin üzerinde de çok hoş duracaktır, Cassandra," dedi.

"Bunu nasıl olur da beğenmem?" diye fısıldarken Cass boncuklarla işli üst parçaya dokunuyordu. "Çok güzel. Ayrıca siyah kendimi güvende hissetmemi sağlıyor."

Catherine ona gülümsedi. "Belki de bir gün, güvende hissetmemin verdiği o heyecanı keşfedersin," dedi usulca.

Cass bir kez daha heyecana kapılıp onu sıkı sıkı kucakladı. "Sanırım genetik olarak tehlikeli bir hayat sürmeye uygun bir bünyem yok, Catherine teyze." Ama artık teyzesinin gençken nasıl biri olduğunu merak etmeye başlamıştı. O tehlikeli bir şeylere bulaşmış mıydı? Yasa

dışı bir şeylere? Onu Antonio de la Barca'nın babasını öldürmeye iten bir durumun içine düşmüş müydü?

Catherine bir kahkaha attı. Ama gözlerine yaşlar dolmuştu; hâlâ huzursuzdu. Halini Cass'ten saklamak için ona arkasını döndü.

"Ben kırmızıyı sevdim," dedi Alyssa direterek. "Benim doğum günümde kırmızı olanı giymelisin."

Cass gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

"Eh, ben de artık hazırlansam iyi olur," dedi Catherine. Kapıya vardığında duraksadı. "Cassandra? Dediğimi şeyi unut. Yorgun ve yaşlı bir kadını, bazen de, eh işte, geçmiş dün gibi hatta daha bile net anımsayabiliyorsun. Bazense aklımdan ne geçtiğinin bile farkında olmuyorum. Abartıyordum, canım. Çok uzun bir hikâye... Bir kaza olmuştu... Trajik bir kaza... Ben hep kendimi suçladım. Ama artık bir önemi yok, Cassandra." Tebessüm etti ancak gözlerinin içi gülmedi, orada bir sır gizliydi. Cass bu dediklerine inanacak mıydı?

Bu kez Cass ona bakıp gülümsemeye yeltenmedi bile.

Çünkü teyzesi yalan söylüyordu ve Cass gözlerinde yatan yalanı görebiliyordu.

Tracey banyodaki aynada kendini inceledi. İcini gösterecek kadar ince açık mavi renkte bir gece elbisesi giymişti, ön ve arka tarafı da tehlikeli denilebilecek kadar açık ve degajeydi. İki minik askısı da bir yandaki yırtmacı gibi usta elinden çıkma bir şekilde boncuklarla bezenmişti. Altına ten rengi bir iç çamaşırı giymişti, bunu da gece elbisesiyle birlikte satın almıştı.

Tracey güzel olduğunu biliyordu ancak o gün çok da iyi görünmüyordu. Bu yüzden de gözlerinin altındaki morlukları özenle kapatmıştı, farım da aynı özenle sürüp göz kalemini de dağıtıp dumanlı bir makyaj yapmıştı. Açık tenli olduğundan ne kadar az makyaj yapsa yapsın, hep fazla makyaj yapmış gibi görünüyordu ve yanaklarına biraz daha allık uygularken çok dikkat etmişti. Işıldıyormuş gibi görünüyordu, ılık saçıyormuş gibi. Yepyeni Versace gece elbisesiyle onu gördüğü anda Antonio'nun bakışlarında açlığı görmek istiyordu.

Tracey aynada kendine baktı. Yorgun görünüyordu. Gözlerinden endişe aktığı da belli oluyordu.

Her şey yanlış gidiyordu, hem de her şey ama eve döndüğünde hep böyle oluyordu.

Bu daveti Belford Evi'nde vermeye asla razı olmamalıydı. Aklından ne geçmişti ki?

Tracey içine bir nefes çekerken titredti. Şakakları zonkluyordu. Yakut gerdanlığın açkarktmasını anons etmek için muhteşem bir akşam yemeğı daveti vermeyi umut ediyordu, aklından bu geçmişti işte. Teyzesinin aileden kalma muhteşem malikânesi bu iş için mükemmel bir yermiş gibi gelmişti; Londra'nın herhangi bir kulübünde ya da o sıralarda rağbet gören herhangi bir restoranında benzeri bulunamayacak bir atmosferi vardı.

Tracey eviyenin kenarında ince uzun bir kadehte duran şampanyaya baktı. Bütün gece partilemeye niyeti yoktu. Niyeti ayık kalıp muhteşem bir ev sahibesi olmaktı. Kadehin yarısı boştu. Tracey bir an tereddüt etti.

Neden olmasın? diye düşündü.

Çünkü çok korkuyordu. Ayrıca, her ne kadar her şeyin yolunda gitmesini, Stotheby's müzayede salonunu memnun etmeyi planlıyorduysa da korkusunun bu resmi davetle hiçbir alakası yoktu.

Neden olmasın? Sinirlerini yatıştırması gerekiyordu.

Canı cehenneme, diye düşündü ve kadehte kalanları kafasına dikti. Bir kadeh ona bir şey yapmazdı.

Bir anlığına, Tracey sakinleşmişti ve sonra o ısıltı geldiğı gibi yitip kayboldu. Yerini korku aldı. Antonio'nun yatak odasında giyinmekte olduğunun gayet farkındaydı. Aynada kendi profiline bakmak için yan döndü. Karnı tahta gibi dümdüzdü. Gece elbisesini eliyle düzeltirken kalça kemiklerinin iki keskin çıkıntı olarak dışarı fırladığını görebiliyordu.

Keşke eve dönmemiş olsaydı.

Banyosunun kapısı ardına kadar açıktı ve Antonio'nun içeride hareket ettiğini duydu. Karnındaki o kötü his tekrar arttı. Ona kızgındı ama nedeninin ne olduğunu bilmiyordu. Oraya geldiğı andan itibaren

Antonio ona soğuk davranmıştı. Berbat bir şekilde başlayan, böyle bir gecede tam da buna ihtiyacı vardı zaten. Ne yapmıştı ki?

Ne yapmıştı?

Tracey kadehi sıkıca kavradı. Alyssa Beanie Baby'den nefret etmişti, Cass elbiseden nefret etmişti, Catherine onca para dökmesini tasvip etmemişti... Ne kadar çabalarsa çabalasın, onları asla memnun edemiyordu ve bu canını acıtıyordu. O kadar acıtıyordu ki eve dönmekten nefret ediyordu. Öyle canı yanıyordu ki! Neden onları asla memnun etmeyi, bir şeyi olsun düzgün yapmayı beceremiyordu? Kötü bir anne olduğunu biliyordu, oysa Cass bu işte çok iyiydi. Hepsinin onu yargıladığını ve eksiklikleri olduğunu düşündüklerini biliyordu, kızı bile böyle düşünüyordu. *Tanrım. Kahretsin. Lanet olsun.* Aynı zamanda tam üç aydır Belford Evi'ne uğramadığını da gayet iyi biliyordu. Hepsi de bunu bilmediğini düşünüyorlardı. Aptal değildi ki. Bir programı vardı. Biliyordu elbette. Şimdiye dek hiç bu kadar uzak kalmamıştı ve bu bazen onlardan ve kendinden de nefret etmesine neden oluyordu.

Buna dayanamayacağım, diye düşündü umarsızca.

Alyssa teyzesini öz annesinden daha çok seviyordu.

Antonio bitişikteki odadaydı ve gerçeğin ne olduğunu tahmin ediyordu. Bunu gözlerinden okumuştı.

Tracey ağlamak istiyordu ama ne yeri ne de zamanıydı. Aynadaki kusursuz aksine bakıp kendisine kadınların çoğunun onun yerinde olmak, bir model kadar güzel, mükemmel bir vücuda sahip, bir nevi ünlü statüsünde zengin bir kadın olmak ve hayatlarında Antonio gibi bir adamın olması için canlarını vereceğini hatırlattı. Ama ona sahip miydi gerçekten de? Öyleydiyse bile, bu ne kadar sürecekti?

Korkudan midesi burulan Tracey aynada kendine baktı. Bir önceki hafta sonu kafası dağınık, düşünceli görünüyordu. Sanki ona olan ilgisini kaybediyormuş gibi...

Kendisine sekste çok iyi olduklarını hatırlattı.

Öte yandan işaretleri biliyordu. Ve onu her ne kadar da iyi tanımasa da diğerleri gibi değildi, onu yeterince tanıyordu. Başta onu baştan çıkarması zor olmuştu, onunla devamlı bir birliktelik sağlaması da oysa şimdi her şeye pişman olmaya başlamıştı.

Bir tane daha. Neden olmasın? Yoksa bütün bunları kaldırmayacağım.

Birden kendine bir bardak daha şampanya doldurdu, elleri deli gibi titriyordu. Erkekler onu terk etmezdi. Onları hep... Önce o terk ederdi. Ancak tabii onlar gerçeği tam olarak anlayamadan önce. Yani güzelliğinin sadece bundan, güzel olmaktan ibaret olduğunu. İçindeyse kahr ve yalnızlıktan oluşan kocaman kara deliklerden başka bir şey olmadığını.

Şampanyasından bir yudum daha alıp gözlerini kapadı. Kendisine bunu yapmamasını söyleyen iç sesine kulak asmadı. *Kahretsin.* Antonio'yle öyle bir düzüşecekti ki, onu asla terk edemeyecekti. Hazır olduğunda, onu terk eden kendisi olacaktı. Hep o terk ederdi. Daima.

Kimse onu terk edemezdi. Onları kendisi terk ederdi.

Nasıl olduysa kadehindeki şampanyayı bitirmişti. Tracey elindeki kadehe bakarken, gözlerine yaşlar dolduğundan etrafı bulanık görüyordu. Paniklemiş bir halde, rimelinin akacağını düşündü. Paniği daha da arttı. Sorun şuydu; Antonio'suz bir hayat düşünemiyordu. Hakikaten de sıırsıklam âşık olmuştu, o güne dek eski kocası dışında kimse için böyle hislere kapılmamıştı.

Giyinmeyi bitirdiği sırada odanın içinde hareket ettiğini duydu. Misafirler artık yavaş yavaş sökün etmeye başlardı. Sadece birkaç dakikaları kalmıştı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek banyodan dışarı çıkıp incecik stilettoları, gümüş banth sandaletleriyle dikkatli bir şekilde yürüdü. Ya şimdi ya da aslaydı; bunu ya yapacak ya da ölecekti. Çünkü bu geceyi kendine güveni yerine gelmeden asla atlatamazdı.

Antonio yatak odasının ortasında durmuş, siyah papyonunu düzeltiyordu. Siyah smokin pantolonuyla, beyaz gömleği ve siyah kuşağını kuşanmıştı. Yüzündeki ifadeyi hemen tanımıştı; düşüncelere dalıp gitmişti, kilometrelerce uzaktaydı. Neden devamlı böyle düşüncelere daldığını asla anlayamıyordu. O güne dek hayatında gördüğü en ilginç adamlardan biriydi. Nazikti de.

O güne dek hiç nazik bir erkek arkadaşı olmamıştı.

Rick ona birçok kez tokat atmıştı. Diğerleri de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tracey onu izlemek için durdu. İçi eriyordu. “Senin için bir şeyim var,” diye fısıldadı. Ona asla direnemeyeceğini biliyordu.

Antonio birden ona doğru döndü, belli ki irkilmmişti. Sonra Tracey’yi süzdü.

Antonio’nun bakması için yavaş yavaş etrafında bir tur attı. “Ne dersin?”

Antonio gülümsemedi. O gergin yüz hatları gevşemedi bile. “Bence her zamanki gibi harikasin,” dedikten sonra arkasını döndü.

Tracey’nin gözleri iri iri açıldı ve ona bakakaldı. Tracey’nin o güne dek gördüğü en güzel tasarımcı elinden çıkma gece elbisesiyle neredeyse çıplak görünüyor olması umurunda değildi! Tracey birden ona doğru ilerledi, kalbi şakaklarında atıyordu. “Tonio, lütfen konuş benimle,” diye başlayacak oldu.

Antonio yavaş yavaş ona doğru döndü. “Aşağı inmeliyiz. Misa-firlerin geliyorlardır. Burası teyzenin evi olsa da ev sahibesi sensin.”

“Bana kızma,” dedi Tracey usulca ona doğru abanarak. “Seni mutsuz edecek ne yaptım?”

Antonio onu kendinden uzaklaştırdı. “Kız kardeşinle tanıştığımda utandım. Bana ondan hiç söz etmedin.”

Tracey birden gerildi. Mesele Cass miydi? “Konusu açılmadı.”

Antonio ona öylece bakıyordu; yüzündeki ifade hislerini ele vermi-yordu. “Bir kız kardeşin olduğundan ve burada olacağından bahsetmedin; bunu anlayışla karşılayabilirim. Ama anlayışla karşılayamayacağım, asla anlayamadığım şey, buraya geleceğimden kızına nasıl olup da bahsetmediğin ya da onun burada olacağını bana söylemediğin.”

Tracey korkmuştu. Antonio oğlunun üzerine titriyordu ve konunun nereye varabileceğini anlamıştı. “Tonio, ona söyledim.” Yalan söyle-meyi aklından geçirmemişti. Birden dudaklarından dökülövermişti. “Ama unutmuş olmalı, ya öyle oldu veya söylediğimi duymamıştır.”

Antonio ona bakakaldı. “Ben kızının seninle birlikte Hempstead Heath’de yaşadığı izlenimine kapılmıştım.”

Tracey birden donup kaldı. Ses tonu suçlayıcıydı. Ne sevgi, ne arzu... Suçlama. Tracey’nin aklından şu geçti: *Gerçeği anlıyor.*

Ona doğru uzanırken umarsızca gülümsedi. Panik hissine bu defa korku eklenmişti. Öyle bir dehşetliydi ki.

Antonio, Tracey'nin bileklerini kavrayıp onu kendinden bir adım ötede tuttu. "Seni tam üç aydır tanıyorum. Ama kafam tamamen karışmış durumda. Kızını en son ne zaman gördün? Yoksa ben mi yanlış anladım? Burada, teyzen ve kız kardeşinle mi yaşıyor?" Gözlerinde bu durumu hiç de tasvip etmediğini belirten karanlık bir bakış vardı.

Tracey ona bakıp gözlerini kırıştırdı ve yavaş yavaş geriye doğru adım attı. Başı dönüyordu, bir içkiye ihtiyacı vardı. *Sadece bir tane daha.* "Yalan söylemedim," dedi.

"Nutkum tutuldu."

Tracey hızla topaç gibi kendi etrafında dönüp durduğunu hissediyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Sonunda, sadece kendini düşünen Rick ve diğerlerine benzemeyen böyle iyi kalpli ve nazık bir insana âşık olmuşken? İçinden oradan kaçıp gitmek geliyordu. "Antonio," diye fısıldarken kaçıp banyoya saklanmamak için kendini zor tutuyordu.

Kolunu nazık bir şekilde kavradı. "Özür dilerim," derken bakışları yumuşamıştı. "Ağlama. Rimelin akacak, hem aşağı inmemiz lazım."

Tracey gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. "Onu olabildiğince sık görmeye geliyorum," diyerek durumu kotarmayı denedi. Bu doğrudu da. "Onu gerçekten seviyorum." Bu da doğrudu.

Antonio yumuşadı. "Elbette seviyorsun."

Tracey elini ondan kurtarmaya çalıştı ama Antonio onu bırakmadı.

Sonunda, "Kızının sana ihtiyacı var," dedi usulca. "Bunu bu akşam müzeri gördüm, tıpkı senin olduğundan daha fazlası olmayı istediğin gibi."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Tracey dehşete kapılmıştı. "Elbette bana ihtiyacı var," derken gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Ben onun annesiyim ve o benim çocuğum. Aralık ayında onu kayağa götüreceğimden sana bahsetmiş miydim? Sadece ikimiz; anne kız tatil yapacağız." Yine gülümsedi, tuhaf bir şekilde nefesi kesiliyordu. Alyssa'yla kayağa gitme planı filan yoktu. Ama işte bu yüzden kötü bir anneydi, değil mi?

Antonio, “Bu harika bir fikir,” derken onu inceliyordu. “Nereye gidiyorsunuz?”

Tracey kısa bir soluk çekerek, “Saint Moritz,” dedi. “Belki Eduardo’ ile sen de bize katılabilirsiniz?”

Antonio ona tuhaf bir bakış attı. “Sanmıyorum. Alyssa’yla yalnız geçireceğin vakti bölmek istemem.” Gözlerindeki anlık ifade Tracey’yi korkuttu. Çünkü bunun acıma olabileceğini düşünmüştü.

Başıyla çarçabuk onaylayıp ona sarıldı. “Aklımdan ne geçiyordu ki? Bu gece beni o kadar gerdi ki doğru düzgün düşünemiyorum bile! Her sene bir yerlere gideriz, sadece ikimiz.” Bu yalan da ağzından çıkıvermişti.

Antonio parmak eklemleriyle Tracey’nin o kaymaktaşını andıran pürüzsüz yanaklarını okşadı. Bakışları yüzünde gezindi. Konuşmaya başladığında neredeyse bir dakika geçmişti. “İnsanın hatalarını telafi etmesi için asla geç değildir, Tracey. Yarınlar her zaman vaat içerir. Sana bu öğüdü vereyim çünkü ben, pişmanlığın ne olduğunu çok iyi bilirim.” İşte o anda Tracey’ye biraz olsun gülümsedi.

Antonio ona gülümsemesine rağmen Tracey’nin hâlâ korkudan midesi bulanıyordu. Panik hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Onu kaybediyordu. Tracey gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti.

Antonio’nun kaşları kalktı. “Seni üzdüm ve böyle olsun istemiştim. Aşağı inmeliyiz. Kapının önüne park edilmiş beş limuzin var.”

O anda bile, artık onu sevmiyor olsa dahi nazikti. Hemen çıkıp gitmeliydi. Tek kelime etmeden. Gitmeli, koş a koş a hızla uzaklara kaçmalıydı. Giderse güvende olurdu. *Ah, Tanrım.* Ne yapmalıydı?

Git. Kal. Kaç. Kal. Rol yap. Git. Madrid.

Tracey derin bir nefes aldı. Belki de ona planlarından bahsetmenin vakti gelmişti. Bu açıkartırmadan sonra işinden ayrılıp Madrid’e yerleşecekti.

“Tracey.” Antonio arkasından ona yaklaşmıştı, o kocaman avuçlarıyla omuzlarını tutmuştu. “Hâlâ üzgünsün. Ne olur beni bağışla.” Tracey’yi kendisine doğru döndürdü. “Aşağı inelim, *querida*’.”

---

1 (İsp.) Sevdığım. (ç. n.)

İşte Tracey o anda gözlerinin içindekileri gördü. Antonio ondan ayrılacaktı. Hem de yakında. Ve sonunda kalbinin derinliklerinde hep bildiği şeyle yüzleşmek zorunda kaldı. Belford Evi'ne yalnızca o lanetli yakut gerdanlık için gelmişti. Geçen hafta sonu onun için her şeyin sonu olmuştu. "Lütfen," diye fısıldadı Tracey, bu kelimeyi daha önce hiç bu şekilde kullanmamıştı.

Antonio irkildi. Gözleri yüzünden kayıp geçti. Nihayetinde, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Tracey'nin kafasının içinde bir sürü düşünce dönüyordu, doğru düzgün düşünemiyordu, sadece hissedebiliyordu. Ya Cass gibi bir anne olursa? Antonio'nun onun olmasını umduğu gibi bir anne? Bu her şeyi değiştirmeyi miydi?

Bunu neden daha önce düşünmemişti! Alyssa'yı da yanında Madrid'e götürecekti. "Antonio."

De la Barca duraksadı.

Tracey gülümsedi ve bu onun korkusuyla, paniğini saklayan bir maskeydi. Koluna girip vücudunu onunkine yasladı, kollarının arasına girdi, yanak yanağa durularken o uzun kalçasını da Antonio'nun kasıklarına yasladı. Üzerindeki gece elbisesi kalçasına doğru sıyrıldı ve o ten rengi slipin altında hiçbir şey giymediği ortaya çıktı. "Seni seviyorum, hayatım," dedi. "Aşağı inmeden önce hâlâ birkaç dakikamız var." Gülümseyerek vücudunu onunkiyle bir olmak ister gibi iyice ona bastırdı.

Misafirler yakut gerdanlığı görmek için birer birer salondan yemek odasına geçtiler. Masanın tam ortasında duruyordu. Masa dar ve uzundu, üzerine beyaz keten örtüler serilmişti. Waterford kristalleri ve Christofle çatal bıçak takımları, her iki yanma da yirmişer kişilik servis açılmış masada yerlerini almışlardı. Şeffaf pembe kâselerin içindeki aromalı sulara yerleştirilmiş olan beyaz orkidelerden oluşan fazla yüksek olmayan çiçek aranjmanları masanın her iki yarısını süslüyorlardı, ortada bir altıgün üzerine yerleştirilmiş gece mavisi kadifenin üzerinde üç sıradan oluşan gerdanlık duruyordu.

Cass odaya girdiğinde, etrafta dolanan siyah takım elbiseli dört güvenlik görevlisi olduğunun farkındaydı. Bir çift, bu muhteşem parçayı görebilmek için üzerine eğilmişti. Cass sıranın kendisine gelmesini beklerken, çiftle arasındaki mesafeyi korudu. Yine de kadının, “Bunun yakutlardan oluşan bir hazine olduğunu biliyorum ama çok bayağı. Bu bir aşüftenin takacağı cinsten, Sloane’s’ın giriş katından alınmış bir şeye benziyor. Bilemiyorum, Roger. Gerçekten de bilemiyorum.”

“Sana hak vermiyor değilim,” dedi Roger. “Ne de olsa, bu parçaya biçilen değer yarısı tarihteki öneminden geliyor, bu yüzden de bunu parçalarına ayırıp doğru düzgün bir şekilde kestirip tekrar dizayn edilmeye kalkılırsa gerçekten de yazık olur.”

Cass duyduklarına inanamıyordu ve onların gerdanlığın yanından uzaklaşmasını izledi.

“Bu yazık olmaktan öte, günah olur,” diye mırıldandı de la Barca hemen kulağının dibinde.

Cass’in neredeyse aklı başından gidecekti. Diğer davetlilerle birlikte bir kadeh şampanya içerken onunla yüz yüze gelmemeye çalıştı. Kimseyi tanımadığı için orada, huzursuz hissediyordu, Alyssa’yla birlikte bir başına dolanıyordu ancak Antonio salona girdiği andan beri ki, tek başına gelmişti, onun varlığının gayet farkındaydı. Tracey de on dakika sonra çıkagelmişti ve Cass, birkaç dakika boyunca Tracey’nin o güne değin hiç görmediği kadar çarpıcı ya da mutluluktan yanakları kızarmış bir halde olduğunu fark etmemeye çalıştı.

De la Barca’ya doğru dönerken neredeyse kaskatı kesilmişti. “Evet, düşüncesi bile komik,” diyerek ona katıldı, “Bu parçayı alacak olan kişinin ona böyle korkunç bir şeyler yapmayacağını umarım.”

De la Barca ona gülümsedi ve bakışları bir anlığına Cass’in gayet kalın ve omuzlarına dökülen saçlarına kaydı; rimel, dudak parlaticısı ve birazcık allık dışında yüzünde makyaj yoktu, üzerinde de boncuk işlemeli o üst vardı. “Ben de sizinle birlikte dua edeceğim,” dedi. “Bu gece svetsört giymemişsiniz?”

Cass’in yanakları kızardı ama Antonio gülümsüyordu, istemeye istemeye de olsa o da gülümsedi. “Başka şansım yoktu,” dedi.

Antonio güldü. “Çok hoşsunuz, senyora.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Lütfen bana Cass deyin. Resmi olmaya gerek yok.”

Bir an bakışları kenetlendi ve aynı hızda da ayrıldı. “Gidelim mi?” derken eliyle işaret verdi.

Cass hevesle başıyla onayladı ve dönüp yakut gerdanlığa yaklaştılar. Cass nefesini tuttu. O anda bu gerdanlığın kısa bir süreliğine de olsa İngiltere’nin Katolik Kraliçesi olarak hüküm sürmüş olan Henry Tudor’un kızının boynunu süslediğini düşündü. Gerdanlık büyüleyiciydi. Her bir sıra yakut altına montürlenmişti. İlk sırada minicik damlalar vardı, ikincisindeyse daha büyük olanları, üçüncü sıradakiler en büyükleriydi. Ancak son sıradan sarkan yakut, Cass’in başparmağı büyüklüğündeydi. Ve küçük, parıldayan elmaslarla çevrenmişti. Bu manzara karşısında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Cass, “Ne kadar şahane,” diye fısıldadı.

Antonio de la Barca’nın nutku tutulmuş gibiydi.

Cass ona bakabilmek için yana doğru döndü ancak Antonio büyülenmiş gibiydi, gülümsemiyordu, fal taşı gibi açılmış gözlerinin gerdanlığa kilitlendiğini gördü. Doğru tahmin ediyorsa onu hiç duymamıştı; olduğu yere çakılmış gibiydi. “Antonio?”

“*Por Dios*,” dedi sessizce.

Sanki birbirlerine milim uzaklıkta, yan yana durduklarını unutmuş gibiydi. Cass dudaklarını ıslattı. O anda onun bir erkek olduğunun, hem de çok yakışıklı bir erkek olduğunun farkında olmaması imkânsızdı. Frakının yünden kolu Tracey’nin çıplak omuzlarına değiyordu. Ve görüldüğü kadar da güzel kokuyordu. Birden kız kardeşini deliler gibi kıskandı.

Antonio doğruldu, aşağı, ona doğru baktı. Gülümsemiyordu. Yüzünde hâlâ o şok ifadesi vardı.

“Bu gerdanlık hakkında bir şey mi biliyorsun?” diye sorarken gözlerini ondan alamıyordu, artık Tracey hakkında bir şeyler düşünmüyordu.

Antonio duraksadı. “Evet. Evet, sanırım biliyorum.”

Cass dikleşti. “Ne? Nedir?”

Antonio yine tereddüt etti. “Sanırım bu gerdanlık, ya da buna çok benzer bir tanesi, benim soyumdan biri tarafından takılmıştı.”

Cass gözlerinin iri iri açıldığını hissetti. “Ancak bu nasıl mümkün olabilir? Sen İspanyol’sun ve bu gerdanlık Leydi Hepplewhite’in Highridge Hall’daki malikânesinde bulundu. Bu da, bildiğin gibi on dördüncü yüzyıla denk geliyor.”

Başıyla onayladı. “Bütün bunları biliyorum. Atalarımın biri kısa bir süreliğine İngiliz bir kadınla evli kalmış. Adı Isabel de la Barca’ydı. 1562 civarlarında, atam ikinci eşini almadan önce ölmüş.”

Cass kendi soyağacı bilgisi hakkında bir yorum yapacakken Catherine usulca yanlarına yanaşıp, “Hayır,” dedi.

İkisi de aynı anda döndüler. Teyzesinin gözlerini dikmiş Antonio’ya nasıl baktığını gördüğünde Cass dehşete kapıldı. Korktuğu o kadar belli oluyordu ki. Yoksa öğreniyor muydu?

Tekrar, “Hayır,” diye yineledi. “Adı Isabel de la Barca değildi. Isabel de Warenne’di. On altıncı yüzyılın ortalarında Sussex Kontu’nun kızıydı.”

Cass teyzesine bakarken, endişelerine rağmen merakı kabarmaya başlamıştı. “De Warenne mi?” diye sordu Cass nefesi kesilerek. “Bizimle bir alakası var mı?”

Catherine sonunda ona baktı. “Evet, ama doğrudan yok. Hiç çocuğu olmamış. Kontun babası ortak atamız.”

Cass, Catherine’in aile tarihçeleri hakkında bu kadar çok şey biliyor olmasından çok, bunu böyle önemsiz bir şeymiş ortaya koyması ve böylesi bir tesadüf karşısında şaşkınlığa uğramıştı. “On altıncı yüzyılda ailelerimizden evlenenler olmuş,” derken Antonio’ya bakan Cass’in nefesi kesildi. Neredeyse eline yapışacaktı ama kendine mani oldu. “Böyle bir şeyin olma ihtimali nedir, biliyor musun?”

Antonio onunla aynı heyecana kapılmış gibi gülümsedi. “Neredeyse imkânsız. Benim aile yadigârı evimde bir portre var ve o tabloda Isabel’in taktığı gerdanlık buna çok benziyor.”

Cass hiç tereddüt etmeden, “Onu görmeyi çok isterim,” diye atıldı. Bu aslında çok abartısız bir ifadeydi. Onu görmek için ölürdü.

“Onu sana göstermek benim için zevk olacak,” derken Antonio ona bakıyordu ve Cass gözlerinin kenetlendiği o anı hissetti.

Ve gözbebeklerinin içindeki o kahverengi ve yeşil beneklere bakarken, asırlar önce ailelerini birbirine bağlayan kişinin portresini görmek için İspanya’ya onun aileden kalma evine gittiğini gözünde canlandırdı.

“Hayır. Cassandra İspanya’ya gitmeyecek.”

Teyzesinin sesi öyle sert çıkmıştı ki Cass o anda irkilip dönüp ona bakmıştı. “Ne?”

Catherine’in yanaklarını al basmıştı. “Nasıl olup da kalkıp İspanya’ya gidersin? İşini teslim tarihin yaklaşmıyor mu?”

Cass teyzesinin ne yapmaya çalıştığını anladığından, ona öylece bakakaldı. Tracey gibi onun da geçmişteki bu sırrı yüzünden Antonio de la Barca’yla bir münasebeti olsun istemiyordu. Çünkü... Antonio babasının başına neler geldiğini öğrenebilirdi. Bu mevzu tamamen kapanmıştı ya da Catherine tamamen masum olsaydı, bu durumdan bu kadar etkilenmezdi. Cass, Antonio’ya bakıp yapmacık bir şekilde tebessüm ederek, “Benim bir iş yetiştirmem gerekiyor,” diyebilirdi. O anda üzerinde çalışmakta olduğu kitabı teslim etmek için tam bir senesi olduğunu ve kendisinin de hayal kırıklığına uğradığını ona söylemedi. Soylarından gelen, Isabel de Warenne’in portresini görmek için İspanya’ya bu adamın evine gitmeyi ne kadar da çok istiyordu.

Antonio hayal kırıklığına uğradıysa da, Cass bundan emin olamadı. “Sanıyorum portrenin fotoğrafını çekebilirim,” dedi her ikisini dikkatle inceleyerek. “Sonra da fotoğrafları sana gönderirim.”

Catherine cevap vermedi. Bu yüzden de Cass hiç de öyle hissetmediği halde hevesle, “Bu harika olur,” dedi. Ancak artık Catherine’in sakladığı sırrın ne olduğunu öğrenmeyi ve solucanlarla dolu bir teneke açmadan gidip portreyi kendi başına görmeyi kafasına koymuştu. “Bu portreye paha biçildi mi?” diye sordu Cass. “Ne zaman resmedilmiş biliyor musunuz? Kim tarafından?”

Antonio, belki de Cass’in bu denli hevesle sorması karşısında gülümsedi. “Aslında, hayır. Ama dediğim gibi Alvarado de la Barca 1562’de tekrardan evlenmiş. Bu yüzden de portre bu tarihten önce

yapılmış olmalı. O tabloda o kadar genç görünüyor ki, doğru hatırlıyorsam belki de on sekiz yaşındadır. Uzun yıllardır o eve gitmedim.”

Cass bu son söylediklerini tuhaf bulmuştu ve bundan bahsederken Antonio’nun gözlerinden bir karaltının geçtiğini gördü. Ancak bunu hayal de etmiş olabilirdi çünkü artık ona biraz olsun gülümsüyordu. “Aile yadigârı eviniz nerede?” diye sormak zorunda kaldı.

O daha bir şey diyemeden Catherine’in sesi duyuldu. Neredeyse bağırıyordu. Tuhaf bir durumdu. “1555’te ölmüş.”

Cass irkilerek dönüp halasına baktı. “Ne?”

Catherine’in beti benzi atmıştı. “1555’te ölmüş. Isabel. Bir tanrı-tanımaز olduğu söylenmiş ve kazığa bağlanıp yakılmış.”

Cass kendisine bakan teyzesine bakakalmıştı, gözleri iri iri açılmıştı, maviydi sanki bakışları onu delip geçiyordu, neredeyse yobazlıktı ve Cass korkuya kapılmıştı. Ürperti.

Bu ne korkunç bir sondu.

ÜÇ

Cass telaşla Catherine'in yanına gidip tek koluyla onu sardı. Kafasının içinde bir sürü düşünce dönüp duruyordu, birbirleriyle yarışıyorlardı. "1555, Mary'nin hükümdarlığının son yılı. Birkaç tanrı tanımaz kazığa bağlanıp yakılmış."

"Evet, öyle olmuş. İmparatorluktaysa daha çok tanrıtanımaз yakılmış," dedi Antonio.

Cass, Mary'ye babası İspanya Kralı II. Philip'ten geçen Hapsburg İmparatorluğu tahtından bahsettiğini biliyordu. "Ne korkunç bir ölüm." Ürperdi. Bunu düşünmek bile hasta gibi hissetmesine neden oluyordu. "Ancak Mary tahta çıktığında Protestanların neredeyse hepsi açık açık Katolik olduklarını itiraf etmemişler miydi? Neden bir tek Isabel sapkınlıkla suçlanmış, merak ettim?"

Antonio, ona baktı ve Cass onun gözlerinin içinde kendisine saygı duyduğunu belirten bir ifade gördüğünü düşündü. "Toplumsal geri kalanına bir uyarı olması açısından sadece fanatikler mahkemeye çıkarılmıştı." Catherine'e baktı. "Sen ölümü hakkındaki bilgilere nasıl ulaştın? Ve bundan emin misin?"

Catherine dudaklarını sarkıttı, gözlerine yaşlar dolmuştu. "Unuttum," diye fısıldadı zar zor duyulabilecek şekilde. "Bir an için."

O ana dek hiç olmadığı kadar panikleyen Cass, bu konunun teyzesini rahatsız edebileceğini düşündüğünden hemen atılıp konuyu değiştirmeye çalıştı. "O muhteşem gerdanlığı görme fırsatın oldu mu?" diye havadan sudan konuşurken dikkatini dağıtmayı umuyordu.

Ancak Catherine'in bakışları tekrar Antonio'ya çevrilmişti. "Sana her baktığımda onu görüyorum. Çok çok üzgünüm..." Sesi çatlıyordu. Genzini temizledi. "Ailenizin tarihini yeniden araştırıyordu," dedi. "Burada İngiltere Kütüphanesi'nde. Çok üzgünüm."

Ve o anda teyzesine bakmakta, ağzından çıkanları duymakta olan Cass gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bağışlanmak için yakardığı o kadar belliydi ki. Cass'in üzerine korkunç bir hüznün çıkmeye başlamıştı. Bu gerçek olabilir miydi? Teyzesi, Antonio'nun babasını mı öldürmüştü ya da bir kaza mı olmuştu? Hem teyzesi otuz yıl önce olmuş bir şeyi itiraf etme niyetinde olamazdı, değil mi? "Misafirlerimizin yanma geri dönsək iyi olur, Catherine teyze." Teyzesini kolundan çekiştirirken Antonio'ya bakıp zoraki gülümsemeyi başarabildi.

"O öldüğünde ben daha dört yaşındaydım," diye atılan Antonio, hem Cass'in hem de teyzesinin tekrardan dönüp ona bakmalarına neden oldu. Gözlerini onlara dikmişti. "Onun hakkında o kadar az anım var ki. Annem o öldükten iki yıl sonra tekrar evlendi ve babam hakkında hiç konuşmazdı. Ben de belki vaktiniz olduğunda anılarınızı benimle paylaşabileceğinizi umuyordum." Gözlerinin içi parlıyordu, talepkâr ve ısrarcıydı.

Cass daha da panikledi. Bu korkunç bir fikirdi! "Daha iyi hissettiğinde teyzemin oturup seninle anıları yâd etmek isteyeceğine eminim." Sonra düşünüp durumu kotarmak için, "Bütün hafta bir soğuk algınlığıyla boğuştu," diye ekledi. Böyle bir yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Birden Catherine konuştu. "Burada Londra'da buluştuk. Ben İngiltere Müzesi'nin yönetim kurulundaydım." Gülümsedi. "Müze için verilen bir davette tanışmıştık. Sonrasında da ikimizin de ortak soydan geldiğimizi keşfetmiştik." Catherine artık ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Cass, Antonio'ya uyarıcı bir bakış attı. "Catherine teyze, iyi hissetmiyorsun," dedi kati bir sesle, itiraz kabul etmeyecekti. "Belki de partiye geri dönmeden önce gidip bir beş dakika uzansan iyi olur."

Catherine sonunda gözlerini Antonia'nın kilerden kaçırdı. "Özür dilerim," diye fısıldayıp, Cass'e üzerine yığılr gibi sokuldu. "İyi değilim.

Misafirlerimiz olduğunu biliyorum ama yukarı çıkmalıyım. Cassandra, çok yorgunum.”

Cass hemen, “Ben seni yukarı çıkarayım,” diye atıldı. Rahatlamıştı, teyzesinin de la Barca’yla konuşmasını istemiyordu. “İzninizle!”

“Elbette,” dedi. “Yalnız yarın daha iyi hissedeceğinizi umarım, Leydi Belford.”

“Cassandra? Nefes almakta zorlanıyorum. Burası çok havasız ve sıcak,” dedi Catherine.

Panik halinde, Cass, teyzesinin betinin benzinin nasıl da attığını fark etti. Ancak böyle bir şey demesi de oldukça tuhaftı, ne de olsa yemek salonu gayet serindi. Bu Cass’in daha da paniklemesine neden oldu çünkü Catherine boğazını tutup duruyordu ve ağzından derin derin soluyordu. “Yatağa,” dedi Cass hemen. “Ben sana papatya çayı getireceğim.”

“Cassandra.” Aksanlı sesi Cass’in olduğu yere çakılıp kalmasına neden oldu. Dönüp omzunun üzerinden Antonio’ya baktı. “Ailelerimiz hakkındaki bu sohbeti devam ettirmek isterim,” dedi.

Cass, bir an duraksadı ve geçmişe olan tutkusu sağduyusunu da korkusuna da baskın geldi. Gülümsemek zorunda kaldı. “Ben de öyle.”

Catherine’le birlikte yürüyerek salonu geçtiler. Antonio’nun duymaması için Catherine kısık ve buğulu bir sesle, “Hayır, Cassandra,” dedi. “Babası geçmiş konusunda takıntılıydı. Görünen o ki kendisi de öyle. Yoksa neden burada olsun ki? Senden o kadar az şey istiyorum ki.” Gözleri iri iri açılmıştı, delirmiş gibi bakıyordu. “Bu konuya hiç girme ve Senyor de la Barca’dan da uzak dur ve lütfen onu evimizden çıkarmaya çalış. Sonra da bütün bu geceyi unut gitsin.”

Catherine artık saçma sapan şeyler söylüyordu. Cass teyzesine bakarken Oscar de la Renta’nın bir gece elbisesinin içinde elmaslar ve incilerle bezeli broş takmış, yaşça geçkin, zarif bir kadın yerine yaşlı ve çok yorgun, kırılğan ve zor ayakta duran birini görünce bir an nefesi kesilir gibi oldu. Cass, onları daha önce hiç fark etmemiş olsa da teyzesinin yüzündeki kırışıklıklar daha da belirgin hale gelmişti. Aniden mavi gözleri buğulandı. Birden tam da yaşındaymış gibi göründü. Yaşlı bir kadındı ve Cass bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Cass kollarını ona doladı. Teyzesinin yanaklarından gözyaşları boşanıyordu. “Elimden geleni yaparım,” diye yalan söyledi. Antonio’yu kapı dışarı etmeyecekti. Böyle bir şeyi asla yapamazdı. Ya da yapabilir miydi? O giderse rahatlayacaklardı, yani en azından teyzesinin sırrını saklamış olacaklardı. “Geç oldu. Zor bir gündü. Sen artık güzel bir uyku çekmek dışında hiçbir şey için endişe etme, Catherine teyze.” Yüzüne zoraki de olsa bir tebessüm yerleştirememişti ama teyzesine sıkı sıkı sarıldı.

Catherine bitkin bir şekilde başıyla onay verip yeğenine yaslandı. “Teşekkürler, Cassandra. Sağ ol. Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Güven. Ne kadar önemli bir kelime, diye düşünürken, Cass kendini birden bitkin hissetti. Teyzesini salondan çıkarırken nihayet dönüp Antonio’ya baktı.

Gözleri kenetlendi.

İkisi de aynı anda, sözleşmişler gibi dönüp gerdanlığa baktılar. Bu kez başlarını kaldırdıklarında, bakışları kenetlendi, konuşmadan iletişim kurdular.

Sonucu her ne olursa olsun, Cass, Isabel’in portresini görmek için İspanya’ya gideceğini biliyordu.

Fildişi, kırmızı ve altın rengi Japon kimonosuna bürünmüş ve açtığı saçları omuz hizasında duran Catherine, “Sen Tanrı’nın bir lütfusun, Cassandra,” dedi. Catherine’in şaşalı bir şekilde dekore edilmiş yatak odasındalardı. “Neden Golden Hart’ı arayıp Senyor de la Barca için bir odaları olup olmadığını sormuyorsun?”

Cass öylece bakakaladı. “Catherine teyze,” dedi usulca, “çok tuhaf davranıyorsun. Ondan çekip gitmesini nasıl isteyebilirim? Tracey’nin misafiri. Belki de her şeyin kendi kendine çözümlenmesine izin vermeliyiz; zaten yarın gidecek.”

“Anladığımı sanıyordum,” diye haykırdı Catherine.

Cass telaşla yanma koşturdu. “Catherine teyze, bir bardak su ister misin?”

Catherine başını iki yana salladı. “Benim bir cin tonikle aspirine ihtiyacım var.”

Cass dudağını ısırdı. “Gerçekten de istiyorsan sana içkiyi getiririm.” Ama yerinden kıpırdamadı. “Catherine teyze, endişeden çıldıracak gibi oluyorum. Daha önce söylediklerini gerçekten de kastetmedin, değil mi?”

Catherine gözlerinin içine baktı. Sonra Cass’e sırtını dönüp yatağın öbür tarafına geçti ama yatağa uzanmadı. “Bir hata yaptım,” dedi usulca. “Tek kelime bile etmemeliydim. Ve artık bu konuda bir şey demeyeceğim. Ne şimdi ne de bundan sonra.” Cass’e döndü, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Cass’in kalbi küt küt atıyordu. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ama teyzesinin sağlığı için de endişe ediyordu ve onu daha fazla zorlamaya niyeti yoktu. “Siz sevgili miydiniz?” diye sordu.

Catherine’in yüzü değişti. Başını hayır der gibi iki yana sallamaya başladı ama sonra ellerini yüzüne kapadı. “Karısını seviyordu ama geçmişti ondan bile çok seviyordu. Ben Robert’a âşıktım, Robert’ı hep sevdim. Eduardo ve ben dosttuk, iş yüzünden birbirine yaklaşan iki dost.” Devam etmedi.

Cass boşlukları doldurabiliyordu. Dost olmuşlar ama sonra yatmışlardı.

Catherine alnını ovuşturdu. “Hayatımın bu kısmını zihnimden silip atmıştım. Antonio de la Barca’nın hayatımıza hiç girmemiş olmasını dilerdim!” diye hararetle haykırdı.

Cass rengi kül gibi olmuş teyzesine bakakaldı. Bir an tereddüt ettiyse de, “Cezai kovuşturma konusunda endişelenmemiz gerekiyor mu, Catherine teyze?” diye sordu.

Catherine ona baktı. Sonra da, “Polis bunun bir kaza olduğunu söyledi,” dedi.

Cass’in kalbi tekledi. Catherine ne demeye çalışıyordu? Sesinin tonunda, sanki polis yanılmış gibi tuhaf bir tını vardı. “Sen de kaza olduğunu söyledin,” diye fısıldarken, zar zor yutkundü.

Catherine küçük, boncuk işlemeli gece çantasına uzanıp bir mendil çıkararak gözlerini sildi. “Bir içkiye ihtiyacım var, Cassandra. Lütfen.”

Yatak odasının kapısı açıldı ve Tracey içeri daldı; kız kardeşinin yüzündeki o gergin ifadeyi gören Cass onlara patlamak üzere oldu-

ğunu anladı. Telaşla yanına koştu. “Trace,” diye başladı. Catherine iyi hissetmediği için kız kardeşini bir tartışma başlatmaması için ikaz edebileceğini umuyordu.

“Siz ikiniz ne yaptınız?” diye haykırdı Tracey elleri belinde. “Tan-
rım! Bunu nasıl yaparsınız!”

Catherine sırtını dikleştirdi.

Cass araya girdi. “Seni üzen her neyse zamanlama pek uygun değil. Catherine iyi hissetmiyor. Haydi gidelim.” Tracey’yi kolundan yakaladı ama kız kardeşi yerinden kımıldamadı. “Akşam yemeği servis edilmek üzere. Aşağı inmemiz gerekiyor.”

Tracey’nin yüzü kıpkırmızıydı, Cass’in elinden kurtuldu. “Antonio gideceğini söyledi. Nedense, Catherine teyzeyi üzdüğünü ve bu gece başka bir yerde kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Londra’ya geri dönüyor!” Tracey, Cass’e duyduklarına inanamıyormuş gibi öyle bir bakış atıyordu ki komik görünüyordu. Ancak Cass o mavi gözlerinden hakikaten de ne kadar incindiğini görebiliyordu. “Buna inanamıyorum!”

Cass dudağını ısırdı. “Üzgünüm,” diye başladı, bunu söylerken samimiydi. “Onunla Londra’da görüşebilirsiniz...”

“Yeter artık! Bu benim ilişkim. Benim gecem. Benim hayatım.” Catherine’e baktı. “Ve benim erkek arkadaşım. Ona nasıl böyle kabalık edebildiniz!” diye haykırdı.

Cass’in sinirleri gerildi. “Gitmesinin bizim suçumuz olduğundan emin misin?”

Tracey’nin bakışları karardı. “Sen ne ima ediyorsun, kahrolası?”

Cass daha bir şey diyemeden Catherine ayağa fırladı. “Tracey bana güvenmelisin, en iyisi bu. Bırak gitsin. Onunla bir ilişkin olamaz. Korkunç şeyler olacak, buna o kadar eminim ki hem senin için de korkuyorum, hepimiz için de.”

Tracey’nin gözleri iri iri açıldı; Cass’inkiler de. “Onunla bir ilişkim olamaz mı? Onu seviyorum! Onunla evleneceğim,” diye ilan etti. Cass’e döndü. “Senin aklından neler geçiyor, bilmiyorum. Ama sen ve Catherine teyze onun gitme kararı almasına neden olan bir şeyler yapmış ya da söylemişsiniz. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

Cass kalbinin birkaç kez teklediğini hissetti. Tracey bu söylediklerinde ciddi miydi? Nişanlanmışlar mıydı? Bir an zihninde bir görüntü belirdi, düğün günlerinde Tracey ve Antonio'yu gözünün önüne getirebiliyordu. Cass bu düşüncüyü bir kenara atamazdı çünkü nedime olarak Alyssa da onlarla birlikteydi. Cass onlara bakakaldı. "Evleniyor musunuz?" Bu kelimeler dudaklarından zar zor dökülmüştü.

"Aslında tam olarak plan yaptığımız söylenemez," diye başladı Tracey ve Cass cümlelerin geri kalanını duymadıysa da, bu kadarı bile onu rahatlatmaya yetişmişti.

Alyssa'yı ondan almayacaklardı.

"Cass? Beni dinliyor musun? Antonio'yu seviyorum," diyordu Tracey. "Ama sen hep Catherine teyzenin tarafını tutuyorsun."

"Tracey, anlıyorum," diye atıldı Cass, durumun kendisini böyle sarsmasına inanamıyordu, hem de tüm bunlar saman alevinden başka bir şey değilken. "Bak, her zaman Catherine'in tarafını tutmuyorum ama belki de Antonio'nun geceyi burada geçirmemesi daha iyi olur. Catherine gerçekten de kendini iyi hissetmiyordu."

Tracey'nin gözüne anında yaşlar doldu. "Sen de mi onu kapı dışarı etmek istiyorsun? O giderse *ben* de giderim," diye bağırdı, birden hiddetlenmişti. "Catherine teyze, bu büyük haksızlık."

Cass sinirlenmişti. "Tracey, Catherine teyzeyi biraz rahat bırakamaz mısın?" diye sordu. "Her şey her daim senin istediğin gibi olmak zorunda mı?"

Tracey ağzı beş karış açık ona bakakaldı. "Hep benim istediğim gibi mi? Hiçbir şey benim istediğim gibi olmuyor! Eve geldiğimde hepiniz üzerime çullanıyorsunuz, kapıdan içeri girdiğim an. Ne yapsam size yaranamıyorum."

"Ne?" diyen Cass'in ağzı açık kaldı.

"Hayır." Catherine ayağa kalktı. Titriyordu. "Kesin şunu. İkiniz de. Kesin şunu. Beni dinleyin. Tracey, o adamla bir ilişkin olmasını istemiyorum. *Buna izin vermem.*"

Tracey ağzı beş karış açık kalakaldı. Cass teyzesine göz kırıp başını bir kez daha çevirip ona baktığında hâlâ öyle ağzı açık duruyordu.

“Buna izin vermem,” diye yineledi Catherine kati bir ses tonuyla.
“Hepinizin iyiliği için.”

Odaya büyük bir sessizlik çöktü.

Cass’ın gözleri kararı kesin olan teyzesinden, hayretler içinde kalmış kız kardeşine doğru kaydı. İşte o anda aklma gelen tek şey, on beş yaşındayken Tracey’nin kırmızı bir Jaguar kullanan ve timsah derisi botlar giyen otuz yaşındaki erkek arkadaşıyla eve geldiği gün oldu. Catherine onu sağduyuya davet etmişti ama bir faydası olmamıştı. Tracey o adamların en altı ay çıkmıştı. Ve Catherine ona asla kesin uyarı vermemişti.

Bu ana dek.

Ancak elbette, o zamanlar Catherine’in bir adamın ölümünden, kazaen olsun veya olmasın, sorumlu tutulabilmesi mevzu bahis değildi.

Tracey, “Buna izin vermez misin?” diye teyzesinin söylediklerini yineledi.

“Vermeyeceğim. Sizi öz kızlarımmışsınız gibi yetiştirdim ve bana biraz olsun saygın veya azıcık bir sevgin varsa, bu konuda benim isteklerime saygı gösterirsin,” dedi Catherine gayet kati sesle. “Gitmesine izin vereceksin. Ve onu bir daha da görmeyeceksin.”

Tracey dili tutulmuş bir halde ona bakakaldı.

Cass bir rüyadaymış gibi hissediyordu. “Catherine teyze,” diye usulca araya girdi, “bu konuyu şimdilik bir kenara bırakalım. Ne dersin?”

Catherine otoriter bir sesle, “Bırakmamayı tercih ederim,” dedi.

Cass hiç tanımadığı biriyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Bu konuşan teyzesi miydi?

Tracey, Cass’e, “Unut gitsin,” diye sert bir şekilde çıkıştı. “Tartışacak bir şey yok, hepsi bu.” Teyzesine son bir kızgın bakış attıktan sonra ayaklarını yere çala çala, mavi gece elbisesi bacaklarının arasında hışırdaya hışırdaya odadan dışarı fırladı.

Cass teyzesinin yanına gidip elini omzuna koydu. İşte o anda bütün gün içine neden böyle bir hissin doğduğunu gerçekten de anlamıştı. Cass o kadar üzgündü ki aşağı inip diğer misafirlere katılabileceğini, hatta bu geceyi atlatılabileceğini hayal dahi edemiyordu.

Catherine yüzüne doğru düzgün bakmadı. "Tatlım, lütfen git bana o içkiyi getir," derken sesi zar zor duyulabilen bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Olabildiğince neşeli bir sesle, "Hemen geliyorum," dedi. Sonra da teyzesine son bir kez endişeli bir şekilde bakıp odadan ayrıldı.

Catherine o gidene kadar bekledi. Yeğeninin ayak seslerini artık duyamadığı anda gidip kapıyı kapattı. Sonra şifonyerine gidip kapağını açtı ve en alttaki çekmecenin yanına çömeldi. Bir bölme vardı, gizli bir mandalı itirmesiyle bölme açıldı.

O eski, sayfaları solmuş, deri kaplı defteri çıkardı, bağrına bastı ve yükselen panik duygusunun yarattığı gözyaşlarını akıtmamak için kendisiyle savaştı.

Bu onun özel günlüğüydü.

Son kez 1966 yılının Temmuz ayında bir şeyler yazmıştı, Eduardo de la Barca'nın ölümünden saatler sonra.

Bu günlüğü ortadan kaldırmamıştı; tuhaf bir şey, delilik olsa da bunu yapamamıştı. Ve bundan hep pişmanlık duymuştu.

Ancak artık onu yok etmeye hazırды.

Gece yarısını epey bir geçmişti ve Cass lobide sırtını bir duvara yaslamış, kocaman bir mermer masa ve on yedinci yüzyıldan kalma bir saat tarafından yarı gizlenmiş, kollarını sıkı sıkıya göğsünde kavuşturmuş bir halde orada duruyordu. Üzerinde hâlâ o gece için giydiğı kıyafet vardı ve tüm misafirler gitmişti. Biri hariç hepsi.

Merdivenlerden aşağı iniyordu ama gelenin o olduğunu ayak seslerinden anlamamıştı. Etrafta başka misafirler olsa bile anlardı. Varlığının Cass'i heyecanla dolduran bir yanı vardı.

Lobinin loş, titreyerek yanan ışıklarının altına çıktı. Gözleri bu- luştı ve bakışları kenetlendi.

Cass huzursuz olup hemen gözlerini ondan kaçırdı. "Bu kadar anlayışlı olduğun için sağ ol," dedi.

"Sorun değil. Teyzenin yarın daha iyi hissedeceğini umarım."

Cass başını kaldırıp baktı. "Ben de öyle."

Yüzüne sorularına yanıt arar gibi bakıyordu. "Beni arayıp duru- mundan haberdar eder misin? Sana müteşekkîr kalırım."

Cass başıyla onayladı. “Kartvizitin var mı?” Nabızı aptalca hızlanmıştı.

Antonio kartvizitini Cass’e uzatırken ona gülümsedi. “Yapmak isteyeceğim son şey bu hane halkının ya da ev sahibesinin huzurunu kaçırmak.”

Ne kadarını tahmin etmiş, ne kadarını hissetmişti ve ne kadarına kulak misafiri olmuştu? “Soğuk algınlığı yüzünden. Kısa sürede toparlanır.”

Antonio gülümsemedi. Cass’i dikkatle süzüyordu. “Ona çok yakınsın,” dedi.

Cass, “Bizi o büyüttü, Trace’le beni,” dedi gayet basit bir şekilde. “Bize annelik etmiş olmasının yanı sıra, benim en iyi dostumdur.”

“Çok takdir edilesi bir kadına benziyor.”

“Öyledir.”

Aralarına tuhaf, kesif bir sessizlik çöktü.

Cass, “Bence gece başarılı oldu. Birkaç davetlinin gerdanlığı beğendiklerini biliyorum,” demeyi denedi. Ne gariptir ki Antonio’nun gitmesini hiç istemiyordu. En azından henüz değil.

Antonio, “Evet,” deyip sonra, “Bu eser aslında bir müzede sergilenmeli. Sotheby’s’i bu gerdanlığı, hususi öncelikle birkaç müzeye teklif etmeye ikna etme niyetindeyim,” diye ekledi.

Cass’in gözleri iri iri açıldı. “Bu mümkün mü?”

“Burada Avrupa’da, evet. Ancak sizin ülkenizde açıkartırma şirketleri asla böyle bir şey yapmazlar.”

Cass gülümseyemedi. Ufak bir ses merdivenlere bakmasına neden oldu ama hiçbir şey ya da hiç kimseyi görmedi. “Sanırım Tracey uyuyordur?”

Antonio bir an duraksadı. “Bu durum pek hoşuna gitmedi. Çok üzgün.”

Görünen o ki, Tracey’nin Antonio’yla birlikte oradan ayrılma konusundaki fikri değişmişti. Cass, Antonio’nun onu burada kalmaya ikna etmiş olabileceğini tahmin ediyordu. Belli ki onu etkilemişti. “Tracey benim küçük kız kardeşim,” dedi Cass, onu savunmadan edememişti. “Hep biraz şımarık olmuştur. Bu onun hatası değil. Güzelliği hep bir

sürü insanın içinden kolayca çıkmayacağı durumlardan sıyrılmasını sağlamıştır.” Cass omuzlarını silktilti. “Bu hep böyle oldu.”

Antonio, “Bazen güzellik insanın başına bela da olabilir, her zaman yararına olmaz,” dedi.

Cass o kadar şaşırılmıştı ki, ona bakakaldı. O da Cass’e bakıyordu. Saatin gecenin sessizliğinde, tik tak diye ilerlediği duyulabiliyordu.

Sonunda, Antonio belli belirsiz tebessüme ederek, “Seninle tanışmak bir zevkti, Cassandra. Aziz James kültürünün İspanya halkı ve Hristiyanlık üzerinde bıraktığı sosyopolitik etkileri ne zaman tartışmak istersen, seve seve varım.”

Cass ağzının beş karış açık kaldığını hissetti. Antonio onu hatırlamıştı. Onu hatırlamakla kalmamış, onca yıl önce Met’de İspanya’nın en önemli patron azizlerinden biri hakkında yaptıkları o kısa entelektüel tartışmayı da hatırlamıştı.

Antonio ona başıyla selam verip yanından geçip geceye karıştı.

Cass onun arkasından bakarken gülümsüyordu.

“Böyle koştura koştura Londra’ya gitmek yerine birkaç gün kalabileceğini ummuştum,” dedi Catherine ertesi sabah.

Tracey üzerinde pileli siyah bir etek, kolsuz kalın bir bej süveter ve baldırlarında küçük kanatçıklar olan siyah diz hizasında binici çizmeleri kuşanmış bir halde valizini topluyordu. Bacakları çıplaktı, pürüzsüz teni adeta parlıyordu. Ancak hareketleri ani ve öfkeliydi. “Hafta sonunu burada geçireceğimi hiç söylemedim. Ayrıca, burada kalmamın bir manası var mı?” Dönüp Catherine bakmak için doğruldu.

Catherine’in yüzünden incinmişlik ve hayal kırıklığı akıyordu. “Senin kalmanı çok isterdik,” diye başladı usulca.

“Dün gece tam bir felaketti,” diye bağırıldı Tracey.

Cass de orada, yatağın ucunda gergin bir halde duruyordu. “Tracey, bu sabah, şafak söker sökmez gitmen şart mı,” bu biraz abartılıydı, “en azından bu konuyu önce konuşamaz mıyız? Böylece kimse kimseye gönül koymaz?”

“Hayır. Gerçekten de gitmeliyim. Yapacak öyle çok şeyim var ki.” Tracey onlara gülümsedi. Gevrek bir gülümseme idi bu. Ayrıca o mavi

gözlerinden de şimdiye dek Cass'in hiç fark etmediği bir endişeyle beraber kırgınlık akıyordu.

Cass birden kız kardeşinin Antonio'nun peşinden gitmeye kalkıştığını anladı. Bir kez olsun, gerçekten de âşıkların çoğu gibi delilercesine âşıktı ve hem gergindi, hem de kafası şüphelerle doluydu. Kendini bir kenara bırakıp o an kız kardeşi için üzüldü. "Açıkartırma on gün sonra," dedi Cass. "Böyle çekip gitmesen harika olurdu."

Tracey gece elbisesini yerleştirmekte olduğu giysi çantasının fermuarını çekiyordu. "Tonio dün kendini buradan gitmek zorunda hissetmeseydi çok iyi olurdu."

Cass o kocaman Val-Pack'in katlanması ve yere konulması konusunda ona yardımcı oldu. "Bak, sana katılıyorum. Dün gece pek de iyi geçmedi. Yani, aslında davetliler gayet iyi vakit geçirdiler sanırım ama aynı şey bizim için söz konusu değildi. Üzgünüm, Trace."

Tracey doğrulup ellerini beline koydu. "Üzgün müsün? Bence sen hiçbir neden yokken Catherine'in tarafım tutuyorsun. Kışkırdığın için."

Cass donup kaldı. "Ne?"

"Beni işittin." Tracey gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Cass bunun nedeninin kıskançlık olmadığını söylemeye kalkışacaktı ama vazgeçti. Elbette kıskanıyordu, en azından biraz. Bu doğaldı. Antonio de la Barca söz konusu olunca, bir kadının kız kardeşini kıskanmaması için kör olması gerekirdi. "Catherine teyzeyi korumak dışında başka bir arzudan hareketle bu davranışı sergilediysem bunun için senden özür dilerim," diye atıldı Cass ve aynı anda bu kelimeleri seçtiğine pişman oldu.

Tracey omuzlarını silkti. "O Madrid'e dönmeden önce bu gece akşam yemeği yiyeceğiz." Gülümsedi.

Cass buna karşılık ona pek de içten olmayan bir şekilde tebesüm etti.

Ciddi bir tonda, "Tracey, konuşmalıyız," diyen Catherine kollarım sıkı sıkıya göğsünde kavuşturdu.

Cass bunun arkasından neyin geleceğini biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Tracey'nin ağır valizini kapının yanına

kadar taşıdı. Belki de Tracey'nin gitmesi en iyisi olacaktı. Bu gerginlik tahammül edilmez bir hal almaya başlamıştı.

Tracey yüzünde çok masum bir ifadeyle dönüp teyzesine baktı. "Ne konuda?"

"Ne olduğunu sanırım biliyorsun."

"Hiçbir fikrim yok." Tracey biraz fazla tatlı bir şekilde gülümsemişti, hislerini ele veriyordu.

"Beni çok dikkatle dinlemelisin," derken Catherine'in teni normalde olduğundan daha solgundu. Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "De la Barca ailesinin üzerinde dolanan kara bir bulut var. Trajedi ve ölüm saçan bir bulut. Ve... ailemizle Antonio de la Barca'nın ailesinin bir geçmişi var. Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır. Lütfen, inan bana, Tracey. Onunla bir daha görüşme."

Cass, teyzesinin söylediklerini düşünerek ona baktı. Tracey daha itiraz edemeden Cass hemen aralarına girdi. "Ne tür bir mesele, Catherine teyze?" Cass teyzesinin gözlerinin içine bakmaya çalıştıysa da teyzesi gözlerini ondan kaçırıyordu.

Catherine kendini bir kanepenin şiltelerini düzelterek oyaladı. "Asırlar boyunca, ailelerimiz hep birbirine karışmış. İş, aşk, savaş ya da politikada. Ve bu durumlar dahil olan kişiler için hep kötü şekilde sonuçlanmış." Catherine hâlâ ona bakmıyordu.

Cass gözlerini teyzesine dikti. Onlardan ne saklıyordu? "Ne kadar kötü?" diye sordu Cass. "Koyu bir Katolik olmadığı için kazığa bağlanarak yakılan Isabel'in sonu kadar kötü mü?" Tabii, *Eduardo'nun trajik ölümü kadar kötü mü?* diye eklemedi.

Catherine'in beti benzi atmaya başlamıştı. "Ondan söz dahi etmeyelim."

Cass dikkat kesilmişti. "Neden olmasın? Aile tarihçemizi en az benim tarihi sevdiğim kadar çok seviyorsun, nokta."

Catherine başını iki yana salladı. "Bunun sonu iyi gelmez," dedi.

Cass daha sülaleleri hakkında konuşmalarının mı yoksa Tracey'nin Antonio'yla münasebeti olmasının mı sonunun iyi gelmeyeceğini so-ramadan Tracey konuşmalarını böldü. "Bu ne saçmalık," dedi. "Bu

delilik. Geçmiş kimin umurunda? Ay sonunda Madrid'e gidiyorum... Ve yazın büyük bölümünü de orada geçirmeye niyetliyim."

Cass'ın bile bir anda nevro döndü. "Peki ya işin?"

"İşten ayrılıyorum. Bunu düşündüm ve Sotheby's'e uygun olma-
đığma kanaat getirdim."

Cass ona sadece bakakaldı, aslında şaşırmamıştı. Zaten Tracey'nin bu kararının Sothenby's'den çok Antonio de la Barca'yla alakalı oldu-
ğuna hiç şüphesi yoktu.

Catherine öne doğru çıkıp Tracey'nin elini tuttu. "Ah, tatlım, gitme. Sen Sotheby's için mükemmelsin. Tam da aradıkları klas, zarafet ve yüksek profile sahipsin..."

"Benim yerim Antonio'nun yanı, Catherine. Aramızda koca bir deniz varken uzak mesafeli bir ilişkiyi yürütemem. Ondan ayrı kalmaya dayanamıyorum." Tracey banyoya girmek için arkasını döndü. Kapı ardına kadar açıldı, ışıklar yanıyordu ve gidip makyaj çantasını aldı.

"Lütfen, Tracey, bir defa olsun, beni çok iyi dinle. Ben neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum," diye yalvardı Catherine.

Tracey elinde makyaj çantasıyla ona öylece baktı. "Bilmiyorsun. Antonio harika biri, bugüne dek hiç onun gibi birini tanımadım. Onu da elimden kaçırmayacağım. Onunla evleneceğimi söylediğimde cid-
diydim."

Cass ağzından şunların döküldüğünü duydu: "Biliyor musun, Trace, iyi bir evlilik ortak ilgi alanları üzerine kurulur. Sen ve Antonio'nun pek de ortak bir noktası varmış gibi görünmüyor."

Tracey onu eliyle ittirdi. "Onun tarafını tutacağımı biliyordum. Sen evlilikten, ilişkilerden hatta erkeklerden ne anlarsın ki? Hayatın boyunca tek bir ilişkin oldu ve o sana âşık değildi bile."

Cass yumruk yemiş gibi oldu.

"Haklısın," dedi soğuk bir sesle.

Cass daha aklından geçenleri toparlayamadan Catherine'in buz gibi sesiyle düşünceleri bölündü.

"Gidersen..." Catherine yavaş yavaş ona doğru dönerken göğsü, ağzından çıkan her bir kelime büyük efor sarf etmesine neden oluyor-
muş gibi yavaş yavaş inip kalkıyordu, "...seni evlatlıktan reddederim."

Brenda Joyce

Tracey'nin yüzü bembeyaz oldu. Cass de yüzünden tüm kanın çekildiğini hissetti. "Catherine. Gerçekten de bunu kastetmiyorsun." Teyzesinin yanıldığını biliyordu. Bu sözlerin Catherine'in ağzından histerik bir şekilde çıktığını biliyordu. Bütün hayatı boyunca neredeyse taptığı yeğenini evlatlıktan çıkaracağını ima ediyor olamazdı.

Ancak o güne dek teyzesinin yüzünde hiç böyle bir kararlılık görmemişti.

Aman Tanrım, diye düşünürken Cass nefes alamıyordu. *Bunu gerçekten de yapacak.*

"Senin o kahrolası mirasına ihtiyacım yok. Hiç durma, beni evlatlıktan reddet." Tracey feci şekilde kızgındı.

"Tracey!" diye bağırdı Cass. "Ağzından çıkanı kulağın duysun!" Cass feci şekilde gerilmiş teyzesine, sonra da aynı derecede gergin kız kardeşine baktı.

Çenesini yukarı kaldıran Tracey, "Madrid'e gitmekle kalmayacağım, Alyssa'yı da yanımda götüreceğim," dedi.

DÖRT

“Lütfen ağlama, Cass teyze.”

Cass yatakta uzanmakta olduğu yerden fırlayarak kalktı, aslında tam olarak ağlamıyordu ama bir şekilde gözyaşları yanaklarından süzülüyorlardı. Panik halindeydi, Tracey’nin Alyssa’yı alacağını düşünüyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, bir türlü kafasını toplayamıyordu. *Bunun olacağını hep bilmiyor muydu?*

Bir gün Tracey’nin Belford Evi’ne gelip Alyssa’yı alıp götürceğini?

Ancak böyle bir şey olmadığını kendine söylemeye çalıştı. Bu durum sadece yaz tatili için söz konusu olacaktı. Tanrı’ya şükürler olsun!

O anda endişeli yeğenine gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Alyssa ona doğru koşarak gelip Cass’in kollarına atıldı ve ona sıkı sıkı sarıldı.

“Ben koca, feci bir ahmağım,” diye fısıldadı Cass sarsak sarsak.

“Sen ahmak filan değilsin,” dedi Alyssa üzerine basa basa. “Barışacaklar, barışacaklarını biliyorum.” Umutla gülümsedi ama o iri kahverengi gözlerinden endişe akıyordu.

Alyssa’nın saçlarını okşarken Cass, bunda her ne kadar yanılıyor da olsa, yeğeninin teyzesinin gözyaşlarının annesi ile büyük teyzeleri arasındaki kavga yüzünden aktığını düşünüyor olmasına seviniyordu. “Elbette barışacaklar.” Ama aklından şu geçiyordu: *Peki ya barışmazlarsa?*

Ya Tracey İspanya’da kalır ve Alyssa’yı geri göndermezse?

Hayır! En kötüsünü beklememeliydi! Nasıl olabiliyor da böyle şeyler düşünebiliyordu?

Ancak Cass o kadar hasta hissediyordu ki, nasıl en kötüsünü beklemeyecekti? Tracey tam zamanlı annelik yapmaya karar verirse ne yapacaktı? Alyssa, Cass'ın hiç sahip olmadığı kızıydı. Onu alırlarsa yaşayamazdı. Alyssa'nın velayetini almak için Tracey'yle savaştı mıydı? Ancak bu kız kardeşleri sonsuza dek ayırıp yeğenini mahvedebilecekken nasıl olur da böyle bir şeye kalkışabilirdi? Kendine yine Tracey'nin nasıl da sağı solu belli olmayan, değişken biri olduğunu, bütün bu fırtınanın birkaç gün içerisinde dinebileceğini hatırlatmaya çalıştı. Tracey'yi biraz olsun taniyorsa eğer, bir sonraki gün kararlarını tamamen değiştirip de la Barca'yla, yanma Alyssa'yı almadan Fransa'nın güneyinde buluşmaya karar verebilirdi.

Ne yüreğine su serpilmişti ne de rahatlamıştı.

O ailenin üzerinde dolanan kara bir bulut var.

Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır.

Tanrım, diye düşündü. Catherine teyze haklı mıydı? Bu asırlar öncesine dayanan bir lanetin filan sonucu ortaya çıkan bir şey miydi?

Cass'ın roman yazıyor olmasının birkaç iyi nedeni vardı. Tracey'nin kısa ve öz bir şekilde parmak bastığı üzere, gerçekten de bir hayatı olduğu söylenemezdi. Ancak daha da önemlisi, geçmişe bayılıyordu ve aşırı faal bir hayal gücü vardı. Öyküler uydurmak Cass için dünyada yapılabilecek en kolay şeydi. Artık hayal gücü coşmuştu. Bir anlamda Cass histerik davrandığını ve aşırı tepki verdiğini biliyordu. Gerçek olmayabilecek bir senaryo uydurmakta olduğunun farkındaydı. Fakat içindeki panik hissini bir türlü bastıramıyordu. En kötü korkularından geriye bir türlü adım atamıyordu.

“Peki, o zaman neden ağlıyorsun?”

Alyssa'nın küçük tathı sesi düşüncelerini böldü. Cass ona baktı. “Onların tartışması beni incitıyor,” dedi sonunda. Yeğenine yalan söylemekten o kadar nefret ediyordu ki.

“Ben de nefret ediyorum.” Alyssa, gidip yatakta Cass'ın yanma oturdu. “Ama Cass teyze, Catherine teyze yanılıyor. Annem beni sadece

tatil için İspanya'ya götürmek istiyor.” Bunu söylerken gözlerinin içi parlardı.

Cass gözlerini kırptırdı. Alyssa'nın annesiyle birlikte tatile çıkacak olmasının onu heyecanlandırıldığını fark ettiğinde içi burkuldu. Histerik davranmanın yanı sıra bencillik mi ediyordu? Tracey o güne değin kızıyla hiç seyahate çıkmamıştı. *Sadece bir yaz tatili.* Alyssa artık gülümsüyordu. Cass de buna karşılık ona gülümsedi ve yeğenin saclarını okşadı. “Bu çok karmaşık bir mevzu, tatlım. Catherine sadece endişeleniyor. Ne de olsa, daha önce hiç annenle seyahate çıkmadın. Ama haklısın. Annenle tatile çıkmanın vakti geldi de geçiyor bile.” Yine de içinden o kötücül hissi söküp atamıyordu. Panik hissi de bir türlü yatışmıyordu.

Alyssa hevesle başıyla onayladı. “Hem sen de geleceksin.”

Cass tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki bunun bir soru olmadığını fark etti. İçinden yeğeniyle hem fikir olmak geliyordu, neden olmasını ki? Antonio portreyi görmesi için onu İspanya'ya davet etmemiş miydi? Ama yavaş yavaş, “Tatlım, Tracey beni değil, seni götürmek istiyor. Yalnız siz ikiniz. Ben davet edilmedim,” dedi.

Alyssa'nın gülümsemesi yüzünde soldu. “Ama sadece biz ikimiz olmayacağız ki. Erkek arkadaşı ve onun oğlu da orada olacak. Hem ben seni özlerim. Gelmelisin!”

Bu mükemmel bir çözüm olmaz mıydı? Cass düşündü. Tracey'nin Alyssa'nın yanında kalmasını isteyip istemediğinden emin olmak için yazı orada geçirebilirdi; portreyi görebilirdi ve bu iki aşk kuşuyla vakit geçirmek ona her ne kadar cazip gelmiyorsa da Tracey yedi yaşındaki bir çocuğun ne isteyip neye ihtiyacı olacağından bihaber olduğundan Cass, Alyssa'yla gerektiği gibi ilgilenebilirdi. Sonunda, “Annen beni davet etmedi,” dedi.

“Ancak ona gelmen gerektiğini söyleyebilirsin,” diye başladı Alyssa. “Cass teyze, ben sensiz gidemem.”

Cass yutkundu. Bu mükemmel bir çözümdü. Kaybedecek neyi vardı ki?

Aklından, *Her şey,* gibi kasvetli bir düşünce geçti. “Tamam. Bugün arabayla Tracey'yi görmeye giderim.”

Cass, kaldırım kenarına park ettiği, iki kapılı BMW'sinde sopa yutmuş gibi oturuyordu. Bu tuhaf, iki yanı ağaçlarla çevrili cadde oldukça kalabalıktı; Hempstead Heath çok popüler bir semtti, özellikle de artistler, müzisyenler ve sosyeteyle doluydu. Dışarıya masa ve sandalye atmış kafeler, genç ve havalı tiplerle doluydu; onlar kadar şık görünümlü yayaalar da oradaki butiklerin vitrinlerine bakıyorlardı. Ve caddenin öteki yanında taş duvarlar ve dökme demir kapıların artlarında bir dizi malikâne ve villa vardı.

Kalbi deli gibi atıyordu; göğsü ve ciğerleri daralıyordu sanki. Cass arabasından çıkarken, son yirmi dört saatte on yıl yaşlanmış gibi hissediyordu. Ve birkaç saat öncesinde, o sabah duş alıp giyinirken gördüklerine bakılırsa gerçekten de yaşlanmıştı. Sedan aracının kapısını kapatıp yaya geçidinden geçti. Sanki bir düşteydi, aynı zamanda tükenmiş hissediyordu ve karşıya geçerken ışığın yeşil yanmasını beklemedi. Şansı vardı ki çok fazla araç trafiği yoktu ama bir sürücü yine de ona korna çaldı.

Cass aslında onu duymadı bile. Kafasının içinde sadece tek bir ses, tek bir düşünce yankılanıyordu. Tracey'nin Alyssa'yı alıp gitmesine izin veremezdi. Onlarla birlikte İspanya'ya *gitmeliydi*.

Tracey'nin malikânesinin kapıları açtı. Kireçtaşından yapılmış Tudor tarzı evin öne doğru çıkık garajının kapıları açtı, Tracey'nin siyah Aston Martin'inin içeride olduğu görülebiliyordu. Cass, bunun Tracey'nin evde olduğu anlamına gelmesini umdu. Şayet evde değilse de bekleyecekti.

İçini bir korku sardı. Beyaz çakıllaşlarıyla kaplı garaj yolunu yürüyerek geçti. Evin etrafındaki bahçe açmış çiçeklerle doluydu ama Cass onları fark etmedi bile. Kapı zilini çaldı. Kendisine ne olursa olsun sakın olması gerektiğini hatırlattı.

Cass kız kardeşini iyi tanıyordu. Ne kadar korktuğunu, nasıl da çözülmekte olduğunu fark ederse zayıflığını ona karşı kullanırdı. Bağırıp çağırmaya kalkarsa, Tracey daha da kararlı davranırdı. Akılcı ve nazik olursa, Tracey, Alyssa'yı Cass olmadan götürmenin özel hayatı için problem yaratacağına ikna olabilirdi.

Bir hizmetkâr Bayan Tennant'm orada olduğunu söyledi ve kendisinden beklemesini rica etti.

Birkaç dakika sonra, Tracey üzerinde bir kot ve göğüs kısmında boydan boya *designer*³ yazan dapdaracak bir üstle aşağı indi. "Cass?" Ses tonu da yüzündeki ifade de temkinliydi.

Cass sakın bir şekilde nefes almaya çalıştı. O kadar çok şey tehlikedeydi ki. "Merhaba, Tracey. Gelip seninle konuşmam gerekti."

Ona bakarken Tracey'nin yüzündeki ifadede en ufak bir yumuşama olmadı. "Pekâlâ. İçeri gel."

Cass gülümsemeyi başardı ve kız kardeşini takip edecek sıra geniş, beyaz ağırlıklı olarak döşenmiş modern oturma odasına girdi. Tracey ve Rick Tennant, hemen evlendikten sonra bu altı yatak odalı evi birlikte almışlardı ve boşanmanın ardından Tracey evin kendinde kalmasını sağlamayı başarmıştı. "Tracey, tartışma için üzgünüm."

Tracey yüzünü buruşturdu. "Bana ne dedi, duydun mu?"

"Öyle demek istemedi," diye atıldı Cass.

"Evet, kastetti. Hem de her kelimesini. Ama zaten beni hiçbir zaman sevmemi ki. Sen hep mükemmel oldun, hiçbir şeyi yanlış yapamayacak olan. Sen hep onun gözdesiydin."

Cass hayretler içinde ona bakakaldı. "Bu doğru değil! Sen hep onun gözbebeği oldun, Trace. Sarı saç örgüleri olan bir melektin adeta."

Tracey acı bir kahkaha attı. "Ah, lütfen." Salondaki kocaman, kristal bir kül tablasının kenarlarında parmaklarını gezdirdi.

Cass ne diyeceğini bilmiyordu. "Bu nasıl oldu, anlamıyorum. Catherine'in iyi olduğunu sanmıyorum. Ama en kısa sürede kendisini toparlayacağına eminim."

Tracey başını kaldırıp omuzlarını silkti. "Aklını kaçırsa bile umurumda değil. Antonio'dan nefret ediyor ama ben onu seviyorum. Hepsi bu."

Cass ona arkasını dönüp dışarıdaki bahçeye baktıktan sonra tekrar Tracey'ye döndü. "Biliyor musun, haklısın. Seni biraz kıskanıyorum ve bunun için üzgünüm, gerçekten üzgünüm."

---

3 (İng.) Tasarımcı. (ç.n.)

Tracey'nin gözleri kocaman açıldı.

"Evet, bence harika bir adam ve bu çok açıkça görülüyor. Size mutluluklar dilerim, Trace."

"Bugün onca yolu arabayla bunun için mi geldin? Bana mutluluklar dilemek için mi?" Tracey duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Bu tartışma meselesi beni hakikaten de çok üzdü. Taraf tutmak istememiştim. Burnumu, bazen sokmamam gereken meselelere soktuğumun farkında değildim. Aileyi bir arada tutan kişi olmak çok zor, Trace. Bizi bir arada tutacak bir şeye ihtiyacımız var gibi. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Cass ağzından çıkan her kelimeyi içtenlikle söylemişti. Aileyi bir arada tutan kişi oydu. Uzlaştırıcı, barıştırmacı, arabulucu görevi görüyordu. Bu hiç kolay olmuyordu ama belki de bazen araya girmemeliydi. Ancak sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

Tracey ona öylece baktı. "Bazen çok iyi niyetli oluyorsun," dedi sonunda. "Bazen keşke sana daha çok benzeseydim diye düşünüyorum."

Cass başını kaldırıp baktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Tracey omuzlarını silkti. "Evet, çok çılgın olduğumu biliyorum. Bir tür genetik hata olmalı."

Cass'in nabızı hızlandı. "Bana bir bak. Burnum hep bir kitaba gömülü."

Birbirlerine mütereddit gülümsediler.

"Peki, ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Cass nefes almadan.

"Aydın sekizi için bilet ayırttım. Ve açıkçası, ne zaman geri geleceğimi de bilmiyorum," dedi Tracey.

Cass kalbinin durduğunu zannetti. Nefes almakta zorlanıyordu, Tracey az önce Cass'in korktuğu şeyin başına geleceğini söylemişti. "Tracey, Alyssa ağustos ayının son haftasında okula başlayacak. Aslında, net olarak söylemek gerekirse, on üçünde."

Tracey elini havada salladı. "O kadar ilerisini düşünmedim. Merak etme, okulu kaçırmaz."

Cass gerilimin bedenine yayılmaya başladığını hissetti. Ona inanmalı mıydı? *Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır.* Cass, aralarında Alyssa'yla birlikte antik bir İspanya köyünün caddelerinde gerçek bir aile gibi dolanan Tracey

ve Antonio'yu gözünde canlandırabiliyordu. "Tracey, yazın çoğunu bir çocukla tek başına ilgilenerek geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü? Yani, Antonio'yla yemeğe çıkıp çocukları bir başına evde bırakamazsınız. Hem dışarı çıkmak istediğinizde bir bebek bakıcısına ihtiyacınız olacak."

"Oraya gittiğimde bir bebek bakıcısı tutacağım. Hem de tam zamanlı. Bunu çoktan düşündüm, Cass," dedi Tracey gülümseyerek.

Cass'in etekleri tutuşmuştu. "İşe alacağın kişinin referanslarını iyice kontrol etmelisin. Bazı dadıların ne kadar kötü olabileceğini tahmin bile edemezsin!"

Bu durum hoşuna gidiyormuş gibi, "Hakikaten de endişe ediyorsun," dedi Tracey.

Ve Cass gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. "Onu çok seviyorum. Ve ikimiz de ona bakma konusunda çok iyi olmadığını biliyoruz. Küçük çocukların o kadar çok şeye ihtiyaçları var ki. Yetişkinmiş gibi davranıp konuşabilirler ama onlar çocuk, ilgi ve alakaya aç, korkan ve muhtaç kalpleri var."

Tracey gülümsemeden, "Kararım kesin," diye kestirip attı. "Alyssa benimle gelecek. Harika bir yaz geçirecek. Eduardo çok tatlı bir çocuk. İyi dost olacaklarına eminim."

Cass ona bakakaldı, terlemeye başlamıştı. "Ben de gelebilirim. Sen ve Antonio, birlikte her ne yapmaktan hoşlanıyorsanız onu yaparken çocuklara göz kulak olabilirim."

Tracey gözleri kocaman açılmış bir halde ona baktıktan sonra bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Hayır. Olmaz. Bunun amacı Antonio'nun iyi bir anne olabileceğini görmesini sağlamak. Sen gelirsen, çocuklarla aranın ne kadar iyi olduğunu ve benimse kötü olduğunu görür. İmkânı yok." Yine başını iki yana salladı.

Cass kollarını göğsünde kavuşturdu. İçinden, bu tavrı takınmamasını tembihleyen sese aldırmadan, "Bu işin altında bir bit yeniği olduğundan emindim," deyiverdi. "Yani bu tatilin altında yatan bu mu? Erkek arkadaşınla ilişkini sağlamlaştırmak için Alyssa'yı kullanan mı?"

Tracey, "Alyssa'yı kullanmıyorum," diye çıkıştı. "Ayrıca ilişkiyi sağlamlaştırmayı da nereden çıkardın? Antonio bana âşık, hani yani fark etmediysen diye söylüyorum."

"Peki, bu yeni bir şey mi?" diye karşılık verdi Cass. "O belki de yüz elli altıncı. Ya da belki iki yüz elli altıncıdır?"

Tracey'nin beti benzi attı. Sonra yüzü kıpkırmızı kesildi. "Defol."

Cass ayağa fırladı. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Ben sadece..."

"Hayır. Maksatlı söyledin. Öyle burnun havada ki benden iyiy-mişsin gibi, tıpkı Catherine teyze gibisin, yaşlanmakta olan bakireden farksız bir kız kurusu. Tanrım, ne acınası bir durum? Bunda gurur duyulacak ne var?"

Cass geriye doğru bir adım attı, kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Yumruklarını sıktı. "Belki de Alyssa'nın gerçek annesi olmakla gurur duyuyorumdur, ne de olsa biyolojik annesi kendisine yeni sevgililer bulmakla o kadar meşgul ki kızına ayıracak vakti yok."

"Ben seni dışarı attırmadan önce, defol git, Cass," diye haykırdı Tracey.

Cass yerinden kıpırdamadı. "Sana tekrar hayatlarımıza girip onları mahvetme hakkını ne veriyor? Alyssa'nın yazını nasıl geçireceğine karar verme hakkını kim veriyor? Bensiz gitmek istemiyor, Tracey. Bana bunu bu sabah söyledi. İki yaşından beri onu ben büyüttüm. Onun için planlar yapmadan önce en azından benim iznimi alman gerekirdi."

"Senden izin almak mı?!" Tracey duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Hiç sanmıyorum! Bana her tür hakkı veren şey sadece biyolojik annesi olmam değil, onun annesi olduğum gerçeği. Onu evlat edindiğini hatırlıyorum. Edindin mi?"

Cass bir darbe yemiş gibi hissetti. "Ona bakamayacağını biliyorsun. Sende sorumluluk hissi ne arar. Bu hiç doğru değil."

"Güle güle, Cass. Şoförümün kızımı ne zaman gelip alacağını söylemek için seni ararım." Tracey salondan çıkmak üzere arkasını döndü.

Ancak ne yazık ki, Cass yerinden kıpırdıyamıyordu. "Aynada kendi yüzüne nasıl bakabiliyorsun, bilmiyorum."

Tracey donup kaldı. Arkasını döndü. "Gerçekten de çok kolay, Cass. Hem de çok kolay, en çok satan tüm o dergilerin sosyete sayfalarında

kendime bakmak kadar kolay.” Gülümsedi. “*Sen* nasıl bakabiliyorsun? Nesin artık, otuz sekiz beden mi? Bir altmışlık bir boyla bu seni ne yapar? Beş kilo fazla mı? Yoksa yedi mi? Yoksa on mu? Son zamanlarda aynada kendine şöyle iyice bir baktın mı? En azından kırk yaşında görünüyorsun, Cass. Ah, ama bunu zaten biliyor olmalısın. Yoksa kızıma sözde bakıcılık yapma rolünü oynamış gibi yaparken neden kimsenin umurunda olmayan, hiç kimsenin satın almadığı kitaplar yazmak için kendini Belford Evi’ne kapatasın ki.”

Cass, Tracey’nin suratına bir tokat aşk etti.

Tracey çılgık atıp geriye çekildi.

Cass az önce yaptığı şeye inanamıyordu ama o güne dek hiçbir söz onu bu kadar yaralamamıştı. Gerçekler o güne dek canını hiç bu kadar yakmamıştı. Ve bir anlığına, her iki kız kardeş de, eşit derecede afallamış ve kızgın bir halde birbirlerine bakakaldılar.

Cass boğuk bir ses tonuyla, “Belki de onu evlat edinmeliyim,” dediğini duydu.

“Dene de gör,” diye cevapladı Tracey öfkeden köpürerek.

Bakışları birbirine kilitlendi ve Cass’in o anda aklından geçen tek şey şuydu: *Bu nasıl olabildi?* Oraya Tracey’yi kızını elinden almak için tehdit etmeye değil, onunla barışmak için gitmişti.

“Thomas!” diye bağırdı Tracey. Siyah pantolon ve beyaz polo yaka bir gömlek giymiş iri yarı bir adam kapının eşiğinde beliriverdi. “Lütfen Bayan de Warenne’e arabasına kadar eşlik edin,” dedi.

Koruma görevlisi gelip de yanında durana dek Cass kıpırdamadı. “Trace,” demeyi denedi.

Ama Tracey salondan çıkıp gitti.

Cass’e dışarıya kadar eşlik edildi.

Cass, Belford Evi’ne geri döndüğünde, çoktan akşam olmuştu bile. Gece göğünde tepede bulutlar süzülüyordu ve kumsaldan serin bir meltem esiyordu. Cass BMW’sini garaja park edip arka taraftan eve doğru yürüdü. Sussex kırsalına bakan yassı taşlarla kaplı bir teras vardı, kademe kademe aşağı doğru inen, aralarında taştan duvarlar olan ve oraya buraya serpiştirilmiş gibi görünen gölgeli ağaçların bulunduğu

tepelere bakıyordu. Geceleyin bile, köyden ve Romney kasabasından yuvarlanarak giden tepeleri görmeye yetecek kadar ışık geliyordu; gündüzleri arada sırada da olsa Beachy Head'den uçup oraya, içerilere kadar gelmiş, uzakta süzülmekte olan bir martı göze çarpıyordu.

Cass şoke olmuş haldeydi.

Ve kendisine çok kızgındı.

Tracey'nin ortaya attığı sorunu çözmek yerine durumu daha da kötüleştirmişti. Tracey, Alyssa'yla birlikte İspanya'ya gidiyordu ve Cass'in onlarla gitme teklifini de kati surette reddetmişti. Ama bundan daha kötüsü vardı. Kız kardeşler birbirine girmişti ve Cass, Tracey'yi Alyssa'nın velayetini almak için savaş vermekle tehdit etmişti.

Ama böyle olmasını hiç istememişti. Tanrı aşkına, asla istememişti yoksa istemiş miydi?

Cass gözlerini kapayıp istemeye istemeye olsa da, *İşler iyice sarp sararsa, Tracey'ye velayet davası açıp kazanabilirim. Yani neye mal olursa olsun*, diye düşündü.

Cass'in gözkapakları birden açıldı; kendine inanamıyordu. Nasıl olup da böyle bir şey düşünebilirdi? Bir içkiye ihtiyacı vardı. Ama bundan da öte, gelecekte neler olabileceğini gösterecek bir kristal küreye ihtiyacı vardı.

"Cassandra? Sen misin?"

Cass başını kaldırıp yukarı baktı. Eve açılan çift kanatlı teras kapısı açıktı ve Cass teyzesinin evin içinden vuran ışığın ortasında kapının eşiğinde belirdiğini gördü. "Evet." Ayaklarını sürüye sürüye terası geçerken teyzesinin sorgulayan gözlerinin içine bakmayı reddetti ve şöminenin yandığı ahşap panellerle kaplı, küçük çalışma odasına geçti.

"Hayırdır? Ne oldu? O kadar endişelendim ki... Nerelerdeydin?" diye sordu Catherine.

"Alyssa nerede?" diye sordu Cass. Birden telaşa kapılmıştı.

"Odasında. Kitap okuyor," dedi Catherine. "Kız kardeşini görmeye gittin, değil mi?"

Cass nereye gittiğini kimseye söylememişti. “Doğru.” İçkilerin durduğu bar kısmına gidip bir şişe porto şarabının tıpasını açtı. Kendisine sek bir içki hazırlarken ellerinin biraz da olsa titrediğini gördü.

“Yüzündeki ifadeden görüşmenizin pek de iyi gitmediğini görebiliyorum.”

Cass içkisini yudumladı, porto şarabı midesini yakarken gözünden yaşlar süzüldü ve “Her şeyi mahvettim,” dedi.

Catherine avucunu onu rahatlatmak ister gibi Cass’in omzuna koydu. Cass omzunu silkip elini ittirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Catherine.

“Ona vurdum.” Cass sonunda Catherine’in gözlerinin içine baktı. “Suratına bir tokat aşk ettim ve artık Alyssa’yı alıp götürerek, bilmiyorum, belki de hiç geri dönmeyecek.” Cass çileden çıkmak üzereymiş gibi hissediyordu. Kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Ama kontrol diye bir şey kalmamıştı, hem de hiç. Her şey gözlerinin önünde olup bitiyor gibi geliyordu.

“Ah, Tanrım. Çoktan başladı, değil mi?” diye fısıldarken Catherine el parmaklarını kanca gibi birbirine geçirmiş sıkıyordu.

Cass irkildi ve teyzesine baktığında, ona karşı şaşkınlık verici bir öfke duyduğunu hissetti. “Şu saçma sapan şeylerden bahsetme yine!” diye bağırdı. “Bunun de la Barcalar ve De Warenellerle ya da şu meşhur atalarımızla bir alakası olduğunu ima etmeye kalkışma bile!” Hiddetinden titrediğini hissedebiliyordu ve teyzesinin de bu durum karşısında sindiğini gördü. *Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır...*

“Sen bunun ne olduğunu bilmiyorsun,” dedi Catherine sadece.

“Bildiğim tek şey bunu senin başlattığın!”

Catherine’in yüzü bembeyaz oldu. “Bu benimle ilgili değil... Ve sanırım bunu anlamaya başlıyorsun.”

“Pardon!” diye bağırdı Cass, teyzesine uzandı ama teyzesi ondan uzaklaştı. “Pardon ama onu nasıl evlatlıktan reddedebilirsin? Nasıl?”

“Niyetim onu korumaktı,” dedi Catherine takatsiz bir halde, oturduğu koltuğa iyice gömüldü.

“Onu korumak mı? Onu kendisi dışında bir şeyden korumaya gerek yok. Antonio de la Barca’yla gönül eğlendirmek, hatta evlenmek istiyorsa da kendisi bilir! O bir yetişkin, her ne kadar berbat biri olsa da!”

“Onu korumalıyız, Cassandra,” dedi Catherine bitkin bir halde. “Korumak zorundayız.”

Cass ona bakakaldı.

Teyzesinin önceden sarf ettiği o sözler kafasının içinde dönüp duruyor, onu ürkütüyordu. Cass’in teyzesinin inandığı şeylere pabuç bırakmaya niyeti yoktu. “Bu iki aile arasındaki münasebetlerin trajik sonuçlarıyla ilgili değil. Hayır. Bu Antonio de la Barca’nın babasıyla ilgili. Sen bir şekilde onun ölümüne neden oldun. Bu durumda, aslında Tracey’yi korumaya çalışmıyorsun, değil mi? Kendini korumaya çalışıyorsun.”

Ayağa fırlayan Catherine sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı ve Cass içinde bir parçasının kopup, kendisini bir anne gibi yetiştiren kadına, hem annesi hem de en yakın dostu olarak sevdiği insana bunları yapmasını izliyormuş gibi hissediyordu. Tiradına, suçlamalara, öfkeye bir son vermek istese de bunu başaramıyordu. Alyssa onlardan koparılıp alınacakken bunu yapamazdı.

Cass teyzesinin solgun, kahrolmuş yüzüne baktı. “Ne oldu? Ve sakın bana neler olduğunu anlatmayacağını söylemeye kalkışma! Ne olduğunu bilmeye her hakkım var! Tracey Antonio’yla evlenmeye niyetli!” Cass bağılıyor, aynı zamanda da ağlıyordu. “O hiç de aptal değil! Bununla birlikte bir tarihçi. Bunu er ya da geç çözeceğini düşünmüyor musun? Peki ya adalet isterse? İntikam almak?..”

Catherine bir koltuğa büzüldü. Yüzünü elleriyle kapattı. “Babasının ölümünün bu korkunç şablonun bir parçası olduğunu düşünmedin mi?”

“Şablon filan yok!” Cass bir hışımla yanına gitti. İçinden o küçük omuzlarını kavrayıp onu sarsarak aklını başına getirmek geçiyordu. Bunu yapmak yerine, bu düşüncesinin farkına vardı, bütün bu olanlar, aklından geçenler yüzünden hakikaten de dehşete düştü. Ama kendine mani olamıyordu. Teyzesinin önünde diz çöktü. “Yalvarırım. Sana yalvarıyorum. Bu aileyi başımıza gelebileceklerden korumaya çalışıyorum. Şayet Antonio de la Barca bir tehdit oluşturuyorsa, neden

bir tehdit olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor... Ve bana bunun asırlar öncesiyle bir alakası olduğunu söyleme. Ben çocuğumu geri istiyorum, Catherine teyze. *Evladımı geri istiyorum.* Ancak böyle bir şey bilmeden bir savaş veremem. *Onu sen mi öldürdün?*"

Catherine ellerini yüzünden aşağı düşürdü, iri iri açılmış gözlerinin ferisi sönmüştü ve yaşlarla dolmuşlardı. Birbirlerine baktılar, bakışları kenetlendi.

Cass bekledi.

Sonunda, Catherine, "Bu karmaşık bir mesele," dedi.

Cass önce bu duyduğuna inanamadı, sonra birden öfkeye kapıldı ve öyle şaşkıncı ki yerinden kımıldayamıyordu. Titriyordu.

Hemen arkalarında duran telefon çaldı.

Ne teyze ne de yeğeni kıpırdayabildi.

Cass öfkeyle sesli bir şekilde nefes alıp verdiğini fark edince kendini toparlamaya çalıştı. "Sana seçenek tanımıyorum," diye uyardı.

Telefon artık çalmazken Catherine içindeki o doğuştan gelen asaletle bedenini dikleştirdi. "Benimle bu şekilde konuşma, Cassandra. Ben senin büyüğünüm, teyzenim."

Cass dizlerinin üzerinde öylece kaldı; teyzesi sopa yutmuş kadar dik oturuyordu. Cass ona bencillik ettiğini söylemek üzereydi ki böyle bir şey söylerse onu ne kadar inciteceğini fark etti. Ve bunları söylememesi gerektiğini biliyordu ama doğrusu ya kontrolünü kaybetmişti. Tam da bu sözcükler dudaklarından dökülecekken hizmetçilerden biri kapı eşiğinde belirdi ve "Bayan de Warenne. Sizi arıyorlar," dedi.

Cass başını kaldırmadı bile. "Lütfen, not al." Gözlerini o anda eklemeleri incecik kuş pençelerini andıran, damarları iyice dışarı fırlamış ellerine bakmakta olan teyzesinden ayırmadı. Sol yüzük parmağında, etrafı pırlantalarla bezeli kocaman bir safir yüzük vardı; Robert onu evlilik yıldönümlerinden birinde vermişti... Tam olarak yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde olmalı diye düşündü.

Hizmetçi bir an tereddüt etti. "Arayan Bayan Tennant, acil bir mesele olduğunu söyledi."

Cass yıldırım çarpmış gibi birden ayağa fırladı. Teyzesine son bir bakış attıktan sonra, çalışma odasının köşesinde duran küçük, üzeri deri kakmalı çalışma masasının üstündeki telefona ilerledi.

Cass kafasını toplamaya çalıştı. Ahizeyi kaldırırken, paniği ve korkuyu bir kenara bırakıp mantıklı düşünmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Cass bayılacaktı gibi hissediyordu. “Trace?”

“Evet,” derken kız kardeşinin sesi buz gibi soğuktu.

“Trace, bütün bu olanlar için o kadar üzgünüm ki...”

Tracey sözünü kesti. “Avukatımın adı Mark Hopkins. Şoförüm yarın gelip Alyssa’yı alacak. Lütfen eşyalarının çoğunu hazırlayın. Mark seninle ve Catherine’le irtibata geçecektir.” Hattı kapattı.

Cass, “Tracey!” diye haykırdı. Deli gibi telefonun açma tuşuna bastı ancak telefondan gelen tek ses çevirme sinyaliydi. Telefonu eline alıp numarayı umarsızca tekrar çevirirken bir anlığına duvarların ağır çekimde gibi üstüne üstüne gelmeye başladığını gördüğünü sandı. Elbette, bu onun hayal gücünden kaynaklanıyordu, duvarlar gözlerinin önünde eğilip bükülmüyorlardı, taş gibi kaskatılardı. Hayatı üzerine çöküyor gibi hissediyordu.

Telefon çaldı. Çaldı. Çaldı. Sonunda Tracey’nin telesekreteri devreye girdi.

“Tracey!” diye haykırdı Cass. “Orada olduğunu biliyorum. Lütfen, lütfen, telefonu aç! Lütfen!” Ancak kız kardeşi telefona cevap vermedi.

Cass cep telefonunu aramaya çalıştı ama sonuç yine aynıydı. Sonra tekrar tekrar evi ve cebini denedi ve en sonunda masanın yanındaki sandalyeye oturdu, ahize ellerinden yere kaydı ve ağlamaya başladı.

“Bu daha başlangıç,” dedi Catherine ağır ağır, artık yanında duruyordu.

Cass başını kaldırıp ona baktı, gözyaşlarının arasından acı bir tonda, “Evet. Bu daha başlangıç,” dedi. Aslında aynı şeyden bahsetmediklerini biliyordu. “Yarın Alyssa’nın belki sonsuza dek gidiyor olabileceğini ve Tracey’nin avukatının bizimle temasa geçeceğini bildiğin halde nasıl oluyor da o bencil, kendi çıkarına hizmet eden açıklamalara böyle tutunabiliyorsun?”

Catherine her an yere yığılabilecekmiş gibi görünüyordu. “Ona İspanya’nın küçük bir köyünde bir araba çarptı, adını bile duymamışsındır. Pedraza.”

Cass gözlerini kırptırdı. Teyzesinin sesi robot gibi çıkıyordu. Feci şekilde incinmişti. Cass bir an irkildi ve “Yani bir kazaydı,” dedi. Bu artık içini rahatlatmazdı.

Catherine ona bakmıyordu bile. Bakışları sanki onun ardını, duvarın ötesini ya da çok eski geçmişi görüyordu. “Öyle denemez.”

Şakakları öyle bir zonkluyordu ki kanının kendi kafasının içinde hızla akışını hissedebiliyordu. Cass bir şekilde başını iki yana salladı. “Senin anlattığın şeye kaza denir.”

Catherine hüzünlü bir şekilde tebessüm etti. “Ben mahsus onun arabanın önüne atılmasını sağladım. Onu mahvetmek istedim.”

BEŞ

Cass, Belford Evi'ne girdiğinde uyuşmuş ve tükenmiş hissediyordu. O sabah Tracey'nin şoförü gelip Alyssa'yı almıştı. Cass yeğenine neler olmakta olduğunu söylememişti çünkü çaresizce bütün bunların geçip gitmesini ümit ediyordu. Alyssa annesiyle birlikte bir iki haftalığına oradan uzaklaşacağını düşünüyordu ancak yine de o Mercedes sedanın arkasına otururken Alyssa'nın yüzünde beliren ifadeyi Cass asla unutamayacaktı. Dokunsanız ağlayacak bir hali vardı ama cesurca gözyaşlarına karşı koyuyordu.

Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu, bütün gün yağmıştı zaten ve Cass kasveti omuzlarına atılmış bir pelerin gibi hissedebiliyordu. Üzerine yağmurluk almadığı için sıırıslıkla olmuştı. Yavaş yavaş fuayeye doğru yürüdü ve sonra da hol boyunca ilerledi.

Ben şimdi ne yapacağım? diye düşünüp duruyordu. Bu kafasının içinde dönüp duran bir soruydu.

"Seni şimdiden özledim, Cass teyze," derken Alyssa'nın dudakları titriyordu.

Cass'in kalbi işte o anda, orada paramparça olmuştu. Bir şekilde yüzündeki ifadeyi kontrol etmeyi başardı ve arabanın içine eğilip onu son bir kez kucaklamıştı. Bunun onu belki de son kez kucaklayışı olabileceğini düşünmüştü. Ona, "Annenle harika bir tatil geçir," derken boğazına düğümlenen hıçkırıkları bastırmaya çalışıyordu.

"Peki, ama sen neden bizimle gelemiyorsun? Hem neden şimdi gidiyorum?" Alyssa ağlamaya başlamıştı.

“Annemi biliyorsun, planları hep değişir,” demişti Cass yapmacık bir neşeyle.

Alyssa başıyla onaylamıştı ve kapı kapanmıştı. Cass orada sis ve yağmurun altında durup arabanın uzaklaşmasını izlemiş, sonunda araç gözden kaybolup bomboş yol dışında bir şey kalmayınca dek arkasından bakmıştı.

Ağlamamıştı. Atma atlayıp onu kırlara sürmüştü, midesi bulanıyordu, midesi öyle bir bulanıyordu ki sonunda kusmuştu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve ıslanmıştı, üşüyordu ve tükenmiş hissediyordu, oysa atı Harry sıcak ve kuruydu, ezilmiş buğday kepeğiyle kendine ziyafet çekiyordu.

İşine odaklanması gerektiğini, işin kurtuluş olduğunu biliyordu ama içi panikle ve kederle dolup taşıyordu ve artık dizüstü bilgisayarının karşısına geçip oturmak imkânsız geliyordu.

Peki ya siniri geçmezse? Ya Alyssa bir daha geri gelmezse? Onu bir daha asla göremezse?

Birden paniğe kapıldı. Cass düşüncelerini kafasından atmaya çalışıyordu. *Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır...* Suratı asık bir halde kütüphaneye girdi, kocaman pencerenin yanına gidip boş gözlerle ıslak ve gri Sussex kırsalına baktı. Karanlık çöküyordu. Alyssa’nın gitmesine asla izin vermemeliydi. Tracey’yi alt etmenin bir yolunu bulurdu. Bunun Antonio de la Barca’nın hayatlarına girmesiyle hiçbir alakası yoktu.

Ve kız kardeşinden nefret ediyordu. Tanrı şahidi olsun, ediyordu.

Sonra bu ani nefret hissi onu birden şoke etti. Cass omuzlarını geri çekti, sırtını düzleştirdi ve sadece bedeninin değil ruhunun derinliklerindeki soğuktan titreyerek hizmetçilerden biriyle karşılaşana kadar koridorda ilerledi. Öz kız kardeşinden nefret etmiyordu. “Mesaj bırakan oldu mu? Arayan?”

“Korkarım ki hayır, Bayan de Warenne.”

Alyssa’nın aramasını beklediğinden ya da umduğundan değil ama avukatı da aramamıştı demek ki. Cass rahatlamıştı. O kadar rahatlamıştı ki bayılacakmış gibi hissediyordu ve dünyası buğulanmaya ve grileşmeye başladı.

“Bayan de Warenne?”

Cass başını kaldırıp on bir yaşından beri tanıdığı kendisinden yaşça büyük bu kadına bakmayı başardı, o civarlarda oturan yetişkin çocukları ve ergen torunları olan bir kadındı ve ona Cass hatta Cassandra demeyi reddediyordu. “Evet, Celia?”

“Leydi Catherine yataklarına çekildiler. Sanıyorum pek iyi hissetmiyorlar. Siz bütün gün yoksunuz ve ben Dr. Stolman’ı aramaya çalıştım ama lafını bile ettirmediler. Belki de gidip ne durumda olduğuna bir bakmak istersiniz, içeri ne zaman girmeye çalışsam beni kapıdan çeviriyorlar.”

Celia’nın tombul yüzü hem yaşlılık alameti hem de endişeyle kırışmıştı. Cass tükenmiş hissediyordu, kimseye bir şey verebilecek halde değildi ve teyzesine verebileceği hiçbir şey olmadığı da kesindi. Bütün bu olanlar için onu suçlamamak hâlâ zor geliyordu. Ama başıyla onayladı. “Tamam.”

“Şey, Bayan de Warenne? Belki ayağınızdaki o ıslak, çamurlu botları çıkarmak istersiniz. İkiniz de zatürre olursanız bu küçükhanım Alyssa için iyi olmaz.”

Cass, Celia’nın o endişeli kahverengi gözlerine bakıp sessizce ağlamaya başladı.

Celia avucuyla Cass’in sırtını sıvazlayıp, “Geri gelecek,” dedi. “Buna hiç şüphem yok.”

Cass gözyaşlarının akmasına mani olmaya çalışıp başıyla onaylayıp geri çekilerek Celia’dan ayrılıp yumruğuyla gözyaşlarını sildi. “Gidip teyzeme bakayım,” dedi hemen. Kız kardeşi böyle serseri mayının teki olmasaydı keşke. Ama o hep, her zaman tutarsız olmuştu ve farklı olmasını ümit etmek bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Teyzesinin odasının kapısını açarken Cass bir an duraksadı. Başucundaki gece lambası hariç bütün ışıklar kapalıydı ve teyzesi hiç kıpırdamadan orada yatıyordu. Cass birden gerilmeye başladığını hissetti. Bu hisle birlikte kaygılandı da.

Teyzesi uyuyorduydu onu uyandırmamıştı. Yavaşça, olabildiğince sessiz bir şekilde odaya girdi. Sonra birden içeride sanki hava daha bir soğuk geldi. Cass donup kaldı.

Neler oluyordu? Yatak odası neden bu kadar soğuktu? Şöminede ateş cayır cayır yanıyordu. Kafası karışmış bir halde, Cass dört direkli yatağa doğru yaklaştı.

Yatağa yaklaşırken içindeki gerilim daha da arttı.

Bu daha başlangıç... Hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır...

Cass başını sallayıp teyzesinin söylediklerini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Catherine kıpırdamadan yatmıyordu, huzursuz bir halde yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu; herhalde kâbus görüyordu. Birden Cass durup etrafına bakarken baktığı şeyi görmeye çalıştı.

Ama ne arıyordu ki?

Bilmiyordu; sadece bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini hissediyordu.

“Sorun şu,” diye yüksek sesle mırıldandı, “teyzem hasta ve bu oda sıcak bile değil. Böyle giderse çok feci üşütecek.”

Cass doğru düzgün çalışmıyormuşa benzeyen termostatı ayarladıktan sonra teyzesinin başucuna gitti. Omzuna usulca dokunurken, Catherine’in kirpikleri kelebek kanatları gibi çırpındı ve gözlerini açıp sonra da kırıştıtarak Cass’e baktı. “Tracey?”

Cass bir anda donup kaldı çünkü teyzesinin jarseden yapılma geceliğinin üzerinden bile ateşinin çok yüksek olduğunu hissedebiliyordu. Gayet paniklemiş bir halde teyzesinin yüzüne dokundu, teni alev alev yanıyordu.

“Tracey,” diye fısıldadı Catherine.

Cass artık onu endişelendirmek istemiyordu. “Tracey gayet iyi.” Başucundaki gece lambasını yakıp, komodininin çekmecesini açtı. Teyzesinin telefon defterini bulup hemen gerektiğinde eve de gelen aile hekimlerini aradı. Telesekreterine bir not bırakıp hızla banyoya gidip aspirin buldu ve teyzesinin başucuna döndü.

Catherine, “Tracey nerede?” diye inliyordu.

Cass bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra yalan söylemeye karar verdi. Cass, “Henüz İspanya’ya gitmedi, Catherine teyze,” deyip yatağın kenarına ilişti. “Doğruluk oturmalı ve bir aspirin almalısın.”

“Hayır,” dedi Catherine bitkin bir halde. “Cassandra, ben öleceğim.”

Cass bir çılgılık attı. Sonra da, "Catherine teyze, böyle şeyler deme!" dedi. Gözlerine yaşlar doldu. Teyzesi ölürse bir daha asla kendini toparlayamazdı. Kalbinin bir parçası da onunla birlikte sonsuza dek gitmiş olurdu.

"Çok geç," diye fısıldadı Catherine boğuk bir sesle. "O burada."

Cass teyzesine bakarken sayıklıyor olabileceğini düşündü. Ama sonra Catherine, "Ben o kadar hastayım ki Cassandra, öyle hastayım ki," dedi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Cass teyzesini alıp hemen bir hastanenin acil servisine götürmeyi düşündü. "Catherine teyze, doğrulup oturmalısın," derken panik hissine ket vurup kolunu bedeninin altından kaydırıp onu doğrultmaya çalıştı.

"Yapamam," diye fısıldadı Catherine. "Kazanmayı ummuştum ama yapamam."

Cass bir an öylece kalakaldı. Catherine'in sayıkladığına karar verdi. Teyzesini oturur pozisyonda tutarken bir bardak su almak için uzandı. "Haydi, Catherine teyze, bunu yapabilirsin." Odanın içi buz gibi olduğu halde kendisinin de terlemeye başladığını fark etti.

"Cassandra, sana gerçeği söylemedim."

Cass donup kaldı.

"Tam olarak değil," diye eklerken gözleri kapandı.

"Şimdi hiç de sırası değil." Gayet kararlı bir tavırla, Cass teyzesinin ağzına iki tane tablet tıktırdı ve sonra da su dolu bardağı dudaklarına bastırdı. Sonunda Catherine'in ilaçları yutmasıyla ödüllendirildi. Cass sırtına yastıklar dayadı, Catherine kısa bir süreliğine rahatladığı için öylece hareketsiz durdu. Ama bu rahatlama hali çok sürmedi.

"Gerçek." Catherine bu konuyu ille açacaktı. "Ah, Tanrım." Tekrar doğrulup oturmaya çabaladı.

Cass'in ona yardım etmekten başka seçeneği kalmamıştı. "Gerçeğin ne olduğu hiç umurumda değil," derken bunu hakikaten de içtenlikle söylemişti. "Sadece senin iyi olmanı ve bu ailenin tekrar bir araya gelmesini istiyorum."

Catherine başını iki yana salladı ve kendini gözlerini açmaya zorladı. "Isabel. Ben Isabel'den bahsediyorum."

“Isabel mi?” diye haykırdı Cass duyduklarına inanamayarak. Teyzesi o anda soylarından gelen birinden mi bahsetmek istiyordu? Cass şakaklarının zonkladığını hissediyordu. Bir an aklından, o lanet olasıca resmi davetin ardından her şeyin gittikçe daha da sarpa sarıldığı geçti. Cass aslında bir şeyleri anlamak, daha fazlasını öğrenmek istemiyordu ancak bunu yapmak zorundaydı. Dinlemeliydi. “Ne? Ne olmuş Isabel’e?”

“Geri geldi.”

Cass ona bakakaldı. Bu refleks olarak verdiği bir tepkiydi ve şöyle dedi, “Hayalet diye bir şey yoktur, yani onu kast ediyorsan.”

“Geri geldi, kazanmak için.”

Cass yanakları kızarmış, ateşler içinde yanan teyzesine bakıp o anda ağzından çıkan kulakları duymuyor olacağından şüphesiz saçma sapan şeyler söylemekte olduğunu kendine hatırlatırken Catherine gözlerinin içine baktı. “O burada,” dedi.

Ve gözleri değişti. O feri kaçmış gözlerin yerini zekâyla parıldayan ve insanı delip geçiyormuş gibi bakan gözler aldı. Cass yataktan bir anda ayağa fırladı.

Bir salise sonra teyzesine baktığında gözleri kapalıydı, yüzü huzurluydu ve Cass onun böyle bir... Ne? Gördüğünü zannettiği ifadeyi nasıl tarif edebilirdi ki?

Tarif etmeye çalışsa, vahşi derdi.

Ya da canı.

Onu mahvetmek istedim.

Cass o anda huzur içinde uyuyormuş gibi görünen teyzesine baktı. Yüz hatları gevşemişti. O nefret dolu öfke bakışı gitmişti.

Yani tabii gerçekten öyle bir şey vardysa ve olduysa.

Cass gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Kendisi de tükenmiş hissediyordu. O tarifi imkânsız bakışı hayal etmiş olmalıydı. Artık teyzesine tıbbi anlamda müdahale edilmesi için bir şeyler yapmalıydı ayarlamalıydı çünkü ona bir şey olursa, son birkaç gündür cereyan edenler düşünüldüğünde Cass ne kendini ne de kız kardeşini asla bağışlayamayacağını biliyordu.

Birden kılını kıpırdatacak hali kalmamış gibi hissetti. Tekrar teyzesinin yanına yatağa oturup elini tuttu. Alyssa gitmişti, Tracey Antonio de la Barca'yı kapmıştı, şayet yanılmıyorsa, yetmiş yaşındaki teyzesi zatürre geçiriyordu ve Cass'in artık ne yapması gerekiyordu? Teyzesinin hayatını kurtarması ve onun en hafif anlamda toplum önünde küçük düşmemesini sağlayıp, en ağır anlamda cezai kovuşturmayaya uğramasını engellemesi mi? Alyssa'nın geri dönmelerini sağlamak için Tracey'yle göze göz diş diş kapışması mı? Antonio de la Barca'yı hayatlarından def etmesi mi? Başından beri bilmeyi hiç istemediği bir sırrı geçmişe gömmesi mi?

Bütün bunları nasıl başaracaktı ki? Tek başına bir kadındı ve kusurları olan bir kadındı üstelik.

Telefon çaldı. Arayan Dr. Stolman'dı ve Cass hemen ona kısaca durumu anlattı. Doktor ondan teyzesinin ateşini ölçmesini istedi, Cass de dediğini yaptı. Teyzesinin ateşi otuz sekiz derecedeydi. Doktor, Cass'e ambulans çağıracağını ve onlarla hastanede buluşacağını söyledi.

Cass hemen kapıya gidip Celia'ya seslendi. Hizmetçileri, teyzesi için birkaç parça eşya toparlarken Cass teyzesinin yanına geri döndü, yatağa oturup elini sıkı sıkı tuttu, artık çok korkuyordu.

Dakikalar bitip tükenmek bilmez bir şekilde tik tak edip akıp gidiyordu. Cass korkudan aklını kaçırarak gibi oluyordu. Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini yenileyip duruyordu. Bu bir mantraydı, sessizce içinden hiç durmadan bunu tekrar ediyordu, ne var ki öyle olacağına inanmıyordu.

Keşke zaman da bir teyp gibi geri sarılabilse diye düşündü. Keşke her şeye sil baştan tekrar başlayabilselerdi...

"Her şey hazır, Bayan de Warenne. İsterseniz gidip kendiniz için de birkaç parça temiz kıyafet hazırlayın?"

Cass, Celia'yı duymamıştı bile. Ama ona, "Ben burada bekleyeceğim. Nerede kaldılar?" diye sordu. Sonra da yapacak başka bir şeyi olmadığından aspirin şişesinin kapağını kapatıp, telefon fihristini ait olduğu yere, komodin çekmecesine yerleştirdi. Ve bunu yaptığı sırada, çekmecedeki mavi deri kaplı defteri fark etti.

Cass bir an duraksadı çünkü bu eski ve elde ciltlenmiş bir defterdi, deri sırt kısmı yıpranmış ve solmuştu. Defterin üzerinde herhangi bir şey yazmıyordu.

Kendine mani olamadı. Defteri aldı, açtı ve bir an öylece kalakaldı.

Anlaşılan o ki bu bir günlüktü. İlk not da 1964 tarihinde düşülmüştü. Cass nefes almakta zorlanıyordu. Çünkü bu elyazısının teyzesine ait olduğunu biliyordu.

Catherine'in söyledikleri kafasının içinde dönüp duruyordu.

Ben mahsus onun arabanın önüne atılmasını sağladım. Onu mahvetmek istedim.

Cass titredi. Birden, hiç düşünmeden defterde son notun olduğu sayfayı açtı, 15 Temmuz 1966 tarihli bir yazı vardı.

Sayfadaki isimlere gözü takıldı.

Casa de Suenos.

Pedraza.

Eduardo de la Barca.

Isabel de WARENNE.

Cass günlüğü kapattığı gibi tekrardan çekmeceye koyup yataktan fırladı. Tam o esnada ambulans görevlileri kapıyı çalıyordu.

Annesiyle birlikte, asrın başında inşa edilmiş bir apartmanın loş gölgesinde durmakta olan Alyssa, "Antonio'nun bizi neden havalimanında karşılamadığını merak ediyorum," diye sordu.

Tracey'nin sinirleri allak bullaktı. Uçuşları iki saat rötar yapmıştı, bu zaman zarfında da Alyssa'yla birlikte VIP salonunda oturup konuşmaktan başka bir şey yapma şansı yoktu. Sorun aslında Tracey'nin kendi kızını tanımamasıydı ve Alyssa'yı ilgilendiren şeyler ona tamamen yabancıydı, hatta arkadaşlarını bile bilmiyordu. Alyssa konuştuğunda, Tracey kendini daha da yetersiz hissetmişti. Birlikte geçirdikleri vakit uzadıkça, Tracey kendisini mükemmel kız kardeşiyle kıyaslayıp durmuştu. Cass olsa bu gecikmenin keyfini çıkarırdı. Tracey'nin yerinde o olsa gülümseyip, iyi vakit geçirmeye çalışırdı. Tracey, Alyssa'yı da yanında Madrid'e getirdiğine pişman olmaya başlamıştı. Ya Antonio onun bir anne olarak ne kadar yetersiz olduğunu görürse? Onu etki-

lemek istemişti ama artık tam aksinin söz konusu olabileceğinden endişe ediyordu.

Ancak başka seçeneği de yoktu. Teyzesi ve kız kardeşi bu seyahati kaçınılmaz hale getirmişlerdi.

Cass ve Catherine'in, bir kez daha kendisine tavrı aldıklarını düşündükçe kırgınlık ve öfkenin içinde kabardığını hissediyordu. Daha da kötüsü seyahat etmek için belki de birkaç gün beklemesi gerekirdi. Tükenmiş gibiydi; kendisini hiç de iyi hissetmiyordu. Takatsizlikten adeta dizlerinin bağı çözülüyordu.

"Anne? İyi misin?"

Kızı konuşarak onu içinde bulundukları ana çekmişti ve Tracey kendini sakinleştirmek için derin birkaç nefes almak zorunda kaldı. "Evet." Alyssa'ya gülümsedi ancak zoraki bir tebessümdü bu. "Aslında, bizi pek de bekliyor sayılmaz. Ona sürpriz yapıyoruz."

Alyssa annesine neredeyse ağzı beş karış açık bakakaldı.

Tracey öfkeliydi çünkü kızının tepkisinde yargılayıcı bir yan da vardı. "Bizi gördüğüne çok sevinecektir," diyerek hem kendini hem de Alyssa'yı buna inandırmaya çalıştı. Çok sevinecekti, değil mi?

Alyssa'nın yanakları kıpkırmızı kesildi ve başını öne eğdi.

Tracey daha iyisini biliyor olmasa, yedi yaşındaki kızının insanın davet edilmediği bir yere çat kapı gitmesinin doğru olmadığını düşündüğünü söylerdi. Cass ona böyle değer yargılarını çoktan işlemiş miydi? Tracey kapıyı bir daha tıklatırken midesi kasılıyordu, üzerindeki kısa yazlık etek ve incecik kaşmir üstle ter içinde kalmıştı. Tanrım, İspanya o kadar sıcaktı ki. Ama tabii, bunu aslında biliyordu.

Saatine baktı. Antonio evde olmalıydı. Üniversite yaz için kapanalı bir hafta olmuştu ve onu tanıdığı kadarıyla, şu ya da bu türden bir araştırmayla meşgul olsa da, bu saatlerde oğluyla geç saatte yenen bir öğle yemeği yiyor olmalıydı.

O güne dek oğluna bu kadar düşkün bir babayla tanışmamıştı. Bir anlamda o da tıpkı Cass gibiydi.

İkisinin birbirini hak ettiği gibi bir düşünce aklından geçti. Tracey bu düşünceden hoşlanmadı, hem de hiç. Cass'in hiç de Antonio'nun tipi olmadığını kendine hatırlattı.

Cevap yoktu ve birkaç dakika geçtikten sonra, Tracey kimsenin evde olmadığını fark etmeye başladı.

Sinirlerinin zıpladığını hissetti, “İşte bu harika,” diye mırıldandı. “Ben şimdi ne yapacağım? Yere oturup bekleyecek miyim?”

“Anne?”

Bir anlığına, Tracey, Alyssa’nın hemen yanında durduğunu unutmuştu. “Ne var?”

Alyssa’nın yanakları kızardı. “Tuvalete gitmem gerek.”

“Ah, harika!” diye haykırdı Tracey. İşte o anda Antonio dairesinin anahtarını ona vermediği için Tracey pişmanlık hissediyordu. Tanrı biliyor ya, vermesi gerekirdi. Orada kesinlikle yeterince zaman geçirmişti. Ve o anda aklına üşüşen anıların hepsi de deli gibi sevişmeleleriyle ilgiliydi. Rahatlamaya başladı. Sarsılmış olan kendine güvenini tekrardan toparlamaya başlamıştı. Antonio bir *erkekti*. Hem de çok tutkulu bir erkek. Onu idare edebilirdi, elbette edebilirdi.

Asansör hemen arkasında vızıldadı ve Tracey gelenin Antonio olmasını umarak arkasını döndü. Ancak gelen komşusuydu, asansörden Antonio yerine orta yaşlı bir kadın indi.

“İyi günler senyora,” dedi meraklı gözlerle Alyssa’ya bakarak.

“Merhaba,” dedi Tracey. Sonra da, “Bugün Senyor de La Barca’yı gördünüz mü? Üniversitedeki ofisinde mi acaba, biliyor musunuz?”

Kadının gözleri iri iri açıldı. “Senyora, benim İngilizcem o kadar iyi değil. *Senyor no esta en la universidad. Esta en Castilla.*”⁴

Tracey İspanyolca bilmiyordu ama ne demek istediğini anladı. “Castille’de mi? Kuzeyde? Casa de Suenos’daki yazlık evinde mi?” diye haykırırken, hem telaşa kapılmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

“*Si. Senor fue a Castilla.*”

“Ne?”

“Ahhh... gitti... Ayer. Ayer.”⁶

---

4 (İsp.) Kendisi üniversitede değil. Castilla’ya gitti. (ç.n.)

5 (İsp.) Evet, kendisi Castilla’ya gitti. (ç.n.)

6 (İsp.) Dün, dün. (ç.n.)

Dün. Antonio o eve dün geçmişti. Tracey ona öylece bakarken bu kadar şanssız olduğuna inanamıyordu.

Alyssa kolundan çekiştiriyordu.

Tracey neredeyse ona çıkışacaktı, “Şimdi değil,” ancak ondan yaşça büyük olan kadın her ikisine de tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Tracey içine bir nefes çekti. Yazlık evi Segovya’dan bir saatlik uzaklıktaydı. Bir keresinde ona haritada yerini göstermişti. Dışında bulunduğu o küçük kasabanın adı neydi? Kahretsin! Pedamo, Pedaso, hayır, Ped-raza. Tracey isminin bu olduğuna emindi.

“Kızım tuvaletinizi kullanabilir mi acaba? *El servicio? Por favor?*”

Birkaç dakika sonra Tracey planlar yapmakla meşgulken Alyssa kadının apartman dairesine girmişti.

Ertesi sabah, Cass kütüphanede bir masada oturmuş çalışıyordu. Masanın üzeri kitaplarla doluydu ve birkaç tanesi de açıktı. Notlar alıyordu ama odaklanamıyordu.

O sıralarda, Tracey ve Alyssa birkaç saattir Madrid’de olmalıydı. Cass büyük bir tedirginlikle bir süre önce Mark Hopkins’le temasa geçmişti. Hopkins gayet ketum davranmıştı ancak anne ve kızının bir önceki gece yola çıkmış olduklarını dile getirmişti. Velayet davası meselesini açmamıştı ancak Cass’le irtibatta kalacaklarını söylemişti.

Cass, Mary Tudor’un biyografisini bir kenara bıraktı, şakaklarında bir ağrının gezinmekte olduğunun farkındaydı. O bunu yaparken, kitabının arkasına iliştiymiş olduğu fotoğraf da kayıp dışarı düştü.

Cass on altıncı yüzyıldan kalma yakut gerdanlığın renkli çıktısını eline alıp görmez gözlerle resme baktı. Hopkins kendisini aramadığı ve ödünü koparan konuyu açmadığı için rahatlamalı mıydı? Avukatının onunla temas geçeceğini söylediğinde Tracey’nin aslında blöf yaptığını umut etmeye cesaret etmeli miydi? Tracey avukatının Cass’i neden arayacağını söylememişti ama Cass kimi kandırıyordu ki? Alyssa için kavgaya tutuşmuşlardı. Peki ya, bakteri enfeksiyonu yüzünden hasta yatmakta olan teyzesi?.. Catherine antibiyotik alıyordu ama ateşi hâlâ

otuz sekizdi. Yetmiş yaşında bir kadın söz konusu olduğunda bu ciddi bir durumdu. Ya teyzesi ölürse ne olacaktı?

Cass kaygı, panik, pişmanlık ve suçlulukla doluydu. Tartışmış olmalarından nefret ediyordu. O güne dek sadece yakınlık ve uyumlu bir işbirliği içinde oldukları halde nasıl olup da aralarında böyle bir husumetin doğduğunu hâlâ anlayabilmiş değildi.

Catherine'in sayıklarken söyledikleri de Cass'in kulaklarından çıkmıyordu. En azından bir daha sayıklamamıştı.

Cass kendisini elindeki fotoğrafa bakarken buldu. Bütün bunlar Antonio de la Barca çıkıp evlerine geldiğinde başlamıştı, değil mi? Yoksa asırlar önce mi başlamıştı, kazaen ya da değil, babası öldürüldüğünde, Pedraza adında bir kasabada otomobil altında kaldığında mı?

Yoksa asırlar önce mi başlamıştı?

Cass son düşüncesi nedeniyle korkuya kapılmıştı.

Ailelerin arasında bir münasebet olmasından hiçbir zaman iyi bir sonuç çıkmamıştır... Anlamaya başlıyorsun...

Teyzesinin sözleri huzursuz edici bir şekilde kafasının içinde yankılanıyordu. Cass'in baş ağrısı arttı. Anlaşılan o ki asırlar önce soylarından gelen biri kazığa bağlanarak yakılmıştı. Önemli bir kadındı, Sussex kontunun kızıydı, İspanyol bir soyluyla evli asilzade bir hanımdı. Cass biraz araştırma yapmıştı. De la Barca vârisleri Pedraza kontlarıydılar. Mary'nin hüküm sürdüğü dönemin sonlarına doğru tanrıtanımaaz oldukları iddiasıyla birkaç kişi kazığa bağlanarak yakılmışlardı. Ancak bu şekilde ölen insanların çoğu fanatik Protestanlardı. Isabel dini bir fanatik miydi? Peki, o zaman nasıl olup da adanmış bir Katolik olması gereken bir İspanyol'la evlenmişti?

Birden Cass gözünde, zincire vurulup başından boyunduruk geçirilmiş, Tudor dönemi kıyafetleri içinde bir kadın canlandı. Hayal gücünün böyle ondan önde gitmesine alışkındı, aslında öyle olmasını da bekliyordu, bu yüzden de böyle bir hayal mahsulü onu hiç şaşırtmamıştı. Ancak içinin ansızın böyle şefkatle dolması onu hayrete düşürmüştü. Zavallı Isabel. Yani şayet gerçekten de böyle trajik bir sonla karşılaşmıştıysa.

Birden Cass, Antonio'nun yakut gerdanlığın bir müzeye satılması için hakikaten de lobi yapıyor olup olmadığını düşündü. Gerdanlığı eleştirel bir gözle inceleyip, Isabel'in bunu takmış olup olamayacağını ve Isabel'in gerçekten onunla aynı soydan gelip gelmediğini düşündü, şayet böyle bir şey vardiysa ailesinin gerçekten de De la Barcalarla bir bağlantısı olacaktı. Peki ya Isabel'in çocukları olduysa? İşte o zaman Antonio'nun ailesi Cass'inkiyle uzaktan da olsa akraba oluyordu. Cass birden ayağa fırladı, tamamen kafası karışmıştı, gerdanlığı bir kenara bıraktı.

Tracey ve Antonio, Catherine ve Eduardo. Sonra da kendisinin Antonio'ya verdiği tepkiyi düşündü.

Bu saçmalık, dedi içinden o kızgınlıkla. Her ne kadar romantik ruhlu ve kadere inanan bir kadın olsa da burada kaderin ağları filan söz konusu değildi. Catherine öyle olduğunu düşünebilirdi ancak bunların hepsi korkunç bir tesadüften ibaretti.

Cass kollarını göğsünde kavuşturdu. Sıkıntılı bir halde fotoğrafa baktı. Sorun şuydu; kadere ve almyazısına inanıyordu. Hep inanmıştı ve bu romanlarında sıkça rastlanan, birçok kez tekrarladığı bir temaydı. Burada birden çok tesadüf mü söz konusuydu?

Catherine Isabel'in 1555'te, Kraliçe Mary'nin hüküm sürdüğü dönemin son yılında öldüğünü söylemişti. Teyzesi bunu nereden biliyordu ya da nasıl hatırlıyor olabilirdi ki?

Teyzesinin günlüğüne yazılmış son yazıda Isabel'den bahsediliyordu. Cass ürperdi. Öyle üşüyordu ki iliklerine işleyen bir soğuktu bu.

Cass birden genelde çalışmak için geldiği kütüphanede etrafına bakındı, burası sevdiği bir odaydı. Duvarlar saten bitişli yosun rengine boyalıydı, tavanlar pembeydi ve tam ortada altın rengi bir yıldız patlaması yer alıyordu. Ahşap işi ve lambri kaplamanın hepsi altın varaklıydı ve odadaki her bir parça eşya geçmişten kalma değerli anılar barındıran bir hazineydi. Geçmiş. Aslında anın bir parçasıydı, hayatlarının bir parçası; hep öyle olmuştu.

Ancak o ana dek varlıklarını hiç bu kadar duyumsamamıştı, onlarla arasında güçlü bir bağ, böylesi bir yakınlık, hatta bir kaçınılmazlık hissetmemişti.

“Bayan de Warenne?”

Cass kendini zihninde kopmakta olan fırtınalara öyle bir kaptırmıştı ki Celia'nın sesini duyduğu anda ayağa fırladı. “Beni korkuttun.” Kalbi küt küt atıyordu.

“Affedersiniz. Leydi Belford'un ateşi düşmüş. Uyanınca sizi sormuş.”

Cass, “Tanrı'ya şükürler olsun,” diye bağırdı, içi rahatlamıştı. Hastaneye gitmesi sadece yarım saatini alırdı. *Tanrı'ya şükürler olsun!*

Cass telefonun çaldığını duymadı bile. “Lütfen kim arıyorsa mesajını alır mısın?”

Celia gözlerinin içine baktı. “Arayan Bayan Tennant.”

Cass bir an donup kaldı. Sonra öne doğru atılıp telefona yöneldi. Ahizeyi eline alırken nefes nefeseydi ve kalbinin kulaklarını sağır edencesine attığını duyuyordu. “Trace?” diye haykırdı hevesle.

“Merhaba, abla,” dedi Tracey biraz çekinerek.

Cass'in içi bir kez daha rahatladı. Catherine iyileşiyordu, kız kardeşi aramıştı. “Aradığın için sağ ol. Tracey, tartıştığımız için üzgünüm. Alyssa nasıl? İyi mi?”

“Alyssa iyi.” Anlık bir duraksamanın ardından, “Gerçekten de üzgün müsün?”

“Evet, üzgünüm,” diye atıldı Cass hemen. “Bunu telafi etmek için her şeye hazırım!” Bunu gerçekten de içtenlikle söylemişti.

“Ben de üzgünüm,” dedi Tracey ve sesinin tonu daha bir boğuklaştı. “Dediğim bütün o korkunç şeyleri kastetmemiştim.”

“Ben de öyle,” derken Cass ahizeyi öyle bir sıkıyordu ki eli acı-maya başlamıştı.

“Biz sokakta kaldık,” dedi Tracey. “Cass, yardıma ihtiyacımız var.”

Cass hemen telaşlandı. “Sokakta mı kaldınız?! Neredesiniz?”

“Madrid'de, Ritz Oteli'nde. Cass, yardımına ihtiyacım var.”

Cass sonunda Tracey'nin bu dramatik beyanatının ne anlama geldiğini özüksedi. Ritz'de takılmak tam olarak çile çekmek sayılmazdı ama hemen atılıp, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Antonio Castile'e gitmiş. Bu kadar kısa sürede bir şoför bulamıyorum, buna inanabiliyor musun? Tonio'nun yazlık evi buradan üç saat uzaklıkta. Harika bir fikrim var. Neden sen bir sonraki Madrid

uçağına atlamıyorsun, akşam saat sekizde kalkıyor bu arada, böylece hepimiz birlikte yarın kalkar kalkmaz kuzeye gideriz?"

Cass ahize kulağında, öylece boş boş bakakaldı. "Ne?"

"Saat sekizde Air Iberia'nın bir uçağı var. Gatwick'ten kalkıyor. Daha öğlen. Saat ikide çıkarsan yetişebilirsin. Arabayı senin kullanman gerekiyor, Cass. Yoksa şoför için pazartesine kadar beklememiz gerekecek. Hem hafta sonunu bizimle geçirebilirsin. Sen de daha en başından bunu istiyordun, öyle değil mi?"

Cass'in bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Elbette gelirim," diye atıldı hevesle. "Ben eşyalarımı toplarken sen o uçuşta bana yer ayırt! Akşam saat sekize yetişirim, Trace, yeminle."

"Cass ben zaten sana uçuşta yer ayırttım, ayrıca dönüş rezervasyonu da yaptırdım."

Bir anlığına Cass, Tracey'nin ağzından çıkanların ardında yatanları hazmetmek zorunda kaldı, özellikle de hafta sonu bittiğinde geri dönmesi gerektiği kısmını. Sonra bu düşünceleri ve onu ne kadar üzecek şeyler olduğunu bir kenara attı, hem de epey uzak bir kenara. "Alyssa'yla konuşabilir miyim?" diye atıldı hevesle. Kafasında her şey yerine oturmaya başlamıştı. Her şey yolunda olmasa bile en azından artık kavgalı değillerdi. Kısa süre için de olsa, İspanya'da kız kardeşine ve Alyssa'ya katılacaktı. Aralarındaki bu ateşkesi sağlamlaştırıp Alyssa'nın yaz bittikten sonra eve dönmesini sağlayabilirdi. Ayrıca Isabel'in portresini görmesi için onu İspanya'ya davet etmiş olan Antonio de la Barca da orada olacaktı.

Cass birden bir sandalyeye çöktü. Hem Catherine teyzenin ateşi de düşmüştü. Her şey yoluna girecekti. Titremeye başladığını fark etti. Bütün bunlar pireyi deve yapmak olmuştu.

"Alyssa uyuyor," dedi Tracey. "Ben yarın seni aldırırım. Havalimanına gittiğinde beni ara."

Cass tamam dedikten sonra iki kız kardeş hattı kapattılar. Sonra orada öylece oturup, tanrıya işlerin bu şekilde yoluna girmesi için teşekkür ederken Catherine'in sırrının ne olduğuna kafa yormak istemedi. Tanrı'ya şükürler olsun ki Tracey araba kullanmaktan nefret ediyordu ve direksiyon başına geçmeyi reddediyordu.

Sonra Cass'in aklına kendine gelip onu soran teyzesi geldi. Celia'dan kendisi için bir valiz hazırlamasını istedikten sonra BMW'sine atladı. Hastaneye tam yirmi üç dakika mesafedeydi, trafik fazla yoğun değildi.

Teyzesinin özel odasında televizyon da, ışıklar da açıktı. Televizyonun sesi kısıktı. Teyzesi yatakta yastıklara yaslanarak oturuyordu ama gözleri kapalıydı. Cass dinleniyor mu yoksa tekrar uykuya mı dalmıştı, bilemedi. Mümkün olduğunca sessizce kapıyı kapatıp yanma yaklaştı.

Alnına dokundu, ateşi yoktu. İçi daha da bir rahatladı ve yatakta teyzesinin yanma oturdu. Catherine'i o kadar çok seviyordu ki ona bir şey olursa buna dayanamazdı. Cass zihninin derinliklerinde yatan düşüncelerle yüzleşemiyordu. Catherine ailelerinin içine düştüğü bu karmaşa ve çıkmazın yarattığı stres yüzünden hastalanmıştı. Her zamanki gibi arabuluculuk yapmak yerine, bu kez Cass de savaşa katılmıştı.

Cass, *Bir daha asla*, diye kendi kendine söz verdi.

Catherine, "Cassandra?" diye fısıldadı.

"Buradayım. Hastalandın, Catherine teyze ama artık ateşin düştü, iyi olacaksın." Cass ona bakıp gülümsedi.

Catherine de ona zar zor tebessüm etti.

"Alyssa da iyi. Tracey aradı. Her ikisi de iyiler ve biz barıştık. Her şey yoluna girecek."

Teyzesinin gözleri açıldı ve Cass'e baktı. "Hiçbir şey yolunda değil."

Cass bir an için irkildi sonra korktu. "Ne?"

Catherine gözlerini kapattı. Yine de gözünden bir damla yaş süzülüyordu.

Cass artık teyzesini daha da stres etmek istemiyordu. "Her şey yolunda," dedi abartılı bir neşeyle. "Aslında, Ben de Tracey ve Alyssa'ya katılmak için İspanya'ya gidiyorum. Gördün mü? Her şey daha iyi olamazdı."

Catherine'in gözkapakları açılıverdi. "Gitme!"

Cass ayağa fırladı, feci şekilde rahatsız olmuştu. "Gitmek zorundayım çünkü Alyssa'ya bakmam ve eve döneceğinden emin olmam gerekiyor."

Catherine başını takatsiz bir halde iki yana salladı. "Niyetin bu mu? Onlarla Castile'de tatil yapmak mı?"

Cass ciddileşti, teyzesi niyetini sezmişti. “Evet. Daha eğlenceli şeylerden bahsedelim, Catherine teyze. Bahse varım yarın eve çıkabilirsin.”

Ancak Catherine’in konuyu değiştirmeye niyeti yoktu. “Senin için, Alyssa ve Tracey için o kadar korkuyorum ki,” dedi. Uzanıp Cass’in elini tuttu. “Ne olursa olsun, sakın Castilla’ya gitme. Tracey ve Alyssa’nın da gitmesine izin verme. Sadece İspanya’ya gidip onları eve getir. Bana söz ver.”

Cass içine bir nefes çekti. “Bunu yapabilecek olsam yaparım ama kız kardeşimi biliyorsun, Catherine teyze. Âşık ve erkek arkadaşıyla da görüşmeyi kafasına koymuş durumda. Onu durduramam.”

“Ama bunu yapmak zorundasın! Sen ya da o oraya gidersiniz neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok, Cass.”

Cass huzursuzlanmıştı ama yine de gülümsedi. “Haklısın. Catherine Teyze, ne demeye çalışıyorsun? Castile’e gidersek sence ne olur? Bak, daha önce de la Barcalarla de Warenne’ler bir araya geldiklerinde bazı trajediler olmuş olabilir ama bütün bunlar tesadüftü. Buna eminim.”

“Yanılıyorsun,” dedi Catherine ruhsuz bir sesle. “Ve ben kalbin derinliklerinde gerçeği bildiğinden eminim. Çünkü ben senin kim olduğunu biliyorum, Cassandra. Sen romantik ve kaderci birisin. Kitaplarının her birini okudum! Aklımın nasıl çalıştığını biliyorum. Kalbinin içini de.”

Cass’in iyice huzuru kaçmıştı. Cevap veremiyordu. Çünkü böyle inkâr edip dursa da için teyzesinin haklı olduğunu biliyordu.

Catherine eline yapışmıştı. “Casa de Suenos’a gidene dek Eduardo’yla benim aramda hiçbir sorun yoktu. O ana kadar her şey yolundaydı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Cass tedirginlikle.

“O zaman sevgili bile değildik,” dedi Catherine. “Sadece dosttuk ve ortak çalışıyorduk, birbirimize saygı duyuyorduk, eşlerimize de tapıyorduk! Orada onun hayatını araştırmak için ona katıldım! So-yumuz hakkında yaptığımız bu araştırmaya ikimiz de kendimizi öyle kaptırmıştık ki. Ancak birkaç gün içerisinde, sevgili olmayı bırakıp birbirimizden nefret etmeye, birbirimize zarar vermeye çalışmaya başladık.

Cass birden anladı. Teyzesi Eduardo'nun ölümünün yarattığı travmayı hiç atlatamamıştı, işte bu yüzden de la Barca ailesi hakkında mantıklı düşünemiyordu. Ne kadar rahatlamıştı. Elbette, teyzesinin terapiye ihtiyacı vardı. Cass, terapi görmesini sağlamaya niyetliydi. Teyzesinin içini rahatlatma amacıyla, "Herkesin eve dönmesini sağlamak için elimden geleni yapacağım," dedi. Ama bu ufacık beyaz bir yalandı.

İspanya'ya, Antonio'nun aileden kalma Castile'deki o evine gitmeyi de kesinlikle kafasına koymuştu. Aslında, ortaya çıkan kriz yeni atlatıldığından, ne kadar heyecanlandığını ve sabırsızlandığını yeni yeni anlıyordu. Cass gülümsemekte olduğunu fark etti. İçindeki tarihçi yabana atılacak cinsten değildi.

İçindeki kadına gelince, eh, Antonio artık bekâr bir adam sayılmazdı, zaten onun dengi de değildi ve içindeki kadının da göz ardı edilmesi gerekecekti.

Ama Catherine ona bakıyordu. "Beni kandırmayı deniyor olmana inanamıyorum," dedi usulca. "Ah, Tanrım. Gideceksin ve ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım sana mani olamayacağım."

Bir anlığına hayrete düşen Cass gülümseyemez oldu. "Lütfen endişelenme. Her şey iyi olacak."

"Hayır. Bundan sonra hiçbir şey iyi olmayacak."

İKİNCİ BÖLÜM

ÇAĞRI

ALTI

CASTILLA, İLK GÜN

“Kayıp mı olduk?” diye sordu Alyssa.

Dikiz aynasından geriye bakan Cass gülümsemeye çalıştı. Ancak yolda başka bir araba yoktu ve içinden geçtikleri son köy, üzerinde ilerlemekte oldukları engebeli, ıssız arazinin ortasına kümelenmiş, hiç birinde cam pencere olmayan, eski taş binalardan oluşuyordu. ASAR AL HORNO diye kendiyle övünürmüş gibi duran bir tabelaya rast gelmemiş olsa Cass buranın bir hayalet kasaba olduğunu düşünebilirdi. Öyle ki bu lanet olasıca köy haritada yer almıyordu bile.

Ve artık *la tierra muerta* ibaresinin ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordu. Ölü topraklar.

Son bir saat boyunca, açıkça görüldüğü üzere, tarıma ya da başka bir şeye pek de elverişli olmayan engebeli, ıssız, kayalık bir arazi boyunca ilerlemişlerdi. Ancak birkaç dakika öncesinde, arazi dümdüz, verimli, yeşil tarlalara yerini bırakmaya başlamıştı ve ortaçağdan kalma bir kasaba olan, yuvarlanıp giden tepelerin arasına kurulmuş, surlarla çevrili Pedraza görünmeye başlamıştı.

Pedraza. Öyle ıssızdı ki. Cass, Eduardo’nun, bir araba kazasına kurban gidecek şekilde burada böyle trajik bir sonla karşılaşmış olmasına inanmakta zorlanıyordu. Ve bu bir kazaydı. Catherine her ne iddia ederse etsin, Cass’ın aralarına mesafe girince biraz düşünme ve rahatlamaya fırsatı olduğu için, teyzesinin kendi hatası olmayan bir

şeyle kendini suçladığına kanaat getirmişti. Belki de sadece kazadan kaynaklanmayan, yaşadığı o travmayı bir türlü atlatamadığı için böyle hissediyordu. Belki de evlilik dışı bir ilişki yaşamış olmanın yarattığı suçluluk duygusunu bir türlü üzerinden atamamıştı.

“Pedraza’daki o yaşlı kadının, kalenin hemen yolun başında olduğunu söylediğini sandım,” dedi Tracey sinirli bir halde.

Cass’in de canı sıkındı ve düşüncelerinin böyle bölünmesine sevinmişti. “Ben de öyle sandım. Ancak ikimiz de İspanyolca konuşmuyoruz, bu yüzden yanlış anlamış olabiliriz. Belki de son kavşakta başka bir yola sapıp Pedraza’nın dışına çıkmalıydık.”

“Sanmıyorum,” diye yanıtlarken Tracey’nin sesi içinde bulunduğu durumdan hoşnut olmayan bir asilzadeninki gibi çıkmıştı.

Cass arabayı birden durdurdu, güneş gözlüğü taktığı ve güneş siperini indirdiği halde gözlerini kısarak yola bakmak zorunda kalıyordu. “O haritayı görebilir miyim?”

Cass bunun bir işe yarayacağını sanmasa da Tracey haritayı ona uzattı. İnanılmaz bir durumdu, Tracey’nin elinde de la Barca evinin ne adresi ne de telefonu vardı, ne yöne gitmesi gerektiğini de bilmiyordu. Ancak de la Barcaları ve Casa de Suenos’u sorduğunda ev Pedraza’dan çok da uzakta değildi, ısrarcı davranmıştı ve köylüler de hevesle başlarını sallayıp ona yolu işaret etmişlerdi.

Casa de Suenos. Cass Antonio’nun evinin adının Düşler Evi olduğunu anlayacak kadar İspanyolca biliyordu. Bu sadece tuhaf bir isim olmakla kalmıyordu; Cass bunun inanılmaz ama bir anlamda ürkütücü bir şekilde romantik olduğunu düşünmüştü.

Tracey bir sigara yakmak için çoktan arabadan inmek üzereydi. Dışarısı feci derecede sıcaktı ama göbek kısmını açıkta bırakan bir tişört ve kısa beyaz eteğinin içinde inanılmaz havalı görünüyordu. Cass ona baktı, harita konusunda biraz yardım alsa hiç fena olmazdı ama Tracey gözlerini ondan kaçırdı. Gecenin bir yarısı otele geldiğinden beri hep böyle davranıyordu.

Aralarında hâlâ bir gerginlik vardı ve bu kaçınılmazdı. İyi ki ateşkes yapmışlardı.

Cass suratı asık bir halde haritaya göre nerede olduklarını saptamaya çalıştı. Tracey dışarıda canı sıkkın hatta sabırsızca sigarasını tüttürmeye devam ediyordu. Cass sinirlenmeye başladığını hissetti; ne de olsa suçlanacak biri varsa o da kız kardeşinin ta kendisiydi.

Alyssa arka koltuktan öne doğru eğildi. “Kaybolmuş olsak bile bu bir macera, öyle değil mi? Artık hep birlikteyiz.” Gülümsedi; hem endişeli hem de rahatlamış görünüyordu.

Cass ona döndü ve onu sıkı sıkı kucaklamadan edemedi. “Bu bir macera,” dedi neşeyle. “Ve eminim ki o kale de hemen şurayı dönünce karşımıza çıkacak.”

Tracey sigarasını bir kenara fırlattı.

Cass başını kaldırıp baktığında kız kardeşinin gözlerini dikmiş Alyssa’yla kendisine kötü kötü bakmakta olduğunu gördü. Cass daha da bir gerildi. Yeğenini bıraktı. “Haritada işaretli değil,” dedi.

“Hey, bakın,” dedi Alyssa yan pencereden dışarıyı işaret ederek, “Nedir o?”

Cass dönüp gözlerini kısarak işaret ettiği yere baktı. “Ne görüyorsun, tatlım?” diye sordu.

“Bir bina. İşte orası dönmemiz gereken kale olmalı,” diye haykırdı Alyssa heyecanla.

Cass bir şey göremiyordu ama içten içe Alyssa’nın doğru şeyi görmüş olmasını ümit ediyordu. Gülümseyerek, “Haydi gidip bakalım,” dedi.

Tracey sigarasını ayağıyla ezdikten sonra arabaya döndü. Cass arabayı çalıştırırken, Tracey doğru düzgün çeken bir radyo istasyonu bulmayı denedi ama başaramadı. “Tanrım, biz kuzeye gittikçe hava serinler sanmıştım. Ne kadar aptalmışım.”

Cass, Tracey’nin söyledikleri üzerine bir şey demezken Alyssa, “Bakın, orada, size söylemiştim!” diye bağırdı.

Cass sonunda taş kaleyi gördü. “Tanrı’ya şükürler olsun,” deyip arabayı hızlandırdı. İki yuvarlak kule ve çürümekte olan surlar civarla aynı renkterdi ve bir tepenin üzerindeydiler, kale akşamüstü güneşini arkadan alıyordu, bu yapıyı hiç fark etmeden yanından arabayla geçip gidilebilirdi. Cass, gururla gözlerinin içi parlayan Alyssa’ya, “Senin gözlerin kartallarınki gibi,” dedi.

“Sonunda!” dedi Tracey heyecanla. “Sola dön, Cass. Kale harabelerinin oradan sola dönmeliyiz.”

Cass denileni yaptı. Daha yavaş bir hızla kalenin yanından geçtiklerinde kafasını uzatıp harabelere daha yakından bakmaya çalıştı, o anda ihtiyaçları olan son şey lastiklerinin patlamasıydı çünkü engebeli toprak bir yol taşlarla doluydu. Yüksek sesle, “Bu yapının tarihini saptamam lazım,” derken daha çok kafasında kendine not düşüyordu. “On dördüncü yüzyıldan kalma olabilir.”

“Kaleyi unut, Cass. İşte orada, evi görüyorum,” diye haykırdı Tracey, sesinden ne kadar rahatladığı belli oluyordu.

Cass bakışlarını o yana çevirince, ıssızlığın ortasında dikilen taştan duvarlarla çevirili ve demirden bir kapının ardındaki evi gördü. Bu duvarların hemen arkasındaysa çatısı kiremitlerle örülü, bir ucunda kare şeklinde bir kuleyle, üç kulesi daha olan uzun, iki katlı bir bina ve müstemilatları vardı. Evin etrafında birkaç tane uzun ağaç vardı, otlarla kaplı, bakımsız bahçede yaban çiçekleri açmıştı. Evin arkasına doğru uzanan arazi, engebesiz ve çorak görünüyordu. İleride uzaklardaki dağların zirveleri hayal meyal seçilebiliyordu.

Cass arabayı kapalı olan demir kapının önünde durdurdu. Tracey arabada beklerken Cass hemen dışarı fırladı, ne bir zil ne de bir interkom vardı; daha da kötüsü mülk terk edilmiş görünüyordu. Cass şaşkın şaşkın etrafına bakınırken evin dışında park edilmiş bir araba ya da herhangi bir insani aktivite görebilmeyi diledi.

Arabanın kendi tarafındaki penceresini açan Tracey, “Ne oldu?” diye sordu.

Cass bir an tereddüt etti, kapılar kilitli gibi görünüyordu. “Doğru yerde olduğumuzu ümit ediyorum,” dedi. Ve tam kapıları açacakken bir aracın yaklaştığını işitti.

Cass arkasını döndü ve yolda kendisinin geldiği yönde hızla ilerleyen eski model bir cip gördü. Tozu dumana katarak ilerleyen aracın üzeri açıktı, sadece bir branda demiri vardı ve Cass şoförü gayet net görebiliyordu. O anda ağzı kurudu ve gizlice içinden hazırladığı o selamlaşma faslı muhabbeti aklından uçup gidiverdi.

Cip, Renault otomobilin yanında durdu. Antonio siyah güneş gözlükleri takmıştı ama doğrudan Cass'e baktığı belliydi. Cass rahat davranmaya çalıştı, bunun imkânsız olduğuna kanaat getirince yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip cipten inen Antonio'ya doğru ilerlemeye başladı. Onunla gayet sakin bir şekilde selamlaşacakken, Tracey bir çığlık atarak Renault'dan fırladı ve Antonio'nun kollarına atıldı. Cass olduğu yerde kalakaldı.

Kucaklaşmalarını izledikten sonra hemen arkasını döndü. Bu hafta sonunun kolay geçmeyeceğini biliyordu. Yani en azından kız kardeşi ve Antonio söz konusu olduğunda. Ancak bu konuya kafa yormak istemedi. Gitgide daha da bir gerilmekte olduğunu hissediyordu. Kahretsin.

"Sürpriz!" diye bağırdı Tracey neşeyle.

Antonio güneş gözlüklerini çıkardı ve Cass, tam da o sırada arkasını dönmüştü ve Antonio'nun yüzündeki şok ifadesini gördü. Onları beklemiyordu. Cass öyle küçük düşüğünü hissetti ki.

"Tanrı aşkına buraya sizi hangi rüzgâr attı?" diye sorarken bakışları arabaya ve içindeki tek yolcuya kaydı.

Tracey anında, "Bu harika bir sürpriz olmadı mı?" dedi, bunu söylerken Antonio'ya daha da sıkı sarılmıştı ve kocaman gülümsüyordu.

Cass aklı başına gelene dek kız kardeşini gırtlaklamak istiyordu. Bunu nasıl yapardı? Ancak bunu düşünmeye fırsatı olmadı çünkü tam da o esnada Antonio ona döndü. "Cassandra" diyerek zoraki gülümsedi. "Beni bağışlayın. Yani davranışımı. Bu türden sürprizlere pek alışkın değilim."

Cass utancını hâlâ üzerinden atamamıştı. "Hiçbir fikrim yoktu," dedi.

Antonio direkt Cass'in gözlerinin içine baktı. Cass yanaklarının alev almakta olduğunu biliyordu. Antonio'yla sevgili olsalar dahi, Tracey nasıl olup da buna cüret edebilmişti?

"Tatlım, hayat her zaman planlı programlı olamaz," dedi Tracey ama yüzündeki tebessüm sanki özgüveninde bir eksilme olmuş gibi solmaya başlamıştı. İri iri açılan mavi gözleri az biraz incinmiş masumiyetin resmi gibilerdi. "Alyssa'nın sizi ziyarete gelmesinin hoşuna

gideceğini söylemiştin ve bak işte, onu getirdim. Burayı bulmak saatlerimizi aldı! Issızlığın ortasındasınız! O kadar sıcakladık, yorulduk, toz toprağa bulandık ve susadık ki!”

Antonio, “Bu tatili planlamış olsaydık, size buraya nasıl bulacağınızı tarif edebilirdim,” dedi kinayeli bir şekilde. “Peki ya açıkartırma? Senin yapacak bir sürü işin olmalı.”

Cass, Tracey’nin bu durumu nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

“Öyle stres altındaydım ki, ne uyku uyuyabiliyordum ne yemek yiyebiliyordum,” diye atıldı Tracey gülümseyerek. “Doktorum açıkartırmayı başka birinin idare etmesini salık verdi.”

Cass ağzının beş karış açık kaldığını fark etti ve hemen kapadı.

Sonra Alyssa’ya dönen Antonio, “*Buenos tardes, senorita*”. Sizi doğru düzgün karşılayamadığım için özür dilerim. Gel. *Vamos aqui*.⁸”

Alyssa arabadan aşağı indi ve yüzünün kızarmış olmasından Cass onun da bu durumu ne kadar garipsediğini ve huzursuz olduğunu anlayabiliyordu. “Sizi rahatsız etmiyoruzdur umarım.”

Antonio, “Sen hiçbir zaman bana rahatsızlık vermezsin, *querida*,” diye yanıtlarken yine gülümsüyordu, bu seferki daha bir içtendi. Cass şoku atlatmaya başladığını görüyordu.

Alyssa yine gülümsedi.

“Bu şimdiye kadar yaptığımız en güzel tatil olacak, herkese söz veriyorum,” dedi Tracey ciddi bir sesle. Bunu, Cass hariç, Antonio ve Alyssa’ya söylediği belliydi.

“Ben kapıları açayım. Biraz bekleyin,” dedi Antonio.

Cass onun uzun adımlarla ilerleyip kapıları iterek açmasını izledi. Üzerinde rengi solmuş mavi bir polo tişört vardı, boynunda altın rengi bir şey gözüne çarpmıştı, hâkî sortlar ve kalın çoraplarla eskimiş yürüyüş ayakkabıları giymişti. Köklü ve soylu bir Castilla ailesinden geliyor olabilirdi ama o anda hiç de asilzade gibi görünmüyordu. Aslında, bir ortaçağ profesörü gibi de görünmüyordu. Yanından geçen

---

8 (İsp.) İyi akşamüstleri, hanımefendi. (ç.n.)

9 (İsp.) Haydi gidelim. (ç.n.)

birinin rahatlıkla onun bir çiftliğin kâhyası ya da işçisi, hatta bir dağ rehberi olduğunu düşünebileceğine kanaat getirdi.

Hepsi tekrar Renault'ya doluştular. Cass, Cipin ardından içeri girerken, dilini daha fazla tutamadı ve Tracey'ye, "Bunu nasıl yaparsın?" diye çıkıştı.

Tracey ona döndü. "Sakın bana ne yapıp ne yapacağımı söylemeye kalkma!"

Cass direksiyonu sıkıca kavradı. Tracey'yi her ne kadar paylamayı istiyorduysa da ağzını açıp tek kelime etmedi.

"Ayrıca, o benim erkek arkadaşım ve ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum," derken Tracey'nin sesinin ardında çelik gibi bir irade yatıyordu.

Cass ona şöyle yan bir bakış attı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Onunla tartışmanın bir manası yoktu; olan olmuştu. "Haklısın. Onu benden daha iyi tanıyorsun," dedi. Ama bu söylediğine inanmıyordu. Antonio de la Barca basit bir adam değildi. Cass onun çok boyutlu biri olduğunu ama kız kardeşinin bu konuda en ufak bir fikri olmadığını düşünüyordu.

Cass aracını evin önüne, cipin yanında birkaç ağacın gölgesinin altına park etti. Birden başına bir ağrı saplanmıştı. Ev sahipleri onları bekliyordu. Cass, Antonio'dan gözlerini kaçırırken yanında daha normal davranabilmeyi diliyordu. Tracey evin ne kadar hoş, ne kadar tuhaf ve İspanya'ya özgü olduğu konusunda *ah* diye nidalar çıkarırken, Cass bir an duraksadı; o anda aklından geçen tek şey Isabel'in portresinin evin neresinde olduğuydu.

Bir daha hiçbir şey yolunda gitmeyecek.

Cass teyzesinin saçmalıklarına kulak asmayı reddetti. Birden üzerine bir ürperme geldi. İçerisi gölgeli ve loştu ve Tanrı'ya şükürler olsun ki serindi. Kollarını bedenine dolayıp, gözlerine, cayıp cayıp yakan güneşin kör edici parlak ışığından, evin karanlığına alışması için zaman tanıdı. Bu bir dakikasını almıştı, bu sırada da Alyssa gelip eliyle teyzesinin kolunu tutmuştu. Sonra da Cass'e sokulmuştu.

"Cass teyze?" diye fısıldadı, sesi gergin çıkıyordu.

Cass evin ne kadar pejmürde bir halde olduğunu fark ederken bir kolunu ona dolayıp onu kendine çekti. Geniş taştan zemini olan

yüksek tavanlı bir holdelerdi, mobilya namına pek bir şey yoktu, ayaklarının altındaki karoların çoğunun ya uçları kırık ya da tamamen kırıklardı; sıvayla kaplanmış duvarlar eğri büğrüydü, zamanla aşınmışlardı; mevsimlerin izleri görülüyordu ve sıvalar yer yer dökülmüştü. Cass duvarlarda asılı duran bir düzine kadar kılıcın yanı sıra üzerinde hanedan amblemi olan kalkana baktı. Bir kır manzarasının betimlendiği koskoca bir duvar halısı solmuştu ve yırtıkları vardı ama yine de bir şaheserdi.

Nabızının atışını hissetmeye başlamıştı. Ancak bunun nedeni heyecan değildi. Tarihi şeylere bayılıyordu fakat ne tuhaftır ki tedirgin hissetmeye başlamıştı.

Cass somurttu. Elbette gergindi. Teyzesi belli ki ona bir numara çekmişti. Ayrıca kız kardeşiyle de arası bozuktu ve kaybedecek çok şey vardı. Kaybedilecek şey Alyssa'ydı ve hatta belki de Antonio de la Barca'ydı.

Cass aklından geçen bu son düşünce karşısında donup kaldı.

Kaybedilecek şey belki de Antonio de la Barca'ydı.

"Cass teyze? Bu ev neden bu kadar soğuk ve karanlık?" diye fısıldadı Alyssa.

Cass otomatikman ona fısıldayıp, "Bu evler böyle olsunlar diye inşa edilmişlerdir," diye yanıtladı. Kendisi de şoke olmuştu. Nesi vardı böyle? Aklından geçenlere ince ayar yapması gerektiğine karar verdi. Başı ciddi bir belaya girmeden önce öyle yapmalıydı. Tracey'yle bir adam uğruna yarışmaya hiç niyeti yoktu.

Artık tamamen buz kesmiş haldeydi ancak dışından çok içi soğumuştur, Cass etrafına bakındı.

Ev bir avlunun etrafına inşa edilmişti. Avluya açılan çift kanatlı bir kapı vardı ve Cass'ın gözüne kireçtaşından yapılmış, başsız ve bir kolu da olmayan bir erkek figürüyle göz alıcı görünen kırık bir fiskeye çarptı. Su akıyordu. İkinci katta, avluyu çepeçevre dolanan yıkık dökük bir balkon vardı. Cass bu balkonun tirabzanlarına yaslanmanın pek de akıl kârı olmayacağı hissine kapıldı. Dışarıda ayaklarının altındaki kırmızı seramik karoların arasındaki çatlaklardan ve kırık yerlerden ayrıktır otlarının boy vermiş olduğunu gördü.

“Burayı sevdiğimden emin değilim, Cass teyze.”

Cass başını eğip yeğenine bakarken onu temin etme niyetindeydi ama bir şey diyemeden kelimeler boğazına düğümlendi. Burası her ne kadar harap halde olsa da güzel bir evdi. Estetik açıdan baktığında böyle denilebilirdi. O bir tarihçiydi ve hafif Mağrip esintili İspanyol tarzı mimari ve döşemeler ona göre göz okşuyordu. Ancak o da buraya pek o kadar bayılmamıştı.

“Cassandra?..”

Cass ev sahibinin ona hitap etmeye çalıştığını anladı. Kendini aklından geçen saçma sapan düşüncelere ve etrafı incelemeye öyle bir kaptırmıştı ki başta onu duymamıştı. Biraz suçlulukla Antonio’ya tebessüm etti. “Evin.... çok... etkileyici.”

Gözleri birbirini buldu ama kenetlenmediler. “Sana katılıyorum. Başta *la casa* herkese etkileyici gelir.” Avrupalılara özgü bir şekilde omuzlarını silkti ama gülümsemedi. Etrafına bakındı. “Ashında, ben uzun yıllardır buraya adım atmadım ve daha birkaç gün önce geldim. Bu evin bende yarattığı hissi unutmuşum, tıpkı içindeki bütün o hazineleri unuttuğum gibi.”

“Biz?” diye sordu Tracey yanma doğru bir adım atarak.

Cass aileden kalma bu eve neden yıllardır gelmediğini merak etmişti. Kaybettiği eşyle bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemedi. Belki de o yanında olmadan burada olmak ona fazlasıyla acı veriyordu.

Antonio buraya, Eduardo ve Alfonso’yla geldiğini anlattı. Cass’nin ikinci kişinin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ve evin yarattığı tarihi hisse atıfta bulunduğunu farz etti. Yoksa başka bir şeye, pek o kadar da somut olmayan bir şeye mi atıfta bulunmuştu?

Nihayet onu ve hiç şüphesiz ki Alyssa’yı neyin bu kadar huzursuz ettiğini anlamaya başladı. Bu evin insanı buyur eden bir yanı yoktu, hiçbir anlamda. Çok soğuktu, çok karanlıktı.

Ancak hayal gücü başını alıp gitmeden önce yıllardır içinde kimse yaşamadığından ve bakımsız kaldığından davetkâr bir yer olmadığını kendine hatırlattı.

“Burası ne zaman inşa edilmiş?” diye sorup tedirginliğini biraz olsun atmak için boynunu çevirdi ama aksine huzursuzluğu daha da artıyordu.

“On beşinci yüzyılda, ancak küçük kilisenin olduğu kule bir asır öncesinden kalma,” dedi ona hafifçe gülümseyerek.

Cass derin bir nefes çekti. O anda aklından soyundan biri olan Isabel de Warenne’in bir zamanlar burada yaşayıp yaşamadığı geçti. “Peki ya kale?”

Antonio’nun gözlerinin içi parladı sanki. “Orası yıllarca ailemin elinde kalmış askeri bir kale. Mevcut yapının çoğu on dördüncü yüzyılda inşa edilmiş ancak temeli daha önceki dönemlerden kalma. Senin de muhtemelen bildiğin üzere, burada İspanya’da askeri anlamda kullanılacak kalelere çok ihtiyaç varmış; ta ki yeniden fethetme döneminin sonuna değin. Ancak ondan sonra bile, bazen, soylular diğer soylularla savaşmış ya da ortalığa dehşet saçan kanun kaçaklarıyla çarpışmışlar.” Bu fikir onu çok heyecanlandırıyormuş gibi gülümsedi. “Ancak,” diye devam etti, “ailem kısa sürede kraliyet ailesinin gözünden düşmüş ve on altıncı yüzyılın sonlarında, yaklaşık bir asır boyunca boş kalmış olan kale bakımsızlıktan harabeye dönmüş.” Bir an gözlerinin içine baktı. “Gayet hızlı bir şekilde gözden düşmüşler.”

Cass o anda aklından geçen diğer her şeyi bir anlığına unutup merakla, “Neden?” diye atıldı. “Ne olmuş?”

Tracey aralarına girdi. “Bütün gün yoldaydık ve siz ikiniz tarih mi tartışıyorsunuz?” Dönüp Antonio’nun koluna girdi. “Tonio, seni özledim,” dedi ipek gibi bir sesle ve Antonio’nun dudaklarına doğru uzandı. Ayağındaki düz sandaletlerle bile bunu yapmak için parmak ucunda yükselmesi gerekiyordu.

O mahrem anı izlemeyi reddeden Cass hemen başını çevirdi. Alyssa’ya bakıp tebessüm etti ama zoraki bir gülümseme idi bu. Belki de kendini rahatlatmak için Alyssa’nın elini tuttu.

“Sizi oğlumla tanıştırayım ve odalarınızı göstereyim,” dedi Antonio. “Eduardo?”

“Buradayım, baba.” Holün diğer ucundan küçük bir çocuğun sesi geldi, tek başına koridorun kenarında duruyordu.

Cass çocuğa yüzünde bir içten gülümsemesiyle dönerken, ne zamandır orada başka bir koridorda gölgelerin arasında durduğunu merak ediyordu ki gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Antonio'nun oğlunun ayaklarında protezler olduğu ve koltuk değnekleriyle yürüdüğü konusunda kimse onu uyarmamıştı. O şaşkınlıkla ağzından bir hayret nidası fırlamasını önlemek istercesine Alyssa'nın elini daha bir sıkıca kavradı. Eduardo'nun çocuk felci kurbanı olup olmadığını merak etti.

"Eduardo, misafirlerimiz var."

Cass sesindeki o yumuşaklığı ve sevgiyi hissedip ona bir bakış attı. Koltuk değneklerini gayet mahir bir şekilde kullanarak hızla yanlarına yaklaşmakta olan oğluna sevgiyle gülümsüyordu.

Antonio onları tanıştıırken, Eduardo'nun kız kardeşinden hoşlanmadığını anlamak Cass'in sadece iki saniyesini aldı ama bu hiç de o kadar garip bir şey değildi; ne de olsa onu kendi annesi için bir tehdit olarak görüyor olmalıydı. Eduardo, Cass'e senyora diye hitap edip, gayet nezaketli bir şekilde davranıp yolculuğun nasıl geçtiğini sordu ve sonra da bir daha onun yüzüne bile bakmadı.

Tracey abartılı bir heyecanla, "Eduardo," diyerek küçük çocuğun yanına koşup yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Cass irkildi. Çocuklar söz konusu olduğunda, kız kardeşi Fareli Köyün Kavalcısı sayılmazdı ve kendini zorlayarak çabaladığı açıkça belli oluyordu. Antonio'nun bu numarayı yutup yutmadığını merak etti. "Merhaba, Eduardo," diyerek ona doğru bir adım attı. "Ben Cass. Umarım babanı bizimle paylaşmak senin için sorun olmaz."

Eduardo şaşkın bir halde Cass'in gözlerine baktı. "Ülkemde," mükemmel ancak ağır aksanlı bir İngilizce'yle, "söylediğiniz gibi bir şey asla olmaz. Evim evinizdir."

Cass de, "Teşekkürler," diye karşılık verdi. "Yeğenim yedi yaşında. Sen kaç yaşındasın?"

Eduardo, Alyssa'ya baktı. "On."

Cass, "Belki Alyssa'yı keşfe çıkarabilirsin," diye bir öneride bulundu.

Eduardo, Cass'in gözlerinin içine baktı. "Keşif mi?"

“Evet, bu ev kesinlikle keşfedilmeye değer, sen de öyle düşünmüyor musun? Kale de var tabii... Ben de size katılırim, tabii benim de gelmeme izin verirsiniz.” Cass sırttı.

Eduardo önce Cass’e sonra da izin almak için dönüp Antonio’ya baktı. “Bakarız,” dedi Antonio gülümsemeden.

Cass haddini aşmadığını ümit etmek istiyordu. Ancak sakatlığı nedeniyle oğluna aşırı korumacı bir yaklaşım sergiliyor olamazdı yoksa öyle mi yapıyordu? Cass öyle olmamasını ümit ediyordu. Gördüğü kadarıyla, Eduardo gerçekten de gayet rahat hareket edebiliyordu. “Şey, yarın biraz keşfe çıkmayı ümit ediyorum, yani şimdi jet yorgunluğu filan var, biraz dinlemek lazım. Ama belki yarın sen ve Alyssa da benimle gelebilirsiniz.”

Eduardo dudağını ısırıp tekrardan babasına baktı.

Tracey, “Bence bu harika bir fikir,” diye araya girdi.

Cass neden böyle hevesle onayladığını tahmin edebiliyordu. “Belki de ögle yemeği olarak kalede piknik bile yapabiliriz,” dedi Cass.

Antonio ona bakakaldı.

“*Papa, por favor*,” diye yalvardı Eduardo.

Cass dudağını ısırdı. Her şey gayet açık ve net anlaşıyordu, Eduardo gelmek istiyordu.

“Cassandra, yarın neler yapacağımızı neden başka bir zaman tartışmıyoruz?” dedi Antonio biraz ciddi bir sesle.

“Fazla mı gözü pekim?” diye sordu Cass açıkça. İlk kez, Antonio’nun gözlerinin içine doğrudan bakacak cesareti kendinde bulmuştu.

“Öylesin.” Ama gülümsüyor gibiydi.

“Bu bence Amerikalılara özgü bir şey,” dedi Cass rahat bir halde, gözlerini Antonio’dan alamıyordu. “Kale olmazsa belki de başka bir yerde piknik yapabiliriz ya da belki çocukları öğle yemeği için Pedraza’ya bile götürebilirim.” Aslında oraya tekrar gitmek istemiyordu.

Antonio sonunda yumuşadı. “Belki.”

Cass, Antonio’nun kendisine bakmaya devam ettiğini fark etti ve sonunda yanakları kızardı ve gözlerini ondan kaçırdı. Bakışları gayet

umutlanmış görünen Eduardo'dan, tek kelime etmemiş olan ancak heyecanla gözlerinin içi parlayan Alyssa'ya kaydı. Dikkatli olmazsa kendisini bir kitap gibi okuyacak olan Tracey'ye bakmamaya çalıştı. "Peki, *siesta*'ya ne dersiniz?" diye sordu yeğenine. "Ben o kadar saat araba kullandığım için çok yorgun hissediyorum."

Alyssa da, "Ben de biraz uykuluyum," diye itirafta bulundu.

"Pekâlâ. Haydi bakalım ev sahibimizi takip edelim. Eduardo, avarelik etmek ister misin?"

Eduardo şaşırmıştı. "Avarelik mi?"

"Argo bir kelime. Aylak aylak dolaşmak demek."

Eduardo ilk kez gülümsedi. Cass tıpkı babasına benzediğini düşündü; bir gün gerçekten de sıra dışı yakışıklılıkta bir adam olacaktı. Ağır İspanyol aksanıyla, "Ben avarelik edeyim," dedi.

Birkaç dakika sonra tam karşıdaki koridora paralel bir koridorda yürüyorlardı, iç avlu dışarıda iki holün arasında kalıyordu. Uzun koridor boyunca sırlanmış pencereler ve kapılar Cass'e hem avluyu hem de evin diğer tarafını rahatça görme imkânı sağlıyorlardı. Avluda da, karşıdaki balkonun altında da herhangi bir eşya yoktu. Böyle bakımsız kalmış olması çok yazıktı. Cass de la Barca ailesinin nasıl yoksullaştığını düşündü. Eskiden unvanlı olan bir aile için bu anormal bir şey sayılmazdı ve Antonio bir profesör olarak işinden çok para kazanıyor da olamazdı.

Bu yakut gerdanlığın onun ailesine ait olabileceği ve bundan elde edilecek geliri kullanabilecekleri geçti aklından.

Koridorun sonuna geldiklerinde yukarı çıktılar ve Antonio odanın kapısını içinde muhteşem ancak zaman içerisinde yıpranmış bir yatağın bulunduğu karanlık yatak odasına açtı. "Cassandra, sen bu odayı kullanabilirsin. Alfonso ve ben de kısa bir süre sonra eşyalarınızı getireceğiz."

Cass ev sahibinin yanından geçerek eşikten içeri bir adım atarken, Antonio'nun varlığının net olarak farkındaydı. Etrafına bakındı, burası hoş bir odaydı, duvarları beyaz kireç badanalıydı ama zaman içinde solmuşlardı. Pencerelerde katıymış izlenimi vererek yere kadar inen altın rengi, ağır perdeler vardı, ihtişamlı olsalar da lime lime bir

haldelerdi. Taş zeminde bir zamanlar rengârenk olması gereken İran halıları vardı, yatağa da şeftali, mavi ve altın rengi tonlarda, çizgiler ve şal desenleriyle bezenmiş bir yatak örtüsü serilmişti. Şöminenin üzerinde koyu renk mermerden bir raf bulunuyordu. Onun hemen üzerinde de antik, altın varaklı bir çerçevenin içinde üzerinde dönem kıyafetleri olan katı bakışlı bir adamın portresi yer alıyordu. Cass oraya doğru koşturdu.

“Soyumdan birisi.”

Cass, Antonio’nun arkasından geldiğini duymamıştı ve birden irkilip ona bakmak için yana döndü. “On altıncı yüzyılın sonundan kalma,” diye bakış attı. “Şu dantelli boyunluğun ne kadar yüksek olduğuna ve göbek kısmının şekline bak, bunlara bezelye kabuğu deniyormuş,” diye ünledi. Tracey’nin bunalmış bir şekilde iç geçirdiğini duydu ama ona aldırış etmedi. “Pencere gözlü kısa pantolon, kürk yakalı pelerin. Ah, Tanrım, şu taktığı hacın üzerindeki taşlara bak. Vay canına!”

Antonio güldü. “Kesinlikle seninle hemfikirim,” dedi.

Cass birden bilgisiyle onu etkilemeyi başardığı için kendisiyle absürt bir şekilde gurur duydu.

“Kız kardeşim bir kitap kurdudur,” dedi Tracey duyusuzca. “Yazmıyorsa da hep bir şeyler okur, geçmişle ilgili şeyler. Geçmiş *sever*.” Bunun bir iltifat olduğu söylenemezdi.

Cass bir nevi aşağılandığını hissetti ama hayat tarzının ayrıntıları hakkında bir tartışmaya girerek kendini savunmayı istemiyordu.

“Kitap okumak, şu hayatta yapılabilecek en iyi şeylerden biridir,” dedi Antonio, bunu söylerken sırtı Tracey’ye dönüktü ve gülümsemi-yordu. “Ve ben de geçmişe büyük bir ilgi duyuyorum, hatta bazen içinde bulunduğumuz andan daha çok.”

Cass onun gerilmiş yüz hatlarına baktı. Az önce Cass’i savunarak Tracey’ye haddini bildirmişti. Cass tekrar bu durum karşısında hayrete düşmüş olan Tracey’ye baktı.

“O zaman ikinizin bir ortak yanı var,” diyen Tracey gidip Antonio’nun yanında durdu ve ona o kadar yakın duruyordu ki, vücudunun yan tarafına değiyordu ve Antonio ona bakmak zorunda kaldı.

“Evet, gerçekten de var.” Sonra Cass’e döndü. “O Alvarado de la Barca.”

Konu birden değiştirilmişti ama Cass tam olarak neyi kastettiğini biliyordu ve dönüp portredeki İspanyol’a, Isabel de Warenne’le evlenen adama baktı. “Ah, Tanrım,” diye fısıldarken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ve içine gayet belirgin bir şekilde kötü bir his doldu.

Antonio ona hafifçe gülümsedi. “Isabel’in portresi karşıki koridorda,” dedi.

Cass gözlerinin içine baktı. “Onu görmek için sabırsızlanıyorum,” derken şüphesiz heyecanlanmıştı.

“Ben de onu sana göstermeye sabırsızlanıyorum,” diye karşılık verdi.

“Antonio, o bir fanatik miydi? O yüzden mi kazığa bağlanarak yakıldı?” diye sordu Cass.

Antonio, “Kazığa bağlanarak yakıldığından... Ve 1555’te öldüğünden emin miyiz?” diye sordu. “Teyzenin iddialarının doğruluğundan emin olmak isterdim.”

Cass yüzünü ona döndü. “Ben evden ayrılmadan, birkaç sene önce Alyssa ve ben Romney Kalesi’ni gezmeye gittiğimizde oradan aldığım bir kutu el kitapçığı ve broşürü yanımda getirdim. On altıncı yüzyılda Sussex Kontları de Warenne’larmış ve orası onların tahtıymış. Telaş içinde geldiğim için bu materyali inceleme fırsatım olmadı. Belki de orada Isabel’den bahsedilen bir kısma rastlayabiliriz.”

“Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Tracey.

Cass, kız kardeşinin de orada olduğunu bir anlığına unutmuştu; aslında birkaç kez odada kendisi ve Antonio dışında başkasının olmadığını düşünmüştü.

Antonio, “Babam hayatının son yıllarını aile tarihçesi hakkında bilgi toplayarak geçirdi. Buradaki kütüphane sahipsiz bir hazine gibi ancak hiçbir şey kategorize edilmiş ya da dosyalanmış değil. Ben de buradaki dosyaları ve notları araştırmaya daha yeni başlamıştım.”

Cass bir kez daha o yoğun bakışlar atan ela gözleriyle karşılaştı. Bir an duraksadı ve sonra yavaş yavaş, “O öldüğünde kaç yaşındaydın?” diye sordu.

“Dört.”

Cass daha önce de böyle söylediğini hatırlıyordu. “Nasıl öldü?” Kalp atışları çok hızlanmıştı. Herhalde odadaki herkes kalp atışlarını işitebiliyordu. O kadar gerilmişti ki ter içinde kalmıştı. Tabii, biri buna dikkat etse dahi yaz sıcakından kaynaklandığını düşünürdü.

“Trajik bir kaza olmuş,” dedi ağır ağır. “Bir arabanın altında kalmış.”

Cass başıyla onaylarken hem bir yalancı hem de suç ortağı gibi hissediyordu. Öyle bir rahatlamıştı ki. Ne bildiğini anlamak için onu asla sınamaması gerekirdi.

“Aslında,” dedi Antonio tuhaf bir şekilde rahat bir ses tonuyla, “geçen gün policia’ya gittim.”

Cass ona bakıp gözlerini kırptırırken söylediklerini yanlış duymuş olmayı umuyordu. “Ne?”

“Buraya geri dönmekle merakım daha da bir kabardı,” dedi ve artık Cass’e bakıyordu, yeşil, içinde amber ve altın rengi benekler olan gözlerinin, siyah gözbebekleri iri iri açılmıştı. “Bunun nasıl olduğunu bilmek istedim. Anlarsın ya,” gülümsemeden ona öyle bir bakışla bakmaya devam etti ki Cass neredeyse nefesinin kesildiğini hissetti... “Annem ölümünün ardından ondan hiç bahsetmedi. Kazadan da. Çok ama çok kızgındı.”

Cass başıyla onaylamanın parodisini yapıyormuş gibi başının yavaş yavaş bir aşağı bir yukarı sallandığını hissetti. Elbette annesi kızgın olurdu, babasının Cass’in teyzesiyle bir ilişki yaşadığını öğrendiyse...

“O gün yanında bir kadın varmış, öldüğü gün.”

Cass donup kaldı. Yerinden kıpırdayamıyordu, nefes bile alamıyor, hiçbir şey yapamıyordu. Ve aklından şöyle geçti: *Hayır*.

“Evet,” dedi gayet sakin bir şekilde. “Leydi Belford varmış. Öldüğünde teyzen onunla birlikteymiş. Aslında, onun kollarında can vermiş.”

YEDİ

BELFORD EVİ, AYNI GÜN

Suratlar ona ters ters bakıyorlardı; anılar ve zamanın akışıyla tuhaf bir şekilde değişmişlerdi. Ama onları tanıyordu, kesinlikle tanıyordu. Eduardo, iki oğlu ve karısı. Ve Isabel...

Catherine çığlık atarak uyandı. Bir anlığına nerede olduğunu bilemedi; soğuk, karanlık ve korkutucu bir yerde olduğunu sandı ve insanın midasını bulandıracak kadar tatlı bir menekşe kokusu her yeri sarmıştı.

Ancak gözleri loşlaşmakta olan gün ışığına alıştı ve yatak odasının o aşına olduğu silüetini seçmeye başladı... Çok genç ve saf bir gelin olarak Belford Evi'ne geldiği ilk günden beri onun sığınağı olmuş bir odaydı burası. Geçmiş hakkında rüyalar görüp durmuştu; belki on yıllardır görmediği, hep etkisi altında kaldığı bir kâbusu görmüştü ancak o davetin ardından artık her gece bu kâbusu görüyordu. Üzerindeki yorganı bir kenara atıp, yatağında doğrulup oturdu, titriyordu nefes nefeseydi.

Sonunda, hüznle dolup taşarak, korka korka ayağa kalktığında odanın öteki yanındaki aynada harap olmuş görünen aksine baktı ve yansımasını görünce şoke oldu. Artık kendisinden yaşıca hayli büyük bir adamla evlenmiş, gözlerinin içi parlayan genç, güzel bir kız değildi; feci derecede ahlaksız bir seçenek yaptıktan sonra ağza alınmayacak bir suç işlemiş olan o olgun ve kendinden emin kadın da değildi. Ye-

ğenlerine ve onların da yeğenlerine, bir sır saklayarak teyzelik, annelik ve büyük teyzelik etmiş ve etmekte olan o zarif, yaşça geçkin kadın da değildi. Tanınmayacak kadar yaşlı ve kadim bir görünüme bürünmüştü.

Eduardo'nun hep yinelediği o sözler kulaklarında yankılandı öyle ki o insanın içini gıcıklayan yabancı aksanlı aristokrat sesini duyabiliyordu. *Geçmiş önsözdür.* Ona bunu kaç kez yinelemişti?

Tracey ve Eduardo'nun oğlunu düşündü ve gözlerinden aşağı yaşlar süzölmeye başladı.

Odanın bir köşesinde bir çalışma masası vardı. Catherine yavaş yavaş oraya ilerlerken, şöminede yanan ateşe ve üzerinde kalın yünden bir sabahlık olmasına rağmen içinin dışının buz kestiğinin farkındaydı. Masaya vardığında, XV. Louis tarzı iskemlelerden birine yavaşça oturdu ve sonra da telefona uzandı.

“Leydi Belford! Yeni doğmuş bir kedicik kadar zayıf ve güçsüz olduğunuz halde yatağınızdan fırlayıp ortalıklarda dolanarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye haykırdı Celia kapının eşiğinden.

Yeni doğmuş bir kedicik kadar güçsüzdü ve Catherine gözlerini kapayıp, Cass'e yaptığı gibi gerçeği ona anlatsa Celia'nın tepkisinin ne olacağını merak etti. Catherine, Eduardo'yu öldürdüğünü Cass'e itiraf ettiğinde yeğenin yüzünün aldığı ifadeyi asla unutamayacaktı. Bu önce inanamamanın ardından gelen şok ve dehşetti.

Aynı ifadeyi Catherine'in ne yaptığını ve ölmekte olduğunu idrak ettiği o birkaç saniyede Eduardo'nun yüzünde de görmüştü.

Celia yanma gelmişti ve Catherine ona baktı. “Havayollarını ara. Bana uçakta yer ayırt. İspanya'ya gitmeliyim.”

Celia haklı olarak şaşırıp kalmıştı. “Leydi Belford! Saygısızlık etmek istemem ama bu konuda ne düşündüğümü size söylemeliyim!”

Catherine bıkkın bir halde, *Aklından geçeni ne zaman dile getirmedin ki zaten?* diye düşündü. Robert'a o feci inme inince Celia kısa bir süreliğine ona hizmet etmişti.

“Çok hastaydınız ve şu anda yeğenlerinizle Alyssa'nın peşi sıra oraya gitmeniz hiç de uygun değil. İnanın bana. Her şey yoluna girecek.”

Catherine o sırada yetmişinde olduğu halde çok daha yaşlı hissediyordu ama her zaman güçlü bir kadın olmuştü ve bütün gücünü

topladı. “İspanya’ya gidiyorum. İsteddiği yerine gelecek olsa da. Ya sen benim için hem bir uçakta yer ayırtıp hem de bir şoför ayarlarsın, ya da bunu kendim yaparım. Mümkün olan en kısa sürede... Gideceğim.”

Celia ağzı beş karış açık ona bakakaldı.

Catherine sonunda başını kaldırdı.

Celia gözlerindeki kararlılığı görmüş olacak ki yüzünü ekşitti. “En azından ateşiniz düştü,” dedi. “O zaman ben gidip telefonları başka bir odadan edeyim.” Celia odadan dışarı çıkarken, Catherine kendi kendine söylendiğini işitebiliyordu.

Catherine’in umurunda değildi.

Yaşlıydı ve artık çok geçmeden öleceğini de biliyordu. Geçmiş önsöz olduğuna göre, en kötüsünün başlarına gelmesini engellemek, ailesini korumak için İspanya’ya gidecekti. Kimse de onu durduramayacaktı, ne sadık Celia, ne *policia* ne de 445 yıldır ölü olan bir kadın.

3 MAYIS, 1966

Bu son birkaç hafta hayatımın en heyecanlı zamanları oldu. Eduardo ve ben kesintisiz bir şekilde yan yana çalışarak Isabel de Warrenne’in hayatıyla ilgili bulmacanın parçalarını bir araya getirdik. Ona büyük bir hayranlık beslemeye başladım. Eduardo çok zeki ancak bu kendini tutkulu bir şekilde işine adanmış adamların zekâsı gibi bir şey değil, işi için hiçbir zaman ailesini kurban etmemiş. Ancak, karısının onu yeterince anlamadığını düşünüyorum. Onunla, hep birlikte yediğimiz bir öğle yemeği dahil birkaç kez karşılaştık, ilişkimizi kıskanmaya başladığını düşünüyorum.

Çok yazık. Çünkü kıskanmasını gerektiren hiçbir şey yok. Eduardo ve ben Isabel de Warrenne’in hayatını araştırırken çok iyi dost olduk ama bunun ötesinde bir şey yok.

Onu çok iyi anlıyorum. Bu bağ ona Çince kadar yabancı bir şey olmalı. Hem her ne kadar, Robert’la aramda ona inme indiği zamandan beri herhangi bir ilişki olmasa da bir sevgilim olmasını kaldırabileceğimi sanıyorum.

İkimiz birlikte onun tek başına ya da öğrencilerinin yardımıyla başarabileceğinden çok daha fazla yol katettik. Elimizde bin sayfanın üzerinde belgeye dayalı not var.

Beni Castilla'daki evine davet etti. Bir zamanlar Isabel'in kocasının ve belki de kendisinin de yaşadığı yere, Casa de Suenos'a. Maria yüzünden bu teklifini reddetmem gerekirdi, biliyorum. Ama nasıl reddedebilirdim? Onun evine ayak basmaya can atarken, tüm içgüdülerim aradığımız yanıtların orada olduğunu bana söylerken bunu nasıl yapabilirdim?

Ben bu son yazıyı yazarken, uçağım Madrid'e inmek üzere. Birkaç saat içerisinde Castilla'da olacağım. Genç bir kız gibi sabırsızlanıyorum. Bekleyemiyorum. İlk işimiz, Isabel'in mezarının yerini sonunda tespit edebilmek için ailelerinin yeraltı türbesini araştırmak olacak.

CASSA DE SUENOS – İLK GECE

Cass tozlu giysi dolabının gıcırdayan kapağını kapattı ve Alyssa'ya gülümsedi. "Sieasta'ya hazır mısınız?" diye sordu. Eşyalarının bir kısmını valizlerden çıkarmayı henüz bitirmişlerdi. Normalin aksine, Cass bu işi gayet düşünmeden yapmıştı. Antonio'nun sözleri kulaklarında çınlamaya devam ediyordu ve sadece, *Ne biliyor olabilir?* diye düşünüyordu.

Öldüğünde teyzesinin Eduardo'nun yanında olduğu dışında bir şey biliyor olabilir miydi? Babasının aslında cinayete kurban gittiğinden haberi olamazdı, değil mi? Ancak neden böyle cevap versindi ki; hem de gözlerinin içine öyle bir bakış bakarak?..

"Gerçekten çok yorgunum," dedi Alyssa.

Cass kendisi de çok yorgun hissettiği halde onu yatağa doğru götürdü. Bunun daha çok duygusal bir yorgunluk olduğunu biliyordu. "Sen uyurken ben evi keşfe çıkacağım," dedi. Isabel'in portresini bulmak zorunda olduğunu hissediyordu. Ancak Antonio teyzesinin babasının ölümüyle bir alakası olduğunu bildiğine ya da bundan şüphelendiğine göre artık onunla ne yapacaktı?

Bundan sonra yapacağı hamle karşısında tepki göstermek dışında ne yapabiliirdi ki?

Alyssa bir an duraksadı, bu yüksek yatağa tırmanmak istemiyordu. “Cass teyze, ben burada yalnız kalmak istemiyorum.”

Cass’in yeğeniyle yüzleşmesi gerekti. Ancak bunu yaparken bile ne duyacağını biliyordu. Yatak odası karanlıktı ve insanı huzursuz eden bir yanı vardı. “Nedenmiş o?”

Alyssa kollarını tahta gibi göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ben bu odayı hiç sevmedim,” dedi usulca.

Cass onun gözlerinin içine baktı. Sonra da odada şöyle bir etrafına bakınmadan edemedi. Burası hoş bir odaydı. Bunu biliyordu. Ancak içerisi inanılmaz derecede sessizdi.

Birden kendisinin de Alyssa’yı o odada yalnız bırakmak istemediğini fark etti.

Yatağa girmek için hiçbir hamlede bulunmayan Alyssa, “Burası çok eski bir yer, ürkütücü,” diye fısıldadı.

Cass ona baktı, sonra da gözleriyle odayı taradı. Dört parçadan oluşan perdeleri biraz aralamıştı ve daha akşam saat yedi olsa bile odanın içine parlak güneş ışığı süzülüyordu. Aralanmış perdelerin arasından evden göz alabildiğine uzaklara uzanan o çorak araziye görebiliyordu. Hatta kalenin çifte kulelerini bile seçebiliyordu. Odanın diğer yanında, avlunun ve evin diğer kanadı görülebiliyordu. Oda ve içindeki eşyalar her ne kadar eski olsalar da her şey inkâr edilemeyecek derecede güzeldi. Ancak bir şey hariç... Ne hariç?

Bir şeyler tersti, bir şeyler eksikti. Koca ev öyle sessiz, karanlık ve soğuktı ki. Sanki ev bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi.

Bu da absürt bir durumdu.

Cass odaya tekrar bakındı. Gözleri şöminenin üzerinde asılı duran porteye takıldı ve birden gerildi. Isabel de Warenne’in kocası hoş bir adama benzemiyordu. Yüzünde gayet ciddi ve sert bir ifade vardı; Cass onun hiç kuşkusuz zor ve dar görüşlü bir adam olduğunu düşündü. Rahatsız edici olan şeyin onun portesi olduğuna karar verdi. Onları O rahatsız ediyordu.

Alyssa bakışlarını takip etti. “Tuhaf biri. Kötü birine benziyor.”

Cass yeğeninin başını okşadı. “Tatlım, seninle aynı fikirdeyim ama bu sadece bir resim.” Zavallı Isabel. Cass ürperdi. Alvarado’yla evlenmeyi nasıl başarmıştı? Adamın nasıl bir karakteri olduğu bir kenara bırakıldığında bile, kültürel ve dini farklılıkları bile bu evliliğin felaketle sonuçlanmasını garanti edebilirdi.

Cass yine ürperdi.

“Ben de seninle gelemey miyim?” diye sorarken Alyssa’nın sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

“Hayır.” Cass bunu gayet katı bir ses tonuyla söylemişti. “Yatağa gir, hemen döneceğim.” Aklına gelen şeylerin gülünç olduğunu düşünüp bunlara aldırmış etmedi. “İkimiz de aşırı yorgunuz,” dedi. “Hepsi bu.”

Cass’in söylediğini yaparken Alyssa’nın yüzünden endişe akıyordu. Cass altın rengi çarşaf dışında yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdı. Sonra da Alyssa’nın saçlarını okşadı, sadece bir kere. “Ben pencereleri açacağım. Belki de akşamüstü bir esinti çıkmıştır,” dedi.

Cass iki pencere açtı. Arkasını döndüğünde yeğeni mışıl mışıl uyuyordu.

Uyuyan çocuğu görmek onu gülümsetti, göğsünden sevgi dolup taşıyordu. Tanrı’ya şükürler olsun ki Tracey ve Alyssa’ya katılmak için İspanya’ya gelmişti. Tanrı’ya şükürler olsun en kötüsünü atlatmışlardı. Cass bir daha böyle bir şeyin asla olmamasını sağlamak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Ama ne?..

Alyssa için kız kardeşinle savaş.

Alyssa’nın annesi Cass olmalı. Tracey kendi çocuğunun annesi olmayı hak etmiyor.

Cass donup kaldı.

Dehşete kapılmıştı. Nasıl olup da aklından böyle korkunç düşünceler geçebiliyordu? Böyle düşünceler aklına nereden geliyordu?

Alyssa’yı Tracey’den koparmayı bir kez olsun bile düşünmemişti. Çünkü her ne kadar zor, sorumsuz ve tutarsız biri olabilse de o Alyssa’nın annesiydi. Aynı zamanda da kız kardeşiydi ve Cass onu seviyordu. Tanrı aşkına, onlar aileydi.

Cass ürkmüş bir halde arkasını dönerken bu düşüncelerini hiç teşhis etmemiş olmayı diliyordu. Odadan çıkarken de yine içine bir

huzursuzluk doldu. Lanet bir nedenle, Alyssa'yı yalnız bırakmaktan nefret ediyordu.

Geriye baktı, bir an tereddüt etti. Ancak odaya güneş ışığı vuruyordu ve havada uçuşan toz zerrecikleri vardı ve Alyssa da uyurken bir nebze de olsa gülümsüyordu. Cass arkasını döndü.

Koridora çıktığında duraksadı. Tracey'ye birlikte paylaşacakları banyoya yakın bir oda verilmişti ve kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Cass kız kardeşi içeride miydi, bilmiyordu ve bu umurunda değildi. Ayrı ayrı odalarda kaldıkları için ki Tracey bundan hiç hoşnut değilmiş gibi görünüyordu. Tracey'yle Antonio'nun bir o yatağa bir bu yatağa geçmeleri gerekeceğini düşündü. Herkesin sırtından ne işler çevirdikleri onu hiç ilgilendirmezdi ve bu konuya daha fazla kafa yormayı reddetti.

Isabel'in portresini görmek istiyordu. Aslında, bu hafta sonu Isabel konusuna ne kadar kafa yorarsa, kız kardeşi ve Antonio'nun ilişkisini o kadar az düşünürdü. Antonio tablonun evin öteki tarafında olduğunu söylemişti.

Cass sessizce koridorda ilerleyip merdivenlerin tepesindeki o ferah boşluğa çıktı. Karşıya giden koridoru buldu, az önce geçtiği koridora paralel giden bir koridordu bu. Koridora açılan kapıların hepsi kapalıydı; koridorun bir yanında avlunun hemen üzerindeki balkona bakan pencereler vardı. Cass aşağı inerken hayal kırıklığına uğradı çünkü orada asılı bir tablo filan yoktu. Yanlış mı anlamıştı acaba?

Gölgelerin arasından biri çıktı.

Cass bir çığlık attı ama karşısına çıkan kişi Tracey'den başkası değildi. O da bir odadan dışarı çıkmıştı ve Cass gibi o da şaşırılmıştı. Sonra Tracey biraz öfkeli bir sesle, "Beni korkuttun! Buralarda böyle sinsi sinsi dolanıp ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cass'ın kalbi de hızla atıyordu; neredeyse kendi bedeninin içinden fırlamıştı. "Sen de beni korkuttun," dedi. "Keşfe çıktım."

Tracey yanma yaklaşp onu baştan ayağa süzdü, üzerinde hâlâ mini eteği ve o minicik üst parça vardı ama çıplak ayak geziyordu, açık bıraktığı saçları birbirine dolanmıştı. "Antonio'nun yatak odasının önünde mi?" diye sordu imalı bir şekilde.

Cass hiç kıpırdamadan durdu. İşte o anda, Tracey'nin ev sahipleriyle ne yapmakta olduğunu anladı ancak bunun suratına vurulup boğazından aşağı tıklmasını istemedi. Onlarla orada olmak zaten yeterince zordu. "İsabel'in portresini bulmayı umuyordum."

"Tabii," dedi Tracey. Eteğinin cebine elini sokup bir sigara paketi ve çakmak çıkardı. "Tabii." Bir sigara yaktı.

Cass, doğru düzgün dinlenip kendini toparlayana dek Tracey'den uzak durmasını kendi kendine söylerken bile zaten sinirleri yıpranmış olduğundan öfkesinin alevlenmeye başladığını hissetti; bu sohbetin sonu iyi bir yere varamazdı ve hafta sonu daha yeni başlamıştı. "En azından kızının uyumasını beklemişsin," dediğini duydu. Ve bu sözler ağzından döküldüğü anda bunları sarf ettiğine pişman oldu.

Tracey burnunun dibine girdi. "Sakin beni yargılama." Ve bir anlığına, o mavi gözlerindeki parıltı gerçekten de nefret doluydu.

Cass gördüğü bu nefret karşısında o kadar şoke olmuştu ki içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Ve gözlerini kırıştırdığında, Tracey orada duruyordu; canı sıkın ve bıkkın görünüyordu ama yüzünde nefretten, gözlerinde de hiddetten eser yoktu. Cass titremekte olduğunu hissetti. Gördüğünü sandığı şeyi mi görmüştü yoksa bunu hayal mi etmişti? "Seni yargılamıyorum," dedi temkinli bir şekilde. "Ne yaptığın umurumda değil. Alyssa'yı etkilemediği sürece."

"Elbette. Benim kızım. Benim kızım ve Azize Cassandra." Tracey kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturdu, sigarasını hâlâ parmaklarının ucunda sıkıyordu.

Cass gerildi. "Kavga etmeyelim. Çok ama çok uzun bir gündü. İkimiz de yorgunuz..."

"Saçmalık!" dedi Tracey ayağını yere çalarak. "*Sevişmek* istemenin nesi yanlış? Özellikle de *âşık olduğunda*? Senin bu senden daha yüce bir ruhum tavrından bıktım artık! Buna daha fazla dayanamayacağım!"

Cass geri çekildi. Sinirlerine hâkim olup tekrardan konuşması bir dakika aldı. "Kavga etmek istemiyorum, buraya kavga etmeye gelme..."

"Hayır, sen bizi arabayla kırsala getirmek için geldin."

Cass gözlerini kırptırdı. Temel içgüdülerıyla savaştı ama kaybetti. “Aslında buraya seni hafta sonu için Ritz’de tıklıp kalmaktan kurtarmak için geldim.”

Tracey gülümsedi. “Aziz Cassandra imdada yetişti. Her zaman doğrusunu yapar.”

“Ben hiç de mükemmel değilim... Hiçbir açıdan,” dedi Cassandra sesinin tonunu sakın tutmaya çalışarak, “Ancak bunu söylemekten nefret etsem de tavır koyan ben değilim. Kin besleyen de öyle. Buraya aramızdaki o korkunç kavgayı bir kenara bırakabileceğimizi umarak geldim. Neden öyle yapamıyoruz ki?”

Tracey sigarasından öfkeyle bir nefes aldı. “Gerçekten de istediğin bu mu?”

“Elbette,” diye atıldı Cass ama daha önce aklından geçenler zihninde yankılanıp duruyordu; Alyssa için kız kardeşiyle kapışabilirdi... Tracey kendi çocuğunun annesi olmayı hak etmiyordu.

Bir de Antonio vardı tabii. Tracey neden onu da alsındı ki?

Cass o son düşüncüyü aklından geçirmek istemedi, bunu kendine itiraf etmek, bununla yüzleşmek ya da başka bir şey yapmak istemedi ancak bu düşünce zihnine kontrolsüz bir şekilde yayılmış tepesinde asılı duran bir kılıç gibi bekliyordu. Kalbinin battığını hissetti. Zihnini, hislerini kontrol edemiyordu ve bu korkutucuydu.

Havaya doğru sigarasının dumanını savuran Tracey, “Bence buraya bambaşka bir nedenle geldin,” dedi gayet duygusuz bir sesle.

Cass hiç kıpırdamadan öylece kaldı. “Gerçekten mi? Neyse, aklından her ne geçiyorsa yanlış.”

Tracey, “Peki, o zaman buraya niye geldin?” diye ısrarla sordu. “Ayrıca, dün akşam arabayla o kadar yol kat ettikten sonra sakın bana sırf küflü eski bir tabloya bakmak için yukarı çıktığını söyleme! Antonio’yu arıyor olabilir miydin acaba?”

Cass kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. Sonunda, “Sen delisin,” dedi.

Cass’in burnunun dibine giren Tracey gözlerini ona dikti. “Ona karşı bazı hisler beslediğin ortada. Ona her baktığında belli oluyor. Kendini utandırıcaksın, Cass.” Ve bu birçok şeyi içeren bir uyarıydı.

Cass ona öylece bakarken gözü korkmuştu ve aynı zamanda sinirleri zıplamıştı. “Ona karşı hisler beslemiyorum.”

“Gözlerinle onu yiyip bitiriyorsun. Sana her baktığında yanakların kızarıyor! Buna birine abayı yakmak denir!” Tracey sigarasının parmak uçlarını yakmak üzere olduğunu fark etti. Bir an tereddüt ettiyse de etrafına bakındı ama koridorun ortasında kül tablası filan yoktu. Sigarayı itinalı bir şekilde sıva dibinde söndürdü. Cass ona sadece bakakaldı.

Kulakları çınılıyordu. Yüzü cayır cayır yanıyordu. Gerçekler acıydı.

“Cass.” Tracey dikleşti, sesi şimdi daha sakın çıkıyordu. “Isabel de Warenne hakkındaki o saçmalıklarının onun gerçekten de ilgisini üzerine çekmeni sağlayacağını sanıyor musun?” Başını iki yana salladı. “Seninle gönül eğlendirir ama işte hepsi bu olur. O benim evlenmeye niyetli olduğum adam ve onu seviyorum. Ama sen benim kız kardeşimsin ve seni de umursuyorum. Senin incindiğini ya da kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmek istemem. Yani, hislerin açıkça belli oluyor ve Antonio da aptal sayılmaz.”

Cass hazırlıksız yakalanmış gibi bir an kıpırdandı. Gergin bir halde, “Tavsiyen için teşekkürler, kız kardeşim,” demeyi başardı. “Ama erkek arkadaşınla ilgilenmiyorum, en azından o açıdan. Onun çok parlak bir akademisyen olduğunu düşünüyorum, nokta. Onun tipi olmadığımı biliyorum. Tıpkı Antonio’nun senin tipin olduğunu bildiğim gibi.”

“Sanırım artık gidip siestaya yatacağım,” dedi Tracey. Bakışları manalıydı. “Tükendim.”

Cass kollarım göğsünde kavuşturup ona baktı. Aklından, *Tamam, kanırt bakalım, seni kaltak geçiyordu.*

Sonra birden kendine geldi ve her ne kadar fiziksel anlamda yaptığı hareket kız kardeşinden geriye doğru bir adım atmak olduysa da aslında bu hareketi kendi düşünceleri karşısında dehşete kapıldığından yapmıştı. İçinde kız kardeşine karşı öyle bir düşmanlık ve hiddetin kabardığını hissediyordu ki neredeyse nefret gibiydi.

Ona neler oluyordu?

Bu nasıl olurdu?

Bunlar sırf Antonio de la Barca aralarına girdi diye oluyordu. Tam da Catherine'in uyardığı gibi.

"Geliyor musun?" diye sorarken Tracey bir an aralarında böyle bir konuşma hiç geçmemişçesine gülümsedi.

Ve birden Cass kendini koridorda kız kardeşiyle yürürken buldu. Sanki sarhoştı, uyurgezer gibi hissediyordu. Şunu düşünmeden edemedi, peki ya teyzesi haklıydıysa?

"Biliyorsun, Cass, sana daha da tavsiye vermem seni rahatsız etmeyecekse bence senin biriyle yatman gerekiyor." Tracey neşelenmişti.

Cass apışıp kalmış bir halde ona öylece bakakaldı. Az önce duyduğunu zannettiği şeyi gerçekten de duymuş muydu? "Ne?"

"İnsan senin yaşadığın gibi nasıl yaşar bilmiyorum," dedi Tracey hoş bir şekilde. "Bilirsin işte, İspanyol erkekleri bir başkadır. Gerçekten de. Hazır buradayken neden biriyle bir gönül ilişkisi yaşamayasın? Senin için iyi olacaktır, bunu garanti edebilirim." Gülümsedi.

Cass, "Hayır, sağ ol," demeyi başardıysa da Alacakaranlık Kuşağı'na girip girmediğini düşündü. Birbirleri ardı sıra ilerleyen ayaklarına bakarak onları gayet kararlı bir şekilde inceledi. "Unuttun mu? Ben sadece hafta sonu için buradayım." Ama artık kendisine Castilla'ya gitmemesi ve Tracey'yle Alyssa'nın da gitmesine izin vermemesi için yalvaran teyzesinin o hali gözlerinin önünden gitmiyordu.

Tracey'nin odasının önüne geldiklerinde durdular. "Cass, otuz iki yaşındasın ve bu gidişle doksana merdiven dayadığında Catherine Teyze gibi kız kurusu olacaksın. Ama değişmek için geç değil." Tracey ona dokundu. "Sen benim kız kardeşimsin. Mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten de."

Cass kısa, muzip bir şekilde güldü. "Bu konuyu düşüneneğim," diye yalan söyledi.

"O zaman akşam yemeğinde görüşürüz." Tracey bir an tereddüt etse de Cass'e sıkı sıkı sarıldı. Ardından odasına girdi. Cass kendisini kapalı kapıya bakarken yakaladı.

Otuz iki yaşındasın ve bu gidişle doksana merdiven dayadığında Catherine teyze gibi kız kurusu olacaksın.

Kendini aptal durumuna düşürme.

Seninle gönül eğlendirir... Saçmalıklarının.

Ve bir an Cass orada öylece durdu. *Bu akıllardan çıkmayacak bir hafta sonu olacak* diye düşündü.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Alyssa uyuyordu ve Tracey'nin kapısı hâlâ kapalıydı ancak Cass içeride olmadığından adı gibi emindi. Cass merdivenlerden aşağı çekinerek inerken ayağındaki terlikler taş zeminde tak tak diye ses çıkarıyordu. Dışarıda hava ağırdı, karanlık ve yıldızsız, esintisiz bir akşamdı. Cass gergindi. Öyle gergindi ki bu hiç mantıklı gelmiyordu. Uyuyamıyordu.

Akşam yemeği, her ne kadar artık tamamen kız kardeşi tarafından manipüle edildiğini hissediyorduysa da yanakları kızarır diye ev sahiplerine bakmayı reddettiği için rezil bir şekilde geçmişti. Eğer böyle bir şey yaptıysa işe yaramıştı. Antonio'dan olabildiğince uzak durmaya kararlıydı. Bu hem akşamını hem de tüm hafta sonunu mahvetmişti. Elbette, akşam yemeğinin çoğu boyunca keyfinin gayet yerinde olduğu açıkça görülen Tracey konuşup durmuştu ve iki çocuk da gayet iyi anlaşıyorlar gibilerdi. Antonio pek bir şey dememişti. Yorgun görünüyordu. Ona pek acıyaması da Cass neden yorgun olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ev çok karanlıktı.

Cass ürperdi. Koridor ve merdivenler boyunca duvara monte armatürler vardı ama gayet küçük ve titrek ışıklar yayıyorlardı. Ev o kadar sessizdi ki; ne havalandırma, ne pır pır, ne televizyon ne de radyo sesi vardı, hatta dışarıdan bile ses gelmiyordu. İnsan Belford Evi'nde bile arada bir yoldan geçen bir aracın, havlayan köpeklerin, kişneyen atların ya da bir ineğin çanının sesini duyabiliyordu. Neredeyse tüyler ürpertici bir sessizlikti bu.

Ne olursa olsun, sakın Castilla'ya gitme.

Cass bunalmış bir halde, *Ah, saçmalık!* diye düşündü. İtiraf etmek ne kadar acı verse de de la Barcalar söz konusu olduğunda teyzesi mantıklı düşünemiyordu. İşte bu akla yatkındı. Başka hiçbir şey akla yatkın gelmiyordu.

Cass giriş kapısının oradaki ana salonda duraksadı. Yavaş yavaş etrafına bakındı. Ve birer birer ensesindeki tüyler kabardı.

Yine etrafına bakındı ama yalnızdı. Neden bu kadar gergindi? Evdeki herkes uyuyordu. Gergin ya da huzursuz olması için bir neden yoktu; Cass karanlıktan korkmazdı ve o anda da korkmuyordu. Ancak her an sanki biri ya da bir şey gölgelerin arasından çıkıp üzerine atlayacakmış gibi hissediyordu.

Huzursuz bir halde, "Tanrım," diye mırıldandı.

Yukarıda mışıl mışıl uyuyan Alyssa'yı düşündü. Her ne kadar endişelerinin yersiz olduğunu bilse de bir kez daha orada onu yalnız bırakmaktan huzursuz olmuştu. O anda arkasını dönüp tekrardan yukarı çıkabileceğini düşündü; eline bir kitap alıp, çevrimiçi olup internette dolaşabilirdi. Dizüstü bilgisayarını yanında getirmişti; onsuz asla bir yere gitmiyordu.

Sonunda Cass bir sonraki koridorda ilerlemeye devam etti. Castilla'da kalıp burayı keşfetmek için sadece bir hafta sonu vardı. Öncelikle o bir tarih delisiydi ama kendi soyu ve de la Barcalarla olan bağlantıları hakkındaki merakı son birkaç gündür iyice kabarmıştı. Isabel de Warenne gizemi hâlâ aklından çıkmıyordu. Hafta sonu da istediği gibi geçmediğinden, zaten bu konuyu düşünecek fazla da vakti olmamıştı. Tracey'nin fırtınalı aşk ilişkisi ya da Catherine'in Eduardo'nun ölümünde rol oynamasını kafaya takmaktansa içinde yanıp duran bu merakı söndürmeyi tercih etse daha iyi olurdu. Tabii bir de Antonio'nun polise gidip otuz yıl öncesinin dosyalarını çıkarttırmaya vakit olması ve bunun için çaba sarf etmiş olması meselesi vardı.

Cass yine ürperdi, bu kez kalbi onu hasta hissettirecek kadar yoğun bir şekilde dibe çöküyordu sanki. Aslında geçmişe, on altıncı yüzyılda gidebildiği kadar geriye gitmeye odaklanıp, Antonio'nun, teyzesiyle kendi babasına yapacağı herhangi bir göndermeyi duymazdan gelmeliydi.

Bunun ilk adımı da Isabel'in portresini görmektir. Belki de Antonio'yu yanlış anlamıştı.

Belki de portre karşı taraftaki, üst değil alt koridordaydı. Cass ansızın durdu.

Evin bu kanadındaki son kapı açıktı ve onun ardındaki odadan da epey bir ışık geliyordu. Burası bir kütüphaneydi, Cass'in şöyle bir bakınca görebildiği duvarın tamamı kitap raflarıyla doluydu ve Antonio kocaman bir masanın üzerine eğilmişti. Bir anlığına ona bakıp, *Kahretsin*, diye düşündü ve sonra aniden arkasını döndü.

Ancak bunu Antonio başını kaldırıp onu görmeden önce yapmayı başaramamıştı.

Cass kaçmak üzeydi bir an tereddüt etti ve Antonio, "Cassandra?" dedi.

Cass içinden sövdü. O anda görmek isteyeceği son insan oydu... Değil mi? Yavaş yavaş arkasını döndü.

Antonio ayağa kalmıştı.

Cass kalbinin atışlarını hissetti. Bir an duraksadı ve sonra, "Selam," dedi.

Antonio ona gülümseyerek kapı eşiğine yaklaştı. "Herkesin uyuduğunu sanıyordum."

Nedense Cass de ona doğru ilerledi. "Ben de öyle." Ne üstünde çalıştığını merak etmişti.

Antonio ona öylece baktı.

Cass yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Tanrı aşkına... Kız kardeşi haklıydı!

Gözlerini kaçırıp onun dışında bir yere bakmaya çalıştı ve envanter odasına şöyle bir göz attı. Her iki duvar da kitap raflarıyla doluydu sadece kitaplarla değil, dosyalar ve kâğıtlarla dolup taşıyorlardı. Başka bir duvarda da üzerinde siyah mermerden bir raf olan bir şömine vardı; çalışma masası ortada duruyordu. Duvarlar yosun yeşiline boyanmıştı, tavanda, göbeğinin ortasında bir yıldız olan alçıpanla, pembe ve altın renklerinde farklı motiflerle süslenmiş paneller göze çarpıyordu. Eşyaların çoğu eski püskü ve yıpranmıştı ve evin ön tarafındaki bahçeye açılan iki geniş kapısı vardı.

Antonio çalışıyordu. Masanın üzeri notlarla, açık kitaplarla ve daha fazla notlarla doluydu. Masanın üzerinde bir bardak da brendi vardı.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

“Elbette etmiyorsun.” Kemik çerçeveli gözlüklerini çıkardı. “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu.

Cass ona nerdeyse ağız bir karış açık baktı. “Ben... aslında, ben Isabel’in portresine şöyle bir bakmayı umut ediyordum.”

Gözlerinin içi parladı. “Ne kadar düşüncesizim. Sana Sussex’teki evinde portreyi göstereceğimi söylemiştim ama bugün siz böyle aniden çıkıp gelince tamamen aklımdan uçup gitti. Özür dilerim.”

Cass ona baktı. “Antonio, asıl özür dilemesi gereken benim.” Bu kelimeler dudaklarından birden dökülivermişti. “Davetsiz olarak buraya geldiğimizden haberim yoktu.”

Antonio, “Kız kardeşinin planlarına dahil olmadığının farkındayım,” dedi yüzünde hafiften hınzır bir gülümsemeyle.

Bunu o kadar kolay yapmıştı ki. Cass ona baktı. Boynundan göğsüne doğru sarkan küçük ama bir ustanın elinden çıktığı belli olan bir altın haç vardı ve Cass’in dikkatini çekmişti.

“Ama artık burada olduğuna göre, Castilla’da kalırken gerçekten de iyi vakit geçirmeni dilerim.”

Antonio’nun ela gözlerinin içine baktı, gece siyah gibi görünüyorlardı. “Sanıyorum şimdiye dek senin kadar kibar bir insanla tanışmadım. Bu anlamda hepimizden iyisin.”

Güldü, sesi içten ve sıcaktı Cass’in üzerinden erimiş çikolata gibi aktı. “Cassandra. Ben hiçbir zaman kastetmediğim şeyler söylemem.”

Cass gözlerini kaçırdı. Bakışları onu delip geçiyor gibi hissediyordu. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Ailemin tarihçesini toparlama çabasımdayım, tıpkı babamın yapmaya çalıştığı gibi.”

Cass yavaş yavaş başını kaldırıp baktı.

Antonio rahat bir tavırla yana döndü ve masasının üzerindeki kâğıtlarda parmaklarını gezdirdi. “Tüm notlarını ve kayıtlarını dosyalamak aylarımı alacak.” Başını çevirip ona baktı. “Gidelim mi?”

Cass, “Gidelim mi?” diye yineledi.

“Portresi yukarıda.” Gözlerinin içi parlayarak çalışma masasına gidip bir şey aldı. Cass bunun yakut gerdanlığın bir fotokopisi olduğunu fark etti. “Gel.” Gülümserken başını hafifçe yana yatırdı.

Cass önden gidip kütüphaneden çıktıktan sonra koridora girdi. Yan yana yürümeye başladıklarında ona profilden baktı. “Portre. Isabel de Warenne’in portresi,” diye atıldı hevesle. “Gerdanlıklar uyuşuyor mu?”

Bir an gülümsedi ve bakışları Cass’e kaydı, gözlerini kaçırıyorsa da bakışları deliciydi. “Kendin karar ver bence.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Cass ve gerçekten de öyle hissediyordu.

İkinci kattaki sahanlığa varmışlardı. Burası birkaç saat önce Tra-cey’yle tartıştıkları koridordu. Onu koridorun yarısına kadar takip etti, sonra Antonio bir kapıyı açarken arkasında durdu. Ve Cass peşi sıra gecenin karanlığına bürünmüş odaya girdi.

Antonio duvardaki ışık düğmesini açtı ama hiçbir şey olmadı.

Cass kıpırdamadı, Antonio el yordamıyla yatağın bulunduğu yere ilerlerken etrafı görmek imkânsızdı. Başka bir düğmeye basıldığını işitti ama ışıklar açılmadı.

“Bir ampul getirmem gerekecek,” dedi karanlıkta yanından geçen. “Hemen dönerim.”

Cass’in gözleri iri iri açıldı, az daha ona beklemesini, onunla geleceğini söyleyecekti ama Antonio gitmişti bile.

Hissettiği gerilim iyice arttı.

Bu çok komikti, sadece zifiri karanlık bir odadaydı. Cass tam dışarı koridora çıkacakken tüm içgüdüleri birden harekete geçti.

Durup bekledi. Kulak kabarttı; görmeye çalıştı.

Bu hiç de mantıklı değildi; ne de olsa görecektir bir şey yoktu ve bir fare dışında duyacak bir şey de olamazdı, değil mi? Böyle tedirgin ve diken üstünde hissetmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Ama diken üstünde hissediyordu ve fazlasıyla gerilmişti, ayrıca oda başta ayırımsadığından daha serindi ya da belki de geceleyin hava daha bir serin oluyordu? Cass kollarını etrafına doladı. Gözlerinin karanlığa alışması gerekiyordu. Yine dört direkli ve üzerine kumaş gerilmiş olan bir başka yatak, gölgelerin arasından kendini belli etmeye başladı. Burası geniş bir odaydı; izole olmuş ve terk edilmiş hissetti. Cass birden bir şeyin daha farkına vardı, havayı kokladı. İçerisi çiçek kokuyordu.

Görmese bile bu odayı sevmediğine karar verdi. Bu odayı hiç de sevmemişti. Cass koridora çıkacaktı ama hiç kıpırdamadan durdu.

Bir şeyler çok yanılttı ama ne?

Oda buz gibi soğuktu ama içeride ağır ve küf kokan bir hava vardı. Ee, ne olacaktı yani? Aslında, hava ağır olmaktan öte nemliydi ama Castilya'da geceler böyle nemli ve bunaltıcıydı. Hayal gücü almış başını gidiyordu. Nedeni bu olmalıydı, farklı ya da yanıltıcı bir şey yoktu. Tıpkı yukarıdaki yatak odasında olduğu gibi.

Öte yandan belki de bu lanetli evin tamamında bir sorun vardı.

Dışarı çıkmak istedi ama bacakları betona saplanmış gibi geliyordu. Birden yine o aynı çiçek kokusunu duydu; etrafında dolanıyordu, ağır ve insanı hasta edecek derecede tatlı bir kokuydu. Öyle bayıltıcı bir kokuydu ki.

Birden paniklemiş bir halde Cass odadan dışarı fırladı. Ancak duvar aydınlatmalarının titreşen ışıklarında dans eden gölgelerin arasında, o uzun koridora çıktığında da rahatlamış ya da sakinleşmiş hissetmedi. Aslında omuzları tahta kadar gergindi. Gerilim boynundan aşağı inip omuzlarını ele geçirmişti. Yerinden kıpırdamakta zorlanıyordu, nefes dahi alamıyordu.

“Seni ödle,” diye kendi kendine mırıldanmaya çalıştı ama içine yeterince hava çekemiyordu ve kelimeler ağzından boğuk bir vıraklama olarak çıkıyordu.

O parfüm kokusu nereden gelmişti öyle?

Başta, *havalandırma deliklerindendir*, diye düşündü. Ancak onun odası da, Tracey'ninki de evin öteki ucundaydı ve aralarında avlu vardı. Evde kadın namına bir tek onlar vardı. Hem ikisi de tatlı kokulardan hoşlanmazlardı.

Ansızın elinde bir ampulle Antonio çıkageldi. “Aslında,” dedi yakına gelince, “daha geçen gün buraya ampul taktım. Herhalde eski ve bozuklardı.” Cass’e kaygıyla baktı. “İyi misin?”

Cass dudaklarını ıslattı. “Sanırım sinirlerim bozuldu. Odanın içinde kalmak beni gerdi,” diye istemeye istemeye de olsa itirafta bulundu.

Antonio bir an ona baktı ve sonra, “Burası hoş bir oda değil,” dedi.

Antonio tekrar içeri girerken Cass'ın ağzı açık kaldı. Sonra hemen onun arkasından gitti. Ne demek istemişti?

Bir süre sonra yatağın başucundaki lambalardan biri yandı.

Cass hemen şöyle bir etrafına bakındı, hissettiği bu yersiz gerilimin ortadan kalkmasını bekliyordu. Ancak öyle olmamıştı. Aslında, sınırları daha da bozulmuştu. Ayrıca odada hiçbir şey göremiyordu; ne kocaman bir yatak vardı, ne Doğu işi halılar, koltuklar ve sedirler, hatta küçük bir yazı masası bile yoktu. Bakışları şöminenin üzerinde asılı duran portreye mihlanıp kalmıştı.

"Isabel de la Barca," dedi Antonio usulca.

Cass yerinden kıpırdamadı.

Bakıyordu.

Isabel de Warenne'e bakıyordu.

Portredeki kadın, mermer gibi teni olan kızıl saçları başındaki boneden fırlamış genç bir kadındı ve o da Cass'e bakıyordu.

"Ah, Tanrım," diye nefesini veren Cass, titriyordu ve tüm korkularını unutmuştu.

Antonio odanın diğer ucundan, "Aynı hisleri paylaşıyoruz," diye mırıldandı.

Bu Cass'ın o güne dek gördüğü en etkileyici sanat eserlerinden biriydi. Ressamı her kimdiyse, bu kadını öyle bir betimlemişti ki orada tualde kanlı canlı nefes alıp veren biriymiş gibi duruyordu. İşte o sırada Cass kendisine bakan bu etkileyici mavi gözlerin hüznüyle dolu olduğunu gördü.

"İnanılmaz derecede mutsuz," diye fısıldadı Cass.

Antonio da fısıldayarak konuştu. "Gözlerinde suçlama da var."

Cass nihayet tabloya yaklaştı. Isabel klasik anlamda güzel bir kadındı. Oval bir yüzü, çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları vardı. Üzerindeki elbise de muhteşem bir şeydi, kırmızı kadife diye düşündü Cass, aynı zamanda yüksek beyaz dantelden bir yakası vardı, kabartılmıştı, kolları cepken gibi kesilmişti, dapdaracık beline oturuyordu. Bakışları boynundaki gerdanlığa kaydı. Açık beyaz tende koyu kırmızı.

Aynıydı.

Aynı olmalıydı.

“Evet,” dedi Antonio usulca, sonunda gelip yanında durmuştu. Ona fotoğrafı uzattıysa da Cass elini havada sallayarak fotoğrafı almadı.

“Onunmuş,” dedi Cass heyecanla, gözlerini portreden alamıyordu.

“En azından portre için poz verirken takmış,” diye mırıldandı Antonio usulca. “Fotoğrafla tabloyu karşılaştırmak için büyüteç kullandım.”

Cass kendini insanın dengesini bozan o mavi gözlere bakarken buldu. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Onun hakkında herhangi bir tarihe rast gelmedim. Tek bildiğim Alvarado’nun ikinci eşi Elena’yla 1562’de evlendiği ve üç oğulları olduğu.”

Cass hâlâ büyülenmiş gibiydi ve hafifçe terlemeye başladığını fark etti. “Teyzem haklıysa, şayet 1555’te kazığa bağlanarak yakıldıysa buna dair bir yerlerde bir kayıt olmalı. Daha da önemlisi, on altıncı yüzyıldan kalma bir de WARENNE soyağacı bulmak istiyorum. SUSSEX kontunun kızıysa onun da dahil edilmiş olması gerekir.” Portredeki kadın yirmisinden büyük olamazdı, belki on yedi ya da on sekizdi. Sonra Cass hâlâ fısıldamakta olduklarını fark etti. “Neden fısıldıyoruz?”

Antonio bir an gülümsedi ama kahkaha atmadı. “Bilmiyorum. Huşudan belki. Bu portrenin hangi tarihte yapıldığı belli. Yine büyüteç yardımcı oldu. Ressamı Hollandalı sanırım, daha önce adını hiç duymadığım biri Vandeerleek ve hemen adının altında da 1554 yazıyor.” Cass’e baktı.

Cass’in kafasının içinde taşlar bir bir yerine oturmaya başlamıştı. Antonio’nun koluna yapışırken bir yandan da ona daha önce hiç dokunmadığını fark etti. “Şayet 1555’te öldüyse, bu durumda bu portre bitmeden bir sene önce ya da sonra öldüğü anlamına geliyor. Aman Tanrım. Baksana ne kadar genç!”

Antonio, “Ben de aynı hislerimi paylaşıyorum,” dedi.

“Bir soyağacı bulmalıyız,” dedi Cass.

“Başka yolları da var. Şayet tanrıtanımazlıkla suçlandıysa, kendisine suçlama yapılmış olması ve mahkeme edilmiş olması gerekir.”

“Ve kayıtlar,” dedi Cass ciddi bir sesle, bu kadının böyle trajik bir son yaşamamış olmasını umuyordu.

“Elena muhteşem bir vârismiş. Hem soylu hem de zengin. Ben onun ve Alvarado’nun soyundan geliyorum bu arada.”

Cass bunu özellikle söylediğini biliyordu.

“Isabel’in başka bir şekilde harcanmış olması da söz konusu olabilir.” Antonio omuzlarını silktilti.

“Harcanmış derken ne demek istiyorsun? Yani, bir yerlere tıkmış olduğunu filan mı? Bir manastıra kapatıldığını ya da eski, terk edilmiş bir mülkteki bir kuleye hapsedildiğini ve çürüyüp ölmesi için orada terk edildiğini mi?”

Antonio gayet sakin bir şekilde, “İstenmeyen bir eşten bu şekilde kurtulmuş olan ilk soylu Alvarado olamaz,” derken hâlâ Cass’in gözlerinin içine bakıyordu.

Cass de ona baktı, sonra Isabel’e döndü. “Kocasının ona böyle bir son hazırladığını biliyorduydu elbette kahrolmuştur ve çok haklısın gözlerinde suçlama var.” Sonra aklı kaldıkları yatak odasında asılı duran Alvarado’nun portresine kayd. Bu kadar yanlış bir eşleştirme olabilir miydi? İspanyol ve İngiliz, Katolik ve Protestan, orta yaşlı ve genç. Cass kendi soyundan gelen bu kadına öyle derin bir şefkat duydu ki.

Cass birden kollarını kendi etrafına sardı; bunu yapmak zorundaydı. Isabel’in kaderi konusunda başına her ne gelmiş olursa olsun pek de iyimser olamıyordu. “Mary Tudor’ı tahtından eden halk ayaklanmasına katılmadan önce Sussex Protestanmış. Ancak birçok soylu da onun yaptığını yapmış. Edward’dan sonra tahta onun geçeceğini anlayınca Sussex’le aynı yazıyı paylaşmışlar ve Katolik dinine geçtiklerini açıkça ilan etmişler. Ancak sadece bir düzine kadarı tanrıtanımazlıkla suçlanıp kazığa bağlanarak yakılmış.”

Antonio ona gülümsedi. “Tarihi gerçekten de biliyorsun.”

Cass mutluluktan kızardı. “Anlaşılan o ki sen de biliyorsun.”

İkisi de gülümsedi ve aynı anda dönüp sessizce Isabel’in portresine baktılar. Ansızın odaya öyle bir sessizlik çökmüştü ki Cass Antonio’nun yavaş, düzenli bir şekilde nefes aldığını duyabiliyordu, kendi nefes alışverişlerini de duyuyordu ama sanki daha bir zorlanarak nefes alıyor gibiydi. Yine ürperdi ancak bu kez nedeni soğuk değildi. Ayrıca yalnız olduklarından emin olabilmek için dönüp arkasına da bakmak

istiyordu. Ve birden Tracey'nin orada kapının eşiğinde durmuş onları izlediğinden emin oldu. Cass arkasını döndü; yanılmıştı. Eşik boştu.

Cass tekrar portreye doğru döndü. Isabel'in hayatında bir trajedi olduğuna karar verdi; orada herkesin görebileceği şekilde gözlerinin içinde yazılıydı. "Burası onun odası mıymış?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama sanırım öyledir. En büyük yatak odası hemen bitişiğinde."

Onun odası, daha önce Tracey'nin saç baş dağınık çıplak ayak dışarı çıktığı oda. Cass hâlâ kollarını kendi etrafına dolamış olduğunu fark etti ve kollarını indirdi. "Belki de," dedi yavaşça, "O yüzden bu oda bu kadar... Tuhaf geliyordur. Öyle karanlık ve nahoş ki. Çok... Yoğun hisler yaşıyor. Çünkü burada yaşıyorsa belki de burada ölmüştür ve burada çok mutsuz olmuştur."

Antonio ona gülmedi. "Dediğin gibi burası tuhaf bir oda. Buraya her girdiğimde huzurum kaçır." Bir an duraksadı sonra da, "Eduardo buraya girmiyor." Bakışları birbirini buldu.

Cass gözlerini kaçıramadı ve onunla orada, gecenin o ağır havasında bu insanı rahatsız eden odada olduğunun farkında olsa da, huzursuzlanmaya başlamıştı. Etrafına bakınıp duruyordu ama elbette burası eski, yıpranmış eşyaların olduğu eskiden kalma bir odadan ibaretti. Ama bir şey onu dürtüp duruyordu ve ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Teyzesinin söylediği başka bir şey yüzünden böyle hissediyordu. "Bu kokuyu alıyor musun? Menekşe mi kokuyor?"

"Evet." Antonio'nun bakışları onu delip geçiyordu. "Herhalde bugün sizin geldiğinizi öğrenince Alfonso odaya sprey sıkmıştır."

Ne tuhaftır ki bunu duyunca Cass'in içine su serpilmışti. Güldü. "Tanrım, bir anlığına ölen kadının parfümü olduğunu düşündüm." Ve bunu söylediği an gülmeyi bıraktı, şoke olmuştu çünkü aklından böyle bir şey geçmemişti, bu kelimeler nereden çıkmıştı böyle?

Antonio'nun ona gülümsediği söylenemezdi. "Burada hayaletlere İngiltere'de sizin beslediğiniz gibi sempati beslemeyiz."

Cass gülümsemiş olmasını dilerdi. Olabildiğince sessiz sedasız ve çabuk bir şekilde odadan çıkmaya kararlı olduğundan hemencecik omuzlarını silkip, "Biz İngilizleri bilirsin. Her bir malikânede bir, kale-

lerdeyse iki hayalet bulunur.” Oradan çıkmaya kararlı olsa da Isabel’in mavi gözleri tarafından esir alındığını hissetti ve birden somurttu.

Cass sağa doğru birkaç adım attı, sonra dönüp Isabel’in portresine baktı. Isabel doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

Nefesi kesilen Cass odanın en sol ucuna gidip tekrar döndü. Yine Isabel’in o kendisine bakını izliyormuş gibi görünen bakışlarıyla olduğu yere çakılıp kaldı. “Gözleri,” dedi kısık ama bağırarak bir sesle. “Aman tanrım, odanın neresinde olursan ol, gözleri seni takip ediyor.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi Antonio usulca. “Bence çok usta bir ressamın elinden çıkmış. Sence de öyle değil mi?”

Cass hayran mı kalmıştı yoksa bu durum onu sarsmış mıydı, bilemiyordu ama hemen gidip tekrar Antonio’nun yanında durdu. Ona gitmeye hazır olup olmadığını soracaktı ki oda tekrar karardı.

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Antonio tekrar Cass’in eline dokundu. “Ya ampulde bir sorun var ya da tesisatta. Burada otuz dört yıldır kimse yaşamıyor, Cassandra.” Sesi teskin ediciydi, sanki aklından neler geçtiğini tahmin etmişti.

“Elbette,” dedi Cass. Ancak nihayet parmak basabildiği bu histen hoşlanmamıştı, bu odaya girdiklerinden beri onu huzursuz ediyordu. İzlediklerini hissediyordu. Yalnız olmadıklarını.

Bu tamamen saçma sapan bir düşünceydi.

Ne de olsa yalnızlardı; son birkaç dakikadır odayı gözleriyle kaç kez taramıştı.

Antonio koluna girdi ve birlikte kapıya ilerlediler. Cass daha sonra bunun Antonio için bir refleks olduğunu fark edecekti ama tam kapının eşliğinden çıkarlarken normalde insanların bir odadan çıkarken yaptıkları gibi otomatikman ışığı kapadı.

Yatağın yanındaki lamba birden yandı.

Cass bayılacak gibi oldu, neredeyse Antonio’nun kollarına yığılacaktı. Antonio onu doğrulttu ve bir anlığına Cass başını kaldırıp yüzüne bakarken sadece hayret değil şoke olmuş ve biraz da korkmuş hissediyordu.

Antonio, Cass'in yüzündeki ifadeyi görmüş ve anlamış olmalıydı çünkü onu omuzlarından tutup, "Bütün yaz bu evde kalacaksam bir elektrikçi çağırmam lazım. Tesisatta bir sorun olduğu belli," dedi.

Tesisat, elbette. Işıkları kapadı ve birlikte koridora çıktılar. Cass, Antonio'nun kapıyı arkalarından sıkı sıkıya kapatmasını izledi. Böyle sarsılmaması gerektiğini biliyordu. Ama ev sadece kocaman olmakla kalmıyordu, aynı zamanda eskiydi ve yıllardır içinde kimse yaşamıyordu. Yavaşça, "Biliyor musun," derken kalbi hâlâ yerinden çıkacakmışçasına atıyordu, teyzesinden söz edemeyeceğinin farkındaydı ama kendine mani olamadı, "Teyzem buraya gelmemem için bana yalvardı."

Antonio ona baktı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Elbette."

Cass kollarını etrafına doladı. "Bu son birkaç gündür doğru düzgün düşünemiyor. Ben oradan ayrılmadan önce hastalandı ve kısa bir süre hastanede yattı."

"Çok üzüldüm. İyileşmekte olduğuna sevindim. Ne dedi?" diye sordu.

Espri yapıp havayı yumuşatmak ve normal davranmak istediye de Cass gülümseyemedi. "Şey dedi..." Bir an duraksadı. "Bizim ailelerimizin korkunç bir kaderi paylaştığını düşünüyor. Ailelerimiz arasında herhangi bir münasebetin ancak felaketle sonuçlanacağını düşünüyor." Sonra da güldü ama sesi boğuk ve kendisinin değilmiş gibi çıkmıştı.

Bu söyledikleriyle dalga geçmesini bekledi. Antonio böyle bir şey yapmadı. Ona bakmakla yetindi.

Cass'in gülümsemesi yüzünde soldu. "Teyzem hastalandı. Ve Tracey..." Derin bir nefes aldı. "Feci şekilde tartışıyorduk ama bunun nedeni aramıza bir de la Barca'nın girmiş olması değildi."

"Bu ilginç işte," dedi.

"Öyle mi?"

"Annemin de bu konuda garip bir tutumu var. Her ne kadar dile getirmese de."

Cass'in huzursuzluğu arttı. "Ne türden garip bir tutum?"

Antonio gözlerinin içine baktı. "Isabel'in burada olduğunu düşünüyor."

Bakışları kenetlendi.

“Annem bu konuda İncil’in üzerine yemin ediyor ve kendisi gayet dindardır.”

Cass gülümsediğini hissetti ama ortada komik bir durum yoktu. “Şey, sanırım bu mümkün. Ben bu tür şeylere inanırım.” Sonra da, “Yani bir anlamda.” Sonra, “Büyük ihtimalle, soyumuzdan ölenlerden burada takılan kimse çoktur. Belki de o yüzden bu ev bu kadar karanlık, mutsuz ve tuhaf geliyor.” Sanki bir hayalet görmeyi umuyormuş gibi koridora göz gezdirmeden edemedi. Neyse ki hayalet filan görmedi.

Sonra Cass’in aklma birden teyzesinin hastaneye yatırılmadan hemen önce söylediği şey geldi. Şöyle demişti, “Geri döndü.” Isabel’den bahsediyordu.

Cass birden donduğunu hissetti, sanki buz gibi soğuk bir hava bir tül gibi etrafına dolanmıştı.

Antonio, “Annemin doğrusunu bilebileceğinden emin değilim,” diyerek Cass’in düşüncelerini böldü. “O yaşlı bir kadın,” dedi Cass’e bakarak, “tıpkı *teyzen* gibi.”

Bakışları çarpıştı. Cass hemen atılıp, “Belki de en iyisi o elektirikçi bir an önce çağırmak?” Çünkü teyzen derken kelimeyi farklı bir şekilde vurgulamıştı.

Antonio gülümsedi ama buruk bir tebessümdü bu. “Annem ayrıca teyzenden nefret ediyor. Bunu biliyor muydun?”

Cass dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Antonio’ya bakarak gözlerini kırıştırdı ama aklına diyecek tek kelime gelmedi. Ancak darbenin geldiğinin farkındaydı ve bunu biliyordu.

“Ashnda, sizin ailenizden nefret ediyor,” dedi. “Hem de *intikam almak* istercesine.”

SEKİZ

CASA DE SUENOS, İKİNCİ GÜN

Kale harabesinin önüne park ettikten sonra iki çocukla birlikte kiraladıkları arabadan inerken Cass, “Ne muhteşem bir gün,” diye bağırdı. Dünyadaki en normal soruyu soruyormuşçasına, “Yardıma ihtiyacın var mı, Eduardo?” diye sordu. Ama tabii onun koltuk değneklerini ayarlayıp bacaklarını elleriyle manevra ettirip arabadan inmesi Cass’i endişelendirmişti. İçinden yanma koşup ona yardım etmek geliyordu.

Ciddi bir şekilde, “*No, senora, gracias,*” dedikten sonra koltuk değneklerine abanarak doğruldu. Alyssa sabırla onu bekliyordu ve Eduardo dışarı çıkınca kapıyı onun için kapattı.

Cass *hatchback* arabanın kapısını açıp iki battaniyeyle piknik sepetlerini çıkardı. Kapıyı gülümsemeden çarparak kapattı. Bütün gece gözüne uyku girmemişti. Antonio onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor muydu?

Cass aralarında geçen son konuşmayı düşünmek istemiyordu. Böyle düşünceler güzel bir günü mahvetmekten başka bir işe yaramazdı. Aslında böyle gün ışığı varken, dün geceki korkuları tamamen saçma sapan şeylermiş gibi geliyordu.

Alyssa, “Bu kale gerçekten de ailene mi aitti?” diye sordu usulca.

---

11 (İsp.) Hayır, hanımefendi teşekkürler. (ç.n.)

Eduardo gururla gülümsedi. “Si”¹². Yüzyıllar boyunca. Araplarla savaşmak için kullanılmış.

“Araplar İspanya’da mıydı?” diye sordu Alyssa, şaşırmıştı.

Eduardo ona kısa bir açıklama yaparken, Cass piknik için gerekenleri yere bıraktı ve omzuna astığı çantadan kamerasını çıkardı. Arabadan uzaklaşıp ilk kuleye ve bu kuleden ikinciye doğru uzanan yıkık haldeki sura bakarken Antonio de la Barca’yla arasında geçen konuşmayı düşünmeyi reddetti. Piknik yapmak için mükemmel bir gündü ve çocuklar da kendisi de bu günün keyfini çıkarabilirdi.

Masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava sıcak olsa da kuru bir meltem Cass’in tenini okşuyordu. Onları oraya getiren yol bulundukları noktadan kısmen de olsa görülebiliyordu ancak toprak bir yoldu ve üzerinde tek bir araç bile yoktu, gözden kaçırılması gayet kolaydı. Hemen kalenin arkasında kocaman, bir dizi köknar ağacı vardı, doğanın insanı şaşkına çeviren olaylarından biriydi. Cass, Castilla’yı sevdiğini fark etmeye başlıyordu. Buranın bu ıssızlığının, çoraklığının insanda merak uyandıran bir yanı vardı, huşu içinde kalmanızı sağlayan muazzam bir yerdi. Tuhaf ve stresli şartlar altında burada bulunması çok kötüydü. Bir gün buraya doğru düzgün tatil yapmak için geleceğine kendine söz verdi.

Cass fotoğraf çekmeye başladı.

Alyssa, “Cass Teyze? Kalenin içine girebilir miyiz?” diye ona seslendi.

“Beni bekleyin,” diye talimat veren Cass kamerasını omzuna attı.

“Ben iyiyim, senyora,” dedi Eduardo ciddi bir sesle.

Evden ayrılırlarken Cass Antonio’ya çok dikkatli olacağına dair söz vermişti. Ancak Eduardo’nun gözlerinde öyle bir içtenlik ve umut vardı ki, bacağındaki protezlere rağmen koltuk değnekleriyle bir sincap gibi öyle çevik bir şekilde ilerliyordu ki Cass onun da diğer çocuklar gibi oyun oynama özlemiyle yanıp tutuştuğunu fark etti. Sormamıştı ama büyük ihtimalle küçükken çocuk felci geçirmişti. Ona çok ama çok yazıktı.

---

12 (İsp.) Evet. (ç.n.)

Cass birden, “Tamam,” diye fikrini deęiřtirdi. İki çocuęun harabelerin etrafını çevreleyen hendeęin üzerine yerleřtirilmiř bir kalasın üstünden gećmesini izledi. Bu sadece bir hendekti, bir ya da bir bućuk metre derinlięindeydi ve insanın hayal gücü ne kadar zengin olursa olsun bir kale hendeęi olduęu düşünülemezdi. Cass bunu doęal erozyonun oluřturmuř olabileceęini düşündü.

Isabel’in bir kez olsun bu harabelere gelip gelmediğini merak etti.

Isabel. Antonio’nun annesi, onun Casa de Suenos’ta bir hayalet olarak dolaştığını düşünüyordu. Yoksa Isabel’in de la Barca ailesine musallat olduğunu mu düşünüyordu? Teyzesi de buna benzer bir şey söylemişti. *Geri geldi.* Elbette, bunları söylerken teyzesi ateşler içinde yanıyordu. Ancak yine de günlüğüne Isabel de Warenne hakkında notlar düşmesi çok tuhaftı.

Cass şöyle bir hesaplama yapmıştı. Babası öldüğünde Antonio dört yaşındaydı, artık otuz yedi yaşındaydı. Eduardo 1966’da ölmüştü.

Catherine’in günlüğüne düştüğü son not Temmuz 1966 tarihliydi.

Cass bir araya getirdięinde bütün bu parća bućuk bilgilerin iřaret ettięi řeyden pek de hořlanmamıřtı. Eduardo’nun o temmuz ayında öldüğünü öğrenirse kahrolacaktı. Ayrıca teyzesinin günlüęünü okumadıęına sevinse miydi üzölse miydi, bilemiyordu. Doęrusu ya, içinde bulabileceęi řeylerden korkuyordu.

Ancak yazdıkları teyzesinin suçlu olduğuna işaret etse dahi, Eduardo’nun ölümüyle teyzesinin otuz dört yıl önce gećirmiř olduğu travmayı hâlâ atlatamayıp abuk subuk şeyler söylediği düşünülebilirdi.

O anda, on dördüncü yüzyıldan kalma bu harabelerin önünde dururken, Cass, Antonio’nun evinde hâlâ soylarından gelen ölülerin dolanıp dolanmıyor olduğunu düşündü. Perili evler İngiltere’de kanıksanmış bir gerćekti ve Cass bu türden yerlerin bir kısmına gitmişti. Bu da evin neden hić davetkâr olmadığını ya da insanın gözünü korkuttuğunu, bu kadar soğuk ve kasvetli olduğunu açıklardı. Ayrıca, villa o kadar eskiydi ki. İçinde nasıl olur da bir iki varlık bulunmazdı?

Ev rahatsızlık vericiydi ama iřte hepsi bu kadardı. Teyzesinin de la Barcalar ve Castilla konusundaki tüm o şiddetli uyarıları da saćma sapan atıp tutmalardan ibaretti. Nokta.

Çocuklar kulenin bir yanındaki kemerli girişte duruyorlardı. Cass onların gözlerinin önünde, çürümekte olan taş duvarın hemen arkasında birden gözden kaybolmasını izledi.

Cass ansızın endişe ve korkuya kapıldı.

Bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Eduardo'ya bir şey olursa, Antonio onu asla affetmezdi ve Cass de kendini bağışlamazdı. Tüm içgüdüleri kafasının içinde ona *Aptal, aptal, aptal!* diye haykırıyordu. Hem, bu korkularının etrafta dolanan ruhlar olmasıyla bir alakası yoktu. Piknik sepetiyle battaniyelerin oraya doğru hızla ilerleyip telaşla çocukların arkasından koştu. Eduardo rahatlıkla bir şeye takılıp düşerek bir yerini incitebilirdi.

Cass o kuru toprak yolu geçip harabelerin içine girdiği anda bir zamanlar ana salon olmuş olması gereken yerin tam ortasında durduklarını gördü. Öyle bir rahatlamıştı ki o anda duraksayıp iç geçirdi. Bundan sonra onları gözünün önünden ayırmayacaktı.

Meraklı gözlerle etrafına bakındı. Zeminde orada burada hâlâ kayalar vardı, toprağın içinden fırlamışlardı, zemin kaplaması kısmen duruyordu ve bir zamanlar bir duvar ya da sütun olmuş olması gereken şeyden de geriye ufak bir tümsek kalmıştı. Sonra Alyssa ve Eduardo'nun kıpırdamadıklarını fark etti.

"Çocuklar? Her şey yolunda mı?" Sırtları Cass'e dönük bir halde en uçtaki duvarın ortasında açılmış gedikten dışarı bakıyorlardı. Cass birden telaşlandı.

İkisi de aynı anda ona doğru döndüler, o küçük suratlarından kan çekilmiş gibi bembeyazlardı.

İyice panikledi. "Ne oldu?" diye bağırarak yanlarına koştu.

"Cass teyze, orada biri var," diye fısıldadı Alyssa.

Cass bir an bocaladı, içgüdüsel olarak iki çocuğu da yanına doğru çekip duvardaki gedikten dışarı baktı. Tek görebildiği uzaktaki köknar ağacı dizisiydi ama o anda aklımdan bir sürü şey geçti. Etrafta başka araba yoktu. En yakın köy arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı. Orada kim olabilirdi ve neden oradaydı? Ayrıca, kadın ya da erkek her kimdiyse buraya nasıl gelmişti? Etrafta dolanan bir yabancı olduğunu düşününce, iki çocukla birlikte orada yalnız olma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Hem de hiç.

“Ben kimseyi göremedim,” dedi kısa ve net. “Orada birinin olduğuna emin misiniz?”

İkisi de başlarını salladılar. “Birisi hemen şu ağaçların ardına saklandı,” dedi Eduardo, “sanki bizim onu görmemizi istemiyor gibiydi.”

“Ben bir erkek olduğumu sanmıştım,” dedi Alyssa. “Kısa boylu ve şişman bir erkek.”

Eduardo, “Benim gözlerim çok iyi görür,” demekle yetindi.

Cass’in nabızı hızlanmaya başlamıştı. O bir dizi köknara baktı ama hiçbir hareket göremedi, orada bir insan olabileceğine dair de bir işaret yoktu. “Çocuklar, orada birinin olduğunu hayal etmiş olma ihtimaliniz var mı? Arabası olmadan birinin buraya gelmiş olması pek de mantıklı gelmiyor.

Çocuklar birbirilerine baktılar. “Köylüler genelde bisiklet kullanırlar,” dedi Eduardo. “Ya da yürürler.”

Cass sakinleşmeye çalıştı. “Eh, her kimdiyse artık gitmiştir herhalde. Etrafı keşfe çıkalım mı? Yoksa önce yemek yiyip sonra mı keşfe çıkalım?” Kendisine dönmüş o iki tatlı yüze baktı ama aslında kaygılandığını saklamaya çalışıyordu. Ya gerçekten de etrafta dolanan birini gördülerse?”

Alyssa, utangaç bir şekilde Eduardo’ya bakıp gülümseyerek, “Yiyelim,” dedi.

Eduardo da Cass’e bakıp, “Yiyelim,” dedi.

Cass bir an durup düşündü. Hisleri onu yanıltmıyorsa yeğeni Antonio’nun oğluna aşık olmuştu! Bu öyle tatlı bir şeydi ki battaniyeleri yayarken gülümsüyordu. Ama sonra bu güzel his birden uçup gitti. Herkes yerine geçerken dönüp uzaktaki o köknar ağaçlarına bakmadan edemedi. Ancak hiçbir hareket yoktu, hem de hiç.

Kendine, *rahatla*, dedi. *Rahatlayıp yalnızlığın ve huzurun keyfini çıkar çünkü eve döndüğünde seni hiç de o kadar huzurlu bir ortam bekliyor olmayacak.* O sırada ne bir önceki gecenin tuhaflığını, ne Isabel’i ne de De La Barca soyunu değil, kız kardeşini ve ev sahiplerini düşünüyordu.

Cass çocuklara yardım edip onlara tabaklarını, ardından da birer parça taze ekmek, füme et, salam ve sosisle farklı birçok çeşit peynir uzattı.

Eduardo, Alyssa'ya, "Pokemon'u seviyor musun?" diye sordu.

Alyssa'nın gözleri iri iri açıldı. "Pokemon'a bayılırım. Bende doksan üç kartı var. Geçen gün bana Drowzee çıktı," dedi.

"Bende iki yüz iki kart var," dedi Eduardo. "Ama ben senden daha büyüğüm."

Alyssa'nın gözlerinin içi parlıyordu.

Cass onlarla ilgilenmeyi bıraktı, gözleri hemen bilerek tam karşısına oturduğu duvardaki o gedige kaydı. Orada kimse yoktu. Çocuklar gördüklerini sandıkları şeyi görmemişlerdi. Peki, ensesindeki tüyler neden diken diken olmuştu? Neden bir türlü rahatlayamıyordu? Birden ayağa fırladı.

Tam tepelerinde bir şahin süzülüyordu. Onun uçuşunu hayran hayran izleyemedi.

Cass hemen kamerasını omzundan indirdi. "Ben bu kalenin birkaç poz fotoğrafını çekip sonra yemek yiyeceğim," dedi.

Çocuklar çoktan Charmander ve Gengar'ın özellikleri hakkında koyu bir muhabbete dalmışlardı. Cass kamerasını eliyle belli bir açıda tutup surların, kulelerin, kulelerin mazgalı burçlarının ve kemerin fotoğraflarını çekti. Surların ve ikinci kulenin uzunlamasına bir pozunu çekmeyi ümit ederek çömeldi. Birkaç basamağa tırmanıp surların üzerinde durduğu yerden fotoğraflar çekti. Sonunda çektiği pozlarla tatmin olmuştu.

"Artık keşfe çıkabilir miyiz, senyora?" diye sordu Eduardo hevesle.

"Elbette, diye yanıtladı Cass. Ona bakıp gülümsemekte zorlanıyordu. Bir kez daha dönüp arkasını bakmak zorunda kaldı ama elbette o gün harabelerde onlardan başka kimse yoktu.

Geri döndüklerinde Antonio belli ki onları bekliyordu. Bakışları hemen oğluna kaydı. Cass gözlerinden içine su serpildiğini anladı. Hepsine bakıp gülümsedi. "Pikniğiniz nasıldı?" diye sordu.

Eduardo gülümseyerek, “*Muy bueno*”¹³,” diye yanıtladı.

Cass, Antonio’ya, “Çocuklar çok iyi vakit geçirdi,” dedi.

Bakışları yüzüne kilitlendi. “Peki ya sen? Sen de iyi vakit geçirdin mi?”

Cass bir an duraksadı. Sonra, “Ben de çok iyi vakit geçirdim,” dedi. Gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar Antonio’ya baktı. “Harabelerin çok güzel fotoğraflarını çektim.”

Antonio ona baktı ve Cass ondan bir şeyler gizlediğini anladığı hissine kapıldığını fark etti.

Eduardo atılıp, “Ağaçların arasında birini gördük, baba,” dedi.

Antonio oğluna baktı. “Harabelerde mi?” Duyduğuna inanmamış gibiydi.

Cass araya girdi. “Çocuklar bir şey gördüklerini sanıyorlar,” dedi. “Ama orada kimse yoktu, hayal güçlerinin bir ürünü olmalı.”

Antonio başıyla onayladı. Oğluna, “Siesta vakti,” dedi. Sonra da Cass’e baktı. “Teyzen aradı.” Gözlerini kısmıştı. “Canı bayağı sıkın gibiydi.”

Cass başıyla onayladı, birden keyfi kaçmıştı, gözlerinin içine bakamadı. Şüpheli bir durum vardı, Cass buna emindi. Catherine’in huzursuzluğu da gerilimini artırıyordu. Yine de arayıp her şeyin yolunda olduğu konusunda onu temin etmeliydi. “Teyzemi daha sonra ararım. Alyssa, senin için de siesta vakti geldi.”

Ama güneşte kalmanın ve jet yorgunluğunun kurbanı olan Alyssa çoktan esnemeye başlamıştı bile. “Tamam, Cass teyze.”

“Cassandra.”

Cass tam yürüyecekken kalakaldı. Antonio’nun tam adını böyle melodik bir sesle ve insanın içini titreten bir aksanla söylemesine bir türlü alışamayacaktı. “Evet?”

“Çocuklar uyurken belki ufak bir araştırmada bana katılmak istersin?” Gözlerinin içine soru sorar gibi bakıyordu.

Cass’in kalp atışları hızlandı. “Ne tür bir araştırma?”

---

13 (İsp.) Çok iyi. (ç.n.)

“Aile mezarlığına bir bakmak istiyorum. Söz konusu hanım oraya defnedilmiş olabilir ve en azından hangi tarihler arasında yaşadığını öğreniriz.”

Cass anında atılıp, “Çok isterim,” deyince Antonio güldü.

“Seninle yarım saat sonra orada buluşalım,” dedi. “Yani senin için de uygunsa.”

Cass’in düş alması gerekiyordu; elini çabuk tutmak zorundaydı. “Gayet uygun,” dedi. Sonra da, “Tracey nerede?” diye sordu.

Daha Antonio bir şey diyemeden Tracey odalarına giden korigordan hole çıktı. “İşte burada,” dedi, bakışları çelik gibi sert ve buz kadar soğuktu ve gözlerini Cass’e dikmişti.

Cass bir an neye uğradığını şaşırđı. “Çok güzel bir piknik yaptık,” dedi.

Tracey’nin yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme belirdi. “Ben de sizinle birlikte aile mezarlığına gelmek istiyorum. Beni de götürün.”

Ve işte o anda Cass kız kardeşinin gözlerinde gördüğü o saf nefret konusunda yanılmadığını anladı. Ama sonra o an geçiverdi. Tracey dikkatini tekrardan Antonio’ya vermişti.

Cass bir an nefes alamadı.

Aman, Tanrım.

Tracey onu bir tehdit olarak algılıyordu.

Ama tabii öyle algılayacaktı. Aslında Cass’in Antonio’yu onun elinden alabileceğı filan yoktu ama kız kardeşi böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

“Yarım saat sonra,” dedi Antonio. “Kapalı ayakkabı giymenizi öneririm.”

Yanma gidip koluna giren Tracey, “Sorun değil,” dedi. Kısa bir şortla ufacak bir tişört giymişti ve ayağında üzerine taşlar işlenmiş bir sandalet vardı. Birçok erkek onun için deli divane olurdu. Cass ilk kez Antonio’nun ona karşı aynı hisleri beslemediğini fark etti, ona sarılmak yerine yana doğru bir adım attı.

Cass’in Antonio’nun bu davranışının ne anlama geldiğı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kaçtı.

“Bir zamanlar burası müreffeh bir manastırmış,” dedi Antonio. “Yaklaşık altı sene önce, dine teslimiyet eksikliğinden değil; ne de olsa ülkemizde dindar çok ama ekonomik nedenlerle terk edilmiş.” Arabasını bir zamanlar manastırın park yeri olan alana park edip Cass’e dikiz aynasından baktı.

Tracey heyecanlı, “Ne kadar ilginç,” dedi ama biraz fazla heyecanlı gibiydi. Cass, Tracey’nin sıkıldığını ve bu gezintileri aslında ilgi çekici buluyormuş gibi davranmaya çalıştığının farkındaydı.

“Bu bölge hakkında fazla bir şey bilmediğini sanıyordum,” dedi Cass cipten inerken. Karşılarında birkaç tane eski taş bina vardı, en büyüğü dikdörtgen şeklinde ve penceresizdi. Sağ yanında bir kuyu ve terk edilmiş tarım aletleri vardı.

Antonio, Cass’e, “Siz gelmeden önce burada bulunduğum bütün hafta boyunca babamın dosyalarını ve araştırma bulgularını inceledim,” dedi. “Çok zeki bir adammış ancak pek çok zeki insan gibi pek de organize değilmiş. Her şeyi metodik bir şekilde dosyalamış olmasını dilerdim.”

Cass, “Bu bizim araştırmamızı çok daha kolaylaştırdı,” diyerek onunla hemfikir oldu.

Eğimli çatısı olan o uzun, dikdörtgen şeklindeki taş binanın duvarı boyunca yürürlerken Tracey, “Ne araştırması?” diye sordu. Ayaklarının altında çakıltaşları eziliyordu.

Cass bunu farklı bir şekilde dile getirmiş olmayı diledi.

Tracey tekrar, “Siz ikiniz ne zamandır *birlikte* araştırma yapıyorsunuz?” diye sordu.

Hemen ileride bir mezarlık vardı, çimenlerle kaplı topraktan yukarı doğru yükselen hava koşullarına maruz kalmış bir sürü mermer ve granit hece taşı ve bunların arasında tapmak alınlığı olan bir de anıt mezar vardı. Cass kalbinin bozuk bir ritimle attığını hissetti. Bunu teoride konuştuklarında yapacakları bu şey ilginç gelmişti ama Cass aniden az sonra nereye gireceklerinin farkına vardı. *Aman Tanrım*, diye düşünmeden edemedi. Gerçekten de soylarından gelenlerin yattığı bir yeraltı mezarlığına mı gireceklerdi?

Antonio gayet sakin bir şekilde, “Kız kardeşinden bana yardım etmesini rica ettim. Ne de olsa ikimiz de geçmişî seviyoruz.”

Antonio’ya bakmakta olan Tracey’nin gözleri duyduklarına inanamıyormuş gibi kocaman açılmış bir halde Cass’e döndü.

Kız kardeşiyle tartışacak halde olmayan Cass sessizce iç geçirdi. Huzursuz bir şekilde, “Sadece bir araştırma,” diye mırıldandı. Tracey’ye baktı. “Ayrıca sadece bu hafta sonu için. Hatırlarsan, pazartesi günü eve döneceğim.”

Tracey pek de rahatlamış görünmüyordu.

“İstersen kalabilirsin,” dedi Antonio.

Cass dönüp ona baktı, şaşırmıştı.

“Yardıma ihtiyacım olabilir,” dedi.

“O gidiyor,” dedi Tracey kati bir sesle. Kararlı ve kafası karışmış görünüyordu. Yüzündeki o aklı karışmış bakış daha genç ve kırılgan görünmesini sağlıyordu. “Planlarını yaptı.” Yine bir Antonio’ya bir Cass’e baktı.

Her yanını otlar bürümüş olan mezarlığa sessizce girdiler. Bu arsanın etrafını şekli kaymış birkaç ağaç çeviriyordu ve otlar Cass’in dizlerine değiyordu. Etraf kıpırtısızdı, kesif bir sessizlik vardı. En azından bir kuşun şakıyor olmasını isterdi. “Burada kimler yatıyor?” diye sorarken sesi kendi kulaklarına bile oldukça yüksek perdeden ve tiz geldi.

“Soylular. Keşişler. Ailenin o kadar da önemli olmayan üyeleri.” Antonio’nun bakışları Cass’e çevrildi ve onunkilerle kenetlendi.

Cass başını çevirip başka bir tarafa bakmakta zorlandı. En ufak bir huzursuzluğunu bile sezinlediğini hissediyordu. Antonio ona bakıp gülümsediğinde hemen başını çevirip mermerden yapılma muhteşem bir mezar taşını incelemeye başladı, o pürüzsüz olması gereken beyaz yüzey yılların tozu ve pasıyla kirliydi. Taşın üzerine on yedinci yüzyıldan kalma tarihler kazınmıştı ve tam olarak ne olduğunu çıkaramadığı bir şey de yazıyordu. “A. de la Barca,” diye mırıldandı.

“Bu deliklik,” dedi Tracey kollarını etrafına sararak. “Lanetli bir mezarlıkta dolaşmak yani.”

Antonio buna bir cevap vermeyip mezar taşlarının arasından önden gitmeye devam etti. O ve Cass hece taşlarının üzerinde yazan tarih ve yazıları okumak için arada bir duraksıyorlardı. Sonunda anıt mezarın önüne geldiklerinde durdular, bu artık onlara tepeden bakan bir yapı gibi görünüyordu. Alınlığı dört kalm sütun destekliyordu, ön kapıya çıkılmasını sağlayan birkaç taş basamak vardı, kapısına da kocaman bir asma kilit vurulmuştu.

Cass, “Kilitli,” diye bağırırken sesinde hem rahatlama hem de hayal kırıklığı vardı.

Antonio yüzünü ekşitti. “Tahmin etmeliydim. Elbette anıtmezar kilitli olacak, yağmacıları caydırmak için.” Suratı asıldı.

Tracey, Antonio’nun kolunu çekiştirerek, “Harika bir fikrim var,” dedi. “Haydi, soğuk bir şeyler içip tapas yemek için Pedraza’ya gidelim.”

Kimse ona yanıt vermedi.

Cass iki arada bir derede kalmıştı. Ya aradıkları cevap o anıt mezarın içindeydiyse? Antonio’nun onun bir korkak olduğunu düşünmesini de istemiyordu. İçine bir nefes çekti. “Belki de kilidi açmayı başarabiliriz,” dedi ve azimle o kirli mermer basamaklara yöneldi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Antonio hemen arkasından geliyordu. Soluğunu ensesinde hissedebiliyordu. Cass, o anın, böyle ufak detayları fark etmek için iyi bir vakit olmadığının farkındaydı.

Cass asma kilide yapıştığı gibi onu çekip açmaya çalıştı. Kilit öyle kolaylıkla açıldı ki geriye doğru uçtu ve son birkaç basamaktan birine düşüp aşağıdaki toprak zemine yuvarlandı.

“İyi misin?” Antonio telaşla basamaklardan inip yanma çömeldi, omuzlarını kavrayan o kocaman elleri Cass’e bir an ufakık geldi.

Cass gözlerinin içine bakıp endişelendiğini görünce, o anda nasıl görünüyor olacağını düşünüp gülmeye başladı. “Eureka¹⁴,” dedi.

Antonio’da başını iki yana sallayıp güldü. Sonra da Cass’e elini uzattı. Cass de elini tuttu ve Antonio onu ayağa kaldırdı.

Sonra elini bırakıp Tracey’ye döndü. Yanaklarında iki parlak renkli nokta vardı. Kız kardeşlerin bakışları birbirine kilitlendi. Antonio ya-

---

14 (Yun.) Buldum. (ç.n.)

nından uzaklaşırken, Cass onu sakinleştirme niyetindeydi ama “Elimden bir şey gelmiyor, ne yapalım ikimiz de geçmişini sevyoruz,” dedi.

Tracey’nin çenesi kasıldı. “Tabii ya.”

Cass başka bir şey demiş olmayı diledi. Neden yangına körükle gitmişti ki?

Antonio aralarındaki gerginliğin arttığını hiç fark etmemiş gibi, “Haydi içeri girelim,” diye öneride bulundu.

İçerisi zifiri karanlık olan anıt mezara girdiler. Antonio elindeki feneri açtı ama o minicik ışık huzmesi belki bir iki metrelik alan dışında bir yeri aydınlatmıyordu. Cass ürpermeye başladı. İçerisi sadece karanlık değil, aynı zamanda nemli ve soğuktı ve feci derecede küf kokuyordu.

Cass, bir yandan sağ tarafındaki iki mezara bakarken, “Buraya yıllardır kimse inmemiş,” diye mırıldandı. “Umarım bu kimsenin hakkına tecavüz etmek sayılmaz.”

“İyiiz,” dedi Antonio heyecanlı bir sesle.

“Siz ikiniz de delisiniz. Bir sürü ölü insanın olduğu böyle bir yere kim inmek ister ki?” derken Tracey’nin sesi gergin çıkıyordu.

“Trace, buradaki herkes ölü ve gömülü.” Kız kardeşi yüzünü net bir şekilde göremeyecek olsa da Cass teskin edici bir şekilde gülümsedi. O anda, bir önceki gece hissettiği o garip şeylerden ya da Antonio’nun annesi haklıysa, evin perili olduğundan ve Isabel’in ortalıklarda dolaşıyor olabileceğinden bahsetmenin hiç de sırası değildi. Tracey haklıydı. Onlar deliydi.

“Hayalet diye bir şey yoktur,” diye mırıldanırken Tracey’nin söylediklerine inanmaya çalıştığı belli oluyordu.

İlk iki mezarın yanından geçip gitmekte olan Antonio, “Hişt,” dedi. Muhteşem şeylerdi, taş mezarların üzerine ölenlerin heykelleri yontulmuştu.

Cass titremeye başladı. Sonra içindeki tarihçiye yenik düştü. Yapılacak bir araştırma, bulunacak bir mezar vardı. Cass’in çantasının içinde incecik kalem şeklinde bir fener vardı ve onu çıkardı. Daha başka mezarların önünden Antonio’nun peşinden ilerledikleri sırada mezar

taşlarının üzerine kazınmış olan tarihlere baktı. Sonunda Antonio'nun sırtına doğru, "Bu çok etkileyici, biraz da sinir bozucu," dedi.

Antonio epey bir önden gidiyordu ve Cass ile Tracey de ona yetişmeye çalışıyorlardı. "Bu kısım on yedinci yüzyıldan kalan mezarlarla dolu," dedi heyecanla.

Cass hemen arkasındaydı. O da heyecanlanmıştı. Ve bu anıt mezarın içinde aşağıda olmak düşündüğü kadar da kötü değildi. Yani bir kez alışmaya başladıktan sonra değildi. "Şayet 1554'te evlenmişse ve o zaman en fazla yirmi yaşında olmalıydı, bence daha bile gençti ve kazığa bağlanarak yakılmadıysa, elli yıl kadar yaşadığını düşünersek yüzyılın başında ölmüş olmalı." Ne tuhaftır ki Isabel'in adını ağzına almak istemiyordu.

"Ben bunu çoktan düşündüm. Alvarado'nun Elena'yla evlenmesinden önce öldüyse eğer..." Durdu. "*Dios mio*¹⁵. İşte buradalar."

Cass neredeyse ona arkadan bindirecekti; kendini Antonio'nun belini arkadan kavrayıp o geniş omuzlarından ileriye bakmaya çalışırken buldu. "Kim? Alvarado ve?.." Sesi yitip gitti.

"Alvarado ve Elena." Nefesini verdi.

Tracey bir şey demeden gelip yanlarında durdu.

Cass tuhaf bir hayal kırıklığı hissetti; Alvarado ve Isabel'i kastettiğini düşünmüştü. Antonio fenerini her iki mezarın da üstüne tuttu ve Cass Alvarado'nun mezarının üzerindeki heykelin ona tıpatıp benzediğini gördü. Her ne kadar pek hoş görünmese de çekici bir adam olduğunu ve 1528'de doğup ve 1575'te öldüğünü fark etti. Cass, Elena'nın ondan çok daha genç olduğunu ve onun da erken bir yaşta vefat ettiğini gördü. Mezarının üzerindeki tarih 1544-1571'di.

Cass titredi. "Çocuk gelinmiş. 1560'da evlendiklerini söylememiş miydin?"

"1562'de." Feneri mezarların üzerinde gezdirdi. "Burada bir yerde olmalı. Ama nerede?"

Cass ışığı takip ederek isimleri ve tarihleri okudu. "Belki de ikisinden daha uzun yaşamıştır. Belki de haklısındır. Onu uzakta bir

---

15 (İsp.) Aman Tanrım. (ç.n.)

manastıra ya da başka bir mülke filan göndermişlerdir ve ölüp oraya defnedilmiştir.”

Antonio huzursuz edici bir yanıt vererek, “Ya da belki kazığa bağlanarak yakılmıştır ve kimse onun küllerini alıp doğru düzgün gömmeye tenezzül etmemiştir,” dedi.

“Umarım öyle değildir,” diye mırıldandı Cass. Tam o sırada elindeki minicik fener söndü.

Cass fenerini tekrar çalıştırmaya çabaladı ama yanmıyordu. “Kah-retsin,” dedi. “Ucuz etin yahnisi.”

“Hey? Bu kadın kimin umurunda ki? Bence gitmeliyiz. Ben buradan hiç hoşlanmadım,” diyen Tracey Cass’e sokuldu. Cass, kız kardeşinin titrediğini hissedebiliyordu ama zaten üzerindeki kısıcık şort ve tişörtle çıplak sayılırdı.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben de gitmek istiyorum,” dedi Cass. “Antonio on beşinci yüzyılın ortalarında. Burada değil.”

“Haklısın. Burada değil.” Sesi hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

Cass teskin edici bir şekilde, “Sorun yok. Onu bulacağız. Babanın topladığı evrakları iyice bir taramalıyız,” dedi. Sonra da, “biz” dediğini fark etti.

“Haklısın. Yapacak çok iş var.” Antonio döndü ve Cass’in gözlerinin içine baktı. “Yardımların için gerçekten de müteşekkirim, Cassandra.”

Cass onu net bir şekilde görmeyen ve gülümsemeden ona öylece baktı. “Aslında bu benim için şereftir,” dedi. Sözcükler dudaklarından dökülüvermişti. İçinde bulundukları tuhaf şartlar bir kenara bırakıldığında söylediği gerçektir.

Sonra, “Gidelim mi?” derken Antonio ışığı son mezardan birden çevirdi.

Cass, “Kesinlikle,” dedi.

Antonio’nun gözleri üzerine çevrildi ve bu kez bakışları kenetlendi.

Ve Cass nihayet ona baktığında kalbinin deli gibi attığını, dizlerinin bağının çözüldüğünü ve içinin eridiğini kabullenmek zorunda kaldı. *Kahretsin*.

“Teyzemle babanın sevgili olduklarını biliyor muydun?” diye sordu Tracey yüksek sesle.

Cass birden arkasını döndü. Antonio'nun da gerildiğinin ve başını ona doğru çevirdiğinin farkındaydı. Kız kardeşi pis pis sırıtıyordu.

Cass söylediklerini yanlış işitmediğinin farkındaydı peki ama Tracey bunu nereden biliyordu?

Tracey kollarını göğsünde kavuşturup ikisinin karşısına dikildi. Yüzünde çirkin bir ifade vardı. "Catherine teyzenin sana anlattıklarına kulak misafiri oldum, Cass." Cass'e gülümsedi. Bu soğuk, tehditkâr bir sırıttı. "Siz ikiniz ne kadar de ilginç, dur hayır *büyüleyici* bir konuşma yaptınız öyle."

Cass'in kalbi bir an durdu. Şakaklarından aşağı ter boşanıyordu. "Trace, lütfen yapma." Tracey ne kadarını duymuştu? Ne kadarını biliyordu? Antonio ve Cass'i incitmek için Catherine teyzeyi kurban edemezdi herhalde?

"Onlar sevgili olmuşlar." Tracey Antonio'ya baktı. "Hem de tam burada, Casa de Suenos'ta."

Antonio ona bakakaldı. Cass hemen ona doğru bir adım attı ve Antonio'nun suratının kireç gibi bembeyaz kestiğini gördü. Hiç düşünmeden, ona doğru uzandı, elini buldu ve sıkı sıkı tuttu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Antonio konuşamıyordu.

Sonra Cass kız kardeşine baktı. "Bunu yapabildiğine inanamıyorum," dedi buz gibi bir sesle.

Tracey omuzlarını silkti. "Catherine teyzenin ne müthiş bir hikâyesi var. Değil mi, Cass?"

Antonio elini elinden çekmeden önce, Cass onun ne kadar gerildiğini hissetti. Şüphelerinde haklı çıkmıştı, Tracey her şeyi duymuştu. Cass bundan emindi. Kız kardeşini ezip geçmek istemişti, ilgi görmek isteyen ve o ilgiyi görmek için bildiği tek yolu kullanan bir çocuktan farkı yoktu. Ancak bundan da öte, onun daha başka şeyleri ağzından kaçırmasına mani olması gerekiyordu. Cass, "Bilemem," diye yalan söyledi. "Bence buradan çıkmalıyız, Antonio?"

Bakışları Tracey'den Cass'e kaydı. Cass'e bakarak yavaş yavaş, "Sevgili olduklarından şüphe ediyordum," dedi. "Öldüğünde teyzenin

burada olduğunu öğrendiğimde bunu tahmin etmiştim. Annemin ondan ne kadar nefret ettiğini öğrendiğimde.”

Cass hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Umarsızca, “Üzgünüm,” diye yineledi.

Antonio ona çok sert bakıyordu. “Benden ne saklıyorsun?”

Cass gerildi. Ve tam verecek bir yanıt arandığı sırada, kalbi deli gibi çarparken tepelerinde anıt mezarın kapısının güm diye kapandığını işitti.

Zifiri karanlıkta orada mezarların arasında kalakalmışlardı.

DOKUZ

CASA DE SUENOS, İKİNCİ ÖĞLEDEN SONRA

“Kapı!” diye bağırdı Tracey panikle. “Ya içeride kilitli kaldıysak?”

Cass Antonio’nun yanında duruyordu. Kendi gözlerinin de fal taşı gibi açıldığını ve Tracey gibi paniklemiş bir halde Antonio’ya döndü. Karanlıkta yüzündeki ifadeyi seçmek zordu. “O kapı mıydı?” Sesi kendisininmiş gibi çıkmıyordu; çok tizdi.

“Sanırım. Sakin olun. İçeride kapana kısılmadık.” Bunu sakin ve kati bir sesle, inanılmaz derecede teskin edici bir şekilde söylemişti.

Tıpkı oraya ilk girdiklerinde yaptığı gibi yanlarından geçiyordu. Cass bir anlığına donup kaldı, aklımdan, *Biri kapıyı kapattı*, diye geçiyordu.

Daha sadece birkaç saat önce kalenin civarında birinin dolanması gibi miydi?

Tracey, “Biri kapıyı kapattı,” diye fısıldadı, birden yanma gelmişti ve Cass’in aklından geçenleri yüksek sesle dile getirmişti. “Ve biz bu lanet ölülerle burada aşağıda kapana kısılp kaldık.”

Cass bunu yadsımak, ona bunun rüzgârın işi olması gerektiğini söylemek için ağzını açacak oldu. Ama rüzgâr filan yoktu ve hepsi de bunu gayet iyi biliyorlardı. “Ölülerin arkasından konuşma,” dedi.

Cass ve Tracey birbirlerine baktılar. Kız kardeşinin yüzü aile kabininin karanlığında beyazları çarpıcı derecede parlayan gözleri hariç daha bir soluk görünüyordu. Sonra da Antonio’nun peşinden gittiler.

Antonio basamakların tepesinde, ağır kapıyı itmekle meşguldü. Cass kapının açıldığını gördüğünde neredeyse düşüp bayılacaktı. O ve Tracey yine birbirlerine baktılar, sonra da telaş içinde merdivenleri tırmanıp dışarı çıktılar.

Antonio orada durmuş onları beklerken gözleriyle etrafı tarıyordu. Onlara gülümsemedi. Kapıyı kapatırken, “Eve dönmeye hazır mısınız?” diye sordu. “Yarın buraya yeni bir asma kilit takacağım.”

Cass kalbinin hâlâ deli gibi attığını fark etti. Aynı zamanda etrafı inceliyordu ama kimsecikler yoktu. Ayrıca manastırın önüne park etmiş tek bir araç vardı. “Görünürde tek bir kişi bile yok,” diye mırıldandı.

Antonio’nun bakışları birden ona çevrildi ve sanki onu delip geçiyorlardı.

Cass bunu nasıl ifade ettiğinin farkına o an vardı.

Merdivenlerden telaşa inip anıt mezardan uzaklaşırlarken Tracey, “Kapıyı kim kapattı?” diye sordu.

Mezarlığın içinde hızla ilerlerlerken Cass, Antonio’ya şöyle bir baktı. Antonio yanıt vermedi. “Neyse,” dedi olabildiğince kaygısız bir sesle, “belki de aniden rüzgâr çıkmıştır.”

Tracey olduğu yere çakılıp kalırken birden ağzı bir karış açık ona bakakaldı. “Sen de entelektüel diye mi geçiniyorsun? Ortada bir meltem bile yok, kapı da yeterince ağır. Hem de çok ağır. Birinin onu kapatmış olması gerekir ve bunu sen de biliyorsun.”

Cass ne diyeceğini bilemedi. Aslında ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Ama Tracey haklıydı. Birisi kapıyı kapatmıştı; bunun başka bir açıklaması olamazdı. Cass adımlarını yavaşlattı ve tekrardan etrafına bakınmaya başladı.

“Oyalanmayalım,” diye mırıldanan Tracey yanından geçip gitti. Ama dönmüş Cass’e bakıyordu ve dizi yüksekliğinde dümdüz bir mezar taşına çarptı. Acı bir çığlık attı.

Cass ona döndüğünde Antonio ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Tracey o küçük gri mezar taşından bir adım geriye doğru atıp yüzüne düşen saçlarını çekti. Cass ellerinin titrediğini gördü.

Cass hemen yanma koşup, “İyi misin?” diye sordu.

Brenda Joyce

“Sadece dizim sıyrıldı. Şu lanet yerden çıkalım artık. Bu mezarlık tüylerimi ürpertiyor.”

“*Por Dios!*” dedi Antonio, şoke olmuştu.

Cass ona döndü.

Taşın üzerine eğilmişti. “Cassandra.” Sesindeki şoke olmuşluğun yerini heyecan almıştı.

Ve Cass anladı. “Isabel mi?” diye haykırdı.

“Gel.” Çömelmiş direkt hece taşına bakıyordu.

Cass de yanma çömeldi. Mezar taşının kitabesi İspanyolca olarak kazınmıştı ancak Isabel de la Barca ismi ve 1535-1555 tarihleri gayet okunaklıydı. “Ah, aman Tanrım!” diye bağırdı Cass, o kadar heyecanlanmıştı ki Antonio’ya yaslanmış olması umurunda değildi.

Antonio da bunun farkında değil gibiydi. Okudu, sesi tuhaf bir şekilde cınlıyordu,

“ISABEL DE LA BARCA BURADA YATMAKTADIR.

DOĞUM, 1535 ÖLÜM 1555

SUSSEX KONTU JOHN DE WARRENNE’İN YEĞENİ VE
PEDRAZA KONTU ALVARADO DE LA BARCA’NIN KARISI
TANRITANIMAZ VE İFFETSİZ BİR KADIN.

TANRI RUHUNU AFFETSİN,
HUZUR İÇİNDE YATSIN.”

Cass yerinden kıpırdayamadı.

Antonio da öylece kalakalmıştı.

Sonra yavaş yavaş bakışları buluştu.

GATWICK HAVALİMANI – AYNI GÜN ÖĞLEDEN SONRA

Ne yapıyordu? Destek almak için Celia’nın eline sıkı sıkıya yapışmış bir halde ilerlerken Catherine bunu düşünüyordu. İki kadın da sıradaydılar,

bir Boeing 747'nin koridorunda yavaş yavaş ilerleyerek koltuklarını arıyorlardı. Catherine, hayatında ilk kez baston kullanıyordu. Hâlâ bitkin hissediyordu.

Ne yaptığını *saniyordu*? Fikrini değiştirip geri dönmesi için artık çok geçti.

“Buyurun, Leydi Belford, yerimiz burası,” dedi Celia neşeyle. Catherine’le birlikte gelmekte ısrar etmişti. Oysa Catherine kendisine eşlik edecek birine ya da bir dosta ihtiyacı olmadığına directmişti. Ancak sonunda, o her zamanki kararlılığına ve irade gücüne sahip olmadığından Celia’ya boyun eğmişti.

Ve elbette Celia da buna çok mutlu olmuştu. İnsanlara sonsuza dek tavır koyabilecek tipte biri değildi.

Catherine *business class*’ta pencere kenarına geçti, bir oh sesiyle yerine oturdu.

Ancak bu rahatlama sadece fiziksel türdendi. Hâlâ çarpıntısı vardı. Hatta bu durum onu hayli rahatsız ediyordu.

Hemen yanındaki koltuğa oturmuş olan Celia, “İyi misiniz, Leydi Belford?” diye sordu.

Catherine zar zor gülümseyebildi. Başıyla onayladı. “Teşekkür ederim, tatlım.”

Celia ona bakarken gülümsedi ancak o içtenlikli bakışlarından endişe akıyordu.

Catherine iç geçirip, *Ben bu işler için artık çok yaşlıyım*, diye düşündü. *Böyle bir kavgaya tutuşmak için çok yaşlıyım, geçmişle yüzleşmek için fazla ihtiyarım. Benim içime ne kaçmış olabilir ki?*

Ancak bu düşünceler aklından geçtiği anda farkındaydı.

Sorunun “ne”yle değil de “kim”le başlaması gerektiğini biliyordu. Pilotlardan birinin sesi hoparlörlerden duyulmaya başladığı anda gözlerini kapadı. Dediklerinin tek kelimesini bile duymadı.

O sırada geçmiş gözlerinin önünde dün gibi canlanmıştı, hayatı kristal kadar berrak ve nefes kesecek derecede capcanlı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Yaşayan anılar.

Et ve kan.

Unutmak istediği ancak unutulmaz olan anılar.
Bağışlanamazlardı da.
Uçak pistte ilerlemeye başladı.

6 Haziran 1966

Öyle bir suçluluk hissediyorum ki.

Eşi burada değil. Ben geldiğimde burada değildi. Kıskançlığı yüzünden iki oğlunu alıp Sevilla'daki annesine gitmiş. Eduardo'nun telefonlarına ne cevap veriyor ne de onu geri arıyor.

Ben bunları yazarken o aşağıda bir şişe Rioja açıyor. Bütün bunlar nasıl oldu? Biz, benim bu villaya geldiğim ilk gece nasıl sevgili olduk? Peki, şu an böyle bir utanç ve suçluluk duyarken bile nasıl olup da bu yatakta uzanıp onu düşünüp, onun tadına varıp, onu arzulayabiliyorum?

Öyle ki canım yanıyor...

Hem ben kocamı seviyorum. Sağlık durumuna rağmen ona hiç ihanet etmedim. Bu daha önce aklımın ucundan dahi geçmedi. şu andaysa bunu nasıl olup da yaptığımı bilmiyorum.

Hem aşık da değilim. Yani en azından Eduardo'ya. Çünkü kocamı seviyorum. Gerçekten.

Suçluluk, utanç, şehvet hepsi kafamın içinde cirit atıp bir atlıkarınca gibi dönüp durarak bana işkence ediyor, doğru düzgün düşünmemi engelliyorlar.

Evet. Hayır. Kal. Git.

Korkuyorum.

Kendimden ve tutkularımdan korkuyorum. Korkuyorum çünkü hayatımda ilk kez, iffetsiz, ahlaksız, kontrolsüz bir şekilde doğru ile yanlışı birbirinden ayırt edemiyormuş gibi davranıyorum. Ve bu evden korkuyorum.

Bazen ondan da korkmaya başladığımı düşünüyorum.

Ne de olsa son bir haftadır onun hayatının detaylarına gömüldük ve biz ona böyle bir son hazırlayan olayların akışındaki eksik parçaları bir yapboz gibi bir araya getirdikçe,

onunla aramızda yadsınamaz bir benzerlik olduğunu fark etmeye başladım. Bundan daha önce bahsetmedim ama aynaya baktığımda artık kendimi görmüyorum. Onu görüyorum.

Ve Eduardo'da onu görüyor. Çünkü dün gecenin bir yarısı uyanıp bana Isabel dedi.

Cip yolda deli gibi hoplayıp zıplayarak ilerliyordu. Cass arkada oturuyordu, cipin kenarına tutunmuş koltuğunda hareket etmemeye çalışıyordu; Tracey önde Antonio'nun yanındaydı, uzun saçları rüzgârda deli gibi savruluyordu.

Isabel de la Barca burada yatmakta... Tanrıtanımaz ve iffetsiz bir kadın... Tanrı ruhunu affetsin.

Cass hâlâ şoktaydı. Mezarını kaza eseri bulmuşlardı; 1555'te büyük ihtimalle kazığa bağlanıp yakılarak ölmüştü ve o zamanlar daha yirmi yaşındaydı.

Mezarlıktan ayrıldıklarından beri Antonio'nun da ağzını bıçak açmıyordu.

Cass öne doğru uzandı ve üstü açık bir cipte seyahat ettiklerinden, motorun gürültüsünü bastırabilmek için bağırması gerekti. "Buna inanabiliyor musunuz?"

Daha fazla bir şey demesine gerek yoktu. Antonio dikiz aynasından ona kısa bir süreliğine bakarak, "Onu kocasıyla bile defnetmemişler," dedi.

"Öldüğünde daha yirmi yaşındaymış," diye haykırdı Cass. "O portrede niye o kadar üzgün görüldüğüne şaşırmamak lazım." Cass, Isabel'in kaderinde ne yazdığını bilip bilmediğini düşündü. Bu da yüzündeki o hüznü ifadeyi açıklardı.

Tanrı aşkına. Kim bilir ne kadar yalnızdı ve korkmuştu.

Yirmi öyle genç bir yaştı ki...

"Siz ikiniz beni şaşırtmaktan asla geri kalmıyorsunuz," diye bağırdı Tracey, sonra da dönüp Cass'e baktı. "O ölümler evinde neredeyse canlı canlı mezara giriyorduk ve siz ikinizin düşünebildiği tek şey asırlar önce ölmüş olan bir kadın mı?"

Cass birden kendine geldi, heyecanının bir kısmı kaybolmuştu. Tracey haklıydı. "Antonio, belki de bugün biz kalenin oradayken çocuklar gerçekten de birini görmüştür," dedi Cass, elini oturduğu koltuğa yaslamıştı. "Kale buradan o kadar da uzakta sayılmaz, değil mi? Yani yürüyerek bile?"

"Hayır." Antonio yine ona dikiz aynasından baktı. Aynada bakışları bir anlığına buluştu. "Sayılmaz."

Güneşin o parlak ışığında belki de açık mavi polo yaka bir tişört giydiği için gözleri yemyeşil görünüyordu. Aklından, *Aferin sana, Cass*, diye geçirip kendine kızdı. O anda Antonio'nun gözlerini düşünmenin hiç de sırası değildi. Evin ferforjeden kapısı tam da karşılarında görünür hale geldiğinde ve arkasındaki ev ve bitişindeki şapel tamamen çorak, taşlık araziye bakan bir silüet olarak seçilmeye başladığında Cass, "Buralarda evsiz insanlar var mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Antonio, "ancak köyden ve kasabalardan ayrılmazlar."

Tracey dönüp ona baktı. Ve birden gözlerinin içinde tuhaf bir ışık belirdi, onları değiştirdi ve içlerini parıltıdı. Gözlerini tanınmaz hale getirmişti. Sonra da Cass'e gülümsedi.

Meydan okuyan ve üstünlük taslayan bir gülümsemeydi bu. Tracey'nin yüzündeki bu gülümseme de en az bakışları kadar Cass'e yabancıydı.

Cass anlayamadı. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ve bir dakika sonra, yanlış mı gördüm diye kız kardeşine baktığında o ifade yüzünden silinmişti.

Cass'in rahatlama anı çok kısa sürmüştü.

Tracey, "Gidip o lanet olası Isabel'i sinirlendirdik, ölüyü uyandır-dık, bence işte tam da bunu yaptık," dedi.

Cass neredeyse koltuğundan düşüyordu.

Tracey evin içinde Antonio'nun peşinde dolanıyordu. "Seninle konuş-malıyım," dedi.

Antonio ona yanıt vermeden kütüphaneye girdi.

Tracey ardından gitti, umarsızca aile kabristanında söylediği şeylerin ağzından hiç dökülmemiş olmasını diliyordu. Antonio'yu incitmek istememişti; onu seviyordu. Her şeyi berbat etmişti, hem de feci şekilde. Nesi vardı böyle?

Tracey dokunsanız ağlayacak bir haldeydi. İspanya'ya gelmesinin amacı sallantıda olan ilişkilerini tekrardan canlandırmaktı. O ana dek hiçbir şey yolunda ya da beklediği gibi gitmemişti. Geldikleri gün onu baştan çıkarmanın her şeyi yoluna sokacağını düşünmüştü ama düşündüğü gibi olmamıştı. Hem de hiç.

Tedirginliği gittikçe daha da artıyordu. *Bunların hepsi Cass'in suçu.*

Evin ön bahçesine açılan çift kanatlı kapılara doğru ilerlemesini izledi. Antonio sırtı dönük bir halde orada durmuş, o çirkin kahve-rengimsi araziye bakıyordu.

Onu kaybediyordu, yavaş yavaş ama kesinkes ve yaptığı, söylediği her şey onu kendisinden daha da uzaklaştırıyor gibiydi. Sonunda âşık olmuştu ama hep yanlış şeyleri söylüyor, yanlış şeyler yapıyordu ve bütün bunlar sonuç olarak kendisini ifşa etmekten başka bir işe yaramıyordu. Gerçeği ifşa edip duruyordu ki gerçek gayet çirkindi.

Tracey gözlerini sıkı sıkıya kapadı. Hâlâ kaçabilirdi; o anda kaçabilirdi ama bir şekilde, onu eskisinden daha da çok seviyordu ve çekip gidecek gücü kendinde bulamıyordu. Öyle korkuyordu ki çünkü kalmaya da cesareti yoktu.

Şu kız kardeşinden bir kurtulabilseydi.

Gözlerini kırıştırdı. Bütün bunlar Cass'in suçu diye düşünürken kendini yakalayıp zihninin ürettiği bu düşünceler karşısında şoke oldu ama ondan kurtulmak mı? Cass zaten pazartesi gidiyordu. Belki de Alyssa'yı da onunla geri göndermeliydi, ne de olsa Cass'in kızıyla birlikte olması anne olarak mükemmel olmayan yanlarını iyice gözler önüne seriyordu. Tracey tedirgin bir halde ellerini ovuşturdu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu kez bu ikilemden kolay bir kaçış yoktu.

Bu nasıl olmuştu?

"Antonio? Mezarlıkta söylediklerim için çok üzgünüm," derken Tracey çok pişmandı.

“Sahiden mi?” Antonio ona doğru dönüp gizemli ifadeyle yüzüne baktı. Tracey ansızın ne düşündüğü ya da hissettiğine dair en ufak bir fikri olmadığını fark etti.

Tracey dudaklarını ıslatıp ısırdı. Ona bunları uydurduğunu ve yalan söylemenin ona hiç zor gelmediğini söylemesi gerektiğini biliyordu ama ne tuhaftır ki artık dili kelimeleri ağzında çevirmeyi reddediyordu. Ağzını bıçak açmıyordu.

“Babam annemi çok severdi. Aslında, ona tapardı.” Antonio ona baktı. “İşte bundan en ufak bir kuşkum yok.”

Tracey konuşamıyor gibiydi. Sadece düşünebiliyor, içinden kendine sövüyordu.

“Ancak teyzenle bir ilişkisi olduğunu da biliyordum. Bunu ölürken itiraf etmemiş olsa da polis tutanaklarını gayet dikkatli bir şekilde okudum ve buna işaret eden bir sürü ipucu vardı.” Suratını ekşitti.

“Bu konuyu hiç açmamış olmayı dilerdim.” Tracey yanma gidip elini koluna koyup ona yaslandı. “Özür dilerim. Ben sadece...”

“Hiç durup düşünmüyorsun,” dedi geri çekilerek. “Çok düşün-cesizsin.”

Tracey donup kaldı. Kalbi bir an durdu. Ve tekrar atmaya başladı-ğında o acıyı hissetti, bu kocaman ve dayanılmaz bir şeyin tohumuydu.

Hiç kimse, en azından hiçbir âşığı karşısında durup kusurlarını bir bir döküp saymamış, şikâyet etmemişti.

Bunu bir tek kendisi yapmıştı.

Antonio, Tracey’nin yanından uzaklaştı.

Tracey, “Hayır!” diye haykırdı, hâlâ şoke olmuş bir haldeydi. Birden gözlerine yaşlar hücum etmişti.

“Üzgünüm.” Arkasını dönüp onu durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. “Tracey, sanırım en iyisi senin de pazartesi geri dönmen. Zaten daha en başında gelmemeliydin.”

Nefes alamıyordu. Ne demek istediğini anlamakta zorlanıyordu. Sadece duyduklarına inanamayarak ona bakıyordu.

“Benim yapacak işlerim var ve gidip Eduardo’ya bakmam lazım.” Antonio tam gitmek üzereydi.

Tracey yerinden kıpırdamadı. Aklı, kalbi, her şey tutulmuştu sanki. Hiç düşünmeden, “Eduardo mu? İş mi? Seninle konuşmaya çalışıyorum!”

Antonio irkildi.

Tracey de irkildi çünkü sesindeki şirretliğe kendisi bile şaşır-mıştı. Nesi vardı böyle? Ne oluyordu? Öne doğru atıldı. “Özür dile-rim. Antonio, bağışla beni. Seni seviyorum. Aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum! Lütfen bunu sana ispat etmem için bana birkaç dakika ver.” Ona uzanmaya çalıştı.

Antonio bileğini kavrayıp kendisine dokunmasına mani oldu. “Hayır.”

Tracey, Antonio’nun ses tonundaki o kararlılık ve yüzündeki ka-rarlı ifadeyi görünce şaşkınlıkla geriye çekildi.

Ona doğru uzanmaya çalışırken, “Lütfen beni gönderme,” de-diğini duydu. “Sana ihtiyacım var. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

Antonio sözünü kesti. “Bitti.” Yüzüne sert bir ifade oturdu. “Dün olanlar bir hataydı.”

“Hata mı?” Şoke olmuştu ve birden öfkelen-di. “Sana hayatının oral seksini yaparken hiç de şikâyet etmiyordun, Tonio.”

“Yapacak işlerim var,” deyip onu bir kenara attı. Sonra da ondan uzaklaşıp masasına yöneldi.

Antonio bazı dosyalar ve notları karıştırırken, Tracey onun o mükemmel profiline baktı. Sonra bir hışımla yanma gitti. Öfkeden deliye dönmemesi gerektiğini bildiği halde, dilinin bağı çözülmüştü ve dur durak bilmiyordu. “Ben burada duruyorum, neredeyse çıplağım, sana âşığım ve sen burnunu bir kitaba mı gömmek istiyorsun? Sen nasıl bir adamsın?” diye ona çıkıştı.

Antonio onun tiradına aldırmış etmeden masaya geçip oturdu ve bir not defterine uzandığı sırada defterin arasından bir fotoğraf kayıp yere düştü.

O yakut gerdanlık, belki de onun soyundan gelen Isabel’in takmış olduğu o gerdanlığın fotoğrafıydı.

Ve birden Tracey'nin gözünün önünde görüntüler belirmeye başladı, birlikte mezarın üzerine eğilen Antonio ve Cass, anıt mezarda omuz omuza dururlarken, Belford Evi'nde sergilenen gerdanlığa birlikte bakıp fısıldaşırlarken ki halleri gözünün önüne geldi.

"Nedeni Cass!" diye haykırdı.

Antonio dönen bir sandalyede oturuyordu ve birden Tracey'ye döndü, omuzları gerilmiş ve yukarı doğru kalkmıştı. "Ne dedin?"

"Bu kız kardeşim, Bayan Kitap Kurdu, Bayan Toprak Ana, Bayan Dikkatini Çekmek İçin Her Şeyi Yaparım'la ilgili Antonio, değil mi?" Tracey feci şekilde titremeye başladı. Hayatında daha önce bu kadar öfkelenmiş miydi? Bir kez olsun böyle bir hale geldiğini hatırlayamıyordu.

"Bunun kız kardeşinle hiçbir alakası yok," dedi Antonio. Ve bu kez birden ayağa fırlayıp odadan dışarı çıkıp onu orada öylece bir başına bıraktı.

Ancak Tracey onu duymamıştı bile. Aklından geçen tek şey, *Cass. Lanet olası Cass'ti*. Ve ellerini yumruk yapıp iyice sıktı.

Bu kez çok ileri gitmişti.

Cass çok ileri gitmişti.

Kız kardeşini ana salonun diğer yanında gördüğünde Cass, Alyssa'yı uyandırmak için yukarı çıkmak üzereydi. Tracey gözlerini dikmiş ona bakmakta olduğu için Cass bir an duraksadı. "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu usulca.

Tracey, "Evet," dedi.

"Tracey? Ne var?" Cass hemen öne atıldı. Öyle paniklemişti ki.

"Sen ne yaptın?" dedi Tracey huysuz bir halde. Mavi gözleri adeta ateş saçıyordu.

Cass kız kardeşinin kızgın olduğunu fark etti. "Ne oldu? Ben bir şey yapmadım."

"Yapmadın mı?" diye sordu Tracey. Sonra da, "Ondan uzak dur," diye ekledi.

Cass ona doğru ilerlerken birden durdu. "Ne?" Daha önce kız kardeşinin sesinin hiç bu kadar tehditkâr çıktığına şahit olmamıştı.

“Sen neden bahsediyorsun?” Ama Tracey’nin aslında tam olarak neden ya da kimden bahsettiğini biliyordu.

“Ne mi?” diye haykırdı Tracey alaycı bir şekilde. “*Sen neden bahsediyorsun* mu?” Antonio’yu elimden almaya çalışıyorsun. Sakın bunu inkâr etmeye kalkışma.”

Cass inanılmaz derecede gerilmişti. “Öyle bir şey yapmıyorum. Bu çok komik,” Ama... yapıyordu, değil mi?

Tracey, “Yalan söylüyorsun,” deyip üzerine yürüdü.

Cass şoke olmuş bir halde geriye doğru bir adım attı. “Senin ilişkilerine asla karışmadım ve Antonio’yla sorunlarınız varsa, bu konuda beni suçlama.”

Tracey onu hızla geriye doğru iterken daha bu sözlerin hepsi ağzından dökülmemişti bile. Cass geriye, duvarlara doğru savruldu. Bu yaşadıklarına inanamıyordu. Korkmuştu da.

Çünkü gömleğinin yakasına yapışmış olan bir seksen boyundaki kız kardeşi ona tepeden bakıyordu. “Zaten en başından beri İspanya’ya bunun için gelmek istemiyor muydun? Benim kötü gözükmem için?”

“Hayır, asla. Tracey, kes şunu,” diye bağırdı Cass.

Tracey, Cass’i tuttuğu gibi duvardan çekip ittirip kaktırmaya başladı. Cass sonunda ana salonun ortasına geldi ve elleri ve dizleri üzerine taş zemine kapaklandı. Sonra Tracey’nin geldiğini duydu.

Cass çömeldi, başını kaldırıp baktı. Kız kardeşinin aslında ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemişti. Ona, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı. Ancak Tracey’nin otokontrolünü tamamen kaybettiğini, anlık ve geçici olarak çıldırmış olabileceğini de düşündü.

Tracey, “Senden nefret ediyorum,” diye bağıırıp Cass’i tekmeledi.

Cass yan tarafa yuvarlanmaya çalıştı. Ama Tracey’nin ayağı yine de çenesine geldi ve sadece sandalet giyiyor olmasına rağmen Cass’in yine de canı yandı. Bir an nefesi kesilir gibi oldu, eliyle yüzünü kapatmaya çalıştı, birden nasıl bir tehlike içinde olduğunu anlamıştı.

Kendisinden çok daha iri olan kız kardeşi dengi değildi. Tracey öfkeden deliye dönmüş, çıldırmıştı.

Tracey öne doğru eğilip dibine girdi. “Beni duydun mu?” diye haykırdı.

Cass şoke olmuş bir halde, korkarak ona baktı. Daha önce kız kardeşini hiç bu halde görmemişti. Aslında, Tracey kendisi gibi de görünmüyordu. Tuhaf, öfkeden deliye dönmüş bir kadın gibi görünüyordu.

Tracey, Cass'e doğru eğilip, "Senden hep nefret ettim," diye haykırdı.

Ve Cass gözlerinin içine bakınca ona inandı ve belki de işte o anda içinde bir şey öldü. "Ama biz kardeşiz," diye fısıldadı. "*Sen benim kız kardeşimsin.*"

Tracey ona baktı ve gözü Cass'in yanağına kayd, Cass orada bir çizik olduğunu tahmin etti ve birden gözlerindeki o aç, çirkin ışık sönmeye başladı.

Cass yavaş yavaş ayağa kalktı. Dizlerinden biri kanıyordu. "Sen benim kız kardeşimsin. Seni daima seveceğim, Trace, ne yaparsan yap, ne dersen de."

Tracey'nin yüzündeki ifade yavaş yavaş değişmeye başladı. Öfke kayboldu, sadece şaşkınlık kaldı. Sonra dehşet o anda yaşandı. Geriye doğru birkaç adım attı, gözlerini Cass'den alamıyordu. "Aman, Tanrım," dedi. "Aman Tanrım, ben ne yaptım?"

Cass kendini kucakladı, gözlerine ansızın yaşlar dolmuştu. "Beni dövdün," diye yineledi. "Bana nasıl tekme atabildin?"

Tracey geriye doğru sendelerken başını iki yana salıyordu. "Bilmiyorum. Kafam çok karışık, düşünemiyorum, özür dilerim, bilmiyorum!"

Cass nefes almaya çalıştı, nasıl nefes alınacağını unutmuştu. İşte o anda ne kadar dehşete düşmüş bir şekilde titremeye başladığını fark etti.

Ama Tracey başını iki yana sallamaya devam ediyordu. Yüzünden kan çekilmişti ve arkasını dönüp evin ön kapısından dışarı fırladı.

Cass ağladığını düşündü ama emin olamıyordu.

Onun peşinden gitmesi gerektiğini anladı ama kıpırdamadı. O vahşi sahne beyninde dönüp duruyordu. Cass gözlerini kapadı. O birkaç dakika süren şiddet anları boyunca Tracey onu öldürmek istemişti.

Cass bundan emindi.

Yatak odalarına girdiğinde Cass, Alyssa'yı yatakta huzursuz bir halde bir o yana bir bu yana dönerken buldu.

Kendini biraz olsun toparlamıştı ancak bunu kendisine Tracey'nin kesin öfkeden deliye döndüğü için böyle davrandığını söyleyerek yapmayı başarmıştı. Aslında, bırakın onu öldürmeyi, öz kız kardeşine zarar vermek istemiş olmazdı. Bu çok *komik* olurdu. Her ne kadar farklı olsalar da birbirlerini seviyorlardı. Cass o şirret, gaddar kadını hayal etmiş olmalıydı.

İspanya'ya gelmek hata olmuştu.

Buna fazla kafa yormamaya çalışarak kâbus görmekte olduğunu tahmin ettiği yeğenin yanına koştu. Alyssa ufak tefek inilti çıkarıyordu. "Uyan, tatlım," dedi Cass alnını okşayarak. Ancak çenesinde Tracey'nin vurduğu yer hâlâ acıyordu. "Uyan, Alyssa. Kâbus görüyorsun, hepsi bu."

Alyssa'nın gözleri açıldı. Fal taşı gibi açılmış, korkmuş gözlerle boş boş Cass'e baktı. "Hayır!"

"Tatlım, benim, Cass teyzen."

Alyssa ona bakıp yüksek sesle iç çekti. "Ah, teyze... Cass teyze! Yaralanmışsın!" diye bağırdı, artık tamamen ayılmıştı.

"Ben iyiyim, sadece bir sıyrık," dedi Cass.

Korkunç görünüyor," dedi Alyssa. "Ne oldu?"

Cass bir şey demedi. Hâlâ şokta olduğunu fark etti ve her ne kadar mantığını devreye sokmaya ve derin nefes almaya çalışsa da bir işe yaramayacaktı. Dürüst olması gerekirse, Tracey gayet dengesiz görünüyordu. Cass yeğenini avutmak için, "Düştüm. Endişe etme," dedi.

Yedi yaşında bir çocuk olarak kanlı detaylarla ilgilenen Alyssa, "Cass teyze, dizin de kanıyor," dedi.

Cass, "Kötü düşmüşüm, ha?" dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Ben iyiyim, tatlım." Kollunu yeğenin omzuna attı. Onun dikkatini dağıtmak için, "Peki ne görüyordun? Ben içeri girdiğimde bir sürü ses çıkarıyordun. Kâbus mu görüyordun?"

Alyssa dudağını ısırp başıyla onayladı. Omzundan geriye arkalarına bakarak Cass'e sokuldu. "Cass teyze, *öyle* kötü bir rüya gördüm ki. Burayı hiç sevmedim. Eve gitmek istiyorum," dedi.

Cass ona baktı, buna hiç de şaşırmamıştı.

Alyssa, "En çok da bu evden nefret ediyorum!" diye içini döktü.

Cass hayrete düşmüştü. Yeğeni öyle histerik bir çocuk değildi. Aslında, Cass endişelendi çünkü Alyssa genelde kendi kendine yeten, az konuşan bir çocuktur. Ama artık öyle olmaktan çıkmıştı. Cass o güne değin onu hiç bu kadar sinirleri bozuk bir halde görmemişti.

Cass kolunu ona sardı ve bunu yaparken bile Tracey'yle yaşadıklarını düşünüyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. *İspanya'ya gelmek bir hataydı.* Artık bunu kesinkes biliyordu.

Temkinli bir şekilde, "Buradan neden nefret ediyorsun, tatlım?" diye sordu. Cevabın kendisiyle kız kardeşi arasında tırmanmakta olan gerilime dair bir şeyler olacağından emindi. Çocuklar bu türden ailevi dinamikleri ilk sezenler olurlardı. Tanrıya şükürler olsun ki Alyssa, Tracey'nin onu itip tekmelediğine şahit olamamıştı.

Alyssa'nın cevabı, "Cass teyze, sen hayaletlere inanıyor musun?" oldu ve bunu fısıldayarak söylemişti.

Tam o sırada yatağın ucunda duran pembe çocuk kotunu eline almış olan Cass bir an kalbi duracak sandı. "Elbette hayır," diye yalan söyledi. Alyssa neden böyle bir soru sormuştu ki.

Bir çanın çınlaması kadar net bir şekilde, mezarlıktayken kapının kapanışı kulağında yankılandı.

Alyssa o sıska kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de inanmıyorum," dedi kararlılıkla.

Cass yeğenine tebessüm etti. Ancak bu zoraki ve temkinli bir gülümsemeydi. "Tatlım, bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum." Alyssa gerçekten de şaşkına dönmüş gibiydi ama yine de kaygılı görünüyordu. "Belki de bu ev, bu kadar büyük ve eski olduğu içindir. Aynı zamanda da soğuk." Titredi. "Sen üşümüyor musun, Cass teyze? Ben burada hep üşüyorum. Buradan gerçekten de nefret ediyorum. Annemin kalmak istediğini biliyorum ama sence biz geri dönebilir miyiz?"

Cass'ın kalbi durup tekrar atmaya başladı sanki. "Ben pazartesi günü dönüyorum. Belki annen benimle birlikte eve dönmene izin verir." Vermeyeceğini biliyordu ama çocuğu avutmak istiyordu. Bu yüzden de, "Benimle geri dönmeni çok isterim, tatlım. Ama bu annene kalmış. Bu ikinizin çıktığı bir tatil," dedi.

Alyssa başıyla onayladı ama çok mutsuz görünüyordu.

Az önce aşağıda salonda neler olduğunu düşününce Cass, Alyssa'yı burada annesiyle bırakma fikrine dayanamadı. "Biliyor musun," dedi kotunu ona uzatırken olabildiğince sakın bir sesle, "Belford Evi de eski, Alyssa ama sen orada mutlusun."

Alyssa kotunu giymeden önce bir an durup Cass'e baktı. "Belford Evi farklı," dedi.

"Neden? Neden farklı?"

Alyssa duraksadı. "Daha farklı *geliyor*, Cass teyze. Orası çok *hoş* bir ev. *Mutlu*. Hem orada burada olduğu gibi kâbus görmüyorum." Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Yalnız uyumak istemiyorum, Cass teyze."

Cass yeğeninini saçlarını okşayıp, "Sadece bir kâbustur," diyerek onu avutmaya çalıştı. Ancak aklından şöyle tuhaf bir düşünce geçti: Bir yerlerde belki de bir *talk show*'da bir medyumdan çocukların yetişkinlere göre bazı "varlıkları" görmeye daha yatkın olduğunu duymamış mıydı? Hem Alyssa da haklı değil miydi? Burası çok mutsuz bir evdi. "Hem ben seninle uyuyorum ya, unuttun mu?" dedi.

Alyssa mahzunlaşmıştı. "Sen burada olmayacaksan ben yarın siestaya yatmak istemiyorum."

"Tamam." Cass yeğeninini elini tuttu ve birlikte yatak odasından dışarı çıktılar. "Gördüğün rüya hakkında konuşmak ister misin? Bunun bir faydası olur mu?"

"Bilemiyorum. O kadar gerçektir ki. Çok güzel bir kadın vardı ve kulağıma bir şeyler fısıldayıp duruyordu. O kadar güzeldi ki ama beni korkuttu, çok kötü ve nefret doluydu."

Cass ona bakakaldı, Isabel'in yüzü gözlerinin önünde gelmişti. Kendisine bunun gülünç olduğunu söyledi. Alyssa'nın kâbusuyla soy-larından biri arasında bir bağ olamazdı. Alyssa onların bu kişi hakkında konuştuğunu duymuş olabilirdi ama portresini hiç görmemişti ve herhalde rüyasında onu görüyor da olamazdı." Durdu. "Hepimiz çok tuhaf rüyalar görürüz, Alyssa. Genelde bir anlama gelmezler."

"Bu hanım senin o çok sevdiğin filmlerdeki gibi giyinmişti, Cass teyze. Onu neden rüyamda göreyim ki?"

Birbirlerine baktılar. “Üzerinde ne vardı?” diye sordu Cass temkinli bir şekilde.

“Kocaman bir eteği olan uzun kırmızı bir elbise, boynunda da kabarık dantelden bir yakalık var. Elbisesinin böyle puf puf kolları vardı ve boynunda da bir kolye vardı, tıpkı annemin Sotheby’sden evimize getirdiği gibi bir şey.”

Ve Cass duyduklarına inanamadı. Kendine Alyssa’nın o resmi davette sergilenen yakut gerdanlığı görmüş olduğunu hatırlattı. Cass ona gerdanlığı bizzat göstermişti. Ve Cass Alyssa’yı kesinlikle bir sürü müzeye götürmüştü. Alyssa mankenlerin üzerinde ve sanat eserlerinde on altıncı yüzyıldan kalma kıyafetler görmüştü. Ancak daha erken ya da geç dönemlerin de kıyafetlerini görmüştü. *Hayır*, diye düşündü Cass. *Bu sadece bir tesadüften ibaret.* “Peki, yüzü nasıldı?” diye sordu yavaşça.

“Çok acık renk tenliydi, mavi gözleri vardı, saçları da sarıydı ama kızıl değildi,” dedi Alyssa açık açık. “Cass teyze, neden o kadar şaşırdın?”

Cass bir şey diyemedi. Durmuş öylece yeğenine bakarken, *Bu nasıl mümkün olabilir?* diye düşünüyordu. Alyssa neden Isabel de Warenne’i rüyasında görsündü ki? Bu rüya zihinsel bir tür telepati olabilir miydi? Alyssa Cass’in bu konudaki takıntısını mı alıyordu? Ne de olsa Alyssa Isabel’in portresini hiç görmemişti.

Isabel onu çok korkutmuştu.

“Sen bu hanım kim biliyor musun? Adını biliyor musun?” diye sordu Cass.

“Hayır, ama bir daha onu rüyamda görmek istemiyorum,” dedi Alyssa net bir şekilde.

Cass derin bir nefes aldı. “Ne diyorsun? Birden çok kez mi rüyana girdi?”

Alyssa gözleri yaşlı bir şekilde başıyla onayladı. “Dün de onu gördüm, Cass teyze. Korkuyorum. *Onu bir daha görmekten çok korkuyorum.*”

Cass yerinden kıpırdıyamadı. Tekrar hareket edebilecek hale gelmesi biraz zamanını aldı ve sonra da yeğeninin elini tuttu. “Şey,” dedi boğuk bir sesle, “sadece bir kâbustu.”

“Biliyorum,” dedi Alyssa. Sonra da, “Ben acıktım.”

Ama Cass durmuştu. Fakat konuşurken bile, aslında bunu gerçekten de bilmek istemiyordu. “Alyssa. Kulağına fısıldadığını söyledin. Ne dediğini hatırlıyor musun?”

Alyssa’nın rengi ruhsarı soldu. “Evet.”

Cass o kara gözlerindeki bakıştan hoşlanmamış bir halde ona baktı. “Tatlım?”

“Aynı şey. Hep aynı şeyi söylüyor. Şöyle diyor, ‘Artık annen ben olacağım.’”

Cass, Alyssa’yı Alfonso’nun gözetiminde Eduardo’yla birlikte mutfakta çikolatalı süt içip son gördükleri filmler hakkında sohbet eder bir halde bıraktı. Endişelenmeye başlamıştı. Saat yedi buçuktu; Tracey henüz dönmemişti. Yaklaşık bir saat önce evden çıkıp gitmişti.

Ana salonda, Cass ön kapıya doğru gidip kapıyı açıp dışarı bakındı. Görünüşe göre Antonio cipi garaja park etmişti ve dışarıda sadece Cass’in kiraladığı araç vardı. Garaj yolu evi çevreleyen duvarlara ve giriş kapısına kadar az bir mesafeydi. Hem garaj yolu hem de ötesindeki yolda hiç kimse yoktu. Bu engebeli, çorak arazi göz alabildiğine uzanıyordu ve sonunda uzaklardaki sıradağlar ve bulutsuz gökyüzüyle birleşiyordu. Isı nihayet azalmaya başlamıştı. Güneş hâlâ ortalığı kasıp kavuruyordu ama yavaş yavaş batmaya başlamıştı.

Tracey neredeydi? Nereye gitmiş olabilirdi? Peki ya Cass Alyssa’nın kâbusu hakkında ne düşünmeliydi?

Hiçbir şey, dedi kendi kendine. Bu sadece bir rüya ve oldukça da manasız.

Ne olursa olsun, Castilla’ya gitme...

O geri döndü...

Babasını ben öldürdüm...

Cass tekrar eve öndü. Tuhaf bir şekilde huzursuz hissediyordu. İspanya’ya kız kardeşiyle arasını düzeltmek ve Alyssa’yı geri getirmek için gelmişti oysa Tracey kısa bir süre önce ona saldırmıştı ve Cass ahlak ve sağduyuyu bir kenara bırakmış, Antonio de la Barca’ya ilgi duyuyordu. Cass başında yoğun bir baş ağrısı hissetti. Peki ya teyzesinin

yaklaşık otuz sene önce Castile’de olduğu sırada bir adamın hunharca ölümüne sebebiyet vermiş olduğunu itiraf etmesi ve kız kardeşinin yaklaşık bir saat kadar önceki davranışı ne olacaktı? Tracey şiddet eğilimli, mantıksız ve tehlikeliydi. Aralarında bir bağlantı var mıydı?

Cass başını iki yana sallayıp düşüncelerini dağıtmaya çalıştı ancak Antonio’nun evinin birkaç fotoğrafını çekmeden önce ondan izin almanın daha akılcı olacağını düşündü. Birkaç dakika sonra onu kütüphanede çalışma masasının üzerine eğilmiş, kemik çerçeveli gözlüğü burnundan aşağı kaymış bir halde buldu.

Onu bölmekten nefret ediyordu. Kendini o kadar kaptırmış görünüyordu ki. “Antonio? Tak, tak.” Ona bakıp gülümsedi. Ve bir anlığına Tracey’nin iyi olup olmadığını düşündü.

Bilinçaltında yatan bir nedenle Antonio’yu kız kardeşinin elinden almaya mı çalışıyordu?

Antonio başını kaldırıp ona baktı. “Buldum...” Durdu. Birdenaya fırladı. “Ne oldu?” diye sordu hiddetle.

Cass başını kaldırıp onun ela gözlerine baktı. Bakışlarını ondan kaçıramadı.

Ve bir anlığına Tracey’nin haklı olduğunu düşündü. Bu adamı istiyordu, onun için her şeyi yapardı ve bütün bunlar çok yanlıştı.

“Yüzüne ne oldu?”

“Ben... Kapağı çarptım.” Cass’in yüzü kızardı ve geriye doğru adım attı. O anları bir daha asla aklına getirmemeliydi.

Antonio ona inanamıyormuş gibi baktı.

Cass dudaklarını ıslattı. “Evinin fotoğraflarını çekmeme izin verirmisin?” Kalbi deli gibi çarpıyordu. Büyük salondaki o olaydan sonra Antonio’nun kız kardeşine ait olduğunu daha da iyi biliyordu. Kendini kontrol etmek zorundaydı.

Antonio yüzündeki o sıyrığa biraz daha baktı. “Elbette.”

“Harika,” dedi Cass. Pencere kenarına gidip dışarı baktı. Tracey hâlâ ortalıklarda yoktu. Nerede olabilirdi ki?

“Sorun nedir?”

“Bu yakınlarda Tracey’yi gördün mü?” diye sordu endişeyle.

“Yaklaşık bir iki saat önce.”

Cass, Antonio'nun gözlerini dikmiş ona baktığını biliyordu; yavaş yavaş ona döndü. Bakışları bir an buluştu, sonra hemen gözlerini kaçırdılar. "Tracey ve ben feci şekilde kavga ettik. Keşke nerede olduğunu bilsem? Umarım dışarılarda dolanmıyordur, bu hiç de ona göre bir şey değil."

Antonio ona daha da bir kaygıyla bakıyordu. "Biz de tartıştık," dedi sonunda.

Tepesinin taşı atmış olmalıydı. Tracey'nin böyle nefret saçmasına şaşırmamak gerekirdi, suçu kendinde değil de başkasında aramakta o kadar iyiydi ki. "Ah?"

Antonio sadece ona baktı, açıkça görüldüğü üzere ona tartışmalarının ayrıntılarını anlatmaya hazır hissetmiyordu. Ama pencereye doğru ilerleyip dışarı baktı.

İşte o sırada, Cass'ın aklından kabristandaki olay geçiyordu. Onun yanına gidip koluna dokundu. "Antonio."

Bakışları buluştu.

"Kız kardeşim feci bir halde," dedi. "Darmaduman olmuş durumda ama... o kötü biri değil. Gerçekten de değil."

"Büyümesi gerekiyor," derken bakışları yüzündeydi ve samimiydi. "Her zaman onun dediği olamaz ve hayal kırıklığıyla da başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor. O bir çocuk. Kafasına estiği gibi davranan, düşüncesiz ve şımarık bir çocuk." Dönüp tekrar dışarı baktı. Gözlerinden karanlık bir gölge geçti.

Cass söyledikleriyle tamamen hemfikirdi. Ancak böyle hissediyorduyorsa onunla neden çıkmıştı? Belli ki artık ortadan kaybolmuş olması hakkında da kaygılanmaya başlamıştı. "Mezarlıkta söyledikleri için çok özür dilerim."

Antonio gerildi. "Beni incitmek istedi. Aslında, bunu anlayabiliyordum. Anlayamadığım şu, Cassandra, sen." Dönüp Cassandra'ya baktı.

Cass gerildi. Neden bu konuyu açmıştı ki?

"Teyzenle babam hakkındaki gerçeği bana ne zaman söyleyecektin?"

Cass bir an tereddüt etti. "Bana bir anlamı varmış gibi gelmemişti. Seni incitmek istemedim. Babanı kaybettiğinde o kadar küçükmüşsün

ki, hem onunla geçirdiğin o kısa zamandan kalma hatıraların senin için değerli olduğunu düşündüm.”

Antonio bakışları delip geçiyordu. “Benden hâlâ ne saklıyorsun?”

Cass başını iki yana sallarken kalbi deli gibi çarpmaya başladı. O anda, Antonio tarafından böyle köşeye sıkıştırılmayı hiç istemiyordu. “Tracey başka bir şey dedi mi?” diye sormak zorunda kaldı.

Antonio başını öte yana çevirdi. “Hayır.”

Antonio bir şeyler saklıyordu. Cass bundan emindi. Bakışları dışarı kaydı; az sonra güneş batacağı. Asırlardır ayakta duran o uzun saate baktı. 19.45’i gösteriyordu. “Gidip Tracey’yi arayalım mı?”

Çalışma masasından bir şey alıyordu. Dönüp ona baktığında Cass anladı. Elinde ne tuttuğunu biliyordu.

Bakışları birbirine kenetlendi.

Cass hasta gibi hissediyordu.

“Polis tutanakları. Oldukça sürükleyici,” dedi.

Cass donup kalmıştı. “Buna eminim,” diyebilirdi.

“Polis her ne kadar babamın ölümünün kaza sonucu olduğu kanaatine varmışsa da dava siyah beyaz sayılmaz.”

Cass’in kulakları çınlamaya başladı.

“Babamı hayattan koparan aracın sürücüsü bunun bir kaza olmadığı konusunda diretmiş.”

ON

CASA DE SUENOS, İKİNCİ GECE, SAAT 20.00

Cass öylece donup kalmıştı.

Antonio gözlerinin içine bakıp duruyordu.

“Ne? Kaza değil miymiş?” demeyi başarabilirdi.

“Teyzenle konuşmak isterim. Ona soracak bir sürü sorum var.”

Tutanakları masaya fırlatıp odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Cass neye mal olursa olsun Catherine’i koruması gerektiğini biliyordu. “İngiltere’ye bir sonraki gelişinde seninle seve seve görüşeceğine eminim,” diye umarsızca yalan söyledi.

“İş yalan söylemeye geldiğinde sefil bir şekilde beceriksizsin,” dedi duygusuz bir sesle.

Cass gözlerini kırptırdı.

Pek de o kadar sert bir olmayan sesle, “Bana yalan söyleme,” derken gözleri tek tek yüz hatlarında dolaşıyordu.

Cass o anda her şeyi itiraf edip sonra da ağlamak istedi. “Söylemiyorum. Yani, ben yalancı değilim, benim tabiatımda yok.”

“Bu açıkça belli oluyor.” Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Cass dudaklarını ıslattı. “Bana söyleyemeyeceğim bir şeyi söyletme,” diye geçiştirmeye çabaladı.

Antonio’nun kaşları hayretle birbirine yaklaştı.

Cass artık yalvarıyormuş gibi hissediyordu ve belki de öyle yapıyordu. “Geçmiş, ait olduğu yerde, geçmişte bırakamaz mıyız?”

“Bu ikimiz için de gerçekten de mümkün mü?” Bunu o kadar dürüstçe ve usulca söylemişti ki.

Elbette mümkün değildi. İkisi de geçmişten gelen, kadim olan her şeye karşı büyülenmişçesine inanılmaz ve karşı konulmaz bir ilgi duyuyorlardı. Cass kaçıp kurtulmak için, “Ben kız kardeşimi aramaya çıkmalıyım,” dedi.

Antonio olduğu yere çakılıp kaldı. “*İntihar*. Sanki babam intihar edecek bir adammış gibi.”

Cass şoke olmuş bir halde ona döndü.

Antonio ondan gözlerini kaçırdı ancak bunu Cass gözlerindeki hüznü, kafa karışıklığını ve inanmamışlığı görmeden yapmayı başaramamıştı.

Kendisiyle Catherine adına rahatlamıştı ama Antonio için için acıyordu. “Öyle mi düşünmüşler?”

Antonio ona bakmadı bile. “Sürücü defalarca aynı şeyi söylemiş. Babamın doğrudan arabasının önüne atladığını, bunu bilerek yaptığını, ölmek istediğini.”

Cass titremeye başlamıştı. Hayatının fırsatıyla karşılaşmıştı ama bir türlü o fırsatı kullanamıyordu. Ayrıca bir kez daha ona yalan söylemekten de nefret ediyordu.

“Peki, babam neden ölmek istesin ki?” diye sordu Antonio kederle.

Cass başını kaldırıp ona baktı. Dudağını ısırırken kalbinin atışlarını duyup duymadığını merak etti. Sonunda Alyssa ya da birine ihtiyacı olan herhangi bir insanı avutmak için hissededeceği o dürtüye yenildi. Ona yaklaşıp arkadan elini omzuna koydu. “Antonio, belki de gerçeği asla bilemeyeceğiz. Belki de bilmememiz gerekiyordu.”

Antonio yavaş yavaş ona doğru döndü. “Bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum,” derken yine gözlerinde sorularla Cass’in yüzüne bakıyordu.

“Bu korkunç,” derken Cass gerçekten de öyle olduğunu hissediyordu. İçini döküp her şeyi buraya gelmeden önce Catherine’in neredeyse itiraf ettiği her şeyi ona anlatmak istiyordu.

“Evet, öyle. Hem bu yalnızca korkunç da değil. Ben asırlar boyunca de la Barca’larla de Warenne’lerin nasıl olup da hayret verici bir tesa-

düfle, bir araya geldiklerini ve bundan asla iyi bir sonuç çıkmadığını anlamaya başladım sanırım.”

Nedense, gölgelerle karanlıklaşan o odada Antonio'nun böyle yanında dururken onun da aklımdan aralarında entelektüel olduğu kadar platonik de bir ilişki filizlendiğinin geçtiğini neredeyse hissedebiliyordu. Ve Isabel ile Alvarado'yu, teyzesi ile Eduardo'yu ve sonra da Tracey ve Antonio'yu düşündü.

Cass gözlerini kapadı. *Tracey ve Antonio mu yoksa ben ve Antonio mu?*

“Cassandra?”

Gözleri açıldı, ardından da kalp atışlarıyla, birbirine kenetlenmiş bakışlarının üzerine bir sonsuzluk inşa edildi. Ve Cass biliyordu, onun da tam olarak aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu.

Antonio onun çenesini kaldırıp öne doğru eğildi ve daha Cass ne yapmakta olduğunu anlayamadan onu dudağından öptü. Cass yerin ayağının altından kaydığını hissetti. Kollarını tuttu, ona sıkı sıkıya yapıştı, o ana dek hayatında hiçbir şey ona bu kadar doğru gelmemiştir!

Antonio onu belinden yakaladı. Ve o hafif öpücükleri birden değişti; dudakları birbirinden ayrıldı, tekrar kenetlendi, birbirlerinin dudaklarını emiyorlardı ve dilleri birbirine dolanmaya cüret etti. Birden Cass onun kollarındaydı, küçük bedeni onunkinde eriyordu.

Cass onun o sert, kaslı vücudunun her bir santiminin, cüssesinin, gücünün, dokunuşunun tadıyla kendinden geçmiş gibiydi. Hatta kokusu bile aklını başından alıyordu...

Başladığı gibi ani bir şekilde öpüşmeleri sonlandı. Antonio onu kendinden iterek uzaklaştırdı; Cass neler olup bittiğini anlayamıyordu bile.

Öylece birbirlerine bakakaldılar. Gözleri iri iri açılmıştı, nefes nefesydiler ve Cass kimin daha şaşkın görünüyor olduğuna karar veremiyordu, Antonio'nun mu yoksa kendisinin mi?

Cass yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Nefes alamıyordu. Şoke olmuş bir haldeydi. Kız kardeşinin erkek arkadaşı... “Ben... Ben hava iyice kararmadan Tracey'yi aramaya çıksam iyi olacak.” Kelimeler dudaklarından telaşla dökülmüştü.

“Cassandra,” dedi usulca. Onun da yüzü kıpkırmızıydı. Afallamış görünüyordu.

Cass titriyordu, göğsünde asılı duran fotoğraf kamerasını kavradı. Çoktan pişman mı olmuştu? Yani Cass kendisini böyle bir hazza ve tüm o umutlara kaptırmamaya çalışırken?

“Bence konuşmalıyız. Şimdi.”

Cass ne yapması, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Korkuyordu. “Bence Tracey’yi aramalıyız.”

Antonio kederli görünüyordu, sonunda dönüp saate baktı. Sekizdi. Dışarıda, güneş batıyordu ve Cass doğrudan göremese de hava pembe ve turuncu renkler saçarak kararıyordu. Antonio birden pencereye yöneldi. “Karanlık çöktükten sonra oralarda öyle bir başına dolanmasını istemiyorum,” dedi. “Belki de çoktan dönmüştür.”

Cass’in kalbi bir Afrika tamtamı gibi atmaya devam ediyordu. Antonio ona baktı. Sözlerinde hiç ama hiç hoşuna gitmeyen bir ima vardı. “Pek uzaklaştığını sanmıyorum,” dedi umarsızca. “Hiç araba kullanmaz, iki araba da burada, yani yayan gitmiş.”

Antonio’nun çenesi gevşedi. Bu kez gözlerinin içine bakmaya çalıştığında bakışlarını ondan kaçırın Cass oldu.

Ben aptalın biriyim, diye düşünen Cass kapıya yöneldi. Antonio kız kardeşi hakkında endişeleniyordu, bunu az önce yüzünden okumuştı. Aralarında böyle bir şeyin geçmesine nasıl izin verebilmişti? *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bu hiç de yakışık almamıştı. Cass ürperdi. Şayet Tracey onu öldürmek istediye bu kısa, yanlış tutku anını öğrenmesi her şeyi daha da beter hale getirirdi.

Cass yine ürperdi.

Antonio arkadan kolunu tutup onu durdurdu. “Kaçma. Sana bir açıklama borçluyum.”

Cass ondan uzaklaşmak istedi ama yerinden kıpırdayamıyor gibiydi. “Açıklanacak ne var ki? Sen ve ben, fazla ileri gittik. Bir şekilde. Sen kız kardeşime âşıkısın.”

Antonio’nun gözleri iri iri açıldı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Cass başıyla onayladı. “Bugüne dek çıktığı adamların hepsi ona deli gibi âşık oldular. Erkekler. O güzel yüzün, vücudun ve saçın ötesine geçemiyorlar.” Omuzlarını silktilti.

“Ben kız kardeşine âşık değilim,” dedi duygusuz bir sesle.

Cass öylece bakıp kalırken ona inanıp inanmaması gerektiğini düşünüyordu.

Antonio’nun çenesi yine kasıldı. “Bizim ilişkimiz bitti,” dedi, gözlerini Cass’in gözlerine dikmişti.

Cass bir şey diyemedi. Bitmiş miydi?!

“Hiçbir ortak noktamız yok. Daha tanıştığımız andan itibaren farklı olduğumuzu biliyordum. Hiç başlamaması gerekirdi.”

Cass tamamen soluğu kesilmiş bir halde kendini kucakladı. “Nasıl tanıştınız?”

“Madrid’de, Palace Hotel’de. Ben birlikte çalıştığım biriyle görüşecektim; kız kardeşin de onun bir arkadaşıydı.” Omuzlarını silktilti.

Cass daha fazlasını duymak istemiyordu.

Antonio birden İspanyolca bir küfür bastı. “Bu çok tuhaf,” dedi.

Cass kalakalmıştı. Ne tuhaftı? Bu konu mu yoksa aralarındaki gitgide artan bu çekim mi? Öpüşmüş olmaları mı?

Antonio bir elini saçlarının arasında gezdirerek odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Sonra da dönüp ona baktı. “Sen Alyssa’ya Tracey’den daha çok annelik ediyorsun. Bu ne kadar zamandır böyle?”

Cass buna yanıt vermekte zorlandı. “Tracey boşandığından beri. Alyssa iki yaşma bastığından beri.”

“Seni takdir ediyorum, Cassandra,” dedi. Ona gülümsemedi.

Cass zaten şoke olmuş haldeydi. Oysa bu söyledikleri ciğerlerinden nefesi alıp götürmüştü. *Onu takdir ediyordu.* Antonio de la Barca onu takdir ediyordu. Kendini toparlayıp, kontrol etmesi gerektiğini biliyordu; o kendisinin değil Tracey’nin âşığıydı ama Tanrı aşkına, en çılgınca düşlerinde bile onun gibi bir adamın kendisini sevdiğini söyleyeceğini hayal dahi edemezdi. “Hayatım Alyssa, kariyerim, teyzem ve Belford Evi’nden ibaret.”

Antonio bir an tebessüm etti. “Birbirine benzer hayatlarımız var.”

Cass öylece bakakalmıştı. Bir anlamda gerçekten de hayatları birbirine benziyordu. “Sanırım.” Ne kadar aptalcaydı.

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. “Az önce olanlar...”

“Sorun değil,” deyiverdi Cass. Birden hava alması gerekti. Dengesi bozulmuştu; kafasını toplaması gerekiyordu. Ama en çok da düşünmeye ihtiyacı vardı.

Tracey’yle işi bitmişti. Cass buna cesaret edebilir miydi?

Cesur ol.

Kafasının içinde ufacık bir ses böyle diyordu ama Cass onu duymuştu.

Elbette cesaret edeceksin.

Ses artık daha bir güçlü çıkıyordu, öyle ki sinir bozucuydu.

“Hayır, böyle olmaz. Ben baskı altındayım ama bu bile yeterli bir mazeret sayılmaz.” Yine odada dolanmaya başladı fakat sadece pencere kenarına gitti. Gece oluyordu. Karanlık çökerken, gök mürekkep mavisinin en koyusundan bir tona boyanmıştı ve bir yıldız onlara göz kırptıyordu. Saat bulunduğu yerden çok uzakta değildi. Artık 20.15’i gösteriyordu.

Sonunda Cass’e dönüp, “Davranışım için özür dilerim,” dedi. “Benim misafirimsin, burada çatımın altında kalıyorsun. Bu affedilecek bir şey değildi, yani böyle karmakarışık şartlar altında seni böyle savunulmaz bir duruma sokmak.”

Cass yüzüne çok neşeli görüneceğini umduğu bir gülümseme yerleştirdi. “Özrün kabul edildi,” dedi fazlaca üstünde durmuyormuş gibi bir tavırla.

Antonio’nun bakışları delip geçiciydi.

Cass gözlerini ondan kaçırıldı.

“Ancak sana sormak istediğim bir şey var.”

Cass başıyla onaylarken eli ayağına dolanıyordu. “Sor.” Umursamaz bir tavır sergilemeye çalışıyordu, öpüşmelerinin bir hata olması önemli değilmiş gibi yapıyordu. Antonio’nun onu beğeniyor olması da hiç umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Tanrım, o anda Tracey’yi boğmak istiyormuş gibi hissediyordu.

Ona mani olan Tracey’yi.

Ve Tracey'ye böyle aniden bir düşmanlık beslemesi onu hayrete düşürdü.

“Sen de benim geçmişe olan tutkumu paylaşıyorsun. Babam öyle derinlemesine bir araştırma yapmış ki. Buraya geldiğim andan itibaren ilk işimin her şeyi dosyalamak olduğunu anladım. Bunu tek başıma yapmaya kalkarsam aylar sürebilir.”

Cass bu kadar çok materyal olduğunun ayırımına varmamıştı ama Antonio haklıydı. “Her şeyi dosyalamalısın. Gelecekte bu konuyu araştıracakların işini kolaylaştırmış olursun.”

Birden, “Kalmanı istiyorum,” deyiverdi. “Yardıma ihtiyacım var.”

Cass ağzım açacak oldu.

“Bence ikimiz birlikte çalışırsak, bu kütüphaneyi otuz günde adam edebiliriz.”

Cass ona bakmaya devam etti. Öyle köşeye sıkışmıştı ki onunla gün be gün yan yana çalışıp babasının araştırmasının sonuçlarını kataloglamaktan daha çok istediği bir şey olmadığını fark etti. Tanrı aşkına, Isabel de Warenne'in o akıllara durgunluk verici, gayet trajik hayatını bile tekrardan yapılandırabilirlerdi. Sonunda, “Bunu nasıl yapabilirim?” diye sordu.

“Teklifimi kabul etmememin nedeni, kendi kitabının son teslim tarihi mi yoksa kız kardeşin mi?” diye sordu.

Cass dudağını ısırды. “Kitabımı teslim etmeme daha bir sene var ve ilham geldiğinde çok hızlı çalışıyorum. Nedeni Tracey. Peki ya Alyssa? Alyssa'nın da benimle birlikte kalması gerekir.” Bu şoke edici teklifini değerlendirmekte olduğuna inanamıyordu. Alyssa İspanya'dan nefret etmişti. Gitmek istiyordu ve Cass özünde pazartesi günü birlikte geri döneceklerine resmen söz vermişti.

“Bu sorun olmaz,” derken içtenlikle gülümsüyordu. “Eduardo'nun da dosta ihtiyacı var, bir arkadaşı olması iyi olurdu.”

Cass'ın kalbi öyle bir hızlı atıyordu ki sonunda pes edeceğini anladı. Bir öpücük, bir profesyonel teklif ve işte tamamen kapılmış gidiyordu. Bu adama sırlıslıkla âşık ve bunu daha fazla inkâr etmek komik olacaktı. *Kahretsin*, diye düşündü. *Kahretsin. Şimdi ne yapacağım?*

Cesur ol.

Antonio, "Bunu bir düşün," dedi.

Cass başını kaldırıp ona baktı. Az kalsın düşünecek bir şey olmadığını söyleyiverecekti. Ama aptal değildi. O akli başında, neyin ne olduğunu bilen, sorumluluk sahibi bir yetişkindi. Şayet kalırsa, kız kardeşiyle ilişkisini tehlikeye atacaktı, kız kardeşinin kalbi kırılacaktı ve hiç şüphesiz ki her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış olacaktı.

Sonra bir de Alyssa vardı. Şayet Tracey çetin cevizi oynamaya karar verirse Alyssa'yı sonsuza dek kaybedebilirdi.

"Bunu bir düşünmem lazım." Cass, Antonio onu tekrardan ikna etmeye kalkışır diye telaşla arkasını döndü. Lafını kesip, "Gidip Tracey'yi bulmaya çalışalım," dedi. "Sen evi ara... Ben de dışarı bakayım." Ona cevap verme şansı tanımadan kapıdan dışarı fırladı.

Cass sonunda kız kardeşini kulübeyle garajın arkasında kısa, çalılığı andıran bir ağacın altında otururken buldu. Nihayet karanlık çökmüştü. Tepelerindeki kapkara gök kubbede sayılamayacak kadar çok yıldız vardı. Bir an durdu. Tracey'nin öne doğru eğilmiş silüetini görmemişti, o sırada içinden Antonio'nun teklifini daha itidalli ve dirayetli bir şekilde yanıtlamış olmayı diliyordu. Nasıl olup da böyle davranabilmişti? Daha önce fark etmediyse artık ona karşı nasıl hisler beslediğini biliyor olmalıydı. Cass kendini aptal gibi hissediyordu.

Yavaş yavaş kız kardeşinin yanına ilerledi, birden bu karşılaşmadan çekindi ve daha da kötüsü, bu haksızlık olduğu için öfkелendi. Cass ve Antonio'nun o kadar çok ortak noktası vardı ki ve Tracey'nin ikisinin de çok güzel görünüşlü insanlar olması dışında onunla ne ortak yanı vardı sanki?" Kederle, "Tracey," diye seslendi.

Tracey başını kaldırıp bakmadı.

Cass birden paniğe kapıldı. Tracey o kadar hareketsizdi ki, öyle kıpırdamadan duruyordu ki gören heykel olduğunu sanırdı. Cass koşmaya başladı. "Tracey!"

Sırtını ağaca yaslayıp bacaklarını öne uzatmış olan kız kardeşi tam karşıya bakıyordu ve yanıt vermedi. Cass'i duymamış ya da ölmüş gibiydi.

Alyssa'nın kulağına bir şeyler fısıldayan Isabel'in görüntüsü bir an Cass'in gözlerinin önüne geldi. *Artık annen ben olacağım.* Cass o tuhaf mesajı o anda hatırlamak istemiyordu, o mesajı düşünmek bile istemiyordu. Nesi vardı böyle? "Tracey!" diye bağırdı.

Hiç yanıt yoktu.

Cass hızla koşup sonunda kız kardeşinin yanına vardı. Hiç kıpırdamadan dursa da Tracey'nin hayatta olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Sıcak ancak neredeyse taş kesmiş gibiydi fakat nefes alıyordu, yaşıyordu.

"Tracey?" Cass çok hafif bir şekilde nefes alıyor olduğunu hissettikten sonra kız kardeşinin burnunun altına tuttuğu elini çekti. Kız kardeşi hâlâ orada olduğunu anladığına dair bir emare göstermemiş ve kıpırdamamıştı. Yüzünde gözyaşı izleri ve kurumuş kan lekeleri vardı. Beyaz şortu kir içindeydi, hem kanlanmış hem de kirlenmişti; bacakları toz toprakla kaplıydı. Cass üst bacağına bir karıncanın dolaştığını gördü. Eliyle karıncayı savurdu. Kız kardeşi gözlerini bile kırpmamıştı. "Trace!" Omuzlarından tutup onu sarstı. Ne oluyordu?

Tracey başını öne eğdi ve yanaklarından daha fazla yaş süzülmeye başladı. "Yaptığım her şey yanlış."

"Hayır, bu doğru değil." Cass kız kardeşinin sarı saçlarını kulağının arkasına attı. "Tatlım, lütfen ayağa kalk, toprakta oturuyorsun ve böcekler var." Cass rahatlamıştı. Tracey iyiydi; sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

"Ben öyle fenayım ki."

Cass derin bir nefes aldı. "Hayır, Trace, sen rezil filan değilsin, bu sadece... Bu bir karmaşa, hepimiz bir karmaşanın içindeyiz, ancak neden böyle olduğunu Tanrı bilir." Cass koluna girdi. "Lütfen ayağa kalk. Haydi eve dönüp üstümüzü başımızı temizleyelim ve sonra da, senle ben, şöyle oturup güzel, sert birer cin tonik içerken her şeyi konuşuruz."

Tracey, "Neler oluyor, anlayamıyorum," diye fısıldarken hâlâ Cass'e bakmıyordu. "Öyle öfkeliydim ki. Daha önce hiç böyle bir karanlık hissetmemiştim." Sonra titremeye başladı.

Ve o öğleden sonraki tartışmaları tüm vahametiyle Cass'in gözünde canlandı. "Tracey, bitti. Sen öyle yapmak istemedim. Beni incitmek istemediğini biliyorum. Biz kız kardeşiz ve birbirimizi seviyoruz, değil mi?" Cass birden umutsuzluğa kapıldığını hissetti. "Ben de çok üzgünüm. Belki de haklısındır. Belki de Antonio'ya bir nevi âşığımdır ama sana yemin ederim, bunun hiçbir anlamı yok, gerçekten ve asla aranızda girmeye çalışmam." İşte o anda, Cass bunları gerçekten de içtenlikle tüm kalbiyle ve benliğiyle söylemişti ama kahretsin ki yalan söylüyordu. Bunun da farkındaydı üstelik.

Tracey, Cass'e bakıp, "Ne yapmalıyım?" diye bağırdı. "Beni kapı dışarı ediyor. Beni geri gönderiyor. Gerçeği bildiği için artık beni istemiyor."

Cass ona bakakaldı, artık kendisinin de titremeye başladığının farkındaydı. Antonio gerçeği bilmediği için kafası karıştı. Cass, "Haydi bu konuyu evde konuşalım," diye fısıldarken öpüşmüş olmalarından da, böyle bir teklif almış olmasından da ve daha da kötüsü hissettiği bu lanet duygulardan da pişmandı. Her şey için pişmandı. Suçluluk çirkin bir şeydi.

Titredi ve dönüp arkalarına bakmak zorunda kaldı ama yalnızlardı. "Burası çok karanlık ve gittikçe de soğuyor." Ev, içerisinin aydınlık olduğunu gösteren boş, çukur gözleri andıran pencereleriyle ona uzaktan bakıyor gibiydi. "Haydi geri dönelim."

Tracey onu şöyle bir süzdü, bakışları Cass'in yüzüne takıldı. "Onu ben yaptım," diye mırıldandı.

Cass çenesindeki sıyrığa dokundu, onu tamamen unutmuştu. "Önemli değil. Bir hataydı. Öyle yapmak istemedim."

"Anlamıyor musun? Neden anlamıyorsun? İstedim, Cass. *İstedim*," dedi.

Cass ona öylece baktı. Huzursuzluk omurgasında bir aşağı bir yukarı dolanıyordu.

Tracey'nin gözlerine yaşlar doldu. "Korkuyorum, Cass. Çok korkuyorum!"

Kendi vücudu tutulmuş gibi kurşun kesmişçesine kaskatı olduğu halde Tracey'yi yerden kaldırmayı başardı ve onu kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı.

“Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Biz eve döner dönmez. Çünkü bunu yapmalıyız, sen, ben ve Alyssa, eve gitmeliyiz.” Cass kesinlikle bu söylediklerinin arkasındaydı.

Antonio'nun teklifi batsındı.

Burada hiçbir şeyin iyi gitmeyeceği belliydi.

Cass birden buna emin olmuştu; daha önce hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Biraz olsun toparlanmaya başladığını görünce olunca Cass, Tracey'yi akşam yemeğinden önce duş alması için kendi haline bıraktı. Tracey sinir krizi filan mı geçiriyordu? Duygusal açıdan bu kadar kırılgan olması Cass'i endişelendiriyordu.

Anlamıyor musun? İstedim.

Cass dizüstü bilgisayarını açtı, tedirginliğin verdiği o gerilimle, aklından kız kardeşiyle yaptığı son konuşmayı tekrar tekrar geçirmeye başladı. Bir dakika sonra internete bağlanmıştı. Hayaletlerle ilgilenen internet sitelerini arattı.

Kendine mani olamadı. Bilgiye ihtiyacı vardı. Isabel'in odasına her girdiğinde feci şekilde rahatsız hissettiği gerçeğini göz ardı etmeye devam edemezdi. Bütün ev huzursuzluk vericiydi. Cass, Casa de Suenos'un hayaletli olduğunu kabul etmeye hazırdı ancak bunu buraya geldiklerinden beri vuku bulan tuhaf şeylerle ilişkilendirmeyi reddediyordu. Cass bir sürü saçmalığa rast geleceğini biliyordu ancak bütün bunları dikkatli bir şekilde tararsa, doğaüstü şeyler hakkında ilginç gerçeklere de ulaşabilirdi.

Bu sitelerin oluşturduğu listeyi tararken bir şeyin onu rahatsız ettiğini fark etti. Tedirgindi ve onu böyle tedirgin eden şeyin kız kardeşinin tuhaf davranışı olduğunu düşünüyordu.

Ne yazık ki, Cass şöyle ya da böyle hayaletlerle ilgili binlerce site olduğunu görüp öylece ekrana bakakaldı. Tanrı aşkına, karşısına satanik ritüellerle ilgili bir site bile çıkmıştı.

Cass bütün bu çöplüğün içinden ciddi araştırma ve bilimsel bilgileri ayıklamanın çok zor olacağını kavradı. Ekranı daha da bir dikkatle bakıp, listeyi aşağı doğru kaydırmaya başladığında kelimeler gözünün önünde bulanıklaşmaya ve silikleşmeye başlayıp sonra tekrar normale döndüler.

Cass donup kaldı. Bütün bunlar o kadar hızlı, göz açıp kapayınca caya kadar bir sürede olmuştu ki... Yoksa bunu da mı hayal etmişti?

Ne de olsa bilgisayarlarda statik olmazdı.

Bilgisayarlar yirmi yıl önceki televizyonlar gibi davranmazdı.

Sonra yine oldu. Ekrandaki tüm görüntüler gibi arama kutusuna yazılmış olan *hayaletler* kelimesi uzadı, titredi, tekrar uzadı. Ve kısa bir süre sonra ekran tamamen karardı.

Cass bu yaşadığına inanamayarak ekrana bakıyordu çünkü sanki bilgisayarı kapatmıştı. Belki uyku moduna geçmiştir diye ara çubuğuna ve giriş tuşuna birkaç kez bastı ancak ekran açılmadı. Bilgisayarın başlat tuşuna tekrar bastı. Ekran aydınlandı.

“Ne oldu, Cass teyze?”

Cass arkasını dönmedi. “Bu çok tuhaf. Az önce bilgisayarım kapanıverdi, daha önce hiç böyle yapmamıştı.” Sonra kaygılanmaya başladı. Hiç şüphesiz ki teknik bir sorun yaşıyordu. İhtiyacı olan son şey, şimdi ya da herhangi bir zamanda bilgisayarının bozulmasıydı. “Lanet olsun.” Yine arama motorunu açtı ama internete daha bağlanmadan ekran yine karardı.

Alyssa yanma gelirken Cass ayağa fırladı.

Cass teskin edici bir sesle, “Sorun yok,” dedi, elbette yoktu, iki yıllık dizüstü bilgisayarının belli ki tamire ihtiyacı vardı ama Cass böyle birden bozulmasının çok tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Tamam, aklına en kötüsünü getirme, dedi kendine. Ama kendini yatıştıramamıştı. Aksine, orada öylece durmuş, siyah ekrana bakarken Isabel’in insanın içine işleyen o mavi gözlerini düşünüyordu. Ve Cass birden, zihin gözünde Isabel’i net bir şekilde görebildi ve saldırgan bakışlarıyla karşıındaydı.

Sinir bozucuydu.

Cass kendine Isabel'in portredeki gözlerinin hüznle dolu olduğunu hatırlattı. Yine de, o saldırgan ifade gözünün önünden gitmiyordu. Antonio'da bakışlarının suçlayıcı olduğunu düşündüğünü söylememiş miydi?

Cass suratını buruşturdu, artık Isabel hakkında daha çok şey öğrenmeye kararlıydı. Sonra birden donup kaldı.

Isabel de la Barca burada yatmaktadır... Sussex Kontu Isabel de Warenne'in yeğeni.

Cass gözlerini kırıştırdı. "Ancak o kontun kızıydı," dedi yüksek sesle. "Öyle değil mi?"

Arkasından gelen bir ses Cass'in kalbinin deli gibi atmasına neden oldu. Cass'in sinirleri iyice bozulmuştu. Kapısı açıldı. "Antonio?"

Cevap yoktu.

"Belki de aşağıya inmeliyiz," dedi Alyssa huzursuz bir şekilde. "Cass teyze!"

Cass birden arkasını döndü. Karşısında daha önce hiç karşılaşmadığı bir manzara vardı; dizüstü bilgisayar açılmıştı ama hiçbir şekilde yayın almayan siyah beyaz statikle dolu bir televizyon ekranını andırıyordu. Işık yayan ekrana baktı.

Alyssa korkuyla, "Cass teyze? Burada biri var," diye fısıldadı.

Cass en kötüsünü düşünerek ona dönüp yanma çekmek için uzandığında dışarıdan bir araba kapısının kapanma sesi işitildi.

İşte o anda yine menekşe kokularını aldı.

Bir anlığına Cass'in zihni o şokla boşaldı. Bir sonraki anda, aklını başına toplayıp cevabın havalandırmadan başka bir şeyden kaynaklanıyor olamayacağına kanaat getirdi.

Birisi ön kapıyı vurmaya başladı.

Cass ve Alyssa oldukları yerde sıçradılar.

Cass saatinin aydınlık kadrana doğru eğildi. Saat yaklaşık dokuz otuzdu. Tanrı aşkına, kim olabilirdi ki?"

Birisi kapıyı kırarcasına yumruklamaya devam ederken Alyssa, Cass'e iyice sokuldu. "Cass teyze?"

"Endişe edecek bir şey yok," diye yalan söylerken kalbi ağzından çıkanlara ihanet ediyordu. Menekşe kokusu daha da bir artmıştı. Cass

artık buna kafa yoramazdı. Evde biri sakat, iki çocuk ve çok yaşlı bir adam olduğu gerçeğini düşündü. Bir sonraki nefesinde, onları kendilerini müdafaa etmek zorunda kalacak halde yüzüstü bırakmayı düşündüğü için kendini azarladı. Kapı vurulmaya devam ederken, “Haydi!” dedi.

Alyssa’nın elini tuttuğu gibi koridorda ilerlemeye başladılar. Cass ciddi bir şekilde yarın sabah ilk iş, Londra’daki bilgisayar danışmanını aramaya karar verdi. Belli ki bilgisayarındaki yongalardan bir tanesi bozulmuştu ve gördüğü gerçekten de statiktiyse bunun için inanılmaz derecede akılcı bir açıklama sunacağına emindi.

Kapı artık çalınmıyordu. Cass ve Alyssa tam da Antonio ön kapıyı açarken ana salona girmişlerdi. Birkaç dakika sonra eve koyu kumral saçlı, uzun boylu bir adam girdi, kravatını gevşetmişti, çizgili gri takım elbisesi kırıxmıştı.

Antonio, “Gregory,” diye haykırdı. “Burada ne arıyorsun?”

Gregory İspanyolca bir şeyler söyleyerek kollarını havaya kaldırdı.

Cass’in içine su serpilmışti. Herhalde dostlardı ve kuzen ya da kardeş olabileceklerini tahmin etmişti çünkü yüz hatları birbirine çok benziyordu. Alyssa’ya, “Sorun yok,” diye fısıldadı.

Ancak Alyssa tedirgin bir şekilde tebessüm edebildi.

Antonio adamın kolunu kavradı. “Sakin ol. *Tenemos invitados*”,¹⁷ diyerek Cass ve Alyssa’yı işaret etti.

Gregory tekrar Antonio’ya dönmeden önce bir anlığına Cass’e baktı. “Bugün içime kötü bir his doğdu,” dedi ağır bir şekilde. “Ofisini, sonra evi defalarca aradım ama tabii sen buradaymışsın ve ben bilmiyordum, eh, elbette yanıt alamadım.”

“Ben buradayım ve her şey yolunda,” dedi Antonio gayet sakin bir şekilde.

Cass bundan şüpheliydi. Sonra aklından neler geçmekte olduğunu farkına vardı, bir şeyler ters gidiyordu ve bunu benliğinin her bir zerresinde hissedebiliyordu.

Birbirine girmiş koyu kumral saçlarıyla, gayet çekici bir adam olan Gregory gülümsemedi. “Sen buraya hiç gelmezsin. Kim tahmin?

---

17 (İsp.) Misafirlerimiz var. (ç.n.)

edebilirdi ki! Sonunda sekreterine ulaşmayı başardım, dairendeki çalışma masasında evinin telefon numarasını buldum.” Artık sinirlenmeye başlamıştı.

“Takvimimde neler olduğunu rapor etmek aklıma gelmedi,” dedi Antonio usulca. “Seni misafirlerimizle tanıştırebilir miyim?”

Gregory sonunda Cass’e ve sonra da Alyssa’ya baktı. Gülümsedi. “Özür dilerim. Epey bir stres oldum da.” Zoraki tebessüm etti. “Siz Tracey Tennant olmalısınız. Ben Antonio’nun küçük kardeşi, Gregory.” Otuz iki dişi birden görünüyordu, samimiyetsiz bir şekilde gülümsüyordu.

Kız kardeşi olduğu zannedildiği için Cass’in yanakları kızardı. “Ben ablası, Cass de Warenne, bu da kızı Alyssa,” dedi.

“Beni bağışlayın,” dedi Gregory. Cass’in elini sıkmak için öne doğru bir adım atıp Alyssa’nın başını okşadı. Sonra da endişeyle Antonio’ya baktı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey yolunda,” dedi Antonio kati bir sesle. “Telefon etmek varken buraya kadar arabayla zahmet edip gelmene üzüldüm.”

Gregory ona bakakaldı. “Ne demek istiyorsun? Sekreterin bana gelmem gerektiğini söyledi.”

Antonio durdu. “Pardon ne dedin?”

Cass bir Antonio’ya bir kardeşine bakarken iyice tedirgin olmuştu.

“Sekreterin bana buraya gelmem gerektiğini ve durumun acil olduğunu söyledi,” dedi Gregory kızarak.

Antonio ona bakıp başını iki yana salladı. “Bir hata olmalı. Öyle bir şey diyemez. Ona buraya gelmen gerektiğini söylemedim. Bu akıldan bile geçmedi.”

“Evet, gayet net söyledi,” dedi Gregory. “Çağrı gayet açık ve netti.”

Cass niye böyle bir kelime kullandığını merak etti.

“Eh, artık burada olduğuna göre neden hafta sonunun keyfini çıkarmak için plan yapmıyoruz?” dedi Antonio gülümseyerek. “Birlikte burada vakit geçirmeyeli epey uzun zaman oldu, ha?”

“Eh, öyle de denilebilir,” derken Gregory mutsuz görünüyordu. “Onca yer dururken, tatil için buraya geldiğine hâlâ inanamıyorum.”

Cass yerinden kıpırdamadı. Bu ne demektir? Neyi kaçırıyordu. İki kardeşin koridorda ilerlemesini izledi. Antonio ona yapmakta olduğu

araştırmadan bahsediyordu. Alyssa elini çekiştirirken, Cass onların ardından öylece bakmaya devam etti.

Gregory'nin sözleri kulaklarında çınladı. *Çağrı gayet açık ve netti.*

Alyssa, "Ne oldu, Cass teyze?" diye fısıldadı.

Ve o anda Cass arkasında duran birinin ona baktığını hissetti. Birden arkasını döndü... Ama kimse yoktu.

Cass bir türlü rahatlayamıyordu. Çünkü o anda birinin onun izlediği *biliyordu.*

"Ah, Tanrım," diyerek Alyssa'nın elini öyle bir sıktı ki Alyssa bir çılgılık attı. Catherine teyze haklı mıydı?

Bu ev perili miydi? Birlikte trajediler yaşamak iki ailenin de kaderinde mi vardı?

"Cass teyze," Alyssa kolunu çekiştiriyordu, "hepimizi buraya topluyor."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde irkilip aşağı baktı. Bir çılgılık atıp geriye sıçradı. Çünkü yeğenini değil kötücüllükle gerilmiş, kara kuru bir suratla parıldayan iki göz görmüştü.

Bu surat sırtıyordu ve korkutucuydu. Cass yeğeninin küçük bedenine yerleşmiş o yetişkin kadının yüzüne bakarken birden yüzü normale döndü. Cass gözlerini kırıştırdı ve Alyssa'nın o çocuksu yüzü bir kez daha karşısındaydı.

Cass nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Az önce gördüğünü zannettiği şeyi görmüş, duyduğu zannettiği şeyi duymuş muydu? Yoksa aklını mı kaçıırıyordu? "Ne? Ne dedin?"

Masumiyet timsali Alyssa, "Hepimizi bir araya topluyor ve pek yakında Catherine teyze de gelecek."

Cass bir an soluk alamaz gibi oldu ve sonra da Alyssa'ya sırtını dönüp Antonio ve kardeşinin peşinden gitti.

"Ama Catherine teyze gelmiyor," diye fısıldadı.

Alyssa onu duymuyor gibiydi.

Kafasını toplamaya çalıştı ama bu imkânsızdı, özellikle de o anda az olan ışıklar yüzünden loş büyük salonun ortasında bir başına duruyorken. Cass yine de az biraz menekşe kokusu alıyordu ve uyumuş

gibiymi. Isabel burada. Teyzem haklı ve o bir şekilde burada ve bütün bunlardan o sorumlu, öyle ya da ben aklımı kaçırdım, diye düşündü.

Cass birden o salonda ya da bu evin başka bir yerinde yalnız başına olmak istemedi. Koridor boyunca Alyssa ve iki kardeşin peşi sıra koştu. Sonra kütüphaneye vardı, onu rahatlatması gereken sıcak ve davetkâr bir manzarayla karşılaştı: Antonio içki hazırlıyordu, Gregory yanındaydı, iki çocuk bir koltuğa oturmuş bir kitaba bakıyorlardı ve şöminede ateş dans ediyordu. Cass yine de rahatlayamadı.

Gregory'nin onu biraz fazla dikkatli incelediğini fark etti. Cass otomatikman ona gülümsedi. Gregory de ona gülümsedi.

Eve ilk geldiğinde gergin görünüyordu. Ancak artık neşeliydi, sakindi.

Çağrı açık ve netti.

Hepimizi bir araya topluyor.

Bu mümkün müydü?

Cass yosun yeşili ipekli kumaşla kaplanmış bir koltuğa oturdu, farklı renklerde, püsküllü şilteleri vardı. Beyni uyuşmuş gibi hissediyordu ama öyle olsa bile kafasının içi dönüp duruyordu. Dün buraya geldiğinden beri şahit olduğu bütün o tuhaf olaylar kafasının içinde zihinsel bir atlıkarınca gibi dönüp duruyordu. Bir de Alyssa'nın yüzünde gördüğü o ifade...

"Martini?" diye sordu Antonio neşeyle.

Cass'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Neden bu kadar neşeliydi? Kardeşi geldiği için mi?

Antonio ona bir kadeh uzatıyordu, mükemmel bir dünyada yaşıyorlarmış gibi gülümsüyordu.

Cass başını kaldırıp ona baktı. Belki de aklını kaçıırıyordu çünkü kendisi giderek artan bir histeri yaşarken herkes halinden gayet memnun, normal görünüyordu. Aslında, gerçeküstü bir film seyrediyor gibiymi. "Bu gece size de bir tuhaf geliyor mu?"

Antonio gülümsemeye devam etti. "Sadece kardeşimin çıkıp gelmesi tuhaf o da beklenmedik bir şey olduğu için."

Ateş şöminede har har yanıyordu. Çocuklar ikisinden birinin okuduğu bir şeye kıkır kıkır gülüyorlardı. Erkekler içkilerini yudum-

luyorlardı. Cass diken üstünde etrafına bakındı. Neden böyle tetikte ve huzursuz olan bir tek kendisiydi? İçkisini bıraktı. Kapkara bir pele-
rin gibi birden üstlerine çöken bu huzursuzluğu başkası hissetmemiş
miydi? “Peki, ama sekreteri Gregory’ye neden gelmesini söylesindi ki?”

“Şüphesiz birbirlerini yanlış anladılar.”

Odanın ışıkları birden loşlaştı, sonra aniden parladı.

Cass tedirgin bir halde ayağa fırladı.

“Nedeni tesisat,” dedi Antonio. “Sen iyi misin, Cassandra?”

Antonio’ya öylece bakarken Cass ona, az önce Alyssa’nın gözle-
rinin önünde birden değiştiğini ve bir çağrıdan bahsettiğini, tuhaf
bir kokunun ölmüş bir kadının parfümü olduğunu sandığını söylese
Antonio’nun ne diyeceğini düşündü. Liste uzayıp gidiyordu. “Belki de
tesisat değildir,” dedi yavaşça. “Dizüstü bilgisayarım bozuldu ve ne
olduğunu anlayamıyorum.”

Antonio bir kez daha ona gülümseyerek, “Uzun bir gündü,” dedi.

Öyle sık gülümseyen bir adam değildi. Cass bir yabancıya ba-
kıyormuş gibi hissediyordu; yüz de, vücut da Antonio’nundu ama
karakteri farklıydı.

Sonra kardeşine döndü. Cass kısık sesle sohbet etmelerini izledi
ve ardından çocuklara baktı. Alyssa daha önceki korkularını unutmuş
görünüyordu, sanki okulda masal saatinde bir şeyler okurmuş gibi
yüksek sesle kitap okuyan Eduardo’yu dinliyordu. Ne okuyorlardı.
Aman Tanrım, Başsız Süvari’yi okuyorlar diye düşündü.

Yukarıdan, hemen üstlerinden patates çuvalının yere düşmesi
gibi bir ses geldi.

Cass neredeyse olduğu yerde sıçradı. “Bunu duydunuz mu?” diye
bağırды.

Antonio ona döndü. “Neden bu kadar gerginsin. Eski evler sesler
çıkartır. Bunu biliyorsundur herhalde.”

“Orası Isabel’in odası,” dedi Cass.

Gregory gelip yanlarında durdu. “Ben de bir şey duydum. Alfonso
yukarıda mı?” diye sordu. “Abisi kadar rahat görünmüyordu.

Antonio, “Alfonso mutfakta,” diye yanıtladı.

Cass’in aklına birden Tracey’nin nerede olduğu geldi.

Gregory bar olarak kullanılan kenarları yaldızlı, ayaklı bir servis masasını geriye doğru çekmişti ve kokteyl karıştırma kabıyla bir içki daha hazırlıyordu. Cass yeğenin yanına gitti. İki erkek kardeşin duymaması için, “Alyssa,” diye fısıldadı. “Biz ana salondayken sen bana ne dedin?”

Eduardo okumayı bırakırken Alyssa ona bakıp gözlerini kırptırdı. “Hatırlamıyorum,” diye fısıldadı. Sonra, “Neden fısıldaşıyoruz, Cass teyze?” dedi.

Cass daha bir şey diyemeden Antonio birden kardeşinden ona doğru döndü. Cass’e, “İyi haberlerim var,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sorarken Cass, Alyssa başka birine dönüşmüş gibi görünürken Antonio’nun yanında olmuş olmasını diliyordu. Kendinden şüphe etmemesi için birinin buna şahit olmuş olmasını diliyordu. Görmüş olduğunu zannettiği şeyi görmüş olamazdı. Hayal gücü ona oyun oynuyordu.

Antonio kabarık şilteli bir pufu çekip oturdu. “Cassandra, babamın elyazısıyla yazıldığı belli olan bir soyağacı buldum.” Gözlerinin içi parladı. “Kurşunkalemle yazılmış ama yeterince okunaklı.”

Cass oturduğu yerde dikleşti. Tüm endişelerini unutmuştu. “Ne öğrendin?”

“Sana göstereceğim,” derken hafifçe tebessüm etti. Ayağa kalkıp çalışma masasına gitti ve geri döndüğünde Cass’e birkaç sayfa kâğıt uzattı.

Cass’in kalbi deli gibi çarpıyordu. Sayfaları ondan alırken eli titriyordu ve onları kanepeye serip diz çöktü. Antonio da gelip yanına çömeldi.

İlk sayfaya bakacaktı ama durmak zorunda kaldı. Cass’in gözleri iri iri açıldı çünkü son olarak, “Catherine de Warenne, doğum 1930, ölüm ?, Sör Robert Belford’la evli, doğum 1912, ölüm ?,” yazmış, ardından da kendi ebeveynlerinin doğum ve ölüm tarihlerini not düşmüştü.

Antonio, “Babam 1966’da öldü,” derken Cass nefesini ensesinde hissetti.

“Ben doğmadan iki sene önce,” dedi Cass usulca. Bu da doğumunun neden kaydedilmediğini açıklıyordu.

Kalbi öyle bir atıyordu ki herkesin duyduğunu sanıyordu. Cass, Antonio'ya bakmak zorunda kaldı ve bakışları kenetlendi.

“İlk sayfaya git,” diye fısıldarken gözlerinin içi parlıyordu.

Cass sayfaları çevirdi. “Isabel,” diye soluklandı.

Bilmek istedikleri her şey oradaydı. Eduardo'nun elyazısıyla okunaklı bir şekilde yazılmıştı. Isabel de Warenne doğum 1535, ölüm 1555, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ölümünden bir sene önce Alvarado de la Barca'yla evlenmişti. Çocukları olduysa da ki bu pek olası değildi, kaydedilmemişti. Cass parmağını kâğıdın üzerinde yukarı doğru kaydırды ve ne olduğunu anladı.

“Kontun kızıymış,” dedi. “Ama babası 1543'te ölmüş ve unvanı abisine miras kalmış.”

“Evet,” dedi Antonio.

Sesinde garip bir ton vardı. Ancak Cass bu kez ona bakmadı çünkü o yazılı sayfalarda gözünün önünde feci bir trajedi bütün açıklığıyla duruyordu. “Ah, aman Tanrım,” diye fısıldadı Cass. “Hepsi ölmüş. Babası, annesi, kardeşi, hepsi 1543'te ölmüş.”

“Evet,” dedi Antonio. “Hepsi öldü.”

ON BİR

SUSSEX'İN DOĞUSU, 18 TEMMUZ 1543

Etekleriyle bile ondan sadece iki yaş büyük olan Tom'dan daha hızlı koşabiliyordu. Isabel kahkahalar atarak on yaşındaki kardeşine fark atarken Leydi Caroline'in haykırışlarına aldırmış etmedi. Dalgalar ayaklarına değiyordu. Sussex sahil şeridi yemyeşil, huzurlu ve güzeldi. Sertleşmiş kumdan oluşan zemin, parıldayan kırık deniz kabuklarıyla doluydu; eğimli tepeler ve Sussex'in verimli, çiçeğe durmuş topraklarıyla birleşiyordu. Ancak Isabel Sussex'in doğusunda büyümüştü ve her ne kadar etrafındaki güzelliklerin farkında olsa da tıpkı arkalarında abisiyle kendine seslenen dadısına kulak asmadığı gibi bunlara da aldırmış etmiyordu. O kocaman içi dışına çıkmış, yarılmış derisinin içinden samanları dışarı fırlamış topu uzanıp yaladı, bunu yapmak için sarf ettiği çaba onun kumun üzerinden uçup topu kollarında sıkı sıkıya tutarken yüzüstü yere çakılmasına sebep oldu.

Bir ağız dolusu kum, bu toz toprağı tükürerek onlardan kurtulmaya çalışan Isabel'i rahatsız etmedi. Bir dakika sonra kardeşi üzerine çıkmış, gayet canhıraş bir *hop* sesiyle üzerine çullanmıştı ve ikisi bir arada bağırıp çağırıp gülerек topu ele geçirmek için güreştiler.

Kıyıya vuran dalgalar ikisini de ıslatınca birlikte aynı anda çığlık attılar çünkü yaz aylarında bile deniz feci soğuktu. Hemen tepelerinde martılar tur atarak parlak, güneşli yaz göğünde süzülerek kendilerine akşam yemeği arıyorlardı.

Kızgın kuzenleri, “Isabel! Thomas! Siz ikiniz, sizi haşarı yumurcaklar, hemen dediğimi yapın!” diye haykırırken sesi iyice tiz çıkmaya başlamıştı.

Sesinde Isabel’in gülmeyi bırakmasına neden olan bir ton vardı ve üstü başı kum içerisinde doğrulup oturdu, erkek kardeşi de aynı şeyi yaptı. Yüzündeki ani şaşkınlık ifadesinden kardeşinin de Leydi Caroline’in sesinde bir panik ve tedirginlik sezinlediğini anlamıştı. Her ikisinin de masmavi gözleri vardı ancak bunun dışında pek de bir benzerlikleri yoktu. Tom daha çok Sussex Kontu olan babalarına, o iriyarı esmer adama benziyordu; Isabel’s e ince uzun yapısı, açık renk teni ve kızıl saçlarıyla anneleri kontese benziyordu. Isabel, “O tam bir ödle k,” diye fısıldadı. “Öyle korkak ki biri yanında hişt dese olduğu yerde sıçrayıveriyor.”

Thomas ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. O esmer yüzüne bir ciddiyet gelmişti. “Geç kaldığımız için canı sıkkın belli ki.” Ona yine o bildik bakışlarından birini attı.

Isabel’in kalbi nahoş bir şekilde yerinden çıkacak gibi oldu. Ebeveynleri Kral’ın altıncı karısı Catherine Parr’la düğününe katılmak için saraya gitmişlerdi ve o gün geriye dönmeleri bekleniyordu. Babası, kont, saraydan ayrılmadan önce, bu yaramazlıkları ve erkek çocukları gibi vahşi davranışları yüzünden onu azarlamıştı. Isabel bir Hristiyan leydisine yakışır örnek davranışlar sergilemeye söz vermişti ve kardeşiyle kumun üzerinde gürleşmek bu anlamda hiç de yakışık alacak bir davranış değildi. Yine kırbaçlanmaktan korkuyordu.

Şansı vardı ki kont da kırbaçtan çocuklar kadar nefret ediyordu ve cezalandırma çok uzun sürmüyordu.

“Endişe etme,” diye tavsiye verdi Thomas o narin omuzlarına kolunu atarak. “Bu sefer benim suçum ve efendiye öyle olduğunu söyleyeceğim.”

“Hayır, yapma,” derken Isabel dökülmemiş gözyaşlarının sesine sirayet ettiğinin farkındaydı. “Senin de kırbaçlanmanı istemiyorum.”

“Benim için fark etmiyor,” dedi Thomas nazik bir tavırla. “Ben erkek olduğumdan benim için daha kolay.”

Isabel ona bir bakış baktı. “Henüz değil, Aptal Sör. Daha bıyıkların bile terlemedi, nasıl oluyor da yetişkin bir erkek oluyorsun!”

Kumsalı geçerek onlara deli gibi el edip yanma çağırmakta olan Leydi Caroline’in yanma doğru ilerlediler. Isabel artık ebeveynlerinin Romney Kalesi’ne döndüklerinden emindi ve adımları yavaşladı. “Babam bana dedi ki; vârisi ben olduğum için yaşıam kaç olursa olsun ben de bir erkekmişim.” Thomas bunu kararlılıkla söylemişti. “Ve bir gün kont ve krallığın ileri gelenlerinden biri olacağımı asla unutmamalıymışım ve haliyle bu dünyadaki konumuma göre davranmalıymışım.” Sonra da mahzun bir şekilde iç geçirdi.

Isabel ne demek istediğini anlamıştı ve tutmakta olduğu elini sıktı. “Hiçbir zaman sana bahşedilen şeyden pişman olma, Tom. Bir fırıncının çırağından başka bir şey olmayabilirdin. Onun yerine sen büyük bir asilzade olarak doğdun.”

Tom hemen atılıp, “Hayır, buna pişman değilim,” dedi.

Ancak Isabel onu kendisini tanıdığı kadar taniyordu, çok yakınları. Top oynamayı hocasıyla kılıç talimi yapmaktan daha çok sevdiğini, şahin terbiyeciliğini Latince, Yunanca ve matematiğe yeğleyeceğini ve ne demek istediklerini hiçbir surette anlamadığı Plato, Plutarch, Cicero ve Seneca gibilerinin öğretilerinden gerçekten de haz etmediğini biliyordu. Ayrıca, Tom sırf Kral Henry bunlara ilgi duyuyor diye popülerleşen simya, astronomi, astroloji gibi konulara da ilgi duymuyordu. Isabel içinden ona gıpta ederek ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor diye düşündü. O her ne kadar akıcı bir şekilde olmasa da üç dil konuşabilirken, Isabel iğne oyası yaparken iğneyi parmaklarına batırıp duruyordu. Tom şahin terbiyeciliği yaparken ata biniyordu, Isabel’se ancak leydilere yakışır bir şekilde eyere yanlmasına oturarak şahinle ava çıkabiliyordu. İncil’den *Hristiyan Bir Kadının Terbiyesi* gibi pasajları ezberlemek yerine ona dört ya da beş dil, toplama ve çıkarma, antik Yunan ve Roma filozoflarının yazıtlarını çözmesine yardımcı olacak bir hocası olması için neler vermezdi. Kont birçok kez gayet açık bir şekilde, bir kadının sadece Tanrı’nın buyruklarına uyması ve iyi bir evlilik yapması gerektiğini belirtmişti ve Isabel’in eğitimi de bu doğrultuda ilerliyordu. Şayet kardeşi ders alırken onun

da bunlara kulak kabarttığını, Sokrates'in bir eserini ezberlediğini öğrense babasının ne diyeceğini merak ediyordu.

"Leydi Caroline her zamankinden daha tedirgin görünüyor," dedi Tom ansızın, alnındaki teri sildi. "Bir sorun mu var acaba?"

Isabel de aynı şeyi düşünüyordu, sonra birden Tom'un yanaklarının kıpkırmızı kestiğini ve terlediğini fark etti ki bu garip bir durumdu. O tombul yanaklarında kan damlacıklarını andıran birkaç tane tuhaf kızarıklık baş göstermişti. Ama daha bir şey diyemeden Leydi Caroline üzerlerine doğru eğilmişti.

On dokuz yaşında, oflaya puflaya nefes alan etine dolgun bir duldu. "Tanrı hepimize merhamet etsin," diye ağladı.

Isabel bir anda neye uğradığını şaşırды, her ne oluyorduysa bunun Tom'la birlikte yaramazlık yaptıkları için güçlü babalarına yakalanmaktan daha öte bir şey olduğunu anladı. Korkuyla fısıldayarak, "Kuzen Caroline, neler oluyor?" diye sormayı başardı.

"Kont saraydan döndü. Güzel Tanrım, lütfen bize merhamet et!"

"Leydi Caroline," diye çıkıştı Tom. "Ne oldu?"

İri iri açılan gözleri yaşlarla dolmuştu. "Anneniz terleme hastalığına yakalanmış!" Caroline ağladı, o tombul yüzü kül rengine kesmişti.

Isabel ona öylece bakakaldı.

O güzel, kızıl saçlı annesi, Leydi Margaret'i, birkaç hafta önce eflatun brokarlar ve parıldayan safirler içinde, başında o söz geçmez saçlarını saklayan altından bir taçla, dudaklarında sevecen, sıcak bir gülümsemeyle ve kollarında Isabel'in yeni doğmuş bebek kız kardeşi Catherine'le hayal etti. Bir oğlunun daha olmasını istemesine rağmen, yine de yüzü ışıık saçarak gururla annesinin yanında duran babasını gözünün önüne getirdi. Sonra da aklına, hastalığın ölüm yolculuğunu yaptığı köydeki evlerin görüntüsü geldi. Kırılmış pencerelerle sürgü vurulmuş kapılar, saman saplarından yapılma bir fırçayla atılmış kireç boyası bir damga hastalığın vurduğu her haneyi işaretliyordu.

"Hayır," dedi Isabel birden başı dönmeye ve korkmaya başlamıştı. "Hayır, bir hata vardır!"

Terleme hastalığı sonunda Romney'ye de gelmişti.

Isabel ve Tom'un sıkça oyun oynadığı aşağıdaki sahile bakan bir tepye inşa edilmiş kaleye vardıklarında Tom öksürmeye başlamıştı.

Hızla avluda ilerlerlerken Isabel kalenin dış avlusunun ne kadar sessiz sakin olduğunu fark etti. Normalde burası ana baba günü olurdu, her yanda oraya buraya koşturan hizmetçiler ve ahır oğlanlarıyla, şövalyeler ve seyisleri, askerler ile nöbetçiler ve mallarıyla ürünlerini satmaya hevesli yerel tüccarlarla dolu olurdu. Atlar, eşekler ve öküzlerle inekler, köpekler ve arada sırada da koyunlar olurdu. Ancak o sırada telaş içinde işlerini halletmeye çalışan sadece iki adam vardı, Isabel'le, Tom ve kuzenlerinin yanından hızla geçmişlerdi. Tom yine öksürdü.

Ana salona doğru hızla ilerledikleri sırada Isabel dönüp ona baktı. Yüzü pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. Isabel donup kaldı.

Tom, "Ben iyiyim," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Isabel terleme hastalığı hakkında çok şey biliyordu ve birden korkuya kapıldı. Genelde ilk belirtiler öksürük, ateş ve baş ağrıları oluyordu ve birkaç saat içerisinde, bazen kişi daha sevdiklerinin yanına dönmeden önce kurban ölmüş oluyordu. "Tom," diye haykırıp koluna yapıştı.

Ama Tom kolunu çekti. "Bana dokunma!" diye bağırdı. Sonra da inleyerek başını tuttu.

Tamamen dehşete kapılmış bir halde Isabel, kardeşinin gözlerinin önünde acı içinde başını ovuşturduğunu gördü.

Hemen ardından Caroline, Isabel'i tuttuğu gibi Tom'dan uzaklaştırdı.

Isabel, "Hayır!" diye çığlık atarak elinden kurtulmaya çalıştı. "Hayır! Bırak kardeşime gideyim, lütfen!"

İki güçlü kolunu Isabel'e dolarken Caroline'in nefesi kesildi. "Yapamazsın," dedi. "Ona da hastalık bulaşmış, güzel Tanrım!" İçine bir nefes çekti. "Efendi Tom! Hemen odana çık ve acele et. Yatağına gir, duydun mu beni?"

Tom başıyla onayladı ama ayakta duracak hali yoktu ve acıyla iki büklüm oldu.

Isabel, "Bana ihtiyacı var, bırak ona yardım edeyim!" diye haykırdı.

Caroline suratına bir tokat indirdi. "Sakın şimdi piç kuruluğu edeyim deme! Hayatımız söz konusu!"

Isabel ondan nefret etti. O güne değin onu sevmiş olsa bile, o an ondan nefret etti. “Babamı istiyorum,” dedi sinirli bir halde. “Efendimizi istiyorum. Nerede o? O sana haddini bildirir, bildirir!”

“Kontesin odasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyor,” diye çıkıştı Caroline.

Hâlâ Caroline’in elinden kurtulmaya çalışmakta olan Isabel, “O zaman ben de oraya gidiyorum. Beni hemen bırak, Leydi Caroline,” diye emretti.

Thomas ayağının dibinde yere düştü.

Hem Caroline hem de Isabel şoke olmuşlardı; bir an öylece baktıktan başka bir şey yapamadılar. Ve işte o anda Isabel, Caroline’in elini daha gevşek tuttuğunu fark etti. Kendisini esir alan kişinin elinden kurtulup kardeşinin yanına koştu ve üzerine kapandı. Ancak daha Isabel onu sırtüstü çeviremeden Caroline onu saçından yakalayıp çekti. Isabel acı bir çığlık attı.

“Bırak onu!” diye çıkıştı dadısı delirmiş gibi.

Isabel onun gibi çıldırmış bir halde, “Bırak beni,” diye bağırdı. Sonra Caroline onu birden bıraktı.

Saçları kafa derisinden neredeyse koparılabilecek kadarına çekildiği için kulakları çınlıyordu. Tekrar erkek kardeşinin yanına koşup üzerine eğildi, gözlerinden bitmek tükenmek bilmeden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Onu sırtüstü çevirdi ve yüzünde daha fazla kan çıpanı çıktığını gördü. “Ah, Tom,” dedi hıçkırarak. “Ölme, ölemezsin! Tom!”

Tom’un kirpikleri kelebek kanatları gibi çırpındı ama yanıt vermedi. Ve Isabel ona dokunduğunda ateşler içinde yanıyordu.

“Herkes nerede?” diye haykıran Isabel deli gibi etrafına bakındı. “Onu yatağa yatıracak bir hizmetkâra ihtiyacım var!”

Bir on adım ötede duran Caroline, “Burada bunu yapacak kimse yok,” diye haykırdı, “bulaşır diye korktular.”

Isabel birden çıldırdı. Bulaşması filan umurunda değildi. Tom ölecekse o da yaşamak istemiyordu. Onunla ilgilenirdi ama onu yatağa yatırması gerekiyordu. Babası! Kimse kontaya karşı gelemezdi!

Isabel koridor boyunca koşup yukarı çıkarken babasını annesinin dairesinin önünde bulmayı bekliyordu. Ancak annesinin hizmetkârla-

rından iki hanımın birbirine sokulmuş, usulca hıçkırıklarını gördü. Isabel yanlarına koştu. "Cecelia," diye haykırdı koluna yapışarak. "Kont nerede? Annem nasıl? Herkes *nerede*?"

Leydi Cecelia Farquhar kıpkırmızı olup şişmiş gözlerini kırptırıp ona baktı. "Annen ateşler içinde yanıyor ve her yanında yaralar açıldı." Yine ağlamaya başladı. "Kont da kendi yatağına çekildi. Leydi Mary ve Leydi Jane öldüler. Bu sabah birbirlerinden birkaç dakika arayla öldüler."

Isabel şoke olmuş bir halde onlara bakakaldı. Annesinin en yakın iki hizmetkârı ölmüştü. Babası yatakta mıydı? "Baba?" Kelimeler boğazında düğümleniyordu.

"O da hastalandı."

Isabel duyduklarına inanamıyordu, sarsılmış bir halde geriye bir adım attı. "Hayır. Bu imkânsız."

Leydi Anne, kesif bir kederle gözyaşları arasından ona baktı. "Gidip kendin bak o zaman."

Isabel başını hayır der gibi iki yana sallayarak geri geri gitmeye devam etti. Babası, kont, hayatında tanıdığı en güçlü insandı. Konuştuğunda insanlar onu dinlerdi; yürüdüğünde yeri titretirdi. Kralın sağ kollarındandı, üst rütbeden bir kraliyet konseyi üyesiydi ve kulu olduğu kral gibi ondan hem korkulur hem de ona saygı duyulurdu. Kırklarının sonunda olsa da iri yarı kapı gibi bir adamdı, hâlâ atlı mızrak dövüşlerine katılıyor ve kazanıyordu, ava çıkmaktan zevk alıyordu ve kadınlar bakışlarını hâlâ ondan alamıyorlardı. Isabel babasına saygı duyduğu kadar ondan korkardı da. Hayatında bir kez olsun yanıldığını hatırlamıyordu.

Hasta olamazdı. Onun o kudretli, yakışıklı, zeki babası. Kurbanlarına hiç acımayan o terleme hastalığına tutulmuş olamazdı. Bu hastalığı kimse atlatamıyordu.

Birden annesinin odasından bir peder çıktı.

Isabel'in gözleri kocaman açıldı. Leydi Margaret gizliden gizliye eski inanca sadıktı ama bu çok özel ve gizli bir şeydi ve kont da bu durumu görmezden geliyordu. Isabel'in kalbi dehşetle yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Peder Joseph annesinin dairesinde günün bu

saatinde ne arıyordu, Tanrı aşkına? Herkes görsün diye mi? Bu bilgi saraya ulaşırsa annesi tanrıtanımazlık ve ihanet suçlamalarına maruz kalabilirdi. “Peder?” demeyi denedi ama aslında ne olduğunu içten içe biliyordu.

Peder diz çöktü. “Sevgili Isabel,” dedi kasvetli bir tonda. “Çok üzgünüm ama annen Yaradan’a yürüyor ve huzur içinde olduğunu bilmelisin.”

Isabel nefes almakta zorlandı. Annesi, ölmüş müydü? Ve ona elveda diyememiş miydi? “Hayır,” diye fısıldarken kalbi tuz buz oldu ve canı öyle yanıyordu ki daha oluşmamış memelerinin olduğu göğsünü avucuyla sıktı. “Hayır.” Şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladığını hissetti.

Peder ona mahzun bir şekilde tebessüm etti. “Kendini adanmış, iyi bir kadındı ve cennette mutlu olacağından emin olabilirsiniz. Artık Yaradan’ın yanında, Isabel. Nihayet olması gereken yerde.”

İki kadın iki büklüm olup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarken, Isabel, *Hayır, Hayır, Hayır*, diye düşünerek başını iki yana salladı. Sonra arkasını dönüp koridor boyunca koştu ama koridor boştu. Babasının odasının kapısında tek bir nöbetçi bile yoktu ve Isabel ne olduğunu anlamadı.

Yoksa anladı mı?

Ya hepsi ölmüşlerdi ya da ölümden korkuyorlardı.

Isabel dudağını ısırdı, kalbi acıyla atıyordu, dudaklarında tuzlu gözyaşları vardı. Kapıyı açtı. O dört direkli üzeri tüllerle örtülü yatağın ortasında hiç kıpırdamadan yatan koca bir beden vardı. “Efendim?” demeyi denedi. Sesi kendi kulaklarına bile çatlıyormuş gibi gelmişti.

Cevap yoktu.

Isabel dehşete kapıldı.

O kadar ki yanma yaklaşp yaşıyor mu ölmüş mü bile bakamadı.

Arkasını dönüp kaçtı, merdivenlerden gerisin geri aşağı indiğinde büyük salonda bıraktığı yerde uzanan Tom dışında kimseyi bulamadı.

Isabel, Tom’un yanına yığıldı. Gerçeği çoktan biliyordu, babası da ölmüştü. “Tom,” diye ağladı, “ölemezsin.” Beni bırakamazsın, sana ihtiyacım var, ölme!”

Cevap yoktu, o kalın kirpiklerinin şöyle bir kıpırdadığını bile göremedi ve gözyaşlarının arasından Isabel erkek kardeşinin orada hiç kıpırdamadan uzandığını anladı. Ancak gözyaşları yüzünden etrafı bulanık ve tuhaf görüyordu. Öfkeyle gözlerini kırıştırıp daha iyi görmeye çalıştı, hayatta olduğunu, nefes aldığını, yaşadığını görmeye kararlıydı. Artık görebiliyordu.

Daha büyük bir dehşete ve kedere kapıldı.

Isabel titremekte olan elini kaldırıp ağzına götürdü.

Eline değen bir nefes olmadı.

Yine denedi, artık eli kontrolsüz bir şekilde titriyordu, onun o sıcak tenini, nemli nefesini teninde duymaya kararlıydı.

Ve hiçbir şey hissetmedi.

Isabel umarsızca tuniğini açıp gömleğinin bağlarını çözüp kulağını ateşler içinde yanan göğsüne dayadı. Yanağının altında hiçbir hareket yoktu, nefes alırken göğsü inip kalkmalıydı ama kalbi de atmıyordu, hiçbir şey yoktu.

Ölmüştü.

Ve amcası John de Warenne üç gün sonra cenazeler için geldiğinde küçük kız kardeşi ve Caroline de ölmüştü. Ama Isabel yaşamıştı.

Neden böyle olduğunu bilmiyordu.

ON İKİ

CASA DE SUENOS, İKİNCİ GECE, SAAT 21.30

“Herhalde vebaydı.”

Sesi o kadar uzaktan geliyordu ki. Cass gözlerini kapayıp ailesini kaybetmiş, küçücük güzel bir kız çocuğunun ortaçağdan kalma bir yapının avlusunda öylece dikilmekte olduğu görüntüyü zihninden silmeye çalıştı.

Hayır, tüm ailesi değil. Amcası sağ kalmıştı. Isabel’in babası ölünce yerine amcası Sussex kontu olmuştu.

Gözlerini açıp baktığında Antonio’nun ona endişeyle baktığını gördü. “Ne kadar trajik,” diye fısıldadı Cass. “Eğer vebaysa bunu bulmak kolay olacaktır.”

Antonio ona, “Yarın,” diye söz verdi.

Dışarıda şiddetli bir rüzgâr vardı. Rüzgâr pencere pervazlarını sarsıyordu.

Cass ona bakarken yine Isabel’in küçük bir çocuk olarak görüntüsü gözünün önünde belirdi. “Yetimmiş,” dedi kasvetli bir sesle. “Babası öldükten sonra Sussex kontunun yeğeni olmuş. Sussex onun hamisi olmuş; herhalde onun için bu evliliği de o ayarlamıştır.”

Antonio, “Ben de öyle düşünüyorum,” derken gözleri Cass’in yüzünde dolaşıyordu. “Böyle bir eşleşmeye layık görülmesi için Isabel’in epey bir drahoması olmalı. Sen iyi misin?”

Cass ona bakıyordu, hevesinin yerini onun için endişenin aldığının farkındaydı. Hâlâ etrafında bir bomba patlamış gibi hissediyordu. Az önce keşfettikleri gerçekler karşısında verdiği tepkiye de şaşıırıyordu.

Isabel'in hayatıyla fazla ilgilenmeye başlamıştı. Yoksa buna çekildiğini mi hissediyordu?

"Cassandra?" Yan yana diz çöktüler; Antonio'nun omzu Cass'in-kine değiyordu. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Şöminenin ateşi, hafif altın rengi tenini, o net yüz hatlarını ve ela gözlerini aydınlatıyordu. Cass martinisinden ilk yudumu aldı. Soğuktu, yakıcıydı ve sekti. Antonio'nun kendisine ne kadar yakın durduğunu fark etti... Tracey her an içeri girebilirdi.

Cass suçluluğunun farkında birden ayağa fırladı. "Baştan sona trajik bir hayatı olmuş. Yani, her şeyini sekiz yaşındayken kaybetmiş ve on iki yıl sonra kazığa bağlanarak yakılarak ölmüş. Biraz sarsıldım."

"Bunu görebiliyorum." Ayağa kalkarken gözlerini Cass'ten ayırmamıştı. "Belki de bu durum evdeki soğukluğu açıklayabilir."

Ona baktı. "Hayaletlere inanıyor musun?"

Antonio, "Emin değilim," diyerek içinden geçeni dile getirdi. "Ancak inanmanın cazip gelen bir yanı var, öyle değil mi?" Belli belirsiz tebessüm etti.

Cass de gülümsemeden duramadı. "Evet, romantik," diye onunla hemfikir oldu. "Benim biraz kafam karıştı," diye itirafta bulundu. "Alvarado'yla evlenebilmek için Isabel'in Katolik olması gerekmez miydi?"

"Evet."

"Peki, o zaman nasıl olup da tanrıtanımaz olmakla yargılanır?"

"Tarih boyunca," dedi Antonio, "bizim tarihimiz boyunca, din değiştirenler Engizisyonun her zaman ilk günah keçileri olmuşlardır.

"Bunu bilmiyordum," dedi Cass. Ama nedense İngiltere'de öldüğünü farz etmişim. Ama belki de haklısındır, belki burada ölmüştür." Cass ürperdi. "Eh, şayet ruhu bu evde dolanıyorsa bu anlaşılabilir bir şey. Yerinde olsam ben de öyle yapardım."

Antonio gözlerini Cass'in yüzünden ayırmadan, "Sence bu evde ruhu dolanıyor mu?" diye sordu.

Cass gözlerinin içine baktı. “Bilemiyorum,” dedi yavaş yavaş. “Umarım öyle değildir. Ama...”

“Ama ne?”

Ancak Cass daha ağzından geçeni söyleyemedi. Gregory atılıp, “Sonunda dengini bulmuşsun, Tonio. Geçmişe senin kadar takıntılı bir kadın.” İkisine de gülümsedi.

Cass onun yakışıklı yüzüne baktı ve bu gülümsemenin yapmacık olduğunu gördü, gözlerinin içi gülmüyordu. Birden şaşırdı. Gregory’nin kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını düşündü.

İşte ona baktığı o anda, Gregory’nin bakışları delip geçici ve kötücüldü.

Cass geriye doğru sendeledi ve Antonio’ya çarptı, Antonio onun dengesini bulmasına yardım etti. Tekrar Gregory’ye baktığında, gülmüyordu ve yüzü erkeklik ve çabasız çekicilik timsaliydi.

Cass nefes alamadı. Az önce gördüğünü zannettiği şeyi görmüş müydü? Ona derinlerde yatan, acımasız bir nefretle mi bakmıştı? Öyleydiyse, neden?

Tanrı aşkına, daha yeni tanışmışlardı.

Cass sarsılmıştı. Antonio’nun yanından uzaklaştı ve işte onu görmeden önce varlığını o anda hissetti. Başını yavaş yavaş kaldırıp baktığında kapının eşiğinde duran Tracey’yi gördü.

Cass gerildi, mini eteği ve çıplak ayaklarıyla Antonio’nun yatak odasından gizlice çıkan kız kardeşinin o hali gözünün önüne geldi.

Arkasından da başka bir hali, ağacın altında taş kesmiş bir halde otururkenki hali gözünde belirdi.

Ve Cass birden Tracey’den nefret etti. Antonio’yla arasına giren Tracey’di, onun yüzünden Antonio’nun teklifini reddedip eve dönmek zorunda kalacaktı, Alyssa’yı her an ondan alabilecek kişi de Tracey’di.

Ve nefretinin boyutları Cass’i dehşete düşürdü.

Tracey biraz çekinerek, “Merhaba,” dedi. Antonio’ya sonra Cass’e gülümseyip en sonunda da Gregory’ye baktı.

Gregory’nin gözleri iri iri açılmıştı. Kız kardeşini daha ilk görüşte beğendiği açıkça belliydi, Cass daha önce böyle bir tepkiyi defalarca görmüştü.

Antonio onları tanıştıırken Cass arkasını döndü. Titriyordu. Kıskançlığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Neden böyle ilkel duygulara kapılacak kadar alçalıyordu ki? O bildiğiniz eski, güvenilir, sağduyulu, sorumlu Cass'ti! Aile insanı olmaya meyilli olandı, vazifesinas yeğendi, destekleyici abla, anne yarısı teyzeydi. O arabulucuydu!

Gruptan ayrılıp gidip şöminenin önünde durup, gözlerini raks eden alevlere dikti, şakaklarının arkasında bir baş ağrısının hasıl olduğunun ayırımındaydı. Ve bir anlığına, Isabel ona alevlerin arasından gülümsedi.

Cass bir çığlık atıp ateşten geriye sıçradı.

Antonio yanına koştu. "Yandın mı?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

Cass koluna yapıştı, görmez gözlerle yüzüne bakıyordu, onun yerine kendisine pek de hoş olmayan bir şekilde sırtan Isabel'i görüyordu. Cass tekrar şömineye baktı. Ateş mutlu mesut, masum bir şekilde sınırları içinde yanıyordu.

Cass bir yaprak gibi titriyordu.

"Yandın mı?" Antonio onu ayakta tutmaya çalışarak yineledi.

Cass dünyanın sarsılıp döndüğünü hissetti.

"İyi mi?" Bunu soran kız kardeşiydi... O lanet olasıca kız kardeşi.

"Sanırım bayılacak," dedi Gregory.

Cass daha önce hayatında hiç bayılmamıştı. Onlara bunu söylemek istedi ama daha bir şey diyemeden dışarıda rüzgâr pencereleri sarsıp uğuldatırken, dünyası yavaş yavaş griler ve siyahlarla dolmaya başladı ve sonra tamamen karardı.

Veba.

Hayaletlere inanıyor musun?

Hepimizi bir araya topluyor.

Cass midesinin bulandığını hissediyordu. Antonio'nun, Alyssa'nın sesleri kulaklarında çınılıyordu. Sonra, feci kötü kokan bir şey burun deliklerinden içeri sirayet ederken gerçekten de seslerini duydu. Cass öksürdü, gözleri açıldı.

Antonio üzerine eğilmişti, burnunun dibinde koklama tuzları tutuyordu. Onları tekrardan ona doğru itirmeye çalıştı ve Cass başını öteki yana çevirdi. “Ben iyiyim.”

“İyi değilsin.” Bunu tersler gibi söylemişti. “Herhalde bitkin düştün.”

“Sanırım, daha önce hayatında hiç bayılmadı.” Bunu söyleyen Gregory’nin yanında duran Tracey’ydi, ikisi de kanepenin bir ucunda duruyorlardı.

Cass doğrulmaya çalıştı ama başı hâlâ dönüyordu ve tekrar kanepeye düştü.

“Kıpırdamadan yat,” dedi Antonio sert bir sesle.

Cass birden gözlerini onun yüzüne çevirdi, ses tonunda ne olduğu gayet belli olan bir şey vardı. Onun iyiliği için endişeleniyordu, hem de çok.

Kalbinin içinde bir şeyler cız etti. “Ne oldu bilmiyorum...” Donup kaldı.

Ateşin içinde Isabel’i görmüştü.

Alyssa’nın o çocuksu korkuyla dolu sesi duyuldu. “Cass teyze?”

Hayır, diye düşündü Cass deli gibi. Ateşin içinde Isabel’i görmüştü ve hayal gücü ona feci oyunlar oynuyordu. “Tatlım, bayıldım. Çok yorgunum ama iyiyim.”

Alyssa, Antonio’nun etrafından dolandı ve Cass elini tutmak için ona doğru uzandı.

Antonio kararlılıkla, “Başka martini yok,” dedi. O bunu söylerken telefon çaldı. “Alfonso açar.” Kolunu Cass’ın sırtına koyup doğrulup oturmasına yardım etti.

Cass onun öyle farkındaydı ki ve yanaklarının kızardığını hissetti. Tracey’ye baktı. Kız kardeşi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Hiçbir şey değişmemişti.

Yoksa değişmiş miydi?

Gregory de ona bakıyordu. Alfonso odanın kapısında belirdi. Gür beyaz saçları olan altmışlarında sıska bir adamdı. Cass’e, “Senyora,” dedi. “*Telefono*. Senyor?” Antonio’yla konuşuyordu. “*La cena*.¹⁸”

---

18 (İsp.) Akşam yemeği. (ç.n.)

Cass, Antonio'nun evin kâhyasına mesaj almasını söylemek üzere olduğunu biliyordu ve zar zor ayağa kalktı. Bir şekilde arayanın, geri aramayı unuttuğu teyzesi olduğunu biliyordu. Bir dakika sonra ahize elindeydi. Antonio omzuna dokunda; herkes odadan çıkıyordu. Usulca, "Akşam yemeği yiyeceğiz," dedi. "Oturma odasında olacağız."

Cass başıyla onaylayıp herkes dışarı çıkarken dikkatini telefona verdi. "Catherine teyze?"

"Çok sevindim... Sen." Hat çok kötüydü, korkunç bir cızırtı ve parazit vardı. "En kötü bela," derken teyzesinin sesi çok uzaktan geliyordu.

Cass ahizeyi sıkı sıkı tutarak, "Seni zar zor duyuyorum," diye bağırdı. "Beni duyuyor musun? Her şey yolunda mı?"

Teyzesi, "Şey evet," diyor gibiydi. Konuşmaya devam etti ama Cass tek kelimesini bile anlayamıyordu.

"Catherine teyze, seni duyamıyorum!" Cass yüksek sesle bağırdı. "Bağlantı kopuyor. Beni duyabiliyor musun?"

Teyzesi yine konuştu. Cass şunları duyabildi: "Uçuş... Madrid."

"Catherine teyze?.." Cass dikleşip oturdu. Sanki biri omuzlarına iki ağır tahta yerleştirmişti ve ağırlıkları altında tüm bedeni eziliyordu. Cass kütüphanedeki ışıkların gidip gelmeye başladığını hissetti. Yoksa bunlar sadece gölgeden mi ibaretti? Yine bayılıyor olamazdı, değil mi? "Ne dedin?"

Teyzesi, "Castile," diye bağırdı. "Yarın!"

Cass donup kaldı, nefes almayı unuttu. İşte o anda anladı. Teyzesi Madrid'deydi ve yarın Castilla'ya geliyordu.

Kısa bir süre sonra Catherine Teyze de gelecek...

"Hayır!" diye haykırdı. "Catherine Teyze, gelme, biz birkaç gün içinde eve döneceğiz..." Suste. Hat kapanmıştı.

Ve ansızın kütüphanenin ışıkları söndü.

Cass kıpırdamadan öylece durdu. Karanlığın içinde kalbi gereksiz bir hızla atarken, mide bulantısı hissi dehşet dalgaları gibi vücuduna yayılıyordu.

Teyzesi Casa de Suenos'a geliyordu.

O, Tracey ve Alyssa, sonra Gregory ve şimdi de Catherine Teyze geliyordu...

Kendi kendine, “Kes şunu,” derken ahizeyi yavaş yavaş yerine koydu. Lambaya uzanıp düğmesini açmaya çalıştı ama ışıklar açılmadı. Korkusu giderek arttı. Cass kendi kendine tesisatta sorun olduğunu; burasının çok eski ve bakımsız bir ev olduğunu hatırlattı. Arkasını dönünce bir sandalyeye çarptı ve acı dizinden yukarı yayıldı ve o anda onu izleyen bir çift göz olduğunu hissetti.

Cass donup kalmıştı, kıpırdamıyordu, dinlemeye çalışıyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Yine de o izlenme hissinden kurtulamıyordu. Cass birden arkasını döndü. “Isabel?”

Ne de olsa artık kokusunu alabiliyordu, menekşe kokuları git gide daha da yakından geliyordu. Bunun kimin parfümü olduğu konusunda Cass’in hiç şüphesi yoktu. “Isabel?” Aptal gibi hissetmiyordu; tam bir ödlele gibi hissediyordu. Titriyordu, kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. “Orada mısın?”

Koku artık her yandaydı.

Ateşin içinde bir odun kütüğü düştü.

Bu çok da tuhaf bir durum değildi ama Cass olduğu yerde sıçradı. Temkinli bir şekilde odayı taradı. Cass kimseyle yüz yüze gelmedi, sadece bir oda dolusu eşya ve tablo vardı. Etrafına bakınarak yavaş yavaş geri geri gitti ama tamamen yalnızdı.

Omzuna yumuşak bir şey değdi.

Cass çığlık atıp yerinde sıçrayıp döndü ama bu sadece perdenin aşağı sarkmış bir parçasıydı. Yine de dengeli bir şekilde nefes alıp veremiyordu.

Sonra bütün pencerelerin kapalı olduğunu ve evde hiçbir havalandırma olmadığı halde lanet perdelerin kıpırdadığını fark etti.

Kıpırdamışlardı.

O burada, diye düşündü Cass umarsızca.

Sonra da, *Burada kimse yok! Komik olma!* dedi.

Ama artık kıpırdamayan perdelere bakmaya devam etti. “Isabel? Ne istiyorsun? Ben senin düşmanın değilim. Dostunum. Ne istiyorsun?”

Cass ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama bir cevap alamadı. Ürperdi.

“Cassandra?”

Antonio'nun sesiyle Cass ansızın arkasını döndü. Elinde bir mumla kapı eşiğinde duruyordu. Mum evde herhangi bir cereyan olmadığı için gayet güzel yanıyordu.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Cass terin bir nem katmanı halinde vücudunu kapladığını fark etti. Bazı sandalye ve masaların arasından geçerek Antonio'nun yanına yöneldi. "Antonio, ben fikrimi değiştirdim." Alçak sesle konuşuyordu. Eşikte onun durduğu yere vardığında büyük bir rahatlama hissetti. Bedenini onunkine bastırmaktan kendisini alıkoyması gerekmişti.

"Ne konuda?" diye sordu.

"Sorun konusunda, hayaletlere inanıyor musun?"

Antonio ona baktı. Ve sonra, "Elektrikte sorun yaşanması ondan değil de, bakımsızlıktan ve tamir edilmemiş olmasından kaynaklanıyor."

Cass onun gölgeler içindeki ancak mum ışığıyla aydınlanan yüzüne öylece baktı. "Sen de bu çiçek kokusunu alıyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Cass dudaklarını ıslattı. "Bu onun kokusu. Bu o. Isabel."

En azından gülmemiştir. "Yarın bir elektrikçi çağıracağım," dedi. Bütün evin elektrikleri gitti. Gregory ve Alfonso sigorta kutusunu arıyorlar.

Cass'in suratı asıldı. "Buranın bodrum katı var mı?"

"Sayılır," dedi Antonio.

Cass daha da bir gerildi. "Kalelerde, zindanlar yeraltında olur. Daha önce bunu hiç düşünmedim ama..."

"Burası kuvvetlendirilmiş bir malikâne. Haklısın. Zindanlar aşağıda."

"Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi Cass. "Bu arada, telefonlar da çalışmıyor."

Elinde mumu hâlâ havada tutmakta olan Antonio, Cass'in dirseğine dokundu. "Mum ışığında yemek yiyeceğiz," dedi.

Cass'in iştahı kaçmıştı. *Çağrı*. Kahretsindi, bu kelime artık aklından çıkmıyordu.

Koridora çıkarlarken Antonio, "Ama belki de sana karşı dürüst olmamın vakti gelmiştir," dedi ve bir an duraksadı.

Cass ne diyeceğini merak ederek bekledi.

“Sanırım ben de onu hissettim.”

Artık mumlarla aydınlanan yemek odasına doğru giderlerken omuzları birbirine değdi. Gölgeleler dans ettiğı için dinlendirici bir etki yaratıyordu. Ve kesinlikle romantik değildi. “Ben de onu hissettim derken ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Cass.

“Bence varlığı yukarıdaki yatak odasında çok güçlü bir şekilde hissediliyor. Ben de bunu hayal ettiğimi sanıyordum.” Kızarmış olabildi. Söylemesi zordu. “Orası çok ağır kokuyor. Ağır ve yoğun. Hatta mutsuz.” Omuzlarını silkti.

Cass dönüp ona baktı. “Bütün bu ev mutsuz. Ama tabii buraya geldiğinde feci şekilde üzgün olmuş olmalı.”

“Şey Casa de Suenos’ta dolanıyorsa herhalde iyi bir sebebi vardır ama bir yandan bu manasız,” dedi Antonio. “Şüphesiz ki hayaleti dört asır ve kırk beş senedir burada olmalı.” Bir anlığına tebessüm etti ama Cass’e bakarken onun aklını okumaya çalışıyor gibiydi.

Yemek salonun hemen kapısında duruyorlardı. Çocuklarla birlikte masaya otururlarken Cass, Tracey’nin onu izlediğinin farkındaydı. Eduardo da Alyssa da çok huzursuzlardı. Sonunda çocukların duymaması için fısıldayarak, “Endişeleniyorum,” dedi. “Catherine Teyze buraya geliyor ve bu da tüm de Warenneler ve annen dışında tüm de la Barcaların buraya toplanmış olacağı anlamına geliyor.”

Antonio, “Ne demeye çalıştığını anlamıyorum,” dedi usulca.

Cass içine bir nefes çekti. “Peki ya hepimizin bir nedenle burada olması gerekiyorsa? Peki ya bu nedeninin geçmişle bir alakası varsa? Onunla? İki ailenin bir araya gelmesi hep trajedilerle sonuçlanmış gibi görünüyor. Artık kesinlikle hep bir aradayız. “ Sonra kasvetli bir sesle, “Sanırım Isabel aileden nefret ediyor,” dedi.

“Isabel ölü,” derken Antonio’nun sesinde bir ciddiyet vardı. “Aslında ben de bu sıra dışı tesadüfü düşünüp duruyordum.”

Bakışları birbirine kenetlendi.

Elinde bir fenerle yanlarına gelen Gregory, “Buldum ama bize pek bir faydası olmayacak,” dedi. “Buraya bakım yaptırmalısın, Tonio. Her tarafın sigortası atmış, daha önce hayatımda böyle bir şey görmedim.”

“Hiçbir yerde sigortamız yok mu?” diye sordu, Cass birden terdirgin olmuştu.

“Alfonso arıyor,” dedi Antonio. “Biz neden oturup bir şeyler yemeye çalışmıyoruz?” Cass’in omzuna dokunup onu yemek salonuna yönlendirdiğinde Gregory’nin elindeki el feneri söndü.

Gregory İspanyolca söverek tekrar tekrar düğmeye bastı. Sonra başını kaldırıp kardeşine baktı. “Buna inanamıyorum. Bu şey için piliniz var mı?”

Antonio birden çalışmaz olmuş o güçlü fenere baktı. “Bilmiyorum.”

Gregory homurdandı.

Cass yemek salonundaki iki çocuğun endişeli yüzlerine baktı. Sonra Tracey’nin yüzündeki ifadeyi anlık olarak görüp dönüp bir daha baktı. Tuhaf bir şey vardı, yüzü o kadar sakindi ki. “Sorun değil, çocuklar. Yarın elektrikler gelmiş olacak,” dedi Cass neşeyle. Ama aklı dizüstü bilgisayarında, ışıklarda, fenerde ve ekranda gördüğü o garip statikteydi. Artık bunun hayal gücünden kaynaklandığını düşünse de şöminede gördüğü o yüz bir türlü aklından çıkmıyordu. Fakat yine de Isabel’in onlara oyunlar oynuyor olma ihtimali vardı.

Hayır, bu *büyük bir olasılıktı*.

Ama bunun bir önemi var mıydı?

Ne de olsa, Isabel zavallı ve trajik bir ruhtu. Ne yapabilirdi ki?

Tracey birden ayağa fırladı. “Evet, her şey yolunda.

Cass’in birden eli ayağına dolandı. Kız kardeşinin tavrı bir *tuhaftı*, neredeyse fazla sakini, aşırı rahattı. Cass bundan hoşlanmamıştı. Hele ki o gün daha erken bir vakitte onu bir tür trans halinde bulduğunda Tracey’nin o garip davranışları aklından gitmiyordu. “Tracey?”

Tracey ona gülümsedi. “Ben aç değilim. Yorgunum, odama çıkıyorum.”

Cass herkesin yanından geçip gitmesini izlerken her an daha da bir sınırları bozuluyordu. Birden kız kardeşinin tek başına yukarı çıkması fikrinden hoşlanmadı, hem de hiç. Hemen arkasından koşturdu. “Bekleyemez misin? Bir yirmi dakika kadar sonra Alyssa’yla ben de yukarı çıkacağız.”

Tracey gözlerinin içine baktı, tam bir masumiyet timsali gibi görünüyordu. “Ne var, Cassandra?” diye sordu. “Karanlıktan mı korkuyorsun?”

“Biraz,” diye itiraf etti Cass. “Özellikle de böyle bir gecede.”

Tracey gülümsedi. “Ben karanlığı severim,” dedi. “İyi geceler.” Döndü ve süzülür gibi büyük salona gitti.

Cass arkasından baktı. İşte tam o anda Tracey köşeyi dönerken Cass kız kardeşinin daha önce ona hiç Cassandra diye hitap etmediğini ve karanlıktan hep korktuğunu hatırladı.

Ana salonda birbirlerine iyi geceler dilerlerken Cass, Alyssa’nın elini sıkı sıkı tutuyordu. Eduardo’nun elini tutan Antonio, Gregory de yanında evin yan tarafındaki kendi koridorlarına doğru ilerlerlerken Cass’in kalbi nahoş bir şekilde tekledi. Arkalarından baktı. Gece bunaltıcıydı. Daha da kötüsü tehditkârdı.

En azından rüzgâr dinmişti.

Ancak artık sessizlik doğal değilmiş gibi geliyordu. Ölümcüldü sanki.

“Çok sessiz,” diye fısıldadı Alyssa. “Cass teyze, orada uyumamız şart mı?”

Cass hemen başını eğip yeğenine bakıp gülümsedi, bu sırada feci şekilde karanlık, gölgelerle dolu koridorda ilerliyorlardı. Bu koridor bile tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu. Ayak sesleri ahşap zeminde çok fazla ses çıkarıyordu. İçinden dönüp dönüp arkasına bakmak geliyordu. O gece gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Ve kendini ne kadar ayıplarsa ayıplasın bir türlü rahatlayamıyordu. “Başka nerede uyuyabiliriz ki?”

“Bilemiyorum,” dedi Alyssa çaresizlik içinde.

Yukarısı da aşağısı kadar sessizdi. Tracey’nin kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. O kapının önünden geçerken Cass’in içi buruldu; kız kardeşinin yalnız uyuyor olmasından nefret ediyordu. İçinden onu kontrol etmeyi muhakeme ederken Alyssa’nın o gerilmiş, bembeyaz olmuş yüz hatlarına bir bakışıyla fikrini değiştirdi. Tüm ilgisini yeğenine vermeliydi.

Yatak odalarının kapısını ardına kadar açık bırakmıştı ve içeri girdiler. Ve Cass donup kaldı.

Bilgisayarının ekranı açıldı, ışıkla parlıyordu, bir DOS komutu yanıp sönüyordu.

Alyssa, ya olan biteni anlamış ya da gerildiğini hissetmiş olmalıydı çünkü Cass'ın elini daha sıkıca kavradı.

Cass kıpırdayamaz, düşünemez bir halde ekrana baktı. Bilgisayarı kapatmıştı. Zaten evde elektrikler de kesikti, değil mi?

Dönüp duvardaki elektrik düğmesini açtı ama ışıklar yanmadı.

Sonra bilgisayarının pili dolu olduğu için çalıştığını anladı. Ama bilgisayarın ekranını da aşağı indirmişti. Öyle yapmamış mıydı?

“Ne var?” dedi Alyssa tedirgin bir halde.

Cass terlemeye başladı. Aptalca bir sonuca varmayacaktı. Antonio'nun da dediği gibi, Isabel ortalıklarda dolanıyorsa da ne vardı yani? Herhalde bu evde 445 yıldır dolanıyordu. Çok önemli bir mesele değildi; İngiltere'deki kalelerin ve malikânelerin de en azından yarısı hayaletli olarak bilinirdi.

Hayaletler bilgisayarları açıp onları çalıştırmazlardı. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

“Ben burada uyumak istemiyorum,” dedi Alyssa çaresiz bir sesle. “İstemiyorum!”

Biri ona arkadan dokundu. Cass bir çığlık atıp arkasını döndü.

Alyssa'dan başkası değildi. Ancak birden dönmesi elindeki mumun sönmesine neden olmuştu.

“Artık ışığımız da yok,” diyen Alyssa gözyaşlarına boğuldu.

“Zaten yanan bir mumla uyuyamayız, tatlım.” Cass neşeli olmaya çalışıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Bilgisayarını da kapatmak istemiyordu, tek ışıkları oydu.

Yavaş yavaş odada etrafına bakındı ama tek görebildiği çarpık şekiller ve gölgelerdi. “Harika bir fikrim var. “Haydi bir battaniye birkaç yastık alıp aşağıda uyuyalım... Kütüphanede.” Evin herkesin olduğu diğer yarısında uyumanın daha iyi hissettireceğini düşünmüştü ve ummuştu. Ve bu evdeki odalardan en çok dost canlısı görüneni kütüphaneydi.

“Tamam,” dedi Alyssa hevesle.

Bir dakika sonra oraya yönelmişlerdi.

Gregory, Eduardo’yu yatağına yatırmakta olan Antonio’ya, “Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Antonio koridorun sonundaki başka bir odanın kapısını açtı. “Ne demek istiyorsun?” Uyuyan çocuğu uyandırmamak için alçak sesle İspanyolca konuşuyorlardı.

Antonio yanan bir mumu koridora yerleştirirken Gregory kapının pervazına dayanıp kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. “Kız arkadaşın şahane bir şey ama senin tipin değil. Hem de hiç.”

“Haklısın.”

Ve Gregory gülümsedi. Daha eve adımını atar atmaz bunu açıkça görmüş ve gece devam ederken her şey daha da bir netlik kazanmıştı. “Aslında, seni en az kendim kadar iyi tanıdığımı düşünürsen,” dedi, “Ben Cassandra’dan hoşlandığını söyledim.” Casa de Suenos’a geri dönmek hakkında neler hissederse hissetsin gözlerinin önünde gelişmekte olan bu kişisel dinamiği gayet ilginç bulmuştu.

Antonio ona şöyle bir yan baktı. Sonunda, kuyruk acısıyla değilse de, “Benim mahremiyetim seni neden bu kadar eğlendiriyor?” diye sordu.

“Çünkü senden yedi buçuk dakika daha küçüğüm.” Gregory sırttı. “Senden daha hızlı bir hayatım var,” diye espri yaptı. Ne de olsa hayatına girip çıkan kadınların sayısını bilemiyordu ve onlarla Güney Fransa’da hafta sonları geçiren abisi değil kendisiydi. Sonra kendine geldi ve elini ağabeyinin omuzuna attı. “Çünkü gözlerinin içinin güldüğünü görmeyeli uzun zaman oluyor,” dedi.

İkizler birbirlerine baktılar ve bakışları kenetlendi. Bir an ikisi de aynı kadını, Antonio’nun karısını düşündüler. Antonio hemen gözlerini ondan kaçırdı.

“Uyu biraz. Uzun bir gün oldu.” Antonio elinde mumuyla döndü. Sonra durdu. “Ah, bu arada. Cassandra ile ben dostuz ve hepsi bu.”

Gregory başıyla onaylarken, Margarita konusunu açtığı takdirde ağabeyinin bu mevzuyu konuşmamak için hemen konuyu değiştireceğini

fark etti. Ancak çıkabileceği türden bir kadınla az da olsa ilgilendiğini görmek güzeldi. “Nasıl bir kördüğüm ama,” dedi umurunda değilmiş gibi. “Kız kardeşler. Hımm.”

Antonio kararlı bir havayla, “*Buenos noches*,¹⁹” dedi ve kapıyı neredeyse Gregory’nin suratına kapattı.

Gregory gülüp takım elbisesinin ceketini yatağa fırlattı, Alfonso’nun valizini yukarı çıkarmış olmasına sevindi. Kravatını çıkarırken o keyifli halinden birden eser kalmadı. Onun bu eve bir kez daha geri dönmesine ne neden olmuştu? Buraya babasının öldüğü yazdan beri gelmemiştir.

Ağabeyiyle yeğenini tekrardan görmenin vermiş olduğu bütün o keyif ve onların iyi olduğunu öğrenmekten kaynaklanan o rahatlama hissi birden kayboldu. Casa de Suenos’tan, babasının öldüğü bu yerden nefret ediyordu. Bazen buradan Antonio’nun ettiğinden daha çok nefret ettiğini düşünüyordu.

Sanki otuz beş sene önce değil de, iki gün önceymiş gibi küçük bir çocukken annesinin giysi dolabında saklandığını hatırlıyordu?... Neden? Ya da kimden saklanıyordu?

Gözlerini kapattı. Psikoloğu ona çocukların hayal gücünün çok geniş olduğunu ve hepsinin hayali oyun arkadaşları olduğunu söylemişti. Gregory ona defaten bunun bir oyun arkadaşı olmadığını, bir ecin olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Hiç beklemediği anlarda birden ortaya çıkan güzel bir şeytandı, onun dehşet içinde kaçıp saklandığı yere sığınmasına neden olan bir ecindi.

Gömleğini çıkarırken birden durdu. Dışarıda koridorda biri mi vardı?

Hayır, diye düşündü, bir ses duymamıştı. Gregory kendine artık o ödle, korkak çocuk olmadığını hatırlattı. Artık Madrid’de Barclays’ın mali işler direktörüydü, şehirde güzel bir evi ve Costa del Solla’daki Marbella’da da bir başka evi vardı. Ve sonradan hiç gitmediği bu psikolog da şüphesiz haklıydı: Bu dişi ecin onun hayali oyun arkadaşı değilse de hayal gücünün bir ürünü olmalıydı. Ve hiçbir surette, hiçbir

---

19 (İsp.) İyi geceler. (ç.n.)

şey yapmamıştı. O güne değin, üç ve dört yaşlarındayken onu neden bu kadar korkuttuğunu bir türlü çözemişti.

Yine de nabız hızlanmıştı. Bu evden nefret etmeden duramıyordu. Hava çoktan onu boğuyormuşçasına, yoğun ve ağır gelmeye, nefes almasını zorlaştırmaya başlamıştı. Ayrıca milyonlarca yıldızla dolu harika bir gece de olsa ona göre elektrik yokken, telefonlar çalışmazken gece sessizlik ve sakinlikten oluşan bir uçurumdu; geçmişin en barbar dönemine zaman yolculuğu yapmışlar gibiydi.

Zihninden onun ne olduğunu ayımsayamayacağı kadar hızlı bir şekilde düşünceler geçiyordu ama hepsi kanlıydı ve sonunda Margarita'nın çirkin, şiddetli bir şekilde ölümü ve babasının Pedraza sokaklarında bir arabanın altında kaldığı geldi.

Elbette ne babasını ne de eltisini o halde görmüştü.

Aklına bir kadın görüntüsü gelir gibi oldu. Panikleyip hemen o görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Onu görmeyi reddetse de kim olduğunu biliyordu, şu sıralarda çocukluğundan kalma ecinleri uyardırmayı istemiyordu. Yıllar önce o kadar canlı görünürdü ki onun gerçek olduğunu düşünürdü. Ancak artık onu geçmişin tozlu gölgeleriyle, istenmeyen hatıraları arasına hapsetmeye kararlıydı.

Bir şey kapısını tırmaladı. Gregory gerildi.

Sonra gayet net bir şekilde kapıyı tırmalayan tırnak sesleri duydu.

Biliyordu. Bir anlığına öyle bir paniğe kapıldı ki tekrardan üç ya da dört yaşına döndü.

Cass ve Alyssa koltuklarının altında yastıklar ve battaniyelerle kütüphaneye yaklaştılar ve tam yarı yolda durdular. Gayet uykulu bir Eduardo'yla, Antonio da koltuklarının altında yastık ve battaniyelerle aynı odaya girmek üzereydiler.

Antonio dönüp onlara baktı. Kütüphaneye birkaç mum yerleştirmişti, bunlar da Cass'in o anda Antonio'nun yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini görmesi için yeterli ışık veriyorlardı.

Cass, Antonio'nun kendisini net bir şekilde göremeyeceğini fark edince onlar yanlarına doğru gelirken Antonio'ya seslendi. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu alçak sesle.

Antonio gülümsedi. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

“Buraya kamp kurmaya karar verdik.” Cass de ona gülümsedi.

Antonio hâlâ gülümsüyordu. “Ben bir süre bir şeyler okuyacaktım.”

Cass kollarında uyuyan çocuğu işaret etti ve yüzündeki gülümseme kayboldu. O da mı Eduardo’yu yalnız bırakmak istemiyordu?

Antonio’nun yüzündeki gülümseme silindi. “Erkek kardeşimin odası hemen koridorun sonunda olduğu halde, Eduardo’yu yukarıda bir başına uyurken bırakmak istemedim.”

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken aralarında karşılıklı bir anlaşma oluşmuştu. Cass açık açık konuşmaları gerektiğini anladı. Kütüphaneye girip çocukları yastıklar ve battaniyelerle odanın rahat bir kısmına, kanepenin hemen yanına, Antonio’nun o masif çalışma masasından pek de uzak olmayan bir yere yerleştirdiler. Cass, Alyssa’nın yanağına bir öpücük kondurarak, “Daha iyi mi?” diye sordu. Bir anlığına uykudan uyanmış olan Eduardo da ondan birkaç santim uzaktaydı.

Alyssa esneyerek, “Çok daha iyi,” dedi, gözkapakları hemen kapandı. Cass, koltuğunun altında bir yıldır uyumadığı bir Beanie Baby’le birlikte hemen uykuya dalmasını izledi.

Sonra doğruldu ve Antonio’nun onları, onu izlediğini fark etti. Ona öyle yoğun bir şekilde baktığı için birden nabızı hızlandı.

Cass kıpırdamadı. Her şey birden dank etti. Gece yarısını daha yeni geçmişti; ev kocaman ve karanlıktı, gece sessiz ve sakindi ve onunla baş başaydı. Bir şekilde uyumakta olan iki çocuk önemli değildi. Kalp atışları hızlandı. Aklından şöyle geçti: *Bu tehlikeli.*

O anda Isabel de Warenne’i düşündü.

Cass kendine gelmeye çalıştı. Mahrem bir durumdu ama ikisi de yetişkinlerdi, kız kardeşi yukarıdaydı ve böyle bir gecede bu saatte yalnız oldukları için hiçbir şey olmayacaktı. Hiçbir şey.

Antonio, “Bu tuhaf bir gece,” dedi usulca.

“Hem de çok.” Cass gidip yanında durdu. “Bu gece bu ev çok ürkütücü geliyor. Ben de Alyssa’yı yalnız bırakmak istemedim.”

Yine bakışları buluştu, uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Antonio usulca konuştu. “Doğruyu söylemek gerekirse, burada tek başıma kalmaktansa misafirlerimin olmasını tercih ederim.”

“Seni suçlamıyorum.” Bir an duraksadı. “Antonio, o burada mı? Yoksa biz öyle olduğunu düşündüğümüz için deli miyiz?”

Bakışları tek tek Cass’in yüz hatlarında gezindi. “Babamın öldüğü dönemden öncesine dair çok fazla çocukluk anım yok. Ama hatırladığım bir şey var, o da ebeveynlerimin feci bir şekilde tartışmalarına tanık olmuş olmam, tam burada.”

Cass ardından ne geleceğini tahmin etmişti. “Ne hakkında tartışıyorlardı?”

“Annem ağlıyordu. Onu hiç o kadar üzgün görmemiştim. Aslında, ondan sonra da bir tek babam öldüğünde o kadar üzgün gördüm. Babama buradan nefret ettiğini, eve, Madrid’e dönmemiz gerektiğini söyleyip duruyordu.” Çok hüznüydü. Cass, Antonio’nun yanağında bir damarın seğirdiğini gördü.

“Başka bir şey hatırlıyor musun?”

Bir an duraksadıysa da Cass’in gözlerinin içine baktı. “Aslında, sanırım hatırlıyorum. Galiba şöyle demişti: ‘Korkuyorum.’”

Odanın dört bir köşesine göz gezdirdikten sonra karanlık koridora bakan Cass, “Bir kanaate varmaya o kadar hazırım ki,” diye fısıldadı.

Antonio’nun elleri bir anda, şaşırtıcı bir şekilde Cass’in ellerini avucuna aldı. “Bunu biliyorum. Hayal gücün çok etkileyici.”

Bir an nefesi kesilir gibi oldu. Cass gözlerinin içine baktığında oradaki yoğunluğu gördü. Kıpırdamak istemiyordu ve aklına söyleyecek bir şey de gelmiyordu. Bunun yerine hemen atılıp, “Annenin tekrardan evlendiğinden bahsettin. Nerede yaşıyor? Bir ara onunla konuşabilir miyim?” diye sordu.

Antonio elini bırakmıştı. “Sevilla’da yaşıyor. Kocasını birkaç sene önce öldü. Korkarım ki iletişim kurmaya pek gönüllü olmayacaktır. Ne bu ev, ne geçmiş ne de Isabel konusunda.” Gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Adın da sana karşı tavır almasına neden olacaktır.”

Cass huzursuz oldu. Teyzesi hakkında ona doğruyu söylemeliydi. “Teyzem babanın ölümü için kendini suçluyor, Antonio. Neden bilmi-

yorum.” İşte söylemişti. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Bir an Antonio’nun gözbebekleri titreşti. “Onunla konuşmak istiyorum,” dedi usulca.

Cass ona sadece öylece baktı. Geçmiş konuşmalarını istemiyordu. Catherine’in kendisini ele vereceğini biliyordu.

“Ama telefonlar tamir olduğunda onu arayacağım... Ve seninle konuşmasını sağlayacağım,” dedi Antonio.

Annesini kastediyordu. Cass içten içe eridi, gözlerini ondan kaçıramadı. “Biraz bile olsun üzülürse konuyu hemen kapatacağıma söz veriyorum,” dedi ve bunu içtenlikle söylemişti.

“Senin bir başkasını da onu da kasten üzmeyeceğine eminim.”

Cass’in kalp atışları hızlandı. “Sağ ol.”

“Sen çok düşünceli bir insansın, Cassandra,” dedi ve bir anlığına Cass ona yaklaşacağını düşündü. Ama öyle yapmadı. Aksine arkasını döndü ve Cass’i öylece soluğu kesilmiş bir halde bıraktı.

“Bu ev çok tarihi bir ev ve bu hikâyeyi öğrenmem lazım.” Antonio odanın içinde bir ileri bir geri gitti, sonra duraksadı. Ardından Cass’le göz göze geldiler. “Hayatımda hiçbir şeye böyle çekilmedim, Cassandra. Bir sürü soru var... Ve hepsinin cevabı burada.”

Cass kendine erkeğe değil, sohbetlerine odaklanmayı telkin etti. “Ben de öyle hissediyorum,” dedi usulca. “Bu evin insanı öyle kendine çeken bir yanı var. Sanki burada bir mıknatıs var, hepimizi buraya çekip esir ediyor.”

Bunu söylediği anda kalbi duracak gibi oldu. *Hepimizi buraya topluyor...*

Antonio, “Burada kalıp bana yardım etmelisin,” dedi.

Cass’in gözleri iri iri açıldı. Teklifini yinelemesini beklemiyordu.

Antonio gözlerini kaçırmadan Cass’inkilerin içine bakmaya devam etti. “Burada kalmayı düşünecek vaktin oldu mu?” diye sordu çok hafifçe.

Ve Cass ağzından, “Kalmak istiyorum,” diye bir cümlenin çıktığını duydu. *Ben ne yapıyorum?! Ama doğrudu.* Kalmak istiyordu. Hem de deli gibi. Sebebi de evin bu esrarengiz çekiciliği ya da Isabel değildi.

Kalmak istiyordu. Bu kadar korktuğu halde. Kalmak istiyordu çünkü çok uzun zamandır bir erkeğe hisler besleme konusunda kendine ket vurmuş bir kadındı ve kız kardeşine ait olan bu adam onun hiç ummadığı, istemediği, sonsuza dek kaçındığı şekillerde tekrardan canlı hissetmesine neden oluyordu.

“O zaman tamamdır,” diye mırıldandı.

Öyle tatlı ve duyusal bir ses tonuyla söylemişti ki bunu Cass donmuş bir halde ona öylece bakıyordu.

Bunu fark etmiş olmalıydı, en azından istemeden de olsa, onunla flört ettiğini çünkü birden ondan bir adım uzaklaştı. Söylemesi zordu ama Cass yanaklarının kızardığını hissediyordu. Kalbi göğsünün içinde kontrolden çıkmış bir pinpon topu gibi oraya buraya savruluyordu. Gergin bir şekilde ellerini kot pantolonun cebine soktu. Her şeyin çığırından çıkmak üzere olduğuna karar vermişti ve pazartesi oradan ayrılmak *zorundaydı*.

Ama bunu nasıl yapabilirdi. Kahretsin? Nasıl?

Ancak kendisine kız kardeşıyla ilişkisinin mevzu bahis olduğunu hatırlattı.

İpin ucunda Alyssa da olabilirdi. Peki ya daha önceki şüphelerinde haklıydıysa? Ya Catherine teyze haklıysa? Antonio’nun annesi? Peki ya, Tanrı adına, gerçekten de onları buraya topluyorduyssa... Cass kendine inanamıyordu. “Antonio, kalmak istiyorum ama sağduyum tam aksini söylüyor,” diye başlayacak oldu.

Antonio, “Tamam,” diye directti. Çünkü duyarlı bir adamdı ve Cass’in içinde fırtınalar koptuğunu açık açık görebiliyordu.

Hiçbir şey tamam değildi. Cass kendini kucakladı. Karar vermek için iki günü olduğunu kendine hatırlattı.

“Şayet kalırsam,” dedi Cass kelimeleri ağzında eze eze, “belki de çocukları teyzemle eve göndermeliyiz. Belki de burada kalmamalılar.” Bunu söylediği anda yüzü kızardı, yalnız kalmaları için çocukları göndermeyi öne sürdüğünü zannetmemesini diledi.

Ancak belli ki bu Antonio’nun aklından bile geçmemişti. “Eduardo yazı benimle geçirmeye can atıyor. Bu bizim için çok önemli.” Ona uzandı. Ellerini omuzlarına koyduğunda ve *platonik* bir şekilde

yapmıştı. Cass kendinden geçiyor gibi oldu. “Cassandra, bize zarar veremez,” dedi usulca. “Bizi biraz huzursuz edebilir ancak bunların hepsi aslında bizim zihnimizde olmuyor mu?” Gözlerinin içine bakarken sanki sorusuna cevap arıyordu.

Cass oraya geldiklerinden beri olan biten her şeyi. Evin nasıl da bir mıknaş gibi onları çektiğini düşündü. “Herhalde haklısın,” dedi yavaşça.

“Yarın gün ışığında, elektrikçi geldiğinde ve telefon hatları çalışmaya başladığında daha farklı hissedersin.” Antonio onu bırakmadı.

“Evet, sanırım.” Cass de öyle ümit ediyordu ancak buna bir anlığına bile inanmamıştı. Ne yapıyordu? Gittikçe daha da dibe batıyordu. Antonio, Alyssa’yla birlikte orada kalacağını düşünüyordu, her gün yan yana çalışacaklardı. Cass âşık olmuştu ancak Antonio ona âşık değildi; hiç şüphesiz incinecekti hem de feci şekilde, daha önce hiç olmadığı kadar. Düşüncelerini kendine saklamak için gözlerini ondan kaçırdı.

Antonio yanağına dokundu. İrkilen Cass tekrar Antonio’nun yüzüne baktı.

“Sana gerçekten de ihtiyacım var, Cassandra. Birlikte Isabel’in hayatının gerçeklerini ve ailelerimizi birbirine bağlayan bu kaderin nedenini ortaya çıkarabiliriz. Sekiz yaşında ailesini kaybettiği dönemle, on dokuz yaşında evlendiği dönem arasındaki bulmaca parçalarını bir araya getirebiliriz. Hem gerçekten de tanrıtanımazlıkla mı suçlanmış ve kazığa bağlanarak mı yakılmış, öğrenebiliriz.” Alçak, boğuk ve gayet baştan çıkarıcı bir sesle konuşuyordu. Onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu sadece tutkusu alevlenmişti. Aynı nedenle gözlerinin içi de alev alevdi.

“Haksızlık,” diye mırıldandı Cass. Kalp atışları tavan yapmıştı. Çok zeki, büyüleyici bir adam ve paylaştıkları geçmişe dair büyük tutku... Antonio bunları vurguluyordu. “Sen de bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” derken yanağındaki elini çekmemişti.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Ve Cass, *Kendimi şu anda kollarına atabilirim. Kim bilecek ki?* diye düşündü. Zaten öpüşmüşlerdi ve bir gören olmamıştı. Çok ko-

laydı... “Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun,” dedi kesin bir dille. Ama ondan uzaklaşmadı.

“Aklını cezbetmeye çalışıyorum,” dedi hafifçe tebessüm ederek. “Çünkü sen beden değil, zihnen baştan çıkarılması gereken bir kadınsın.”

O kadar haklı ve bir yandan da o kadar yanlış ki. Cass ondan uzaklaştı. Entelektüel olarak uyarılmanın çok daha ötesine geçmişti, düşünceleri erotik yönlelere sapıyordu.

Antonio onu bıraktı.

Cass ondan uzaklaşırken tamamen sarsılmıştı.

“Cassandra.”

Sırtı ona dönük bir halde durdu. Tedirginliği on katma çıkmıştı.

Antonio onu kendine doğru döndürdü ve ondan sonra bildiği tek şey kollarındaydı ve dudakları birbirine değiyordu.

Ve dudakları birbirine değdiği o ilk andan itibaren, bir şey birden kıvılcımlandı, eliyle başını tuttu ve ağzını onunkine dayadı. Talebinin ne olduğunu anlamamak imkânsızdı, öyle yoğunlu ki. Cass’i göğsüne bastırmıştı, kollarında eriyordu. Dili ağzındaydı. Cass’in sertleşen meme uçları Antonio’nun kaşmir süveterine değiyordu ve daha da fazlası için ona yapıştı. Dişleri birbirine sürtündü. Canı acıyordu. Ancak Cass’in içine kasıklarından çıkan bir haz dalgası yayıldı.

Cass o inanılmaz derecede sert bacaklarından birinin apış arasına girdiğini ve labyasına bastırdığını hissetti. Sürtünme klitorisinin kabarmasına neden oldu. Hiç beklemediği türden, sadece kitaplarda okuduğu, yalnızca romanlarda ve kendi gizli fantezilerinde var olduğunu sandığı bir arzu tüm benliğine yayıldı. Ona sürtündü. Hem de şehvetle.

Antonio onunla İspanyolca konuşuyordu. Sert, genizden çıkan kelimelerdi bunlar.

Cass sonrakilerin müjdecisi olan o ilk patlamayı hissetti ve inledi.

Antonio da öyle. Sonra kalçaları ellerindeydi, bir objenin, bir iskemle, masa ya da sehpanın üzerine sırtüstü yaslanmıştı. Bu sırada dilleri birbiriyle sevişiyordu, bedenleri de sevişmeye çalışıyordu. Elleri o kadar büyüktü ki kalçasının her bir yanağını bir eliyle tutuyordu. Birden pozisyon değiştirdi.

Cass dümdüz sırtüstü yatıyordu ve onun çalışma masasının üzerinde olduğunu fark etti ve bir şey yere düştü ve tuz buz oldu. Antonio üstüne çıktı ve erkekliğinin o harika, sert çıkıntısı Venüs tepesine yaslanmıştı, esriklik vaat ediyordu. Bacaklarını araladığı esnada Cass, *Aman Tanrım* diye düşünmeyi başardı.

Antonio elini uzatıp Cass'in kot pantolonunun fermuarını açtı.

Sonra saten iç çamaşırı üzerinden Cass'in ıslanmış, yanan kadınlığını avuçladı.

Cass kıpırdadı ve çılgınca, yüksek sesle geldi.

Çocuklardan biri uykusunda çığlık attı.

Aynı anda ikisi de irkildiler.

Cass'in aklı başına geldi. "Çocuklar!"

Antonio anında ayağa fırlayıp Cass'i de kaldırdı ve gözlerinin içine baktığında, onun da en az kendisi kadar şaşkın ve heyecanlı olduğunu gördü. Antonio'nun iri iri açılmış altın beneklerle dolu gözlerindeki ifade asla unutamayacağı cinstendi.

Eduardo yine huzursuz bir çığlık attı.

Cass kot pantolonunun fermuarını çekmek dışında kıpırdamadı. Nefes alıp verişleri o kadar yüksek sesli geliyordu ki kalbi kulaklarında atıyordu ve Antonio hemen oğlunun yanına koşup üzerine eğilip kulağına onu avutacak kelimeler fısıldarken, Cass iki çocuğu da uyandıracığından korktu. Onun o uzun kaslı bedenini gözleriyle takip etti. İçi ağgözlülükle doldu. Tamamen çiğ ve ham bir açlık. Cass sadece ona öylece baktı. Tek düşünebildiği onu içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağıydı.

Gözlerini kapayıp bir iniltiyi yutkundu. Ne istediğine şüphe yoktu. Antonio da onu en az Cass'in kendisini arzuladığı kadar arzuluyordu.

Ve gelmişti, Tanrı aşkına. Gelmişti ve Antonio ona sadece dokunmuştu.

Gözlerini açtığında, Antonio sırtı ona dönük bir halde duruyordu ama dışarıda ay son dördündeydi ve Cass'in üzerine ay ışığı vuruyordu. Antonio'nun bacaklarını iki yana açmış çok gergin bir halde durduğunu gördü, kesik kesik soluk alıyordu. Hâlâ uyarılmış durumdaydı. Onu hâlâ istiyordu.

Neredeyse inanılmazdı.

Cass neyin önce neyin sonra olduğunu bilemedi. Çünkü tam o anda Tracey'nin âşığı olduğunu düşünürken, Antonio'nun birden inanılmaz bir şekilde gerildiğini, bir ipe bağlı kukla gibi kendini kaybettiğini ve haykırdığını gördü.

Cass ondan ileri, pencereye baktı ve kalbi ayağının dibine yuvarlandı.

Tam orada, pencerenin çerçevesi içinde, arkasından vuran ay ışığında, uzun, kıvrıkcık saçlı, soluk oval yüzlü bir kadın duruyordu.

Saçı başı darmadağınktı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. Ve o kadın Isabel değildi.

Gregory kararlı bir şekilde kapıya yönelip birden açtı. Orada karşısında neredeyse görmeyi beklediği o dışı ecin yerine kendisine gülümseyen Tracey'yi bulunca birden irkildi.

"Benim iğrenç biri olduğumu düşüneceksin, kesinlikle iğrenç," dedi usulca, "ama uyuyamıyorum. Antonio benden ayrıldı ve kız kardeşimle de kavgalıyım." Öyle tatlı ve mahzun bir yüzü vardı ki. O uzun, bitmezmiş gibi görünen, kışkırtıcı bacaklarını ince kumaşının altından görebildiği siyah bir elbise giymişti ve arkasında sakladığı kırmızı şarap şişesini havaya kaldırdı.

Gregory onun ne istediğini biliyordu, en azından istediğinin ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Bütün gece onu sadık bir eş gibi görmezden geldiyse de başından beri bunu hissetmişti. Antonio da kız arkadaşının aslında hiç de tipi olmadığını söylediğinde Gregory'ye hak vermişti. Ama ağabeyinin âşığıydı. *Tanrım!* Aklı başında mıydı?

Sonunda konuşabildi. "İşte bu sürpriz oldu," dedi sakince. Ona tak sepeti koluna herkes kendi yoluna demişti. Ağabeyinin onunla en son ne zaman sevişmiş olabileceğini düşündü.

Tracey hafifçe omuz silkip diğer elindeki iki kadehi havaya kaldırdı. "Gerçekten de uyuyamadım," dedi. "Sen de hâlâ ayaktasın."

O güne dek gördüğü en güzel kadındı ve çoktan sertleşmişti. Ancak karanlık koridorda ağabeyinin odasına baktı. "Bu pek de iyi bir fikir değil," dedi.

Tracey ona baktı, gülümsemesi yüzünden silinmişti. “Antonio ve ben ayrıldık,” dedi gayet sakin bir şekilde. “Kız kardeşimi arzuluyor.”

Gregory ciddi bir tavır takındı. “Sen de bunu iyi kaldırıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Sanırım birbirimize uygun değildik,” dedi felsefi bir tavırla. Yine gülümsedi. Tracey’nin gözleri Gregory’nin önce ağzına kaydı, sonra da bedenini süzdü.

“Kız kardeşinin ağabeyimle ortak noktası çok,” diye onunla hem-fikir olurken Gregory içinde bir savaş veriyordu. Sonra, “Tracey seninle bir şeyler içmeyi çok isterim. Ama şimdi, burada, ağabeyimin evinde değil. Neden numaranı vermiyorsun? Üç hafta sonra iş için Londra’ya gideceğim. Hâlâ müsait olursan seni ararım,” dedi.

Ona şöyle bir bakıp yanından geçerken kalçasını kasıklarına sürterek odasına girdi. Gregory dayanılmaz bir arzuya kapılmıştı. Bir anlığına aklından geçen tek şey onu yatağa atıp içine gömülmek oldu.

Ondan geriye doğru bir adım atarken, anlık da olsa böyle çılgınca bir tutkuya kapılmış olması onu şoke etmişti.

Tracey salına salına yatağa gidip oturdu. O uzun bacaklarını aşağı sarkıtıp ona gülümsedi.

Sadece bir içki? Bir içki nedir ki? Ben yetişkin bir erkeğim, kendimi kontrol edebilirim. Bu idrak anları kafasından ışık hızıyla geçiyordu.

“Sadece bir içki,” diye fısıldadı. “Benimle yatmanı istemiyorum.” Gülümsedi. “Bunu yapmam. Yani, o orada oğluyla birlikte koridorun ucundayken.”

Gregory neredeyse kendi iradesi dışında ona doğru ilerlerken, kalbi göğüs kafesinde çırpınıyordu. “Evet, sadece bir içki,” diye yenileyerek kadehi ondan aldı. İkisine de birer içki doldurup şiseyi yere koyduğunda kendini birden yatakta onun yanında oturur buldu.

Tracey kıpırdanıp bacak bacak üstüne attı, eteğinin ucu dizlerinin üzerine çıkmıştı. Gregory baktı.

Tracey kadehlerini tokuşturup, “Şerefe,” dedi.

Gregory, “Şerefe,” diye karşılık verirken doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordu. Parfümü de yüzü ve vücudu gibi baştan çıkarıcıydı. Bu kokunun ne olduğunu tanımlayamıyordu.

Tracey dizlerinin üzerindeydi, şarap unutulmuştu, onun üzerine gelirken yatağa saçılmıştı. Bir dakika sonra dudakları birbirine değdi; o sıcak, çıplak, ıslak kasıkları sırtüstü uzanırken Gregory'nin kasıklarına sürtünüyordu.

Dudakları açılıp şehvetli bir şekilde birbiri üzerine kapanıyordu. Gregory hiçbir şey düşünmüyordu.

Düşünmek yerine onu çevirip sırtüstü yatırdı. Deli gibi öperken eteğini yukarı sıyırdı, kalp gibi atmakta olan ıslak kadınlığını avuçladı. Tracey uzanıp fermuarını açtı ve o sıcak, uzun ve kalın erkeklığı avuçlarının içine fırladı.

Eğilip onu boğazının en derinine aldı.

Gregory içine sert ve derinlemesine dalarken, hayatında cennete daha önce bu kadar yaklaşmadığını düşünüyordu.

Sonra Tracey'yi tekrar sırtüstü yatırıp birden içine daldı ve Tracey haykırıp tırnaklarını sırtına geçirdi.

Bittiğinde ikisi de yarı giyinik bir halde yan yana uzanırken, *Tanrım. Ben ne yaptım?* diye düşündü.

Birden doğrulup oturdu, elini omzunun üzerinden sırtına attı. *"Tanrı Aşkına,"* dedi. *"Kanıyor."*

Tracey, *"Çok üzgünüm,"* diye fısıldadı.

Gregory aşağı baktı, o uçsuz bucaksız gibi görünen bacakları ve şahlanıp boşalmış cinsel organına, beline kadar sıyrılmış eteklerine baktı. Tracey ayaklarından birini, yukarı, daha da yukarı kaldırdı, ayak başparmağını öpeceği kadar yukarı.

"Ne sürdün?" diye fısıldadı.

Gözleri birbiriyle buluştu. Tracey'nin gözleri öyle mavi ve delip geçici bakıyordu ki Gregory ondan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. *"Menekşe,"* dedi usulca. *"En sevdiğim."*

ON ÜÇ

GECE YARISI

Antonio arkasını döndüğü gibi kütüphaneden dışarı fırladı. Cass hiç düşünmeden ardından koştu. Böyle bir gecede dışarıda kim olabilirdi?

Antonio ön kapıyı ardına kadar açıp; gecenin karanlığında dışarı fırlamıştı. Cass giriş basamaklarında durmuş onu izlerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Antonio evin yan tarafına dolaşıp gözden kaybolmuştu.

Cass öylece baktı. Tepkisi şaşırtıcıydı. Kadını tanıyor muydu? Bir garip hissetmeye başlamıştı. Belli ki tanıyordu. Hatta onu tanıyor olmasından da öte bir şey vardı. Cass'in içine dehşet verici bir his doğdu.

Basamakları ağır ağır inerken Antonio'nun geri dönmekte olduğunu gördü. Ayın loş ışığında yüzü hayalet gibi bembeyazdı. "Sen de onu gördün mü?" diye sordu sert bir tonda.

Cass, "Bir kadın gördüm," dedi yavaşça.

"Demek hayal gücümün bir ürünü değilmiş," diye fısıldadı ancak kendinin duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Ah, Tanrım!"

Cass ona doğru ilerlemedi. Antonio titriyordu. İçine kötü bir his doğdu. "Tanıdığın biri miydi?"

Antonio ona tamamen hayretler içinde baktı. Şokta gibiydi. "Evet."

Cass sormak istemedi. Cevabı bilse de, sonunda, "Kimdi?" diye sordu.

Antonio'nun yüzü buruştu. "Karım."

Ana salonda Cass duraksadı, midesi bulanmaya başlamıştı, kollarını etrafına sardı. Antonio dışarıda karısına sesleniyordu. Komikti ama daha önce adını öğrenmemişti; onun için bir anlamı yoktu. Ama adı Margarita'ydı.

Neredeyse görmez gözlerle gecenin karanlığına baktı. Tepesinde milyonlarca yıldız vardı. Başka bir gece olsaydı göğü seyretmek hoşuna giderdi. Ilık yaz gecesi. Paralayan ayın son dördünü. Ama o anda hiç de öyle hissedemiyordu.

Bu imkânsızdı, öyle değil mi?

Evin etrafında turlayıp belki de saatlerce ona seslendi ve sesi çok boğuktu. Cass gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Sonra da içinden, *Seni aptal, aptal, salak. Senin olacağını mı sandın?* diye geçirdi.

Girişteki basamaklara çöküp oturdu. Antonio artık sekiz sene önce ortadan kaybolmuş bir kadınla meşguldü. Aklından geçen son şey az önce paylaştıkları o tutku dolu anlar olmalıydı. Cass birkaç damla yaş döktü.

Birden, Antonio bir hayaleti andıran kireç gibi bir suratla gözleri kıpkırmızı olup, şişmiş, içleri neye uğradığını şaşırılmış, çaresizce parıldayarak karşısında duruyordu.

Cass gözlerini elinin tersiyle silerken ne kadar bedbaht ve üzgün olduğunu fark etmemesini umarak, "Bulabildin mi?" diyebildi.

Antonio cevap bile vermedi. Yanından geçip gitti ve Cass hâlâ şokta olduğunu anladı.

Ve o kederi birden dağılıverdi. O anda ikisinin de aynı durumda olduğunu anladı. Sekiz yıl önce Cass'i terk etmişti. Ve her ne kadar bilinçaltında bir yerde onunla ilgili gerçekleri tahmin ediyorduyorsa da, yalan üstüne yalan söylediğini biliyordu, bütün bunlara inanmayı reddetmişti. Antonio'nun karısı da bir gün öylece çekip gitmişti. Ya da ortadan kaybolmuştu.

Cass ayağa kalkıp onun ardından içeri girdi. "Antonio?"

Antonio, Cass'in sesiyle irkilip ona dönerek sonunda gözlerinin içine baktı. Sonra hâlâ ardına kadar açık duran ön kapıyı görüp ürkmüş bir halde geriye doğru sendeledi. Oraya gidip kapıyı kapatıp

kilitledi. Cass onun geniş omuzlarına ve sırtına baktı. Sonra yanına gidip niyetini onunla tartışmayı reddedip onu kendine doğru çevirip kucakladı. Şaşırtıcı bir şekilde, Antonio Cass'ten kaçmadı. Onu bağrına bastı.

Cass geriye doğru bir adım atıp, "Konuşmak ister misin?" diye sordu usulca. Cass de yavaş yavaş şoku atlatıyordu. Cass bunun mantıklı bir açıklaması olması *gerektiğine* karar verdi. Karısı hafızasını kaybetmiş bir halde kırsalda mı dolanıyordu, kayıp bir meczup muydu? Kadını o da görmüş olmasaydı... Ama orada bir kadın görmüşlerdi, Cass buna emindi. "Emin misin senin..." "Karın" diyemiyordu. "Margarita olduğuna emin misin?"

Antonio ona baktı. "Evet."

Hiç şüphesi yoktu. Cass de orada bir kadının durduğunu görmeseydi, bunun Antonio'nun hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünenebilirdi ancak öyle uzun zamandır görmek için yanıp tutuştuğu bir şey görmüştü ki. Cass birden ürperdi. Isabel'in onların huzurunu kaçırdığını düşünüyorsa ve bunu yapan karısıysa ne olacaktı? Yani öldüğü varsayıldığında?

Cass dudaklarını ıslattı. "Antonio?"

Antonio ona döndü ve Cass öyle bariz bir yenilmişlik ifadesi gördü ki. "Nasıl bir parfüm kullanıyordu?" diye sordu.

"Ne?"

Cass sorusunu yineledi. "Eşin. Ne tür parfümler sürerdi?"

Antonio ona sanki Cass'in aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı. "Çiçeksi ama baharatlı bir şey. Adını hatırlamıyorum ama markası Loewe gibi bir şeydi."

Cass, "Menekşe mi kokuyordu?" diye sordu.

Antonio'nun gözleri iri iri açıldı. "Hayır, öyle kokmuyordu. Yüce İsa! Onun hayaletini mi gördüğümüzü düşünüyorsun?" diye haykırdı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Cass usulca. Antonio'nun omzunu ovaladı ama o bunun farkında değil gibiydi. "O olduğuna emin misin? Belki de başka bir kadındı. Bak, evde ışık yanmıyor. Belki de orada bir kadın bile yoktu." Cass böyle düşünmüyordu ama zaten

ne düşüneceğini de bilmiyordu. “Buraya yıllardır gelmedin. Belki de görmek istediğin şeyi gördün.”

Antonio yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. “Öyle sanmıyorum. Çok gerçektir.”

Birden ellerini yüzüne kapadı.

Cass koluna girdi. “Haydi kütüphaneye geri dönelim.”

Antonio başıyla onayladı.

İçeri girerlerken, Cass ikilemdeydi. Hâlâ kayıp karısına âşıktı. Bu o kadar açıkça ortadaydı ki. Ona nasıl acımazdı? Ama Tanrı aşkına, artık onunla, Cass’le biraz bile olsun ilgilenmiyordu. Zaten böyle olması da gerekmez miydi?

Onun gibi bir adam tarafından bu kadar, böyle sevilmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Hayal dahi edemiyordu.

Ve Cass neler olduğunu öğrenmek istedi. Ancak şimdi ondan laf almaya çalışmanın sırası değildi.

Ama daha kütüphaneye varmadan Antonio, “Hiçbir zaman bir sonuca ulaşılmadı. Asla bir açıklama verilmedi. Hep teoriler ortaya atıldı,” dedi.

Cass buna şaşırmıştı.

Kütüphaneye girince, Antonio dümdüz içkilerin durduğu servis arabasına yöneldi ve kendine bir duble viski koydu. Hakkını veremiydi, hemen kafasına dikmedi. Yudumlamadı bile. Sadece elinde tutup içkiye baktı.

Cass hem kendini hem de cesaretini topladı. “Nasıl oldu?”

“Buraya tatile gelmiştik.” Cass’e baktı. Beti benzi attığı için gülümsemesi yüzünde iğreti duruyordu. “Aslında benim fikrimdi. Ben dört yaşında babam öldüğünden beri buraya gelmemiştim ve hazırdım; geri dönüp geçmişe bakmaya, hatta babam ve hayatı hakkındaki soruların cevaplarını aramaya o kadar hazırdım ki. Margarita bu fikre bayılmıştı. Yıllar boyunca beni buraya geri dönmek için cesaretlendirmeye çalışmıştı. Benim için iyi olacağını düşünüyordu.” Sonunda viskisinden bir yudum alıp suratını ekşiterek kadehini masanın üzerine koydu.

Cass bıraktı konuşsun.

“İki gün sonra, uyandım. Yanımdaki yatak boştu. Feci bir fırtına çıkmıştı. Aşağıda bir şeyler ortalığı yıkıyordu. Endişelenmedim ama ne olduğunu anlamak için oraya gittim ve ön kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. İşte o zaman biraz kaygılandım. Kapıyı kapatıp kilitledim. Burada kütüphanedeki kapılardan birinin açık olduğunu fark ettim. Bütün sesi o çıkarıyormuş. Şimşekler ve gökgürültüsü kesilmişti; yağmur yağmaya başlamıştı. Margarita’yı yatakta uyurken bulmayı umarak yukarı çıktım. Ama yatak boştu.” Bir an durdu.

O ana kadar olanları normal bir ses tonuyla anlatmıştı. Ama artık sesi boğuklaşmıştı. Cass’e bakmadı. “Düşündüğüm gibi banyoda da değildi. Eduardo’yla da değildi. Hiçbir yerde yoktu. Gitmişti.”

Cass ona baktı. “Gitmiş miydi?” Demek verdiği konferansta öğrenciler arasında kulaktan kulağa dolaşan dedikodular doğruymuş diye düşündü.

“Ortadan kayboldu. Hem de ardında hiçbir iz bırakmadan. Bir daha ondan haber alamadık.”

Cass o anda hiç de aynı olmadıklarını anladı. O karısına tapıyordu. İyi bir evliliği vardı. Bunu hissedebiliyordu. Sonra karısı birden sırra kadem basmıştı.

“Mutluydu. Hayatta tanıdığım en mutlu, en düşünceli insanlardan biriydi. Mutluyduk. Beni, oğlumuzu seviyordu. Beni ve oğlumu terk etmedi. Aşığıyla kaçmadı. Gidip intihar etmedi. Hiçbir yerde haneye tecavüze dair bulguya rastlanmadı. Kaçırılmadı da, asla bir fidye notu bulunmadı.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Cass.

“Sağlıklı, akli başında bir bireydi. Ailesinde hiçbir surette akli hastalığı yok. Hem de hiç.” Elindeki içkiyi öyle sıkı sıkı kavradı ki parmak eklemleri beyaza çaldı.

“Çok üzüldüm,” dedi Cass çaresizlikle.

“Ama ön kapı açıktı. İzler vardı. Ayak izleri. Ayakları çıplaktı. Hiçbir şey almamıştı. Üzerinde geceliği vardı. Evden çıkıp geceye karıştı.”

Cass ne diyeceğini bilmiyordu.

Yüzü değişti. Birden iğrenç bir şekilde kırıksıklarla doldu, vahşi korkutucu bir şeye dönüştü. Elindeki kadehi olanca gücüyle duvara fırlattı. Cam tuz buz oldu.

Cass gözünü parıl parıl parlayan güneş ışığına açtı. Yüzüne vuruyordu ve gözlerini kapadı; yorgundu, uyanmak istemiyordu. Uykuda öyle bir huzur vardı ki.

Sonra birden aklma önceki gece olanlar geldi, darbe almışa döndü. Hemen doğrulup oturdu, hâlâ uyku sersemiydi, kör edici ışığa bakarak gözlerini kırıştırdı.

Kütüphanede yalnızdı, Alyssa'nın yanma kıvrıldığı yerde, zemindeydi, bütün gece korku ve endişeyle gün ağarana dek bir o yana, bir bu yana dönüp durmuştu. Güneşe bakınca neredeyse öğlen olduğunu tahmin etti. Cass battaniyesini üzerinden atıp ayağa fırladı.

Bir süre kıpırdamadı. Önceki gece gerçekten de pencerenin önünde Margarita'yı mı görmüşlerdi? Kütüphaneyi inceledi ve sonra da pencereden görünen kırsala baktı. Gün ışığında, bir önceki geceki korkuları komik geliyordu. Gün ışığı o kadar iyicil etkiler yayıyordu ki.

Bir açıklaması vardır, diye düşündü. Daima bir açıklaması olurdu. İnsanlar görmek istedikleri şeyleri görürlerdi. Belki de Margarita kocasına âşık değildi ve bir başkası vardı.

Belki de mutlu değildi. Belki de ciddi anlamda depresyondaydı ama bunu saklıyordu ve bu konuda çok başarılıydı.

Belki de onu kaçırmışlardı. Gerçek profesyonellerdi.

Cass iç geçirdi. Muhtemelen gerçeği asla bilemeyeceklerdi. Tabii şayet bu gerçekten de Margarita'ydıysa ve onu tekrardan buldularsa o başkaydı. Antonio'nun nasıl da mahvolduğu aklına gelince kahroldu. Kendisinin de bir nevi depresyonda olduğunu fark etti. Şimdi kısa bir anlığına da olsa yakaladıkları ve hemen kaybettikleri o tutkuyu akla bile getirmenin vakti değildi.

Cass birden lambaları denedi ama ışıklar hâlâ yanmıyordu. Telefonu kaldırdı; hâlâ çevir sesi yoktu. Elektrikçi çağırmak, elektrik sigortası almak ve telefon şirketini durumdan haberdar etmek için birinin civardaki köylerden birine gitmesi gerekirdi.

Kütüphaneden çıktı. Alfonso'yu mutfakta öğle yemeği olarak yiyeceklerini düşündüğü şeyi hazırlarken buldu ve dışarıda, Alyssa ve Eduardo da avluda seksek oynuyorlardı. Eduardo müthiş bir çeviklikle tebeşirle taş zemine çizilmiş karelerin birinden diğerine hoplayıp duruyordu. Alyssa da tezahürat ediyordu. Her ne kadar keyfi yerinde değildiyse de Cass bu halleri karşısında gülümsemeden edemedi.

"*Buenos dias, senora*²⁰," dedi Alfonso gülümseyerek. "*Los ninos...* oynuyorlar... *Bueno*²¹."

"*Buenos dias*. Evet, birlikte güzel oynuyorlar." Cass birden kurt gibi acıktığını hissetti, dün bütün gün ağzına doğru düzgün bir şey koymamıştı. "Antonio ve kardeşi nerede, *por favor*?"

Adam cevabını akıcı bir İspanyolcayla verdiyse de Cass yüzüne bakıp gözlerini kırıştırmaktan öte bir şey yapamadı.

"Pedraza," dedi adam üstelleyerek. "Pedraza."

Elbette kardeşler kasabaya inmişlerdi. Cass kendisine bir bardak taze sıkılmış portakal suyu doldurdu. "Alfonso, kız kardeşimi gördün mü? *Por favor*, Tracey, *hermana mia*²²?"

"*No he visto*²³," dedi gülümseyerek.

Cass ne dediğini anladı ve buna çok sevinemedi. Alfonso ona ilginç görünen bir yumurta tabağı sunuyordu, patatesli İtalyan omletine benziyordu ve Cass aç aç gülümsedi. Alfonso omleti ocakta ısırtırken hemen bir duş alıp üzerini değiştirmek için yukarı çıktı. Ancak girişteki holden geçtikten sonra adımları yavaşlamaya başladı.

Ev artık hiç de iyi hissettirmiyordu.

Merdivenlerde gölgeler vardı. Hava ağır ve sakindi. Cass'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Cass kendisine gülünç olmaması gerektiğini telkin etti. Mantıklı düşününce, ev perili bile olsa geldiklerinden beri hiçbir şey olmamıştı,

---

20 (İsp.) İyi günler hanımefendi. (ç.n.)

21 (İsp.) Çocuklar... iyi. (ç.n.)

22 (İsp.) Kız kardeşim. (ç.n.)

23 (İsp.) Onu görmedim. (ç.n.)

bakımsızlık yüzünden elektriğin de telefonların da kesilmesi o kadar önemli değildi.

Bir önceki gece pencerenin önünde sekiz yıl önce ardında tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolan bir kadını görmüş olmalarının ya da gördüklerini sanmalarının da bir önemi yoktu.

Cass adımlarını sıklaştırdı. Bu önemli bir şeydi. Tıpkı Catherine teyzesinin onca yolu teperek kalkıp ta buralara, İspanya'ya gelmesi gibi önemliydi.

Yukarı çıkınca etrafına bakınmadan yatak odasına neredeyse koşar adım gitti; hemencecik birkaç parça temiz kıyafet alıp dümdüz banyonun yolunu tuttu. Kapıyı kilitledi ve sonra kilidi açtı. Her iki durumda da huzurlu hissetmeyecekti. Suyun ısınmasını beklerken, tedirgin bir halde elini kolunu nereye koyacağını bilemeden bekledi. Sonunda ense kökündeki kaslara masaj yapmaya başladı.

Tamam. Bir korkaktı. Ev gündüz gözüyle bile hâlâ ürkütücüydü.

Cass beş dakika içinde yıkanıp giyindi.

Tracey'nin kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Cass kapıyı birkaç kez tıklattı, niyeti kız kardeşini uyandırmaktı. Bir önceki gece ne kadar tuhaf davrandığını unutmamıştı.

Cevap yoktu. Kalbi bir an yerinden çıkacakmış gibi olan Cass etrafına bakındı ama koridor boştu. Diğer yandan güneş ışığı süzülüyordu.

"Tracey? Kalk artık sabah oldu." Kapıyı açınca gözlerini kırıştırdı.

Tracey yatağında değildi. Yatak orada uyumamış gibi hiç bozulmamıştı. Cass kız kardeşinin yatağını yapmayacağını biliyordu ve bir nedenle toplamışsa da asla böyle, bir otel görevlisinin elinden çıkma görünecek şekilde mükemmel düzeltmezdi.

Odada etrafına bakındı, gözüne Tracey'nin şortuyla bir g-string ve daha önce giydiği bir kolsuz bir tişört ilişti. Cass bir önceki gece akşam yemeğinde üzerine giydiği içini gösteren siyah elbiseyi göreceğini düşünmüştü.

Cass birden panikledi. Tracey orada yoktu. Belli ki yatağında uyumamıştı. Bir önceki gece Cass Antonio'nun kütüphanede gözlüğü hâlâ gözünde bir kitabın üzerine kapanmış uyumakta olduğunu gör-

memiş olsaydı, tam olarak nerede ve kiminle uyuyor olduğundan emin olabilirdi. Ama bu çok tuhaftı.

Tıpkı bir önceki gece kız kardeşinin sergilediği o tuhaf tavır gibi.

Cass paniklemeye başladığını hissetti. Bu hissi bastırdı. Tracey kayıp değildi.

Aklma bir fikir geldi. Dün gece dışarıda pencerenin önünde duran kadın, Antonio'nun karısı değil de kız kardeşi olabilir miydi?

Birden bir önceki gün taş kesilmiş gibi ağacın altında oturduğu o hali gözlerinin önüne geldi. Cass ürperdi. Ve birden kafasına dank etti.

Isabel. Bunun arkasında Isabel vardı.

Böyle şeyler düşünmek istemiyordu ama düşünceler öyle aniden, nereden çıktığı belli olmayan bir şekilde aklına gelmişlerdi ki, öyle ısrarcılardı ki onları inkâr edemezdi.

Artık annen ben olacağım.

Cass gerildi. Bu absürt beyanat ne anlama geliyordu, bilemiyordu ama bunun aklma hiç gelmemiş olmasını ya da Alyssa'nın böyle bir rüya görmemiş olmasını isterdi.

Cass, "Kahretsin, Tracey, neredesin?" diye bağırdı. "Alyssa'yla hatta belki de Antonio'yla da ilgilenmem gerekir. Lanet olsun, neden her ikinizle de ben ilgilenmek zorundayım?

Kapı arkasından kapandı.

Cass olduğu yerde zıplayıp bir çığlık attı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kapanan kapıya doğru döndü. "Tracey?"

Yanıt yoktu.

Korkan Cass, "Tracey?" diye sordu. Ama kız kardeşi neden ona oyunlar oynasındı ki?

Kimse cevap vermedi.

Ve işte tam o esnada, Cass'in aklından bir sürü şey geçiyordu. Teyzesi'nin uyarıları, Tracey'nin tuhaf davranışları, Alyssa'nın kâbusları, önceki gece elektriklerin kesilmesi, dışarıda Margarita ya da başka birini görmeleri...

Birinin mezarlığın kapısını kapatması...

Tıpkı o anda birinin yatak odasının kapısını kapatmış olması gibi. Biri... *Ama kim?*

Birisi onlara oyunlar mı oynuyordu? Yoksa biri sadece yaramazlık mı yapıyordu?

Ama kim? Ve neden?

Gregory.

Cass gerildi.

Normal bir tipe benziyordu, ayrıca da Antonio'nun ikiz kardeşiydi, Tanrı aşkına. Artık ona attığı o nefret dolu bakışı tamamen hayal ettiğine kanaat getirmişti. Peki, ama ya hayal etmediyse? Çünkü gördüğünü sandığı şey tamamen şeytaniydi.

Kendisine daha dün gece gelmiş olduğunu ve yalan söylemiş olabileceğini hatırlattı. Belki de daha önce gelmişti, belki de mezarlığın kapısını o kapatmıştı.

Belki bilgisayarıyla da o uğraşmıştı.

Ama neden böyle şeyler yapıyordu ki?

Sonra Cass'in aklına Tracey'ye attığı bakışlar geldi. Herhalde Tracey gidip onunla yatmamıştı değil mi? Zaten böyle bir şey olsa Gregory onu kapıdan çevirirdi.

Gregory, Tracey'yi baştan çıkarmış olamazdı, değil mi?

Cass büyük bir tedirginlikle kapıya yöneldi. Kapıyı ardına kadar açtı.

Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu, büyük bir tatlılıkla gülümseyen ya da pis pis sırıtan Gregory'i mi, fazlasıyla sakın görünen ya da odasında ne aradığını sorup ondan hesap soracak olan Tracey'yi mi, Margarita'yı mı, Isabel'i mi?

Kimse yoktu. Cass önce soluna sonra sağma baktı, sonra da koridor boyunca koştu. Hızlı adımlarla merdivenleri inerken kuşklarının şüpheden öte şeyler olabileceğinin farkındaydı, tamamen paranoyaya dönüşüyor olabilirlerdi. Ancak böyleydiyse yine de bu durumdan bir tek kendisi sorumlu tutulabilir miydi?

Bir dakika sonra hemen ileriden iki erkek sesinin geldiğini işitti ve köşeyi döner dönmez az ilerisinde Antonio ve Gregory'nin mutfağa sapmakta olduklarını gördü. Onları takip etti.

Antonio elindeki alışveriş torbasını yere bırakıp, "Günaydın," dedi. Cass'in gözlerinin içine baktı. Kardeşi de başka bir alışveriş torbasını yere bıraktı. "Dinlenme fırsatı bulmuş olmana sevindim." Gülümsedi

ve sanki önceki gece olanlar hiç yaşanmamıştı. Sanki uzun zamandır kayıp olan karısı olabilecek ya da olmayabilecek bir kadını görüp mahvolan o değildi.

Kalbi kontrolden çıkmış bir şekilde çarpıyordu, Antonio'nun gözlerinin esiri olmuştu ve Cass kız kardeşi ve Catherine teyze yüzünden aralarında en az beş yüz engel olmasının belki de en iyisi olduğunu düşünürken bile kendine yalan söylediğini biliyordu. Büyülenmişti. Heyecanlanmıştı. Şehvetle doluydu. Sırılsıklam âşık olmuştu. Hem de her anlamda, umutsuzca. "Uykuya dalmakta zorlandım."

"Uzun bir geceydi." Sonra ses tonu değişti. "Sigortalar. Bu gece elektrik meselesini çözmüş olacağız. Ne yazık ki telefoncular pazartesi ya da salıya kadar gelemeyecek ancak bir elektrikçi bu öğleden sonra gelmeye söz verdi."

Cass'in yüzünde, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade belirmiş olmalıydı çünkü Gregory atılıp, "Burası İspanya Cass. Burada asla acil bir şey olmaz," dedi.

Cass, "Unutmuşum," derken Alfonso gelip İtalyan omletini önüne bıraktı. Cass masaya oturup omletine yumuldu. İştahı birden yerine gelmişti ve hayatında tattığı en güzel yumurtayla ödüllendirildi. "Vay canına!"

"Buna *tortilla espanol* diyoruz," dedi Gregory dostane bir şekilde. "Bunu genellikle akşam yemeği yerine öğlen yeriz."

Cass birden ona baktı. "Bu sabah Tracey'yi gördünüz mü?" Bunu sanki çok da önemli bir şeyden bahsetmiyormuş gibi sormuştu. Tracey'nin yatağında uyumadığını açık etmemişti.

"Onu akşam yemeğinden beri görmedim." Antonio elindeki sigortalarla dolu paketi evirip çevirip incelemekle meşguldü. Cass, aynı zamanda bir sürü mum ve kibrit de almış olduğunu gördü.

"Ben de öyle," dedi Gregory.

Cass iki kardeşe baktı. Yavaş yavaş, "Odasında değil, baktım. Çünkü akşam yemeğinden sonra onu hiçbiriniz görmedi mi?"

Gregory'nin etekleri tutuştu. "Onun da senin gibi geç saate kadar uyuduğunu sandım."

Torbadakileri boşaltmakla meşgul olan Antonio, “Herhalde rüyüşe çıkmıştır,” dedi. “Güzel bir gün.”

Cass ayağa kalktı, şaşırılmıştı. “Yatağı bozulmamış.” Sonra da direkt Gregory’nin gözlerinin içine baktı.

Gregory gözlerini ondan kaçırdı. Başka bir alışveriş torbasını boşaltmaya başladı.

Cass ona baktı, buna inanamıyordu. Kız kardeşiyle birlikte olmuştu, artık buna emindi ve şimdi de yalan söylüyordu. Ahlaksız herif.

Antonio öylece kalakalmıştı. “Dünkü akşam yemeğinden beri onu kimse görmedi mi?” diye sordu. “Yatağı bozulmamış mı?”

Bunu büyük bir endişeyle söylemesi Cass’in ona dönmesine neden oldu. Cass bir önceki gece onun kollarında olduğunu düşündü. Yüzüne bir maske takmıştı ama o maskenin ardında yatanı görmek zor değildi. Alfonso’yla konuşmamıştı ve Cass aklından geçmişte bir gün buradan sırra kadem basarak ayrılan Margarita’nın geçtiğini biliyordu.

“Tracey bir yere gitmedi. Ortaya çıkacaktır,” dedi Cass.

Antonio’nun çenesi yine kasılmıştı. Başını açık pencereden dışarı uzatıp çocuklara seslendi. Ne Alyssa ne de Eduardo Tracey’yi bir önceki akşam yemeğinden beri görmemişlerdi.

Cass içinde gittikçe artan panik duygusuna teslim olmamaya çalışıyordu. “Ortaya çıkacaktır,” diye yineledi.

“Haklı olduğuna eminim,” dedi Antonio ama yüzündeki ifade bambaşka bir şey söylüyordu.

Cass yüzüne çarpık, sahte bir gülümseme yerleştirmeyi başaramıyordu. “Herhalde dışarıda güneş banyosu filan yapıyordur.”

“Herhalde,” dedi Antonio.

Cass kız kardeşinin o mükemmel porselen tenini düşününce hayatında hiç güneşin altında yatmayacağı geldi ve Antonio’nun gözlerine baktığında onun da bunu bildiğini anladı. Birden, “Az önce odasındaydım. Biri gelip kapıyı kapattı,” dedi.

Antonio ona baktı.

Cass, Gregory’ye şöyle bir yan bakış fırlattı ama bir ekmek dilimine tereyağı sürmekle meşguldü. Mezarlığı, Isabel’i düşünerek tekrar Antonio’ya baktı. Önceki gün ne demişti sahi? En fazla onları

huzursuz edebileceğini, her şeyin aslında onların zihinlerinin içinde olduğunu söylemişti. “Telefonlar çalışmadığından araştırma yapmak için internete bile giremiyorum,” dedi.

Antonio, “Daha geç bir saatte tekrar Pedraza’ya gidip durumun aciliyetini telefon şirketine anlatmaya çalışacağım,” diye yanıtladı.

“Onlara para ver,” dedi Cass duygusuz bir sesle.

Antonio, “Verdim,” diye yanıt verdi.

Cass ikisinin de üzerine çevrilmiş gözler olduğunu hissetti. Başını kaldırıp baktı. Gregory onlara bakıyordu. Yüzünün kızardığını gördü.

“Aslında,” dedi Gregory boğazını temizleyerek, “dün akşam yemeğinden sonra birlikte birer içki içtik.”

Antonio ona hafif şaşkın bir şekilde baktı. “Sen ve Tracey mi?”

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Cass. Aklından Gregory’nin başta yalan söylediği ama kendisinin haklı çıktığı geçiyordu.

“Yaklaşık on bir otuzdu.” Bir an duraksayıp Antonio’ya baktı ama Antonio buzdolabına bir şişe süt ve bir karton yumurta yerleştirmekle meşguldü. İç geçirdi. “Uyuyamadığını söyledi. Salonlardan birinde bir içki içtik. O vakitten beri onu görmedim.”

Cass ona öylece baktı. Ona inanmıyordu. Gregory de ona baktı ama bu sefer gözlerini kaçırmadı.

Ondan şüphe etmesi için bir neden yoktu ama ediyordu. “Buna inanamıyorum.” Canı sıkkın bir halde Antonio’ya döndü. “Saat on iki buçuk. Kız kardeşimi en son dün, yaklaşık gece yarısında Gregory görmüş. On iki saat önce. Antonio, bu hoşuma gitmedi! Dün gece kütüphanenin dışında gördüğümüz kişi Tracey olabilir mi?”

Antonio gerildi ve beti benzi attı. “Hayır.”

Cass başka yana bakamadı. Ağzından, “Dışarısı çok karanlıktı,” lafının çıktığını duydu.

Gregory araya girip bir Cass’e bir Antonio’ya baktı. “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?”

Cass dudaklarını ıslattı. Antonio ikisinden de uzaklaştı. Cass bir an tereddüt etti. “Ben iki gün önce buraya geldiğimden beri bir sürü tuhaf şey oldu. Ve dün gece...”

“Dün gece,” dedi Antonio onlara dönerek, “Margarita’yı dışarıda pencerenin önünde dururken gördüm.”

Gregory’nin suratı kireç gibi oldu.

Catherine ve Celia geldiklerinde Antonio elektrikçinin yanındaydı. Tracey hâlâ ortaya çıkmamıştı ve Cass, her ne kadar Eduardo’nun araştırmasının sonuçta ulaştığı bulguları düzenlemek için Antonio ve Gregory’le birlikte kütüphanede birkaç saat geçirdiyse de endişeleri gittikçe daha da çok artıyordu. Teyzesine sıkı sıkı sarılırken, *Keşke gelmemiş olsaydı*, diye düşündü.

Hepimizi bir araya topluyor.

Celia, Alyssa’yı bulmak için dışarı fırlarken Cass teyzesiyle büyük salonda yalnız kaldı. Cass, çok yorgun ve bitkin görünen teyzesini incelerken, “Yolculuğunuz nasıl geçti?” diye sordu.

Siyah pantolonuna uygun bir blazer ceketle, üzerine özel dikilmiş beyaz bir gömlek giymiş olan Catherine bitap bir halde gülümsedi. “En azından buraya gelirken kaybolmadık.” Yüzünde gördüklerine inanamadığını ve hoşnutsuz olduğunu belli eden bir ifadeyle yavaş yavaş ana salona göz gezdirdi.

“Şoför tuttuğuna inanamıyorum, Catherine teyze,” dedi Cass, gerçekten de inanamıyordu. “Ben gelip sizi havalimanından alırdım.”

Catherine ona baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve yavaş yavaş salonun eşiğine doğru gidip içeri baktı.

“Catherine teyze?” dedi Cass, endişelenmişti.

Catherine ona dönmedi. “Hiçbir şey değişmemiş,” dedi boğuk bir sesle. “O zaman da bu evden nefret etmiştim, şimdi de ediyorum.”

Cass ona öylece bakakaldı. “O burada mı?”

Catherine, “Onu hissedemiyor musun?” diye sordu.

Cass titredi. “O değil mi, burayı bu kadar soğuk ve ağır, böyle içe işleyen bir hale getiren o?”

Catherine kollarını etrafına sardı. “Gelmemeliydim.”

Bir pantolon ve üzerine de kırmızı polo bir tişört giymiş olan Antonio elinde alet edevat çantası olan elektrikçiyle karşılarına çıktı. “Leydi Belford,” derken birden bakışları Catherine’in üzerine yoğunlaştı.

Cass dayanılmaz bir şekilde gerildi. Isabel'in etrafta dolandığından şüphe ederken, ailelerin bir şekilde lanetlendiğini düşünürken, Antonio'ya böyle duygular beslemek, kız kardeşi ve kayıp eşi hakkındaki hisleriyle uğraşmak zorunda kalmak yeterince kötüydü ama Catherine'in sırrı birden bütün huzurunu kaçırmıştı. Eduardo'nun başına neler geldiğini konuşmaya başlamamaları için dua etti.

"Senyor." Catherine elini sıktı. "Daha güzel bir zamanda karşılaşmadığımız için üzgünüm. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Antonio bir an Catherine'e baktı. "Elbette rahatsız etmiyorsunuz. Sizi ağrılamak benim için zevk." Bir an duraksadı ve Cass aklından neler geçtiğini tahmin etti. Sonra döndü. "Cassandra, Tracey'ninkinin yanında bir oda var. Teyzeni oraya çıkarır mısın? Benim elektrikçiyle bir iş halletmem lazım."

Antonio'nun yüzündeki ifadeden hoşlanmayan Cass, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Antonio gözlerinin içine baktı. "Eve yıldırım çarpmış olmalı. Hatlar feci şekilde zarar görmüş. Daha önce hiç böyle merkezi bir tahribat görmediğini söyledi."

Ona bakarken Cass'in kalbi hızla atmaya başladı, "merkezi tahribat" kelimesi aklına takılmıştı. "Ama fırtına olmadı."

"Birkaç hafta önce artarda fırtına olmuştu."

"Birkaç hafta önce mi?" Cass pek de iyimser düşünemiyordu. "Tamiri mümkün ama değil mi?"

Antonio'nun suratı asıldı. "Bugün değil."

Cass duyduklarına inanamıyordu, elektrikçi çoktan dışarı çıkmış, eşyalarını kamyonetine yerleştiriyordu. Bir önceki akşamdan kalma görüntüler beyninin içinde dönerken Cass, "Işıklar ne zaman gelecek?" diye sordu.

Antonio, "Elektrikçi pazartesi tekrar gelecek," dedi. "Birazdan dönerim." Antonio bir an durup Catherine'e baktı. Sonra da elektrikçinin peşinden dışarı çıktı.

Cass, Antonio'nun yüzünde gördüğü ifadeden hoşlanmamıştı. Arkasını döndüğünde teyzesi ona bakıyordu. Tebessüm etti, durumun ne

kadar vahim olduğunu biliyordu. “Dün gece elektrikler kesildi. Telefonlar da bozuldu. Burası çok eski bir ev, tesisatın bakıma ihtiyacı...”

“Umarım öyledir,” dedi Catherine kamyonetin yanında duran ikiliye bakarak.

Cass teyzesine bakakaldı. Bu da ne demek oluyordu? “Ne ima ediyorsun?”

Catherine ona bir bakış attı. “Ne ima ettiğimi gayet iyi biliyorsun. O burada ve bir nedenle artık hepimiz buradayız. Tracey ve Alyssa nerede?”

Cass hemen teyzesinin ayağının dibindeki küçük valizini aldı. Tracey’nin nerede olduğu konusunda teyzesini endişelendirmeye niyeti yoktu. “Alyssa ve Eduardo dışarıda oyun oynuyorlar. Ne nedeni? Yani, hayaletler mutsuz oldukları için bir yere takılıp kalırlar, değil mi? Sebebi bu.” Konunun varacağı yerden pek hoşlanmamıştı.

“Ah, Cassandra,” dedi Catherine ona acıyarak. “Burada olmasının tek bir nedeni var, hepimizden intikam almak istiyor.”

Cass koridorda bir başına, dehşet içinde kalakalmıştı.

Isabel intikam istediği için mi oradaydı? Cass buna inanmıyordu. Bir New York dakikası boyunca bile inanamazdı. Hayaletler düşünemez ve güdülenemezdi. Buna hiç kuşkusu yoktu.

Sonra teyzesinin yukarı çıktığını fark etti. Yanlış merdivenlerden çıkmıştı. Evin ana kanadına doğru gitmişti. Isabel’in odasının olduğu kanada.

“Catherine teyze o taraf değil,” diye seslendi. “Senin odan güney kanadında!”

Ama Catherine durmadı ve sahanlıkta gözden kayboldu.

Ah, *harika*, diye düşündü Cass ve teyzesinin peşi sıra yukarı çıktı.

Cass uzaktan onu Isabel’in odasının kapısının önünde gördü. Neredeyse ona seslenecekti. Bunu yapamadı çünkü nedense dili tutulmuş gibiydi. Durdu ve izledi.

Catherine, Isabel’in odasının eşliğinde bir an duraksadıktan sonra kapıyı ağır ağır açtı. Ürperip içeri girdi.

Cass de peşinden gitti. Ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı ama yine de kendi rızalarıyla hareket ediyor gibilerdi.

Catherine odada etrafına bakınıyordu. Sonunda portreye doğru döndü.

Cass nefesinin kesildiğini fark etti. Kollarını bedenine sardı. Isabel'in odası o kadar soğuktu ki. Soğuk, kasvetli ve çirkin. Cass gerilimden kaskatı kesti, tahta kadar katı. "Ne oldu?" diye sordu usulca.

Catherine ona dönmedi. "Ben burada kalmıştım."

Cass ona bakakaldı. "Sen bu odada mı kaldın?"

Catherine başıyla onaylayıp portreye baktı. "Buraya ilk geldiğimde, amacım Eduardo'nun araştırmasını bitirmesine yardım etmektir. İkimiz de onu takıntı haline getirmiştik." Catherine yine ürperdi. "Çok trajik bir hayatı olmuş."

"Mezar taşını bulduk?"

"Mezarlıktakini mi?" Catherine ona dönmeden başıyla onayladı. "Küllerini buraya geri getirmiş olmasına bile şaşıyorum."

"İspanya'da ölmedi mi?"

"Ah, hayır," dedi Catherine usulca. "Londra'da Kule Tepesi'nde kazığa bağlanarak yakıldı."

Cass ürperdi. "Ama buradaydı?"

"Kısa bir süreliğine öyle olduğunu tahmin ediyoruz. Kütüphane mektuplar var ya da en azından vardı; Isabel'in kuzeni Rob de Warenne'in yazdığı mektuplar."

Cass birden heyecana kapıldı. "Mektuplar mı? Ah, Tanrım, onları bulmak harika olurdu! Rob de Warenne kimmiş? Amcasının oğlu mu?"

"O kadar uzun zaman önceydi ki," diye mırıldandı Catherine. "Ama uzaktan kuzeniymiş sanırım, kontun oğlu değil. Âşığıymış."

Cass donup kaldı. "Ne?"

"Âşığıymış. Mektupları okursanız açıkça görünüyor." Catherine yutkundu. "Her gece uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey ve sabah kalkar kalkmaz gördüğüm ilk şey oydu."

Cass hâlâ Isabel'in bir sevgilisi olduğu gerçeğini ya da spekülasyonunu özümsemeye çalışıyordu.

"Biz âşık olana dek."

Cass ona baktı. Bütün hevesi uçup giderek yerini korkuya bırakmıştı. “Bu konuyu konuşmak istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin,” demeyi denedi ama dili damağına yapışmıştı. Ne diyeceğini bildiği için daha fazlasını anlatmasını istemiyordu Artık istemiyordu, Antonio’yla yakınlaşmışken bunları duymak istemiyordu. Şimdi sırası değildi çünkü teyzesini korumak için Antonio’ya yalan söylemek zorunda kalacaktı. Ve artık ona yalan söyleyemeyeceğinden gayet emindi, bırakın yalan söylemeyi bir şeyleri eksik de anlatamazdı.

Catherine dönüp ona baktı. “Asıl akıllara durgunluk verici olanı hiçbir zaman birbirimizi seviyormuşuz gibi yapmadık. Tamamen şehvetti.”

Cass ne diyeceğini bilmiyordu. “Olur öyle şeyler. Haydi gidelim. Bu oda dünyanın en sevimli yeri sayılamaz...”

“Sonra şehvet nefrete dönüştü ve nefret de şiddet ve ölüme.”

Cass, “Lütfen,” diye fısıldadı, kulakları çınlamaya başlamıştı. “Bilmek istemiyorum.”

Catherine, “Ama sana anlatmam lazım!” diye bağırdı, gözlerine yaşlar dolmuştu. “Deli gibi seviştik ve kedi köpek gibi kavga ettik. Ondan ne kadar nefret ettiğimi düşündüğümü ama bir türlü buradan gidemediğimi hatırlıyorum. Neden Pedraza’ya gittiğimizi bile anımsamıyorum ama bir şekilde oraya ulaştığımızda ayrılacağımızı ve onu terk etme fırsatını yakalayacağımı umuyordum.”

Cass yalnızca ona bakakaldı. Teyzesi bir yabancı hakkında bir hikâye anlatıyordu. Cass bu iki kişinin aynı insan olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Caddenin öte yanındaı. Köydeki caddeler çok dardır. Bir arabanın köşeyi döndüğünü gördüm. Eduardo’nun göremeyeceğini biliyordum. Ona seslenip, el edip yanıma çağırdım.”

Cass elleriyle kulaklarını tıkmak istiyordu.

“Hiç bakmadan caddeyi geçti. Bir saniye sonra, araba ona çarpmıştı,” dedi Catherine boğuk bir sesle.

Cass tutulup kalmıştı. “Bence olanları doğru düzgün hatırlamıyorsundur.”

Catherine onu duymamıştı. “Ancak birden ne olduğunu anladı ve yüzündeki o şoke olmuşluk ve inanamamazlık ifadesini gördüm, tam da araç ona çarpmadan önce.”

Cass neredeyse ağlamaklı, “Haydi buradan çıkıp gidelim,” dedi.

Catherine başını iki yana salladı. “Elbette, ben de şoktaydım. Bütün bunlar olduğunda, tüm nefretim bir anda yitip gitti, nasıl olup da böyle bir şey olmuştu, anlamıyordum ve onu kollarıma aldım ama çoktan ölmüştü ve başımı kaldırıp baktığımda Isabel oradaydı.”

Cass onun omuzlarını kavradı. “Kim? Isabel mi?”

“Evet. Yüzünde zafer kazanmış edası vardı.”

Cass apışıp kaldı. Sonunda teyzesi ona dönüp gözlerinin içine baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Sonra Catherine, “Ama belki de yanılıyordumdur. Belki de ışığın bir oyunu, benim hayal gücümdü. Bilemiyorum. Ben de şoktaydım. Ve neredeyse bir hafta boyunca bu portreyle yaşadım.” Tekrar dönüp tabloya baktı. “Bu evden nefret ediyorum,” dedi. “Isabel’den de.”

Cass bir şey diyemedi. Zihni ışık hızında çalışıyordu. Catherine sahiden de Isabel’i görmüş olabilir miydi? Ve öyle olduysa da bunun ne önemi vardı? Elbette önemi vardı! Çünkü gördüyse, Isabel, Eduardo de la Barca’nın ölmesinden haz almıştı.

Ancak bu Isabel’in durağan enerjiden çok daha fazlası olduğu anlamına gelirdi; duygu ve düşünceleri olduğunu ifade ederdi.

Fakat herkesi buraya toplayabilecek olduğunu göstermezdi.

Çünkü öyleyse bir güdüsü, bir gündemi var demekti.

Cass hemen, “Onu görmüş olamazsın,” diye atıldı.

Catherine, “Büyük ihtimalle haklısın,” dedi.

Teyzesinin koluna yapışan Cass, “Haklı olduğumu biliyorum,” dedi. O sırada, Isabel’in intikamı Eduardo’ymuş diye düşündü. “Yorgun görünüyorsun,” diye başladı. “Haydi buradan çıkalım.” Ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi.

Isabel, Eduardo’dan intikam almış olamazdı. İmkânı yoktu.

Catherine ona baktı. Birden yüzünün şekli değişti, dudaklarına iğrenç derecede hasis bir sırtış yerleşti, derisi gerginleşip, pörsüyüp

tekrar gerildi yüzü genç bir kadının yüzü oldu ve gözleri Isabel'in insanı delip geçen o mavi gözlerine dönüştü. "Evet," dedi. "Evet, öyleydi."

Cass bir çığlık attı.

Teyzesi, yani artık teyzesi olmayan teyzesi orada durmuş ona yüzünde meydan okuyan, şeytani, korkunç bir sırıtişla bakıyordu.

Cass valizi elinden düşürdü. Kaçıp gitmek üzereydi ama bir şekilde orada öylece durdu, kaç saniyenin geçtiğini bilemiyordu ve elini uzatıp teyzesinin koluna dolundu.

Yine Catherine'e bakıyordu.

Isabel'e değil.

"Ne dedin? Üzgünüm, seni duymadım," dedi Catherine yüzü hiç olmadığı kadar soluk görünüyordu.

Cass konuşmadı. Az önce çirkin bir canavarla karşılaşmıştı, buna emindi, teyzesi olmayan bir kadın, yaklaşık dört asırdır ölü olan bir kadını mı görmüştü yoksa halüsinasyon mu görüyordu? Deli olan kendisi miydi? Aklını mı kaçıırıyordu?

"Keşke gelmeseydin," diye fısıldarken alnından terler akıyordu. Aklından şöyle bir düşünce geçti. *Korkunç bir şey olacak.*

Catherine dudağını ısırды ve birden onu sıkı sıkı kucakladı. "Korkunç bir şey olacak ama bu işte beraberiz, Cassandra. Ve artık çok geç. Durdurmak için çok geç çünkü hepimiz burada, olmamızı istediği yerde, bu evdeyiz."

Cass bütün cesaretini yitiriyormuş gibi hissetti. Elektrikler olmadan burada bir gece daha hayatta kalamazdı, o kadar korkuyordu ki şakakları zonkluyordu. "Dün gecedен beri kimse Tracey'yi görmedi," diye fısıldadı. "Sana söylemek istemedim."

"Ah, Tanrım," dedi Catherine. "Tracey olmasın!" Ağlamaya başladı.

"Tracey iyidir," diye çıktı Cass. Ancak kendi şüpheleriyle yüzleşmek zorundaydı, ikna olmamıştı, hem de hiç. "Aslında, neden pazartesiye bekleyelim ki? O döner dönmez ki her an çıkıp gelebilir eşyalarımızı topladığımız gibi sabah ilk iş buradan çekip gideriz."

Catherine başıyla onayladı, yanaklarından yaşlar damlıyordu. "Öyle diyorsan."

Cass teyzesinin gözlerinin içine baktı ve hiç umudu olmadığını anladı. "Başka bir şey daha var, öyle değil mi? Bana söylemediğin bir şey."

"Evet. Eduardo'nun babası da kırklarının başında vahşi bıçak darbeleriyle öldürülmüş."

Cass'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Eduardo da öldüğünde kırk iki yaşındaydı, değil mi?"

Catherine başıyla onayladı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Cass çekinerek. Ancak asırlar boyunca de la Barcaların yaşadıkları trajedilerin boyutları yavaş yavaş kafasına dank etmeye başlamıştı. Antonio'nun babası da, büyükbabası da genç erkeklerken feci şekilde can vermişlerdi. Ve... Antonio da otuzlarının sonundaydı.

Cass donup kaldı.

"Onu karısı bıçaklamış." Cass aklından geçen o korkunç düşünceler nedeniyle dehşete düşmüş bir halde orada öylece donup kalmıştı. Catherine ona baktı. "Akli dengesinin yerinde olmadığına hükmedilmiş ve hayatının geri kalanını akıl hastanesinde geçirmiş."

Menekşe kokuları hemen yanı başlarında alınır hale gelirken Cass teyzesine baktı, gittikçe gücü de etkisi de artıyordu. "Antonio bu konuda hiçbir şey demedi," diye fısıldadı. "Catherine teyze?"

Catherine huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. "Haydi gidelim," deyip kapıya döndü.

Cass onunla tartışacak değildi. Kadının orada, aralarında durduğunu altıncı hissiyle algılıyor gibiydi ama şüphesiz bunlar hep zihninin bir oyunuydu, tabii o mide bulandırıcı menekşe kokusu dışında. Ve teyzesi de varlığının farkında gibiydi çünkü ağzından çıkanlara rağmen yerinden kıpırdamamıştı, olduğu yere çakılıp kalmış gibiydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kesik kesik soluyordu. Isabel, şayet oradaydıysa, yanlarındaydıysa, onları kokusuna hapsediyordu. Kokuyu o güne değin hiç bu kadar yoğun bir şekilde almamışlardı. Böyle hükmedici olmamıştı. Cass öksürdü.

Teyzesinin yüzü kireç rengine dönmüştü. Catherine uzanıp gömleğinin birkaç düğmesini açtı, bir eliyle kendisini serinletmeye çalıştı. Öksürdü.

Tekrar öksüren Cass bir yandan da teyzesine, “İyi misin?” diye sordu çünkü her an yere düşüp bayılabiliymiş gibi görünüyordu.

Catherine öksürmeye devam etti, öyle bir öksürüyordu ki konuşamıyordu.

Cass panikledi. Teyzesinin sırtına birkaç şaplak attı ama Catherine kesinlikle boğuluyordu.

Teyzesi yere düşerken Cass bir çığlık atıp onu kollarıyla yakaladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu, elleri boğazındaydı, sanki boğuluyordu. Cass teyzesinin korkunç bir atak yaşamakta olduğunu, belki de kalp krizi geçirmekte olduğunu ve oksijene ihtiyacı olduğunu düşündü.

“Antonio!” diye haykırdı. “Antonio! Antonio!” Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Teyzesi nefes alamıyordu ve yüzü morarmaya başlamıştı. Cass gömleğini yırtıp açtı. Daha önce kimseye suni teneffüs yapmamıştı ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Antonio koşu koşu yanlarına geldi.

Cass ona, “Onu bir hastaneye götürmeliyiz!” diye bağırdı. “Sanırım kalp krizi geçiriyor.”

Antonio, nefes almadığını fark edince dehşete kapılıp onun yanma çömeldi. Catherine’in yüzü mosmordu, gözleri kocaman açılmıştı, boş boş bakıyorlardı. Antonio hemen suni teneffüse başladı.

Cass tamamen dehşete kapılmış bir halde, Antonio’nun teyzesinin göğsüne kalp masajı yapıp ciğerlerine hava üflemesini izledi ama hiçbir işe yaramıyordu. *Hayır*, diye düşündü histerik bir halde, *bu oluyor olamaz, bu imkânsız!*

Ve o panik ve korku dolu halinde bile hâlâ menekşe kokusunu alabiliyordu. Koku yavaş yavaş kayboluyordu.

Antonio teyzesinin ciğerlerine hava üflerken Cass bir yanda durup onu izledi, aklını kaçırmış gibi dua üstüne dua ediyordu. *Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

Antonio doğrulup oturdu.

Cass o anda durumun vahametinin farkına vardı ve bir Antonio'ya bir de yerde yüzü mosmor olmuş hiç kıpırdamadan yatan teyzesine baktı. Antonio'ya, "Durma!" diye haykırdı.

Antonio yavaş yavaş ona döndü ama bu sırada da teyzesinin gözkapaklarını elleriyle kapatmıştı. "Üzgünüm, Cassandra," dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ISABEL

ON DÖRT

STONEHILL MALİKÂNESİ, TEMMUZ 1550

Sonunda gelmişti.

Onu yedi sene önce buraya sürgüne gönderen amcası, kont onu bekliyordu.

Isabel bir ağacın altına çömelmişti, içeri girmesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdamak istemiyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Sussex Kontluğu'nun renklerini giymiş bir düzine asker bahçede dolanıp duruyorlardı, Isabel'in bahçesinde hepsi de erkeklikleriyle gurur duyuyorlardı. Hizmetkârları ortalarda görünmüyorlardı. Isabel onları suçlayamazdı. Askerler yorgun ve zalim görünüyorlardı. Kuzeyden geldiklerinden neredeyse emindi. Sadece birkaç hafta önce binlerce asi, düşük maaşlar ve yiyecek kıtlığını protesto etmek için Sittingbourne'de toplanmışlardı ve onlarla başa çıkmak için oraya epey bir askeri güç sevk edilmişti.

"Isabel!" Leydi Helen ona sesleniyordu.

Isabel iç çekti. Eşlikçisinden çok hoşlanmıyordu, amcası yıllar önce ailesini kaybetmesinin ardından, karısının kuzenini ona eşlik etmesi için seçmişti. Birlikte bunca yıl geçirmiş olmalarına rağmen Helen hırçın bir şeydi. Isabel aynı zamanda casus olduğundan da şüphe ediyordu. Isabel'in davranışları hakkında hamisine rapor verdiği kesindi. Zaten rapor edilecek bir şey de yoktu ya, ne de olsa Sussex'in

doğusundaki ormanlarda ve inlerde yaşadığı yedi yıl boyunca kaçıp inine saklanan bir tarla faresinden farkı kalmamıştı.

“Isabel!”

Bu görüşmeyi daha fazla erteleyemezdi. Ağacın arkasından çıktı.

Helen bahçenin tam ortasında duruyordu. Onu görünce, “Onca günün arasından yemiş toplamak için bugünü mü seçtiniz?” diye bağırdı.

Isabel omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Ayakları çıplaktı ve yabanmersinleri düşmesin diye önlüğünü toplamıştı. “Bize geleceğini haber vermedi.”

Helen’in kara kaşları çatıldı. “Demek siz de kendinizi ağırdan satmaya karar verdiniz, öyle mi? Size anımsatayım, leydim, kendisi sizin haminiz ancak varlığını şimdiye dek unutmuştu. Ama artık kocaya varacak yaşa geldiniz.”

“Hayatımın gerçeklerini unutmam mümkün değil,” dedi Isabel. Ortalarda dolanan adamların ve atların arasından geçerken başını dik tuttu, kendisine çapkın bir şekilde göz kırpan ve aynı minvalde kaba tekliflerde bulunanları görmezden geldi. Cesaretli görünmeye çalışmasına rağmen korkuyordu. Amcasının üzerinde iyi bir izlenim bırakmalıydı. Geleceği tamamen buna bağlıydı.

Helen zırlı bir ele pat diye vurdu. “O Sussex’in yeğeni. Kendine gel, hödük!”

Ağır ana kapıyı ittirip açmakta olan Isabel, Helen’in ne dediğini duymadı bile.

Kont salondaydı, sinirli bir şekilde volta atıyordu ve yalnız değildi. Yanında iki şövalye vardı. Isabel bir an çekindi, amcası koyu bir soh-bete daldığı için henüz geldiğini görmemişti. Keşke bir koşu odasına gidip üzerine uygun bir şeyler giyme fırsatı olsaydı.

Sussex kontu yürürken birden durdu. Isabel ve Helen’a soğuk bir bakış attı. “Şarap istedik. Nerede kaldı?”

Isabel yerlere kadar eğilerek referans yaptı. Yaşadığı malikâne Romney Kalesi gibi bir şey olmadığı için, aslında bir av kulübesi olarak inşa edilmişti, ayağının hatta yere değen burnunun altındaki taşlar kaba saba ve can acıtan cinstendi. Yeğenin bir hizmetkâr olduğunu

sandığı için kontu suçlayamazdı. “Efendim, beni bağışlayın ancak şarabın hemen getirilmesini sağlayacağım.”

“Isabel?” diye sordu.

Isabel ayağa kalkarken yabancılarını düşürmemek için hâlâ önlüğünü tutuyordu. “Evet, lordum,” diye fısıldadı, birden dili tutulmuştu.

Kont, ağır bir zincirden sarkan Isabel’in babasına ait kolye ucunu takmıştı. Isabel kımlıdayamıyordu. Aklına getirmek istemediği anılar birden zihnine çok kötü bir zamanlamayla hücum etmişti. Isabel başının döndüğünü hissetti ve bayılacak gibi oldu, ansızın duyulan bir sancı gibi dayanılmaz bir acı benliğine bir ok gibi saplandı.

Kont sonunda, “Sevgili yeğenim,” dedi. Mavi gözleri insanı delip geçiyormuş gibi bakıyordu. “Çok uzun zaman oldu. Dur da sana bakayım, ağabeyimin tatlı kızı.”

Isabel ağzını açmadı. Aşırı mübalağalı ve tatlı bir şekilde mi konuşuyordu yoksa ona mı öyle geliyordu?

Ancak Isabel amcasının hiç de umurunda olmadığını biliyordu. Ona cömert bir ödenek ayırmıştı, böyle kırsalda yaşarken onu harcaması neredeyse mümkün değildi ama söylentilere göre bölgedeki en nüfuzlu adamdı. Babası gibi amcası da Kral’ın danışmanıydı. Onu umursuyor olsa Romney Kalesi’nde kalmasına izin verir ya da senede bir iki defa da olsa onunla görüşürdü. O ve yaşadığı şartlarla ilgilenmemekle kalmayıp, babasının ölümüne de sevindiğini düşünüyordu. Yoksa böyle nüfuzlu ve zengin olamayacaktı.

Konuşuyordu. Isabel dediklerinin tek kelimesini duymadığını fark etti. “Affedersiniz, efendim, ne demiştiniz?”

“Annene çok benziyorsun, Tanrı onu huzur içinde yatırsın.”

Isabel bu söylediklerini içtenlikle söyleyip söylemediğine karar veremiyordu. Şüphesiz yalan söylüyordu. Hatırladığı kadarıyla annesi kadınların en naziği, zarifi ve güzeliydi. “Teşekkür ederim, efendim,” diye mırıldandı. “Ancak sanırım bana fazla iltifat ediyorsunuz.”

Helen dirseğini Isabel’in böğrüne geçirdi.

“Gördüğüm kadarıyla onun kadar da mütevazısınız.” John de Warenne onu yanına çağırdı. Saçları demir grisi koyu renk sakallı kırklarında bir adamdı. Kont, Isabel’i bir kez daha gözleriyle süzdü.

“Buna inanmakta zorluk çekiyorum. Ne kadar yanılmışım. Tahmin ettiğimden daha çok zaman geçmiş, seni son gördüğümde, çipil çipil gözlü, yerden bitme, saçları birbirine girmiş cılız bir çocuktun.”

Isabel akıllıydı, dilini tuttu. Onu en son cenazeden bir sene sonra, Romney Kalesi’ni kendi üzerine geçirmeye ve Prens Edward’ın amcası olan Lord Seymour’la tahta çıkma konusunda planlar yapmak için geldiğinde görmüştü; ne de olsa Kral kendisine salık verilenin tam aksine ordusunun başına bizzat geçerek Fransa’ya savaşmaya gitmişti. Isabel konuşmalarına kulak kabartmış ve söylenen her şeyi duymuştu.

Henry başarılı bir girişimin ardından geri dönmüştü ve üç yıl daha yaşamıştı.

O öldükten sonra İngiltere kralı Prens Edward olmuştu.

“Sevgili yeğenim, burada bir iki gün geçireceğim, birbirimizi tanımamız gerekiyor. Ancak şu anda bazı acil meseleleri halletmeliyim. Bana izin verir miydiniz?” Gülümsedi ama gözlerinin içi gülmüyordu ve çoktan adamlarına doğru dönmeye başlamıştı.

Isabel böyle ansızın huzurundan çekilmesini istediği için şaşkına dönmüştü. Onu evlendirmeyi planladığını ima bile etmeyecek miydi? Herhalde artık yetişkin bir kadın olduğunun farkındaydı.

Helen, Isabel’in kolunu yakaladı. “Teşekkürler, efendim, şarabınızı hemen göndertiriyoruz.”

Isabel bahtsızlığına inanamıyordu. Ancak birkaç kelime edebilmişlerdi. Geleceğin ona neler getireceğini bilmek zorundaydı. “Efendim,” diye atıldı.

Leydi Helen hemen arkasını dönüp Isabel’in kulağına, “Şimdi değil,” diye tısladı.

Yalnız olsalardı, Isabel hemen kolunu çekip elinden kurtulmaya çalışırdı. Ama yalnız değillerdi ve neredeyse sürüklenerek odadan çıkarılırken, gözü istemeden de olsa şövalyelerden birine takıldı. Şövalye ona gülümsedi.

Başını öteki yana çevirip Leydi Helen’in peşi sıra koridora çıktı.

Gözlerine görünmez oldukları anda, Isabel merdiven basamaklarına oturdu. Hemen tepesinde, Helen bir an duraksadı, sonra ona

döndü. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu fısıldayarak. “Hemen benimle gel!”

Isabel aynı derecede inatçı bir tonda, “Hayır,” diye fısıldadı.

Adamlar konuşmaya başlamışlardı. Isabel söylediklerine kulak kabartmaya çalıştı. Birisi, “Evet, hal böyle ki kaçış başarısız olmuş. İmparatorun düşünmemizi istediği gibi Antwerp’de değil. Maldon’da kalıyor, efendim,” dedi.

Bir dakikalık bir sessizlik oldu sonra şövalyelerin bir diğeri ünledi. “Kahretsin!” Sinirliydi.

“Dur, Robbie, dur. Artık bu meseleyi çok dikkatli düşünmeliyiz,” dedi Sussex.

“Bunun bize neye faydası olacak ki?” diye sordu şövalye Robbie. “Kraliyet ailesinden bir presesin hayatından böyle endişe etmesi, bu noktaya getirilmesi, bu tahammül edilemez bir durum.”

Isabel hayret nidasını bastırmak için elini ağzıyla kapadı. Tanrı aşkına! Şüphesiz İngiltere’den kaçmaya çalışan ama başaramayan prenses Mary hakkında konuşuyorlardı. Isabel daha da çömeldi, konuştuklarını daha iyi duyabilmek için sürünerek aşağı inmek istiyordu.

“Her zamanki gibi hemen alevleniyorsun,” dedi Kont. “Bunları enine boyuna düşünmeliyiz.” Sövdü. “Dudley konseyi yönetiyor, kral aciz bir çocuk, fraksiyonlar olası her kumpası hazırlıyorlar... Rob, Mary’ye bir mesaj göndermeliyiz. Onun esenliği için endişelendiğimizi, konseyin zulmünden hoşnut olmadığımızı ancak herhangi bir davaya da sadık olacak kadar gözü pek olmadığımızı çok itinalı bir şekilde kaleme alınmış bir dille anlatacak bir mesaj... Yani en azından şimdilik.”

Bir sessizlik çöktü. Isabel’in kalbi göğüs kafesinde öyle bir fırtına koparıyordu ki aşağıdaki adamların onu duyabileceğinden korktu. Aynı zamanda terliyordu da. Amcası ne planlıyordu? Isabel bile Edward’ın haklı vârisinin Katolik olsa dahi Mary olması gerektiğine inanıyordu. Sussex onu neden tam desteklemiyordu? Peki ya Sussex başka bir davaya kendini adarsa ne olacaktı? Isabel’in şakakları zonkluyordu. Her zaman hamisine sadık olması gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses ona konta güvenmemesini, sadece kendisine güvenmesini söy-

lüyordu. Stonehill'e tıklıp kaldığı için bunun bir önemi de yoktu ya. Devlet meseleleri, politika ve entrikalar onu hiç etkilemiyordu.

"Efendim, kendisine bu mesajı seve seve ben iletirim." Robbie yine çok ateşli bir şekilde konuşuyordu. "Aslında, bu görevi bana vermenizi rica ederim."

"Yollar muhafızlarla dolu. Nehirler ve kanallar da öyle. Bu kolay iş olmayacak, Rob. Hanesinde konseyin casusları var."

"Gitmeliyim, lordum."

"Pekâlâ, o zaman. Ancak başka bir kisvede seyahat etmelisin. Ve sadece gündüzleri, geceleri ilerlemek senin için çok tehlikeli olur. Yarın şafakla birlikte yola çık."

Sadece sessizlik vardı ama Isabel adamların gülümsediklerini duyabiliyordu. Bu kısa, sürükleyici komplo molası bitmişti. Isabel artık bir kez daha kendi geleceği hakkında endişelenebilirdi. Aklından şöyle bir düşünce geçti. *Gitmeden önce bir şekilde Sussex'in dikkatini çekmeliyim.*

Böyle bir şey olacağını, hem de tahayyül dahi edemeyeceği bir surette olacağını asla tahmin edemezdi.

Isabel girişte açık duran ön kapının etrafında dolanıyordu. Akşam havası tatlıydı. Hava mevsime uygun bir şekilde serin ve şerbet gibiydi; gündüz bulutsuz pırıl pırıl güneşli bir gökyüzünün ardından, gece göz kırpan yıldızlarla doluydu. Hiç uykusu yoktu. Aslında, nasıl olur da uyurdu? Sussex, o sırada bile salonda o genç şövalye Robbie'yle kâğıt oynarken, Isabel'in soytarısı onlara ud çalıyordu. Dışarıda amcasının yanında getirdiği kırk ila elli adam geldiklerinden beri kurdukları o derme çatma kampta dinleniyor, yaktıkları ateşlerin başında yemek yiyor, zar atıyor ve adamların gelmeleriyle birlikte köyden ve civardaki çiftliklerden kalkıp oraya gelen sütçü kızlarla fındırdeşiyorlardı. Stonehill Malikânesi böyle bir gün görmemişti.

Helen odasına çekilmişti ama kuzeni kendi yatak odasına çekilir çekilmez Isabel hemen tekrardan aşağı inmişti. O güne dek hiç bu kadar uykusuz olmamıştı. Kafasındaki sesler susmak bilmiyordu.

Geleceğinin mevzu bahis olduğunu biliyordu; ah bir de amcasının dikkatini çekmeyi başarabilseydi.

“Evet, siz ne gibi ağır yükler altındasınız, leydim?”

Isabel bu tanıdık erkek sesi karşısında irkildi. Arkasını döndüğünde, adının Robbie olduğunu öğrendiği ertesi sabah prenses Mary’e mesaj iletmek için yola çıkacak olan o kumral, gri gözlü şövalyeyi buldu.

Ağzından laf almak ister gibi gözlerini kısmıştı. “Çok üzgün görünüyorsunuz,” dedi.

Isabel’in neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti ve bu hayatında ilk kez oluyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında, kendini toparlamaya çalıştı ve başardı da. Yine de gülümseyemiyordu. “Amcamla kapışsanız onu alt edebilir misiniz diye düşünmek bana ağır gelmiş olmalı,” dedi gayet kendinden emin bir edayla.

Rob, Isabel’e öyle bir bakış baktı ki Isabel irkilip gözlerini ondan kaçırmak zorunda kalınca bir kahkaha attı. Bu özgür ve harika bir sestti. Isabel ona baktı.

Kahkaha atmayı bıraktı, yüzündeki gülümseme de kayboldu. Uzun bir aradan sonra, “Gözleriniz, bir adamın aklını başından alabilirim, leydim,” dedi.

Isabel yanaklarının kızarmasına mani oldu. “Ben öyle düşünmüyorum,” dedi. “Her zaman böyle açıksözlü müsünüzdür?”

“Sadece sizin gibi bir leydiyle karşılaştığımda. Nasıl oluyor da,” dedi, “Sussex bu kadar vakurken siz bu kadar tevazu sahibi olabiliyorsunuz? Sizin aynanız yok mu?”

Her ne kadar etkilenmemiş görünmeyi istese de Isabel’in kalbi düzensiz atmaya başlamıştı. Rob’un sadece centilmenlik edip ve ftörtöz davranmaya çalıştığının farkındaydı, yine de Stonehill de Isabel’le aynı evsafta çok az erkek vardı ve böyle sohbetlere alışık değildi. Yüzünün kızarmadığını ummak istiyordu, yanakları sıcaklamaya başlamıştı. “Elbette var.” Konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu. “Bu gece kâğıt oynarken amcamı yenmeyi başardın mı, asker?”

Rob düşüncelere daldı. “Sussex’i henüz yenemedim, hanımefendi, ancak nedeni bunu yapmaya çalışmamam değil.” Ve Isabel’e anlık bir şekilde tebessüm etti.

Bu hiç de zoraki olmayan, öyle içten bir tebessümdü ki Isabel artık hep böyle küstah kalmasını istiyordu. “İnsanın hamisini alt etmesi akılcı mıdır?” diye sordu temkinli bir şekilde.

“Belki de değildir ama yine de insanların en akıllısı olduğum iddiasında değilim.” Yine Isabel’e gülümsedi. Bakışları ciddiydi, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Peki, hamim olduğun kanısına nereden vardınız?”

“Sadece tahmin ettim, Sör Robert.” Isabel daha önce konuştuklarına kulak kabarttığını ağızından kaçırarak değildi, bu konuşma sırasında Robbie kont için ulaklık yaparak bir mesaj ulaştırmaya kararlı görünüyordu.

“O zaman iyi tahmin etmişsiniz, leydim çünkü sizin gibi Sussex dışında bir ailem yok ve kendisi hem hamim hem de velinimetim.”

Isabel’in gözleri iri iri açıldı. Robb, Isabel hakkında bir şeyler biliyordu ve bu her ne kadar hoşuna gittiyse de onu epey de huzursuz etmişti. “Rica ederim söyleyin,” dedi, “siz bu dünyada nasıl bir başınıza kaldınız.”

Rob buruk bir şekilde tebessüm etti. “Resmen tanıştırılmadığımızın farkındasınızdır,” diyerek Isabel’in karşısında yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. “Robert de Warenne, emrinizdeyim, leydim ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.”

O delip geçici bakışların karşısında Isabel olduğu yere çakılıp kaldı. “De Warenne mi?”

“Anlaşılan o ki kuzeniz ancak çok uzaktan akrabayız,” dedi muzip bir şekilde. “Gel.” Elini ona uzattı.

Isabel, Rob’un kendisine uzattığı ele baktı. Zırhını çoktan üzerinden çıkarmıştı ve beli dar, uzun kollu koyu yeşil bir cepkenle, yakasından ve kol evlerinden İspanyol dantelleri dökülen keten bir gömlek giymişti. Ceketi kolsuzdu ve daha açık renkte bir yeşildi, ten rengi bir tayt giymişti. Bazı erkeklerin yaptığı gibi aşırı abartılı bir kalafat koruyucu kemer takmamıştı, bu da Isabel’in içine su serpmişti.

Tekrar eline baktı. Teni yanıktı, parmakları güçlü ve yüzüksüzdü. “Isırmam, leydim,” dedi kısık sesle.

İçinden bir ses onunla gitmemesini, bunun pervasız olmaktan öte tehlikeli olacağını söyledi. Manasız flörtleşmelerle ilgilenmiyordu. Gerçek bir dostluk kurma çabasında da değildi. Tek istediği Stonehill'den ayrılıp bu dünyada hak ettiği yeri bulmaktı. Isabel ona elini uzattı. Buna en çok kendisi şaşırdı.

Dışarısı karanlıktı ve bir çingene şarkı söylemeye başlamıştı ancak Isabel onları fark eden ya da aldırış eden birilerinin olup olmadığını bilemiyordu. Rob'un elleri sıcak ve güçlüydü. Isabel'in aklını başından alıyordu. Elini en son tutan erkek, kardeşi Tom'du.

Ve Isabel birden, umarsızca, erkek kardeşinin hayatta olmuş olmasını diledi.

Elini elinden çekti.

"Babam Sussex'in en sevdiği kuzeniydi, babaları kardeşmiş," dedi o sıcak, boğuk sesiyle. "Babam, Guy de Warenne, biraz fevri bir insandı ve ben çocukken yanlış hizipten yana olmuş. Korkarım ki, uzun bir süre önce vefat etmiş olan Kralımız bu ihanetinin bedelini başıyla ödemesi gerektiğine karar vermiş." Robert, Isabel'e gülümsedi.

"Ah," dedi Isabel kendini tutamayıp gülümsedi.

"İşin daha da kötüsü, Guy o zamanlar genç bir adammış ve hiç evlenmemiş."

Isabel başını kaldırıp o güzel yüzüne baktı. Dikkat çekici ve erkeksi yüz hatları vardı. "Ah, anlamaya başlıyorum." Robert bir piçti.

Gayri meşru olması umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti. "İlişkiye girdiklerinde annem dulmuş ama tekrardan evlendiğinde üç tane meşru evladı varmış ve ben de harcanabilecek bir piçmişim. Sussex beni çatısının altına aldığında daha sekiz yaşındaydım. Bu on iki yıl önceydi." Tepenin eteğine geldiklerinde duraksadılar. Hemen aşağılarında Thomson çiftliği ve onun da ilerisinde vadideki köy ve kilise görülebiliyordu. Diz boyunda otlar, Robert'ın bacaklarına sürtünen Isabel'in eteklerine değiyordu.

"O zaman kendinize iyi bakmışsınız, Sör Rob. Garter Şövalyesi arması takıyorsunuz."

Robb gayet ciddi bir şekilde dönüp Isabel'e baktı. "Ben kolay kolay pes etmem," dedi. "Böyle olmasaydım, hâlâ Chiswick ahırlarında bir hizmetkâr olabilirdim."

"Çok savaşa katıldınız mı?" Merakı günü kurtarıyordu.

"Evet, katıldım aslında, güzel Isabel." Bakışları Isabel'in yüzünde dolandı. "İlk savaşıma Kral Henry'nin yanında katıldım. Bolonya'yı aldık." Gözleri Isabel'in yüzünden bir an bile ayrılmamıştı. "Ancak o korkak Suffolk gidip onu tekrar Fransızlara verdi." Sonra da, "İşte rüştiümü o zaman ispatladım," diye ekledi.

Isabel mest olmuştu. "Ama daha çocukmuşsunuz."

"Neredeyse sizin yaşınızdıydım," dedi usulca. "Siz kadın değil misiniz?"

Isabel içleri parıl parıl parlayan o gözler karşısında kör oluyormuş gibi hissediyordu. Ne kıpırdayabiliyor, ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordu. Gözlerini de ondan kaçıramıyordu ve kaçırmak istiyordu, gerçekten de. İçindeki o minik ses yine oradaydı... *Bunu yapma, onu umursamaya başlama, hiç umut yok, sadece tehlike var...* Tom'un gülümseyen yüzü gözlerinin önünde belirdi, Isabel yana doğru bir adım atıp aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı. Nefesi kesilmişti. "Belki de, amcamın dikkatini bu konuya çekebilirsiniz," dedi sonunda.

Rob ona dikkatle baktı. "Neden? Sizi nüfuzlu bir efendiyle evlendirmesi için mi?" diye sorduğunda denizden gelen bir meltem tepeye doğru esti.

"On beş yaşındayım ve sonsuza dek Stonehill'de kalamam," dedi kararlılıkla. "Babamın vârisiyim ve kadri sayılır bir drahomam var, bana uygun bir asilzadeye sunabileceğim çok şey var."

"Uygun bir asilzade," derken Rob gülümsedi, çenesi gerilmişti. "Ama elbette her bir kuruşunu, itibarını kendi alın teriyle kazanmış bir piçe ve onun İskoçya'daki mülküne gelin gitmek istemezsiniz."

Isabel ağzı bir karış açık ona bakakalmıştı. Kızmış mıydı? Birden gitmek için arkasını döndü. "Gitmem gerekiyor."

Rob kolunu arkadan kavradı. "Neden? Aklımdan geçenleri söyleyecek cesaretim olduğu için mi?"

“Saçmalıyorsunuz,” diye bağırıp ona dönmeyi reddetti. Müstakbel bir koca adayı olamazdı ve bu asla değişmeyecekti.

Rob ansızın Isabel’i kendine doğru döndürdü. “Ah, öyle mi yapıyorum? Ben dürüst olabiliyorum en azından. Peki ya sen? Cevabın kaçıp gitmek.”

Haklıydı ama Isabel bunu itiraf etmeyecekti. “Benimle bir izdivaç istiyorsanız o zaman haminizle konuşmanızı tavsiye ederim.”

“Mevkiini bu kadar önemseydiğini bilmiyordum.”

“Dünyada ondan başka bir şeyim kalmadı,” dedi Isabel.

Yüzü allak bullak olmuş bir şekilde ona bakakaldı, sonra da istediğini yaptı. Isabel arkasını dönüp hızlı adımlarla malikânenin önündeki kampa ve eve yöneldi. İçgüdülerinde haklı çıkmıştı. Ta en başında ondan uzak durmalıydı.

“Yarın şafakla ayrılıyorum,” dedi Rob usulca. “Birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz.”

Isabel olduğu yere çakılıp kaldı. Ne kadar isterse istesin kıpırdamıyordu.

Yollarda nöbetçiler var... Konseyin hanesinde bile casusları var...

Isabel, Rob’un arkasından yaklaştığını işitti. “Benden kaçma,” dedi. “Isabel, ben sana sırılsıklam âşık oldum ve konuşmamız gerekiyor.”

Sırılsıklam âşık olmuştu. Ve çok tehlikeli bir göreve atılmak üzereydi ve her ne kadar genç, güçlü ve zeki olsa da başarısız olursa ne olacaktı... Geri dönemezse? Isabel yedi yıl önce dünyada adalet diye bir şey olmadığını öğrenmişti. Tanrı genellikle korkunç şeyler yapıyordu. Sonunda dönüp ona baktığında, başıyla onaylarken gözlerinde yaşlar vardı.

Rob ona uygun değildi. Ancak elbette konuşmanın bir sakıncası olamazdı; onu reddederse ve Maldon’dan dönmezse Isabel kendini asla affedemezdi.

Rob, Isabel’in yanağını okşadı. “Ağlama. Neden ağlıyorsun? O gözyaşlarının müsebbibi ben olamam elbette!”

Anne babasını ve Tom’u, Rob’u düşünmemeye çalışıyor, sadece ağlıyordu ama bu imkânsızdı. Geyik avından harmanisi çamur içinde, yüzü tatmin olmanın verdiği o sevinçle parıldayarak sağlam adımlarla

Romney Kalesi'nin salonuna dalan babası, onu karşılamak için ayağa kalkan, karnı bir süre sonra doğacak ve çok kısa bir süre sonra da ölecek olan bebeğiyle şiş annesinin heyecan ve mutlulukla ışıldayan yüzü ve babasının peşi sıra, en az onun kadar kir pas içinde, ağzı kulaklarına varana dek gülerек gösterdiği cesaret hakkında hikâyeler anlatmak için Isabel'e doğru koşan Tom gözlerinin önüne geliyordu... Gözyaşlarıyla birlikte bir anılar seline de kapılmıştı.

Rob onu bağrına bastırıp orada tuttu. Isabel kollarında eridi. Hayatında hiç kimse, ne bir kadın ne de bir erkek yedi yıldır ona böyle sarılmıştı. O kadar iyi, o kadar mükemmel bir histi ki.

Rob saçlarını okşadı.

Isabel koynundaydı, gözyaşları yavaş yavaş diniyordu.

Elleri sırtından aşağı kaydı.

Ve hayatında ilk kez, Isabel şehvetin içinde kabardığını hissetti.

Rob'un dudakları Isabel'in başının tepesine doğru hareket etti, öpücükleri o kadar yumuşak, nazik ve kırılgandı ki.

Isabel hiç kıpırdamadı.

Saçlarına değen dudaklarının farkındaydı ama aynı zamanda vücudundan büyük bir yük kalkmakta olduğunu da hissediyordu. Bir şekilde kolları onun o sert beline dolanmıştı, yüzü o güçlü göğsüne gömülmüştü. Kalbinin deli gibi çarptığını duyabiliyordu.

Isabel yavaş yavaş başını kaldırıp ona baktı.

"Seni seviyorum," dedi ve başını eğerek dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Öyle bir histi ki bu Isabel'i hem şoke etmiş hem de şaşkına çevirmişti. Sonrasında Isabel saf mutluluğun ne demek olduğunu tattı ve dudaklarında gezinen o dudaklara doğru, "Ben de seni seviyorum, Robert," dedi. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar inanarak söylememişti.

Sussex duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Sen ne?.."

Malikânenin dışında güneş yükseliyordu, tepelerin üzerine pembe-bemsi bir renk veriyordu. İçeride, Robert ve Isabel el ele tutuşmaya cüret edmeden yan yana duruyorlardı.

“Efendim, Isabel’le evlenmek istiyorum. Kuzen olduğumuz için bunun çok tuhaf karşılanmayacağını düşündüm.” Robert gözleri iri iri açılmış bir halde, dimdik duruyordu, hiç çekincesi yoktu. Amcasının kızarıp bozarmaya başladığını gören hemen yanındaki Isabel’se titremeye başlamıştı.

Sussex ona ağzı bir karış açık bakıyordu; sonra Isabel’e döndü. Amcası Isabel’e, “Yıkıl,” diye bağırdı.

Feci şekilde korkuya ve ansızın dehşete kapılmış olan Isabel hemen kendisine söyleneni yaptı ama bunu başını çevirip kendisine bakmaya cüret edemeyen Robert’a kaçamak bir bakış atmadan yapamadı. Eteklerini topladığı gibi yukarı kaçarken o telaşla bir yere takıldı. Dehşete kapılmış, paniklemeye başlamış o haliyle kendisine her şeyin yoluna gireceğini telkin ederek merdivenlere oturdu.

Sussex hızla Rob’un üzerine yürüyüp burnunun dibine girdi. “Onunla birlikte oldun mu?” diye sordu.

“Olmadım,” dedi Rob. O güneşten yanmış yüzünde iki tane pembe leke belirdi. Sanki bütün zırhını kuşanmış gibi gergin bir halde sopa yutmuş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.

Sussex ona baktı ve sonra görünür şekilde rahatladı. “Rob,” dedi sonunda daha sakın bir sesle, “Gençsin ve insanın etrafında böyle oynak bir aşúfte varken genç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum. Ancak vakti geldiğinde senin de bilmen gerektiği üzere, başka biriyle evlenecek. Aman Tanrım! Bir gün her ikimiz için de yararlı bir maşa olacak! Hatta belki Dudley’le girişeceğimiz olası bir kahrolasıcı mücadelede.” Odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu ve aniden durdu. “Ve sen, evladım? Hayattaki amaçlarını unuttun mu? İngiltere’de kendine bir yer edinmek istersen daha yapacak çok şeyin var ve senin de bunun gayet farkında olduğuna eminim. Yoksa rüştünü çoktan ispat ettiğini ve bunun ötesi olmayacağını mı düşünüyorsun?” Sussex küplere binmişti. “Ben bunca yıldır seni boşuna mı yetiştirdim? Bir başka teğmen bulmak için parmaklarımı şaklatmam yeter, Rob. Senin için bunu hayal etmemiştim ve senin de kendin için bunu hayal etmediğine eminim!”

“Hâlâ hırshıyım,” dedi Robert gergin bir şekilde. “Ancak kalbim gerçek aşkı buldu, efendim.”

Sussex’in kaşları kalktı, Rob’a öylece baktı ve sonra da alaycı bir kahkaha patlattı. “Gerçek aşk mı? Öyle bir şey yok. Şu anda hissettiklerinin bacaklarının arasından sarkan o et parçası dışında hiçbir şeyle alakası yok ve bir iki hafta içerisinde başka bir oynak aşüftenin sende gerçek aşka dair hisler uyandıracığından eminim. Tanrı aşkına! Senin yapacak bir işin var, oğlum, bu işi iyi yap. Prensesin şayet bizlere vermek istediği bir mesajı olursa onu bize ulaştır. Onu iyi dinle ve seninle paylaşacağı herhangi bir komplo olursa bunları da iyice belle. Geleceğimiz buna bağlı. Yarın Stonehill’den ayrılacağım için beni Chiswick’de bulabilirsin. Şimdi, git ve artık *gerçek* aşktan söz etme.” Bu son kelimesini tamamen alaycı bir edayla söyleyip bir de üzerine kahkaha atmıştı.

Isabel çılgık atmamak ya da haykırmamak için ağzını iki eliyle kapadı. Ayağa fırladı. Robert’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu, kıpırdıyamıyordu ve sonunda efendisini başıyla selamlayıp arkasını döndü. Salonu geçerken yere öyle sert basıyordu ki çizmeli ayakları yeri dövüyordu, mahmuzları şıkırdıyordu.

Isabel gözlerini kapadı. Güzel Bakire Meryem adına ama Rob’un gözlerindeki o katı, acımasız bakışı görmüştü. Ve işte yine oluyordu.

Tamamen, sonsuza dek, pervasızca sevmek ve her şeyin kaybolup gitmesi.

“Rob!” diye haykırdı Sussex kontu.

Rob durdu ama ona dönmedi.

“Zaman içinde aptalca bir karar vermekten seni alıkoyduğum için bana teşekkür edeceksin. Bundan yıllar sonra, her iddiasına varım, bana gerçekten de teşekkür edeceksin.”

Robert salondan çıktı.

Amcasının onu görüp görmemesi umurunda olmayan Isabel, Rob’a doğru koştu.

Robert üzerine gezgin keşişlerin giydiği türden koyu renk, kim olduğunu belli etmeyen kahverengi bir cübbe giymişti. Seyisi onun

için bir at ve bir katır hazırlamıştı ve kendisi de keşiş yardımcısı kılığına girmişti.

Böyle çekip gidecek miydi? Tek kelime, hatta veda bile etmeden? Ondan bu kadar kolay mı vazgeçecekti? Isabel, bir an gözlerini kapadı. *Amcasından nasıl da nefret ediyordu. Daha Romney Kalesi'ne geldiği ilk gün, nasıl da kibirli ve kendini beğenmiş bir gaspçı olduğunu gördüğü anda ondan nefret etmişti.*

Robert onu gördü ama ona doğru yönelmedi. Gayet ciddi bir tavır takınmıştı.

Elleri buluştu. Isabel gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. “Ne yapacağız?” diye fısıldadı. Rob’un o sıcacık, güçlü avuçları Isabel’in ellerini kavramıştı. “Vedalaşıyor muyuz, o zaman? Bütün o konuştuklarımız ve paylaştıklarımızdan sonra?”

“Hayır, bizim için asla veda diye bir şey olmaz.” Isabel’i evden uzaklaştırırken bunu kısık sesle ve öyle bir telaşla söylemişti ki. “Biz ne istersek isteyelim, daha mühim meseleler var, senden, benden daha büyük meseleler ve artık gitmeliyim.”

“Bunu anlıyorum elbet. Ne de olsa, ikimiz de Tanrı ve kont olan amcamın tasarladığı büyük bir oyunda birer piyondan ibaretiz.” Ağlamamaya çalıştı. Bir gece öncesine kadar, politik bir bağ kurulması için evlendirilmek, hayatta umduğu ve düşlediği tek şeydi. Ancak artık kalbinin ölüm fermanı demekti.

“Sus,” dedi Robert. Bakışları Isabel’in içine işliyordu. “Beni iyi dinle.”

Isabel sesindeki ısrarı duymuştu ve yavaş yavaş başıyla onayladı.

“Şayet yapabilirsem, Chiswick’e giderken buraya uğrarım.”

Göğsünde bir umut aniden öyle bir filizlendi ki buna Isabel bile şaşırdı. “Sussex’in gözünden düşmeni istemiyorum. Kızdığında tehlikeli bir adam olduğunu duydum.”

“Gözünden düşmeyeceğim ve ona her zaman olduğu gibi tüm kalbimle hizmet edeceğim,” dedi Robert duyarsız bir sesle.

Isabel ona bakarken, salonda bir an yüzüne baktığında gördüğü ifadeyi anımsadı, bu ürkütücü ve sert bir bakıştı, hâlâ ne anlama geldi-

ğini merak ediyordu ancak yine de umudunu kaybetmek istemiyordu. “Pekâlâ.”

“Korkma, Isabel,” diye fısıldadı, ellerini daha da sıkı kavradı. Derin bir nefes aldı. “En azından iki üç seneye ihtiyacım var. Kendime şövalye unvanından başka bir unvan alacak kadar ilerlemek için iki üç sene gerek. Bana bu birkaç seneyi verebilir misin, aşkım? *Beni bekleyecek misin, Isabel?*”

Gözleri kenetlendi. Isabel anlamaya başladı. Başıyla onayladı. “Evet. Evet. Elbette seni bekleyeceğim, Rob.” İşte o anda ayrımına vardı. Onu beklemesini istiyordu! Çünkü onu seviyordu... “Elbette seni bekleyeceğim,” diye yineledi daha kararlı bir şekilde. “Başka bir adamın karısı olmayacağım. Sana söz veriyorum, Rob. Ölürüm daha iyi.”

Rob yüzünü aklına nakşetmek istiyormuş gibi ona baktıktan sonra öpüştiler.

Birkaç dakika sonra atma atlamıştı. Avludan geçerek uzaklaşıyordu. Onu tekrardan ancak iki yıl sonra görebilecekti, tabii dönüşte Chiswick’e giderken Stonehill’e uğrarsa o başkaydı. “Tanrı seni korusun,” diye fısıldarken dudaklarında tuzlu yaşlar vardı.

Rob ona son bir kez daha baktıktan sonra bahçe duvarlarının arasından dışarı çıktı.

Ve onu tekrar iki yıl sonra değil, beş yıl sonra gördü. Artık çok geçti...

ON BEŞ

CASA DE SUENOS, ÜÇÜNCÜ GÜN, SAAT 17.00

Gregory endişelenmeye başlamıştı. Tracey'yi en son gece yarısı civarında gördüğünden bahsederken yalan söylemiyordu. Deli gibi sevişmelerinin ardından, yani öyle denilebilirse, Tracey birden ayağa fırlamış, tuhaf bir şekilde gülümsemiş ve tek kelime dahi etmeden çekip gitmişti. Gregory bütün gün suçluluk duygusuyla kıvranıp durmuştu.

Ağabeyine ihanet etmiş gibi hissediyordu ve bu daha önce hiç olmamış bir şeydi. Daha da kötüsü, içinden olan biteni Antonio'ya anlatıp kendisini bağışlamasını istemek geliyordu. Korkusundan, bu dürtüye direniyordu. Antonio, Tracey'ye artık hiçbir his beslemese de, yaptıkları şey çok korkunçtu.

Ağabeyiyle Cass otoritelerin yanından az önce dönmüşlerdi; Catherine'in cesedi Segovya kasabasındaki hastaneye götürülmüştü. Onların yokluğunda, çocukların başında Gregory ve Alfonso bırakılmıştı, Celia yasta ve şokta bir halde erkenden yatağına çekilmişti. Antonio aşağılarda bir yerdeydi. Cass ise kendi yatak odasına çekilmişti. Gregory onun için üzülüyordu.

Yukarıdaki koridorun eşiginde duraksadı, aşağıdaki mutfaktan geç saate öğle yemeği ve çikolatalı kurabiyeyle erimiş dondurma yiyen çocukların sesleri geliyordu. Çocuklara Catherine Belford'dan bahsedilmemişti. Elektrikler de hâlâ kesikti.

Kendine engel olamadı. Kapıya gidip ardına kadar açtı. Tuhaf bir şekilde buraya çekildiğini hissediyordu. Bu odayı çocukluğundaki haliyle gözünde canlandıramıyordu. Koskoca odanın içinde ışıklar da loştu; gözlerinin alışması birkaç dakika aldı.

Sonra onu gördü, çocukluğunda kâbuslarına giren o ecini.

Vücudundan ter boşanmaya başladı.

Ve kırmızı elbiseli, yakut gerdanlık takmış kadının portresine bakarken Gregory neredeyse gördüklerine inanamıyordu; kadın gerçekmiş, canlıymış gibi ona bakıyordu. Onun sadece o olduğunu, çocukluğunda ona işkence eden kadın olduğunu biliyordu; buna şüphesi yoktu.

Ve gözleri, gözleri öyle şeytani bakıyordu ki...

Ayakları onu o odaya nasıl götürdüyse kendi isteği dışında gerisin geri dışarı çıkıp kapıyı çarptı ve bunu yaparken de adının söylendiğini, odanın içinden ona yumuşacık, alaycı bir şekilde seslenildiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

İçinden tam bir ödleğ gibi koşa koşa aşağı inmek geliyordu. Bunu yapmak yerine hiç kıpırdamadı, kendine çok kızgındı.

O bir korkak değildi, Tanrı aşkına, paraşütle atlamıştı. Araba yarışlarına katılmıştı. Helikopterlerle uçmuştu. *Bungee jumping* bile yapmıştı. Geçen sene de Afrika'nın politik karmaşa içerisindeki bir yerinde safariye çıkmıştı.

Kafası deli gibi çalışmaya başladı. Küçük bir çocukken o portreyi gördüğüne hiç şüphe yoktu ve nedeni her neydiyse, aklına kazanmıştı işte. Akıl dediğiniz de tuhaf bir şeydi. Hayali bir oyun arkadaşı yaratmak yerine zihni bu imgeyi kullanmış ve ürkütücü bir işkenceci yaratmıştı. Bunun neden böyle olduğunu bulma işini de yeni bir psikoloğa bırakacaktı.

Ve sadece adını da duymamıştı. Buna hiç şüphesi yoktu.

"Baba! Baba!"

Eduardo'nun çığlık çığlığa sesini duyunca, Gregory'nin aklı başına geldi, Antonio'nun oğlunun yanına koşup koşmadığını duymaya

çalıştı. Ancak Eduardo yine seslendi. Gregory hemen koridoru geçip tekrar aşağı indi. "Eduardo! *Que tal?*"²⁴

Eduardo ve Alyssa, Alfonso'yla birlikte mutfakta oturmuş fotoğraflara bakıyorlardı. Antonio hemen arkasından ona yaklaştı. "Ne oldu?" diye sordu. Yorgun ve düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Masadaki herkes, iki küçük çocuğun ve yaşlı adamın da beti benzi atmıştı ve şoke olmuşlar gibi görünüyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Gregory, içine kötü bir his doğmuştu.

Eduardo her ikisine de bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Dios mio,*" diye fısıldadı. "Alyssa'nın teyzesi bu fotoğrafları çekmiş ve çok tuhaf bir şey var!"

Gregory ne olduğunu bilmek istemiyordu. Antonio ona doğru bir adım atarken, ne söyleyeceğini duymaya ne kadar isteksiz olduğu hiç kıpırdamamasından açıkça belli oluyordu. Gregory ağabeyinin oğlunun saçlarını gülümseyerek karıştırdığını gördü. Ama sonra gülümsemesi silinip gitti çünkü Eduardo ona bir fotoğraf gösteriyordu.

Antonio donup kaldı.

Gregory ne olduğunu sormak istemiyordu, bilmek de istemiyordu. "Ne var?"

Antonio sonunda kendini topladı ve fotoğrafı ona uzattı.

Hemen yolun aşağısındaki harabelerde çekilmiş bir fotoğraftı. Bu fotoğrafta sur ve kule kalıntıları net bir şekilde görülüyordu. Ancak aynı zamanda ışıklar ve huzmeler saçan ya da elektrikli, alevlerin o kızılımtırak altın renginde, çerçevenin içini dolduran tahrip olmuş duvar boyunca gidip gelen elektrik akımını andıran bir şey vardı.

Bu kıvılcımların arasında gayet açık ve net görünen bir figür ve yüz vardı.

Isabel'di.

Cass yüzüstü yatağına uzanmış, kıpırdamıyordu. Teyzesi ölmüştü. Catherine ölmüştü ve Cass durmaksızın ağlamıştı. Artık tükenmiş bir haldeydi, gözünde dökecek yaş kalmamıştı.

---

24 (İsp.) Ne var? (ç.n.)

Daha önce hayatında hiç böyle feci bir kayıp yaşamamıştı. İçinde öyle bir boşluk vardı ki. Öyle derin, öyle can yakıcı bir acıydı ki bu. Kalbi sanki paramparça olmuştu ve Cass bir daha asla toparlanamayacağını sanıyordu.

Catherine onun için bir teyzeden çok öte olmuştu, annesi ve en yakın dostuydu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Nasıl olup da ölmüş olabilirdi? Nasıl olur da böyle çekip gitmiş olabilirdi?

Pazartesi günü otopsi yapılacaktı.

Ancak pazartesi çok geçti.

Keşke Catherine gelmemiş olsaydı!

Hepimizi bir araya topluyor.

Alyssa. O bilmiyordu. Bir şekilde, her nasılsa, yakın bir zamanda Cass kendini toparlayıp yeğenine bu feci gerçeği söylemeliydi.

Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Başının üzerinden bir elin geçip saçlarını okşadığını hissetti.

O iri avucu duyumsadığı anda gelenin Antonio olduğunu anladı ve başını kaldırıp yukarı baktı. Hayret verici bir durumdu ama gözlerine yine yaşlar dolmuştu.

“Uyuduğunu sanıyordum,” diye fısıldadı. “Umarım seni uyandırمامışımıdır.” Gözlerinden hüznün akıyordu.

“Uyandırmadın,” demeye çalışırken Cass bu tek kelimeyi bile hıçkırarak söyledi.

Antonio bir an duraksadı. “Gelip sana bir bakmak istedim. Sana bir şey getirebilir miyim? Herhangi bir şey?”

Cass başını iki yana salladı sonra aklına zavallı Celia geldi. “Ona sakinleştirici verdin mi?”

“Evet.” Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. “Şu anda uyuyor.” Gözlerinin içine baktı.

İnanılmaz bir şekilde yine gözlerine yaşlar doldu.

“Neden sen de bir sakinleştirici almıyorsun?” dedi kadife gibi bir sesle.

“Neye ihtiyacım var, biliyor musun?” diye fısıldadı Cass.

Yatağın kenarına oturup onu çekip kollarının arasına aldı. Cass oraya göğsüne yaslanıp ona sıkı sıkı sarıldı.

Yine ağlamak istiyordu ama bütün akşamüzeri ağlamıştı ve sadece birkaç damla yaş dökabiliyordu.

Antonio onu bağrına bastırıp saçlarını okşayarak sırtını sıvazladı. “Çok üzgünüm,” dedi.

Cass bunu zaten biliyordu. Sonsuza dek böyle kollarında kalmak istedi. Acısının hiç dinmeyeceğini, asla geçmeyeceğini düşünüyordu ama yine de Antonio ona böyle sarılsındı. “Çocuklar?”

“Erimiş dondurma yiyorlar, iyiler. Onlara daha sonra birlikte söyleriz.”

Tracey’yi sormak istedi. Buna cesaret edemedi.

Antonio onu kucağında tuttu.

Cass de buna izin verdi.

Ansızın ne istediğini, ne hissettiğini anladı. Birden, ansızın, her şey değişti. Cass’in hissettiği keder uçup gitti. Yerini deli gibi bir şehvet aldı.

Başını kaldırıp ona bakarken bedeninin alev alev onu arzuluyor olmasına şaşırdı. Gözleri buluştu. Gözlerinin içinde kendisinininkiyle aynı şehvetli arzuyu gördü.

Cass hiç düşünmedi. Başına doğru uzandı, parmakları o kalın saçlarının arasında gezinirken ensesini tuttu ve kendini ona demirledi. Dudakları birbiriyle buluştu ve sonra aralandılar. Yine birbirlerine akıyorlardı ve Cass’in dili Antonio’nun ağzında geziniyordu. Sırtüstü uzanıp bacaklarını araladı ve sonunda Antonio bacaklarının arasındaydı. Her ne kadar ikisi de giyinik olsalar da Cass feci şekilde azmış hissediyordu. Dudaklarını Antonio’nunkilerden ayıran Cass bir an nefes almaya çalıştı.

“Tanrım,” derken Antonio üzerinde doğrulmuş kot pantolonunu tutmuş, yırtarcasına üzerinden çıkarmakla meşguldü.

Cass, “Ah evet,” derken kalçalarını kotuyla birlikte külotunu da aşağı çekmekte olan Antonio’nun yüzüne doğru kaldırdı. Ve bir an izlendiklerini hissetti. Bu öyle güçlü bir histi ki.

Ama umurunda değildi. Antonio, İspanyolca kaba ve sert bir şeyler söyleyip bacaklarını omzuna attı, parmakları onu bulup açtı ve onunla oynamaya başladı.

“Yala beni,” dedi Cass sert bir şekilde emir verir gibi.

Antonio yüzünü bacaklarının arasına gömdü ve dili her yerindeydi.

Antonio'nun başını elleriyle tutan Cass, "Ah, Tanrım," diye haykırdı.

Dili vücudunun her noktasında dolanıyordu; onu tekrar tekrar, leziz bir şey gibi, işkence eder gibi yalıyordu. Cass buna dayanamıyordu. Gittikçe artan o baskı tahammül edilmez olmuştu. Onu itmeye, sonra daha da yakınına çekmeye çalıştı. Haz sınır noktasına gelmiş, acıyla karışmıştı. Ama Antonio durmuyordu.

Dili onu tahriş etmeye başlamıştı. Cass inledi.

Menekşe kokusu daha bir güçlü gelmeye başladı. Cass zihninin derinliklerinde, ama hâlâ çalışan bir yanıyla hayal meyal bu kokuyu bir süredir almakta olduğunu ayırdına vardı.

Ve Cass geliyordu. Aklından, *Isabel burada*, diye geçirdi ama Antonio'nun dili durmuyordu ve Cass de durmasını istemiyordu. Orgazmı bedenini çılgıncasına sarsan, bitmek bilmeyen bir seri spasm gibi geldi ve Antonio, "Seni becermek istiyorum," dediğinde daha yeni sonlanmışlardı.

Belindeki kemeri çıkarırken üzerine abanıyordu. Cass bileğini sıkı sıkı kavradı, gözleri istediği şeyin üzerindeydi, o koskoca penisi pantolonunda fırlamak üzereydi, yüzüne o kadar yakındı ki. "Hayır."

Gözlerinin içi parladı. "Hayır mı?"

Pantolonun kuşak kısmını yakalayıp düğmesini açtı. "Ağzıma gel," diye emretti.

Antonio'nun gözleri iri iri açıldı ve bir dakika sonra Cass onun şişmiş, uyarılmış her bir santimiyle yüz yüzeydi. Tekrar tekrar derinlemesine kendini ittirirken Cass iki eliyle poposunun yanaklarını tutuyordu. Antonio boşalacağını fark edip geri çekildiğinde Cass onu daha da şehvetle emdi ve her bir damlasını yuttu.

Antonio yığılıp kalmadı. Cass'ın yüzünü tutup onu öptü ve Cass de onu öptü, hâlâ tadını alabiliyordu, kendi tadını da alabiliyordu, ağızları birbirininkini doyumsuz bir şekilde yırtarcasına paralıyordu ve sonunda tekrardan sertleşmeye başladığını hissetti. "Beni şimdi becer."

"Seni bütün gece becereceğim." İçine girdi.

Cass tırnaklarını sırtına geçirip hazla onu teşvik etmek için haykırdı; daha çok, daha hızlı, daha sert bir şekilde becerilmek istiyordu ve hâlâ

onun o tuzlu, yakıcı tadını alabiliyordu ve Antonio'nun kalçalarındaki elleri canını yakmaya başlamıştı ama haz bitmek bilmiyordu; aksine gittikçe daha da artıyordu...

Antonio kendini dışarı çekti. "Arkanı dön," dedi.

Cass hiç çekinmedi ve Antonio ona arkadan girdiğinde haykırdı. Acı hazza karışıyor, birbirinden ayırt edilmez hale geliyordu. Antonio elleriyle onu bulup parmaklarını içine kaydırduğunda sövdü ve Cass yaşadıklarını dayanılmayacak kadar güzel bulduğu için böyle yaptığını biliyordu.

Bir kez daha geldiler.

Bu kez Cass'in üzerine yığıldı ve Cass'in de kıpırdayacak hali kalmamıştı.

Antonio içinden usulca çıktı. Cass'in nabızı sonunda yavaşlamaya başlamıştı; kafası tekrardan çalışmaya başlamıştı, az önce ne yaptıklarını anlıyordu. Ve birden yeni bir gerginlik hissetti.

Ve bu gerilimle birlikte taşlar yerine oturdu ve her şeyi kavradı.

Cass donup kaldı. O mide bulandırıcı menekşe kokusu her yerdeydi. İçinde yüzüyor, boğuluyorlardı.

Yanında sırtüstü yatmakta olan Antonio'ya baktı, hâlâ giyinikti, bir tek haki pantolonu inikti. Gözleri kapalıydı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Cass doğrulup oturdu hâlâ ona bakıyordu. Ve yavaş yavaş etrafına bakındı.

Onlara sırttan bir Isabel görmeyi bekliyordu. Oysa gölgelerin uzadığı boş bir oda gördü, soğuk ve çirkin bir oda.

Gözkapakları kalktı ve bakışları birbiriyle buluştu.

Cass'in yanakları kızardı ve kot pantolonuyla iç çamaşırı yanında olsaydı bedeninin alt kısmını gizlerdi. "O burada."

Antonio da doğrulup oturdu.

"Ah, aman Tanrım." Cass birden kendini kucakladı. Ansızın ensesinden aşağı bir ürperti yayıldı, soğuk iliklerine işliyordu.

Antonio hemen fermuarını çekti. "Cassandra."

Ona çıldırmış gibi baktı. "Catherine teyze daha yeni öldü ve seninle ben..." Az önce yaptıkları şeyi tanımlayacak doğru kelimeleri bulamıyordu.

Antonio, "Oldu işte," dedi sonunda. Belli ki bu durum karşısında o da en az kendisi kadar şaşkıındı.

Yaptıkları şeyleri düşündü. Ona söylediği şey aklına geldi. Dehşete kapılmıştı, şoktaydı. "Ben bunları daha önce hiç yapmadım," diyebilirdi.

Antonio bir an çekindi. "Söylediğim bazı şeyler... Bana ne oldu, bilmiyorum."

Cass birden yataktan fırladı. Antonio'nun onu izlediğinin farkındaydı ve iç çamaşırını bulup üzerine geçiriverdi. Sonra hemen kot pantolonunu giydi. "Bana ne oldu ben de bilmiyorum," diye bağırırken yanaklarının kıpkırmızı olduğunun farkındaydı. Daha önce hayatında kimseyi Antonio'yu istediği gibi istememişti. Bu öyle yoğun bir arzuydu ki şiddetli bir şey olmuştu ama aslında hoşuna giden bir acıydı bu. Şakakları zonklamaya başlamıştı.

Antonio ayakta duruyordu. "Beni yanlış anlıyorsun," dedi.

Cass dönüp ona bakamıyordu. Catherine teyze ölmüştü ve Antonio'yla birlikte ölümüne saygısızlık etmişlerdi. *Neler* oluyordu?

"Cassandra." Dönüp ona baktı. "Ben pişman değilim."

Gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Zamanlaması yüzünden pişmanlık hissediyorum. Nasıl oldu anlamıyorum... Yani bazı şeyler. Ama seninle seviştiğime pişman değilim."

Cass ona öylece bakakaldı. "Sevişmedik ki." Yatakta birliktelerken aklında sevgi yoktu. Sadece seks yapmayı düşünüyordu. Hayır, seks değil. Düzüşmek. Hayvanlar gibi düzüşmek.

Antonio'nun yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Antonio, endişeleniyorum."

"Peki neden?"

Cass odaya şöyle bir hızlıca göz gezdirdi; yalnızlardı. "Biz şey yaparken... O buradaydı. Buna eminim."

"Cassandra," diye itiraz edecek oldu.

"Bizi izliyordu. Bunu hissettim. Sen hissetmedin mi?" derken Cass sesini yükseltmişti. "Yalnız değildik!"

“Cassandra.” Çenesi kasıldı. “Sen şoktasın ve acı çekiyorsun. Benim de aklımın başımda olduğu söylenemez. Ama az önce Isabel burada bizi izlemiyordu.”

Cass kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seninle hemfikir olmak isterdim ama olamıyorum. Parfümünün kokusunu almadın mı? Şu anda gelmiyor ama birkaç dakika önce bu oda leş gibi menekşe kokuyordu.”

Antonio bir an duraksadı. “Hayır, almadım.” Bunu gayet sert ve ciddi bir tonda söylemişti.

Cass dönüp ona baktı. “Belki de kafam karışık... Sen de almış olsaydın keşke. Antonio sana söylemem gereken bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Catherine kalp krizi ya da her neyse onu geçirirken, ben de zar zor nefes alıyordum. Şu lanet koku yine vardı...”

“Ne demeye çalışıyorsun?” Birden sinirlenmişti. “Isabel’in bize oyunlar oynadığını ve halanı öldürdüğünü mü söylüyorsun? Zehirli bir kokusu olduğunu mu?”

Cass’in beti benzi attı. “Ne demeye çalıştığımı bilmiyorum!”

Antonio, “Özür dilerim,” deyip Isabel’i kendine çekti. Cass şaşkına dönmüş bir halde ona kısa bir süre direndi, Antonio onu bırakmadan önce bir süre öyle sarılıp kaldı. “Hepimizin sınırları bozuldu.”

“Evet, öyle,” derken Cass’in sesi titredi. “Ama elimizdekileri bir sıralayalım. Teyzem buraya gelmesinden birkaç dakika sonra bir saldırıya uğradı. Babanın âşığı olan teyzem, baban otuz dört sene önce öldüğünde buradaymış. Trajik bir ölümden bahsediyoruz. Bana aynı zamanda büyükbabanın da kırklarının başında, karısı tarafından bıçklanarak öldürüldüğünü söylemedin.”

Antonio’nun benzi attı. “Hayır. Söylemedim.”

Cass nefes almakta zorlanıyordu. “Sen kaç yaşındasın, Antonio?” bunu bildiği halde yine de sarsak bir halde sormuştu.

Antonio’nun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Otuz sekiz. Bunun konumuzla ne alakası...” Sustu.

Cass gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. “Sana bir şey olmasını istemiyorum.”

Antonio’nun çenesi kasıldı. “Bana hiçbir şey olmayacak.”

“Ama burada bir şeyler oluyor. Baban, büyükbaban ve şimdi de teyzem. Peki ya, Margarita’nın da bütün bu olan bitenle bir alakası varsa?” Antonio’nun yüzü kireç gibi oldu. Cass söylediklerine pişman değildi. “Birkaç dakika önce Isabel’i burada hissettim, buna eminim, hayal gücümün bir ürünü değildi ve halinden gayet hoşnut görünüyordu, hayır, bu durum nedeniyle... Bizi soktuğu bu hal yüzünden tatmin olmuştu. Antoino. Ben deli değilim. Teyzem haklıydı. Burada bir şablon var. Ancak tam olarak ne olduğunu bilemiyoruz.” Bir an durdu. “Teyzem bana Isabel’in intikam almak istediğini söyledi.”

Antonio ona öylece baktı. Cass de onun yüzüne baktı. “Sonunda Antonio, “Isabel öldü. Hayalet diye bir şey olsa bile onların arzuları ya da hırsları olmaz, Cassandra.”

Birden öyle öfkelenmişti ki. “Şimdi de başımıza hayalet uzmanı mı kesildin?”

Antonio’nun yanakları kızardı. “Hiç de değil.”

“Peki, o zaman, ya bir şeyleri arzuluyorlarsa? Düşünüyorlarsa? Duyguları varsa? Güdülerini?” Antonio inatla konuşmayınca Isabel bağırdı. “Dün gerçekten de Margarita’yı mı gördük? Belki de Tracey’ydi. Belki de Isabel’in kendisiydi.”

“Şu anda dün ne gördüğümüzü bilmiyorum,” dedi Antonio canı sıkkın bir şekilde.

“Belki de Catherine teyze yanılıyor,” diye bağırdı. Sonra birden aklına Catherine’in öldüğü gelince yanaklarından yaşlar boşanmaya başladı. “Ama şimdiye kadar haklı çıktık, öyle değil mi? Ailelerimiz bir araya geldiğinde bunun trajediyle sonuçlandığını iddia ediyordu. Baban öldü. Teyzem öldü. Kız kardeşim nerede? Saat neredeyse altı oldu. Birkaç saat sonra yirmi dört saattir kayıp olacak!” Birden her ne kadar bunu dehşet verici bulsa da Cass ağlamaya başladı. “Daha teyzemi yeni kaybettim, Tracey’yi de kaybedemem.”

Antonio onu avutmak için kollarına aldı. “Tracey iyidir. Onu bulacağız. Muhakkak bir açıklaması vardır. Geri kalanıysa tesadüften ibaret.”

Cass ona inanmak istiyordu. Ancak sesinde bir tedirginlik vardı ve Cass başını kaldırıp yüzüne baktı. “Bunları söylüyorsun,” dedi, “ama söylediklerine kendin bile inanmıyorsun, değil mi?”

Antonio cevap vermedi.

Cass titredi. “Benden sakladığın bir şey var. Nedir?”

Antonio ona baktı. “Bir fotoğraf var,” dedi sonunda, “ama bunun mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim.”

Tracey’yi aramaya başladılar.

Evdeki her bir odaya, dolaba, tuvalete, hatta aşağıdaki karanlık, dip köşeleri olan zindanlara bile baktılar. Sonra da çocukları Antonio’ya bırakıp hepsi birden, Cass, Gregory ve Antonio farklı yönlerle dağılarak evin dışını taramaya başladılar.

Cass, panik ve histeriye kapılmamaya çalışıyordu. Ama saat yediyi geçmişti. İki saat sonra karanlık çökecekti.

Cassandra garaj ve kulübenin önünden geçerken, Gregory evin karşısındaki tarafa yöneldi, Antonio daha çok alanı tarayabilmek için cipine atladı. Cass, taşlık arazide oraya buraya takıla takıla evden gitgide uzaklaşırken güneş hâlâ tepedeydi ancak ışığı yeteri kadar aydınlık değildi, içinde giderek kabaran korku dalgalarını umarsızca bastırmaya çalışırken kafasının içinde fırtınalar kopuyordu, olası her şeyi düşünmeye çalışıyordu.

Bu hiç de mantıklı değildi. Tracey böyle birden ortadan kaybolmuş olamazdı.

Ve nihayet Antonio’nun sekiz yıl önce neler çektiğini anlamaya başlamıştı. Margarita’nın ortadan kaybolması için de hiçbir sebep yoktu. İnsan böyle ne olduğu anlaşılmayan bir kayıpla nasıl yaşardı? Ne olduğunu asla tam olarak bilmeden, insanın sevdiğinin hayatta olup olmadığını bilmeden yaşaması mümkün müydü?

Cass bunları düşünmeyecekti. Daha çok erkendi. Hem Tracey, Margarita değildi. O başına buyruk bir tipti. Antonio tarafından reddedilmişti. Çekip gitmeye karar verdiyse ne olacaktı?

Ancak Cass, kız kardeşinin yola kadar yürüyüp onu tekrardan medeniyete götürecek bir araç gelip önünde duruncaya dek bekleyebileceğini gözünde canlandıramıyordu.

Ayrıca trajedi onları iki kez vurmuştu, tabii denkleme Margaritha eklendiğinde sayı üçe kadar çıkıyordu. Cass içini kemirip duran korkuyu bir kenara atamıyordu. Tracey'nin ortadan kaybolması bir tesadüf değildi.

Cass artık evi göremediğini fark etti. Bir tümseğin üzerine çıkıp gözlerini kısarak etrafına bakınırken güneş arkasında kalıyordu; yaklaşık bir saattir yürüdüğünü fark etti. Yorulmuştu ve ayakları acıyordu. Ama her yanının ağrıyor olmasının iyi bir nedeni vardı. Hayır, o akşamüzeri neler olduğunu aklına getirmemeliydi. Buna inanmakta zorluk çekiyordu.

Bir kez daha etrafına bakındı, kaybolmuş olabileceğinden korkuyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu gece kaybolmakla filan uğraşamazdı, bütün bu olan bitenlerden sonra bunu yapamazdı. Peki ya karanlık çökmeden eve dönemezse ne olacaktı? Geriye daha erken dönmesi gerektiğini düşünürken içi buruldu. Karanlıkta kaybolmuş bir halde tek başına dolanmak fikri hiç de hoşuna gitmemişti.

Isabel'in sinir bozucu o hali gözünün önünde belirdi.

Cass dehşete kapıldı. Sinirleri gerilmiş bir şekilde, "Git başımdan," diye mırıldandı. Peki ama ya kendisi haklıydıysa ve Antonio yanıliyorduydu? Cass o lanet olasıca fotoğrafı görmüştü. Antonio ve Gregory bunun bir hayaletin fotoğrafı olmadığını söyleyip, görüntünün hiç de net olmadığına ısrar etmişlerdi. Cass onlarla hemfikir değildi. Bu görüntü onun için yeterince netti.

Peki, Isabel neler yapabiliyordu? Hissedip, düşünüp plan yapabilir miydi?

Cass titreyerek, bulunduğu gözetleme noktasından diğer tarafa baktı. Kız kardeşini bulamamıştı ve geri dönmesi gerekecekti. Kale harabesi hemen ilerideydi. O yıkılmış surlar ve iki kulenin gölgeleri gittikçe uzuyordu.

Cass tam arkasını dönüp gideceksen gözüne bir şey takıldı ve tekrar harabelere dönüp batmakta olan güneşi perdelemek için elini

gözlerinin üzerine tuttu. Surların orada bir ışık yanıp sönüyordu, bir tür yansıma gibi bir şeydi.

Peki ya Tracey'ye? Ya Isabel'se?

Cass harabeye doğru koşmaya başladı, düşündüğünden daha uzaktı. Gözüne çarpan parlamanın kız kardeşinden geliyor olması için dua ederek hızını hiç kesmeden oraya doğru koşmaya devam ederken bunun bir başkası ya da başka bir şey olacağını düşünmek istemedi. Ashında, Tracey altın kaplama Cartier çakmağını yanma almadan hiçbir yere gitmezdi. Bu kesinlikle ışık yansıması yaratıyor olabilirdi.

Yola çıktı, güneş gittikçe batıyordu ve harabenin gölgeleri gittikçe uzuyordu, gökyüzü pembe ve leylak rengine bürünürken artık daha da hızlı koşuyordu. Alacakaranlık bastırmaya başlamıştı, gitgide etrafı net bir şekilde görmek zorlaşıyordu.

Eve dönebilmek için karanlıkta yol boyunca yürümesi gerekeceğini fark etti, bunu düşünmek onu hiç de mutlu etmemişti. Güneşin ne kadar hızlı battığını unutmuştu. Ama en azından daha uzun süre yürümek zorunda kalacak olsa da yolu takip ederse kaybolması imkânsızdı.

Isabel'in görüntüsü gözlerinin önünde belirdi, gözleri alevler saçarak insanı delip geçecek bakışlar atıyordu.

Cass kendi kendine, "Şimdi onu düşünme," diye yüksek sesle yinedi. Kendi sesinin tınısından nefret ediyordu. Gecenin bu ıssızlığında insanın asabını bozuyordu.

Birden durdu. İleride elektrikçinin kamyonu vardı. Belki de gördüğü ışığa bu neden olmuştu. Bir anlığına Cass o eski araca baktı, park ettiğini düşündü ancak yolda tuhaf bir açıyla duruyordu ve sonra ön ucunun harabenin surlarına çarpmış olduğunu gördü.

Bir kaza olmuştu.

Cass koşmaya başladı ve bir dakika sonra ön kapının oradaydı. Bir çılgılık attı. Elektrikçi direksiyonun üzerine yığılmıştı ve ön cam tamamen tuzla buz olmuştu. Kamyonetin ön tarafı akordeon gibi büzülmüştü.

"Ah, Tanrım." Cass öldüğünü biliyordu ama yine de kapıyı açıp boynuna dokunup nabız almaya çalışırken onu kıpırdatmamaya dikkat etti.

Daha önce bir ölüye dokunmadığı için ondan bir adım geriye sıçradı. Birden, dehşetengiz bir şekilde kusmak istedi, arkasını döndü ve öğürdü.

Öğürmesi geçince dizlerinin üzerine çöktü. Üzerine gölgeler düşüyordu, elektrikçinin nasıl olup da yoldan bu kadar büyük bir hızla çıkmış olabileceğini anlamaya çalıştı. Sonunda belki de frenlerinin tutmamış olduğunu ya da direksiyon hâkimiyetini yitirdiğini düşünerek ayağa kalktı, belki de kalp krizi geçirmişti. Orada durmuş olasılıkları düşünürken birden arabanın radyosu çalıştı.

Radyo çalıp Cass'ın anlamadığı İspanyolca bir şeyler söyleyen bir DJ hızla konuşmaya başlayınca, Cass şoke olmuş ve korkmuş bir halde olduğu yerde zıpladı. Yine ansızın radyo kapandı.

Cass geriye doğru bir adım attı.

Kısa devre olmalıydı; çarpma yüzünden kısa devre yapmış olmalıydı. Ölmüş olan adam birden yana doğru kaydıldı. Cass bir çığlık attı.

Kapıyı açık bırakmıştı ve adamın başı dışarı yuvarlanmıştı. Cass şaşkınlıkla iri iri açılmış bir çift göz gördü.

Adamın göğsüne saplanmış bir bıçak vardı.

Cass yol boyunca taşlara ve tümseklere takılarak düşse kalka koşarken nefes alamıyordu. Gece birden zifiri karanlık olmuştu. Ansızın tamamen karanlığın ortasında kalmıştı. En kötüsünü aklına getirmek, hayaletler ve katilleri düşünüp paniğe ve korkuya kapılmak istemiyordu. Elbette harabelerin orada bir başıneydi. Ama dünyadaki hiçbir şey dönüp dönüp omzundan geriye bakmasına engel olamazdı, dehşet içerisindeydi.

Elektrikçi ölmüştü.

Bıçaklanmıştı.

Teyzesi ölmüştü.

Casa de Suenos zaten korkunç trajedilere sahne olmuştu. Ancak aynı zamanda da bir ölüm yeri miydi?

Birden gece sanki iç geçiriyormuş gibi geldi.

Cass nefes almakta zorlansa da daha da hızla koştu, bacakları ona ihanet etmeye başlamıştı, sonunda bunun ağaçların arasından uğuldayarak esen bir meltem olduğunu fark etti. Öyleydi değil miydi?

Ve bacakları acıyla haykırıyordu, baldırlarına kramplar giriyordu, daha ne kadar böyle koşabilirdi bilmiyordu ama yavaşlamayı reddetti. Buna cesaret edemezdi.

Cass daha da hızlı koşmaya çalıştı, artık düşünemiyordu. Hayaletler insanları bıçaklamazdı. İnsanları ancak insanlar bıçaklardı. Peki ya, elektrikçi aracından düşmediyse, ya itildiyse ne olacaktı? Peki ya, onu öldüren her kimse ortalıklarda dolanıyorduydu? Sonunda korkuya yenik düştü.

İşte bu yüzden üzerine farlar çevrildiğinde içgüdüsel olarak yoldan uzaklaşıp saklandı.

Ancak bunu aracın farları önünde bir an öylece donup kalmadan önce yapamamıştı. Farlara öylece bakakalmıştı.

Cass kendini yol kenarına atıvermişti. Elleriyile dizlerinin, göbeğinin üzerine düşmüştü, yanaklarına ve çenesine taşlar batıyordu ağzına toprak dolmuştu ve yaprak gibi titriyordu.

Bir araç kapısı çarparak kapandı.

Cass katilin ona yaklaştığını, onu aradığını düşündü.

“Cassandra!”

Cass birden ayağa fırladı. “Antonio!” diye haykırdı. O uzun boylu cüssesi o güne dek gördüğü en iyi şeydi.

“Cassandra! Tanrı’ya şükürler olsun!” Antonio ona doğru koştu.

Cass kollarına atıldı. Antonio onu sıkı sıkı kucakladı.

“Nerelerdeydin? Kahretsin, saat sekiz otuzda eve dönmen gerekiyordu,” diye bağırды.

Cass Antonio’nun gömleğine yapışmıştı. “O ölmüş! Ah, Tanrım ölmüş. Antonio, biri onu bıçaklayarak öldürmüş!”

“Ne? Kim ölmüş?” Antonio bir an donakaldı.

Cass, “Elektrikçi,” diye haykırdı.

Gözleri iri iri açıldı. Bir süre sonra cipte yan yanalar ve yol boyunca uçar gibi harabelere doğru gidiyorlardı. Kamyonetin yanına vardıklarında Antonio frene bastı, el fenerini aldı ve dışarı fırladı. Cass istemeye istemeye de olsa onunla birlikte cesedin yanına doğru gitti.

Radio çalmaya devam ediyordu.

Antonio bir çığlık attı.

Cass, bakışlarını Antonio'nun yüzündeki o şok ifadesinden etraf-
larını saran gölgelere çevirirken, "Ne?" diye fısıldadı.

"O bıçak bizim evin bıçağı," dedi Antonio huzursuz bir şekilde.

Cass odanın eşğinde durdu, yukarıda bir tek kendisi olduğu için hu-
zursuzdu. Antonio Pedraza'ya gidip polisi katil hakkında uyarmadan
önce hepsi sert bir şeyler içmek için kütüphanede toplanmışlardı.

Ev tamamen karanlıktı; Cass'in elinde bir mum vardı. Umarsızca
ölen elektrikçiye düşünmemeye çalışıyordu. En azından evin kapısı
gece olduğu için sıkı sıkıya kilitlenmişti.

Odasına girip mumu bir masaya koydu. Onu dürtüp duran bir
şey olduğunu hissediyordu.

Cass eğilip teyzesinin valizini kaldırdı ve tam içini açıp neler
olduğuna bakacakken yine o tanıdık menekşe kokusu odaya dolmaya
başladı. Cass donup kaldı.

Koku giderek daha da arttı.

Cass olduğu yere çakılıp kalmıştı. Çaresizlik içinde kendi kendine,
Bunu hayal ediyorum, demeye çalıştı. Isabel'in parfümünü almıyordu.
Hayaletler, ruhlar ve varlıklar, onlara her ne dersiniz deyin, böyle
şeyler yoktu. Catherine kalp krizi geçirmişti, büyük ihtimalle pazar-
tesi yapılacak olan otopsi de bunu doğru doğrulacaktı. Elektrikçi de
tesadüfi bir suçun kurbanı olmuştu.

Antonio'nun büyükbabasının da ölümüne bıçaklandığını aklına
getirmemeye çalıştı. Onun da bu evde öldüğünü düşünmemeye çalıştı.
Valizi tepe taklak edip teyzesinin eşyalarını çekip çıkarmaya başladı.

Birden Cass yavaşladı ve durdu. Ansızın üzerine çullanan acıya,
böylesi bir kedere hazırlıksız yakalanmıştı; korkunç bir kahırdı, bir-
den kendini kötü hissetti, başı dönmeye başlamıştı ve bayılacakmış
gibi hissediyordu. Cass teyzesinin eşyalarının yanma, yatağa oturdu.

Catherine nasıl ölmüş olabilirdi? Keşke bu kötü bir kâbus olsaydı
ve Belford Evi de uyanıp gözünü açsa ve her şey gerdanlığın açığar-
tırmaya çıkarıldığı o geceden önceki gibi olsaydı.

Cass gözlerini kapadı, birden midesi bulanmıştı. Peki ya tıpkı
Margarita gibi kaybolan Tracey ne olacaktı?

İşte orada zihninde Isabel'i gayet net görebiliyordu. Ona bakıp sırtıyordu. Nefretle ve şeytanca.

Cass hayal gücünden nefret ediyordu.

Elektrikçi'nin o ölü, şaşkın bakışları birden gözünün önünde belirdi.

"Kahretsin, Cass," dedi kendi kendine, "kes şunu!" Kimsenin kendisini korkutma konusunda ondan iyi olamayacağına karar verdi.

Diğer birçok şeyin yanı sıra günlük de oradaydı. Cass yıpranmış mavi deriyle kaplı sayfaları solmuş o deftere baktı.

Defteri eline aldı.

Antonio babası hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Gerçek burada, o sayfaların arasında mıydı? Kendini temize mi çekecekti?

Cass titredi. Aralarında bir dostluk ya da daha da derin bir ilişkinin gelişmiş olması söz konusuyduysa Catherine'in babasını bile bile ölümüne çağırdığını öğrenmek elbette bu ilişkiyi mahvedecekti. Böyle olursa, Antonio bir daha onunla ya da ailesinden herhangi biriyle herhangi bir surette asla temas etmek istemeyecekti.

Bütün bu olanlardan sonra kendisi de öyle hissetmez miydi?

Sonra yavaş yavaş başını kaldırıp yukarı baktı.

Dizüstü bilgisayarının ekranı öne eğilip kapanmıştı. Ancak gösterge kısmında yanıp sönmekte olan yeşil ışıklar makinenin çalışmakta olduğunu gösteriyordu.

Cass'in kalbi şiddetle, hasta edici bir şekilde yerinden çıkacak gibi oldu.

Günlüğü elinden bıraktı.

O boğucu menekşe kokusunun arttığını fark etti.

Cass kırıdayamıyordu. Nefes alamıyordu. Tıpkı teyzesi gibi boğulacağını düşünmeye başladı.

Cass sonunda odada etrafına bakındı. Devamlı yer değiştiren gölgeler vardı, bu oda artık bulunmak istediği bir yer değildi. Sonra dizüstü bilgisayarına baktı ve yanıp sönen yeşil ışığı gördü. İçinden ufak bir ses kalkıp bilgisayarı açması gerektiğini söyledi.

Bunu yapmaktan ölesiye korkuyordu.

Sonra temkinli bir şekilde kapıya baktı. Orada birinin bir an duraksadığını mı işitimişti?

Kalbi göğüs kafesini kıracak gibi atıyordu. “Antonio?” Sesi duyulmaz bir çatırtı gibi çıkmıştı. “Antonio?” diye tekrar denedi.

Yanıt yoktu.

Cass yatağın kenarını kavradı. Orada biri vardı, buna emindi, bütün benliğiyle, kalbiyle bunu biliyordu.

Katil mi?

Kes şunu! Cass içinden kendine bağırdı. Birden kalkıp dizüstü bilgisayarının yanına gitti ve ekranı kaldırdı. Bir çığlık attı.

DOS ekranında üç kelime yanıp sönüyordu.

BANA İHANET ETTİLER.

Hayır. Bu imkânsızdı. Bu bir şakaydı, korkunç bir şaka ve Cass kendisine bu eşek şakasını kimin yaptığını öğrenince onu bizzat kendi elleriyle öldürecekti.

Cinayet. Birden aklına Tracey’nin ölmüş olabileceği geldi.

“Hayır,” diye fısıldadı, bilgisayarın ne olduğu şüphe götürmez ancak imkânsız mesajına bakarak yavaş yavaş kendi etrafında üç yüz altmış derece döndü. Gölgeler etrafında dans ediyor gibiydi. Ama yalnızdı.

Cass’in gözü birden deli gibi kapıya kaydı.

Kapı.

Onu açması gerekiyordu.

Cass bir anlığına gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Elbette kapıyı açması gerekiyordu. Çünkü bu odadan çıkıp gitmeliydi. Peki, ama ya haklıydıysa? Ya birisi orada kapının öbür tarafında duruyorduysa.

Katil orada olabilirdi.

Gregory miydi?

Gözlerine ter damlarken Cass kulak kesildi. Ancak tek duyabildiği kendinin kesik kesik nefes alıp veriş ve kulakları sağır edici kalp atışlarıydı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

Kapıya git.

Bu kelimeler birden capcanlı, güçlü bir şekilde zihninde belirmişti. Cass bir an duraksadı. Çünkü kapıyı açarsa korkunç bir şey olacağını biliyordu.

Sonra onu duydu ve bu sesin ne olduğuna şüphe yoktu; biri kapıyı tırmalıyordu.

Brenda Joyce

Bu tanıdığı bir davetti.

Cass titredi. *Kapıya git*, dedi kendi kendine. Kafasının içinde bir ses yankılanıyordu. Kendi sesi değildi.

Kapıya git.

Cass birden hareket etti, sonuçlarını düşünmeyi reddetti, beyni korkuyla bunu yapamayacak kadar paralize olmuştu.

Isabel orada durmuş hiç gülümsemeden ona bakıyordu ve bu kez ortadan kaybolmadı.

ON ALTI

LONDRA, 17 NİSAN 1554

Çağrı bir hafta önce gelmişti, o kadar acil bir şekilde çağrılmışlardı ki hazırlanmaya zaman bulamamışlardı. Isabel, Sussex'in onu Kraliçe Mary'nin konseyinin bir üyesi olduğu saraya asla çağırılmayacağını düşünmüştü.

Rob'u göürdü herhalde.

Yaklaşık bir yıl önce ondan gelen mektuplar kesilmişti.

"Londra Köprüsü, leydilerim." Sussex'in askerlerinden biri Isabel ve Helen'ı taşıyan faytona yaklaşıp düşüncelerini bölmüştü.

Isabel devamlı ellerini yalayıp durmakta olan küçük siyah beyaz Spaniel cinsi köpeği Zeus'u kucakladı. Gerçekten de sonunda oradaydılar. Londra, köprüünün ardında, arkalarında kalmıştı. Derin bir nefes aldı. Amcasının kendisini çağırması için bir neden yoktu ancak onu neden çağırttığını tahmin edebiliyordu. Birisi ona varlığını hatırlatmış olmalıydı ve herhalde Isabel için bir evlilik ayarlama niyetindeydi. Isabel bunun düşüncesinden bile korkuyordu.

Rob'un artık ona neden yazmadığını, anlamıyor, anlayamıyordu. Başta, Sussex onların birlikteliğine onay vermediğinde, Rob ona İskoçya, Fransa ve Felemenk'teki maceraları hakkında sık sık, uzun mektuplar yazıyordu. Mektupları Isabel'i gülümsetmiş, güldürmüş ve en sonunda ağlatmıştı, özellikle de Dudley'nin bizzat kendisi tarafından lord şansölyeye hizmet etmek için atanmış olması hakkındaki iyi

havadisleri verdiği mektubu. Elbette, Kral Edward ölünce ve Jane Grey tahttan düşünce, Dudley ihanetle suçlanmış ve kellesinden olmuştu; artık Kraliçe Mary tahttaydı. Amcası önceki temmuz ayında, tahta çıkma töreninden sadece birkaç gün önce Mary'yi desteklemek için diğer birçok soylunun yaptığı gibi Framlingham'daki o meşhur isyana katılmıştı. Isabel, amcasının artık Kraliçe'ye hizmet ettiğini öğrenince Rob'un da ona hizmet ediyor olabileceğini düşünmüştü.

Nihayet Londra'yı ve tekrardan Rob'u görecek olduğunu düşündükçe heyecandan titriyordu, öyle kendini kaptırmıştı ki zor nefes alıyordu. "Westminster'dan ne kadar uzağız, Sör Thomas?"

"Bir saat kadar, leydim ancak korkmayın. Yolculuğumuz sonlanmak üzere ve herhangi bir aksilik yaşamadan buraya gelebildiğimizi de eklemem gerekir." Sakalının arasından Isabel'e gülümsedi.

"Ben de amcama bu bilgiyi memnuniyetle aktaracağım," derken Isabel'in kafasında bin türlü düşünce vardı. Thames'in ötesinde, sağ tarafında kalan Londra Kulesi'ni ve Kule Köprüsü'nü görebiliyordu. Nehrin üzeri kadirgalar, kalyonlar ve sandallarla doluydu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Isabel, kendisinin kuşkusuz bir tarla faresi olduğunu düşündü. Süvarilerle, at ve yük arabaları ve diğer vasıtalarla, asilzadeler ve hizmetkârları, asil hanımlar, kilise görevlileri, şehrin eteklerinden gelen küçük toprak sahipleri, çıraklar, dilenciler ve serserilerle dolup taşan Londra'nın kalabalık, dar sokakları hayatında gördüğü en heyecan verici manzaraydı. O leş kokusunu unuttun gitsindi, parfüm kesesini burnuna tutuyordu nasılsa, tekerleklerin kükreyişi, at nallarının yeri dövüş sesi, dilencilerin ve haydutların bağırış çağrışlarını da umursamamak gerekiyordu.

Isabel Londra'yı sevmişti. Bu ilk görüşte aşk gibi bir şeydi. Bir daha asla eve dönmek istemiyordu.

Hemen ilerisinde, iki centilmen hiç de centilmence olmayacak bir şekilde yumruk yumruğa kavga ediyorlardı. Konvoyunun en önündeki askerler yollarına çıkan süvarilere, at arabalarına ve yayalara sövüp sayıp, bağırıp çağırarak onun için yol açıyorlardı, hatta bunun için bazen kılıçlarının ucunu da kullanıyorlardı.

“İşte Kule burası Helen, bak,” dedi Isabel, Helen’in eline uzanarak. Zeus heyecanla kuyruğunu sallamaya başladı. O böcek gibi simsiyah gözlerinin içi parlamıştı.

Isabel’in işaret ettiği yere bakan Helen buruk bir tebessümle, “Bir daha bu manzarayı göreceğimi sanmıyordum,” dedi.

Isabel kulenin yönetim için ne rol oynadığını biliyordu ve ürperip başka yana baktı. “İşte burası da Aziz Paul Katedrali olmalı,” diyerek sol yanını işaret etti. Katedralin göğe doğru yükselen, ihtişamlı, göz alıcı dikmeleri vardı, bu Isabel’in o güne dek gördüğü en muhteşem manzaraydı. İçinde bir burukluk vardı. Acaba şehirde bir süre kalmasına izin verilecek miydi? Ah, ama gerekirse amcasının önünde diz çöküp Londra’da kalmak için yalvarırdı, yazın hemen çat kapının arkasında olması da umurunda değildi üstelik. Tüm soyluların ve üst tabakanın yazın Londra’yı terk ettikleri kulağına çalınmıştı ama Isabel burada kalmayı tercih ederdi.

O yaz kraliçe imparatorun oğlu ve vârisi Philip’le evlenecekti. Isabel bunu düşününce ürperdi, düğüne katılmayı ne kadar isterdi!

Rob’un o yakışıklı yüzü yine bir an gözlerinin önüne gelince, Isabel’in kalbi bir an duracak gibi oldu. Bütün yol boyunca ona neler söyleyeceğini prova etmişti. Ancak tabii, yüz yüze geldiklerinde böyle prova edilmiş cümleler kurmasına gerek kalmazdı. Elbette buluştuklarında her şey eskisi gibi yolunda olacaktı. Isabel bir yaşındaki köpeğini kucaklayıp yanağını o uzun tüylerine sürttü.

“Evet, burası Aziz Paul ve Kule de hemen sağınızda.” Sör Thomas ona gülümsüyordu. “Daha yakından bakmak için Kule’nin yanından geçmek ister misiniz, leydim?”

Isabel ona bakakaldı. Bir tarla faresi olabilirdi ama aptal değildi. Kule ülkenin en güçlü politik mahkûmlarının tutulduğu yerd. Oraya hapsedilenlerin çoğu genelde kellesinden olurdu. “Şu anda Kule’de kim var?” derken bunu sormaya neredeyse korkuyordu.

Sör Thomas ona, “Sör Thomas Wyatt geçen hafta idam edildi, kulağınıza çalınmış olabilir tabii, ancak Worcestor Piskoposu John Hooper hâlâ içeride,” dedi.

Wyatt, Kraliçe karşıtı büyük bir isyan başlatmıştı, hatta kendi gücüyle Londra'ya girecek kadar ileri gitmişti. Elbette sonunda yenilmiş ve yakalanmıştı. Isabel birden gerilmişti. Piskopos Kule'de mi? Hangi suçlardan ötürü, Sör Thomas?" Adının kulağa tanıdık geldiğini düşünmüş ancak bir türlü çıkaramamıştı.

"Tanrıtanımazlık, elbette. Şeytani ve yozlaşmış doktrinlerini bırakıp Papa'nın sadık bir evladı olmaya ant içmeyi reddediyor."

"Anlıyorum," dedi Isabel yavaşça. Kafasının içi sorularla dolmuştu. Kraliçesinin dindar bir Katolik olduğunun farkındaydı ve Stonehill'deki köylülerin ve kendi hanesinden insanların da artık ayinlere katıldığını biliyordu. Yetiştirildiği gibi ibadet etme dışında bir ibadette bulunmayı asla düşünmemişti. Helen'in uzanıp Isabel'in elini tutup uyarmak için sıkmasına şaşırmıştı.

İşte Isabel o zaman işlerin Londra'da aynı olmadığını anlamıştı.

"Tanrı, Kraliçe Mary'yi kutsasın," dedi Helen yüksek sesle. "Hem bu ülkeyi hem de bu ülkede yaşayan insanları katlanmak zorunda kaldığımız böyle bir tanrıtanımazlıktan kurtardığı için." Sonra da anlayışlı bir şekilde başını eğdi.

Isabel dindar bir Calvinist olan eşlikçisine göz kırptı.

Sör Thomas da, "Amin," dedi. "Haydi yolu biraz uzatalım. Wyatt'ın cesedini buradan Kule Tepesi'ne kadar kesip isyancılara gözdağı vermek için etrafa saçılırsa da tepenin üzerinden yeterince günahkârın kellesi yuvarlanıyor ve bunun kayda değer bir manzara olduğu konusunda sizi temin ederim."

"Cesetleri toplamıyorlar mı?" diye soran Isabel şoke olmuştu.

"Tanrıtanımazlığın şeytanlığı hakkında iyi bir ders oluyor, leydim. Tanrı'nın gerçek yolundan ayrılmamak için bir uyarı."

"Sör Thomas, tepenin etrafından dolanmamıza gerek yok," dedi Isabel tebessüm etmeyi başarak. "Biz konuşurken gördüklerim beni hayli yordu zaten."

"Pekâlâ." Eyerin üzerinde öne doğru eğilip selam verdi. "O zaman Westminster'a gidiyoruz, leydim."

Isabel, Rob'u düşünmeden edemedi ve dudağını ısırıldı. "Teşekkürler, Sör Thomas," dedi.

Sör Thomas ve adamlarından ikisi onları kraliçenin tebaasıyla dolu bir bekleme salonundan diğerine geçirdi. Sussex bir görüşmedeydi ve onları karşılayamayacaktı; Isabel'in odasına eşlikçilerle çıkacaklardı. Isabel büyülenmişti. Daha önce hayatında hiçbir yerde, aynı anda bu kadar çok erkek ve kadın soyluyu bir arada görmemişti. İnsana tepeden bakan surları ve yüksek tavanlı kubbesi, sayısız odası ve vitraylı pencereleriyle, hemen hemen her yeri kaplayan kadife, dantel ve saten kumaşların bolluğuyla Westminster'in ihtişamını bile zar zor özümseyebilmişti. Her yerde parlayan mücevherler göz alıyordu. Isabel'in gözü yakut ve zümrüt yüzüklere, kolyelere; safirlere; dantel ve fırfırlara, işleme ve kürklere çarptı. Tavşan, sincap, tilki, mink ve samur kürkleri geçirilmiş pelerinler ve harmaniler gördü. Başını dönmüş gibi hissediyordu. Hava çok sıcak ve boğucuydu ve her oda ter kokuyordu. O şaşkın bakışları mücevherlerle bezeli gerdanlardan konuşmakta olan ağızlara, aşırı abartılı kalafat koruyucu kemerlerden bir kısmı gözler önüne serilmiş bir inip bir kalkan göğüslere, duvar halılarının tabloları, kocaman sütunlardan direklerle bakarken bayılacağını düşünüyordu.

Amcasıyla doğrudan görüşmeyeceği için rahatlamıştı.

Daha yukarıdaki bir katta, aşağıdaki kalabalık salonlardan kilometrelerce uzaktaymış gibi görünen bir yerde, tek pencereli, içinde dört direkli bir yatak ve Helen için de bir döşek olan küçük bir odanın kapısı ardına kadar açık bırakılmıştı. Duvarlardan birinde bir şömine vardı ama ateş yanmıyordu ve odanın bir köşesinde de küçük bir yazı masası vardı. Bunlar dışında bir mobilya yoktu tek bir sandalye, hatta hah bile.

Bir hizmetkâr tarafından yere bırakılan Zeus, hevesle etrafı keşfe çıkarken Helen etrafına bakındı. "Mobilyaları yerleştiririz," dedi. Isabel pencereye gidip gülümsedi. Londra ayaklarının altındaydı ve hemen aşağılarında bir dizi küçük bahçe vardı.

Helen, "Teşekkürler, Sör Thomas," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Isabel eteklerini kaldırıp dans etmek istiyordu; bunu da yaptı. Köpeği gelip havaya kaldırdığı ayaklarına zıpladı. “Muhteşem değil mi, Helen?”

Helen cevap vermedi ve Isabel etrafında dönmeyi bıraktı. Helen’in yazı masasında bir mektup bulduğunu fark etmişti.

“Sizin için, leydim.”

Isabel zarfın üzerinde amcasının balmumu damgasını görmüştü. Birden keyfi kaçtı. Köpeğini kucağına alıp ona öyle bir sarıldı ki hayvancağız itiraz edip kucağından kurtulmaya çalıştı.

Helen onu, “Neden oyalanıyorsun?” diye azarlayıp Zeus’u kollarından aldı.

Isabel mektubu alıp mührü yavaş yavaş kırıp açtı. Sayfaya şöyle bir göz atarken kalbi nahoş bir şekilde yerinden çıkacak gibi oldu ve sonunda sayfayı özenle tekrar katladı.

“Evet? Keyfin kaçtı gibi? Neler oluyor?”

Isabel ona öylece baktı. “Bana bir koca aday bulmuş ve onunla buluşabilmek için seninle konuşurken bile aslında hazırlanıyor olmam lazım.”

Isabel misafiri için büyük bir özenle hazırlandı. Öncelikle Helen’i bütün gününü alacak bir işi halletmek için dışarı gönderdi. Sonra eteğini bitişik odaların lazımlıklarından çalınan idrara yatırdı. Dışlerinden ikisini kurşunla karartıp hizmetçilerden birine altın kızılı saçlarının bazı tutamlarını beyaza boyamak için şapla karıştırmak üzere yumurta akı getirmesi için rüşvet verdi. En son dokunuşu da kirazların çekirdeklerini çıkarıp ezip toz haline getirdikten sonra yüzünü onlarla yıkayarak yaptı. Bunun da nedeni normalde porselen gibi olan ten rengini lekeli bir hale getirmektir.

Isabel çıldırmış gibiydi. Bu plan işe yaramalıydı. Peki, ama ya Sussex neler karıştırdığını öğrenirse? Bunu düşünmek bile dehşete kapılmasına neden oluyordu.

Amcasının hizmetkârı saat tam dörtte, ona bekleme salonuna kadar eşlik etti. Isabel’in midesi düğüm düğümdü, şakakları zonkluyordu. Endişeliydi ve korkuyordu. Ona eşlik eden centilmen sohbet etmeye

çalışmayı bir kenara bırakmış, parfüm kesesini burnuna dayamıştı. Kapıyı ardına kadar açtı. “Lord Montgomery, leydim,” dedi.

Isabel içeriye göz atmadı. “Amcam da bize katılacaklar mı?” diye sordu.

“Kont sizinle bu akşamki eğlencenin ardından görüşmeye niyet ediyor,” diye yanıtladı adam. Başıyla selam verip oradan ayrıldı.

Isabel cesaretini toplamak için derin bir nefes çekti. Sonra da küçük ama güzel bir şekilde dekore edilmiş odaya adım attı.

Douglas Montgomery’nin bir baronun ikinci ve en küçük oğlu olduğunu biliyordu ancak amcasının kendisine aktardığı bilgiye göre ağabeyi hastalıklı olduğu için er ya da geç, babasının topraklarını ve unvanını alacağına hiç şüphe yoktu. İki çocuklu bir dul olduğu söylenmişti ve amcasının yakın bir dostuydu, bu daimi olarak değişken politik rüzgârlarda ve ittifaklarda müttefik oldukları anlamına geliyordu.

Isabel odaya girerken adamın sırtı ona dönüktü ve geriye dönüp baktığında, Isabel bir an irkildi. Montgomery’nin başka fiziksel sıkıntıları olmasa bile yaşlı olacağını düşünmüştü. Ancak uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı ve daha otuzlarına varmamıştı. Saçları kuzgun karasıydı ve gözleri de maviydi; bakışları insanın içine işliyordu. Bir anlığına birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Isabel onun gençliği ve görünümü karşısında hayrete düşmüştü.

Ve Montgomery tam o esnada, Isabel’e bakmıştı, gözbebekleri şoke olmuş birininkiler gibi irileşmişti.

İçinden kısık bir ses, hemen yukarı fırlayıp kendini soktuğu bu durumdan kurtarmasını ve bu adama kendisi gibi görünmesini söylüyordu.

Isabel o korkunç, sadakatsiz ve nereden çıktığı belli olmayan sesi hemen susturdu çünkü yakında Rob’a kavuşacaktı.

Toparlanmıştı. Öne doğru bir adım atarken yüzündeki ifadeden aklından neler geçtiğini okuyamıyordu. Isabel’i reverans yaparak selamladı. “Leydi de Warenne. Amcanız sizden övgüyle bahsettiler ve beni kabul etmenize çok sevindim.”

Her ne kadar kararlı olsa da Isabel bir ikileme düşmüştü ve o anda böyle bir şey yapıyor olduğu için kendine kızıyordu. O da karşılık

olarak reveransta bulundu. “Sanırım amcam beni fazlaca methediyorlar. İyi günler, lordum.”

Isabel reveranstan doğrulurken, Montgomery de omuzlarını dikleştirdi. Gözlerinin rengi Rob'unkilerden daha koyu maviydi. “Umarım sizin için rahat bir seyahat olmuştur?”

“Evet, öyleydi, çok teşekkürler, lordum.” Montgomery ne kadar gözlerinin içine bakmaya çalışsa da Isabel ondan gözlerini kaçırıyordu.

Montgomery sonunda dayanamayıp elinden geldiğince kibar bir şekilde burnuna bir mendil dayamıştı. “O zaman buna da şükürler olsun,” diyerek zoraki bir şekilde tebessüm etmişti.

Isabel'in ona öylece bakması gerekti. Leş gibi kokuyor olmasına rağmen ki Isabel yaydığı kokunun görünüşünden daha kötü olduğunu düşünüyordu. Adam orada öylece durmuş, onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Hüzne sürüklenmeye başlamıştı. “Uzun süredir sarayda mısınız, lordum?”

“Geleli iki gün oldu. Evim buradan çok uzak olmamasına rağmen Londra'ya nadiren gelirim, leydim.”

Isabel onu anlayabiliyordu. Kendine yeni bir eş bulma umuduyla sadece onunla tanışabilmek için şehre inmişti. “Benim buraya ilk gelişim ve hayran oldum.” Gülümsedi. “Sussex yerleşiminde hiç de böyle ilginç manzaralar yok.”

Gözleri iri iri açıldı; onu dikkatle incelemeye başlamıştı.

Isabel huzursuz oldu.

“Şaşırdığımı itiraf etmek zorundayım, leydim. Güzelliliğinize dair söylenceler kulağıma gelmişti. Ben on dokuzlarında, kızıl altın rengi saçlı, pürüzsüz bir teni olan genç bir kadınla buluşmayı umuyordum. Hayatımda söylentilerin hiç bu kadar... Asılsız olduğuna şahit olmamıştım.”

Isabel kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Görüldüğü üzere, lordum, ben güzel değilim ve sizin yanlış bir izlenime kapılmanızı sağlamış olmalarına üzuldüm. Ancak söylenceler sadece bundan ibaret, değil mi?”

“Size hakaret etmek istemem,” deyip gerçekten de eline dokundu. “Yakınlarda bir rahatsızlık atlattınız mı?”

Isabel titreyerek geri çekildi. “Bana hakaret etmediniz. Bir aynam var, elbette ama ona bakma zahmetine girmiyorum.” Artık adamın yüzüne bakamıyordu. “Çok nadir rastlanan bir hastalığım var.”

Bir sessizlik çöktü. Montgomery’e kaçamak bir bakış atan Isabel adamın kendisiyle savaştığını gördü. Tekrardan kafası karışmıştı. Sadece yakışıklı olmakla kalmayıp, aynı zamanda akıllı ve edep nedir biliyormuş gibi görünen bu adama neden böyle bir oyun oynuyordu?

“Leydi Isabel...” Montgomery iç geçirdi. “Size bu gün akşam yemeğinde eşlik edebilir miyim? Bu zevki bana bahşeder misiniz?”

Isabel kulaklarına inanamıyordu. “Lordum, bugün çok yorucu bir gün geçirdim ve korkarım ki pek iyi hissetmiyorum. Sohbetimize bir başka zaman devam edebilir miyiz?” Çoktan kapıya yönelmişti. “Beni bağışlayın, sür,” diye bağırdı Isabel.

Cevabını duymak için beklemedi ama şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış bir halde arkasından bakakaldığına emindi.

Isabel odasına kaçtı.

“*Ne bu hal?* Bu rezil rüsva hal nereden çıktı?” diye haykırdı Helen.

Helen’in orada olduğunu fark etmemiş olan Isabel bir an irkildi, bu kadar erken dönmesini beklemiyordu.

“Tanrı aşkına, ne yaptınız?” derken Helen bir an soluk alamadı.

Isabel ne kokusunu ne de görünümünü umursayan köpeğini kucağına aldı. Köpeği boğazını yalayıp kollarının arasında kıpırdanıp durdu.

“Anlayamıyorum.” Helen gözlerini ondan alamadan ağzı bir karış açık öylece bakakalmıştı. “Beni imkânsız bir görev için buradan gönderip müstakbel koca adayınızı kaçırtmak için mi bu oyunu oynadınız?”

Isabel’in aklına diyecek bir şey gelmiyordu. Montgomery’yle karşılaşmasının şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Odadan kaçıp gittiğinde neden hüsrana uğramış gibi görünmüştü. Rahatlamış olması gerekmez miydi?

“Bu terbiyesizliğiniz kontun kulağına gittiğinde neler olacağını göreceksiniz!” derken Helen ellerini o daracık, kemikli kalçalarının üzerine koymuştu. “Bu işten o kadar kolay sıyrılamayacaksınız, leydim, sizi temin ederim.”

“Ne kadar da sadıksın,” dedi Isabel yavaşça.

“Ben asla tahmin edemeyeceğiniz kadar size sadığım. Sekiz yaşımdan beri size ben bakıyorum ve sizin için en iyisini isterim, Isabel.” Helen onu çok ciddi bir biçimde azarlıyordu.

Isabel, “Bunu çok güzel gösteriyorsunuz,” derken Zeus’un o ipek gibi tüylerini okşarken gözlerinin önüne bir Rob bir Montgomery gelip duruyordu.

Hayatında hiç kendini Rob’a verdiği için pişmanlık duymamıştı. Yaşamanın en muhteşem gecesi olmuştu. Artık buna nasıl pişman olabiliirdi?

Montgomery’nin etkileyici yüzü, o masmavi gözleri gözünün önüne geldi.

Isabel gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Rob’u beklemeye yemin etmişti ve bekleyecekti de. Hiçbir şeye pişman değildi. Evet, Rob’u tüm kalbiyle, ruhuyla seviyordu. Ancak... Keşke Montgomery bu kadar düşünceli, akıllı ve yakışıklı olmasaydı. Keşke kısa boylu, şişman ve kel dişleri çürüyüp düşmekte olan bir adam olsaydı!

Helen sinirlenmişti. “Sizi anlamıyorum. Gözlerinizde katır gibi bir inat görüyorum. Dediklerimi iyi dinleyin, Isabel. Amcanız size bir koca bulmak için sizi buraya çağırdı. Siz aklınızı mı kaçırdınız?” Öfkelenmiş görünüyordu. “Dindar olmadığınızı biliyorum; şayet Tanrı’yla evlenmek isteseydiniz, bunu anlardım. Evlenip çocuk yapmalısınız, Isabel. Tanrı size bunun için bir hayat bahsetti ve aileniz ölürken sizi yaşattı.”

“Tanrı’nın inayeti hakkında siz ne bileceksiniz,” dedi Isabel duygusuz bir sesle. Helen’in Tanrı’nın inayeti hakkında bir şeyler bildiğini iddia ettiği aynı cümlede ailesinden bahsetmesine de sinirlenmişti.

“Leydi Isabel.” Helen sırtını dikleştirdi. “Hemen yıkanıp üzerinize uygun bir şeyler giymenizi ve akşam yemeği ve dansa lordlarına eşlik etmenizi öneririm.”

Isabel ona baktı. “Lordlarına müsait olmadığımı ve kendisine bu akşam eşlik edemeyeceğimi söyleyin.”

Helen bu duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı ve sonra arkasını dönüp odadan çıkıp gitti.

Isabel umarsızlık içinde yatağa oturdu. İşte amcasına açık açık meydan okuyordu. Ancak başka çaresi yoktu yoksa Montgomery onu olduğu gibi görecekti. Böyle bir aldatmacanın sonunun iyi gelemeyeceğini düşündü. Korkuyordu da.

Ama belki de yanıyordu. Çünkü ertesi gün Montgomery'nin kendisine artık talip olmadığı İngiltere'nin kuzeyindeki evine gitmek üzere saraydan ayrıldığı Isabel'e iletildi. Isabel kısa bir anlığına da olsa buna feci şekilde pişman oldu.

Sussex ertesi gün olmasa da dört gün sonra öğleyin onu yanma çağırttırdı.

Sarayın pek çok salonundan geçerek ilerledikleri sırada Helen, "Seni uyarıyorum, Isabel," diye fısıldadı.

Isabel'in sinirleri iyice gerilmişti. Bu karşılaşmadan çok çekiniyordu. Montgomery'ye oynadığı oyun için feci ve acımasız bir şekilde cezalandırılacağından şüphesi yoktu. Sussex pek de tahammüllü bir insan olarak tanınmazdı, müttefiklerini cömert bir şekilde ödüllendirip düşmanlarıyla da sert bir şekilde uğraşıyordu. Daha önce, bir ihaneti başışladığı görülmemişti. Isabel kendisini biraz seviyor olması ve gözünden düşen diğerlerine göstermediği merhameti ona göstermesi için dua ediyordu.

"Amcana çevirdiğin bu küçük dolaptan bahsetmedim."

Isabel bir an donup kaldı. Hayretler içinde Helen'a bakakaldı. "Ama..."

"Olan olmuştu, artık yapacak bir şey yoktu. Hatanın her anlamda farkına vardığını umduğumdan eziyet çekmen için bir neden göremedim, ne de olsa yakında yeterince azap çekeceksin."

Isabel hâlâ şaşkındı ve bir şey demedi. *Helen ona ihanet etmemişti.*

Helen alçak sesle, "Bunun bir daha olmayacağına eminim," dedi.

Isabel bir an çekindiyse de hemen başıyla onayladı. Ne öncesinde ne de sonrasında, vakti geldiğinde bir sonraki talibiyle de uğraşması gerekecekti. Tanrı aşkına, en azından bir süreliğine, Stonehill'e tekrar sürgüne gönderilmekten değildiyse de, bu utançtan kurtulmuştu.

Helen kelimeyi ağzında eze eze, "Güzel," dedi.

Sör Thomas'ın peşi sıra ilerliyorlardı. Isabel birden omzuna konan bir el tarafından durduruldu. Şaşırıp gerildi ve arkasını döndü.

O aşına olduğu, güzelim mavi gözlerle karşılaştı.

Isabel kalbinin bir an durduğunu hissederken ağzı da bir karış açık kalmıştı. *Rob!*

Robert de Warenne sanki onu gördüğüne inanamıyormuş gibi, "Isabel?" diye sordu.

Yanakları birden al al olan Isabel reverans yaptı. Kalabalık odadan gelen sesler kaybolmuştu, artık kesif bir sessizlik vardı ve tek duyabildiği deli gibi atan yüreğini ve kesik kesik soluk alıp veriydi. Herkesi, her şeyi unutmuştu. Rob. Buradaydı. Sonunda, *bunca yıldan sonra.*

"Lütfen kalk," dedi Rob ve sonra da elleriyle Isabel'i dirseklerinden tutup doğrulttu.

Isabel onun o güzelim yüz hatlarına birer birer baktı, tüm değişiklikleri ve acı verecek derecede aşına olduklarını zihnine bir bir kaydetti. Olgunlaşmıştı. Çenesi daha da bir köşeli hale gelmişti, burnu artık daha düz, daha dolgundu. O büyüleyici mavi gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı, yirmi yaşında olduğundan çok daha çekici görünüyordu, artık yetişkin bir erkekti.

Rob da ağzı bir karış açık kalmış bir halde ona bakakalmıştı. "Karşılaştığımıza hâlâ inanamıyorum," diye ünledi. "Isabel, ne kadar da güzelsin."

Isabel onunla göz göze geldiğinde gözlerine yaşlar doldu. Çünkü o bakışta görmesi gereken her şeyi görmüştü. "Rob." Duraksadı. Gülmseyerek, "Merhaba," dedi.

Rob da ilk kez ona gülümsedi, dişleri hâlâ bembeyaz ve inci gibiydi. "Leydim," derken önünde eğilmek için dirseklerini bıraktı. "İnsanın size baktıkça bakası geliyor, Isabel." Çenesi gevşedi ve göğsüne dokundu. "Kalbim bir savaş meydanındaymışım gibi atıyor."

İşte o zaman Isabel ne kadar güzel giyindiğini fark etti. Cepkeni altın rengi kadifedendi. Kollarından Fransız dantelleri sarkıyordu. Taytı da altın rengiydi ama satendendi. Hançerinin üzeri taşlarla bezeliydi. Göğsünden kalm bir zincirde kocaman bir kolye ucu sallanıyordu; ya yakut ya da lal taşıydı. Isabel iki yüzük takmakta olduğunu fark etti,

biri safir ve diğeri de soluk yeşil renkte yarı değerli bir taşı; yeşim taşı olsa gerekti. Ayrıca sol kolunda da bir rozet vardı. Isabel bunun Kraliçe'nin amblemini taşıdığını gördü.

Isabel, Rob'un gerçekten de kendine iyi bir mevkii edindiğini düşünerek, "Rob, konuşacak öyle çok şeyimiz var ki," diyebildi. Ve çok mutlu olmuştu, hem de her ikisi adına da. Sorunları zaten, onun Isabel'le aynı vasıfta olmaması değil miydi? Elbette Sussex artık bir-birlerine uygunlukları konusunda fikrini değiştirdi.

Rob, "Evet, kesinlikle öyle," dedi ve birden elini tuttu.

Arkalarından bir öksürme sesi geldi. Isabel birden Helen'in orada durduğunu hatırladı ve konuştukları her bir kelimeyi dinlediğini fark etti. Sör Thomas da hemen onun arkasındaydı. Bedeni gerilirken birden korkuya kapıldı bakışları hemen Rob'a kaydı. Isabel'e döndü. "Helen, seni kuzenim, Sör Robert de Warenne'le tanıştırayım. Leydi Helen Courtney, Sör Robert."

Robert eğilerek selam verdi. Isabel, Helen'in ona nasıl da imalı, zehir zemberek bakışlar attığını gördü. Kalbine bir ağrı saplandı, Helen aptal değildi. Robert, Helen'a gülümseyerek, "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. Sonra Isabel'e dönerek, "Artık Amiral de Warenne'im, leydim," dedi.

Isabel'in ağzı neredeyse şaşkınlık ve zevkten bir karış açık kaldı ama kendini toparlamayı başardı. "Basamakları tırmanmışsınız, Rob."

"Evet, öyle oldu. Kraliçe, bizzat kendileri, kendisine hain Sör Wyatt'a karşı savunmam nedeniyle beni ödüllendirdiler." Isabel'e bakan gözlerinin içi parlıyordu.

"Amiral de Warenne," diye nefes verirken unvanının dudaklarından dökülüğü Isabel'in hoşuna gitmişti.

"Demek isyancılarla çarpıştınız?" diye sordu Helen havalı bir şekilde.

Isabel, Helen'ın yüzündeki o şüpheli ifadeyi görünce her şeyi anlamış olabileceğinden korktu.

"Evet, Kraliçe'nin pek çok sadık kulu gibi ben de onlarla çarpıştım." Rob, Isabel'e dönüp ona kolunu uzattı. "Konseyde halletmem gereken işler var ancak bekleyebilirler. Konuşacak çok şeyimiz var, o yüzden

arzu ederseniz bahçede bir gezintiye çıkalım. Eminim sizin için bir mahzuru yoktur, Leydi Helen?”

Helen hoşnutsuzluğunu pek de saklayamıyordu. “Leydi Isabel, amcası, Sussex Kontu’yla görüşmek üzere çağırıldı. Kendisini bekletmemeliyiz.”

“Amcası, kuzenim, Kraliçe ile görüşmelerinden günün ancak geç bir saatinde dönebilirler,” dedi Rob kısaca gülümseyerek. “Kendisini en az birkaç saat beklemeniz gerekeceğine sizi temin edebilirim. Thomas, ben eşlik ettiğiniz hanımları sağ salim konta teslim edeceğim. Gel, Isabel,” dediği sırada kendisini tanıdığı açıkça belli olan Sör Thomas saygıyla onu selamlayınca Helen’a bir kez daha müdahale şansı bırakmamış oldu.

Isabel, Rob’un kraliyet rezidansının koridorlarını ve salonlarını iyi bildiğini fark etti. Kalabalık odalardan hızla kraliçenin kabul salonlarına doğru geçerlerken hâlâ bir düşte gibiydi. Zaman zaman yanındaki kişinin gerçekten de o olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu; o yakışıklı yüzüne profilden kaçamak bir bakış atmasıyla kalbi neşe içinde kanatlanıyordu. Rob’un da Isabel ona bakmadığı zamanlarda dönüp dönüp ona baktığını biliyordu.

Girdikleri devasa salona güneş ışığı süzülüyordu. Yanlarından geçip giden birkaç saraylının dışında ileride, yüksek, kubbeli tavanı destekleyen o devasa sütunların hemen ilerisinde Isabel çiçekler ve ağaçlarla dolu küçük bir bahçe gördü.

Aynı zamanda bir omzunu sütunlardan birine dayamış, suratsız bir halde dışarı bakmakta olan orta yapılı bir de adam gördü.

Yanma yaklaşıtlarında Rob’un adımları yavaşladı. “Don Alvarado,” dedi sert bir şekilde. “İyi günler, lordum.”

İspanyol adam ona döndü. Isabel hayatında hiç bu kadar lüks ve mücevher görmemişti ve oradaki diğer tüm saraylılar adamın ihtişamının yanında sönük kalıyorlardı. Don Alvarado eğilip onları selamladı. “İyi günler, Amiral de Warenne.” Öyle ağır bir aksanı vardı ki söyledikleri zar zor anlaşılıyordu. Adamın bakışları Isabel’e kaydı.

“Size yardımcı olabilir miyim, lordum?” diye sordu Rob saygıyla. Sonra da Fransızca yineledi sorusunu: “*Je voudrais vous aider, s’il vous plait.*”

“*Je suis bien, merci*²⁵.” Don Alvarado’nun bakışları yine Isabel’in üzerindeydi.

“Ah, beni bağışlayın lütfen, sizi tanıştırmayı unuttum,” dedi Rob. “*Pardonnez moi*²⁶” Rob, Isabel’e döndü. “Alvarado de la Barca, *el conde de Pedraza*²⁷, İspanya Kralı, İmparator’un vârisi, Kraliçemizin sevgili nişanlısı Prens Philip’in bir elçisi.”

Rob’la yalnız kalmaktan başka bir şey istemeyen Isabel kontun bakışlarından rahatsız olsa da karşısında reverans yaptı. Robert kendisini takdim ettikten sonra Isabel Fransızca, “Sizinle tanıştığıma çok sevindim, efendim,” dedi.

Ayaküstü biraz sohbet ettiler. Kont hiç gülümsemedi, gözlerini dikmiş Isabel’e bakıyordu, sonunda Rob bir mazeret uydurdu ve onları hızla oradan uzaklaştırdı.

“Tam bir skandal oldu,” diye belirtti Rob. “Evlilik sözleşmeleri imzalandığından beri kaç ay geçmesine rağmen, Don Alvarado birkaç gün önce çıkagelene dek Philip kraliçeye ne bir mektup ne de bir hediye gönderdi.”

Isabel’in Rob’un güneşte yanmış tenine bakarken gözleri iri iri açıldı. “Ne büyük kabalık, hiç de centilmence değil,” dedi. “Zavallı kraliçe!” Ancak kalbi deli gibi çarpıyordu, sebebi Mary Tudor’u düşünmesi de değildi.

“Hepimiz bu konuda hemfikiriz,” dedi Rob kasavetli bir ifadeyle. “Bu neredeyse hakaret sayılır. Ancak...” yüzüne daha bir neşe geldi, “Kont tarif bile edemeyeceğim kadar değerli hediyeler getirdi. Kıyafetler, kürkler ve mücevherler, Kraliçe lordlarının ve leydilerinin önünde mutluluktan sevinç gözyaşları döktü Isabel.”

---

25 (Fr.) İyiyim, teşekkürler. (ç.n.)

26 (Fr.) Affedersiniz. (ç.n.)

27 (İsp.) Pedraza kontu. (ç.n.)

Küçük, gölgelikli bir bahçeye girerlerken Isabel, “Ah, buna çok sevindim,” dedi. Daha yeni farkına varmıştı. Güzel Tanrı adına, bir-liktelerci ve yalnızlardı.

Rob birden durup gülümsemeden gözlerinin içine baktı. Isabel donup kalmıştı ve aklından geçen tüm o sorular, hazırladığı her bir beyan, sormak istediği her şey kafasından uçup gitmişti. Yalnızca heyecan ve bedeninin öyle birden gerilmesi ve soluk alışverişlerinin kesikleşmesi söz konusuydu. “Ah, Rob,” dediğini duydu.

Rob, Isabel’in ellerini sıkı sıkı tutup göğsüne bastırdı. Giydiği cepkenin altında gömleği olduğu halde Isabel hâlâ kalp atışlarını duyabiliyordu. “Bu harika bir gün,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sonra ellerini dudaklarına götürüp her birinin ayasını öptü.

Her iki öpücük de öyle şefkatli, öyle nazikti ve kelimelere dö-külmemiş aşkıyla dolup taşıyordu ki Isabel’in gözlerine yaşlar doldu.

“Rob,” diye fısıldarken gözlerini kırptırarak yaşlarını akıttı, ona neler olup bittiğini, ondan neden hiç haber gelmediğini sormak istiyordu ancak bakışları o mavi gözlerinden erkeksi ağzına doğru kayıp duruyordu.

Rob sert bir şekilde, “Yine kendimi kaybettim,” derken Isabel’in gözlerinin içine bakıyordu.

Daha onu kollarına almadan, dudakları tüy kadar hafif bir şekilde dudaklarına değmeden önce Isabel ne yapacağını anlamıştı. Kendini kollarına bıraktı ve sonunda evinde olduğunu biliyordu, hiçbir hata, yanılma olmadığını ve günü geldiğinde hâlâ bu adama sırlıslıkla âşık bir şekilde öleceğini biliyordu.

Sonra ağızları dört yıllık ayrılıkla perçinlenen bir ağızla birbirine karıştı. Dudakları aralandı ve dilleri buluştu.

Gözleri iri iri açılmış ve hayretler içinde kalmış bir halde birbirlerinden ayrıldıklarında, Isabel aynı zamanda hem ağlayıp hem de gülmekte olduğunu fark etti. *Ne de olsa hiçbir şey değişmemişti.*

Başparmaklarıyla yanaklarındaki yaşları o şaşkınlıkla silmeye çalışırken, “Seni incittim,” dedi.

“Ben seni bu kadar severken beni nasıl incitebilirsin?” diye sordu hâlâ gülümsemekte olan Isabel. Rob öylece donup kaldı.

Isabel de artık gülümsemiyordu. Yanlış giden bir şeyler vardı. Yüzünden okunuyordu, o şaşkın bakışlarından da belli oluyordu. “Rob?”

Dudaklarını ıslattı. “Isabel.” Adını çok temkinli bir şekilde söylemişti. “Haberin yok mu?”

Isabel’in kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. “Neden haberim yok mu, Rob?”

Rob cevap veremiyormuş gibi yüzüne bakıp kaldı.

Isabel korkarak, “Rob! Bilmem gereken nedir?” diye haykırdı. “Herhalde aramızda bir sorun yoktur?”

Rob sesli bir şekilde derin bir nefes aldı, ellerini bıraktı ve ona sırtını döndü. Yumruklarını beline dayadı. Ayaklarını yere öyle bir basıyordu ki her iki bacağını da iki yanına açmıştı.

Isabel’in kalbi cehennemin derinliklerine inecekmiş gibi geliyordu. “Rob. Beni korkutuyorsun.” Yüzünü görmek için etrafından dolandı ve beti bezinin attığını gördü. “Beni gerçekten de korkutuyorsun!”

“Niyetim seni korkutmak değil. Ancak bunca yıldır Stonehill’de yaşadığını unuttum sanırım.” Artık gözlerinin içine bakamıyordu. “Elbette, orada bile, sarayda olup bitenler kulağına çalınmıştır?”

“Bazen,” dedi Isabel yavaş yavaş, korkudan nefesi kesilmişti. “Ne oldu?”

“Bir sene önce bir dul ve vâris olan leydi Anne Hammond’la evlendim.”

Isabel yanlış duyduğundan şüphe etmeyerek ona baktı. “Ne?”

Rob sözlerini yinelemedi ve gözlerinin içine de bakmadı.

Bir sene önce bir dul ve vâris olan leydi Anne Hammond’la evlendim...

Gözlerini kırptırırken yaşlardan bakışlarının buğulanmasına şaşırdı. “Bu bir şaka mı?”

Rob ona baktı. “Hayır, Isabel, böyle bir şaka yapamazdım.”

Bir şaka değildi. Isabel, duyduklarına hiçbir surette inanamıyordu gibi öylece kalakalmıştı. Bir sene önce evlenmişti...

“Isabel.” Sesinden endişe akarak ona uzandı.

Isabel ondan kurtulmayı başardı. Kalbi öyle bir öfkeyle atıyordu ki nefes alamıyordu, soluğu kesiliyordu. “Hayır! Olamaz... Buna nasıl

cüret... Olamaz!” Neler olup bittiğinin ayrımına varmaya başlamıştı, yavaş yavaş geriye doğru adım atarken bu korkunç idrakle birlikte daha da kötü, kesif bir kahır ve tam bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Isabel ahşaptan yapılma bir evmiş de tahtaları yavaş yavaş kıymıklarına ayrılıyormuş ve bunların düşüşüyle birlikte bir zamanlar ağırlığını kaldıran yer yarılacakmış da içine girecekmiş gibi hissetti. Gözyaşları akmaya başladı.

“Ah, Tanrım! Böyle olmasını hiç istemedim!” diye bağırdı Rob. “Yıllar oldu, Isabel, birbirimize aptalca sözler veren aptal çocuklardık!”

Aptal sözler, diye düşünürken ona baktı ve sonra kahrolmuş bir halde iki büklüm oldu. Böyle bir ihaneti asla atlatamayacaktı.

Düşlerini öldürmüştü, şimdi de onu öldürüyordu.

ON YEDİ

CASA DE SUENOS, ÜÇÜNCÜ GECE, SAAT 21.00

Cass şoke olmuş, korkmuş ve dehşete kapılmış bir halde donup kalmıştı. Isabel gözden kaybolmadı. Havaya karışıp buhar da olmadı. Orada durup Cass'in gözlerinin içine baktı. Isabel onun hayal gücünün bir ürünü değildi ve Cass bunu biliyordu.

Sonra Isabel gülümsedi. Bu gülümsemenin hiç de sevimli bir yanı yoktu. İnsanın kanını donduruyordu.

Cass'in bedenindeki tüylerin hepsi diken diken olmuştu ve kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, sanki paralize olmuş gibi hissediyordu ancak bir şekilde konuşmayı başardı. Kelimeler ağzından "Ne? Ne istiyorsun?" diye çıktı. Hayal görüyor olmalıydı. Aklını kaçırmıştı. Bu gerçek olamazdı.

Isabel yanından geçip gitti.

Cass odasının ortasında, Cass'in dizüstü bilgisayarının olduğu yerden çok da uzakta olmayan bir noktada duran kadını görmek için arkasını döndü. Sırtı Cass'e dönüktü. Cass bir şeylerin ayrımına vardığı anda gözleri iri iri açıldı ve tam da o anda Isabel ortadan kayboldu. Yerine bir tek bilgisayar ekranında yanıp sönen şu üç kelime kalmıştı.

BANA İHANET ETTİLER.

Isabel mesajı tekrardan görmesini istemişti.

Cass arkasını donup odadan kaçarken mumu almak aklına bile gelmedi ve bir dakika sonra insan etinden yapılma bir duvara çarptı. Cass bir çığlık attı.

Antonio onu sarstı. “Benim Cassandra.”

“Ah, Tanrım!” Cass eline yapıştığı gibi onu Antonio’yu geldiği yöne doğru gerisin geri sürükledi, onlar koridor boyunca kaçarlarken Antonio ne olduğunu soruyordu fakat bu şoke edici hadise Cass’in aklından çıkmıyordu. Az önce 445 yıl önce ölen bir kadınla karşılaşmıştı. Bir hayalet görmüştü. Bunu düşte görmemiş, hayal etmemişti. Isabel’in hayaleti hiç de hoş görünmüyordu.

Ayrıca yadsınamaz bir gerçek daha vardı; Isabel onunla iletişim kurmuştu.

Bana ihanet ettiler.

Isabel oradaydı. Soyut bir enerjiden de ibaret değildi üstelik, akı vardı ve yaşadığı tecrübe bunu ispatlıyordu.

Aklı... Ve iradesi.

Aklı... Ve başka ne?

Cass titremeye başladı. Isabel’e kim ihanet etmişti? Lanet olasıca bu iletişimi kurmak için Cass’i mi seçmişti? Bu ne anlama geliyordu? Ne istiyordu? Kesinlikle bir şey istiyordu!

Merdivenlerin başındalardı. Antonio ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Cass onun kendisine sorular sorduğunun, hatta durduklarının bile farkında değildi. Antonio, Cass’i kollarından tutmuştu. Antonio, “Konuş benimle!” diye bağırırken ona bakıp gözlerini kırıştıırıyordu. Sonra da, “Ne oluyor kahretsin?” diye sordu.

Cass konuşamıyordu. Akı, iradesi ve gündemi olan bir hayalet mi? Aklına başka bir korkunç fikir gelince, “Çocuklar nerede?” diye sordu. Duvarlar ve koridorlarla, kapılar ve merdivenler Isabel’i sınırlayamazdı. Ondan kaçmanın yolu yoktu, tabii kendisi başka türlü olmasını istemezse.

Hatta o anda bile aşağıda, çocukları kurban ediyor olabilirdi.

Hayaletler insanları bıçaklamaz.

Antonio bunu nereden bilebilirdi?

Cass çıldırmış gibi, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Antonio ona bakakaldı. "Kütüphanedeler. Gregory ve Celia'yla birlikte. Alfonso pek de iyi hissetmiyor, yatmak istedi."

Cass ona bakıp ne demek istediğini anlayamıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Antonio. Ben az önce onu gördüm."

Antonio gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakakalmıştı. "Tracey'yi mi?"

Cass birden midesi bulanıyormuş gibi hissetti; bir anlığına kayıp kız kardeşi tamamen aklından çıkmıştı. Ve artık Isabel'in Tracey'nin ortadan kaybolmasıyla bir alakası olabileceğini düşünüyordu. *Bana ihanet ettiler.* Isabel intikam mı istiyordu? Catherine teyze haklı mıydı? "Hayır," dedi Cass boğuluyormuş gibi hissederken nihayet başını kaldırıp ona baktı. "Isabel'i gördüm."

Antonio ona bakarken birden ciddileşmişti.

Cass gözlerinde kuşku gördü. Gömleğine yapıştı. "Onu gördüm. Ne kadar süre, bilmiyorum ama yüz yüze durduk. Ama onu gördüm, dizüstü bilgisayarım çalıştı. Oraya gidip açtığımda DOS ekranında üç kelime yanıp sönüyordu. Üç kelime. *Bana ihanet ettiler.*"

Antonio ona öylece bakıyordu.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırırken ona vurmak istedi. "Benimle dizüstü bilgisayarım aracılığıyla iletişim kurdu!"

Elleri Cass'in omuzlarındaydı. Antonio, "Sana inanmak istiyorum," dedi. "Gerçekten. Ama Cassandra hayaletler daktilo yazamaz. Aslında bana göre, hayaletler hangi mekânı mesken tutmuşlarsa orada dolanmak dışında pek de bir şey yapamazlar."

Cass hiddetlendi. "Bu hayalet ortalıkta dolanmaktan çok daha ötesini yapıyor, Antonio bu hayalet iletişim kuruyor, bu hayalet akıllı ve bu hayalet bir şey istiyor!"

Antonio'nun yüzündeki ifade değişti. "Neden bu kadar öfkелisin?" Elini Cass'in yanağına koydu.

Cass gerilip elini eliyle ittirdi. Öfkeli olmaktan çok daha ötesi kudurmuş gibiydi ve ona vurmak istiyordu. Kendini toplamakta zorlanıyordu. *Nesi vardı böyle?* Antonio'yla dostlardı, hatta daha ötesi vardı. Ona birden nasıl bu kadar, şiddetli bir şekilde öfkelenebiliyordu?

Cass ona bakakaldı. Bunu yaparken de daha birkaç saat önce nasıl da şehvetle seviştiklerini hatırladı.

Sonra aklına birden Tracey geldi, onu nasıl tekmelediğini hatırladı.

Cass bundan hiç hoşlanmamıştı.

Antonio, "Cassandra? Ne oluyor?" diye soruyordu.

Cass onu aslında duymadı. Bir elektrikçi bıçaklanmıştı, Catherine teyze vahşi bir şekilde boğazlanarak ölmüştü ve Eduardo da aynı şekilde elim bir kazaya kurban gitmişti. Peki ya Antonio'nun büyükbabasına ne olmuştu? "Burada bir şablon ortaya çıkıyor, Antonio, şiddet ve ölüm içeren bir şablon."

"Cassandra..."

"Hayır! Baban, büyükbaban, teyzem ve elektrikçi!" diye bağıırıyordu. "Hepsi de öldüler, bir şekilde cinayete kurban gittiler."

Antonio ona bakakaldı. "Isabel'in bunlarda bir payı olduğunu düşündüğünü söyleme."

"Ama o burada, benimle iletişime geçiyor," dedi Cass. Antonio'nun ardına karanlık koridora bakıp birden ürperdi, kararlıydı. "Haydi gel." Antonio'nun elini tuttuğu gibi onu peşi sıra sürüklemeye başlarken adımlarını daha da bir geniş atmaya başladı. Artık içine hem dehşet hem de korku salınmıştı.

"Tamam," deyip onun hemen yanı başında ilerlerken Antonio elindeki feneri doğru düzgün tutamıyordu.

Odasının kapısına geldiklerinde Cass bir an duraksadı. Ancak Tanrı'ya şükürler olsun ki Isabel ortalıklarda görünmüyordu ve Cass havayı kokladığında bir koku da almadığını fark etti. Gitmişti.

Antonio onun yanından geçip fenerini dizüstü bilgisayarına tuttu. Ekran açıldı ve DOS imleci yanıp sönüyordu ama mesaj gitmişti.

Gitmişti.

Cass bu duruma inanamayarak ekrana bakakaldı.

Antoino usulca, "Cass," dedi.

Ne diyeceğini biliyordu ve birden ona çıkıştı. "Hayır! Onu hayal etmedim ve ekranda gördüğüm şeyi de hayal etmedim! Bana bu konuda inanmalısın, Antonio!"

Cevap vermedi.

Cass kendi kendine sövdü. Sonra yatağa gidip günlüğü aldı, belki de içinde bir şeylerin yanıtı, çaresiz bir şekilde ihtiyaçları olan soruların cevabı olabilirdi. Cass, "Haydi buradan çıkalım," dedi.

Antonio onun önden gitmesine izin verdi.

Cass oradan gitmeye öyle bir can atıyordu ki ekranı kapatmayı unuttu.

Gregory iki çocuğa ve Celia'ya, "Ben hemen döneceğim," diye söz verdi.

Kütüphanenin içi ürkütücü derecede aydınlıktı, şöminede koca bir ateş gürül gürül yanıyordu. Birkaç mum yakılıp odanın belli yerlerine bırakılmıştı. Eduardo ve Alyssa battaniyelerinin üzerinde oturuyorlardı. Eduardo yüksek sesle bir masal okuyordu. İki çocuk da tedirgin bir halde başlarını kaldırıp ona baktılar.

Battaniyelere sarılmış bir halde oturan Celia, feci şekilde yaşlı ve bitap görünüyordu; yenilmiş gibiydi. Sandalyenin yanındaki sehpanın üzerine yerleştirilmiş olan çay uzunca bir süre önce soğumuştü. Celia, "Senyor Gregory, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Gregory zoraki tebessüm edip, "Tuvalete," dedi.

Alyssa ve Eduardo gitmesini izlediler ve sonra da birbirlerine baktılar, kitabı unutmuşlardı. Bir süreliğine kütüphanede kesif bir sessizlik oldu ve alevlerin çıtırtısıyla Celia'nın uzunca, derinden iç geçirmesi dışında bir ses duyulmadı.

Eduardo zoraki gülümseyip, "Hemen döner," dedi.

Alyssa tedirgin hissederek ve Cass teyzenin bir an önce kütüphaneye dönmesini umarak ona bakarken neden bu kadar geç kaldığını merak ediyordu. Birden endişeye kapılmıştı. Büyük teyzesi hastanedeydi ve Alyssa onun nesi olduğunu ve neden kimsenin bu konuda bir şey demediğini bilmek istiyordu. Hem annesi neredeydi? Cass, Tracey'nin muhtemelen alelacele şehre indiğini, her zaman yaptığı gibi düşünmeden hareket ettiğini söylüyordu ama Alyssa bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini biliyordu. Bunu hissetmekle kalmıyordu, teyzesinin o morarmış gözlerinde de görebiliyordu. Hem Celia'nın nesi vardı? Hasta gibi görünüyordu. Alyssa onunla konuşmaya çalışmıştı ama ne dediğini duymamıştı bile.

Alyssa usulca, “Bizi bırakıp gitmesi hoşuma gitmiyor,” derken içinden ateşin gölgeleri uzatıp dans ettirip sonra da odanın duvarları boyunca kısaltmamasını istiyordu.

Eduardo’nun gülümsemesi yüzünde solmuştu. “Endişe etmene gerek yok,” dedi cesaretle.

Alyssa bacaklarını büküp altına aldı, o koca odada etrafına bakınıyordu, odanın dört köşesi de neredeyse tamamen karanlıktı. “Keşke Cass teyze geri gelse. Nerede kaldı ki?”

Eduardo koluna hafifçe vurarak onu avutmaya çalıştı. “Babamla birliktelerse büyük bir ihtimalle araştırmaya gömülmüşlerdir.”

Alyssa ciddi ciddi başıyla onayladı. “Teyzem tanıdığım en zeki kadın. Büyük teyzemden bile daha zeki.”

Eduardo onunla hemfikirdi. “Benim de tanıdığım en zeki kadın. Babam da tanıdığım en zeki adam. Bütün dünyada konferanslar veriyor!”

Alyssa odanın içinde tuhaf bir koku alır gibi oldu. “Bence birbirlerinden hoşlanıyorlar,” dedi. “Baban artık annemi sevmiyor.” Birden sustu, yine korku üzerine çullanmıştı. Annesi neredeydi? Onları nasıl olup da böyle bırakıp gidebilirdi? Ya bu sefer uzun bir süreliğine uzak kalırsa ne olacaktı? Alyssa sadece onu tekrar ne zaman görebileceğini bilmek istiyordu.

Eduardo sanki aklından geçenleri okumuş gibi, “Belki de annen kaybolmuştur,” dedi. Eliyle usulca dizine vurdu.

Alyssa’nın suratı asıldı, kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Umarım öyle olmamıştır!”

“Endişe etme. Kaybolmuşsa, onu bulacaklarına eminim. Unutma, teyzen ve babam çok zekiler.”

Alyssa biraz gülümsedi, sonra da öksürdü. “Bu tuhaf koku da ne?” Çiçek gibi tatlı bir kokuydu. Ama yine de Alyssa’nın hoşuna gitmemişti.

“Bilemiyorum.” Eduardo koltuk değneklerine uzanıp kapıya baktı. “Amcam nerede kaldı?”

Alyssa, olur da Eduardo’nun kalkmak için yardımına ihtiyacı olur diye ayağa kalktı. Koltuk değneklerini yerleştirip onlardan destek alacak bir şekilde kendini ayağa kaldırmasını izledi. Onun çok güçlü olduğunu düşündü. Sonra birden bir şey arkadan ona çarptı.

Alyssa arkasını döndü, Eduardo hoplayarak arka tarafına geçti. Alyssa, "Neydi o?" diye çığlık atarken en dipteki duvardaki karanlık gölgelere bakıyordu. Pencerelerin hepsi kapalıydı, perdeler yarı yarıya çekikti. Dışarıda ayın son dördünü görünüyordu, bir sürü yıldız vardı ve parlak aydınlık bir geceydi.

"Bilemiyorum. Bence bir şey düştü," dedi Eduardo usulca.

"Biliyorum." Celia ilk kez konuşmuştu.

İki çocuk da ona baktılar.

"Bu ev lanetli," dedi.

Alyssa donup kaldı. "

"Öyle demeyin, senyora," derken Eduardo'nun sesi sinirleri gerildiği için tiz çıkmıştı.

"Size de öyle gelmiyor mu?" diye sordu Celia üstüne basa basa. "Catherine bunu hissetmişti." Celia sustu, gözünden bir damla yaş süzüldü.

Hemen arkalarından yine bir ses daha geldi, ardından da yüksek bir tıslama duyuldu. Çocuklar aynı anda arkalarını döndüler.

"Sadece ateş," diye bağırdı Eduardo. "Amcam *nerede?*"

"Belki o da ortadan kaybolmuştur," diye fısıldarken Alyssa koltuk değneklerine tutunan Eduardo'nun ellerini tutuyordu.

Göz göze geldiler. Alyssa kızardı. Yetişkinlerin hiç söylemediği bir şeyi böyle dile getirmemiş olmayı diledi. Annesi ortadan kaybolmuştu. Yok olmuştu.

Tıpkı uzun bir süre önce Eduardo'nun annesinin yok olduğu gibi.

Bu bir daha asla geri gelmeyeceği anlamına mı geliyordu?

"O kaybolmadı," dedi Eduardo sinirli bir şekilde, Alyssa nasıl hissediyorsa öyle görünüyordu, sanki dokunsanız ağlayacaktı, işte tam o sırada hemen arkalarından pıtır pıtır bir ses geldi.

Hepsi pencereye doğru dönerken Alyssa ağzı bir karış açık kalmıştı ve sonra da haykırdı.

Orada bir kadın vardı, hatları tam olarak seçilemiyordu ama uzun saçları birbirine girmişti, yüzü ve omuzlarının etrafında uçuşan ay rengi bir kütle vardı.

Alyssa, "Anne!" diye haykırdı.

Kadın ona baktıktan sonra geriye doğru bir adım attı ve ardından gözden kayboldu.

Alyssa hiç düşünmedi. Annesi geri gelmişti! Kaybolmamıştı, demek ki ortadan da kaybolmamıştı. Kütüphaneden olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak çıkarken, “Anne! Bekle!” diye haykırıyordu.

Celia ayaktaydı. “Dur!” diye haykırdı. “Alyssa hanımcım, oraya gitme!”

Yanıt gelmedi.

Celia şaşkırtıcı bir hızla peşinden gitti.

Eduardo yalnız kalmıştı.

Cass ve Antonio koridorun köşesini Antonio’nun el feneri yardımıyla döndüklerinde kütüphaneye geri dönmekte olan Gregory’le karşılaştılar. Cass bir an işkillendi. Çocukları bir saniyeliğine bile olsa neden yalnız bırakmıştı? “Gregory!” diye seslendi.

Gregory kütüphaneye girmeden önce bir an durdu ve Cass bir şeylerin feci şekilde yanlış olduğunu fark ederek telaşla yanma gitti. Yanında durduğu anda da, korktuğunun başına geldiğini fark etti, çocukların ikisi de yoktu. Celia da gitmişti. Kütüphane tamamen boştu.

“Onları yalnız mı bıraktın?” diye bağırdı. “Ah, Tanrım, nereye gitmiş olabilirler?”

Antonio hemen arkasından geldi. “Panikleme. Herhalde mutfakta atıştıracak bir şeyler arıyorlardır.”

“Onları sadece bir dakikalığına yalnız bıraktım,” dedi Gregory.

Cass tekrar koridora koşarken iki adam da hemen arkasından geliyorlardı. Mutfağın kapısını ardına kadar açtı ama içerisi karanlıktı ve orada kimse yoktu. Aklından, *Çocuklara bir şey olursa onu öldüreceğim*, diye geçirdi. Ve kesinlikle öyle yapacaktı.

Cass tekrardan dışarı, ana salona çıktı.

Ön kapı ardına kadar açıktı.

Cass bir an sendeleyip dengesini bulmak için Antonio’ya tutundu. “Sen kapıyı kapatmıştın.”

“Kapatmıştım. Açmış olmaları.” Kapiya gidip el fenerini etrafı tarayacak şekilde dışarıda gezdirdi. Dışarıdaki manzara gölgelerin arasındaki birçok şekil ve formdan oluşuyordu.

Cass, “Gecenin bir yarısı neden dışarı çıksınlar?” diye bağırdı. Ama biliyordu. Bunun altında Isabel vardı. Casa de Suenos’a geldiklerinden beri olan biten tüm tuhaf hadiselerde Isabel’in parmağı vardı. Çünkü Isabel’in bir gündemi vardı. “Ah, Tanrım.” Adamların yanından geçip gitti.

Antonio ellerini dudaklarının kenarına koyarak, “Eduardo!” diye bağırdı.

Cass de Alyssa’ya seslenmeye başladı. Gregory de onlara katıldı. “Çok uzağa gitmiş olamazlar. Ayrılıp arayalım,” dedi.

Cass ona kızgın bir bakış attı. Bunlar hep onun suçuydu.

Antonio ona dokundu. “Cassandra,” dedi kati ve sakın bir sesle.

Cass omzunu silkip, omzundaki elini ittirdi. “Hayır! Bir şey olursa, suçlusu Gregory’dir.”

Antonio, “İyidirler. Hiçbir şey olmayacak,” dediye de huzursuz gözlerle etrafına bakınıyordu.

“Çok üzgünüm,” derken Gregory’nin yüzünden endişe akıyordu. “Kütüphaneden dışarı çıkacakları aklıma gelmedi. Sadece bir iki dakikalığına yanlarından ayrıldım, hem Celia da onlarlaydı.”

“Celia mı?” derken Cass resmen zehir saçıyordu. “Kadın şokta.”

Antonio teskin edici bir sesle kardeşine, “Senin suçun değil,” dedi. Cass’e soğuk bir bakış attı. “Ayrılalım. Aynı fikirdeyim.”

Cass’in şakakları feci şekilde zonkluyordu. Ayır. Böl ve fethet. Aklından bunların geçmesinden nefret ediyordu. “Bu fikir hoşuma gitmedi,” diye fısıldadı. “Bir şeyi unutuyor gibiyiz. Harabelerin orada ölü bir adam var. Etrafta dolanan bir katil var ve belki de içimizden biri. Tabii... Bir de Isabel var.”

İki adam da ona baktı. Karanlıkta bile Gregory’nin beti benzinin attığı görülüyordu. “Bizim sülalemizden gelen o kişinin hayaleti filan ortalıkta dolanmıyor,” derken söylediğine kendisi bile inanmıyor gibiydi.

“Ah, öyle mi? Az önce onu gördüm.” Cass neredeyse zafer kazanmış gibi hissediyordu. Ancak bir yanı da huzursuzdu ve nezaketsizlik,

zalimlik ve kötülük kadar doğasına aykırıyken neden tedbiri tamamen elden bırakıp bu kadar kaba davrandığını düşünüyordu. “Onu öldüren her kimse evindeymiş, Antonio,” derken kendine mani olamıyordu. Doğrudan Gregory’ye baktı.

Gregory’nin yüzü gerildi. “İma ettiğin şey hoşuma gitmedi. Herhalde ağabeyim ve ben şüpheli olamayız ve Alfonso da olamaz.”

Cass sırtını dikleştirdi. “Ah, yani ben mi suçluyum? Ya da belki de altmış beş yaşındaki bir kadını, Celia’yı suçlamalıyız, öyle mi?”

Gregory, “Ben öyle bir şey dedim mi?” diye karşılık verdi.

Cass ona bakarken acımasız bir katil olup olamayacağını düşünüyordu. Onunla tanıştığından beri tuhaf davrandığına kanaat getirmişti. Sinsi biriydi. Bir şeyler saklıyordu. “Elektrikçinin kendi kendini göğsünden bıçakladığını sanmam.”

“Kalbinden,” diye mırıldandı Antonio.

Cass irkildi.

“Direkt kalbinden bıçaklanmış.”

“Çocuklar,” dedi Cass. “Onları bulmalıyız.” Sesi delicesine tiz çıkmıştı. Sonra iki adamın birbirlerine bakış attıklarını gördü ve bu onun ne olduğunu bilmesine imkân olmayan bir anlaşılmaydı. “Ne oldu?” diye sordu. “Siz ikiniz söylemediğiniz ne biliyorsunuz?”

“Biz bir şey bilmiyoruz,” diyen Antonio yanlarından uzaklaşıp yine Eduardo’ya seslenmeye başladı.

Cass bir şey duyduğunu sandı ve birden Antonio’nun kolunu arkadan kavradı. “Hişt! Dinle!”

Bu bir ağlama sesiydi, biri ağlıyordu ama ses uzaktan geliyordu.

Antonio roket gibi fırlayıp evin sol tarafına doğru koşturmaya başladı. “Eduardo! Neredesin?”

Cass ve Gregory arkasından koşturuyorlardı ve o zayıf, ürkek sesi duyduklar. “Baba! Baba!”

Antonio birden eğildi. Eduardo yere yığılmıştı, koltuk değnekleri ondan uzaktaydı ve babası onu kucağına alıp sımsıkı bağrına bastırdı.

Cass çocuğum omuzlarını arkadan kavradı. “İyi mi? Alyssa nerede?”

Antonio, “İyi misin?” diye bağırırken sesinden rahatladığı belli oluyordu.

“Düştüm. O kadar hızlı koşuyordu ki...” Sesi titredi.

Cass, “Alyssa nerede?” diye haykırırken içi korkuyla dolmuştu.

“Bilmiyorum. O tarafa koştu sanırım,” derken Eduardo dokun-sanız ağlayacak gibiydi.

Cass göğsüne bıçak yemiş gibi hissetti. “Hayır.”

Antonio alnını ovuşturdu ve Cass hem babanın hem de oğlu-nun titremekte olduğunu fark etti. “Konuş benimle, küçüğüm. Neler olduğunu anlat.”

Eduardo başıyla onayladı. “Biz kütüphanede kitap okuyorduk ve sonra sesler duyduk. Sonra pencereye baktık ve bu kadın orada duruyordu. Alyssa annesi olduğunu sandı.”

Eduardo, Cass’e baktı. “Çok açık renk saçları vardı. Ve Alyssa odadan fırladı. Celia da peşinden gitti. Onları takip etmeye çalıştım ama yetişemedim.” Gözlerine yaşlar doldu. “Koridora çıktığımda, ön kapı açıldı, ben de dışarı çıktım ama ikisini de bulamadım.” Sesi iyice tizleşmişti.

Antonio saçlarını okşayıp onu bağrına bastırdı. “Elinden geleni yaptın.” Eduardo’nun omzunun üzerinden Cass’e baktı.

Cass kontrol edilemez bir şekilde sarsılıyordu. Tracey geri mi dönmüştü. Alyssa annesini mi bulmuştu? Bu bir tür eşek şakası filan mıydı? Eşek şakasıysa bunun arkasında kim vardı? Katil mi?

Antonio ayağa kalkıp Eduardo’nun kalkmasına yardım etti. Gregory koltuk değneklerini getirmişti ve onları çocuğa verdi. Antonio Cass’e baktı. “Onu eve götür. Kütüphanede bekleyin. Gregory ve ben aramaya çıkacağız. Endişelenmeyin. Çok uzağa gitmiş olamaz. Onu bulacağız,” dedi.

Cass yanağından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. “Ben de gelmek istiyorum.”

Antonio öne doğru eğilip dudağına bir öpücük kondurdu. “Lütfen oğlumun yanında kal. Çok üzgün. Ama içeri girer girmez ön kapıyı kilitleyin.”

Cass itiraz etmek istedi. Eduardo’nun solgun yüzüne baktı. Göz-lerinde yaşlar vardı ve birden, delicesine kız kardeşine sövüp sayıp ölmüş olmasını diledi.

Cass, Eduardo'nun yanında, kolunu omzuna atmış, boş boş ateşe bakarak otururken Alyssa'nın sağ salım geri dönmesi için dua ediyordu. Gözlerine yaşlar dolup duruyordu; korku ve dehşet içindeydi. Çok üzgün olan Eduardo'yu sorguya çekmemek için de iradesinin her bir zerresini kullanmak zorunda kalıyordu.

Catherine ölmüştü. Tracey kayıptı ve şimdi de Alyssa da mı gitmişti? Cass aklını kaçırmak üzere olduğunu hissediyordu.

Gerçek panik ve korku yüzünden gözlerine dolan yaşlarla başa çıkmak için gözlerini kapadı. Her şeyin arkasında Isabel vardı. Buna hiç şüphesi yoktu.

Artık doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordu ama Cass denemesi gerektiğini biliyordu. Isabel olsaydı ne yapardı? Sekiz yaşındayken yetim kalmış ve on iki yıl sonra da kazığa bağlanarak yakılmış bir kadın olsa ne yapardı? Bir yabancıyla aşksız bir evliliğe zorlanarak gerçek aşkı bulmak için tüm şansını kaybettikten sonra?

Üzgün olmazdım, diye düşündü Cass. Çok üzgün ve öfkeli olurdum.

Cass donup kaldı. Hiddet, kızgınlık, öfke, garez...

Bana ihanet ettiler.

Isabel intikam istiyordu. Başka bir sonuca varılamazdı. Ancak neden hem onun ailesi hem de de la Barcalarla uğraşsındı ki.

Bana ihanet ettiler.

"Hepsi benim suçum."

Eduardo'nun mırıldanması Cass'in kafasının içinde dönüp duran düşünceleri dağıtmıştı. "Tabii ki değil," diye atıldı ama gülümseyemiyordu. "Baban Alyssa'yı birazdan bulur."

Cass kolundaki saate baktı. On beş dakika geçmişti. Buna dayanamayacaktı. Şu hayatta onun için en önemli olan şey tehlikedeyken, bir yağ tulumu gibi orada öylece oturup duramayacaktı. Ama nasıl bir tehlikedeydi?

Cass'in aklına kötü kötü düşünceler geliyordu, hiçbirini de aklma getirmek istemiyordu. Isabel ona dizüstü bilgisayarı üzerinden mesaj verebiliyorduyorsa, fiziksel şeyler de yapabilir miydi?

Cass içi korkuyla burularak gözlerini kapadı. Herhalde bir adamın göğsünün ortasına bıçak saplayamazdı.

Antonio'nun büyük babası da bıçaklanmıştı...

Tam da Eduardo, "Cass," diye mırıldanırken onlara yaklaşan ayak sesleri duyular.

Antonio ve Gregory kapıda belirip içeri girerken Cass ayağa fırladı, Alyssa kollarındaydı küçük bir maymun gibi boynuna sarılmıştı. "Alyssa!" Bir an içine öyle bir su serpilmişti ki Cass kıpırdayamadı bile ve gözyaşları şakır şakır boşanmaya başladı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi boğuk bir sesle.

Antonio, Alyssa'yı aşağı indirirken ona gülümsedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gayet sakin bir sesle, "Korkmuştu ve çalılıkların arasında saklanıyordu," dedi.

Cass gözlerinin içine bakınca orada bir uyarı gördü ve çocukları daha da fazla korkutmak istemediğini ancak ona söylemek istediği bir şey olduğunu anladı. Yeğenine sıkı sıkı sarıldı. Alyssa, Cass'in boynuna sarılmıştı. Küçük bedeni sıcaktı ve gerçekti; Cass onu kucağına alıp ninni söyler gibi salladı.

Sonra, "Bir daha sakın böyle dışarı koşma, duydun mu beni?" diye bağırdı. "Yoksa hayatın boyunca bir daha evden dışarı adımını atamazsın!"

Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olup şişmiş Alyssa başıyla onayladı. "Çok özür dilerim, Cass Teyze. Ne oldu bilmiyorum. Ama annemi gördüğümü sandım ve onu bulmak zorundaydım." Gözüne yaşlar doldu.

Cass onu kucakladı. "Tamam, tatlım." Alyssa Tracey'yi mi görmüştü? O anda sormak istemedi. "Bence sen ve Eduardo o battaniyelere sarılıp güzel bir uyku çekmelisiniz." Alyssa'yı baştan ayağa inceliyordu. Kollarında ve yanağında çalılardan olduğunu düşündüğü birkaç sıyrık vardı, saçları da birbirine dolanmıştı ama bunların dışında iyi görünüyordu. Fakat ne olmuştu hakikaten de?

Hem Celia neredeydi?

Cass başını yavaş yavaş kaldırıp bakınca Antonio'nun yüzündeki o hüzünlü ifadeyi gördü.

“Burada kalacak mısın? Bütün gece?” diye sordu Alyssa huzursuz bir şekilde.

Cass, “Söz veriyorum,” deyip saçlarını okşadı. Gülümsemeyi başardı ve bunun neşeli ve teskin edici bir gülümseme olması için dua etti. “Haydi çocuklar. Battaniyelerinize sarının bakalım. Yarın yeni bir gün olacak.” Bu geceyi daha başka bir badire olmadan atlatmaları için dua etti. Ama öyle olacağını düşünmüyordu.

Çocuklar yataklarına yatmışlardı ve sonra Antonio’yla ve kardeşiyle ciddi ciddi konuşabilmek için onların uyumlarını beklerken sanki sonsuzluk gibi bir zaman geçti. Sonunda uykuya daldıklarına kanaat getirdiklerinde Cass ellerinde viski bardaklarıyla Antonio’nun masasında oturmakta olan iki adamın yanına gitti. “Ne oldu?” diye fısıldadı.

Antonio gözlerinin içine baktı. “Dışarıda bir kadın olduğunu ama annesi olmadığını, onu feci şekilde korkutup saklanmasına neden olan bir kadın olduğunu ima etti. Ben onu bunun hayal gücünün bir ürünü olduğu ve korkacak bir şey olmadığı konusunda ikna ettim.”

Cass, “Isabel,” diyerek tuttuğu nefesini verdi.

“O kadın burada değil,” diye araya girdi Gregory. “İsa adına! On-
dan bahsedilmesini duymaktan sıkıldım.”

“Ah, evet, burada,” dedi Cass açık açık. “Antonio da bana inanmıyor ama onu gördüm. Hayaleti bu evde dolaşıyor ve bundan daha da kötüsü var.” Kısık sesle, “Bu aileden intikam almak istiyor,” dedi.

Gregory elinde içkisiyle ayağa kalkıp yarısını kafaya dikti. Cass yüzünün kireç gibi bembeyaz kestiğini fark etti; normalde buğday tenliydi ama o anda yüzü Costa del Sol güneşi altında yanmış bir adam için doğal olamayacak kadar açık bir renkteydi. Tedirgin bir halde, “Ne oldu?” diye sordu.

Gregory sövdü. “Yarın her şeyi ve herkesi toplayıp buradan gidelim!”

“Peki ya Celia?” diye sordu Antonio usulca.

Gregory yine sövdü.

Cass otomatikman elini uzatıp Antonio’nunkini tuttu. Kanlı canlı, güçlü, adam gibi bir adamdı ve Cass hemen rahatladığını hissetti.

Bakışları kenetlendi. "Lütfen, lütfen bana Celia'nın başına bir şey geldiğini söyleme."

"Onu bulamadık. Gece, karanlıkta en azından." Yüzüne daha da bir kasavet çökmüştü. "Arabayla Pedraza'ya gidip polise haber vermek için yarını bekleyeceğim. Bu gece sizi çocuklarla burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Cass titreyerek ona baktı. "Yani burada korkunç bir şeyler olduğunu ve hepimizin birer birer trajediye kurban gittiğimizi kabul ediyorsun?"

Antonio içkisinden koca bir yudum daha aldı. "Bir anlığına haklı olduğunu var sayalım. Diyelim ki Isabel burada ve sana bir mesaj verdi. Bu iki gerçekten ne çıkarmamız gerekir?"

"Akıllı var ve bir noktaya kadar iradesini kullanarak bir şeyler yapabiliyor," diye atıldı Cass.

Gregory, "Bu saçmalık," derken sesi yükseldi. "Ortalıkta elini kolunu sallaya sallaya bir katil dolanıyor. İşte gerçek bu. Geri kalan her şey zırva."

Cass hiddetle ona döndü. "Babanızın ölmesi ve bunun bir kaza olmaması da mı zırva? Büyükbabanızın da hunharca katledilmiş, trajik bir şekilde ölmüş olması da mı saçmalık? Antonio'nun karısının buradayken ortadan kaybolması da mı öyle? Kız kardeşimin yer yarılp içine girmesi de mi? Elektrikçiye ölü, cinayete kurban gitmiş olarak bulmamız da mı? Şimdi de Celia kayboldu?" Ayakta duran Antonio'ya baktı. "Büyükbabanız burada mı öldü?"

Antonio başıyla onaylarken gözlerini ona dikmişti. "Ne demeye çalışıyorsun, babamın ölümü kaza değil miydi?"

Cass kendini daha fazla tutamadı. "Onu teyzem öldürmüştü," dedi.

Gregory uyumuştı. Cass tek başına uyumak için yukarı çıkmaya pek de hevesli olmadığını görmüştü ama Cass de kütüphanede uyumasını önermemişti ve yüzündeki o kararlı ifade Cass'e başka türlüünü erkeklik gururuna yediremeyeceğini anlatmaya yetmişti. Cass için sorun yoktu.

Antonio çalışma masasında oturmuş, üzerine eğildiği Catherine'in günlüğünü okuyordu. Her bir sayfayı çevirdiğini duyduğunda Cass dönüp ona bakıyor gidip ona sarılmak istiyordu. Ama yapmıyordu.

Onun tarafından böyle bir anda reddedilmekten korkuyordu. Catherine'in günlüğünde bulabileceklerinden de korkuyordu. Şayet gerçekten de böyle bir şey vardiysa, Catherine'in suçlu olmasının üzerinden gelemeyeceklerinden korkuyordu.

Cass teyzesinin yanılmış olması için dua ediyordu.

Ancak artık kahrolmaya vakit yoktu. Yapacak çok iş vardı ve bunlara yetecek vakit olmadığı hissine kapılıyordu. Saat on bir olmuştu bile. Kitaplık raflarına sıkıştırılmış kitapları, dosyaları ve klasörleri inceleyerek Isabel'le savaşmaları için onu anlamalarını sağlayacak her ne olursa olsun, bir ipucu arıyorlardı. Ama bir insan bir hayaletle nasıl başa çıkabilirdi ki?

Cass'in doğaüstü şeyler hakkında bildikleri talk show'larla, dramalar, filmler, popüler yazın ve belki de arada bir okuduğu Yeni Çağ akımı kişisel gelişim kitaplarından öğrendikleriyle sınırlıydı. Hayaletlerin huzura erdirilmesi gerekiyordu; insanlara, evlere ve eşyalara musallat olmak yerine "ışığa" gitmeleri gerekiyordu. Ancak insan bir hayaleti nasıl cennete ya da cehenneme gönderirdi?

Antonio birden günlüğü başparmağıyla ittirip kapattı. Cass bir elinde Kraliçe Mary'nin, diğerinde Kraliçe Elizabeth'in biyografileriyle birden ona doğru döndü. Raflar ortaçağ tarih kitaplarıyla ve meşhur tarihi figürlerin biyografileriyle doluydu. Çoğu İspanya'yla, İspanyollarla ya da Avrupa'yla ilgiliydi. Ancak Cass Tudor Dönemi İngiltere tarihi hakkında gittikçe daha da fazla eser buluyordu, özellikle de Isabel'in yaşadığı dönem hakkında. Cass neden böyle olduğunu tahmin edebiliyordu.

Antonio iskemlesine yayılmıştı, elinde ikinci kez doldurduğu viski kadehi vardı.

Cass yanma yaklaştı. Ona dokunmaya çekinerek, huzursuz bir halde, "İyi misin?" diye sordu.

Antonio dönüp ona baktı. "Bir ilişki yaşıyorlarmış."

"Üzgünüm," derken Cass daha fazlasını bilmek istiyordu.

Antonio alnını ovuşturdu. "Teyzen suçluluk duygusuyla kıvranıyormuş. Babam da öyle. Sanırım ikisi de kendi eşlerini sevmekten asla vazgeçmemişler. Ama bu onları durdurmamış. Tam olarak ne olduğunu

anlayamıyorum... Yani teyzen ile babamın nasıl çizgiyi geçtiklerini. Anlaşılan o ki, onlar da anlayamamış."

Teyzesinin söyledikleri aklına gelince Cass yutkundu. "Sonunda ondan nefret etmeye mi başlamış?"

"Evet."

Cass gerildi. Duymayı beklediği yanıt bu değildi.

Antonio birden ayağa fırlayıp çocukların yanına gidip oğlunun battaniyesini düzeltti. Cass kendini onun yanında buldu. "Onu teyzemin mi öldürdüğünü düşünüyorsun?" diyebilirdi. "Kasten?.."

Antonio ona döndü. "Bilmiyorum, Cassandra. Gerçekten de bilmiyorum."

"Orada Isabel'e dair bir bulgu var mı?"

Antonio ona baktı. "İkisi de onu takıntı haline getirmişler."

"Ne?"

"İkisi hayatının her bir yönünü ortaya çıkarmak için yan yana çalışmak üzere buraya gelmişler. Her ikisi de bununla kafayı bozmuş, o kadar ki babam teyzene Isabel diye seslenmiş ve onun gibi görünüşünü hayal etmiş."

Cass birden ona baktı. "Antonio, sen ve ben... Burada yan yana çalışarak aynı şeyi yapıyoruz."

"Biliorum."

Rüyasında ateş gördü ve alevlerin ortasında, hep oradaydı, çocukluğunda gördüğü o kadın pis pis ona bakıyordu. Gregory huzursuz bir şekilde terden sıırsıklam bir o yana, bir bu yana dönmüştü ama gözüne doğru düzgün uyku girmemişti. Kâbusu olan yaratık ona, *Uyan*, diye fısıldıyordu. *Uyan*.

Uyanmak istemiyordu ama o güzel ancak çirkin yüzün orada kâbuslarında olmasını da istemiyordu. Bu kadar güzel bir kadın nasıl bu kadar şeytani olabilir? diye düşünüyordu.

Uyan.

Gregory'nin gözleri açıldı ve ansızın tamamen ayılmıştı.

Ve yalnız olmadığını biliyordu.

Korku içinde gerildi, sonra yatağının başucunda duran o kadını, geceyle karanlık odasında gölgeden bir siluet gördü.

“Gregory?” diye fısıldadı Tracey.

Bu kişinin o yaratık, Isabel değil de Tracey olduğunun farkına varınca birden doğruldu. “Tracey! İyi misin?”

Kadın ona yaklaşıp yatağa, koynuna girdi; Gregory o incecik omuzlarını tutarken ay rengi saçları bileklerine kadar düşüyordu. “Sanırım,” diye fısıldadı çatallı bir sesle.

Ellerini omuzlarından çekip bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp el yordamıyla komodinin üzerinde duran kibrit ve mumu bulmaya çalıştı. Mumu yaktığı zaman o açık mavi gözlerle karşılaştı. “Tanrı’ya şükürler olsun!” diye haykırırken bir elini başına attı. “Tanrı’ya şükürler olsun. Ne oldu? Neredeydin?”

Kadın ona baktı. “Ben iyiyim. Lütfen bana sarıl.”

Gregory iyi olmadığını fark etti. Yüzünde beysbol topu büyüklüğünde bir yara vardı. Tişörtü ve şortları kirli ve yırtık pırtıktı. Ayrıca kıyafetlerinde sıçramış kan lekeleri mi vardı? Gregory donup kaldı.

Tekrar, “Lütfen,” diye fısıldadı.

Mumu bir kenara bırakıp onu kollarına alırken hayatta olduğu için Tanrı’ya şükretti çünkü içten içe öldüğünü düşünüyordu. Tıpkı Margarita’nın öldüğünü *bildiği* gibi. Bunu kalben ve ruhen, sezgisel olarak biliyordu.

Tracey ince ama sıcaktı, kollarında gayet sıcaktı ve capcanlıydı ve titriyordu. Gregory saçlarını ve sırtını okşadı. Sonra bir kadının vücudunun bir erkeğe cevap vereceği şekilde ona cevap verirken, o anlamda da varlığının farkına vardı.

O anda erkekliği kabarmıştı.

Yanağı yanağına değerken gülümsemişti ve sonra başlarını çevirmiş ve dudakları buluşmuştu. Gregory dili boğazında üzerine çıkarken, aklından bunun delilik olduğu geçiyordu.

Tracey penisini bulup okşamıştı ve Gregory daha fazla bekleyememişti. Şortunu ve g-string’ini yırtarcasına çıkarmış ve elleri deli gibi Venüs tepesinde gezinmeye başlamıştı. Bir dakika sonra içine derinlemesine dalmıştı ve her ikisi de çığlık atıyorlardı.

Birkaç dakika içinde bitmişti. Tracey'nin orgazmı ona çok deşetengiz gelmişti ve o da hemen tatmin olmuştu. Yine çok geç aklına gelmişti, prezervatif kullanmayı unutmuştu. Yine ona doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sorma konusunda çok geç kalmıştı.

Kahretsin, diye düşünürken öyle kendinden geçmiş bir haldeydi ki kıpırdayamıyordu.

Tracey güldü.

Bu öyle tuhaf bir sestir ki Gregory donup kalmıştı; sırtüstü yuvarlanarak dönüp ona bakmıştı.

Isabel ona gülümsüyordu.

Gregory yataktan fırlamış, dehşet içinde çocukluğundaki kâbuslarında gördüğü, yatağında yarı çıplak uzanan o kızıl saçlı kadına bakıyordu.

“Çık dışarı,” diye haykırdı.

Isabel yine güldü.

ON SEKİZ

GECE YARISI

Kanyon çalılıklarla kaplıydı ve bir sürü dalın arasına çömelirken, gecenin ve otların onu saklaması için dua ediyordu.

Zar zor nefes alıyordu, o güne dek hiç bu kadar uzağa, böyle deşet içinde hızlı koşmamıştı. Ancak o anda bile ses çıkarmaya cesaret edemezdi, kesik kesik solusa da sesini duyurmamaya çalışıyordu. Feci şekilde korkuyordu.

Hemen yukarıda, aşağı yuvarlandığı tepenin üzerinde, bir ayağın taşa değen sesini duyuyordu. Yoksa dalların arasında dolanan rüzgâr mıydı?

Bir önemi var mıydı? Onu bulacaktı.

Dizlerine ve baldırlarına taşlar kayalar batıyordu. Tırnaklarının içi toz toprakla dolmuştu. Toprağı ve korkuyu tadıyordu.

Kan tadı da alıyordu. Hem de çok fazla. Kendi kanıydı.

Birlikte kitapları indirip içlerine göz atıyorlar, konu ve tarihsel dönemine göre farklı yığınlar halinde üst üste koyuyorlardı. Yığınlara klasörler de eklenmişti. Gece kesif bir sessizlik vardı.

Karanlıktı da. Ateş sönmüştü, azıcık bir alev kalmıştı.

Cass daha geç bir saat olmasını dilerdi; güneşin doğmasını istiyordu. Artık geceden hoşlanmıyordu, karanlıktan korkmaya başlamıştı.

Antonio'ya baktı. Gayet huzursuz görünüyordu. Catherine'in günlüğünde başka ne okumuş olabilirdi ki? Ona neyi söylemiyordu? "Antonio?.."

Elinde bir kitap olan Antonio ona baktı. "Evet?.."

"Aklıma geldikçe huzurumu daha da kaçırın bir şey var. Isabel benimle iletişime geçtiğinde 'ihamet etti' değil de 'ihamet ettiler' dedi."

Antonio bir omzunu kitaplığa yasladı. "Yani gördüğünü sandığın şeyi gördüğünü kabul edersek."

Cass sinirlendi. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Eğer bana onları ileten Isabel değildiyse, burada feci kötü niyetli eşek şakası yapmaya bayılan biri var. Hem bu aynı zamanda bir katilin de elini kolunu sallaya sallaya dolaştığı anlamına gelir. Peki, bu kim olabilir ki?" Antonio cevap vermeyince Cass, "Sence çok fazla tesadüf yok mu? Tanrım, teyzem öldü!"

Antonio ona uzandı. "Bence teyzen kalp krizi geçirdi ama feci şekilde fazla tesadüf var gibi. Biz de tam olarak babamla teyzenin yaptığı şeyi yapıyoruz, takıntılı bir şekilde Isabel'in hayatını deşiyoruz." Gözlerinin içine baktı. "Ayrıca çizgiyi de geçtik."

Cass koynunda kıpırdamadan durdu. Sonra geriye doğru bir adım attı. "Evet, öyle yaptık." Durumu bu şekilde dile getirmiş olması karşısında incinmemeye çalışıyordu, tabii bu mümkündüyse.

"Tarih tekerrürden ibarettir," dedi Antonio usulca.

Cass bağrına bir kitap bastırdı. Catherine ve Eduardo sevgili olmuşlardı ve Antonio'yla kendisi de sevgili olmuşlardı. "Ben hep bunu merak ettim. Her şeyi birbirine bağlayan bir bağ var gibi."

"Peki, nedir o?" Antonio meraklanmıştı.

"Şiddet. Yaptığımız şey şiddetliydi yani en azından ben öyle olduğumu düşünüyorum. Baban, büyükbaban, teyzem, hepsi de hunharca öldürüldüler. Yani Catherine doğal nedenlerle ölmüş olsa bile ben oradaydım. Gayet hunharca bir şeydi. Bir araba kazası, tabii kazaydıysa, yine şiddettir. Tracey'nin bana vurması..."

"Sana vurdu mu?" Antonio ona bakakaldı. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Cass kederlenmişti. "Öyle yapmak istemedi. Sinirleri bozulmuştu. Kendinde değildi."

Antonio bu söylediklerini anlamaya çalıştı. “Yani ne demeye getiriyorsun? Bir şekilde hunharca katledilen Isabel bunu bir salgın gibi ortalığa mı yayıyor?”

Cass bir an irkildi. Isabel’in ölümünü bu denkleme katmamıştı ama Antonio haklıydı. “Bilemiyorum, Antonio,” dedi. “Ancak sen bir de la Barca’sın ve ben de bir de Warenne’im. İki aile tekrar münasebete girdi. Catherine teyze haklı çıkmış gibi geliyor.” Birden içini keder kapladı. Hep böyle mi hissedecekti, merak ediyordu.

“Peki ya o elektrikçi? Onu neden öldürdüler? O ne bir de la Barca ne de de Warenne. Sadece buraya gelen masum bir insandı. Belki de ölümü tesadüfidir.”

“Bunu kabul edebilirdim ancak *bu* evden alınmış bir bıçakla öldürüldü.” Cass içini çekti. “Benim ailemden de neden nefret ettiğini anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Sussex onu Alvarado’yla evlenmeye zorlamış.” Antonio omuzlarını silktiler. “İnsanlar çok karmaşıktır. Seni güdüleyen şey beni güdülemeyebilir. Isabel, sırf bu evliliği ayarladığı için amcasından nefret etmiş olabilir.”

“Belki de, bilinçaltında bir yerde, babasının yerine geçtiği için ondan nefret ediyordu.”

“Belki de.”

“Peki, onlar derken kimi kast ediyor? Sussex’i ve kocasını mı?”

Antonio, “Peşin hüküm veriyoruz,” dedi ama Cass’e gülümsedi.

Cass de ona gülümsedi. “Evet, öyle yapıyoruz.” Keyifleri yerine gelmişti. Cass’in gülümsemesi yüzünde soldu. Hoş sohbetin sırası değildi. Teyzesi ölmüştü, Tracey ve Celia kayıptı, bunu hatırlamak bile onu kederlendiriyordu ve Isabel de ortalıklarda dolanıyordu. Cass sohbetlerine bile kulak kabartıyor olabileceğini düşündü. “Isabel’e ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Şayet bulabilirsek ne istediğini de çözebiliriz belki.” Başını tekrar elinde tutmakta olduğu kitaba gömdü.

Antonio onu durdurdu. “Belki de Isabel’e gereğinden fazla paye biçiyoruz, Cassandra. Ben hâlâ bir hayaletin belli bir gündemi olabileceğini düşünmüyorum.”

Cass ona baktı. “Haklı çıkmamı o kadar isterim ki. Ama yanıldığını biliyorum. Tarih tekerrürden *ibarettir*.” Tekrar elindeki kitaba gömüldü, Reformasyon dönemi hakkında farklı yazarlar tarafından kaleme alınmış bir eserdi. “Isabel’i, onun ne istediğini çözmemiz gerekiyor, çözünce de ona istediğini vermemiz ya da onu durdurmamız, tabii bizi mahvetmek istiyorsa,” dedi Cass ciddi bir sesle ve kitabı açtı. Bunu yaptığı sırada yere bir kâğıt parçası düştü.

Daha eğilip kâğıdı alamadan Antonio koluna yapıştı. “İnanılmaz bir hayal gücün var,” dedi sert bir şekilde. “Ama artık çok ileri gittin!”

Cass gözlerinin içine baktı. “Bir şablon var, lanet olsun ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

“Bana da sana da, ya da kimseye de bir şey olmayacak,” dedi Antonio katı bir tavırla. “Tracey ve Celia’yı bulacağız ve her şey yoluna girecek.”

Cass sırtını dikleştirdi. “Peki ya onları bulamazsak?”

Antonio bir an tereddüt etti. “Yarın polisi buraya getiririz ve yarın herkesin buradan çıkmasını istiyorum.”

Cass kıpırdamadı. “Ses tonundan hoşlanmadım.”

“Daha benim işim bitmedi, ben kalacağım.”

Cass duyduklarına inanamadı. “Burada yalnız başına kalamazsın!”

Antonio başını öte yana çevirdi ancak bunu Cass onun yüzünde ne kadar kararlı bir ifade olduğunu görmeden yapamadı.

Cass sırtına baktı. Onu geride, burada bırakıp nasıl gidecekti? Titremeye başladı. İçinden *felaket* diye geçirdi, bu felakete davetiye çıkarmaktı.

Ya da başka bir trajediye.

Cass, “Bizi oyuna getiriyor,” diye fısıldadı. “Böl ve fethet.”

Antonio, “Saçmalama,” diye çıkıştı.

“Burada bir başına kalamazsın,” dedi Cass huzursuz bir şekilde. “Gözlerinden okuyorum. O. Isabel. Onun yüzünden gitmeyeceksin. Şeytanın avukatını oynuyorsun ama ona inanıyorsun. Söylediğim her şeye inanıyorsun!” diye haykırdı.

Antonio kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kitabın arasından düşen o kâğıt da ne?”

Cass öfkelenmişti. *İnatçı keçi!* Eğilip kâğıt parçasını aldı. Özenle katlanmış bir kâğıttı. Açtığı anda Eduardo'nun notlarından biri olduğunu fark etti.

Antonio, "Neymiş?" diye atıldı.

"Babanın elyazısını tanıdım," dedi Cass, "ama hâlâ İspanyolca okuyamıyorum." Ancak uçları sararmış sayfadan tek bir kelime gözüne çarpmıştı. *Sussex*.

Antonio kâğıdı elinden aldı. Karanlıkta gözlerini kısarak ona baktı. "Burada şöyle diyor: 'Farmer, sayfa beş yüz on altıdan beş yüz on yediye, Grantham, sayfa yirmi ikiden sayfa yirmi üçe kadar ve yine sayfa iki yüz sekizde, *Sussex*.'"

Cass ona bakıp gözlerini kırıştırdı, içinde heyecanın filizlenmeye başladığını hissetmişti. "Az önce bu kitaplara denk geldim, bunlardan en azından biri Mary Tudor'un biyografisi." Yığınlardan birine eğilip kitapları şöyle bir elden geçirip iki kitap çıkardı. "Farmer'ın kitabında kaçınıcı sayfa?" diye sordu.

Yanma çömelen Antonio, "On altıncı ve on yedinci sayfalar," diye yanıtladı.

Cass uzun bir sayfaya göz gezdirdi. "Daha fazla ışığa ihtiyacım var." Yanında Antonio'yla birlikte bir telaş şöminenin oraya gitti. "Bu *Sussex*'in Mary'nin kraliçe olmasının ardından konsey üyesi haline gelmesiyle ilgili. Burada son dakikaya, taç giyme töreninden birkaç gün öncesine kadar onun saflarında açık açık yer almadığı söyleniyor. Elbette, bu şekilde davranan tek soylu de o olmamış." Cass hayal kırıklığına uğramıştı. "Burada yeni bir şey yok."

"Grantham'ın kitabı. Sanırım Kraliçe Elizabeth'in biyografisi."

Cass bir koşu gidip diğer kitabı alıp getirdi. "Yirmi kaç?"

Antonio ona sayfaları söyledi ve Cass'de onları buldu. "Eh, bir bakalım. *Sussex* taç giyme törenin sadece birkaç gün sonrasında Kraliçe Elizabeth'in konseyine de atanmış." Başını kaldırıp Antonio'ya bakıp 208. sayfayı açtı. "Ve Elizabeth'in tahta çıkmasından bir sene geçtikten sonra da ihanetle suçlanmış." Cass'in kafası karışmıştı.

Odaya bir sessizlik çökmüştü.

O kadar derin ve insanı uyuşturan bir sessizlikti ki bu Cass sonunda kurguladığı senaryolardan, birden endişe ederek, huzursuz olup korkmaya başlamıştı. İçindeki korku tahammül edilemez şekilde artmıştı. Başını kaldırıp baktı ama iki çocuk da huzur içinde uyumaya devam ediyorlardı. Hemen arkasında, ateş sönmeye yüz tutmuştu, azıcık bir alev dışında bir şey kalmamıştı.

Cass kitabı Antonio'ya uzatıp tüm sayfayı okumasını bekledi, birden iliklerine kadar ürpermişti. Gece bitmeden bir şey olacaktı, buna emindi.

O anda bir şey olacaktı.

Antonio başını kaldırıp ona baktığında göz göze geldiler. “Bu önemli mi?” diye sordu fısıldayarak. Diken üstünde etrafına bakıp duruyordu. “Bir şeyi mi atlıyorum? Graham, unvanını ve topraklarını kaybetmesine rağmen, Sussex’in hayatını kurtarıp kaçmayı başardığını anlatıyor. Bunlar Isabel’in ölümünden epey sonra olmuş.” Fısıldamaya devam ediyordu.

“Nüfuzunu kaybetmemek için, politik anlamda kendini kurtarmaya bakmış,” dedi Antonio. “En azından hayatının çoğunu böyle geçirdiği görülüyor. Mary’yi desteklemek için farklı bir ittifaka katılmış sonra da kız kardeşini desteklemek için aynısını yapmış. Ancak bu türden politik yaratıklar o dönem için çok da tuhaf sayılmaz.”

“Hayır, sayılmaz,” dedi Cass usulca. “Sanırım bu herhangi bir davaya ya da utkuya sadık bir adam olmadığı anlamına geliyor. Sadece kendi çıkarlarına sadıkmış.” Arkasını döndü ama arkasında kimse yoktu. Isabel arkasında durmuyordu.

Antonio ayağa kalktı. “Yeğenini bir İspanyolla evlendirmesi biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?”

“Evet, öyle. Ne demek istiyorsun?” Ancak Cass konuşurken bile, birden anlamıştı ve bunu neden daha önce akıl edemediğine inanamıyordu.

Hiç kıpırdamadan öylece durup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Çocukların yattığı yerden çok da uzak olmayan bir noktada, tek bir mum yanmaya devam ediyordu. Cass, Antonio'nun nefes alıp verişini duyabiliyordu. Kesik kesik hızlı bir şekilde soluk alıyordu.

Menekşe kokusu birden ortaya çıktı.

“Burada,” dedi Cass. Antonio’nun eline uzanmak istedi. Ama kıpırdamıyordu.

Antonio yavaş yavaş dönüp odaya göz gezdirdi.

Birden Cass’in elinde tuttuğu Eduardo’nun notlarının yazılı olduğu kâğıt alev aldı. Cass haykırarak kâğıdı düşürdü ve geri kaçtı. Antonio hemen oraya koşup kâğıdın üzerinde tepindi. Ve alev söndü.

Halının üzerinde küller kalmıştı, küçük bir kül yığını ve kenarları kömür olmuş kâğıt parçaları.

Cass hiç kıpırdamadan öylece küllere bakıyordu, sonra başını kaldırıp Antonio’ya baktı. Antonio’nun yüzü bir hayalet gibi bembeyazdı.

“Küller,” dedi Cass. Isabel’in her an onlara görünebileceğini düşünerek etrafına bakındı, peki ya sonra ne olacaktı? Ne yapacaktı? Ya çocuklar uyanıp onu görürlerse ne olacaktı? Ya onlara bir şey yapardıysa? Kâğıdı yakmıştı. Başka neler yapabilirdi?

Sessizlik kesif ve ürkütücü bir şekilde devam etti ve menekşe kokusu hızla dağılmaya başladı.

Cass bir yaprak gibi titremekte olduğunu fark etti.

Antonio hiç kıpırdamadan duruyordu, ona bakıyordu, gözleri iri iri açılmıştı. Cass onun da aynı şeyin farkına vardığını anlamıştı. Antonio içine derin bir nefes çekti. “Sussex,” dedi. “Yaktığı not Sussex hakkındaydı.”

“Ondan nefret ediyor,” diye mırıldandı Cass. “Haklıyız.”

“Onu kullandı,” dedi Antonio, artık normal bir tonda konuşuyordu. Bakışları buluştu.

Cass, “Bizim de bilmemizi sağlıyor,” diye lafını tamamladı.

LONDRA, 28 TEMMUZ 1554

28 Temmuz 1554’te Westminster Katedrali’nde evlenmişlerdi.

Piskopos salonunda, Isabel, uç uca bitştirilmiş dört yemek masasının başında damatla yan yana otururken tabak tabak yemeklerin biri geliyor biri gidiyordu. Isabel hâlâ bir hayal âleminde gibiydi. Sussex

ona Pedraza kontunun izdivacına talip olduğu konusunda haber göndereli yalnızca bir ay mı olmuştu? Bu görüşme bir ömür önce yapılmış gibi geliyordu.

Isabel etrafındaki cümbüşün hayal meyal farkındaydı. Yüksek bir platformda, Kraliçe Mary ve Philip yan yana, Isabel ve kocasından daha yukarıda oturuyorlardı, saf altından tabaklardan yemek yiyorlardı, gelinle damat ve diğer misafirlerin önlerinde de saf gümüşten tabaklar vardı. Isabel ve Alvarado de la Barca'nın etrafında, İspanyol ve İngiliz lordları ve leydileri hiç durmadan yiyip içiyorlardı, masada bira, kök bira ve İspanyol şarapları vardı ve yaklaşık otuz ila kırk değişik yemek servis edilmişti. Dans da vardı ancak pek de iyi gittiği söylenemezdi, ne de olsa İspanyollar İngilizlerin danslarını bilmiyorlardı. Isabel tuhaflığın, asık suratların, abartılı neşenin, gürültünün, kahkahaların, Kraliçe ve henüz kral olarak taç giymemiş kocasının pek de farkında değildi.

Farkında olsa bile umurunda olmayacaktı. Hiçbir şey umurunda değildi. Uzak bir diyarda bir kontes olarak geçireceği geleceği bile.

Ve Helen'dan işittiği azarların da bunları umursamasına hiçbir faydası olmamıştı.

Isabel onu besleyerek ağzına lokma lokma güvercin ve keklik eti koymakta olan Alvarado'nun farkına vardı, midesi her an içindekileri dışarı çıkarma tehditleri savuruyor olsa da bütün o lokmaları itaatkâr bir eş gibi kabul ediyordu. Sonra ona kendi gümüş kadehinden şarap da içirdi, Isabel zorlanarak da olsa şaraptan bir yudum aldı. En azından gülümsemeye çalışması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Sofrada ondan çok da uzakta oturmayan biri, "Ne kadar da korkuyor, zavallım," dedi. Korkuyor muydu? Nasıl korkabilirdi ki? Bunların hepsi bir kâbus olmalıydı. Çok kötü bir şekilde tezahür ettirilmiş bir kâbus.

Sonra gözü masanın ta en ucunda Leydi de Warenne'le yan yana oturan Rob'a kaydı.

Isabel şoke olmuş bir halde gerildi. Üzerine buz gibi soğuk su boca edilmişti ve birden o anın hayal meyal bir yanı kalmadı. Yutkunduğunu hissetti, o ağır kırmızı şarabın tadını aldı ve salondaki insanı sağır edercesine atılan kahkahaları ve edilen sohbetleri duydu.

Öylece baktı. Esmer, açık tenli genç bir kadın olan karısı güzeldi. Rob, Isabel'e gözünü bile kaydırmadan hep önüne bakıyordu.

Ve Isabel birden şöyle düşündü: *Ben ne yaptım?*

Ve o kelimeler tekrar tekrar beyinin içinde dönüp durdular.

Musallat olmuşlardı... Onunla alay ediyorlardı.

Ürperdi, birden feci bir panik ve korkuya kapılmıştı. Kocasının kalçası onunkine değiyordu. Gerçekten de bu adamın karısı olmuş muydu? Katolik törenini anımsayamıyordu. Düğün için hazırlandığını da. Panik hissi arttı. Son bir aydan öne çıkan herhangi bir gün de anımsayamıyordu, tıpkı amcasının de la Barca'yı kendisine damat adayı olarak takdim ettiği o uzun görüşmeyi anımsayamadığı gibi.

Birden dönüp yanında oturan adamın yüzüne baktı.

Ondan çok da uzun değildi. Teni epey esmerdi, gözleri kapkaraydı; ne çekici ne de yakışıklıydı. Üstelik nadiren gülüyordu. O anda, ona bakarken Isabel iliklerine kadar işleyen bir dehşete kapıldı.

Gümüş rengi bir gelinlik giymişti, üzerine binlerce minik beyaz inci ve kenarlarına da yakutlarla safirler işlenmişti. O sabah giyindiğinden beri Isabel ilk kez elbisenin ne kadar ağır olduğunu fark etti. Ancak elbisesinin ağırlığı, birden üzerine çullanan bu kesif yeisten daha ağır olamazdı.

Öleceğim, diye düşündü ve bu çok yakında olacak.

Ancak yeterince yakında olamayacaktı.

Birden salonu müthiş bir gürültü kapladı. Isabel bir kez daha şoke olmuştu ve herkesin hep birlikte, düğün misafirlerinin ve kocasının da ayağa kalktığını fark etti. Onların müstehcen yüreklendirme nidaları salonu doldurmuştu. Isabel kocasının elini omzunda hissetti ve hemen başını kaldırıp baktı.

De la Barca ona hafifçe tebessüm etti, bunu ilk kez yapıyordu.

Isabel ona gülümsemedi. Akşam yemeğinin bittiğini ve adet olduğu üzere Alvarado'yla ikisinin birkaç gün boyunca paylaşacakları odaya kadar kendilerine eşlik edileceğini anladı.

Ve Rob'un gözlerini hissetti.

İstemeden de olsa Isabel aylardır ilk kez onun gözlerinin içine baktı.

İnsanı kör edecek kadar delici bakışlar atıyordu. Isabel sırtını dikleştirip hemen gözlerini kaçırdı.

Kocasını iletişim kurmak için kullandıkları dilde, “Kalk, tatlım, kalk,” diye buyruk verdi Fransızca.

Isabel kendini ayakta buldu, kafasının içinde Rob’un yüzündeki ifadeyle kraliyet flamalarıyla kaplı dört direkli koskoca bir yatak dönüp duruyordu. *Ah, Tanrım.* Alvarado’yla nasıl birlikte olacaktı? Nasıl?

Peki ya, bakire olmadığını fark ederse ne olacaktı?

Isabel birden Helen’in gelinliğinin katmanlarına bir iğne sakladığını hatırladı. Bir şekilde Helen gerçeği biliyordu. Isabel titremeye başladı.

Kalabalık onları salondan dışarı itekliyordu.

Karanlıkta çıplak memelerini, belini ve kalçalarını okşadı.

Isabel gözleri kapalı, hiç kıpırdamadan, titreyerek orada öylece uzanıyordu. Rob’un yüzüyle aşk ve şehvete dair anılar aklından çıkmıyordu.

Alvarado ona şehvetle boğuklaşmış bir sesle İspanyolca bir şeyler söyledi.

Isabel ne demek istediğini bilmiyordu ancak onu boğulur gibi hıçkırarak yanıtladı.

“Korkma,” diye fısıldarken üzerine çıkmıştı.

Isabel gerildi çünkü sert ve hazır ve Isabel ona yanıt veremiyordu. Bu nasıl oluyor olabilirdi? Nasıl? Tanrı’nın onu böyle cezalandırması için ne yapmıştı, onu düşünüyordu.

Alvarado içine girdi, öyle birden girmemişti, yavaş yavaş zorlanarak girmişti.

Isabel haykırdı çünkü Alvarado canını yakıyordu.

Yine İspanyolca bir şeyler dedi, fısıldıyordu, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Isabel bir türlü rahatlayamıyordu. Yanaklarından yaşlar boşanıyordu. Ne kadar büyük bir hata yaptığını fark ettiğinde çok geçti. Hâlâ başka bir adamı sevdiğini fark ettiğinde çok geçti.

Alvarado, "Özür dilerim, özür dilerim," dedikten sonra yine içine giriyordu, tekrar tekrar girip çıktı. Bu kez Isabel barajların patladığını hissetti ve kontrolsüz bir şekilde ağladı.

Kısmen kapalı duran panjurların arasından süzülen iyice tepeye çıkmış güneş ışınları Isabel'i uyandırdı.

Ve işte tam da o anda, en yalın haliyle artık Pedraza kontunun sahiden de karısı olduğunun ayrımına vardı.

Umutsuzluk dalga dalga vücuduna yayıldı. Isabel istemeye istemeye de olsa korkarak gözlerini açtı. Yatağın onun yattığı tarafının boş olduğunu gördü. Rahatlamış bir halde gözlerini kaparken, uykunun kollarında huzur bulmak dışında hiçbir şey istemiyordu. Ama artık uyanmıştı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

İngiliz adetlerine göre odalarında birkaç gün yalnız kalacaklardı. Isabel bunu düşününce gözlerine yaşlar dolmasına mani olmak için dudağını ısırdı.

Sonunda doğrulup oturdu, gözyaşlarını parmaklarının ucuyla silerken Zeus'u, hatta Helen'i bile özlemişti. Olan olmuştu. Artık evliydi; hem de nüfuzlu ve saygıdeğer bir soyluyla. Hayatın kendisine bahsettiklerini kabul etmeliydi. Elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. Kocas, Alvarado'yu ölüm onları ayrına dek hoşnut etmeliydi.

Isabel yataktan kalktı, kalbi öyle ağırdı ki, sonra da parmak uçlarına iğne sapladığı için yatakta oluşan kan lekesine baktı. Kocas masumiyetinin işaretini aramak için yatağa bakmaya bile tenezzül etmemişti. İçi cayır cayır yanıyordu.

Rob bir dul ve vârisle evlendiğini söylemişti. Karısının daha yaşlı başlı, bir koca karı olduğunu düşünmüştü. Oysa genç ve güzeldi, bunu düşündükçe Isabel'in midesi bulanıyordu.

Kendine bunu yapma, demeyi denedi ama sessiz yakarışının bir faydası olmadı. Düşünebildiği tek şey, ne kadar saygıdeğer ve soylu olursa olsun, bu İspanyol'un karısı olmak istemediği ve Anne de Warrenne'den nasıl da nefret ettiğiydi.

Isabel birden ayağa fırladı, çıplaktı, duvardaki kancadan asılı duran sabahlığa doğru gitti. Sabahlığı alıp üzerine geçirip sandığa

yöneldi ve kapağını kaldırdı. Bir an duraksadı, kalbi hızla atmaya başlamıştı, sonra sandığın derinlerine elini sokup sonunda kalın ciltli bir şiir kitabı çıkardı.

Kitabı göğsüne bastırırken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Telaş içinde gidip yatağa oturdu ve kitabın içine sakladığı üç mektubu çıkardı, üçü de mühürlü ve okunmamış mektuplardı, üçü de Rob'dandı.

Mühürlere baktı. Rob, evli olduğunu itiraf ettiğinden beri onunla iletişim kurmaya çalışıyordu. Ancak Isabel mühürlerini kırmamış ya da onları alevlere atmamış olsa da mektupları geri gönderememişti. Haliyle onları saklamıştı.

Titriyordu. Geçmişte, aklın sesi onu mektupları saklamaması ve okumaması konusunda da uyarmıştı. Oysa o anda hiç düşünmeden Isabel tırnağını kullanıp mektuplardan birini açtı.

Okumaya başladı, "Canım Isabel, Alvarado de la Barca'yla nişan haberini aldım, sizi en içten dileklerle kutlarım. Senin için bundan daha kıymetli bir bağ düşünemiyorum, bu müthiş ve talihli bir eşleşme olmuş. Sevgili kuzenim, hep aklımdasmız, sizi bir kuzen olarak çok seviyorum. Son konuştuğumuzdan beri o kadar uzun zaman geçti ki ve araya böyle bir süre girmiş olmasına o kadar pişmanım ki evlenmeden önce beni kabul edeceğinizi umarım. Sonsuza dek en sadık ve kendini size adanmış kuzeniniz, Amiral Robert de Warenne."

Isabel elinde tuttuğu mektuba baktı. Mektup bir yaprak gibi titriyordu ama hayır titreyen kâğıt değil eliydi.

Bu mektup ne anlama geliyordu?

Isabel nefes alamıyordu. *Bir kuzen olarak... Bundan daha kıymetli?* Bu bir şaka mıydı?

Ancak buluşmayı teklif etmişti. Evlenmeden önce. Peki neden? Onu daha da içten, neşeyle tebrik etmek için mi? Yoksa başka bir nedenle mi?

Bir kuzen olarak. Artık böyle mi hissediyordu?

Peki ya onu hâlâ seviyorduydu? Peki ya ona bunu söylemek için onunla buluşmak istediye?

Mektubu bir kez daha okudu. Mektubun sonuna, “Sonsuza dek en sadık ve adanmış kuzeniniz,” yazmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Bir manası var mıydı?

Ansızın kararını verdi, Rob’la yüz yüze görüşüp sadakat ve hasretmek derken ne kastettiğini soracaktı. Onu artık bir zamanlar sevdiği gibi sevmiyorduysa o zaman bilmesi gerekiyordu, artık bunu bilmeliydi. Çünkü Tanrı aşkına, Isabel onu hâlâ sevdiğini düşünüyordu.

Dairelerinin dış kapısı açıldı ve çizme giymiş ayak sesleri geldi.

Isabel donup kaldı. Ancak bir anlığına kalakalmıştı ve hemen açtığı mektubu zarfıyla ve diğer iki mektupla birlikte kitabın içine koyup kitabı kapattı. Ayak sesleri daha da yakından gelmeye başlamıştı, yaklaşıyordu. Isabel kırılmış mührün yatağın üzerinde, hemen kalçasının yanında olduğunu gördü. Alvarado kapıdan yatak odalarına girerken kızıl rengi balmumu mührün kırık parçalarının üzerine oturup kitabı elinde sıkı sıkıya kavradı.

Alvarado onu baştan ayağa süzüyordu.

Isabel ona bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Aklından, *Bu mektupları bulursa öğrenir ve işte o zaman işim biter*, diye geçiriyordu.

“Isabel?” Alvarado ona dikkatle bakıyordu. “Hasta mısınız?”

Isabel gülümsedi, böyle bir aldatmaca onu zorluyor, bunun ağırlığı altında eziliyordu. “Bitkin hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Dün gece doğru düzgün bir şey yemedin,” derken Alvarado’nun bakışları Isabel’in yüzünden kitaba kaydı.

Isabel kitaba bakmakta çok geç kalmıştı. Yüreği ağzındaydı, herhalde Alvarado da kalp atışlarını duyabiliyordu ve sonra yavaş yavaş başını kaldırıp Alvarado’nun gözlerinin içine baktı.

Alvarado gülümsemeden öne doğru bir adım attı, daha Isabel nefes bile alamadan kitabı elinden aldı. Kısa bir süreliğine kitabın ismine baktı. “Şiir mi?” Kaşları kalktı ve kitabı Isabel uyurken üzerinde et, ekmek, peynir ve kök bira olan bir tepsinin bırakıldığı masaya koydu. Başını iki yana salladı. “Bu içkiden hiç hoşlanmıyorum. Benim sadece şarap içtiğimi bilmiyorlar mı?”

Isabel kahvaltı masalarındaki kitaba bakmamaya çalışarak ayağa fırladı. Sayfaların arasından bir kâğıdın ucu mu görünüyordu? “Bundan

sonra her yemeğinizle birlikte şarap servis edilmesini sağlayacağım, efendim,” diye atıldı hemen.

Alvarado ona baktı, gözlerinin içi parlıyordu. “Beni çok mutlu ediyorsunuz, Isabel,” dedi.

Isabel yanaklarının al al olmasını dilerdi. Ancak yüzünde renkten eser olmadığını hissediyordu, tıpkı damarlarından o ılık kanın çekildiğini hissettiği gibi. O kadar üşüyordu ki resmen donuyordu. “Buna memnun oldum,” dedi usulca.

Alvarado’nun gözlerinin içindeki parlama değişti. “Seninle biraz etmek biraz şarap paylaşmayı düşünmüştüm. Ama sana bakınca, güzelliğin karşısında aklıma başka şeyler geliyor.”

Isabel kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu.

Alvarado ona doğru gelip ellerini omuzlarından aşağı kaydırırken Isabel’in gözü masanın üzerindeki kitaptaydı. Alvarado, “Aklıma bir vâris yapmak geliyor,” dedi boğuk bir sesle.

Isabel, Alvarado’nun yüzüne bakıp gülümsedi ve “Ben de aynı şeyi düşünüyorum, efendim,” dedi.

HAMPTON COURT – 4 AĞUSTOS 1554

Feci bir sağanak boşanıyordu.

Kuvvetli bir sesle yağıyor ve Isabel’in kalp atışlarını yankılandırıyordu. Isabel bir dizi sütunun hemen altında durarak sağanaktan kaçınıyordu, önünde küçük bir bahçe vardı, oraya girmeye yeltenmiyordu. Pelerinin kukuletasını başına çekmişti. Yüzünü saklıyordu.

Geçen her bir an işkenceydi, sonsuzluğun ta kendisiydi sanki. Gayet itinalı bir dille kaleme aldığı mektubun Rob’a ulaştığını biliyordu. Helen dışında güvenebileceği hiç kimse yoktu ve bu yüzden de dostunu mektubun güvenli bir şekilde Rob’a ulaştığını sağlamakla görevlendirmişti. Ama gelmeye cesaret edebilecek miydi?

Şakakları zonkluyordu, bedeni dayanılmaz bir şekilde gerilmişti. Rob’un kuzeni olduğunu kendine hatırlattı, elbette gelecekti.

Hemen arkasından bir ses gelince birden arkasını döndü ancak sesler saraydan geçen birkaç tane saraylıdan başkasından gelmiyordu. Onlar kukuletanın altındaki yüzünü göremeden Isabel başını çevirdi ancak ona aldırış ettikleri yoktu, kısık sesle etmekte oldukları sohbet kendilerini kaptırmışlardı. İçlerinden birini, Kraliçe'nin şansölyesi John Gardiner'ı tanımıştı. Ne tuhaftır ki adamı görmek tüylerini diken diken etmişti.

"Isabel?"

Isabel arkasını döndüğünde, bu kez yağmurun altında duran Rob'la karşılaştı. Kırmızı harmanisinin kukuletasını başına öyle rasgele geçirmişti. Mavi gözlerinin içi parlıyordu.

Bakışları kenetlenince Isabel'in kalbi bir an durdu ve ona bilmesi gereken her şeyi söyledi. Daha evleneli bir hafta olmuştu. İki gün önce saraydaki dairelerine taşınmışlardı. Kocasının yakınlarında kendileri için bir yer arıyordu ve daha bir gün önce kendisini çok memnun ettiğini söyleyerek ona üç diziden oluşan muhteşem bir yakut gerdanlık hediye etmişti. Ama Tanrı aşkına, hiçbir şey değişmemişti. Rob hâlâ onu hiçbir adamın etkileyemediği kadar etkiliyordu.

Kukuletasını geriye atıp korunaklı bir dizi sütunun oraya yanına geldi. "Nasılsın, Isabel?" derken yüzüne dikkatle bakıyordu.

Isabel gülümserken dudaklarının kenarları titriyordu. "Çok iyi," diye yalan söyledi.

Rob'un bakışları yine ihtiyatlıydı. "Demek evliliğe alıştın?"

Dudaklarından başka bir yalan döküldü. "Efendim çok iyi bir adam. Onca talibi varken beni seçmiş olmasından onur duyuyorum."

"Düğününüzden haftalarca önce saray sizinle çalkalanıyordu," derken Rob gülümsemedi. "De la Barca'nın aşk evliliği yapmasının nasıl da büyük bir skandal olduğu konuşuluyordu."

"Bir skandal olduğuna eminim," derken Isabel sesinin kulağa zehir zemberek geldiğini fark ettiği için bakışlarını ondan kaçırdı. Demek kocası aşk evliliği yapmıştı. Rob öyle yapmamıştı ve artık ikisi de başkalarıyla evlilerdi.

“Isabel.” O kısık, boğuk sesinde gözlerinin içine bir kez daha bakmasına neden olan bir şey vardı. “Bir daha benimle asla konuşmayacağından korktum.”

Gözlerinin içinde o korkunun olduğunu fark etti. “Sen benim kuzenimsin,” dedi Isabel. “Zaten mektupların da bana bunu kesinkes hatırlattı.”

Gözleri hayretle iri iri açılmıştı. “Kalbimden geçenleri bir kâğıt parçasına aktaramam,” diye atıldı. “Tanrı aşkına, her yan casus dolu.”

Isabel ona baktı. “Olur da bir casus yazdıklarını okur diye mi öyle yazdın?”

“Elbette,” dedi hemen.

Başı dönüyordu, neşe bir kuş gibi göğsünde şakiyordu. “Rob, kimin casusları?”

Rob, tuhaf, kısa, gönülsüz bir kahkaha attı. “İsa adına, kayda değer her bir lordun casusları var. Amcanın, prensin, Naoilles’in, Gardiner’in, Paget’nin, hatta belki kocanın bile.”

Isabel’in yüzü soldu. “Kocam beni izletebilir mi?”

Rob ona öylece bakakaldı. “Artık ona aitsin, Isabel. Sana deliler gibi âşık. Bence seni iyi koruyacaktır. Yerinde olsam öyle yapardım.”

Isabel ürperdi. “Öyle mi yapardın?”

“Son görüşmemizden beri senden başka bir şey düşünmedim,” diye fısıldarken sesi çatallandı. “Ve artık gece gündüz senin o İspanyol’un kollarında olduğunu düşünüyorum. Onu seviyor musun?”

Bedeninin öne, ona doğru savrulduğunu hissetti. “Hayır.”

Ellerini avuçlarının içine aldı. “Beni hâlâ seviyor musun?”

Isabel sağduyusunun artık ondan uzak durması gerektiğini ya da en azından sorularını geçiştirmesi gerektiğini söyleyen o sesine kulak vermeden dudaklarını ıslattı. “Evet.”

Rob gözlerini kaparken bir oh çekti ve mavi gözleri büyük bir tutkuyla bakarken Isabel’i gölgelerin iyice karanlıklaştırdığı duvar kenarına doğru çekti. O kocaman, sıcak, güçlü elleriyle dirseklerini kavradı. “O zaman bu düşünceden kurtulabilmek için biraz teselliye ihtiyacım var.”

O kadar yakın duruyorlardı ki Isabel, Rob'un kasıklarının bacaklarına bastırıldığını hissetti. "Rob, kalbinden geçenleri yazabilecek olsaydın neler yazardın?"

Rob'un bakışları Isabel'in yüz hatlarında gezindi. "Kıskançlığın içimi kemirdiğini, her şeye pişman olduğumu, seni hâlâ sevdiğimi ve bir daha asla seninle birlikte olmayacağımı düşünmeye dayanmadığımı."

Isabel ürperdi. "Bunları yazacak özgürlüğüm olsaydı ben de aynı şeyleri yazardım," diye fısıldadı usulca.

Rob'un gözlerinin içi parladı ve nasıl olduğunu anlayamasa da onun kollarındaydı, dudağı dudağına değiyordu; sertti, talepkardı. Vazgeçmeyecekti.

Önce ayrılan Rob oldu, etrafa iyice bakındı. "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Görüldük mü?" diye haykırdı Isabel, ürperiyordu. Bedeninin böyle bir dürtüye ve isteğe yenik düşmesine şaşırmıştı. Bu adama umarsızca, her düşüncenin ötesinde ihtiyacı vardı. Delilik olabilirdi ancak bu çılgınlığa kapılmaya sonuna kadar vardı.

"Hayır, öyle sanmıyorum. Kukuletan kayıyor." Kukuletasını tutup tekrardan yüzüne çekti.

Isabel'in kalbi göğsünde çılgıncasına atıyordu. "Şimdi ne yapacağız, Rob?"

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ya bir daha görüşmeyeceğiz ya da şeytana yenik düşeceğiz, Isabel."

Isabel korkmuş, afallamış bir halde ona baktı. "Yapamam," dedi sonunda, "seni bırakamam."

Ona gayet kararlı bir şekilde baktı. "O zaman buluş benimle. Bir han var. Kurt ve Yaban Domuzu. Buradan birkaç mil uzakta, Londra yolu üzerinde."

Bu buluşmanın sonunun nereye varacağını anlayınca titremeye başladı. Kocasına ihanet edip evlilik yeminini hiçe saymasını istiyordu. Bunu yapabilir miydi?

Nasıl yapmazdı ki?

"Seninle buluşacağım, Rob." dedi. Ve bu kararı hayatını değiştirdi.

“Bugün neredeydin, sorabilir miyim?”

Isabel irkildi. O anda kocası dışında görmek istediği son kişi Helen'di. “Sarayda dolanıyordum, odaları keşfe çıkmıştım ve burada bulunan bazı leydilerle tanışıyordum,” dedi gülümseyerek ancak Helen'in gözlerinin içine bakmaktan kaçındı.

Kalbi göğüs kafesinde şakıyan bir kuştı. Yaklaşık bir saat önce Rob'un yatağından kalkmıştı ve *hiçbir şey* değişmemişti. Bedeni de kalbi ve ruhu gibi muhteşem hissediyordu. Her bir okşayışını, o hınzır dilinin yaptıklarını ve erkekliğinin gücünü aklından çıkaramıyordu. Kollarında, göğsüne uzanmış, kendinden geçmiş bir halde yatmanın nasıl bir his olduğunu aklına getirmeden edemiyordu. Ona bir şey olursa öleceğini düşünmüştü. Onsuz yaşayamayacağını biliyordu. Asla olmazdı.

Helen iki elini de o daracık beline dayayıp, “Öyle mi? Peki elbisenin eteklerinde neden çamur var? Pelerinin neden sıırıslıklam?” diye sordu. “Hem geçtiğimiz günlerde yüzünden düşen bin parçayken neden şimdi kremanın içine düşmüş bir kedicik gibi bu kadar mutlu görünüyorsun?”

“Elbisem bahçelerden birinden geçip saraya girdiğim için lekelendi,” dedi Isabel neşeyle. “Helen soruların çok da umurumda değil.”

“Ben sadece seni ihtiyatsızca davranmaktan alıkoymaya çalışıyorum,” diye parladı Helen. “Senin için endişeleniyorum, Isabel. Kuzenin, Amiral de Warrenne nasıl?”

Kalbi bir an tekleyen Isabel gerildi. “Bilemem çünkü henüz mektubuma cevap vermediler,” dedi tatlı tatlı. “İslandım ve kirlendim, üzerimi değiştirmem lazım.” Helen'in yanından hızla geçerek, süit odalarının misafir ağırlama kısmına girdi ancak Helen da hemen arkasından geliyordu.

“Amcan seninle özel olarak görüşmek istiyor ve hemen dairesine gitmen gerektiği söylendi.”

Kıyafetlerinin durduğu sandığı açarken Isabel bir an sendeledi. *Her yerde casuslar var.* Sussex ihanetinden çoktan haberdar olmuş muydu? Hayır! Bu imkânsızdı.

“Betin benzin attı. Şimdi de hasta mı oldun?” diye soran Helen kırmızı kadifeden bir elbiseyi ellerinden alıp silkeledi. “Bunun ütülenmesi lazım.”

“Vakit yok, amcamın yanma gitmeliyim,” dedi Isabel. Elbisesinin düğmelerini açması için sırtını Helen’a döndü. Korkusu azalmamıştı. Rob kayda değer her soylunun casusları olduğunu söylemişti. Bunlara kocası da dahil miydi?

Isabel üzerinde sadece bluzuyla birden Helen’a döndü. “Helen, bana ihanet eder misin?”

Ellerinde Isabel’in ıslak elbisesini tutan Helen ona baktı. “Bu çok tuhaf bir soru.”

“Lütfen, cevapla.” Isabel gözlerinin içine baktı.

Helen gözlerini ondan kaçırmadı. “Sen sekiz yaşındaykenden beri birlikteyiz yoksa bunu unuttun mu?”

“Seni yanıma amcam yerleştirdi.”

“Evet, öyle yaptı. Çünkü senin gibi başboş bir kızın benim gibi eli maşalı birine ihtiyacı olacağını bilecek kadar akıllı bir adam.”

Birbirlerine öylece bakakaldılar. İlk konuşan Helen oldu. “Isabel, beni iyi dinle. Ansızın ve talihli bir şekilde elde ettiğin şeyleri sakın tehlikeye atayım deme. Alvarado de la Barca sana tapıyor. Ne kadar şanslısın.”

“Evliliğimi asla tehlikeye atmam,” dedi duyarsızca.

Helen ona bakıp, “Güzel,” dedi. Sonra da kuru kırmızı kadifeden elbiseyi almak için arkasını döndü.

Isabel, amcasının dairesine giderken, Helen’ın sorularının birini bile yanıtlamadığını fark etti.

Isabel dairesine geldiğinde, Sussex elinde tüy kalem, yüzünde ciddi ve odaklanmış bir ifadeyle masasında tek başına oturuyordu. Isabel yüzünün bembeyaz olduğunu düşünüyordu ve sinirli bir şekilde ellerini ovuşturup duruyordu. Ayak sesini duyduğu anda, Sussex tüy kalemini elinden bırakıp başını kaldırıp ona baktı. Gülümsedi.

Isabel’in içine su serpildi. *Bilmiyor*, diye düşündü, birden dizlerinin bağı çözüldü.

“Sevgili yeğenim,” dedi ayağa kalkarak. “Düğününden beri sohbet etme fırsatımız olmadı.” Masasının etrafından dolanıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Ama nasıl da parıldıyorsun. Sanırım kocanla pek mesutsun.”

Suçluluk Isabel’in içini kemiriyordu. Ağırbaşlılıkla başını yere eğip, “Hayatın bana bahsettikleri için şükran duyuyorum, efendim,” dedi.

Sussex’in bakışları gerdanına kaydı. “Sana muhteşem bir yakut kolye hediye ettiğini duydum, kral hazinesine layık bir parça,” dedi Sussex.

Isabel basit birkaç altın zincirle annesine ait olan bir madalyon takmıştı. “Evet, öyle yaptılar. Bu gerçekten de çok cömert bir armağan.”

“Kocanı böyle mesut etmen gerçekten de çok güzel Isabel.” Sussex gözlerinin içine bakıp arkasını döndü ve tekrardan masasının ardına geçti. Ona tekrar baktığında gülümsemiyordu. Isabel gerildi.

“Otur,” dedi usulca. “Seninle konuşmak istediğim bir mevzu var.”

Isabel hemen itaat etti, yine içine bir korku düşmüştü. Rob’la buluştuğundan haberi var mıydı? Amcası insanlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynardı. Isabel onunla asla âşık atamayacağını biliyordu. Bu yüzden de buna asla kalkışmamalıydı.

“Şimdi konuşacaklarımız sonsuza dek aramızda bir sır olarak kalacak,” derken Sussex’in gözleri alev saçıyordu. “Beni anlıyor musun?”

Isabel dudaklarını ıslatırken başıyla onayladı. Avuçları terlemeye, yapış yapış olmaya başlamıştı. Korkuyordu.

“Güzel. Bunca yıldır seninle ilgilenmeme rağmen senden bu güne dek hiçbir şey istemedim Isabel.”

Isabel yalnızca başıyla onaylayabiliyordu. Şimdi ne demek istiyordu? Yani biliyor muydu?

“Artık benim için üzerine düşen vazifeyi yerine getirmen gerekiyor. Hiç tereddüt etmeden, direnmeden ya da sadakat ve kendini adamak dışında hiçbir duyguyu araya koymadan.”

Isabel buz kesti. Bunlar Rob’un sözleriydi... Bu bir tesadüf müydü? “Benden istediğiniz nedir, efendim?” Dudakları nasıl da gerilmişti.

Sussex ellerini masasına dayayarak ona doğru eğildi. “Aslında gayet basit bir şey.”

Isabel korkarak başıyla onayladı.

“Kocan Philip’in danışmanı. Kocanın İspanyol kralla ele aldığı her meseleden haberdar olmanı ve bu bilgileri, hususiyetle, hatta gizlice bana aktarmanı istiyorum.”

Isabel afallamış bir şekilde ona bakakalmıştı.

Rob’un sözleri kulaklarında çınladı... *Her yerde casuslar var.*

“Siz benim... Kocamı *ispiyonlamamı mı* istiyorsunuz?” dedi şoke olmuş bir halde amcasına bakakaldı.

“Görevine bir ad vermek istemem,” dedi Sussex kendinden emin bir tavırla. “Ne yapman gerektiğini de düşünmeni istemiyorum. Yönetmek çok dalı budaklı ve karmaşık bir iştir, ben de bunun bir parçasıyım. Kraliçe ölürse, topraklarımız ciddi meselelerle yüz yüze kalacaktır. Hazırlıklı olmalıyım. Bu yüzden de neler konuşuyorlar, planları, tutumları ne öğren ve hepsini sadece bana aktar. Anladın mı?” Orada tepesinde dikip duruyordu. Ona hiçbir seçenek bırakmıyordu.

Isabel başıyla onaylarken konuşmakta güçlük çekiyordu. “Evet, lordum,” derken titriyordu.

“Güzel,” dedi kont sonunda. “Çekilebilirsin, Isabel.”

Isabel birden ayağa fırlayınca sandalyesi geriye kaydıldı. Nefes almakta zorlanıyordu ama yine de hafifçe reverans yaptı ve odadan neredeyse koşar adım dışarı çıktı. Hayatında birinin yanından ayrılmaya hiç bu kadar heves etmemişti.

Ancak gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; bakışları sert ve soğuktu, öyle acımasız ve korkutuculardı ki.

Dışarı çıkar çıkmaz ortak alanda duvara yaslandı.

Önce Rob’un âşığı olmuştu ve şimdi de bu çıkmıştı.

Artık bir de Sussex’in casusu olacaktı.

ON DOKUZ

CASA DE SUENOS, DÖRDÜNCÜ GÜN, SAAT 6:00

Cass onu neyin uyandırdığından emin değildi ama kesinlikle rahatsız edici bir kâbustan uyandırılmıştı. Bir an, Alyssa'ya sarılmış bir halde yerde uzanmış kalbi deli gibi çarparken kendine bunun sadece bir düşün olduğunu hatırlattı ve sonra birden bir önceki gece Isabel'le karşılaşmasını ve korkutucu mesajını hatırladı. Celia ve Tracey'nin ortadan kaybolmasını düşündü ve ansızın teyzesinin de öldüğü aklıma geldi.

Bir kahve fincanının masaya bırakılma sesiyle gözlerini açtı. Saçlarını yüzünden çekerek yavaş yavaş doğruldu.

Antonio uyanıktı, masasında yanında dumanı tüten bir fincan kahveyle oturuyordu. Bir şeyin üzerine eğilerek dalmış okuyordu, gözlükleri burnun üzerinde aşağı kaymıştı. Cass onu inceledi. Ona hayran olmamak elde değildi; öyle sağlam, zeki, çekici bir adamdı ki. İç geçirdi. Bu kâbus bittiğinde ne olacaktı? Castilla'dan ayrıldıklarında? Cass geleceği düşünmeye cesaret edemedi.

İkisi de bir önceki gece pek uyumamışlardı. Isabel'in hayatı hakkında daha çok şey bulmayı umarak Sussex'in hayatını araştırmaya başlamışlardı ve sonunda gecenin ilerleyen saatlerinde Cass'in gözleri kapanmaya başlamıştı. Alyssa'nın yanında battaniyenin altına kıvrılıp hemencecik uykuya daldığını hayal meyal hatırlıyordu.

Hepsi birden Casa de Suenos'tan çekip gitmeliydi. Burada kalmak tehlikeliydi, Cass buna emindi. Ancak önce Tracey ve Celia'yı bulmaları

lazımdı. Cass kız kardeşi ve hayatının neredeyse tamamı boyunca tanıdığı o yaşlı başlı kadın olmadan oradan ayrılamazdı.

Antonio'yu de geride bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Antonio hâlâ Cass'in uyandığını fark etmemişti. Cass bir enkaz gibi görünüyor olduğunu tahmin ediyordu. Antonio ona döndüğünde kalkıp kalkmamayı düşünüyordu. "Bir çocuğu olmuş. Öldüğü sene."

Cass heyecanlandı. "Isabel'in çocuğu mu varmış?" Sabah kalkar kalkmaz nasıl görüldüğü hakkındaki tüm endişeleri yok olmuş bir halde ağzı bir karış açık kalakalmıştı.

"Babamın kitaplarından birinde bir bölüme rast geldim, işaretliydi." Bir an durdu, gülümsedi. "Günaydın." Gözlerini ona çevirmişti.

Cass kotu ve tişörtüyle uyumuştı. Saçının darma dağınık görüldüğünü biliyordu. Yanakları kızardı. "Ben hemen geleceğim," diyerek kalkıp odadan dışarı çıktı.

Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamak için en yakındaki banyoya giderken evin gündüz gözüyle, gecenin bir yarısı olduğu kadar kötü bir his vermediğini düşünüyordu. Ama iyi de hissettirmiyordu. Evin ağır basan bir sessizliği vardı. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Çıplak ayaklarla tekrar koşturarak kütüphaneye döndü. Antonio ona bir fincan sıcak kahve uzattı; içten ama hafifçe gülümsedi.

Elleri hafifçe birbirine değdi. Cass tatlı, sıcak kahvesini içerken, ne olursa olsun, ona duyduğu bu çekimin hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu hissetti. Ama gerçek miydi? Yoksa bu da Isabel'in planının bir parçası mıydı? Yani tabii böyle bir planı olduğu varsayılırsa?

Cass bunu düşünmekten nefret ediyordu. Ancak âşık olmak teyzesiyle Eduardo'nun aklından geçmiyorken neler olmuştu ve nerede olmuştu... Cass korkuyordu.

"Alvarado Mary'nin sarayındaymış." Antonio bir kitap cildi alıp işaretlenmiş sayfaya açtı. "Babam bu bölümü bulmuş. Burada Mary'nin Philip'le evliliğine ayrılmış bir bölüm var. Alvarado, İmparator'a hizmet diyormuş. Unvanından bahsedilmiyor ancak, 'Philip'e yemek boyunca tek bir İspanyol'un eşlik etmesine izin verildi, Kont Alvarado de la Barca.' Sonra, yine bu kitapta, Pedraza Kontu'nun karısının hamileli-

ğine bir atıf var. Mary Tudor'un sözde hamileliği hakkındaki bölümde ele alınıyor."

"Yani Isabel hamileymiş. Peki, çocuğu olmuş mu?"

"Çocuk evlilik dışı olabilir mi diye düşündüm," dedi Antonio.

Cass donup kaldı. "Seni bunu düşünmeye sevk eden nedir?"

"Çünkü soyağacımızda bir çocuk yok. Çocuk, daha bebekken ölmüş olsa bile dahil edilmiş olması gerekirdi."

"Tabii hiç doğmamışsa o başka."

"İçime garip bir his doğuyor."

Birbirlerine bakarak sessizce kahvelerini yudumladılar. Cass sonunda, "Ne yapacağız?" diye sordu. Ses tonuna sirayet eden çaresizliği duymuştu.

"Polisi elektrikçinin cinayete kurban gittiği konusunda uyarmalısınız. Aynı zamanda kız kardeşin ve Celia'yı da bulmalıyız."

Cass fincanını masaya koydu. Sonra çocukların kıpırdanmaya başladıklarını gördüğünde yavaş yavaş kütüphanede etrafına bakındı. "Bu sabah sana da tuhaf bir sessizlik var gibi gelmiyor mu?"

"Evet, geliyor. Güneş doğar doğmaz fark ettim." Bakışları kenetlendi.

"Dün gece olanları hayal etmedik, Antonio."

O daha cevap veremedi Alyssa esneyip onlara doğru döndü. "Günaydın, Cass teyze."

Cass o kara saçlarını karıştırdı. "Neden bu kadar erken kalktın? Saat daha yedi bile olmadı, uykucu."

"Bilmiyorum." Eduardo koltuk değnekleri üzerinde öne doğru hoplarken Cass bir kez daha esnedi. "Sence burada mısır gevreği var mıdır?"

"Bilmiyorum." Cass gülümsedi.

"Mısır gevreğimiz var," dedi Eduardo. "Benimle gel. Sana mutfağın nerede olduğunu göstereyim."

Cass çocukların pijamalarıyla odadan çıkmalarını izledi. Başını çevirip baktığında Antonio'nun gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Cass'in kalbi duracak gibi oldu. Bu bakış ne anlama geliyordu? Antonio, "Şayet Gregory polise haber vermek için Pedraza'ya giderse o zaman

sen ve ben burada kalıp kız kardeşini arayabiliriz. Onu bulur bulmaz da siz ve çocuklar buradan ayrılacaksınız.”

Cass’ın aklına bir kez daha Tracey geldi. İçine kötü bir his doğuyordu. Korkmaya başladı. “Bunu düşündüm. Isabel başka birini severken Alvarado’yla evlenmeye zorlandığı için senin ailenden ve Sussex bir şekilde politik oyunlarında onu bir piyon olarak kullandığı için de benim ailemden intikam almak istiyor.”

“İntikam çok güçlü bir kelime, Cassandra. Özellikle de intikam arzusunu bir hayalete atfettiğinde. Ben henüz olan bitenden bir sonuca varabilmiş değilim. Peki ya, Isabel buradaysa ve zararsızsa ama aynı zamanda deli bir adam da varsa, deli bir katil? En azından bu mantıklı geliyor.”

“Kâğıdı nasıl tutuşturduğunu gördün. Geriye bir tek küller kaldı.” Bu sembolizm karşısında Cass’ın tüyleri ürperdi. Kısıp sesle, “Hem artık geçmişini tamamen hiçe sayıyorsun. O elektrikçi Isabel’in bıçakladığını düşünmeye başladım,” diye de ekledi. İşte. Sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı. En feci korkusunu nihayet dile getirmişti.

Antonio, “Cassandra,” dedi. “Hayaletler insanları katletmez.”

“Belki de bu yapabiliyordur.”

“Katledebilecek olsa, intikam istiyor olsa, neden beni şimdiye kadar halletmedi?” diye sordu imalı bir şekilde.

Cass öylece kalakalmıştı, cevabın ne olduğunu bilmiyordu.

“Onun da bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını düşündüğünü söyleme?”

Aklından hiç böyle bir şey geçmemişti. Ama artık kulağa çok mantıklı geliyordu. “Tracey ve Celia’yı bulup buradan çekip gitmeliyiz,” diye haykırdı.

Antonio eline uzandı. Cass ona dokunduğunun gayet farkındaydı. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. İki de gözlerini birbirlerinden kaçırmadılar.

Birden içinden onun kollarına atılmak geldi. Bu bir önceki gün, teyzesinin ölümünden yalnızca birkaç saat sonra, yatakta birlikte olduklarında hissettiği gibi şiddetli, delicesine bir dürtü değildi. Hararetili

ve akılsızca bir şey değildi; Cass ona nasıl da âşık olmaya başladığını hissediyordu ve bu büyüleyiciydi. Bakışlarını ondan ayırmayı başardı.

Antonio ayağa kalkarken boş fincanı devirdi. İkisi de fark etmediler. Cass kıpırdamıyordu. Aralarında sadece birkaç milim vardı.

“Buraya gel,” dedi ve bir an sonra kollarındaydı ve Antonio onu o uzun, güçlü cüssesiyle sıkı sıkı sarmıştı.

Gregory, “Günaydın,” dedi.

Cass, Antonio’dan uzaklaştı. İçinde yine ikizine karşı bir düşmanlık kabardı. *Ne harika bir zamanlama*, diye düşündü. Sonra da ona böylesine ansızın bir öfke ve düşmanlık beslemesine şaşırdı.

“Evet, evi kapatıp Madrid’e geri dönüyor muyuz? Şehre giderken durup polisi Tracey’nin ve Celia’nın ortadan kaybolması ve cinayet hakkında bilgilendirebiliriz.”

Cass itiraz etmek üzere ona döndü.

Antonio kardeşine, “Polise sen haber ver,” dedi. “Cassandra ve ben Tracey’yle Celia’yı aramaya çıkacağız. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Umarım sen dönene kadar onları bulmuş oluruz.”

“Sen deli misin?” diye sordu Gregory duyduklarına inanamayarak. “Hepimiz hemen buradan ayrılmalıyız. Bırakın onları polis bulsun. Onlar profesyoneller.”

Cass hararetli bir şekilde, “Ben Tracey ve Celia olmadan şuradan şuraya gitmem,” dedi. “Kız kardeşimi ve dostumu kaderlerine terk etmeyeceğim. Antonio’yu da terk etmeyeceğim.”

Gregory ona döndü. “Kim terk etmekten bahsetti ki?”

“Ama bu o demek,” dedi Cass soğuk bir tavırla. Sonra da Antonio’ya baktı. “Tracey ve Celia’yı bulduğumuzda sen de buradan ayrılacaksın.”

“Benim burada yapacak bir işim var,” dedi kararlılıkla. “Ayrılamam. Şimdi değil. Henüz değil.”

Evde *gerçekten de* yapacak çok iş vardı ve Cass’in bir yanı onu anlıyordu; bir yanı onunla birlikte orada kalmak istiyordu. Sadece ikisi birlikte çalışıp Isabel’in hayatına dair gerçeği gün yüzüne çıkarabilirlerdi.

Tıpkı Catherine ve Eduardo’nun yaptığı gibi.

“Hayır.” Gregory sert çıkmıştı. “Kahretsin, Antonio, o ölü kadın bu eve musallat olmuş ve çocukluğumuzdan beri burada bizimle. O bir şeytan. Buna eminim. Kimse burada kalmamalı.”

Cass ona bakıp hayretle gözlerini kırıştırdı. “Tavrın gerçekten de değişmiş.”

Gregory ona aldırmadı.

Antonio kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir şey mi oldu, Gregory?”

Gregory ciddileşmişti. “Pek öyle denemez.”

Yalan söylüyordu. Cass buna emindi. Ama neden ve ne hakkında yalan söyleyecekti ki? Peki, neden gözlerinden suçluluk akıyordu?

Nesi vardı?

Cass ona baktı. Gregory gözlerini ondan kaçırıyordu. Kendisine onun Antonio'nun kardeşi olduğunu hatırlattı. İkiziydi. Ancak görüntüler genelde yanıltıcı olabiliyordu. Yine de... Bu onu psikopat, deli ve katil yapmazdı.

Arkasını dönüp pencereye yönelirken ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Birden Isabel'le bağlantıya geçmeye çalışıp çalışmaması gerektiğini düşündü.

Cass gözlerini kırıştırdı. Pencereden dışarı bakıyordu ama manzara pek de umurunda değildi. Sonra Gregory'nin az ileride park etmiş, yanlamasına net bir şekilde görülebilen arabası gözüne çarptı. “Aman Tanrım. Gregory... Araban!”

İki kardeş de yanma koştular. Cass'in görebildiği kadarıyla iki lastiği de inmişti.

Birden Cass'in bedeni ürperdi ve Antonio da aynı şeyi hissetmiş olacak ki ikisi de aynı anda dönüp koşmaya başladılar. BMW evin tam önüne park edilmişti. Dört lastiği de inikti.

Gregory arabanın etrafında dolanarak, “*Por Dios!*” diye haykırdı. “Biri lastiklerimi kesmiş!”

Kesmiş. Lastikler parçalanmıştı. Hem de dördü birden.

Cass birden anladı. Garaja koşmadan önce dank etmişti. Kapılar kapalıydı ama bir yan kapı vardı ve kapıyı açtı. Cip garajdaydı ve onunla birlikte kiralık aracın da dört lastiği aynı şekilde parçalanmıştı.

İki adam da gelip yanında durdu.

Parçalanmışlardı. Hınç ve öfkeyle, nefretle ve maksatlı bir şekilde. Bir gündemle.

Herkes şoke olmuş bir vaziyetteydi. Cass'in beyni uyuşmuştu. Sonunda cipin bagajına baktıktan sonra konuşan Antonio oldu. Lastikler kesilip parçalanmıştı. "Şehre yayan inmek zorunda kalacağım," dedi canı sıkkın bir şekilde. "Ama otostop çekme niyetindeyim."

Bir anlığına Antonio'nun kaçık bir katil tarafından köşeye sıkıştırılması, köşeye sıkıştırılıp sırtından bıçaklanması Cass'in gözlerinin önüne geldi. Peki, bütün bunların Isabel'le ne ilgisi vardı? Herhalde Antonio haklıydı. Hayaletler insanları bıçaklamaz, araba lastiklerini parçalamaz ya da kabloları birbirine katmazdı. Bunu yapan kişi her kimdiyse kanlı canlı, gerçekte var olan bir insandan başkası olamazdı.

Ancak Isabel dizüstü bilgisayarına bir mesaj bırakmıştı, Isabel Eduardo'nun notlarını tutuşturmuştu...

"Biri bizi kasten burada mahsur bırakıyor. Gitme. Emniyetli değil." Ona uzandı; Antonio'da onu üzerinden silkmedi.

Biri mi... Yoksa Isabel mi?

Cass kendine mani olamadı. Kafasında elinde olmadan hesaplar yapıyordu ancak evde dört yetişkin ve iki çocuk vardı. Kayıp olan Tracey ve Celia'yı işin içine katmadı. Alfonso kimseyi katledecek ya da arabaları hurdahaş edecek güçte değildi. Antonio'ya güveni tamdı. Gregory'ye bakarken, *Aman Tanrım*, diye düşündü. *O mu? Psikopat mı?* Ya ağabeyinden gizliden gizliye nefret ediyorduydu? Ya o güzel görünümünün, iyi bir aileden gelmesinin ve mesleki başarısının altında kaçık bir katil vardıysa? Hatta Isabel meselesini de o uydurmuş olabilir miydi?

Gregory bir ona bir Antonio'ya baktı. "Ben giderim. Ben senden daha fitim, yolun çoğunu koşarak kat edebilirim," dedi.

Cass tansiyonun yükseldiğini hissetti, kalbi gittikçe daha da hızlı atıyordu. Antonio'nun gitmesini istemiyordu ama Gregory'ye de güvenmiyordu, bir anlığına bile. Artık güvenmiyordu. Korku ve paniğin onu kör edip mantıksız düşünmeye sevk ediyor olabileceğinden şüphe etti.

Antonio sert bir dille, "Hayır," diye çıkıştı.

Cass ona iyice sokuldu. "Konuşmalıyız," diye fısıldadı. "Lütfen."

Antonio başını iki yana salladı. "Koşu ayakkabılarımı giyip..."

"Ben giderim," dedi Gregory üstüne basa basa. "Sen burada öğ-lunla kalmalısın, Tonio."

Cass ona döndü. "Evet, neye karar verdiniz? Sen daha çabuk gidebilirsin ya da o burada Eduardo'yla kalabilir?" Biraz imalı bir tonda konuşmuştu.

Gregory gayet sakın bir tavırla, "Her ikisi de," dedi.

Antonio aralarına girdi. "Ben daha büyüğüm. Ben gideceğim."

Gregory ona inanamaz gözlerle baktı. "Ah, pardon, el conde²⁸!"

Antonio suratını ekşitti. "Öyle diyorsan öyle olsun." Sonra omuz-larını uzun ve kararlı adımlarla silkerek garajdan çıktı.

Gregory arkasından koştururken Cass'in kalbi korku ve çare-sizlikle midesine indi. Pedraza'ya giderken korkunç bir şey olacağını biliyordu, biliyordu işte.

"O zaman çubuk çekelim," dedi Gregory.

"Hayır."

"Antonio, bir elin nesi var iki elin sesi var. Senin bir oğlun var..."

"Haklı." Cass yanlarına koştu, onlara ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Bırak da Gregory gitsin, lütfen, Antonio. Edu-ardo'nun sana ihtiyacı var."

Antonio durdu ve dönüp ona baktı. Yaman bir çelişki yaşadığı gözlerinden okunuyordu. Sonunda başıyla onayladı. Kardeşine döndü. "Çok ama çok dikkatli olmanı istiyorum," dedi. "Kimseye güvenme. Etrafta bir katil dolanıyor. Bizi burada bir nedenle mahsur bırakan bir katil. Belki de seni şehre bırakmayı teklif eder. Kimseye güvenme, Gregory."

Gregory'nin beti benzi attı. Kısa ve öz bir şekilde başıyla onayladı. "Sence bunu çoktan bilmiyor muyum? Hemen gidiyorum."

Cass, Gregory'nin peşi sıra eve girmesini engellemek için Anto-nio'nun eline yapıştı. Gregory yanlarından ayrılıp onları duyamaya-

---

28 (İsp.) Ah pardon, kontum! (ç.n.)

cak uzaklığa gidince Antonio'ya baktı, demek istediği şeyi tam olarak sözcüklere dökemiyordu.

"Ne var, Cassandra?" Bakışları Cass'i delip geçiyordu.

"Kardeşin olduğunu biliyorum," diye başladı yavaş yavaş.

"Hayır." Tek bir kelime kırbaç gibi şaklamıştı. "Benim kardeşim olmaktan öte, ikizim ve bunu asla unutma." Yüz hatları öfkeyle gerilmişti, elini silkip ondan kurtuldu ve ayaklarını yere çala çala kardeşinin ardından gitti.

Gregory gitmişti.

Yine bir arama başladı.

Cass ve Antonio hızla eski kale harabelerine yaklaşıyorlardı, ayrılmamaya karar vermişlerdi. Gregory'nin de dediği gibi bir elin nesi iki elin sesi vardı. Tam bir saattir arıyorlardı; ne Tracey ne de Celia ortalıklardaydı.

Cass'in morali sıfırdı. Azıcık bir umudu kalmıştı, onu da yavaş yavaş yitiyordu. Artık o kahverengi, kuru manzaradan fırlar gibi duran iki kulenin oraya gelmişlerdi ve parıl parıl parlayan mavi araç duvara bindirdiği yerde ışığı yansıtıyordu. Cass, Antonio'ya baktı. "Buralarda olabilirler mi sence?" O ölmüş elektrikçinin yanma bir kez daha gitmek istemiyordu.

Antonio yanıt vermedi.

Cass ona baktı. Aklından bir şeyler geçiyordu, onunla paylaşmadığı bir şeyler. Yoksa o da olan biten her şey yüzünden Cass kadar endişeli miydi?

Bir an durdular. "Ben orada biri var mı diye gidip harabelere bakayım," dedi Antonio. "Sen burada kal, hemen döneceğim."

Cass başıyla onaylayıp onun yanından uzaklaşmasını izledi. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Kimse yok mu?" diye sorarken aslında cevabı biliyordu.

Antonio başını iki yana salladı. "Haydi eve dönelim. Başka bir yoldan gidelim," dedi kasvetli bir sesle.

Güneş tepedeydi ve yakıcıydı; hızlı adımlarla geri dönmeye başlarken hiç konuşmadılar. Cass düşünemiyordu. Tek bildiği dağılmaya

başladıydı, oysa yapması gereken çocukların iyiliği için polis gelene kadar birkaç saat daha kendini bırakmamaktı.

Kendi akıl sağlığı için de bunu yapmalıydı.

“Cassandra. Sana söylemediğim bir şey var.”

Cass gerildi. Ne ses tonu ne de bakışları hoşuna gitmişti. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Babam ölmeden hemen önce delirdi,” dedi Antonio gayet sakin bir şekilde. “Teyzen de öyle.”

“Ne?!” Cass onu yanlış duyduğuna emindi.

“Babamın ölümünden birkaç gün önce ikisi de çıldırmışlar,” diye yenilerken pek de sakin kalamamıştı.

Cass duyduklarını inanamayarak ona bakarken, bu inanamamazlık yerini başka bir şeye bir şüpheye, ne olduğunu tam olarak parmak basamadığı bir hisse bırakıyordu. “*Emin misin, Antonio?*”

Taşlı yolda ilerledikleri sırada dönüp gözlerinin içine baktı. “Korkunçmuş,” dedi sonunda. “Davranışları nefret ve öfke doluymuş, teyzeni hedef alıyormuş ama hiç ama hiç de mantıklı bir durum değil.”

Catherine’den söz etmek Cass’i kedere boğmuştu.

Antonio sırtını nazik bir şekilde ovuşturdu. “Teyzen de aynı öfke ve nefretle tutarsız davranışlarda bulunmuş, Cassandra. Günlüğü okumamalısın.”

Cass okumak istemiyordu. Teyzesini akli başında, haysiyetli bir insan olarak hatırlamak istiyordu. Sonra aklına parçalanmış araba lastikleri geldi.

Parçalanmıştı... Nefret ve öfkeyle.

Cass bir an durup kaldı.

Antonio da durdu. “Ne oldu?”

“Lastiklerin halini gördüğüm an aklımdan bunu *her kim* yaptıysa çok öfkeli ve nefret dolu olduğu geçmişti. Çok fazla öfke ve nefret var, Antonio.”

Antonio ona baktı. “Babamla teyzen de olduğu gibi mi?”

Cass başıyla onayladı ve birden tüm taşlar yerine oturdu.

Antonio'nun beti benzi attı. O da anlamıştı. "Sevişmemizi hatırla. Şiddetli. Doğal değildi. Ben daha önce bir kadını incitmeye çalışmadım. Sana zarar vermek istedim."

Cass titredi. "Biz buraya geldiğimizden beri böyle nefret ve öfkeye kapıldığım anlar oldu. Tracey'ye, Gregory'ye karşı. Öyle yoğun hislerdi ki beni korkutuyorlardı. Bana ait olmayan hisler."

Antonio ona baktı. "Bende de oldu," dedi. "Birden ortaya çıkıveriyorlar. Sonra birden de yitiliyorlar."

Bakışları kenetlendi.

"Senin aklından da benimkinden geçenler mi geçiyor?" diye fısıldadı Cass.

Antonio gözleri hayretle iri iri açılmış bir şekilde ona baktı. "Eğer haklıysan..." Bir of çekti. "Portreyi gördüğümde, çok hüzünlü görünüyordu."

"Ama sonra değişti," diye fısıldadı Cass. "*Değişti.*"

Başıyla onayladı. "Tanrım. Artık portreye baktığında o öfke ve nefreti gözlerinde görebiliyorsun."

Cass, Antonio'nun kolunu çekiştirdi. "Bence orada bir kötücüllük var ve sanırım saldırganlık da."

"Ben de fark ettim," dedi Antonio asık suratla.

Bakışları birbirini buldu ve kenetlendi.

"Ayrıca bir şeyleri tutuşturma ve mesaj verme gücü var," dedi Antonio canı sıkkın bir halde.

"Araba lastiklerini parçalayacak gücü var mı? Birini bıçaklayacak?" diye sordu Cass korkuyla. Cevabı tahmin edebiliyordu. Hayırdı.

"Öyle sanmam," dedi Antonio.

"Öfkesi bulaşıcı," diye fısıldadı Cass.

Antonio da, "Ve zihinlerimizi zehirliyor," dedi.

Yol bir türlü bitmek bilmiyordu; ayakları ağrımaya başlamıştı. Dışarıda dayanılmaz bir sıcak vardı ve Cass ter içinde kalmıştı. Tişörtü ve şortları tenine ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Antonio'nun yanındaki bir mataradan su içmek ve dinlenmek için durdular. Omuzları birbirine değdi.

Cass hiç kıpırdamıyordu. Antonio da öyle. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Cass kendine mani olamadı. Âşık oluyordu ve bundan sonra ne olacağını ancak Tanrı bilebilirdi; yine de o an tamamen onlara aitti. “Antonio?..”

Gözleri dudaklarına kaydı. “Cassandra, sen hayatımda gördüğüm en arzulanacak kadınsın,” diye fısıldarken sesi boğuk çıkıyordu.

Cass gözlerinin içine baktı. “Zihinlerimizi mi zehirliyor?” diye fısıldadı.

Antonio onu kendine doğru çekiyordu. Cass’in ihtiyaç ve beklentiyle nefesi kesilmişti. “Hayır. Şu anda değil. Şu haldeyken değil,” diyerek Cass’in dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu.

Bir dakika sonra Cass sırtüstü yere uzanmıştı ve Antonio onu deli gibi öpüyor ve her yanını okşuyordu. Kasıkları birbirine değdiğinde, Cass bir an soluksuz kaldı çünkü Antonio inanılmaz derecede uyarılmıştı.

Tişörtünü ve sutyenini başından çıkarıp bir kenara attı. Ardından İspanyolca bir şeyler söyledi ama ne anlama geldiklerini anlamak için Cass’in İspanyolca bilmesi gerekmiyordu. Antonio da en az Cass’in onu istediği kadar onu istiyordu. Antonio burnunu memelerine sürterken titriyordu.

Meme uçlarından birini emmeye başladı.

Cass buna dayanamıyordu, bu yaşadıklarına, Antonio’ya.

“Ah, Tanrım,” dedi, onun o kocaman, kalın erkekliğinin sert bir şekilde en derinine, içine girmesini istiyordu.

Dudakları kenetlendi. Antonio onu avucuna aldı. Cass Antonio’nun şortunu yırtarcasına çıkardı. Çimenlere yuvarlandılar; Antonio, Cass’in şortunu ve külotunu aşağı sıyırmıştı. Hemen sonra içine girdi ve Cass o anda geldi.

Bu kez o kahrolasınca menekşe kokusu filan da yoktu.

Antonio yere yığılırken adını haykırdı, bu Cass’in asla unutamayacağı bir sestti.

Antonio bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve Cass dönüp ona bakabildi.

Gözleri buluştu. "Isabel yüzünden değil," diye fısıldadı. "Bu onun yüzünden olmadı."

Antonio sırtüstü uzandı, nefes nefeseydi. "Seninle sevişmek istiyorum. Yavaş yavaş. Saatlerce. Böyle değil, dümdüz, toprakla kaplı, karıncalarla dolu bir kayanın üzerinde değil."

Arzuları birden tekrar kabardı. "Öyle mi?"

Antonio dönüp ona bakarken, saçlarını yüzünden ittirip kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu o kadar şefkatli ve nazık bir jestti ki. "Elbette istiyorum." Cass'e doğru eğildi ve öpüştiler.

Bu kez yavaş, yumuşak, öyle sonsuzlukta asılı duruyorlarmış gibiydi ki. Bir şekilde bir çimenlik alan bulmuştu ve Cass'in üzerine çıktı, Cass'in bedenini onunkine sardı. Dilleri önce flört edip sonra sevişmeye başladı. Kasıkları yorulmak bilmeyen bir ritme kavuştu. Ve bu kez içine girerken bunu çok yavaş ve büyük bir özenle yaptı.

Cass, Antonio'nun ona her tür olasılığı göstermesine izin verdi. Antonio da Cass'in büyük bir hevesle öğrenmesine.

Antonio giysilerini bulup Cass'inkileri ona uzattı. Cass ona bakmaya çalışmadı. Güneş tam tepedeydi, öğlen olmalıydı, bütün sabah sevişmişlerdi. Cass ne düşüneceğini bilmiyordu; hâlâ sarhoş gibiydi.

Ona daha önce âşık oluyorduydu artık iş iştan geçmişti. Bir daha bu adamdan asla ayrılamayacaktı, az önce yaşadıklarından sonra bu asla mümkün olamazdı. Paylaştıkları şey şehvet değil, sevgiydi, Cass bundan hayatında hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi.

Isabel onlarla birlikte değildi, zihinlerini zehirlemiyordu.

Cass giyindi. Suçluluk duygusu sinsice benliğine işlemeye başlamıştı. Tracey ve Celia kayıptı; Gregory en yakındaki kasabaya otostop çekiyordu. Isabel hâlâ hepsi için tehdit oluşturuyordu. Ve Cass az önce hayatının en inanılmaz sabahını yaşamıştı.

Antonio onu bekliyordu. Kulübenin önünden geçip garaja ve eve yöneldikleri sırada Antonio dirseğini kavrıyınca Cass şaşırdı. Artık ona dokunuşuyla bir tuhaf oluyordu, az önce yaşadıklarını anımsıyordu, yaşayabilecekleri şeyleri ve ondan ne istediğini düşünüyordu. Cass birlikte bir gelecekleri olabilecek mi, merak ediyordu.

Umut etmek istiyordu ama tam o sırada, evin tepelerinde dikildiğini hissetti ve Gregory'nin garaj yoluna park edilmiş BMW'sinin inik dört lastiğini gördü. Birlikte bir gelecekleri olması pek de mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Antonio, "Ortalık ne kadar sessiz," diye mırıldanarak düşüncelerini böldü.

Cass başını kaldırıp baktı, ürperdi çünkü haklıydı, ürkütücü bir sessizlik vardı, insanın huzurunu kaçıırıyordu, kurşun gibi bile denilebilirdi ve birden BMW'nin ilerisine evin ön kapısına baktı ve sonra tekrardan Gregory'nin arabasına bakıp çığlık attı.

Tracey içinde oturuyordu ve ölmüştü.

Cass çığlık üstüne çığlık attığını işitti.

Antonio onu tuttu, zapt etmeye, direksiyonun üzerine yığılmış, uzun saçları birbirine girmiş tuhaf, siyah bir kütle halinde hiç kıpırdamadan hareketsiz duran kız kardeşinin yanma gitmekten alıkoyamaya çalıştı.

Cass deli gibi çığlık atıp, "Bırak beni!" diye haykırarak ona vurmaya başladı ve sonunda elinden kurtuldu, o rengin ne olduğunu biliyordu, bu kurumuş kandı.

Arabanın kapısını açınca Tracey'nin bacaklarında sıyrıklar, kollarında kesikler olduğunu gördü ve iki eliyle direksiyonu kavramıştı. Saçları darmadağınık giysileri de feci şekilde lekeliydi; kanla lekelenmişti. "Hayır!" diyen Cass ona doğru uzandı.

Tracey'nin bedeninin bir tarafa meyletmediğini ya da kollarına düşmediğini görünce şoke oldu. Direnç göstererek kaskatı duruyordu; olanaksızca.

Cass nefes almayı bıraktı ve Tracey'nin saçlarını yüzünden çekince hiç kırpmadığı iri iri açılmış gözlerini gördü ancak aralanmış dudaklarından da nefesinin buharı çıkıyordu, sonra parmak eklemelerinin nasıl da bembeyaz kesildiğini ve göğsünün belli belirsiz inip kalkmakta olduğunu fark etti.

"Tracey!" Cass ona sarılmaya çalıştı ama Tracey kıpırdamadı.

Antonio arkasından, "Cassandra!" diye haykırdı.

Cass onu duymadı bile. "Yaşıyor! Tracey, ne oldu, Tracey!" Cass onu okşayıp sarıp sarmalarken ağlıyordu, kanı düşünmemeye çalışıyordu.

Brenda Joyce

Ne olmuştu?

Cass kız kardeşinin kollarında yumuşadığını hissetti. Bedeni dalgalar halinde gevşiyordu sonunda Tracey'yi kucaklamıştı, zangır zangır delicesine titriyordu.

Cass onu omuzlarından tuttu, arabadan çıkarmaya niyetliydi ki Tracey yavaş yavaş ona döndü, o iri iri açılmış gözleri Cass'e boş boş, kör gibi bakıyordu. Ve Cass dehşete kapıldı.

Tracey, "Ben... ölmek... istiyorum," dedi.

YİRMİ

DÖRDÜNCÜ GÜN, ÖĞLEN

Çoğu Avrupalının aksine, düzenli olarak spor yapıyor ve El Retiro parkında haftada bir kez koşuya çıkıyordu. Gregory villadan koşarak ayrılmış ancak bir saat sonra yorulmaya başlamıştı ve artık bir saat daha geçince tempoyla yürümeye başlamıştı. Üzerinde ilerlemekte olduğu çift şeritli otoyolda in cin top oynuyordu hem de hafta sonu olmasına rağmen. Yol yüksek, engebeli bir arazinin üzerindeydi; sol yanında ormanlık yamaçlar uzayıp giderken, sağ yanında yüksek bir kanyon yer alıyordu. Evden kırk kilometre uzakta, surlarla çevrili eski bir ortaçağ köyü olan Pedraza belli ki en yakındaki kasabaydı ve oraya yokuş çıkılarak ulaşılıyordu. Mevcut hızını koruyabilirse, otostop çekebileceği herhangi bir araba geçmese dahi, iki saat kadar sonra oraya varmış olurdu.

Temposunu korumaya kararlıydı.

O kadar yaklaşmıştı ki...

Ama Tanrı aşkına, feci bir sıcak vardı.

Yüzünden boşanan ter, gözlerine dolup yakarken, Tracey'yle yatağa girip Isabel de la Barca'nın o insanın iliklerine işleyen soğuk sırtışıyla karşılaşmanın verdiği dehşet hissi aklından çıkmıyordu.

Ürkütücü, alaycı... Musallat şey.

Bunu hayal etmişti. Tracey'nin ölü bir kadının tıpatıp benzerine dönüşmesini... Ya da bütün bu seks yapma olayı tamamen bir kâbus-tan ibaretti.

Kendisine kati surette sonuncusunun daha büyük ihtimal olduğunu telkin etti. Ancak o sabah kalktığında yatak çarşafı bariz şekilde, ıslak bir rüya gördüğünde olmayacak kadar seks kokuyordu.

Gregory düşünmek istemiyordu. Ancak yapacak başka şey de yoktu. Bağırsakları korku ve panikle, önsezilerin en kötüsüyle burulmuş bir halde gerim gerim gerilmişti.

Biri ölecekti. Bunu biliyordu, çocukken rüyalarına giren o ecinden saklandığı günlerden beri biliyordu. Ecin olmadığını artık bildiği o ecin, hayal gücünün bir ürünü değildi ama kahrolasica bir hayaletti ve ispatı da Cass'in çektiği fotoğraftı.

Telaş içinde ilerlerken bütün bedeni ürperiyordu.

Dün gece geri gelenin Tracey olup olmadığını merak ediyordu. Öyleydiyse neden ortadan kaybolmuştu? Elbette ona deli gibi bağırmıştı ve Tracey odadan fırlayıp gitmişti. Onu kaçırmış mıydı? Yoksa inanılmaz gerçek bir kâbusun pençesinde miydi? Kendi korkaklığı ve en beter korkularının ortaya çıkardığı bir kâbus muydu?

Keşke o fotoğrafı hiç görmemiş olsaydı, o zaman kendine bütün bunların çocukluktan kalma tuhaf bir takıntı olduğunu söyleyebilirdi.

Ancak Casa de Suenos'ta çocukluğunda gördüğü kâbuslardan çok daha öte şeyler olduğunu düşündü. Catherine Belford ve başka bir adam daha ölmüştü. İki kadın da kayıptı. Ve bir şekilde bunlarda onun payı vardı.

Aklına geldiği anda bu düşüncayı tüm benliğiyle reddetti. Hayalet onlara musallat olmuştu ama hayaletler insanları katletmezdi. Hayaletler lastikleri parçalamazdı. Hayaletler elektrik tesisatını mahvetmezdi. Hayaletler formsuz enerjiden başka bir şey değillerdi. Daha önce *herhangi bir* hayaletin birini öldürdüğü duyulmuş muydu?

Bir ışık yansımaları onu bu düşüncelerinden sıyrıldı. Gregory birden otoyolda ileride bir şey olduğunu fark etti ve gözlerini kırıştırdı.

Bir anlığına, ona yavaş yavaş yaklaşımakta olan adam gördü ve sonra durup gözlerini kırıştırdı, halüsinasyon görüyor olabileceğinden korkmuştu.

Ama görmüyordu. Çünkü soluklanırken, bisiklet üzerinde, ağır ağır pedal çevirerek ona doğru yaklaşımakta olan bir adam gördü.

Birden heyecana ve aynı anda da umuda kapıldı. Gregory deli gibi el sallayarak ona doğru koşarken, “*Hola, senor! Hola!*” diye bağırdı.

Aslında bu adam yeniyetme bir gençti ve bisikletini yavaş yavaş durdurdu. Bir şeyden şüphelenmiş gibi bakmıyordu, ne de olsa bu ralarda pek suç işlenmezdi. Gregory cüzdanını çıkarıp iki binlik bir peseta banknotunu ona uzattı, bisikletine ihtiyacı olduğunu açıkladı.

Pazarlığa gerek kalmamıştı, çocuk kendine beş ya da altı yüz pesetaya rahatlıkla başka bir bisiklet alabilirdi ve Gregory seleye binerken rahatladığını hissetti. Çünkü kafasının bir köşesinde, o gün polise ulaşmaktan alıkonulacağından korkuyordu.

Bisiklete atladığı gibi deli gibi sürmeye başladı. Kasabaya bir saatten daha kısa bir sürede varacağını tahmin ediyordu ve güneşe bakarken gülümsedi, daha öğle olmadan yörenin jandarmalarıyla görülebilecekti. *Por Dios.*

Arkasından bir korna sesi duydu.

Sabahtan beri yolda tek başına olduğu halde korna öyle yüksek sesle çalınıyor ve o kadar yakından geliyordu ki, Gregory neredeyse bisikletten düşecekti. Yavaşlayıp omzundan geriye baktığında üzerine yaklaşan kocaman on iki tekerlekli bir tır gördü.

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı; korna tekrar çalındı, iki kocaman far ve daha da kocaman parlak metal bir tampon saatte seksen ya da doksan kilometreyle üstüne geliyordu.

Gregory, *aptal*, diye düşünürken kalbi dehşetli bir korkuyla tavan yaparak atmaya başladı. Ne yapmaya çalışıyordu, onu yoldan çıkarmaya mı?

Gregory bisikleti yolun kenarındaki dar emniyet şeridine doğru kırdı, yirmi santim genişliğinde bir patikaydı, hemen arkasında tırın motorundan gelen o sıcak hava dalgasını hissedip, kükremesini du-

yunca geriye baktı ve kendisinden sadece birkaç metre ötedeki tırın şoförünün yüzünü tırın ön camından gördü.

Bir çığlık attı.

Şoför bir kadındı.

Tır üzerine doğru emniyet şeridine sapıp, *tam üzerine sürmeye* devam ederken Gregory frenleri sıkınca bisiklet yolun yanındaki taşlara çarptı ve tam o sırada kocaman bir lastik bisiklete sürtündü. Ve biliyordu.

Yukarı havalandığında, uçarken hâlâ bisikletin üzerindeydi ve düşerken bisiklet elinden kaçtı, bedeni dere kenarına savrulurken, acı her yanında aynı anda patladı, tekrar tekrar gittikçe hızlanarak yardan aşağı yuvarlanırken sonunun geldiğini biliyordu.

Dere kenarında, ip gibi incecik akan suyun geçtiği kayalıklara düştü. Bilinci kapanmadan önce de, *İstediği hep buydu zaten, daha çocukluğumdan beri,* diye düşündü. Bundan nasıl şüphe edebilmişti?

Kazanmıştı.

Cass zaten korkmuştu; kız kardeşinin dudaklarından dökülenler onu dehşete düşürdü.

“Cassandra, bırak yardım edeyim.”

Antonio. Cass hemen arabanın içinden çıktı. “Yaralı. Çok kötü yaralanmış.” Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Kalbinin her bir atışında acısı ve korkusu giderek artıyordu.

Antonio arabanın içine eğilip Tracey’yi kollarına aldı. Tracey ona tutunup yüzünü omzuna sakladı.

“Onu odasına çıkaracağım,” dedi Antonio tatsız bir sesle.

İçeri... Odası... Çocuklar. İçeri doğru koşarlarken Cass, “Tanrım! Çocukların onu böyle görmesini istemiyorum,” diye bağırdı.

Antonio da canı sıkkın bir halde, “Kesinlikle seninle aynı fikirdeyim,” dedi.

Cass titreyen ellerle ön kapıyı Antonio için açtı, o kız kardeşini yukarı çıkarırken peşi sıra gitti. Sahanlığa geldiklerinde koşturarak onların önüne geçti; yatak odasının kapısı açıktı. Cass odaya şöyle bir baktı ve bir şeylerin ters gittiği hissine kapıldı ama aklının ona söy-

lemeye çalıştığı şeye aldırış etmedi çünkü yapılacak ilk şey Tracey'yi temizlemektir. Cass, "Onu duşa sok," dedi ve Antonio da başıyla onayladı.

Antonio onu pençe şeklinde ayakları olan küvete yatırırken, Tracey destek almak için ona sıkı sıkı tutunuyordu. Zangır zangır titremeye devam ederken gözlerini kapalı tutuyordu. Cass muslukları açıp, suyun ısınıp ayarladıktan sonra duş başlığını eline aldı. Suyu kız kardeşine doğru tutarken feci şekilde midesi bulanıyordu.

Su vücuduna yapışmış kuru kanla karışıp ayaklarının dibindeki küvete kıpkırmızı bir şekilde aktı.

Cass kusmamak için kendini zor tutuyordu. Kız kardeşini hemen soymaya başladı ama artık çok geçti. Üzerindeki tişört ve şort çoktan pembeye dönmeye başlamıştı. Cass bir of çekti.

Bacaklarının her yanı sıyrık içindeydi ama bunlar göğsündeki koca koca berelerle kıyaslandığında hiçbir şeydi ve sonra Cass memelerine baktı. Memelerinin üzerinde ince ince kesikler vardı. Cass'ın bakışları kollarına kaydı. Bileklerinin ve önkolunun iç tarafında da yine böyle ince ince kırmızı kesikler vardı.

Duş başlığını kız kardeşinin üzerine tutarken o fal taşı gibi açılmış gözlerinde şoke olmuş bir ifade olacağını bilerek dönüp Antonio'ya baktı. Antonio'nun da gözleri Cass'inkiler kadar açıktı ve aynı şekilde hüznüydü. Cass kendini başını iki yana sallarken buldu. Bu kesikler, bunu kız kardeşine her kim yaptıysa bıçak kullanmıştı. *Ah, Tanrım. Neler olmuştu?*

Antonio kararlı bir sesle, "Bunu ben hallederim," dedi.

Cass, "Hayır! O benim kız kardeşim," diye bağırdı ve sonra da yalnızca yardım etmeye çalıştığı halde ona bağırdığı için kendinden nefret etti; bunların hiç biri onun suçu değildi yoksa onun suçu muydu? Belki de suç kendindeydi. Tracey dengesiz olduğu için kaçmıştı ama Antonio'yla aralarında gittikçe artan bir çekim olması da, onun dengesini daha da bozmuştu. Ortadan kaybolmasını onlar mı tetiklemişti?

Cass suçluluk duygusuyla kıvranıyordu.

Sonra umarsızca kendisini her şeyin yolunda olduğuna, o anda karşısındaki bu manzaradan sorumlu olmadığına ikna etmeye çalıştı ancak bilinci kapanıyordu ve daha fazla bir şey düşünemez olmuştu.

Sonra şampuanı aldığı gibi kız kardeşinin saçlarını yıkadı, bir şeyler yaparak oyalanmaya çalışıyordu. Ancak Tracey'nin başına gelenlere mani olabileceğini kendine yinelemeden duramıyordu. Bu asla başılayamayacağı ve unutmayacağı bir şeydi.

Cass ağlamakta olduğunu fark etti.

Antonio, "Lütfen bırak git, ben bitireyim," diye fısıldadı.

Gözyaşlarının arasından Cass ona baktı. Bunu öyle nazik öyle tatlı bir ses tonuyla, şefkatle ve özveriyle söylemişti ki. Ama artık çok geçti. Bardağı taşıran son damla bu olmuştu. Cass bundan sonra asla bir gelecekleri olmayacağını düşündü.

"Onu bırakamam," derken sesi çatlıyordu.

Tracey olabildiğince temizlendiğinde, onu bir havluya sardılar ve Antonio onu yatağına taşıdı. Cass yanma oturdu ama Tracey'nin gözleri kapalıydı ve Cass üzerine bir battaniye öterken yakıcı, taze yaşlar gözlerine hücum etti ve ardı sıra düşmeye başladılar; tamamen kalpten.

Antonio omzuna dokundu.

Cass başını iki yana salladı. Konuşamıyordu.

Bu da iyi bir şeydi çünkü konuşabilse ona çekip gitmesini söyleyecekti.

Antonio'nun eli Cass onu ittirene dek omzunda kaldı. Onu avutmasını istemiyordu. Bir sessizliğin ardından, "Bana ihtiyacın olursa aşağıdayım. Gidip Alfonso'yla çocuklara bakacağım."

Cass bir şey demedi ve Antonio odadan dışarı çıkarken de başını kaldırıp bakmadı.

Sadece yüzünü ellerine gömüp ağladı.

"Cass?.."

Bu çok belli belirsiz duyulan ve acınası bir fısıltıydı; Cass başını kaldırıp Tracey'nin yaşlı gözlerine baktı. O anda uzanıp alnını, yanaklarını okşadı, sonra da elini avucuna aldı. "Seni seviyorum."

Yanaklarından yaşlar boşanırken Tracey ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Alyssa. O iyi mi?"

Cass dikleşti. "Elbette," diyecek oldu ama sonra Alyssa'yı o sahtan beri görmediğini fark etti. Tekrar kendini topladı ve gözüne

dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırsa da kendini gülümsemeye zorladı. “O iyi,” dedi.

Tracey, “Alyssa’ya onu sevdiğimi söyle,” diye fısıldadı.

Cass korkuya kapıldı. Kız kardeşi korkunç bir şey atlatmıştı ve genelde böyle şeyler söylemezdi. “Daha iyi hissettiğinde kendin söylersin.”

Tracey başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır. Sakın onu buraya getirme. Lütfen.”

Tracey tedirgin olmaya başlamıştı. Cass, “Peki,” derken Tracey’nin haklı olduğunu fark etti. Şu haliyle onu görmek Alyssa’yı sadece korkuturdu. Elini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. “Tracey lütfen, neler olduğunu anlat bana, bunu sana kim yaptığını?”

Tracey ona baktı. Sonunda, “Ne oldu bilmiyorum,” dedi.

Cass perişan bir halde ona baktı. “Nasıl... Nasıl olur da bilmezsin?” Ancak bunlar dudaklarından dökülürken, aklından *şokta* olduğu geçti, ardından da *trauma* ve *hafıza kaybı*.

“Her şey hayal meyal,” diye fısıldadı Tracey gözyaşları dökülürken. “O kadar yorgunum ki. Beni nasıl buldun?”

Cass ona baktı. “Geri geldin,” dedi sonunda. “Gregory’nin arasındaydım.”

Tracey ona şaşkın bir şekilde bakıyordu.

Cass, “Evden çıktığını hatırlıyor musun?” diye sormak zorunda kaldı.

Tracey bir an duraksadı ve sonra da başıyla onayladı. “Evet, hatırlıyorum. Sana o kadar kızgındım ki. Feci şekilde.”

Cass darbe yemiş gibi hissetti. Gözlerini kapamak zorunda kaldı. “Üzgünüm,” dedi hıçkırarak. Ve gerçekten de üzgündü. Tanrı aşkına, öyle üzgündü ki. Artık Antonio’yla geçirdiği her an için pişmandı. Aklından ne geçiyordu ki?

Tracey, “Kızgın olmak istemiyorum. Bu beni korkutuyor,” diye fısıldadı.

Cass yine alnını okşadı. “Artık kızman gerekmiyor. Buradasın ve güvendesin. Ben sana bakacağım, Trace. Söz veriyorum. Söz veriyorum,” diye üst üste yineledi. Ve bakacaktı da.

Tracey bir kez daha çatalı bir sesle, “Korkuyorum,” dedi.

Cass gözlerinin içine baktı. Sonunda, “Artık korkma,” derken kos-koca bir yalan olan teskin edici bir gülümsemeyi zorlanarak da olsa yüzüne yerleştirdi. Sonra da, “Neden korkuyorsun? Neler olduğunu hatırlayamadığın için mi?” diye sordu.

Tracey ona bakıp gözlerini kırıştırdı. Biraz duraksadıktan sonra tekrar konuştu ve o kadar kısık bir sesle konuşuyordu ki Cass onu anlamakta zorlanıyordu. Onu duyabilmek için ona sokulmak zorunda kalmıştı. Tracey, “Burada korkunç bir şey oluyor,” dedi. “Hiçbir şey anlamıyorum... Ben de anlamıyorum.”

Cass ona bakakaldı.

Çok korkuyordu ve zihninin bir kaniya varmasına engel olmaya çalışıyordu. Ancak sormak zorundaydı. Öyle çok şey tehlikedeydi ki. Hayatlar tehlikedeydi. “Neler oluyor?”

Tracey başını iki yana salladı. “Bilemiyorum,” diye ağladı.

Cevap vermemesi bir yandan Cass’i rahatlatmış olsa da kollarını kaldırdığı anda Tracey’nin kollarının altındaki kırmızı kesikleri gördü. “İstemedim,” diye başladı ve sonra da ağladı.

Cass ona uzanıp ellerini avuçlarına aldı. “Neler oldu? Bir şey hatırlıyor musun... Bunu sana kim yaptı?”

Tracey başını iki yana salladı.

“Neyi istemedin,” diye bağırırken Cass ağlıyordu.

Tracey, “Yapmak istemedim,” diye ağladı. “Sanki iki tane ben vardı. Kendimden nefret ediyordum ve yapmak zorundaydım, kendimden o kadar nefret ediyorum ki ama kendime öylesine mani olmaya çalıştım ki... Ama sol elim sağ elimi durduramadı ve kendimi bunları yaparken izledim ve o kadar çok kan vardı ki ve öyle canım yanıyordu ki bir türlü durmadı.”

Kütüphanenin eşiginde dururken Cass tamamen sarsılmıştı ve sapma kadar hasta hissediyordu. Öyle tatlı bir manzarayla karşılaşmıştı ki, iki çocuk yerde Monopoli oynuyorlardı. Antonio da yanlarında kanepede oturuyordu. Yanında bir yığın kitap duruyordu, ellerinde de açık bir tane vardı. Cass bulanık bakışlarla onlara baktı. Bu sıcacık manzarayı algılamakta zorlanıyordu. Kız kardeşi bu feci yaraları

kendi kendine yapmıştı. Bunun bir tür psikolojik bozukluk olduğunu biliyordu. Ama adının ne olduğunu bilmiyordu.

Tracey'ye neler oluyordu?

O güne dek hiç böyle bir şey yapmamıştı. Cass buna emindi. Böyle bir ruhsal bozukluk insanın hayatında bu kadar geç bir dönemde ortaya çıkabilir miydi?

Cass gözlerini kapadı. Bu *rahatsızlık* orada, Casa de Suenos'ta ortaya çıkmıştı. Yine açıklanması zor, tuhaf ve korkunç bir olay mıydı?.. Yoksa bir açıklaması var mıydı?

Isabel'in öfkesi, Tracey'nin yaptığı gibi bir insanı tamamen esir alabilecek ve mantıksız, saçmasapan, tehlikeli şeyler yapmaya sevk edecek kadar güçlü olabilir miydi? Yani başkalarına, kendine zarar verecek kadar?

"Cassandra." Antonio onu görünce kitabı kapatıp ayağa kalktı ama Alyssa da onu görmüştü ve ayağa fırlayıp yanına koştu. "Cass teyze! Annem dönmüş!" diye bağırırken yüreğine su serpildiği belli oluyordu.

Cass başını öne eğip ona gülümserken elini de sırtına koydu. "Evet, geldi ama şimdi uzun bir uyku çekiyor." Cass titriyordu. Kendini durduramıyordu.

Alyssa ona çok ciddi bir bakış attı, yedi yaşında birinden beklenmeyecek kadar ciddi bir bakıştı bu. "Ama ne olmuş? Neredeymiş?"

Gerçek anlatılamayacak kadar karmaşıktı. "Hatırlamıyor, Alyssa," dedi Cass şefkatle. "Bazen insanlar kısa bir süreliğine anılarını unuturlar. Bir tür hastalık ama geçer; buna hafıza kaybı deniyor." Kimse zangır zangır titrediğini fark etmesin diye Cass oturdu.

Alyssa usulca, "Hafıza kaybı," diye yineledi. "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Şimdi değil. Ama daha bir şey demeden ilk seni sordu ve sana seni sevdiğini söylememi söyledi," dedi.

Alyssa ona baktı ve Cass'in doğruyu söylediğini hemen anladı. Sevinçten yanakları al al oldu. "Çok korkmuştum. Onu bir daha göremeyeceğimi sandım," diye fısıldadı. "Yani Eduardo'yla annesine olduğu gibi."

Cass ona bakarken, Alyssa'nın sözleri zihnine kazındı. Tracey geri dönmüştü, demek ki bu iki kaybolma vakası arasında bir bağ vardı. Yoksa orada mıydı? Bütün *her şeyin* arkasında Isabel mi vardı? Peki ya enerjisi herkesi etkileyecek kadar güçlüydüyse: Babasını öldüren Antonio'nun büyükannesini, Eduardo'yu sevgilisi olduktan sonra bir arabanın altına atan Catherine'i, ortadan kaybolan Margarita'yı ve şimdi de kız kardeşini?

Peki ya kendisi ve Antonio? Ya Gregory?

Cass, Antonio'nun ne sakladığını hâlâ bilmiyordu ancak bunun çok da önemli olmadığını hissediyordu. Tracey'nin ortadan kaybolmasıyla bir alakası yoktu. Cass artık son dört günde olan bitenlerle hiçbir alakası olmadığını rahatlıkla farz edebilirdi.

Cass kendine kesin kanıt olmadığını, bütün bunların varsayımdan ibaret olduğunu söylemeye çalıştı ama ikna olmamıştı. Çünkü o anda bile, Isabel'i yanında hissediyordu.

Çok yakınında.

Alyssa hoplaya zıplaya Eduardo'nun yanına döndü ve Cass Antonio'nun gözlerinin içine baktı. Antonio yanına gidince Cass kendini ayakta buldu; kollarını ona doladı ve birlikte koridora çıktılar. Antonio, "Nasıl?" diye sordu.

Cass geri çekildi. Kendisiyle savaş veriyordu ama Tracey'nin ona dediklerini Antonio'ya anlatırken gözlerine yaşlar doldu.

"Hastaneye yatırılması gerekiyor," dedi Antonio hissizce. "Hem de hemen. Tanrı'ya şükürler olsun ki Gregory polise gitti."

Cass ona baktı. "Sanıyorum bütün kan oradan geliyor," diye fısıldadı çatallı sesle.

Antonio ellerini omuzlarına koydu. "Cassandra, o kadar kan öyle kesik ve sıyrıklardan kaynaklanmaz. Seni buna temin ederim."

Cass Antonio'dan geri çekildi. "Ah, şimdi de başımıza doktor mu kesildin? Bir tür adli tıp uzmanı mı?" diye öyle tiz bir sesle çıkıştı ki iki çocuk da tam zar yuvarlamak üzereyken Monopoli oyunlarına ara verip ona baktılar. Sesini alçaltmayı başardı. "Sen ne ima ediyorsun?"

Antonio ona baktı. "Ben bir şey ima etmedim. Sen ne demek istiyorsun?"

“Hiçbir şey,” diyerek kestirip atarken burnundan soluyarak Antonio’ya arkasını döndü.

Antonio onu kolundan yakalayıp tekrardan kendine çevirdi. “Biri elektrikçiyi bıçakladı.”

“Sus.” Cass onunla daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Bu hem bir uyardı hem de ham öfkeydi. *Kız kardeşini bedeli ne olursa olsun koruyacaktı.*

Antonio elini bıraktı. “Kavga etmemeliyiz. Seninle tartışmak istemiyorum, Cassandra. Tanrım, ben sana...”

Ona âşık olduğunu söyleyeceğini biliyordu; bunu güneşin birkaç saat sonra batacağını ve Isabel’in geri döneceğini bildiği gibi biliyordu.

Cass sözünü kesti. “Kavga mı ediyoruz?” Her ne kadar bir girdap gibi döne döne histeriye ve korkuya kapılmış gidiyor olsa da mesafeli davranıyordu.

“Tracey’nin kendine yaptıklarının suçlusu biz olamayız,” derken bakışları içtendi ve yüzünü bir an olsun terk etmeden gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu.

Cass onunla göz teması kurmaktan kaçındı. *Saçmalık*, diye düşündü. “Ben kavga ettiğimizi hiç söylemedim ki.”

Antonio ona baktı.

Cass aralarına ne kadar büyük, aşılmaz bir duvar örmekte olduğunun farkında olsa da ona sırtını döndü. Kollarını göğsünde kavuştururken, nefes almakta bu kadar zorlanmamak istiyordu.

Aynı zamanda da göğsünün derinliklerinde, canının böyle yanmamasını da.

Antonio kıpırdamadı, çekip gitmedi de.

Sonunda Cass, “Gregory’nin Pedraza’ya varması ne kadar sürer, yani bütün yolu yürümesi gerekeceği düşünülürse?”

Antonio usulca, “Bence varmak üzeredir,” diye yanıtladı.

Cass ona bakmak zorunda kaldı çünkü sesindeki bu soğukluğun nedeni kendisiydi. Onu incitmek istemiyordu. Ancak Tracey’ye yaptıklarının telafisi yoktu ve onu incitmişti.

“Hayaletimiz hakkında bazı bilgilere denk geldim,” derken Antonio’nun bakışları yüzünde dolaşıyordu.

Cass, “Şu an umurumda olduğunu sanmıyorum,” diye yalan söyledi. Antonio, “Peki ya Isabel, Tracey’nin de zihnini zehirlediye?” diye sordu ve bu aslında bir soru değildi.

Cass ona baktı. O mahir zihni Cass’le aynı kaniya varmıştı. “Zehirlemedi.”

Antonio ona baktı ve Cass bakışlarında acıma gördü.

Cass, “Tracey’yi hiçbir anlamda zehirlemedi,” diye haykırdı.

Antonio arkasını döndü ve ona baktığında, “İki mektup buldum, Cassandra. Biri Isabel’den kuzeni Robert de Warenne’e yazılmış, diğeri de Robert’tan Isabel’e. Anlaşılan o ki sevgililermiş ve Isabel burada, İspanya’da Casa de Suenos’ta hamileyken yazıyorlarmış.”

Cass ona bakarken zihni bu bilgiyi kafasının içinde evire çevire yavaş yavaş özümseyordu.

“Feci şekilde üzgünmüş,” dedi Antonio. “Ama bir şey daha var.”

Cass, “Nedir?” diye sordu.

Antonio ona baktı. “Isabel’in İngiltere’deki âşığına gönderdiği mektup neden burada, Castilla’da, de la Barca’lara ait şeylerin arasında olsun?”

Gregory birkaç saat önce Pedraza’ya varmış olmalıydı, peki polis neredeydi?

Babasının notlarının ve kitaplarının yarısını toparlamışlardı ve öğle yemeği de yemişlerdi. Birlikte bir şeylerle oyalanma kararı almamışlardıysa da içten içe aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Ayrıca kısa bir süreliğine Celia’yı da aramaya çıkmışlardı ancak bir sonuç alamamışlardı. Cass saatine bakıp duruyordu. Saat 15.00’ti. İçine kötü bir his doğuyordu.

Antonio kolundaki saate baktıktan sonra başını kaldırdı ve gözleri buluştu.

“Seni endişelendirmek istemem ama Gregory nerede kaldı?” diye sordu Cass.

“Şimdiye çoktan geri dönmüş olması gerekirdi,” dedi Antonio. Birden masasına geçip oturdu. “Kesin bir şey oldu.”

Cass bir an boş bulunup elini omzuna koyacaktı, sonra vazgeçti. Bunu yapmak yerine kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu tür şeyler zaman alır.”

“Hayır. Bir şey oldu. Gitmesine neden izin verdim? Neden kendim gitmedim. Bu benim sorumluluğumdur.”

Cass sesli bir şekilde iç geçirdi. “Yukarı çıkıp Tracey’ye bir bakacağım,” dedi. Saat başı gidip bakmıştı. Tracey derin uykudaydı.

Antonio ona bakmadan başıyla onayladı.

Cass kütüphaneden kaçır gibi çıktı. Artık daha fazlasını kaldıramayacaktı. Aşırı yüklenmişti ve bunun gayet farkındaydı.

Ancak Isabel’in onlarla henüz işi bitmediyse ne olacaktı?

İyice gerildi, artık durum dayanılmaz bir hal almıştı.

Tracey’nin odasına adım atarken, onun hâlâ uyumakta olduğunu ancak yüzünde hiç de rahatlamış bir ifade olmadığını fark etti. Stres içerisindeydi. Huzursuz bir şekilde bir o yana, bir bu yana dönüyor, inliyordu; muhtemelen korkunç bir kâbus görüyordu.

Cass yanına oturup saçlarını okşadı. “Her şey yolunda, Tracey. Sadece bir kâbustu.”

Tracey yavaş yavaş sakinledi ama Cass bir süre daha yanında kalmaya karar verdi ve bunu yaparken de odada etrafına bakınarak onu neyin tedirgin ettiğini anlamaya çalıştı.

Ve sonra anladı. Tracey’nin ortadan kaybolduğu gün giydiği kıyafetler yerde üst üste duruyorlardı. Bunlar Cass’in düşün altında üzerinden çıkardığı şeyler değildi.

Cass ayağa kalktı. Bu Tracey’nin kimseye belli etmeden üzerini değiştirmek için geri geldiği anlamına geliyordu. Öyle değil mi? Ama neden? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Cass giysilerine uzandığını fark etti. Belki de hata yapıyordu. Ancak o kısa beyaz şortlar ve pembe tişört, Tracey bunları mezarlığa geldiğinde giymişti, onunla ana salonda karşılaştıklarında ve evden çekip gittiğinde üstünde bunlar vardı.

Cass kafası karışmış bir halde şortu yere bıraktı ve bunu yaparken de cebinden bir şey yere yuvarlandı. Bozuk para olduğunu düşündü, tam o esnada derin uykuda olan kız kardeşine döndü, sonra tekrar

aşağı baktı. Yerde ince altın bir zincir vardı; ortasında minnacık bir pırlanta olan altın bir haç.

Cass kıpırdayamadan afallamış bir halde öylece kalakaldı.

Kime ait olduğunu anladığı zinciri yerden alırken midesi bulandı. Bu Celia'nındı. Onu her gün takardı; asla çıkarmazdı. Cass ona ait olduğuna emindi.

Cass, zincirin neden Tracey'de olduğunu anlayamadı; aslında, o kadar üzgündü ki kafasını doğru düzgün çalıştırabilmeyi bırak, düşünmekte bile zorlanıyordu. Cass başını iki elinin arasına aldı. Kendi kendine, "Dur," diye fısıldadı. "Düşün ve mantıklı ol!"

Bu zincirin bir açıklaması olmalıydı. Tıpkı Tracey'nin kıyafetlerinin üzerindeki kan gibi, tıpkı elektrikçinin katilinin bir açıklaması olması gerektiği gibi.

Cass titremeye başladı. Birden umutsuzluğa kapıldı. Artık hiçbir çıkar yol kalmamıştı. Antonio'yu seviyordu ama ona sahip olamazdı, ne şimdi ne de bundan sonra. Catherine'i korumak istemişti ama Catherine ölmüştü. Tracey'yi nasıl koruyabilirdi? Nasıl?

Sonra odaya menekşe kokuları yayıldı. Ansızın. Gittikçe keskinleşiyordu. Cass zangır zangır titrediğinin farkındaydı; dizlerinin bağı çözülmüştü ve bir çuval gibi yatağa oturdu. Isabel oradaydı. Ve Cass'in, Isabel'in her an ortaya çıkabileceğinden kuşkusu yoktu.

Cass hiç kıpırdamadı; çaresizce, dehşet içinde bekliyordu.

Koku o kadar ağırdı ki nefes almakta zorlanıyordu. Cass öksürmeye ve boğulmaya başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Uyurken Tracey bile öksürdü. Cass birden nefes alamadığını, tıpkı teyzesi gibi boğulmakta olduğunu ve buna dayanamayacağını hissetti. Hava almaya ihtiyacı vardı. Kendini odadan dışarı attı. Ancak koridorda da o mide bulandırıcı tuhaf koku vardı.

Cass boğazını tuttu, artık neler olduğunun ayrımında değildi.

Teyzesinin yere yığılmış çırpınırken, oksijensizlikten rengi mora çalarken ki hali gözlerinin önünde geldi.

Gözleri kapanırken, boğulurken ve havasız kalırken, teyzesinin görüntüsü değişti ve Cass bir yere tünemiş gibi yukarıdan aşağı ba-

karken kendini yerde nefes almaya çalışıp kıvrılırken gördü, rengi mora çalmaya başlamıştı.

Gözleri karardı.

Cass bu kesif karanlığı yarmaya çalıştı. O karanlık grileşirken, ışıık gelince gözlerini açtı. Isabel'in orada tepesinde dikilmiş ona bakıyor olmasını bekliyordu.

Ama kimse yoktu. Cass yerde sırtüstü uzanmış, zar zor nefes alarak tavana bakıyordu.

Koridor gayet sessiz ve sakindi.

Nefes alış verişiye o kadar yüksek perdeden geliyordu ki.

Sonra Cass onu gördü.

Duvar kenarında ondan birkaç adım ötede duruyordu.

Isabel.

Cass gerildi. Bir bıçağın parıltısını görmeyi bekliyordu; Isabel'in, ya da bir başkasının tıpkı elektrikçinin bıçaklanması gibi, tıpkı Antonio'nun büyükannesinin kocasını öldüresiye bıçaklaması gibi onu öldüresiye bıçaklayacağından neredeyse emindi.

Ama Isabel sadece orada durdu. Gözlerinin içi parlıyordu, alev alev yanıyordu ve sonra arkasını dönüp koridor boyunca ilerleyerek Cass'in yatak odasına yöneldi.

Cass nefes almaya başladı. Menekşe kokusu hızla yitip gidiyordu. Tekrar tekrar ciğerlerine temiz hava çekti, ta ki o menekşe kokusu tamamen kayboluncaya dek.

Cass ayağa kalkmayı başardı. Sarsılmış hissediyordu, kafası karmakarışık. Ancak az önce olanları hayal etmemiştir. Tıpkı teyzesi gibi saldırıya uğramıştı, ölüme çok yaklaşmıştı ve Isabel'i görmüştü. Yaşamısına izin veren Isabel'i.

Ve koridor boyunca ilerleyip Cass'in yatak odasına gitmişti.

Cass duvardan güç alıp sendeleyerek ayağa kalktı. Odasına doğru baktı, kapı kapalıydı. Cass, Isabel'in kapıdan içeri girdiğini gördüğünü sanıyordu ama emin olamıyordu.

Kıpırdamak istemiyordu. Tabii aşağı inip oradan kaçmak için bunu yapmak dışında. Ancak bir şekilde ayakları onu tam aksi istikamete götürdü ve koridor boyunca ilerlemeye başladı. Kalbi korkuyla

deli gibi çarpıyordu, yapması gereken şeyi yapmak istemiyordu ancak kendini de öne doğru ilerlemekten alıkoyamıyordu. Duvarın destek olarak sendeleyerek yürüyordu. Kapıya vardığında durdu, korkuyordu.

Kapının öbür tarafında Isabel olabiliirdi. Peki, sonra ne olacaktı?

Cass nefes almakta güçlük çekiyordu ancak bu kez nedeni boğuluyor olması değil panikti.

Kapıyı aç.

Ses orada, kafasının içindeydi, gayet yüksek ve netti. Bu bir emirdi.

Kapıyı aç.

Elini kapının tokmağına uzattı. Olabildiğince hızla oradan kaçıp kurtulmak dışında bir şey istemiyordu. Bunu ona fısıldayanın kafasının içindeki Isabel olduğunu biliyordu.

Kapıyı aç.

Cass itaat edip kapıyı açtı.

Isabel yoktu. Oda boştu.

Cass kapı koluna sarıldı. *Tanrı'ya şükürler olsun!*

Müthiş şekilde rahatlayarak iç geçirirken ekranında ışık olduğunu gördü.

Uzaktan bile kelimeleri seçebiliyordu ve anladı.

Isabel ona bir mesaj daha bırakmıştı.

Cass kıpırdamadı, kıpırdıyamadı.

Kapının eşiğinde öylece donup kalmış, ekranında ışık yaydıkları için uzaktan net bir şekilde seçilemeyen o minik, ışıldayan harflere bakarak ne kadar durduğunu bilemiyordu. Sonunda adım adım yavaş yavaş, hissizce, aptal gibi, korka korka öne doğru ilerledi.

Cass durdu, sonra da destek almak için masaya tutundu.

ARTIK KIZ KARDEŞİNİM.

YİRMİ BİR

HAMPTON COURT, 1554 KASIM

“Peki, lordlarına gerçeği ne zaman söyleyeceksiniz?”

Isabel’in şakakları zonkluyordu. Sonunda saraydaki dairelerinde kalmışlardı ve bugünlerde sık sık ağrıyan sırtını biraz olsun dindirebilmek için yüksek arkalı olan bir sandalyede oturuyordu. Gözlerini kapadı. Helen’in uzaklara gitmesini ne kadar isterdi. Sürekli başında dır dır edip duran huysuz bir kadına dönüşmüştü ve onu atlatmak gitgide zorlaşıyordu.

Helen ona şakaklarına bastırması için soğuk kompres uzattı. “Kocana bir bebeğin olacağını söylememenin bir nedeni var mı, Isabel?”

Isabel, Helen’in gözlerinin içine bakmadı. “Onun çocuğunu doğuracağımdan emin olmayı bekledim,” dedi soğuk bir tavırla. Birden ayağa kalktı. Ayağının dibindeki Zeus da kalktı. Son birkaç aydır çok fazla artık yediği için epey bir semirmişti.

Helen biraz burnundan soluyarak işit de inanma der gibi bir ses çıkarıp yanından uzaklaştı. Isabel rahatlamıştı. Gözlerine yaşlar doldu.

Karnı gysilerin altından henüz belli olmuyordu ama çıplakken yeni bir gerginlik ve şişlik hissediyordu. Evlendiğinden beri hiç ay dönümü olmamıştı bu yüzden de rahatlıkla dört aylık hamile olabilirdi. Isabel’in midesi bulandı.

Yakınlarda bir lazımlık vardı ve kendine hâkim olmayarak öğürüp kustu. Sonunda kasılmaları geçtiğinde, dizlerinin üzerinde ağılıyordu, Zeus gelip o sıcak, ıslak burnunu yanağına değdirene kadar da öyle yaptı.

Hemen yere oturup onu kollarına alıp sıkı sıkı kucakladı. *Ya çocuk Rob'dandıysa?*

Ah, bir vâris vermeden bir âşık edinmekle ne kadar büyük aptallık etmişti! Peki ya, çocuğun gözleri Rob'unkiler gibi mavi, saçları da onunkiler gibi sarı olursa?

Düzensiz bir şekilde soluk alıp verirken, belki de Alvarado hiç anlamaz, diye düşündü. Kendi gözleri de maviydi, saçları ne kıvılcık ne de sarıydı, daha çok ikisinin arası bir renkteydi. Alvarado hiç anlamayabilirdi, çocuk iyice büyüyüp iki adamdan birine çekene dek hiç biri anlamayabilirdi. Şakakları kafatası ikiye yarılacakmış gibi zonkluyordu.

Zeus ona o iri iri, hayran gözleriyle bakarken Isabel onun o ipeksi kafasını okşayıp, “Ah, Zeus, ben ne yaptım?” diye fısıldadı.

Ancak son pişmanlığın faydası yoktu ve her zamankinden daha güçlü hislerle bağlandığı Rob'un aşkını nasıl unutabilirdi? Daha Rob'a söylememişti ama önceki gece o ayva göbeğine kocaman elini koyduğunda yüzünde beliren o bakış Isabel'in gözlerinden kaçmamıştı. Başını kaldırıp baktığındaysa o aşına olduğu gözlerinde sorular vardı, çünkü Isabel onu artık çok iyi tanıyordu, gözlerini ondan kaçırmak zorunda kalmıştı.

Rob cansız doğmuş bir bebeğe henüz babalık etmiş ve karısını da doğumda kaybetmişti. Bir piç olsa bile hiçbir vârisi yoktu.

Bu ikilem üzerinde daha fazla düşünmeden Helen tekrar yatak odasına girdi. “Akşam yemeğine inme vaktiniz geldi, Isabel yoksa konta iyi hissetmediğinizi belirten bir mesaj mı göndermemi tercih edersiniz?” Sesinde de gözlerinde de davranışlarını tasvip etmediğini belirten bir tavır vardı.

Isabel dudağını ısırdı. Helen onun bir âşığı olduğunu biliyordu. Isabel bunu anladığına gayet emindi. Isabel'in gözlerinin içi parlayarak, gülücükler saçarak dairelerinde belirdiği ve Helen'in da onu azarladığı o kadar çok akşamüstü olmuştu ki. Keşke biraz daha ketum olsaydı, diye düşündü umarsızca. Isabel ayağa kalktı.

Helen onu, “O kadar hızlı hareket etme,” diye azarladı. “Dikkatli olmalısın, Isabel.”

Isabel ona elini şöyle bir salladı. “Gerektiğinden daha dikkatliyim. Hayır, aşağı ineceğim.” Ona belli belirsiz gülümsedi. Kocasına, onunla vakit geçirmek istediği için değil, bu durum kocasının hoşuna gittiği için ve gözünden düşmekten ödü koptuğu için katılacaktı.

Sarayın bir sürü salon ve koridorundan geçerken Isabel hiç de acele etmedi. Saray hayatındaki yaşama çoktan alışmıştı. Yanından geçtiği birkaç beyefendiye selam verirken, bir grup İspanyol saraylı ile, İngiliz saraylının arasında geçen yüksek sesli bir tartışmaya kulak asmadı. Yabancılar ve İngilizler hemen hemen her gün hararetle bir şekilde kavga ediyorlardı. Aslında, kocası sık sık insanlara gösterilen muameleden rahatsız olduğunu dile getiriyordu, tabii bunlara saray, yiyecekler, içecekler, eğlence ve İngilizlere özgü hemen hemen her şey dahildi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Isabel'den şikâyetçi değildi.

“Kontes?”

Bu aşına olduğu ama tanımadığı bir sestti. Isabel kendisine doğru yaklaşmakta olan bir grup adamı görünce bir an bocaladı.

Parlak mavi gözler onunkilerle buluşup kenetlendi. Isabel Douglas Montgomery'yle karşı karşıya olduğunu fark edince bir an afalladı. Onu talibi olarak kendisiyle tanışmak için saraya geldiğinde kandırdığı o günden beri görmemişti.

Douglas yanma yaklaşırken gözleri bir an bile yüzünden ayrılmadı ve eğilip onu selamladı.

Isabel varlığıyla sersemlemişti ve bundan daha da öte, sonunda kalbinin göğsünde fırtınalar kopardığını fark etmişti. Ama kim bilir hakkında neler düşünüyordu? “Lord Montgomery,” demeyi başarabildi.

Montgomery sırtını dikleştirdi ve bakışları yüzünde dolaştıktan sonra tekrar gözlerine takıldı. “Evet. Sizde öyle bir izlenim bırakmış olmalıyım ki beni hâlâ hatırlıyorsunuz.”

Isabel çok geç olsa da ona oynadığı o feci oyundan bahsettiğini anlayıp kıpkırmızı oldu. “Lordum, nereden başlasam bilemiyorum. İlk karşılaştığımızdaki davranışım için sizden özür dilemek...”

“Kendinize öyle bir süs verdiğinizi biliyordum,” dedi.

Isabel ne demek istediğini anlayamamıştı, ona öylece bakakaldı.

Montgomery ona hafifçe gülümsedi. “Bunu hakaret addetmiştim ama artık bunlar geride kaldı, öyle değil mi? Siz de benim gibi uzun zamandır evlisiniz.”

Kalbi göğsünde deli gibi atmaya devam ediyordu ancak Isabel neden böyle olduğunu anlayamıyordu. “Size gerçekten de hakaret etmek istememiştim, lordum,” dedi.

“Geçmişe takılıp kalmayı gerçekten de istemem. Beni ilgilendiren gelecek ve tabii şimdiki zaman.” Gözlerini gözlerinden ayırmadı.

Isabel anladı ve kıpırdıyamadı. Montgomery’yi hâlâ etkiliyordu. Ve bu durumdan tuhaf bir haz alıyordu.

Uzun, tuhaf bir sessizliğin ardından, “Sizi evliliğiniz için tebrik etmek isterim,” dedi.

Isabel kızardığını biliyordu. “Ben de sizi.”

İşte o zaman gülümsedi. “Duydunuz mu? Eşim hamile. Mayıs ayında doğmasını bekliyoruz.” Gurur duyduğu gözlerinden okunuyordu.

İçinde bulunduğu durum, yaşadığı çelişki aklına geldi ve gülümsemesi yüzünde soldu. “Bu harika bir haber, lordum.”

Tekrar elini tuttu. “Gözlerinizde tuhaf bir endişe ya da hüznü mü, anlayamadığım bir şey gördüm, leydim. Size böylesi acı veren ne olabilir?”

Isabel şoke olmuştu. Dudaklarını ıslatıp deli gibi verecek bir cevap arandı. “Yanlış gördünüz herhalde, lordum, bugünlerde pek de bir endişem yok.”

“O zaman sevindim ama ne gördüğümü biliyorum.”

Isabel ona bakakaldı. Bir an içini ona dökmeyi istedi ama kendine aptallık etmemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. “O zaman benden fazlasını biliyorsunuz,” diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Douglas birden koluna girdi. “Bir yürüyüşe çıkalım. Benimle yürür müsünüz, leydim?”

Isabel ona baktı. Kendi işine bakmalıydı ama bunca zaman sonra onunla karşılaşmak çok güzeldi ve yürümeye başladıklarında başıyla onayladı. “Evet, lütfen.”

Montgomery, “Saray hayatı hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Isabel, “İlginç ve eğlenceli buluyorum,” dedi. “Hatırlarsanız, amcam varlığını anımsayana dek bir tarla faresi gibi yaşıyordum.”

Montgomery’nin bakışları içtendi. “Ben sizi bir tarla faresi olarak düşünemiyorum. O kadar zeki ve güzelsiniz ki.”

Isabel adımlarını yavaşlattı. Bu sözlerinin bir iltifat olduğuna şüphe yoktu. Ama tedirgin olmamıştı, hem de hiçbir şekilde. Tuhaf bir şekilde mutlu hissediyordu. Ve yüzüne ilgiyle baktığını gördüğünde, buna çok şaşırdı. Neden bu kadar doğru düzgün, gururlu, içten ve Rob kadar da yakışıklıydı. Ona talip olarak saraya geldiğinde bunları neden fark edememişti.

Birden, feci bir hata mı yaptım, diye düşünmeye başlamıştı. Ansızın korkuya kapılmıştı, aklından geçenleri bir kalemde silip attı. “Saraya neden geldiniz?” diye sordu kısaca.

“Doğruyu söylemek gerekirse, sizinle tekrar görüşmemizin vaktinin geldiğini düşündüm,” dedi usulca, artık gülümsemiyordu.

Isabel durdu. Bakışları kenetlendi ve kıpırdayamadı.

“Aklınızdan geçen şey için olmamalı.” Montgomery Isabel’in kolunu kavradı. “İlk karşılaştığımızda beni o iğrenç görünümünüzle kandırmaya çalıştığınız o günden beri sizi unutamadım. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım size sırlısıklam âşık oldum.” Fazlaca alçakgönüllü bir şekilde gülümsüyordu. “Ama sizinle bunu konuşmak için gelmedim.”

Isabel ona gitgide artan bir tedirginlikle bakıyordu. Buraya ona iltifat etmeye gelmediyse, ne diye gelmişti? “Anlayamıyorum...”

Bakışları da yüzü de öyle bir kararmıştı ki. “Isabel. O kadar çok söylenti var ki, bunlara inanmadım tabii ama artık bunları konuşmamız gerekiyor.”

Isabel ona bakarken birden korkuya kapılmıştı. “Ne gibi söylentiler? Ah... Kral’ın Fransa’yla savaşa girmeyi arzuladığına dair olanlar mı? Kraliçe hamile, biliyorsunuzdur.” Çok hızlı konuştuğu için kelimeleri yuttuğunun farkındaydı. “Kral bebek doğmadan buradan ayrılmaz, yani baharın sonlarından önce yola çıkmaz.”

Montgomery onu kollarından yakaladı. “Hakkınızdaki söylen-tiler, Isabel, inanmadığım dedikodular... Ancak kocanızla tanıştım. Amiralle de tanıştım. Ve gözlerinizdeki acıyı, çatışmayı ve endişeyi de görüyorum. Yüce Tanrım, artık her şeyi anlıyorum, hatta beni neden reddettiğinizi bile ama çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz.”

Isabel kıpırdımadı. Sözleri birden sanki onu kör etmiş, bozguna uğratmıştı. “Ne... söylentileri? Ne demek istediğinizi anlayamadım!” diye fazlaca tiz bir sesle, yüksek perdeden bağırdı.

Montgomery kolunu daha da bir sıktı. “Saray, Amiral de Warrenne ve sizin hakkınızda dedikodularla çalkalanıyor, canım.”

Isabel onun o kararımı, yakışıklı yüzüne baktı. Ona, o *benim kuzenim*, demek istedi ama ağzından tek bir kelime çıkaramadı.

Saray Amiral de Warrenne ve sizin hakkınızda dedikodularla çalkalanıyor... Hayır! Bu imkânsızdı! Bakışları kararmaya başlamıştı, etraflarındaki salonu seçememeye başlamıştı.

“Bayılma,” diyerek güçlü kollarından birini ona doladı. Isabel daha ne olduğunu anlayamadan onu kollarına almıştı, salonu geçiyordu, bu sırada Isabel gözlerinin karamasını engellemeye çalışıyordu. *Saray Amiral de Warrenne ve sizin hakkınızda dedikodularla çalkalanıyor* lafı aklında dönüp duruyordu. Sonra havanın, nemli ve sisli olduğu küçük bir bahçede, taş bir bankın üzerine bırakıldı. “Derin derin nefes al, hayır, doğrulma,” dedi kati bir sesle.

Isabel bankın üzerinde uzanırken hızla kesik kesik soluyordu. Montgomery’nin sözleri çirkin, korkunç bir nakarat gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Yaşlar dolan gözlerini açtığı anda Montgomery’nin o yakışıklı, kaygılı yüzüyle karşılaştı.

Montgomery, “Aranızdaki bağı öğrenirlerse, kocanızın da öğrenmesi an meselesi olur,” dedi.

Isabel ona bakakaldı ve birden ellerine yapışmış başını iki yana sallıyordu. Yalan söyleyip her şeyi inkâr etmeliydi, oysa ağlıyordu. “Nasıl bilebilirler? Kim nereden bilebilir? Yalnız belki Helen...”

Douglas’ın bakışları onu delip geçiyordu. “Nereden bildiklerinin ne önemi var?”

Doğrulup oturmaya çalıştı; Montgomery hemen kollarından tutup ona yardımcı oldu. Kendi kendine fısıldar gibi, “Onu seviyorum,” dediğini duydu.

“Biliyorum.”

Ses tonunda Isabel’in başını kaldırıp ona bakmasına neden olan bir şey vardı.

Tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. “Hayat anlaşılmaz, öyle değil mi? Otuz iki yaşındayım, bütün şahit olduklarımdan ve yaşadıklarımdan sonra bile hâlâ Tanrı’nın inayetini anlamakta zorlanıyorum.

Isabel içinden onunla hemfikir oldu. Bütün saray biliyor muydu? *Ah, Tanrım! Yanılıyor olmalıydı!*

“De Warenne çok şanslı bir adam,” dedi Montgomery.

Isabel gözlerinin içine baktı. “Yapmayın, lordum, başka bir şey demeyin,” dedi nihayet.

Ancak sonradan söylediklerini duymayı beklemiyordu. “O size layık değil.”

“Kıskançlıkla onu itibarsızlaştırmayın!” diye haykırdı.

“Onu kıskandığımı inkâr edemem ama size doğruyu söylüyorum. Çünkü sizi sevseydi, sizi böyle bir durumda bırakmazdı.” Montgomery gayet açıksözlüydü.

“Sizi ilgilendirmeyen konular hakkında konuşmayın.”

“Ama siz beni ilgilendiriyorsunuz, Isabel. Tanrı’nın inayetinin tuhaf ve anlaşılmaz olduğunu söylerken bunu öylesine söylemiyordum. Yoksa kalbimde tek bir kadın olurdu, karım.” Ona bakıyordu. “Dikkatli olmalısın, Isabel. Kimseye güvenme. Burada böyle zavallı kıskançlıklar çoktur, her yer casuslarla dolu.”

Isabel ona bakıyordu. “Anlıyorum.” Gideceğini anlamıştı ve nedense onu bırakıp gitmesine hazır değildi.

“Bana ihtiyacınız olursa, Carew Hall’a bir mesaj bırakın. Burası Thames üzerinde bir ev ve hizmetkârlarım güvenilirdir. Size sırtımı dönmem.”

Isabel gözlerine yaşlar dolarken ne olduğunu tam olarak anlamadığı bir şekilde kafasının karıştığını fark etti ve aynı derecede

anlaşılmaz bir korku da buna eşlik ediyordu. Başıyla onayladı. “Teşekkür ederim, lordum. Bu bir gün kabul edebileceğim bir teklif.”

“Umarım buna hiç gerek duymazsınız,” dedi.

“Evet, Isabel? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

Kocası her zamanki gibi diplomasi ve devlet mevzuları nedeniyle geç saatlere kadar çalışıyordu. Isabel masasının önünde tereddütle bekliyordu. Montgomery’nin o karanlık görünümü hemen aklına geldi. O gün daha erken bir saatte, beklenmedik bir şekilde karşılaşmalarından beri aklından çıkmamıştı.

“Bana ayıracak zamanınız var mı, lordum?” diye sordu Isabel gergin bir halde. Aklından, *Bütün saray biliyor olamaz*, diye geçiriyordu. Montgomery yanılıyor olmalıydı. Ve Alvarado da hiçbir şeyden şüphe etmiyordu. Yoksa Isabel bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini sezinlerdi.

Kont bir nebze de olsa İngilizce öğrendiği ve Isabel de İspanyolca’yı gerektiğinde derdini anlatacak kadar kapıldığı halde, genelde Fransızca konuşmaya devam ediyorlardı.

Bekliyordu. Yüzündeki ifade maske gibi olduğundan aklından ne geçtiği anlaşılmıyordu ama asla kendini açıkça ifade eden bir adam değildi. Isabel bir an gözlerinin içine baktı ve o anda da bakışlarının soğuk ve katı olduğunu düşündü. Dehşet içinde, *Güzel Meryem Anamız, biliyor!* diye geçirerek bakışlarını ondan kaçırdı.

Isabel’i kolundan kavradı. Isabel ayağa kalktığını fark etmemişti. Kendisine dokunduğu anda irkildi: “Bir sorun mu var, hayatım?”

Gözlerinin içine bakarken soluğu kesilmişti; suçluluk hissettiğini anlar diye yine ondan gözlerini kaçırdı.

“Benimle ne konuşmak istiyorsun, hayatım?”

Isabel düşünmeyi başardı. Ses tonunun her zamanki gibi olmadığını fark etmişti, çünkü bir nebze nezaket, mesafe ve hafif de kibir vardı. Gözlerinin içindeki o soğuk kamaşmayı hayal etmiş olmalıydı, nedeni de Montgomery’nin onu böyle kaygılandırmasıydı. Endişe edecek bir şey yoktu. O ve Rob çok temkinli, tedbirli olmuşlardı. Isabel sonunda ona döndü. Gözlerinin içine bakamıyordu. “Ben hamileyim, lordum.”

Bir anlığına yüzündeki ifade değişmedi ve işte o anlığına Isabel yine korktu ama sonra gülümsedi. “Ben de bu günü bekliyordum,” dedi.

Isabel, “Ben de,” diye yanıtladı. Bu nasıl da feci bir yalandı.

“Bir süredir ruhsarınızın bir solgun bir alev alev olmasından, bir iştahlı bir iştahsız olmanızdan belliydi,” diyerek onu bir iskemleye yönlendirip oturmasını istedi. “Çocuğu ne zaman bekleyebiliriz?”

Isabel ona gülümsedi. Kalbi göğüs kafesine hapsedilmiş bir kelebek gibi çırpınıyordu. “Sanırım beş ila altı ay içinde, lordum. Henüz doktora muayene olmadım. Önce sizinle konuşmak istedim.”

“Her zamanki gibi düşüncelisin, Isabel. Yine beni çok mesut ettin. Benden daha şanslı bir adam olabilir mi? Çocuğun biz evlendikten hemen sonra mı rahmine düştüğünü düşünüyorsun?” diye sordu.

“Biz evlendikten kısa bir süre sonra,” diye fısıldarken artık normal bir şekilde nefes alamıyordu.

Alvarado başıyla onaylayıp gülümsedikten sonra arkasını dönüp bir masaya giderek iki kadeh beyaz şarap doldurdu. “Doğmamış çocuğumuzun şerefine içmeliyiz Isabel, kadeh tokuşturmalıyız, benim güzel, akıllı, sadık karım.”

Isabel kadehi titreyen bir elle alırken, kocasının sesindeki imayı çözemedi. Montgomery de ona akıllı demişti. Alvarado bununla bir şey kastetmiyordu. Bebeğin sağ salim doğması ve bu kadar kısa sürede hamile kalmış olmasını kutlamak için içtiler. Bir oğulları olmasını dileyerek içtiler. Şarap sirke gibi gelmişti, Isabel’in içi burulmuştu.

Hep bir çocuk istemişti ama böyle değil. Hiç de böyle değil. Yüreği öyle buruktu ki. Ona nasıl ihanet ettiğinin farkına yavaş yavaş varıyordu.

Nasıl olup da kendini böyle bir durumda bulmuştu? Bir zamanlar masum ve güvenilirken, ocağı tüten bir yuva, bir koca, vazife ve aşk hayal ederken nasıl bu hale gelmişti? En azından gerçeği bilmiyordu. Böyle bir şeyden şüphe etseydi, onu kesin öldürürdü.

Alvarado şarabını bitirip ona gülümsedi. “Vakti geldi, tatlım.”

Isabel donup kaldı. “Neyin vakti?”

“İspanya’ya gitmenin vakti. Oğlum da benim, babam ve büyük-babam ve onun babası gibi Castilla’da doğacak.” Boş kadehini kaldırıp

onu selamladı. “Doktor seni muayene edip her şeyin yolunda olduğu konusunda beni temin ettikten sonra yelken açacaksın.”

Isabel afallamıştı. Gözleri iri iri açılmış bir halde duyduklarına inanamayarak ona bakıyordu. Saraydan ayrılmak mı? İspanya’ya gitmek mi? Şimdi mi? Ama... Rob’u nasıl bırakabilirdi?

“Buradaki vazifelerimi tamamlar tamamlamaz sana katılacağım, umarım çocuk doğmadan yetişebilirim,” dedi Alvarado.

Isabel hâlâ şoktaydı. Hayır, gidemezdi. Yapamazdı. “Ben burada çok mutluyum, lordum, çok rahatız...”

“Bu hafta ayrılacaksın, seni buna temin ederim,” dedi. “Hazırlıklarına hemen başla.” Sonra da çekip gitti.

Konuşmaları bitmişti.

24 Aralık 1554

Sevgili Rob,

Öyle bir sıla hasreti çekiyorum ve sevdiğim tüm o şeyleri öyle özlüyorum ki. Ah, Rob, İngilizcede yalnızlığımı ve ıstırabımı size anlatmaya yetecek kelime yok. Burası soğuk ve ıssız bir toprak. Nefret dolu bir yer. Asla vatanım olamaz. Bu yaban kıyılara ayak basalı neredeyse iki ay oldu ve korkarım ki bir daha, İngiltere’ye dönmeme asla izin verilmeyecek ve bu korkunç topraklara defnedileceğim.

Etrafım konuştuıkları dili anlayamadığım hizmetkârlarla çevrili bir halde çaresizim... Tek avuntum Helen’in yanımda olması ve rahmimde büyüyen çocuğum. Buraya gelen doktorlar bile bir tuhaf ve yabancı geliyor, onları anlayamıyorum. Sanıyorum, başlarıyla onay vermeleri ve gülümsemeleri her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyor ama öyle üzgünüm ki umurumda değil. Paylaştığımız tüm o anları özlüyorum. Onların hayaliyle yaşıyorum. Sizi ne kalbimden ne de aklımdan çıkarabiliyorum. Sizi düşünmeden bir anım, bir saatim dahi geçmiyor. Eve dönme özlemiyle yanıp tutuşuyorum. Kalın taş duvarlarıyla bu soğuk ve çirkin

Brenda Joyce

ev, hapishanem, kocam ise gardiyanım oldu. Lütfen bana akıl verin. Mektubunuzu almayı merakla bekleyeceğim.

Sizi seven ve adanmış kuzeniniz,
sonsuz dek sizin olan
Isabel

21 Şubat 1555

Sevgili kuzenim,

Son görüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçti. Sohbetlerimizin çoğunu, kâh hüznün kâh neşeyle anıyor ve özlüyorum ve sizinle daha çok sohbet edebilmeyi umut ediyorum. Siz ve bebeğiniz nasılsınız, biricik Isabel? Burada, sarayda her şeyin yolunda olduğunu duydum ve bunun beni ne kadar memnun ettiğini size anlatamam. Sizin ve doğmamış bebeğinizin sağlığı ve mutluluğu benim için her daim olduğu gibi çok önemli.

Size anlatacak çok havadis var. Doğum yaklaşırken Kraliçemizin sağlığı şükür ki iyi ancak Philip baharda sa-vaşa girmek istiyor ve bunu bilmek Kraliçemizi hüznölere gark ediyor. Doğumda herhangi bir aksilik yaşanır sa diye ülkeye ilişkin büyük bir endişe var, hatta tahta ilişkin sorular bile gündemde. Ancak her ne kadar gece gündüz bunları düşünsem de bu konu üzerinde durmak istemiyorum.

Protestan isyancılar hâlâ ülkemizin her yerinde sorun teşkil ediyorlar. Piskopos Hooper'ın kaderiyle buluşması da barışın gelmesine katkı sağlamadı. Nihayetinde, tanrıtanımazlıkla suçlanarak diğer birkaç tanrıtanımazla birlikte kazığa bağlanıp yakılarak infaz edildi. Sevgili kuzenim, keşke bu endişelerimi paylaşmak için yanımda olsaydınız. Ülkemiz artık bölündü, hem de eskisinden çok daha kötü bir şekilde. Lutherciler Kalvinistlere, Anglikanlar Katoliklere karşı. Geçen gün iki vaizi bir rahibi taşlarlarken gördüm. İki vaiz hemen tutuklandılar ancak yaşlı bir adam olan

rahip ölmüştü. Yüce Tanrım, bu günlere nasıl geldik? Bu çatışmanın sona ereceğini sanmıyorum çünkü her iki taraf da çok kararlı.

Sizi gelecek hakkında kaygılandırıp böyle konularla sıkmak istemezdim ancak her zamanki gibi en gizli saklı düşüncelerimi paylaşabileceğim tek kişi sizsiniz. Anlaşılan o ki, eski gelenekler kolay kolay yok olmuyor.

Castilla'dan haberlerinizi almayı merakla bekleyeceğim. Tanrı sizi ve çocuğu korusun.

*Sizin adanmış, sadık ve en sevgili kuzeniniz
Amiral Robert de Warenne*

YİRMİ İKİ

DÖRDÜNCÜ GÜN, 17.00

Cass orada yazılı mesajı anlamayı reddederek bilgisayar ekranına baktı, o bakarken de ekran yanıp söndü ve kararıp tekrar aydınlandı. Ansızın herhangi bir noktalama işareti olmadan kelimelerle dolmaya başladı.

BEN ARTIK KIZ KARDEŞİNİM BEN ARTIK KIZ
KARDEŞİNİM BEN ARTIK KIZ KARDEŞİNİM BEN ARTIK
KIZ KARDEŞİNİM BEN ARTIK KIZ KARDEŞİNİM BEN
ARTIK KIZ KARDEŞİNİM BEN ARTIK

Cass yavaş yavaş, ADIM ADIM geri geri gitmeye başladı, kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu, öyle güçlüydü ki göğüs kafesini parçalayacağını sandı ve sonra arkasını dönüp kaçtı.

Biri onu kovalıyormuş gibi kaçıyordu. Tracey'nin odasına daldı ve oraya girerken de donup kaldı. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu belki de Isabel'i orada Tracey'nin yatağında uzanırken görmeyi beklemişti ama Tracey orada bir çocuk kadar huzurlu bir şekilde uyuyordu.

Ah, Tanrım, diye düşünüp yavaş yavaş geri gitti.

Bilgisayar ekranında gördükleri aklına kazınmıştı.

O korkunç kelimelerin bir görüntüsü.

Koridora çıkınca deli gibi etrafına bakındı ama Isabel orada değildi ve sonra da merdivenlere koştu. Antonio'yu bulmalıydı. Tracey artık tehlikedeydi, herkes tehlikede, diye düşündü, paniklemişti.

Kütüphaneye dalınca ilk gördüğü şey çocukların orada olmadığı oldu. Antonio küçük bir merdivenin üzerine çıkmış, yukarıdaki raflardan kitaplar indiriyordu.

“Çocuklar nerede?” diye bağırdı, ödü patlamıştı.

Antonio neredeyse merdivenden düşecekti ve sonra dikkatli bir şekilde basamaklardan indi. “Cassandra.” Onu omuzlarından tutarken gözlerinin içine bakıyordu. Cass titremekte olduğunu fark etti. “Ne oldu?!”

Cass kollarına yapıştı. “Çocuklar nerede?”

“Alfonso oyun oynasınlar diye onları dışarı çıkardı. Temiz havaya ve hareket etmeye ihtiyaçları var. İyiler.”

Cass başını hararetle iki yana salladı. “Hayır. Burada, bizimle olsunlar!”

Antonio onu tutarken gözlerinin içine bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordu sakince yavaş yavaş.

“Kriz geçirdim, tıpkı Catherine teyze gibi. Nefes alamadım, boğuluyordum, o lanet olasıca parfümle boğuluyordum!”

Antonio'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ama iyisin.” Kolunu Cass'in omzuna atmıştı.

Cass titremeye devam ediyordu. Konuşurken sanki dili dolanıyordu; daha önce hiç bu kadar hızlı konuşmamıştı. “Onu yatak odama kadar takip ettim. Dizüstü bilgisayarda bir mesaj vardı, yeni bir mesaj.” Cass hasta oluyormuş gibi hissetti. O mesaj ne anlama geliyordu? Bilmek istemiyordu.

“Ne diyordu?” diye sordu Antonio hemen.

Cass ona baktı çünkü ilk kez sesinde korku hissetmişti. *Korku*. Artık çok feci şekilde korkuyordu. Ancak Antonio'nun yüzünde sakin bir ifade vardı; demirden bir maske ve Tanrı adına, ona ihtiyacı vardı; o sakin, güçlü ve mantıklı adama. Ama korkuyordu, bunu görmüştü ve kendi korkuları da insanı hasta edecek bir güçle tavan yapmıştı. “Benimle gel,” dedi boğuk bir sesle.

Yukarı çıktılar. Cass bu kez bilgisayarında hiçbir şeyin değişmediğini görünce şaşırmadı, on dört inçlik ekran sonsuza dek uzayıp gidecek şekilde o korkunç mesajla doluydu: BEN ARTIK KIZ KARDEŞİNİM.

Antonio bilgisayara doğru bir adım atıp baktı.

Cass kendini sarmaladı. "Anlamıyorum. Anlayamıyorum. Anlamayacağım!"

Sanki benden iki kişi vardı... Sol elim sağ elimi durduramıyordu...

Antonio ona bakarken ona doğru uzandı. Cass onun kendisine dokunmasına mani olmak için geri çekildi. "Hayır," deyip başını iki yana salladı. Antonio ona bakıyordu. "Kız kardeşinin zihnine hükmetmeye başladığını mı yoksa kız kardeşin olduğunu mu söylüyor?" diye sordu usulca. "Bence ikisinin arasında büyük bir fark var."

Sanki benden iki kişi vardı... Sol elim sağ elimi durduramıyordu...

Cass o kelimeleri hiç duymamış olmayı yeğlerdi! Korkuyordu, dehşet içindeydi. Sanki bir uçurumun kenarından aşağı düşüyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Hatta başı bile dönüyordu. Sonunda, "Ne fark var?" diye fısıldadıysa da bu gerçeğin feci şekilde çarpıtılması oluyordu.

Bu kez Antonio elini tuttu ve kuvvetle kendine doğru çekti. "Kız kardeşinin zihnini bir noktaya kadar kontrol edebiliyorsa bir umut vardır. Yani Tracey'ye ulaşmanın ve Isabel'i göndermenin bir yolu vardır."

Cass ondan gözlerini kaçıramıyordu. "Umut var mı? Var mı? Birine elektrikçi öldürdü. Büyükbabanın büyükbabanı öldürmesini sağladı. Catherine'in Eduardo'yu ölümüne çağırmasını sağladı!"

Antonio, "Çok öfkeli," dedi usulca. "Ancak öfke kontrol edilebilir, dindirilebilir."

Cass ona baktı. "Kontrol edilebilir mi? Dindirilebilir mi? Onunla psikologculuk mu oynayacağız? O bir hayalet Antonio. Ölü. Ve çok kızgın. Hem de feci şekilde. Onunla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok! Belki de hepimiz, her birimiz ölene dek tatmin olmayacak!" Cass dişlerinin takırdadığını fark etmişti.

Antonio, "Aklına en kötüsünü getirme," diye çıkıştı. "Güçlü olmalıyız, zihinsel anlamda. Çünkü öfke ona karşı koyacak gücü olmayanlara sirayet eder. Histeriye ve paniğe kapılma, Cassandra."

Sesinde insanı ürküten uyarıcı bir ton vardı.

Cass çaresizlik içinde, *Tracey güçlü değil*, diye düşünerek Antonio'nun koluna yapıştı. "Tracey mükemmel bir av, değil mi?" Titriyordu.

"Tracey'yi odasına kilitlemeli hatta onu bağlamalıyız, yani şimdilik," dedi Antonio açık açık.

Cass dehşet içinde ona baktı. "Belki haklısın," dedi sonunda. Midesi bulanıyordu. "Elektrikçiye onun öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi?"

Antonio üzerine basa basa, "Tracey'nin bunda bir payı olmuş olsa bile kendinde değilmiş," dedi.

Cass geriye sendeledi. Antonio, Tracey'nin bu cinayeti işlediğini düşünüyordu, bu açıkça belliydi, gözlerinden okunuyordu. "Belki de Gregory yaptı," diye parladı. "Bir şeyler sakladığı malum."

Antonio ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?!"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" diye haykırdı.

"Kardeşim esrarengiz ve uzun bir şekilde kaybolduktan sonra kan revan içinde ortaya çıkmadı," dedi öfkeyle.

Bir anlığına Cass ve Antonio birbirlerine baktılar ve o anda aniden korkutucu bir şeyi kavradılar. Öfkeyle tartışıyorlardı, onlar da Isabel'e kurban gidiyorlardı.

Antonio, "Haydi gel," diye bağırıp elini kavradı. Evin içinden hızla geçip çocukların başlarında Alfonso'yla güneşin altında gülüp oynadığı avluya çıktılar.

Bakışları aniden buluştu. Arkalarını döndükleri gibi yukarı fırladılar.

Tracey gitmişti.

Karanlık dağılmaya başlamıştı.

Dağılırken de zihni uzun zamandır çalışmayan bir motor gibi yavaş yavaş, acı verecek şekilde tekrar çalışmaya ve toparlanmaya başlamıştı.

Birden feci bir acı hissetti, öyle bir acıydı ki bu... Kafası tamamen karıştı, nerede olduğunu ve başına neler geldiğini bilmiyordu.

Sonra birden farkına vardı. Ölmesine ramak kalmıştı.

Gregory kıpırdamadı, artık bilinci tamamen açılmıştı, sağ omzuna dalga dalga yayılan o acıya odaklanmıştı. Daha önce hiç böyle bir acı

çekmemiştir. Sonra bir de dizinde, devamlı bıçak saplanıyormuş gibi bir acı vardı ve başı dayanılmaz bir şekilde zonkluyordu.

Ve taşlı zeminde sırtüstü uzanıyordu.

Ama yaşıyordu. Gregory gözlerini yavaş yavaş açtı, kısık bir şekilde aralarken masmavi gökyüzüne, kabarık kümülüs bulutlarına ve o yakıcı İspanya güneşine bakıyordu.

Sonra aklına tam olarak neler olduğu geldi, dehşet verici en ufak ayrıntısına kadar, tır onu kasten yoldan çıkarıp uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Güçbela nefes alıp veriyordu. Ama elbette, direksiyonun ardında Isabel yoktu. Bunu kesinkes hayal etmiş olmalıydı.

Birden gözlerini kapayıp, korku ve panikle derin derin nefes aldı. Kimi kandırıyordu ki? Ölmesini istiyordu. Daha küçük bir çocukken bile onunla uğraşıyordu, ancak artık oyunları ciddi anlamda ölüm kalım meselesiydi. Dört asırdır ölü olan bir kadının nasıl olup da bir tır sürebileceğini bilemiyordu ama bir şekilde bunu başarmıştı. Ve bu kez neredeyse kazanmıştı.

Doğrulup oturmaya çalışırken dişlerini sıktı, göğsü ve yüzü ter içindeydi ve omzunda öyle feci bir ağrı vardı ki neredeyse bayılacaktı. Suratını buruşturarak karanlık dalgalarını uzaklaştırdı, bayılmayacaktı, bunu yapamazdı. Isabel'in geri gelebileceğinden korkuyordu.

Sonunda doğrulup oturdu, acı yüzünden nefes alamıyordu ve sol eliyle sağ omuzunu tuttu. Omzunun yerinden çıkmış olduğuna karar verdi. Onu geri itirmek zorunda kalacaktı.

Ancak başka bir şey düşünmeden önce Gregory etrafına bakındı. Ortalıklerde kimse yoktu.

Rahatlamış bir şekilde ayağa kalkmayı başardı ve kalktığı anda dizinden yukarı bir ağrı vurdu. Kendisinden çok da uzun olmayan bir ağaç gördü. Topallaya topallaya oraya gitti, derin derin nefes aldı, sonra sağ omzunu ağaca çarptı. Bunu yaparken bir çat sesi duydu ve ağrı neredeyse kaybolmuştu.

Kan ter içinde orada durmuş bir yaprak gibi titrerken, *Tanrım*, diye düşündü.

Bu mide bulantısı hissi geçene kadar bekledi, sonra da dere yağına baktı. Çok dik bir yamaç değildi ve eninde sonunda yukarı

tırmanabilirdi ancak dizinin durumu göz önüne alındığında bu bütün gün sürebilirdi. Sonra birden Casa de Suenos'ta mahsur kalan ailesini düşündü ve kalbi korkuyla çarptı. Isabel onu da izole etmiş, neredeyse ondan kurtulmuştu, onun öldüğünü mü düşünüyordu? Villada kalanlar için ne planlıyordu? Bunu düşündükçe hasta gibi hissediyordu.

Sonra bisikleti gördü.

Onun bulunduğu yerden birkaç metre ötedeydi ve uzaktan bile, gidonlarının büküldüğünü görebiliyordu. Lastikleri inmediyse bir şansı olabilirdi. Kütüphanede masum masum oynayan iki çocukla, Isabel'in o şeytani mavi gözleri, gözlerinin önüne geldi. Gregory elinden geldiğince çabuk bir şekilde hoplaya zıplaya bisikletinin yanma gitti. Başı daha da feci ağrımaya başlamıştı; elini kafasının arkasına attı; o yapış yapış şey hissettiği anda bunun kan olduğunu biliyordu.

Her ne oluyorsa kesinlikle umursamaması gerekeceğine karar verdi.

Bisiklet mucize eseri hasar almamıştı. Biraz yamulmuştu sadece; gidonları dağılmıştı ama iki lastikte de hava vardı. Gregory neredeyse bayram ederek bisikleti kaldırdı.

Sonra, belli bir açıyla dere yatağına inen yamaçtan topallayarak ve çok yavaş her adımı bir çile haline gelerek yukarı çıkarken, başını kaldırıp güneşe baktı.

Artık çok geçti. Birkaç saattir kendinde değildi. Bu tıbbi anlamda pek de iyiye işaret değildi; büyük ihtimalle beyin sarsıntısı geçirecekti. Artık bir karar vermesi gerekiyordu.

Geldiği yöne geri dönebilir ve kasabaya varmasına yetecek zamandan çok daha kısa sürede eve dönmüş olabilirdi. Ya da görevini yerine getirmek için yoluna devam ederdi.

Ama çoktan bitkin ve bayılacak gibi hissetmeye başlamıştı. Doğru düzgün adım bile atamıyordu; yola kadar olan mesafe aşılamaz gibi geldi. Dizi her bir adımda itiraz etmeye devam ediyordu ve sıcak bir şeyin, kanının ensesinden aşağı süzülüğünü hissediyordu. Sarf ettiği çabadan kalbi rahatsızlık verecek, tehlike arz edecek şekilde atıyordu. Birden Gregory asla Pedraza'ya varamayacağını anladı. Eve de döne-

bileceğinden emin değildi. Ancak en azından hep yokuş aşağı gidiyor olacaktı.

Geriye dönmek istemiyordu.

Ama ölmek de istemiyordu.

Cass ve Antonio el ele merdivenlerden aşağı koştular. Ana salona girdiklerinde, Cass Antonio'nun elini bıraktığı gibi ön kapıya koşup ardına kadar açtı. Aklmda tek bir şey vardı: Tracey neredeydi?

Kapıyı açtığı anda gözüne çarpan ilk şey Celia oldu. Celia gözlükleri kaymış saç baş birbirine girmiş, elbisesi kirlenmiş, yırtılmış ve kanla lekelenmiş bir halde sendeleyerek eve ilerliyordu.

Cass bir çığlık atıp evin basamaklarından aşağı koştu.

Celia onu görünce koşmaya başladı. Hıçkırı hıçkırı ağlıyordu.

Cass yaşlı kadına sıkı sıkı sarıldı. "İyi misin? Neler oldu!" diye haykırdı.

Antonio da yanlarına geldi. "Celia, dur sana yardım edeyim." Kolunu omzuna attı.

Celia, Cass'e iri iri açılmış, korkmuş gözlerle baktı. "Bayan de Warrenne, ah, Tanrı bizi korusun, neler olduğunu hayal dahi edemezsiniz." Gözyaşları boşanmaya başladı.

Birden Cass söyleyeceklerini duymaktan korktu. "Haydi içeri girelim. Yaralanmışsın." Celia'nın başının yan tarafında, kurumuş kanla kabuk bağlamış koca bir yarık ve bir sürü yara beresi vardı. Aynı zamanda da topallıyordu."

Antonio merdivenleri çıkmasına yardım ederken, "Ortalarda korkunç bir ecin dolanıyor," dedi Celia. "Bize musallat olmuş. Beni öldürmeye çalıştı."

Cass kapıyı arkalarından kapattı.

Celia hiç susmadan konuşuyordu. "Pencerede kız kardeşini gördük ve Alyssa evden dışarı fırladı. Ben de hiç düşünmeden arkasından gittim. Çok korkunç bir şeydi. Ona seslenip duruyordum ama çığlıklar atıyordu ve sesinin geldiği tarafa gittikçe evden iyice uzaklaştım. Ardından bu kadını gördüm, biliyordum, Bayan de Warrenne, o feci anda bu dünyadan olmadığını anladım." Celia titriyordu.

Cass düşünemiyordu bile. Ama dönüp Antonio'ya baktığında gözleri buluştu. Aklından ne geçtiğini biliyordu. Alyssa onu bulduğunda evden o kadar da uzakta değildi. Celia'yı kasten daha da uzağa çekmişti.

"Bana gülüp nefret dolu bir kakhaha attı." Celia ağlamaya başladı. "Arkamı dönüp koşmaya başladım. Ah, Bayan de Warenne! Hayatımda hiç böyle bir zalimlik, böylesi bir nefretle karşılaşmadım!"

Cass konuşamıyordu. Kolunu yaşlı kadının omzuna attı.

"Beni takip etti! Ben de takıldım ve bir yamaçtan aşağı yuvarlandım, başımı çarpıp bileğimi incitmiş ve bayılmışım. Sonra bana seslenmeye başladı. Usul usul gelen fısıltılar. Usulca ama net. Bilemiyorum! Belki de her şey kafamın içindeydi. Belki gerçek bile değillerdi. Ama öyle gerçek gibi geliyorlardı ki... O kadar gerçek!"

Cass onu rahatlatmak için, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Celia onu duymadı. "Saklandım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Bütün gece dere yatağında çalılıkların arasında saklandım. Bu sabah güneş doğduğunda gitmişti." Celia sonunda bir sandalyeye yığıldı. Yüzünü ellerine gömdü. Elleri titriyordu. Celia tir tir titriyordu.

"Adı Isabel. Onu biliyoruz," dedi Cass omuzlarını okşayarak. "Benim ailemden ve de la Barcalardan da intikam almak istiyor." Ancak Isabel'in Celia'yı uzaklaştırmak için Tracey'yi kullanmamış olmasını düşünüyordu. Onu dışarı çekmek için, Cass'in en büyük zayıflığını, Alyssa'ya olan zaafını ve sevgisini kullanmıştı. Cass, Antonio'ya baktı ve gözleri buluştu. Anladığını biliyordu. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Celia'nın anlatacakları bitmemişti. "Hepsi bu değil! Uyandığımda, kendimi ölü bir kadının yanında uyurken buldum!"

Cass gerildi. "Ne?"

"Bir cesedin yanında uyuyordum. Çok yaşlı, çürümüş bir ceset, neredeyse paçavralar içinde bir iskelet." Yine ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldayan Cass kollarını etrafına doladı.

Antonio, "Madem ki iskelet haline gelmiş, üstündekiler neredeyse paçavraya dönmüş bir şeyin yanında uyandın, kadın olduğunu nereden anladın?" diye sordu Antonio.

Cass ona baktı. Antonio'nun sesinden gerildiği belli oluyordu. İşte o zaman anladı. Bu cesedin karısına ait olup olmayacağını merak ediyordu; öyle olmasını umuyor, aynı zamanda da bundan korkuyordu.

"Mücevherler. Parmaklarında hem güzel bir nişan yüzüğü hem de alyans vardı."

Antonio ne kıpırdayabildi ne de konuşabildi.

Cass sırtını dikleştirdi. "Antonio?" Margarita hem nişan yüzüğünü hem de alyansını mı takıyordu?"

Antonio ona baktı. Boş boş bakıyordu.

Cevabın evet olduğunu anladı. Cass içinin burulduğunu hissetti, kalbi sancıyordu. O anda durup neden böyle olduğunu düşünemezdi. "Celia, bu dere yatağı nerede, biliyor musun? Orayı tekrar bulabilir misin?"

Celia kuzeyi işaret etti. "Garajın belki bir kilometre ilerisinde kuru bir dere yatağı var. Eve dönmek için onu takip ettim."

Cass, Antonio'yu ter bastığını gördü. Aklından, *Güneşin batmasına üç saat kadar var*, diye geçirdi.

"Alyssa?" diye soran Celia, Cass'in eline uzandı. "O iyi mi?"

"Evet, iyi. Antonio onu dışarı fırlamanızdan birkaç dakika sonra buldu."

Celia bir sandalyeye çöktü. "Tanrı'ya şükürler olsun. En azından merhamet etmiş."

Çocuklar. Cass, Antonio'ya bakınca aynı şeyi düşündüğünü anladı. Avluya açılan kapıya koştu ve iki çocuğun da Alfonso'yla birlikte taş bir bankta oturduklarını ve ne konuştuklarını duyamasalar da sohbet ettiklerini gördüler. "Hey, çocuklar," diye seslendi Cass mümkün olduğunca neşeli bir tavrıyla. "İçeri girme vakti."

Cass arkasını döndü. "Antonio? Neden o kurumuş dere yatağına bir koşu gidip Celia'nın..." Tracey'yi elinde yarısı yenmiş bir sandviçle koridora çıkarken gören Cass lafını bitiremedi.

Donup kaldı.

Ben artık kız kardeşimim.

Tracey de onları görünce durmuştu.

Cass'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Kız kardeşinin üzerindeki hem aklına kaydetti. Üzerine önu iliklemiş bir gömlek geçirmişti, içinde bir atlet ve altında da rengi solmuş bir kot vardı. Gömleğin kolları o korkunç yaraları saklıyordu ve giysilerinin geri kalanı da bedenindeki diğer yara bereyi gizliyordu. Uzun saçları taranmamıştı ama temizdi, biraz köpük sürmüştü. İri iri açılmış gözleri parlıyorlardı ancak yüzü fincan kadar kalmıştı, o kadar zayıflamıştı ki, ama bir sorun var gibi görünmüyordu. Yoksa var mıydı?

Cass o mavi gözlerinin içine baktı. Aklına Isabel'in de gözlerinin mavi olduğu ancak daha açık renk ve parlak olduğu geldi.

Daha açık renk, parlak ve şeytani...

Cass ona, "Selam," diye seslenirken kalbi kulaklarında atıyordu.

"Selam," dedi Tracey ve Antonio'ya bakarak sandviçinden bir ısırık aldı.

Normal görünüyordu. Cass, Antonio'ya baktı, bir anlığına gözleri buluştu ve Tracey'yi yine inceledi. "Aç olacağını tahmin etmeliydim." Gülümsemedi.

"Kurtlar gibi acıktım," diyen Tracey hafifçe gülümseyip sandviçinden koca bir ısırık daha aldı.

Cass parmaklarını çattığını fark etti. Çekinerek korka korka, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Tükenmiş," dedi Tracey. "Ama sanırım daha iyiyim."

Cass daha rahat nefes alıp vermeye başladı. "Dinlenmelisin."

"Evet, sanırım öyle." Tracey yanlarına yaklaştı. "Siz ikiniz bana neden öyle bakıyorsunuz?"

Cass hemen, "Pardon," deyip kız kardeşinden çok kendini teskin etmek için omzuna dokundu ama sertti, gerçekti ve çok zayıftı, yine de Tracey'di. "Sana eşlik edeyim mi?"

Tracey yutkunup, "Dinleneceğim. Gerçekten de yorgunum. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım," dedi. Sonra Antonio'ya gülümsedi. "Belki daha sonra konuşabiliriz."

Antonio başıyla onayladı. "İyi olur."

Tracey ona çok dikkatli bir şekilde baktıktan sonra sanki yokluğunda bir şeylerin olduğunu hissediyormuş gibi Cass'e döndü. Ama

Cass, Antonio'yla aralarında bir şeyler geçtiğini ifade edecek hiç bir şey yapmadığına emindi, artık paranoyaklaştığını düşünmeye başladı. Birden uzun zamandır içinde uyuyan o suçluluk duygusu kabardı. Sonra Tracey ikisine de gülümseyip yukarı çıktı.

Cass ve Antonio yan yana durup birbirlerine bakarken ikisi de neredeyse nefeslerini tutuyorlardı.

Üçüncü ya da dördüncü basamağa geldiğinde Tracey bir an duraksayıp dönüp onlara baktı, yüzündeki ifadeyi anlamak zordu.

Cass Antonio'yla birbirlerine dokunduklarını fark etti, omuz omuza duruyorlardı, kalçaları birbirine değiyordu. Tracey'ye temin edici bir bakış attı ama aynı anda Antonio'nun yanından bir adım yana sıçradığı için şüphesiz ki bu hiçbir işe yaramadı.

Tracey ona hafifçe tebessüm edip yukarı çıkmaya devam edip gözden kayboldu.

Cass, Antonio'ya doğru kaykıldı. "O iyi. İçinde şeytan filan yok. Gayet iyi."

"Cassandra." Antonio ondan uzaklaştı. "Ben gidip o dere yatağına bakacağım. Sen ben geri dönüne dek sen herkesle birlikte burada kal."

Cass birden tedirgin oldu. "Ben de seninle geliyorum, Antonio. Şu anda her şey yolunda, Tracey de iyi. Karanlık çökmeden önce dönmemiz lazım."

Ona yanıt vermedi. Çoktan koridor boyunca hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı.

Cass arkasından koştu.

"Peki ya hikâye yazarsak? Ben hikâyeler yazmayı seviyorum. Bu sene ikinci sınıfta kendi kitaplarımızı yazmamız gerekti," dedi Alyssa. "Onları bastırttık bile."

"Ben kendi hikâyemi İspanyolca yazıp sonra sana tercüme edebilir miyim?" diye sordu Eduardo. Alfonso onlara erken bir akşam yemeği hazırlarken iki çocuk kütüphanede oturuyorlardı. Celia kalm bir battaniyenin altında kanepede uyuyordu.

Alyssa bu fikri sevmiştir. Eduardo'ya gülümsedi. "Ben İspanyolca öğrenmek istiyorum. Okulda Fransızca öğreniyoruz ama artık dost olduğumuza göre keşke İspanyolca öğreniyor olsak diye düşündüm."

"Ben sana öğretebilirim," derken Eduardo'nun ela gözlerinin içi parladı.

Alfonso elinde bir tepsiyle odaya girdi. "*La comida, pequenos*"²⁹, dedi.

Eduardo hevesle, "Akşam yemeğimiz," dedi. "Çok acım. Ya sen?"

"Ben de." Alyssa ona gülümsedi. Kırıldaki bu evden nefret ediyordu ama en azından yeni bir arkadaş edinmişti ve belki de erkek arkadaşı olmuştu. Sonra gözucüyle bir parıldama gördü.

Sanki kalbi durmuştu. Alyssa arkasını döndü ve annesinin kapının eşğinde dikildiğini gördü.

Alyssa birden ayağa kalktı. İçinden ona koşup kollarına atılmak geliyordu ama sonra annesini pencerede gördüğünde olanlar aklına geldi ve donup kaldı. Kalbi deli gibi atıyordu. "Anne?" diye fısıldadı çekinerek.

Tracey ona gülümsedi. "Merhaba, tatlım."

Alyssa tekrar tekrar gözlerini kırptırdı. Annesiydi, bir yanılsama değildi. Hayal gücü ona oyunlar oynamıyordu ve bu bir hayalet değildi.

"Senyora?" diyen Alfonso tepsiyi masaya bıraktı. "*Puedo ayudarte*"³⁰?"

Celia da uyanmıştı. "Tracey?"

Tracey onları duymuyor gibiydi. Alyssa'ya gülümsemeye devam etti. Alyssa'nın o küçük gülümsemesi yüzünde soldu. Ters bir şey mi vardı. Annesi iyiydi, değil mi? Alyssa dünyadaki en güzel ve inanılmaz derecedeki alımlı kadın olan annesine baktı. "Daha iyi hissediyor musun, Anne?"

"Gayet iyiyim." Kızına baktı. "Alyssa benimle gel. Hadi gel."

Alyssa ona itaat etme niyetindeydi ama nedense ayakları kıpırdamıyor beynine uymayı reddediyorlardı.

---

29 (İsp.) Akşam yemeği, çocuklar. (ç.n.)

30 (İsp.) Size yardımcı olabilir miyim? (ç.n.)

Eduardo'nun da koltuk değnekleri ellerinde yavaş yavaş ayağa kalktığını fark etmişti.

Tracey tekrar, "Alyssa benimle gel," diye yineledi.

"Ne... Ne istiyorsun?" Celia doğrulup oturmuştu, kısık sesle so-
ruyordu.

Tracey dönüp ona bakmadı bile.

"Senyora, Celia nereye gitmek istediğinizi bilmek istiyor." Eduardo
Tracey'nin bir tercümana ihtiyacı varmış gibi konuşuyordu.

Tracey gülümsemeden ona döndü. Gözlerinin içi parlıyordu. "Kı-
zımla konuşmak istiyorum."

"*Senyora. La comida. Ahora.* Akşam yemeği. Burada." Alfonso
ışıl ışıl gülümsedi. "Çocuklarla..."

"Akşam yemeği yemek istemiyorum," dedi Tracey.

Celia güçbela ayağa kalktı. "Tracey? İyi misin?"

Alyssa birden nefes almakta zorlanmaya başladı. Annesi bir tuhaf
konuşuyordu. Yüzündeki ifade de tuhaftı. Bakışları da. Gülümsemesi de.

Tracey cevap veremedi. Gülümsedi. "Haydi gidelim, Alyssa."

Alyssa kıpırdayamadı. Annesinde bir hal vardı. Hem de feci bir
hal. Alyssa ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve korkmuştu.

Tracey, "Beni işittin mi?" diye sordu.

Alyssa başıyla onayladı. "Belki de hepimiz, hep birlikte burada
kalsak daha iyi olur," diye fısıldadı yalvarırcasına.

Eduardo hoplayıp yanında durdu ve Alyssa kalbinin minnetle
dolduğunu hissetti.

Celia, "Tracey, yorgun görünüyorsun. Biraz akşam yemeğine ne
dersin?" Derken zar zor, zayıf bir şekilde tebessüm etti.

Tracey varlığını ilk kez fark etmiş gibi ona baktı. Sonra kızına
döndü. "Alyssa," dedi. "Çok korkunç şeyler olacak. Şimdi benimle gel."

Celia birden öne doğru bir adım attı. "Tracey."

Ve Alyssa birden annesinden korktu. Neden böyle davranıyordu?
Artık zihninde öbür kadını, hayaleti görüyordu. Kâbuslarına giren ka-
dını, dışarı çıkmasına neden olanı. Hem ne demek istiyordu? Korkunç
şeyler olacak derken yani? Alyssa, "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Alfonso Tracey'nin önüne geçip tatlı bir şekilde gülümsedi. Elindeki çorbayı Tracey'ye uzattı. "*La sopa. Ahora.*"

Tracey, "Sen karışma," diyerek adamın suratına bir tokat indirdi.

Çorba adamın elinden fırlarken ve yaşlı adam yere düşerken, Alyssa şoke olmuş vaziyette, dehşet içindeydi. Alfonso yere düşüp bir küt sesiyle kafasını yere çarptı. Çığlığı basan Celia oldu.

Eduardo, "Alfonso!" diye haykırdı.

Alfonso'nun yanma koşmak istedi, hiç kıpırdamıyordu ve gözleri kapalıydı, Alyssa onun ölmüş olabileceğinden korktu. Ancak ona doğru atılıp yanına diz çöken Celia oldu.

Alyssa annesinin onu öldürmüş olacağından korktu.

"Alfonso!" Eduardo paniklemiş bir halde hoplayarak Alfonso'nun yanma gitti.

Birden Alyssa, Tracey'nin sert ve hızlı bir şekilde hareket ettiğini işitti, adımları kararlıydı. Annesi kolunu kavrarken Alyssa büzüldü. "Benimle gelmeni söyledim. Bana itaat etmemeye nasıl cüret edersin?"

Alyssa, *Özür dilerim* demek istedi ama ağlıyordu, o tatlı yaşlı adama zarar vermiş, hatta öldürmüş bile olabilecek annesinden feci şekilde korkuyordu ve hıçkırmaktan konuşamıyordu.

Eduardo, "Ona zarar verme," diye fısıldadı.

Tracey dişlerini gıcırdatarak, "Benimle... Gel..." derken Alyssa'yı dışarı sürüklüyordu.

Celia, "Tracey! Onu bırak! Lütfen!" diye haykırdı.

Alyssa gitmek istemiyordu ama duraksadı. Annesi onu adım adım kapıya sürülüyordu. Alyssa hıçkırma hıçkırma, "Lütfen," diye yalvarıyordu, "Beni götürme." Sonra altına ettiğini fark etti.

Tracey onu şöyle bir tutup sarstı. "Dediğimi duymadın mı?" diye bağırdı.

Alyssa başıyla onayladı, gözleri annesinin o güzel, çileden çıkmış yüzüne kilitlemişti, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve kalbi patlarcasına atıyordu. Cass teyze neredeydi? Ortaya çıkması için dua etti.

“Bırak onu,” diye haykıran Eduardo hoplaya hoplaya peşlerinden geliyordu. “Senyora!”

Tracey, Alyssa’yı iyice kavrayıp daha da büyük bir güçle sürüklemeye başladı.

Alyssa, “Hayır!” diye haykırdı. Elinden kurtulmaya çalışıyordu ama nafiye. Annesine karşı koyacak gücü yoktu. “Eduardo! Celia” Gözyaşları arasından dönüp onlara bakarken bembeyaz kesmiş, korku dolu yüzlerine baktı. “Beni götürmesine izin vermeyin! Lütfen! Beni bırakmayın!”

Celia donup kalmıştı. Ancak Eduardo koltuk değnekleriyle zıplaya zıplaya peşlerinden geliyordu.

Alyssa annesinin onu evin bodrum katma sürüklediğini fark etti. Yüzü öyle bir gerilmişti ki taşlaşmış bir toprak maske gibiydi ve mavi gözleri alev alev yanıyordu. İşte o anda Alyssa’nın kendini kaybetmiş, şoke olmuş aklı annesinde ters bir şeyler olduğunu anladı ama ne olduğunu bilemiyordu. Ondan sonra bir kapının açıldığını fark etti.

Alyssa koskoca bir karanlıkla karşılaşmıştı.

Arkasından oraya itildi.

Yere düşerken haykırdı ve yuvarlana yuvarlana çok dar, kaygan taş basamakların dibine düştü. “Anne!” diye ağladı.

Yanıt yoktu.

Alyssa düştüğü yerde büzüldü, kıpırdamaya korkuyordu. “Anne!”

Tracey yanıt vermedi. Bir yerlerde bir kapı kapandı, ses yankılandı ve kesildi. Arkasından da bir klik sesi geldi.

“Anne! Beni bırakma!” diye haykırdı.

YİRMİ ÜÇ

DÖRDÜNCÜ GÜN, 20.00

Cass yüzüncü kez saatine baktı. Neredeyse sekiz olmuştu.

“O kanyonu bulamayacağız,” diye seslendi. Antonio kurumuş dere yatağından yukarı tırmanıp hafif eğimli bir tepeyi çıkmaya başladı. “Geri dönmeliyiz.” Omzundan geriye baktı. Ev artık görünmüyordu ve hava yavaş yavaş kararıyordu. Artık tecrübe sahibi olduğu için havanın daha önce değilse de yaklaşık kırk beş dakika sonra karacağını biliyordu.

Geriye dönmeleri gerekiyordu. Cass ürperdi. Ama nedeni havanın soğuk olması değildi. Gecenin ne türden dehşetlere gebe olduğunu bilmiyordu ama Isabel ortalarda dolanıyordu ve çocukları yalnız bırakamazdı. Bedeli her ne olursa onları koruyacaktı.

Antonio birden haykırdı.

Cass hemen arkasını dönüp baktığında onun telaşla bir tepeden aşağı indiğini ve gözden kaybolduğunu gördü. Hemen arkasından koştu. O tepenin başına geldiğinde Antonio’nun taşlık bir kanyonda olduğunu gördü. Yanında durduğu şeyin ne olduğuna ise şüphe yoktu.

Bir an duraksadı. Yavaş yavaş toprağa çömeldi.

Ah, Tanrım. İşte. Bunca yıl sonra Margarita’yı bulmuşlar mıydı?

Birden Cass darma duman oldu. Bir yanı cevabın evet olmasını umuyordu ama diğer yanı böyle bir yanittan da korkuyordu.

Kendisine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Antonio'nun bu hikâyeye bir nokta koyması gerekiyordu ama tepkisi ne olursa olsun Cass etkilenmeyecekti. Hayatları Isabel'in ortaya çıkardığı karmaşa yüzünden mahvolmuştu. Artık bir geleceklerinin olmasının imkânı yoktu. Ayrıca, olmasını da istemiyordu zaten. Ne şimdi ne de sonra.

Bakması gereken bir kız kardeşi ve yeğeni vardı. Başka hiç kimseye, hiçbir şeye odaklanacak vakti yoktu.

“Cassandra,” dedi ağlamaklı bir sesle.

Cass istemeye istemeye de olsa kanyonun o dik, kayalık yamacından aşağı indi. Eti kalmadığı için kötü bir koku yoktu. Kemikler toz ve toprakla kaplıydı ama temizlerdi.

Antonio hiç kıpırdamadan duruyordu. Cass ona arkadan yaklaştı. Yanına çömeldi. Bakışları birden şeftali rengi kumaşa kayd ve sonra da o parıldayan tek taş pırlanta yüzüğü gördü.

Antonio ayağa kalktı. Cass yüzündeki ifadeyi gözucuyla görüyordu ve Margarita'yı bulduklarını anladı. Doğrulup ayağa kalktı.

“Geriye dönmeliyiz.” Antonio kanyondan yukarı tırmanmaya başladı.

Cass de hemen arkasından gitti. Hiç düşünmeden kolunu arkadan yakalayıp onu durdurdu. “Üzgünüm.”

Antonio nihayet dönüp ona baktı. Yüzünde ne hissettiğini ele vermeyen maske gibi bir ifade vardı. “Ben de öyle.” Kolunu çekip tepenin başına tırmanmaya başladı.

Cass arkasından baktı. Bu ne demek oluyordu? Hâlâ onu seviyor muydu? Ve onu neden kıskanıyordu?

Etrafında bir esinti oldu, bir meltemin saçlarını taraması gibi bir şeydi.

Ayaklarının dibindeki topraktan tatlı bir koku yükseliyordu... Menekşeler...

Cass'in kalp atışları hızlanmaya başladı. Çıldırılmış gibi, Isabel'in tezahür etmekte olduğunu düşünüp onu geçebilirmiş gibi koşmaya başladı. Tepenin öteki yamacından aşağı dere yatağına inmekte olan Antonio'ya yetişt i. Cass nefes nefese etrafına bakınıyordu. Civarda

kimsecikler yoktu, Isabel de görünmüyordu. O dokunuşu hayal mi etmişti?

O kokuyu almamış mıydı? Havayı kokladı ama emin olamıyordu. Bir anlığına Cass gözlerini kapadı.

Dağılmaya başladığını düşündü. *Korku onun sonu olacaktı.*

Cass'ın gözkapakları açıldı. Aklından hiç böyle bir şey geçirmemiş olmayı diledi.

Antonio kararlı adımlarla geldikleri yönde hızla ilerliyordu. Cass irkildi ve ona yetişmek için koşması gerekti. Bunu yaparken de yüzüne inanılmaz derecede ruhsuz bir ifadenin yerleştiğini gördü. Kendine mani olamadı, yüreği şefkatle dolmuştu. “İyi misin?” diye sorup sustu.

“Hayır.”

Saatlerdir dur durak bilmeden zonklayan şakaklarında birden bir patlama olduğunu hissetti. “Senin suçun değil.” Ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kalıyordu.

Antonio birden ona dönünce, Cass o güne kadar benzerini hiç görmediği, gerçek kederle yüzleşmek zorunda kaldı. “*Benim suçum değil mi?* Bana eve dönelim diye yalvardı! Bana *yalvardı*, Cassandra. *Sesler*. Geceleri sesler duyuyordu. Rüyalar gördüğünü söylüyordu. Rüya değil, kâbuslar. Bir kadın, ona fısıldıyor, onu tehdit ediyordu. Hayatını almakla... O kadar korkuyordu ki ve ben ne yaptım, gülüp geçtim! Çünkü işim onu dinlemekten, onu anlamaktan ve Madrid'e dönmekten daha önemliydi. O yüzden bana bunun benim hatam olmadığını söyleme! Ve gelecekte... kahretsin, kendi işine bak.”

Cass sanki vurulmuş gibi geriye sendeledi.

Antonio arkasını dönüp ayaklarını yere çala çala uzaklaştı.

Kıpırdayamıyordu. Sanki tüfikle vurulmuştu, hem de iki çiftesinden de. *Kendi işine bak mı?* Yani arkadaşlıkları bu noktaya mı gelmişti? Ona, sadece birkaç saat önce ona âşık olduğunu söylememiş miydi? Onlara neler oluyordu?

Antonio sendeleyip durdu.

Birbirlerine baktılar. Cass gözlerinin en az Antonio'nunkiler kadar iri iri açılmış olduğunu ve en az onun kadar korktuğunu hayal etti.

“O,” diye fısıldadı Cass. “Bunu o yapıyor. Bu onun öfkesi. Senin değil. Antonio... Senin zihnini zehirliyor.”

Antonio ona baktı. Sonra da, “Eve dönmemiz lazım,” dedi.
Koştular.

Alyssa, “Anne, Anne!” diye ağlıyordu. “Lütfen geri gel!”

Ama Tracey gitmişti ve Alyssa bunu biliyordu. Sonra merdivenlerin başında bir ses duyunca donup kaldı. Zangır zangır titremeye başladı, orada ne vardı... Fare mi? Yılan mı?

Kendine yılanların, bunun gibi eski olsalar bile evlerde dolanmadığını söylerken o çaresizlikle gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Alyssa orada ne olduğunu biliyordu. Bu bir hayaletti.

Hayır, hayır bir hayalet değil. *O hayaletti.*

Rüyalarına giren o kötü kadın, artık annesi olduğunu ona söyleyen, onu önceki gece dışarı çıkartan kadın.

Alyssa ürpererek titredi ve yine altına işedi.

Basamaklardan bir şey yuvarlanarak yere düştü.

Alyssa bir çılgık atıp taş zeminde düştüğü yerden geriye sıçrayınca sırtını duvara çarptı.

“Benim,” diye fısıldadı Eduardo ve sesi etraflarında yankılandı.

Birden rahatlayan Alyssa, “Eduardo!” diye bağırdı. Merdivenlerden yuvarlananların koltuk değnekleri, koltuk değneklerinin ikisi de olduğunun ayırımına vardı.

Eduardo, “İyi misin?” diye sorarken sesi titriyordu.

Alyssa, “Çok korkuyorum,” diye yanıtladı ve sonra annesinin yüzündeki o manyakça ifadeyi hatırladı ve ağlamaya başladı. Annesi ona bunu nasıl yapabiliirdi? Bunu neden yapmıştı? Şu hayatta Alyssa’nın annesinden çok sevdiği hiç kimse yoktu. Cass teyzesini bile onun kadar sevmiyordu. Ama annesi onu sevmiyordu. Annesi, ona annelik etmek istemiyordu, işte bu yüzden onu Cass teyzesi büyüttmüştü.

Annesi ondan nefret mi ediyordu? Annesi onu öldürmek mi istiyordu? Onu bu yüzden mi evin altındaki bu karanlık yere kapatmıştı? Ölsün diye mi? Tracey güzel olabilsin, bütün dünyayı dolaşıp yeni erkek arkadaşlarıyla dergilere poz verebilsin diye mi?

Alyssa'nın kalbi sanki o küçük bedeninden sökülüyordu.

Eduardo yavaş yavaş, pat pat diye merdivenleri iniyordu. Alyssa birden daha da gerildi.

Alyssa, "Aşağı inme, canın yanacak," diye bağırdı. "Koltuk değneklerin yanında mı? Buraya nasıl girdin?"

"Bir... Tanesi... Yanımda," derken soluklandı. "O... Kapıyı... Kapatmadan... Önce... İçeri... Daldım."

Alyssa'nın gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı ve içinde bulundukları mekân tamamen karanlık olsa da durduğu yerden çok da uzakta olmayan bir karaltı görebiliyordu. Yine de hareket etmeye korkuyordu. "Burada farelerle sıçanlar var mıdır sence?"

Merdivenlerden inerken soluk soluğa, "Ben... bil... bilemiyorum," dedi. "Ama... Onlar... da... Bizden... Korkarlar."

Alyssa cesaretini toplayıp öne doğru el yordamıyla ilerlerken ayağı koltuk değneği olduğunu bildiği bir şeye çarptı. "Bekle," diye fısıldadığında sesi yankılandı. "Koltuk değneğini buldum."

Koltuk değneğini alıp ürkek bir şekilde ellerini de kullanıp ilerleyerek sonunda merdivenlere ulaştı. İkinci basamağı da eliyle kavradı.

Eduardo yukarıdan, "Buradayım," diye fısıldadı.

Alyssa koltuk değneğini uzattı ve Eduardo onu elinden alınca sevindi. Sonra telaşla onun durduğu yere çıktı. Ona sıkı sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beni yalnız bırakmadığın için."

Eduardo lakayt bir tavırla, "Önemli değil," dedi. O da Alyssa'yı sıkı sıkı bağrına bastı.

"Hayır, önemli. Sen benim kahramanımsın, Eduardo, cesur kahramanım."

Gülümsediğini hissetti. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?" Korkmaya başlamıştı. "Burası senin evin."

"Buraya daha önce sadece bir kere geldim, hem o zamanı hatırlamıyorum bile. Burası zindanlar olmalı," dedi usulca.

Alyssa zindanlar hakkında her şeyi biliyordu, ne de olsa İngiltere'de büyümüştü. Ya burada onlarla birlikte ölü insanlar da vardysa? Titredi. "Neden böyle yaptı? Bunu bana neden yaptı?" Son sözleri söylerken sesi çatallandı.

“Bilmiyorum. Ama endişe etme.” Alyssa cesurca gülümsediğini biliyordu. “Bizi bulacaklar. Göreceksin. Babamla teyzen çok zekiler. Bizi hemen bulurlar.”

Alyssa haklı olmasını umuyordu. “Ama ya bulamazlarsa?” diye fısıldadı. “O zaman bize ne olur?”

Eduardo cevap vermedi.

Alyssa verecek bir cevabı olmadığından bir şey demediğini biliyordu.

Bir kez daha özellikle kapatmış oldukları halde evin ön kapısı ardına kadar açıldı. Cass ve Antonio birbirlerine bakıp hızla eve girip sonra da holü geçtiler. İşte tam o sırada Alfonso’nun homurdandığını duydular.

Kütüphaneye koştular. Antonio haykırdığı anda Cass, Celia ile birlikte yerde oturmuş olan Alfonso’nun kafasına dertop edilmiş bir peçete bastırıldığını gördü. Rengi o kadar solmuştu ki Cass her an bayılabileceğini düşündü. Celia’nın da beti benzi aynı onun gibi atmıştı. Odanın geri kalanı da boştu. Çocuklar gitmişti.

Cass, Antonio’nun yanma koştu. Konuştuğunda bile, onları suçlamaması gerektiğini biliyordu ama kelimeler birden dudaklarından dökülüyordu. “Çocuklar nerede?” diye sordu öfkeyle. “Neden burada değiller?”

Alfonso ezilip büzülerek anlatmaya başladı ama Cass’in anlamadığı bir dilde konuşup duruyordu.

Cass inleyerek başını elleriyle tutup odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken, kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Çocukların içinde bulunabilecekleri duruma dair sayamayacağı kadar çok korkunç senaryo beyninin içinde dönüp duruyordu. Antonio yaşlı adamın yanına çömelirken Celia, “Bayan de Warenne, kız kardeşiniz yaptı!” diye haykırdı.

Cass arkasını döndü. “Ne?!”

Celia’nın yüzünde o kadar feci bir ifade vardı ki Cass korkuya kapıldı. “Buraya gelip Alyssa’a benimle gel dedi. Alfonso ona bir tas çorba vermeye çalışınca da onu yere serdi. Ona gitmemesi burada bizimle kütüphanede kalması için yalvardım. Ama beni duymuyor

gibiydi. Alyssa onunla gitmek istemedi ama ona başka seçenek bırakmadı." Celia ağlamak üzereydi. "Küçük çocuk arkalarından koştu, Tanrı onu korusun."

Cass'in kalbi durdu. Tekrar atmaya başladığında nefes alamıyordu. "Kendi kızına asla zarar vermez."

Celia bir şey diyecekmiş gibi içine bir nefes çekti. Ama buna fırsatı olmadı.

"O artık Tracey değil!" dedi Antonio gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Neler yapabilir, bilmiyorsun."

Cass geri geri gitti. "Onu yirmi dakika önce gördün. Gayet iyiydi. Sana lanet olsun." Kapıya yöneldiği anda Antonio bileğini kavrayıp onu hızla kendine doğru çevirdi.

"O iyi değil. Hafızasını kaybetti ve biri de elektrikçiyi öldürdü. Tıpkı birinin karımı öldürmüş olması gibi!"

Cass titreyerek elinden kurtuldu. "Tracey'nin karının ortadan kaybolması ve ölmesiyle bir alakası yok." Bu sözleri söylerken delicesine bir tatmin duygusu yaşamıştı, bir şekilde yanlış olduğunu bildiği bir tatmin duygusu.

"Neredeyse kâhyamı öldürüyordu," diye haykırdı Antonio. "Bak kanaması var ve dikiş atılması gerekiyor."

Cass'in buna verecek bir cevabı yoktu. "Çocuklar ile Tracey'nin mutfakta ya da avluda olduklarına eminim. Onları bulacağım." Kapıya koştu.

"Bayan de Warenne!" diye seslendi Celia.

Cass, Celia'nın söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Ona aldırış etmeden koridora koştu. Doğru düzgün düşünemiyordu, düşünceleri kafasının içinde birbirine girmişti, tutarsızdı, deliceydi.

Antonio ona yetişti. Yine de durmadı. "Alyssa! Alyssa! Neredesin?" diye bağırdı.

Antonio bileğini kavradığı gibi onu kendine çevirdi. "Beni dinle!" diye bağırdı.

"Bırak beni! Kızımı bulmalıyım!" Cass dilinin sürçtüğünü fark etmişti ama hiç umurunda değildi. Şu an önemli olan Alyssa'yı bul-

maktı. Önemli olan tek şey buydu. Tracey ona asla zarar vermezdi. Isabel ona hükmediyor olsa bile. Alyssa onun kızıydı, Tanrı aşkına.

Ama Antonio iki kolunu da kavramıştı ve hareketlerini kısıtlıyordu. “Dur, Cassandra. Özür dilerim. Özür dilerim!”

“Buna vaktimiz yok,” dediyse de Cass elinden kurtulmaya çalışmadı. Ağlamak üzereydi. Yaşların gözkapaklarını yaktığını hissedebiliyordu.

“Hayır. Zaman yaratmalıyız. Dinle. Bizi bölmeye çalışıyor. Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Margarita gözümün önüne gelip duruyor ve öyle bir keder ve öfkeye kapılıyorum ki... Aramıza girmesine izin vermemeliyiz. Bunu çözenin bir yolu varsa birlikte, sağlam durmalıyız. *Ne demek istediğimi anlıyor musun?*”

Cass yanağından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Her ne kadar sanki bayılacakmış gibi, duyarsızlaşmış hissetse de başıyla onayladı. “Bizi bölüyor,” diye fısıldadı. “Böl ve fethet.”

“Karımla beni, teyzenle babamı, büyükbabamla büyükannemi böldüğü gibi!” Antonio onu sarsıyordu.

Cass gözlerinin içine baktı. “Tracey, Alyssa’ya zarar vermez... Değil mi?”

Antonio yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Isabel’in, kız kardeşinin asla olamayacağı kadar güçlü olduğuna inanıyorum. Cassandra. İyi dinle. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Birbirimize ihtiyacımız var. Beni şimdi bırakma.”

Cass kıpırdamadı, kalbi sancıyordu, zonklarcasına atıyordu ve gözlerinin içine baktı.

“Güven bana,” dedi.

Cass’in beyni öyle tuhaf bir haldeydi ki sanki bir hayal âlemindeydi, duyarsızlaşmıştı, mantıklı bir şekilde düşünemiyordu, histeri ve panik dışında hiçbir şey hissedemiyordu ancak yine de Antonio’nun haklı olduğunu biliyordu, anlıyordu ve başıyla onaylamaya başladı.

Antonio’nun yüzündeki ifade değişti.

Dudakları tehditkâr bir hırıltı ya da aynı derecede tehditkâr pis bir sırıtışa dönüştü. Yüzü gerilip sertleşti ve mermer gibi pürüzsüz bir hal aldı ve mavi gözleri nefretle parladı.

Cass ılık attı.

“Cassandra?” Antonio onu tutmuş sarsıyordu. “Cassandra! Sana ihtiyacım var! Güçlü ol! Seni ele geçirmesine izin verme! Anlıyor musun beni?”

Cass ona bakarken aklında tek bir söz yankılanıyordu. *Güven bana.*

Cass bir Şekilde Antonio’nun elinden kurtulmayı başardı. Şoke olmuş ve korkmuş bir halde ona bakarken yüzünde Isabel’inkine benzer bir ifade oluşmasını bekledi. *Güven bana.*

“Alyssa’yı bulmalıyım.”

“Güzel.” Memnun bir Şekilde başıyla onayladı. “Ayrılalım. Aşağı mı yukarı mı?”

“Aşağı.” Onun yanıt vermesini beklemedi. İğrenç bir Şekilde Isabel’e dönüşünü aklından çıkaramıyordu. Kaçıp gitmeye can atıyordu. Arkasını dönüp ana hole doğru koşarken yeğenine seslenip duruyordu. *Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Güven bana.*

Yapamazdı.

Bu bir tuzaktı.

Çocuklar aşağıda da, avluda da, kulübede de, garajda da değillerdi; arabalara da saklanmamışlardı. Keşke Antonio onları yukarıda bulabilmiş olsaydı. Cass, hemen evin önünde duruyordu, koca bir daire zerek yavaş yavaş evin etrafında dolandı, her taşın altına bakmak istiyordu. Gözleri ufak kiliseye takıldı.

Aramadığı bir orası kalmıştı. İki katlı kare Şeklinde bir yapıydı, kırmızı kiremitlerle kaplı bir çatısı vardı ve eve bitişti. Cass durup baktı. Dış kapı yıllar önce taşlanmıştı ancak Cass nedenini bilmiyordu. İkinici katta sadece iki pencere vardı ve her ikisi de islenmişti, her bir pencerenin ortasında birer ha vardı. Aynı zamanda bir zamanlar giriş kapısı olan kısma da koskoca bir ha kazanmıştı.

Cass ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yavaş yavaş eve ilerledi. şapele ancak gizli bir kapıdan girilebiliyordu.

Cass kapının paslanmış demir kulpuna uzanırken, birden içine korkunç bir Şey olacağı ve kapıyı amaması gerektiği doğdu. Ancak Cass içine derin bir nefes çekti ve kapıyı yavaş yavaş araladı.

Hayatta hiçbir şey onu gördüğü manzaraya hazırlayamazdı, kız kardeşi mihrabın önünde dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyordu.

Şapelin içinde yüzlerce küçük kırmızı mum yanıyordu ve tatlı ama boğucu bir koku veren bir tütsü yakılmıştı; çiçeksi kokusu menekşeyi andırıyordu. Cass olduğu yere çakıldı kaldı.

Tracey yüksek sesle mırıldanıyordu, bunlar Tracey'nin anlayamadığı ve ne olduğunu çıkaramadığı sözcüklerdi. Tracey yabancı bir dilde mi dua ediyordu?

Latince miydi?

Cass gözlerini kırıştırıp ibadet etmekte olan kız kardeşine bir kez daha baktı.

Tracey hiç de dindar bir insan değildi ya da Cass öyle sanıyordu.

Ben artık kız kardeşimim.

Cass korktu. Kıpırdamıyordu. İşte, en feci şüphelerinin ve korkularının kanıtı oradaydı.

Tracey ayağa kalktı.

Cass, "Trace?" diye boğuk bir şekilde fısıldayabildi, bacaklarını iki yana açmış, kaçmaya hazırdı.

Tracey arkasını döndü. Gözleri iri iri açılmıştı. Şaşırdığı belliydi.

Cass hâlâ bir hayal âleminde gibiydi. Kafası bir türlü çalışmıyordu; sanki biri bir düğmeye basıp onu kapatmıştı. "İyi misin?"

Tracey ona baktı. Cass her ne kadar azmetmiş olsa da kız kardeşinin gözlerini taniyamıyordu. "Tracey. Ne yapıyorsun?" Sesi kulağına ne kadar da normal geliyordu.

Tracey ona baktı. "Dua ediyorum."

"Ne zamandan beri? Senin ateist olduğunu sanıyordum." Cass kıpırdamadı. Bütün o manzaraya, eski, yıpranmış, çizilmiş birkaç dizi ahşap sıraya, pürüzsüz ama bir hızla yerleştirilmemiş taş zemine, yanan mumlarla dolu mihraba ve hemen tepelerindeki o kocaman haça iyice dikkatle baktı. *Ben artık kız kardeşimim.*

Cass birden feci şekilde hasta gibi hissetti.

Çenesi kasılan Tracey, "Ben ateist değilim," dedi. "Beni ateistlikle suçlama. Ben hiçbir zaman ateist olmadım. İsa ebedi kurtarıcıdır."

Cass ona öylece bakıyordu, titriyordu. Sonunda, temkinli bir şekilde, "Artık Katolik misin?"

Tracey de ona bakıyordu. "Hayır. Ben hiçbir zaman Katolik olmadım." Çenesi neredeyse meydan okurcasına havaya kalkmıştı. "Ancak burası da işime yarar. Burası Tanrı'nın bir evi."

Ben artık kız kardeşim. Cass Tracey'yle mi... Yoksa Isabel'le mi konuşuyordu? "Ne için işe yarar?" Cass huzursuzca olsa bile gülümseyemiyordu.

Tracey kaşını kaldırmış ona bakıyordu. "Belki sen de dua etmelisin," dedi usulca. "Seni *huzura* kavuşturabilir."

Cass ürpermeye başladı. "Tütsüyü nereden buldun?"

"Tütsü mü?" Tracey etrafına bakınıp mihrabı işaret etti. "Oradaydı." Gülümsedi.

Cass ona gülümsemedi.

Tracey birden öne atıldı. Gayet çevik ve kendinden emin adımlarla yürüyordu. "Artık işim bitti."

Cass içgüdüsel olarak geri çekilip kendini kız kardeşinin yolundan çekmeye çalıştı. Bakışları buluştu ve kenetlendi. "Çocukların nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama güvende olduklarına eminim."

Cass, şapelden önce kız kardeşinin çıkmasına izin verdi. "Alyssa'yı nereye götürdün? Eduardo nerede?"

Tracey koridorda durakladı. "Güvendeler."

Cass'ın nabızı hızlanmaya başladı. "Ama neredeler? Güvende olduklarını nereden biliyorsun?" diye yakardı.

"Biliyorum."

"Isabel olduğun için mi?" İşte... Yapmıştı. Ve Cass kendini en kötü yanıtı hazırladı.

Tracey sonunda dönüp ona baktı. "Her şey değişti, değil mi?" dedi.

Cass kıpırdamadı. Kıpırdamıyordu. Aslında, terliyordu. "Ne?!"

"Senden ve Antonio'dan bahsediyorum."

Cass kaskatı kesildi. "Anlamadım," deyip vakit kazanmaya çalıştı.

"Bence anlıyorsun. Senin âşışın," dedi Tracey direkt gözlerinin içine bakarak. Bu bir soru da değildi üstelik.

Cass yutkundu. Konuşan Isabel miydi... Yoksa değil miydi?

“Sen de benim kız kardeşimsin?” Tracey güldü.

Cass başını tuttu. Kız kardeşler. Bu *kız kardeşi*ydi. Kahrolasica bir hayalet filan değildi. *Kız kardeşiyle* konuşuyordu. Şakakları zonkluyordu, sanki kafasının içinde tamtamlar çalınıyordu. Canı yanıyordu. “Biz sadece dostuz,” diye fısıldadı Cass. “Trace, seni seviyorum. Gerçekten. Sana asla zarar vermek istemedim. Seni bile bile asla üzmem. Antonio’yla da aramda bir şey yok, olamaz da. Olamaz.” Bunu söylerken büyük suçluluk duyuyordu.

Ama daha dakikalar önce Antonio ona, *Seni seviyorum*, demişti.

Tracey kız kardeşinin yüzüne duyduklarının tek kelimesine inanmıyormuş gibi baktıktan sonra çekip gitti.

Isabel, Tracey’yi ele mi geçirmişti?

Öyleyse, Tracey nerede bitip Isabel nerede başlıyordu?

Cass artık cayır cayır yanmakta olan ateşin yanında duruyordu, kollarını etrafına sarmıştı. Çocuklar ortadan kaybolmuştu. Hiçbir yerde yoklardı. Tracey nerede olduklarını biliyorsa da onlara söylememişti. Cass bildiğinden emin değildi çünkü artık hali tavrı bir tuhaftı, sanki Isabel’le kendisi arasında kalmıştı; arafta gibiydi.

Antonio Alfonso’nun başındaki o derin yarayı sarmak için mutfaktaki bir ilk yardım çantasındaki malzemeleri kullanmıştı. Yaşlı adam kendindeydi ama takatsiz bir halde kanepede uzanıyordu. Başı feci şekilde ağrıyor olmalıydı çünkü usul usul inliyordu. Celia üzerine eğilmiş elini tutuyordu. Annelik içgüdüleri her zaman güçlüydü ve Alfonso’nun yaralandığını gördüğü anda, içinde bulunduğu o ruh halinden hızla sıyrılıp kendini toparlamaya başlamıştı.

“Onun çekip gitmesine nasıl izin verebildin!” derken Antonio öfkeyle odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Cass hayal âleminde gibiydi. Pencerelerden birinin kenarında durmuş, dışarı, gece karanlığına bakıyordu. Cass, “Bu adil değil,” diye başladı. Tracey’yi bulamıyorlardı. Cass peşi sıra büyük salona, Tracey orada değildi. Evi şöyle hızlıca bir aramaları da bir sonuç vermemişti.

Antonio, "Oğlum gitti! Oğlum ve yeğenin. Asıl *bu* adil değil!" diye bağırırdı.

Her şey ne kadar da gerçekdışı bir hal almıştı. Cass sanki kendinde değildi. Ve yine de Tracey'yle şapelde ettiği sohbeti tam çözümleyemiyordu. Kiminle konuşmuştu? Isabel'le mi yoksa Tracey'yle mi? Yoksa her ikisiyle de mi?

"Çekip gitti. Özür dilerim. Ama güvende olduklarını söyledi."

Antonio önüne çıkıp yolunu keserek, "Sen de ona inandın mı? Sana söylediği her şeyi bana tekrar anlatsana," dedi.

Cass, "Bunun üzerinden belki on kez geçtik," derken sinirlenmeye başlamıştı. "Sorguya çekilmek hoşuma gitmiyor. Bana bağırılmasından da hoşlanmıyorum."

Antonio, "Çocukların nerede olduğunu biliyor," diye karşılık verdi sert bir şekilde. "Ama sen onun çekip gitmesine izin veriyorsun!"

"Şimdi suç benim mi oldu yani?" Cass duyduklarına inanamıyordu.

Antonio, "Ben öyle bir şey dedim mi?" diye karşılık verdi. "O deli kadınla nasıl bir araya geldim, hiç anlayamıyorum!"

Cass gerildi. "O deli değil," dedi tehlikeli bir şekilde. "Sen de, Isabel'in onu ele geçirdiğini biliyorsun."

"Bütün o yaptıklarından sonra onu nasıl savunursun?" Cass'e sırtını döndü. "Kahretsin. Gregory nerede?" Hızlı adımlarla yanından uzaklaştı.

"Savunabilirim, savunacağım da çünkü o benim kız kardeşim."

Bakışları kenetlendi.

Antonio ona gözlerini kısıp baktı. "Bence çocukları her nereye sakladıysa oraya gitmiştir."

Cass, "Çocukların nerede olduğunu bilmiyor," diye diretti.

Antonio da alay edercesine, "Ve sen de buna inandın mı?" dedi.

Cass ona birden vahşice öyle bir vurmak istedi ki kendini zor tuttu.

Antonio, "Akıldan bile geçirme," diye uyardı Cass'i.

Ve tam da Cass tüm öfkesiyle, onu vurma dürtüsüne yenilmek üzereyken, daha önce söyledikleri kafasının içinde yankılandı. *Seni seviyorum. Güven bana.*

Ne yapıyordu?!

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Antonio acı içinde. “Cassandra...”

“Bunu bize o yapıyor! Birbirimizden nefret etmemizi sağlıyor.” Antonio’nun eline yapıştı.

Antonio onu kendine çekti. “Bu benim suçum, ne de olsa biliyorum. Senden nefret etmiyorum. Ancak bu nefret öyle yakıcı ve güçlü ki. Tanrım!” Antonio etrafına bakınıp bir şeyler olacak mı diye beklerken Cass, Isabel’in ortaya çıkacağını biliyordu. Bir dakika geçti. Isabel ortaya çıkmadı.

Ama Cass oradaları bir yerde, çok da uzakta olmadığını, onları izlediğini biliyordu. Elini tutup usulca, “Antonio,” dedi. “Onu hissedebiliyorum.”

“Ben de onu hissedebiliyorum. Bizimle oynuyor.”

“Ama neden?” Aklma dizlerinin üzerine çökmüş mihrabın önünde dua eden Tracey’nin o hali geldi. Sonra da gayet sakin bir şekilde çocukların nerede olduğunu bilmediğini söyleyişi. Antonio’nun elini daha da bir sıkıca kavradı. Ansızın, “Yeti artık,” diye parladı. “Onunla iletişime geçmek istiyorum.”

Antonio’nun gözlerinin içinde şimşekler çaktı. “İletişime geçmek mi? Yoksa pazarlık etmek mi?”

Cass sarsak bir halde, “Her ikisi de,” diye yanıtladı.

Çocukları sağ salim geri alabilmek için her şeyi yapardı, hatta Isabel’e ruhunu bile satardı.

İçeriden güm diye bir ses geldi.

Cass neredeyse teninden dışarı fırlayacaktı. İkisi de aynı anda sesin geldiği yöne döndüler. Sanki birisi ya da bir şey evin önüne çarpmış gibiydi.

Yine güm diye feci bir ses geldi, belki de ses yine ön kapıdan geliyordu.

Antonio, “Tanrı aşkına nedir bu?” diye sordu.

Birbirlerine baktılar. Cass, “Hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadı. Isabel miydi? Tracey mi? Rüzgâr mı?

Rüzgâr yoktu. İspanya’nın ortasındaki bu bozkır yazları sıcak ve kuruydu.

Antonio kararlı adımlarla ilerledi.

Cass deli gibi içinden yanında bir silah olsaydı diye düşünüyordu. Peşinden koştu. “Dur.” Onu arkasından yakaladı. “Ya hepimiz yanı-lyıyorsak? Ya katil orada bir yerdeyse, öyle biri gerçekten varsa ve si-lahlıysa? Senin silahın yok.”

“Orada dışarıdaki kız kardeşin de olabilir ve katilin ondan başkası olduğunu sanmıyorum,” diye yanıtladı.

Cass geri çekildi. “Onun akli başında değil.”

Antonio, “Peki, bu günahlarını haklı mı çıkarıyor?” diyerek koridor boyunca ilerlemeye başladı.

“Sen yargıç mısın, jüri mi? Kanun musun?” dedi Cass acı acı.

“Oğlumu, aileni ve seni koruyacağım, Cassandra... Ne surette olursa olsun.”

“O zaman git o kahrolası kapıya bak,” dedi Cass soğuk bir sesle. Gidip kapıyı açtı.

Ve kapıyı açtığı anda karanlık bir şey içeri daldı. Cass çığlık attı.

Bir an sonra o bir şey biri haline geldi. Greogry, karanlık ve kanlı, ağabeyinin ayağının dibine yığıldı.

Cass yine haykırdı. Ve Greogry’nin ciddi şekilde yaralandığını gördü, alnı feci şekilde açılmıştı, yüzünün iki yanı ve tişörtü kan içinde kalmıştı. Üstü başı yırtılmıştı ve kirliydi. Antonio hemen yanında yere çöküp kaldırıp onu kollarına alıp, beşik gibi salladı.

Cass’ın kalbi düzensiz bir şekilde olsa da tekrar atmaya başladı. İkiz kardeşlere, açık kapıya, dibi görünmeyen bir uçurumu andıran o Castilla gecesine baktı. Hiç düşünmedi bile. Kötücüllük geceyi dol-durmuştu. Gidip kapıyı çarparak kapatıp sürgüledi.

Sanki kapıyı sürgülemek Isabel’i uzakta tutabilirmiş gibi.

Sonra da iki kardeşe döndü. *Ne olmuştu?* “Durumu ne kadar kötü?”

“Kafasının hem önü hem de arkası açılmış,” dedi Antonio boğuk bir sesle. Sonra da onu bağrına bastırdı.

“Ben gidip ilk yardım çantasını getireyim,” dedi Cass. *Isabel.* Bunu Isabel yapmış olabilir miydi? Fiziksel anlamda ne yapmaya kadir olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

İlk yardım çantası kütüphanedeydi. Cass Antonio'nun bir şey demesini beklemeden evin içinde koşturdu. Koşarken de aklından Tracey'nin evde olmadığı geçti.

Hayır. Bunu Tracey yapmış olamazdı. Kesinlikle olamazdı.

Cass birden kusmak istedi. Midesi bulanıyordu. İlk yardım çantası kitap yığınlarının yanında yerdeydi. Cass bir an sendeledi. Dizüstü bilgisayarı da oradaydı. Ama Gregory'yi umursamamazlık edemezdi. Tek kelime etmeden, ilk yardım çantasını Antonio'ya götürüp tekrardan kütüphaneye döndü, bilgisayarı onu kendine çekiyordu.

Nabızı korkuyla yavaş ve ağır atıyordu. Cass dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp pencerelere baktı. Artık gece olmuştu. Hava karar-mıştı, zifiri karanlıktı, çok uzaklarda birkaç yıldız parlayan yalnızca birkaç yıldız vardı. Cass ürperip dizüstü bilgisayarına doğru ilerledi, bilgisayarı açtı.

Nabızı hızlanmaya başladı. Bir mesaj. Bir anlaşma. Bir yakarış. Ne yapmalıydı?

Isabel aslında ne istiyordu?

Cass'in içi çekildi. İntikam istediğine emindi. Ancak almak istediği yanıt bu değildi.

Cass Word programının açılmasını izledi. Büyük bir font seçmeye karar verdi, sonra bunun önemli olmadığını fark etti. Kelimeleri tuşladı.

ISABEL. NE İSTİYORSUN?

Cass bir an duraksadı. Sonra da cümleyi tarayıp kopyaladı ve yapıştırma fonksiyonunu kullanarak tüm ekran bu soruyla dolana dek tekrar tekrar kopyaladı.

“Bayan de Warenne?”

Cass, Celia'ya kulak asmadı. Bu ölüm kalım meselesiydi. Belki de kelimenin tam manasıyla. Isabel'le konuşması gerekiyordu, onunla gerçekten de, tıpkı birilerini kaçırıncılarla arabulucuların yaptığı gibi konuşmalıydı ama o sadece bir kurgu roman yazarıydı ve aynı zamanda da korkaktı.

Gece daha yeni başlıyordu. Kütüphanenin köşesindeki saat 22.00'yi gösteriyordu.

Cass bir kez daha, ISABEL. NE İSTİYORSUN? yazdı.

Brenda Joyce

“Cassandra,” diye bağırdı Celia ısrarla ve telaşla.

Cass’in gözleri ekrandan yaşlı kadına kaydı. Ama Celia ona bakmıyordu bile. Cass’ten ileriye, kapıya bakıyordu.

Cass yavaş yavaş arkasını döndü.

Tracey kapının eşiğinde durmuş ona bakıyordu; mavi gözleri parlıyor, delici bakışlar atıyordu. Tracey, “Evet?” dedi.

Ve Cass onun Isabel olduğunu anladı.

YİRMİ DÖRT

LONDRA, 3 HAZİRAN 1555

Isabel, Helen ve yeni doğmuş oğlunu taşıyan Felemenk gemisi Thames'te ilerlerken bir sürü kulesi, minaresi ve çatısıyla gözler önünde serilmişti. Sular bulanık ve karaydı. Hava nemli ve boğucuydu, dışarıyı genellikle sıcaktı ve Isabel terleme hastalığının bir kez daha Londra'yı vurduğunu çoktan haber almıştı. Ancak bu şehir o güne dek gördüğü en şahane manzaraya sahipti ve Kule Köprüsü'nün ilerisindeki Aziz Paul Katedrali'nin minarelerine bakarken gözlerine yaşlar doldu. *Yuva*. En sonunda gelmişti.

Helen usulca, "Şehri bu kadar kısa sürede görmeyi beklemiyordum, hele ki bu şartlarda," dedi.

Isabel'in kalbi pır pır ediyordu. Bir şey demedi. Helen gerçeği doğru düzgün bilmiyordu. Isabel eğilip, Kraliçe Mary'nin kocası İspanyol Kral şerefine Philip adını verdikleri oğlunun kafasına bir öpücük kondurdu. Korkuyordu.

Helen onu, "Umarım kocan seni affeder, Isabel," diyerek payladı.

Isabel, Helen'in yüzündeki o huysuz ifadeye baktı. Helen, Isabel'in İspanya'dan bebeğini getirip kocasına sürpriz yapmak için ayrıldığını sanıyordu. Ama yanılıyordu.

Isabel kaçmıştı, geri dönmeye de niyeti yoktu.

Gemi yavaş yavaş limana yanaşıyordu. Isabel kollarında huzur içinde uyuyan Philip'i bir kez daha öptü. Kolay bir doğum olmuştu,

ağlayarak uyanmıştı ve o açık beyaz teni, neredeyse beyaz gibi görünen sarı saçları vardı, gözleri masmavi parlıyordu. Isabel hayatında kimseyi çocuğunu sevdiği gibi sevmemişti. Ona baktığında inanılmaz şeyler hissediyordu; kanatlanıp göğe yükselecekmişçesine neşe ve sevgi karışımı bir his göğsünü dolduruyordu. Ona baktığında aynı zamanda Rob'u da görüyordu.

Alvarado çocuğa şöyle bir baktığı anda gerçeği hemen anlardı.

"Eh," dedi Helen, "birilerine bir sorup sarayın artık nerede olduğunu bulmalıyız. Etrafta bu kadar ölü olduğuna göre şehre adım atmamalıyız."

"Saray Oatlands'de," dedi Isabel gergin bir şekilde.

"Güzel. Ben bir arabayla at bulayım," dedi Helen.

Sırtını döndü ama Isabel kolunu yakaladı. "Saraya gitmiyoruz, Helen," dedi usulca.

Helen gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Beni doğru duydun. Saraya gitmiyoruz." Isabel ona baktı.

Helen ellerini yumruk yapıp beline dayadı. "Ne işler karıştırıyorsun, Isabel?"

"Carew Hall'a gideceğiz. Lord Montgomery'nin yanma."

Helen ona Latince ya da Yunanca konuşuyormuş gibi bakıyordu.

"Kocamı terk ediyorum. Tek kelime etme! Kararım kesin ve Douglas bana yardım edecek." Ancak konuştuğu anda bile Isabel ne yapmakta olduğunun ve bunun bedelinin ne olacağının farkındaydı. Kocasını müşfik, hatta hoşgörülü bir adam değildi. Bu ihanetini asla bağışlamazdı. Bunun için onu cezalandırmanın yollarını arayacaktı.

Ama Isabel'in başka seçeneği yoktu. Çocuk belli ki ondan değildi. Ve Rob'a deliller gibi ihtiyacı vardı. Onun âşığı, dostu ve çocuğunun babası olmasına. Artık bir dul olduğuna göre onların emniyette olmalarını sağlardı. Metresini ve çocuğunun annesini yüzüstü bırakamazdı ya.

Sarayda olacağını varsaymıştı. Ama onu orada aramayacaktı; ne de olsa kocası da oradaydı. Bir aracıya ihtiyacı vardı.

Montgomery bir dosta ihtiyacı olursa ona yardım edeceğini söylemişti.

Artık bir dosta ihtiyacı vardı.

Helen dehşet içinde ona bakakalmıştı. “Sen aklını mı kaçırdın?!” dedi sonunda. “Sana yalvarıyorum, bunu yapma!”

Isabel’in gözlerine yaşlar doldu. “Helen, Alvarado Philip’e baktığı anda gerçeği anlayacak.”

Helen, “Oğlunun sana çektiğine onu ikna edersen anlamaz!” diye bağırdı. Philip’in babasının kim olduğu konusunu da tıpkı Isabel’in yaşadığı ilişki gibi hiç tartışmamışlardı. Ama Isabel Helen’in bildiğine emindi.

Isabel ona bakıyordu çünkü mihmandarının bu kadar gergin olduğuna daha önce hiç şahit olmamıştı; gerçekten gözyaşı döküp hakikaten de ağlayacakmış gibi dudakları titriyordu. “Hayatımı onunla geçiremem. O soğuk, sevimsiz topraklarda, o karanlık, kasvetli evde yaşayıp sadece yaşça ihtiyarlamakla kalmayıp, mizacımı da kalbimi de yaşlandıramam. Bir yabancı olduğum için benden hoşlanmayan, konuştukları tek bir kelimeyi bile anlayamadığım hizmetkârlarla etrafım çevirili bir halde yaşamaya dayanamıyorum. Onun geri dönmesini, onu mutlu etmeyi beklemeye, bana dokunmasına bile tahammül edemezken ona bir oğul daha vermeye katlanamam. Bir başkasını severken bunu yapamam. Hem Philip gerçek babasının kim olduğunu bilmeyi hak etmiyor mu?”

Helen küpeşteye tutundu. Beti benzi atmıştı. “Philip’in babası Alvarado de la Barca. Kendini mahvedeceksin,” diye fısıldadı. “Tanrı sana merhamet etsin.”

“Isabel?” Montgomery ilk karısından kendisine miras kalan malikânenin salonuna hızlı adımlarla geldiğinde gözleri hayretle açılmıştı. Onları görünce durdu, Isabel’e bakıyordu.

Isabel gözlerini o büyüleyici bakışlardan kaçıramazdı, bunu çok uzun bir süre yapamazdı ve işte o anda kalbi kontrolsüz bir şekilde isyan ediyordu. Isabel neredeyse paralize olmuştu.

Montgomery kendini toparlayıp Isabel’e yaklaşırken bakışları Helen’dan bebeğe kaydı ve sonra da Isabel’in elini öptü. “Kontes, bu ne büyük sürpriz. Ben kocanızın diyarında, mutlu mesut yaşadığınızı

düşünüyordum,” derken başını kaldırıp soru sorarcasına gözlerinin içine baktı.

Isabel ağlamak istiyordu. “Sizinle özel olarak görüşmek istiyorum, lordum.”

Montgomery’nin mavi gözleri, bir kez daha sarı saçlı güzel bebeğine kaydı ve sonra başıyla onayladı. Dirseğini sıkıca kavradı. “Benimle gelin.”

Bir süre sonra küçük bir odanın kapısını kapıyordu ve yalnızlardı.

Isabel’in kalbi gereksiz bir hızla çarpıyordu. Bu meseleyi açmak o kadar zordu ki.

Montgomery onu süzdü. Nihayet, “Sizi bana getiren mesele beni korkutuyor,” dedi usulca.

Çaresizlikle, “Bana yakın geçmişte bir müşkülüm olursa dostum olacağınızı söylemiştiniz,” dedi soluk soluğa.

Montgomery başıyla onayladı, ciddiye. “Bu benim sadece size değil, kendime de verdiğim bir söz. Ben sözümün eriyimdir, Isabel.”

Isabel yorgun argın olsa da ne kadar şaşırtıcı derecede etkileyici bir adam olduğunu düşündü. Çok iyi, şerefli bir adamdı. “Kocamın İngiltere’de olduğumdan haberi yok.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Isabel’e doğru gelip kollarını tutarken, o güçlü yüzünden endişe akıyordu. “Isabel...”

“Ben kaçtım,” deyiverdi.

Montgomery’nin beti benzi attı.

Isabel öylece ona bakıyordu, titremeye başlamıştı; güzel bebeği gözünün önüne geliyordu. “Oğlumun hayatı için endişe ediyorum, Tanrı aşkına. Benim günahlarım için Tanrı’nın onu cezalandırmasından korkuyorum. Philip’i gördüğünde kocamın gazabından, yaşlı ve çirkin olmaktan, sevilmemekten ve yalnız kalmaktan, o kadar çok şeyden korkuyorum ki, Douglas... O iğrenç topraklarda ölmekten ve sonsuza dek orada kalmaktan!” Bu bir yakarıştı.

Douglas bir şekilde ona sokulmuştu. Isabel onun o güçlü kollarındaydı, tuhaftı ama aşına olduğu bir kucaklamaydı, sanki bundan önce bir sürü kez ona böyle, sevgililer gibi, mahrem bir şekilde defalarca sarılmıştı. Ancak elbette, böyle bir şey olmamıştı. Isabel onun

cüssesi ve gücünün ve hatta bedeninin sıcaklığının ayrımına varırken, Douglas “Hayır, korkmayın,” diye mırıldandı.

“Geri dönemem,” diye fısıldadı Isabel. Etekleri Douglas’ın kasıklarında eziliyordu, kolları sırtında sertti ve birden göz göze geldiler. Ve o an anladı. O gece güneşin batacağından emin olduğu kadar onu öpeceğinden emindi ve Douglas onu öptü.

Bir anlığına dudakları birbirine kenetlendi. Öyle yumuşacık ve şefkatliydi ki sonra birden ayrıldılar.

Isabel şoke olmuş bir halde onu bakıyordu.

Montgomery’nin yüzündeki ifadeyse pek de hayret ifadesi değildi. Çok acıydı.

Isabel geriye çekildi. Parmakları dudaklarına gitti. “Ben... Ben buraya sizden bir ricada bulunmaya geldim,” diye fısıldadığını işitti. “Rob’a bir mesaj iletmenizi rica etmeye.”

Douglas acı bir kahkaha attı. “Ben de öyle tahmin etmişim.”

“Çocuk...”

“De Warenne’den,” diye lafını tamamladı. “Isabel, ateşle oynuyorsun. Bu ölümcül oyunu sürdürmemelisin. De la Barca ihanetini asla affetmez.”

“İşte bu yüzden kaçmalıyım!” diye bağırdı. “Bu yüzden ve bir kez bulmuşken aşksız yaşayamayacağım için. Anlamıyor musunuz?”

“De Warenne’e âşık mısın?” diye sordu hiddetle.

Ses tonu da bakışları da hoşuna gitmemişti. “Elbette âşığım.”

Montgomery çenesi kasılmış bir halde ona baktı. Gözlerinde, yüzünde öyle bir öfke vardı ki.

“Bana neden öyle bakıyorsunuz? Neden?” Korkmaya başlamıştı.

“Kocana dönmeni istiyorum. Beni iyi dinle, Isabel... Seni karşılıksız seven beni. Böyle bir şey yaparsan de la Barca seni hangi deliğe girersen gir bulur ve hiç kimse seni onun gazabından koruyamaz, ben bile.”

Isabel ürperdi. “Nasıl geri dönebilirim? Nasıl? Çocuğun Rob’dan olduğu ortada. Rob beni korur, bizi korur.”

Montgomery neredeyse bağırarak, “Dişini sıkarak yalan söylersin,” dedi. “Onu sevecek ve ona yalan söyleyip çocuğun onun olduğuna onu ikna edeceksin!”

Isabel geriye doğru sendeledi çünkü onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Montgomery odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Dönüp Isabel'e baktığında kendini toplamıştı ama bunu ancak zar zor yapabildiği belliydi. "Isabel. Korkarım ki seni bu yüzden öldürür. Ona geri dönmelisin."

Isabel kollarını etrafına sardı. "Yalan söylesem bile ona dönersem beni öldürür, yavaş yavaş, dakikadan dakikaya, saatten saate, günden güne. İspanya'dan nefret ediyorum! İspanyollardan da nefret ediyorum! Onun dokunuşundan da." Isabel ürperdi. "Ben Rob'u seviyorum, ona ihtiyacım var," diye yalvardı.

Montgomery üstüne yürüdü. Ve birden onu tutmuş sarsıyordu. "Ne zaman uyanacaksın? Ne zaman?" Yine bağıırıyordu.

Isabel, "Sizi anlamıyorum," diye bağırdı. "Hem canımı yakıyorsunuz!"

Douglas onu bıraktı. Ama yumruklarını sıkıyordu. "Rob de Warrenne kendinden başkasını düşünmez. Ancak bunu yapmak için çok zeki olması gerekiyor. Kocanız kraliçenin kocasına hizmet ediyor. Anlamıyor musunuz? De Warrenne sizi ve çocuğu korumak için asla kendi boynunu feda etmeyecektir!" Yine ona bağıırıyordu.

"Yanılıyorsunuz," dedi gözyaşları arasından. "Yanılıyorsunuz."

Montgomery ona sırtını dönerken Isabel gözlerinde bir şey görmüştü ve ona koştu. "Bilip de bana söylemediğiniz şey nedir?" diye bağırdı.

Douglas yavaş yavaş ona döndü ama bir şey demedi.

Isabel panikledi ve içine bir his doğdu. "Douglas?" Adını zar zor söyleyebilmişti.

"Yeni bir metresi var, Isabel."

OATLANDS, 5 HAZİRAN 1555

Yatakta uzanıyordu, kahrolmuştu. Bir türlü düşünemiyordu. Göğsünde yalnızca kalbini paramparça eden bir acı vardı, iki gündür yaşadığı bir acı.

Dışarıdaki ön odada Philip ağlamaya başlamıştı ama ayağa kalkamıyordu. O açlık ağlamaları kesildi. Isabel, Helen'in çocuğu susturduğunu işitti. Dostunun oğlunu kucağında salladığını hayal edebiliyordu.

Rob'un yeni bir metresi var.

Acısı sınır tanımıyordu; dayanılmazdı.

Kapıdan içeri giren kocası, "Aman Tanrım, bu da nedir?" diye ünledi.

Isabel'in bütün bedeni gerim gerim gerilmişti. Gelmişti; oyunlar başlayacaktı.

Hayatının geri kalanı boyunca oynayacağı oyunlar.

Isabel ölmek istiyordu.

Helen'la kocası konuşuyorlardı ama Isabel ne dediklerini duymıyordu. Artık kendini toparlamalı, oyunculuk yeteneklerini konuşturmalıydı çünkü kocasını kandırmalı ve bunu da gayet iyi başarmalıydı. Oğlunun hayatı söz konusuydu. Ve artık bunun için yaşayacak, üstadını alt edecekti.

De la Barca'nın ağır, çizmeli ayak sesleri duyuldu. Isabel yatak odasının kapısının önünde duraksadığını biliyordu ve gözlerini açıp yavaş yavaş doğruldu.

Oradaydı, taşlar ve işlemelerle süslemiş şarap kırmızısı rengine kadife bir yelek giymiş heybetli bir figür ona bakıyordu. Gözleri iri iri açılmıştı; gülümsemedi.

Isabel gülümsedi. "Sürpriz, efendim," dedi usulca, baştan çıkarıcı bir sesle.

De la Barca hiç kımıldamadan duruyordu.

Isabel yataktan kayarak çıkarken üzerinde sırmalarla bezeli dekolte kızıllı bir elbise vardı. Göğsü hemen hemen ortadaydı, beli giydiği korseyle imkânsız denecek kadar sıkılmıştı. En sevdiği kokuyu sürmüştü... Menekşeler. Koku sanki odayı dolduruyordu.

De la Barca bakışlarıyla onu süzüyordu. Ağır aksanlı ancak düzgün bir İngilizceyle, "Gerçekten de, bu sürpriz oldu," dedi.

Isabel şaşırmıştı. Sevinmiş gibi, "Efendim, ne kadar iyi konuşuyorsunuz," diye haykırdı.

Alvarado, “Yeterince uzun bir süredir saraydayım,” dedi duygusuz bir sesle.

Isabel ona doğru ilerledi. “Size bir leydinin lorduna verebileceği en büyük hediyeyle geldim,” diyerek kollarına atıldı. “Oğlunuzu gördünüz mü?” Sonra da gülümseyerek bedenini onun kine bastırdı.

Ellerini omuzlarına koyduğunda Isabel’in o duyarsızlaşmış, başka bir âlemdeymiş gibi hisseden akli bir kez daha onu kandırmayı başardığını düşündü. De la Barca, “Peki o benim oğlum mu, canım?” dedi.

Yanağına bir öpücük kondurmak için parmaklarının ucunda yükseldiğinde, söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. Gözlerini kırptırdı.

“Beni iştmedin mi?” diye sordu kısık ve tehditkâr bir sesle.

Aman Tanrım, gerçeği, ona ihanet ettiğini, onu aldattığını, zina işlediğini biliyordu. Isabel’in içinden geriye doğru adım atıp ondan uzaklaşmak geldi ama öyle yapmadı, evlendiği adama karşı duyduğu bu tiksintinin birden üstesinden gelmişti. Aksine, ona daha da sokuldu. Cilveli bir şekilde gözlerini kırptırarak, “Elbette, lordum. Bu nasıl bir soru? Oğlumuz hakkında şaka mı yapıyorsunuz?” dedi. Kalbi gerçek ve feci bir korkuyla dolduğundan yeni ve çıldırmış bir hızla atmaya başlamıştı.

Onu öyle apansız bıraktı ki dengesini kaybetti duvara çarpmış olmasa düşecekti. Alvarado gözden kaybolmuştu, tekrar ortaya çıktığında elinde kâğıtlar vardı. Onları Isabel’e doğru salladı. “Benim oğlum mu?” diye sorarken gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

Ne yapmaya çalıştığını da elinde ne tutmakta olduğunu da anlayamamıştı. “Elbette,” deyip gülümsedi. “Benden nasıl şüphe edersiniz?”

Alvarado ona gülümsedi ama bu acımasız bir gülümsemeydi, Sevgili Rob, öyle bir sıra hasreti çekiyorum ve sevdiğim tüm o şeyleri öyle özlüyorum ki. Ah, Rob, İngilizcede yalnızlığımı ve ıstırabımı anlatmaya yetecek kelime yok.” Başını kaldırıp Isabel’e bakarken mektubu yere atıp bir başkasını okumaya başladı. “Sevgili kuzenim, Son görüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçti. Sohbetlerimizin çoğunu, kâh hüznün kâh neşeyle anıyor ve özlüyorum ve sizinle daha çok sohbet edebilmeyi umut ediyorum. Bebeğiniz ve siz nasılsınız, biricik Isabel?”

Isabel şoke olmuş bir halde ona bakakaldı. Mektupları ondaydı. Rob'un mektupları. Bunun neye dalalet edeceğini yeni idrak etmeye başlamıştı.

Alvarado üzerine yürüyüp Rob'un itinalı elyazısıyla yazılmış kâğıtları suratına fırlattı. "Devam edeyim mi, biricik Isabel?"

Mektupları ele geçirmişti. Rob'un mektuplarını çalmıştı. Isabel titremeye başladı ve gerçekten de korkuyordu.

"İnanmadım, biliyor musun," dedi vahşice. Bütün bedeni titriyordu. "Sen ve onunla ilgili dedikodulara. Benim güzel karım, gözümün önünde, beni sırtımdan bıçaklayıp aldatıyor olamazdı. Hiç birine inanmadım, de Warrenne'in sana nasıl baktığını gördüğümde bile, Isabel, benim güzel karım. Ama sonra, bunu görünce." Yere eğilip Rob'a bir önceki Noel arifesinde gönderdiği mektubu aldı. "Sonra sana yazdığın mektupları görünce! Konuş, lanet olasıca, konuş!"

Bağırıyordu, öfkeden küplere binmişti ama Isabel kıpırdıyamıyordu, kendini onun gazabından korumak için bile kımıldıyamıyordu.

"Konuşmayacak mısın?" diye haykırdı.

Gözüne yaşlar dolmuştu ve akıyorlardı. "On beşimden beri onu seviyorum," diye fısıldadı.

Alvarado yüzüne bir tokat indirdi. Öyle ki yüzünün kemiklerini kırdığını biliyordu ve hıçkırığa hıçkırığa sert, taş zemine düştü.

Dışarıdaki ön odada, Philip'in ağlamaya başladığını işitti.

Hemen tepesinde, Helen yalvarıyordu: "Lordum, merhamet edin, lütfen."

Alvarado, "Defol!" diye haykırdı.

Kaburgalarına yediği tekmeye şaşırdı ve feci acılar içinde kıvrılarak top gibi büzüldü. Ama onu ayağa kaldırıyordu. Isabel bayılacak gibi sendelerken, "Bu çocuk benim mi?" diye haykırdı.

Isabel, "Hayır," dediğini işitti.

Alvarado ona bir kez daha elinin tersiyle vurunca Isabel bir kez daha kendini yerde buldu.

"Kaltak," diye bağırıldığını ve sonra da arkasını dönüp gidişini işitti. Kapı arkasından kapandı.

Isabel hem acıdan hem de korkudan ağlamaya başladı.

“Ah, Tanrım.” Helen üzerine eğilmişti, elleri yumuşacıktı.

Isabel haykırdı.

“Ah, Tanrım! Dur gidip kompres getireyim. Ah, Isabel!” Helen ayağa fırladı ve gitti.

Philip de ağlıyordu.

Philip. Oğlu. Rob’un oğlu.

Hayır, Rob’un oğlu değil, asla onun oğlu değildi, sadece Isabel’indi. Ayağa kalkmak, oğlunun yanına gitmek zorundaydı. Hayatlarını kurtarmak için birlikte kaçmamalıydı.

Isabel elleriyle dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ancak vücudunun ortasında öyle bir ağrı vardı ki çığlık attı ve karanlık dalgalar halinde gelmeye başladı.

Isabel karşı koymaya çalışsa da başaramadı.

Karanlık çöktü ve kısa süreliğine rahatlamıştı.

OATLANDS, O GECE GEÇ SAATLERDE

“Beni duyabiliyor musun? Isabel?”

Isabel, Helen’ı duydu ama sesi o kadar tuhaf ve uzaktan geliyordu ki. Sonra bir de o sancı vardı, hem de feci bir sancı. Yüzü zonkluyordu ancak bu kaburgasındaki ve göğsünün içinde har har yanan acının yanında hiçbir şeydi.

“Isabel, tatlım, lütfen, beni duyabiliyor musun?”

Helen. Oatlands. Montgomer... Rob’un yeni bir metresi vardı ve kocası gerçeği öğrenmişti. Isabel birden uyandı. *Philip!*

Helen, “Tanrı’ya şükürler olsun!” diye haykırdı.

Isabel acı içinde bakışlarını dostunun yüzündeki o delirmiş ifadeye çevirdi. “Philip! Nerede o?”

“Hişt!” diye onu sakinleştirip alnını okşadı. “Yan odada uyuyor.”

“Hayır!” Isabel doğrulup oturmaya çalıştı ama kıpırdadığı anda başı öyle bir dönmeye başladı ki öğürdü. Bu o kadar acı veriyordu ki ağladı.

Helen, “Kıpırdama! Doktor kaburgalarının kırıldığını söylüyor. Lütfen kıpırdama,” diye yalvardı.

Ağrısı dinmek bilmiyordu. Isabel gözlerini sıkı sıkı kapayıp dalga dalga gelen sancılara tahammül etmeye çalışırken Alvarado ve gazabından kurtulmak için oğlunu kaptığı gibi oradan kaçması gerektiğinin umarsızca farkındaydı. Ama nasıl?.. Durumu o kadar kötüydü ki yataktan bile kalkamıyordu.

Montgomery.

Helen ona baktı. “Hemen Douglas’a git ve neler olduğunu anlat. Bana ve oğluma yardım etmeli... Şimdi, bu gece kaçmalıyız.” Konuşmak bile canını yakıyordu ve o feci, geçmek bilmez acı yüzünden soluğu kesiliyordu.

Şükürler olsun ki Helen bir kez bile onunla atışmadı. Aksine ayağa fırlamıştı bile. “Seni bırakmak istemiyorum,” dedi. “Ama güvenebileceğimiz bir ulak yok.”

“Git. Hemen git,” diye haykırdı Isabel. Yanaklarından yaşlar boşanıyordu.

Helen başıyla onayladı, bir an tereddüt ettiyse de gitti. Isabel sonunda dış kapının çarpıldığını duydu. Tanrı’ya şükürler olsun. Birkaç saatte, Montgomery saraya gelmiş olurdu ve Isabel onu kurtarmak için yeri göğü yıkacağını biliyordu.

Rob’un yüzü gözlerinin önüne gelince acılarına bir yenisi daha eklendi ve ilk kez, çok derin ve adamakıllı bir pişmanlık duydu.

Ne kadar aptallık etmişti.

Dış kapıya dan dan vurulduğunu işitti.

Isabel gerildi, kapı giderek daha da sert bir şekilde vurulurken gözleri iri iri açılmıştı, bir hizmetkâr kapıya bakmak için koşturdu. Diğer odada ne olduğunu görmüyordu ama içeri bir sürü adamın girdiğini, çizmeli ayaklarının çıkardığı sestten de hızla yanma yaklaşmakta olduklarını anladı. Isabel daha da bir gerildi, artık çektiği o dayanılmaz acının farkında değildi. Tüm içgüdüleri ona korkması gerektiğini söylüyordu. Dehşete kapılmıştı.

Şansölyenin armasını takan bir asker odanın eşliğinde belirdi, etrafı muhafızlarla çeviriliydi.

Isabel doğrulup oturdu.

“Tanrı ve papa adına, tutuklusunuz,” dedi.

“Tutuklu mu?” Isabel bu kelimeyi söylerken adamlar yatağının etrafını sarmıştı ve yatağından alınıyordu.

“Tutuklama mı? Tanrı adına, ne için?” Bunu haykırırken bile ayağa kaldırılıyordu ve birden geriye çekilen kollarına prangalar takıldı.

“Suçların en korkuncuyla itham ediliyorsunuz, asılsız ve tehlikeli bir inanca sahip olmakla, Tanrı’ya karşı işlenmiş bir suçla,” dedi asker ona kati bir tonda.

Isabel kalakaldı. Neler olduğunu anlayamıyordu... Tanrıtanımazlıkla mı suçlanıyordu? Askerler onu kapıya sürüklerken, “Korkunç bir yanlış anlaşılma var,” diye haykırıyordu. Sancı bir bıçak gibi tekrar tekrar böğrüne saplanıyordu. “Beni nereye götürüyorsunuz?” Onu dışarı sürüklerlerken kimse ne ona yanıt vermeye ne de bakmaya tenezzül etti.

“Lütfen, beni nereye götürüyorsunuz!” diye haykırırken son kapı eşiğinden geçiriliyordu.

Sonunda yetkili teğmen onu yanıtladı. “Kuleye,” dedi.

YİRMİ BEŞ

CASA DE SUENOS, DÖRDÜNCÜ GECE, 23.00

Annesi onu istemiyordu. Annesi onu sevmiyordu. Annesi ölmesini istiyordu.

Alyssa neredeyse ölmek istedi.

Ağlamamak için kendini o kadar tutmaya çalışmasına rağmen yanaklarından sessizce yaşlar dökülüyordu. O kadar üşümüştü ve korkmuştu ki. Annesi onun ölmesini istemiyorduydu o zaman neden onu ve Eduardo'yu bu korkunç karanlık yere kapatmıştı? Peki o zaman neden geri dönmemişti? Gözyaşlarına boğulmamak içten değildi. Kalbi daha önce hiç böyle bir acı tatmamıştı. Ama artık Tracey'nin neden eve hiç gelmediğini anlıyordu.

Anne, anne, diye düşünüp durdu.

Gecenin karanlığında Eduardo birden tıslar gibi, “Alyssa?” diye fısıldadı.

“Evet?” Ağladığının sesinden belli olmamasını sağlamaya çalışıyordu. Eduardo gibi daha cesur olmak istiyordu ama yeterince cesur değildi. Daha yedi yaşındaydı ve deli gibi teyzesini istiyordu.

Cass teyze gelecekti. Alyssa buna emindi.

Alyssa onları almaya geldiğinde ona sonsuza dek sarılacağını biliyordu.

Eduardo elini tuttu. “Tekrar imdat diyecek gücün var mı?” diye sordu. Alyssa sesindeki endişeyi hissetmişti.

“Denerim.” Ama Alyssa daha fazla bağırabileceğini sanmıyordu. O dar küçük merdivenin başında birbirlerine sokulmuş, yan yana oturdıkları yerden imdat diye o minik ciğerlerini parlarcasına olanca güçleriyle belki saatlerce bağırmışlardı. Boğazı çok acıyordu; çok hastaymış gibi kurumuştu ve batıyordu.

Eduardo buna eminmiş gibi, “Bu kez bizi duyacaklar,” dedi ama Alyssa öyle hissetmediğini biliyordu.

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve bu kez durmaksızın boşaldılar. Alyssa ağladı.

“Lütfen ağlama,” diye yalvardı Eduardo. “Bizi yakında bulacaklar.”

Bu nasıl oluyor olabilirdi?

Ya hiç bulunmazlarsa?

Eduardo’nun annesine de böyle mi olmuştu?

Alyssa, “Ben Cass teyzemi istiyorum,” diye ağladı. “Ama bizi bulamayacaklar ve öleceğiz!”

Cass yerinden kıpırdayamadı.

Şoke olmuş bir halde, kütüphanenin eşiğinde duran kız kardeşine bakıyordu. Ve bir şekilde, o şoke olmuş beyni Isabel’le iletişim kurmaya çalıştığını ve Tracey’nin çıkıp geldiğini idrak etti.

Tracey gelmişti. Isabel değil.

Çünkü aynı kişilerdi.

“Evet?” dedi Tracey ve bu bir soruydu.

Cass ürperdi. “Isabel?” diye sordu temkinle.

“Evet. Ne istiyorsun?” Tracey’nin gözleri bir tuhaf bakıyordu; bir şeyde odaklanamıyordu, bir Cass’e bir Celia’ya, sonra tekrar Cass’e bakıyordu. Alfonso’ya bakmıyordu.

Cass, Celia’ya gözücuyla bakınca, gözlerindeki yaşları ve korkuyu gördü. Alfonso bayılmıştı. Cass önceki gibi temkinli bir şekilde, “Çocuklar nerede? Onlara ne yaptın?” diye sordu.

“Sana söyledim. Güvendeler.”

Cass titreyerek ona baktı. *Sana söyledim.* “Ama neredeler? Lütfen! Lütfen söyle bana.”

“Söyleyemem.” Tracey gülümsedi.

Soğuk, insanın iliklerine işleyen bir gülümsemeydi. Cass'ın tüyleri diken diken oldu.

Tracey arkasını dönüp uzaklaştı.

Başka bir zaman olsa, Cass arkasından koşup onu durdurmaya çalışabilirdi. Ama öyle yapmadı. Kıpırdamadı bile. Tracey kapıdan dışarı çıkarken boğuk bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "İsteddiğin nedir?!"

Tracey bir an duraksadı. Yavaş yavaş Cass'e döndü. Masmavi gözleri alev alev yanıyordu. "Adaletin yerini bulmasını ve hakkım olanı istiyorum."

Cass bakışlarının buğulandığını ve aynı zamanda dizlerinin birbirine çarptığını hissetti. Mide bulantısı ve dehşet içinde yüzüyordu. Ayakta durmakta zorlanıyordu. "Hepimiz adalet istiyoruz. Adaleti temin edebiliriz. Bunu yapabiliriz. Trace... Isabel. Çocukları işin içine sokma! Lütfen!"

Ama Tracey, yani daha doğrusu Isabel, onu dinlemiyordu; odaya çıktı.

Cass arkasından, "Huzura kavuşalım!" diye bağırdı. "Barış yapalım, Isabel, iki aile arasında *barış* yapalım ki huzur olsun! Lütfen!" Hıçkırdı.

Cass koridor boyunca ilerlemekte olan kız kardeşinin arkasından bakarken gözyaşları içinde destek almak için Antonio'nun masasına tutunmakta olduğunu fark etti. Onu takip etmeli miydi? Onu çocuklara götürür müydü?

Cass kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya başladı. "Isabel!" diye haykırdı. "Gitme!"

Tracey dönüp Cass'e bir baktı ama durmadı.

Cass sandalyeye çökerken kafası boşu boşuna deli gibi dönüyordu, çamura saplanmış bir arabanın lastikleri gibiydi.

Adalet istiyordu.

Cass bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyordu.

Celia bir çılgılık attı.

"Ne oldu?" dedi Cass nefesini verip ona dönerek.

Celia, "Bilgisayar," diye fısıldadı.

Cass dönüp baktı. Ekranda bir mesaj bir yanıp bir sönüyordu.

HUZUR ÖLÜMDÜR.

Cass, Antonio'yu kardeşinin üzerinde gözleri fal taşı gibi açılmış, kararlı bir ifadeyle bacaklarını iki yana açmış durur bir halde buldu. Tracey ona döndü.

Cass nefes nefeseydi ve kafasını çalıştırmaya çabalıyordu. *Huzur ölümdür.* Isabel'in mesajının ne anlama geldiğini fazla düşünmesine gerek yoktu. Hepsini değilse de birini öldürmek istiyordu, buna niyetliydi.

Cass, "Neler oluyor?" diye sorarak büyük salondaki sessizliği bozdu. Gregory'nin kendinde ve diken üstünde olduğunu gördü, gözbebekleri büyümüştü, gözleri iri iri açılmış ve Tracey'ye odaklanmıştı.

Antonio ne hareket etti ne de bir şey dedi. Sert bakışları kız kardeşinin üzerindeydi.

Cass terlemeye başlamıştı. "Ne oldu?" Dehşet içindeydi. Çünkü gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Tracey kendinde değildi. Isabel'in kontrolündeydi. Büyük ihtimalle çocukları saklayan ve elektrikçiği öldüren de oydu. Cass çocuklara ne yaptığını bilmek bile istemiyordu. O anda istemiyordu.

Cass titriyordu. Antonio cinayet işleyebilecekmiş gibi bakıyordu ve Cass, Tracey'yi koruması gerektiğini ancak bir şekilde Isabel'i de yok etmeleri gerektiğini biliyordu.

Ve bunu nasıl yapabileceklerine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Tracey'nin sırtı Cass'e dönüktü. Cass şöyle dediğini işitti: "Yaşiyor." Bu Cass'i hem şaşırttı hem de düşüncelerini böldü.

Cass'in kanı dondu.

Antonio hışımla, "Kardeşim gayet de hayatta," dedi.

Cass, Tracey'nin yanından geçerken gayet temkinli bir şekilde ondan uzak durmaya çalışıp gidip Antonio'nun yanında durdu.

Antonio'yla yaptıkları son konuşmaya dair bazı anlar beynine üşüşmeye başlamıştı, Isabel'in onları fethetmek için bölmeye çalışmasıyla ilgili olanlar da bunlara dahildi. Cass, Tracey'ye baktı ancak

o maske gibi yüzünde hiçbir ifade yoktu. Cass gerildi. Kız kardeşinin yüzü daha mı farklı görünüyordu? Daha bir dolgun, daha az eti kemiğine yapışmış gibi? Kaşları daha bir incelmış daha bir kavislenmiş miydi? Ama bu imkânsızdı!

Antonio onu eliyle uzaklaştırmaya çalışan kardeşinin üzerine eğildi. "Artık iyiyim," dedi Gregory. "Çok yorgunum ama iyiyim."

Antonio, "İyi değilsin," deyip alnındaki yarayı temizledi. "Manyağın biri seni yoldan çıkarmış. Neredeyse ölüyormuşsun!"

Cass, Tracey'nin o ifadesiz yüzüne baktı. O anda ona bakınca, Isabel'le aralarında daha önce hiç fark etmediği bir benzerlik gördüğünü düşündü. Titremeye başlayınca kendine bunu hayal ettiğini söyledi. Ve birden yapbozun bir parçasını daha hatırladı. Birisi ona Eduardo'nun ölümünden birkaç gün öncesinde Catherine'in Isabel gibi görünmeye başladığını söylememiş miydi?

Titriyordu. Tracey'ye bir bakış daha attı. Kahretsin. Biraz Isabel'i andırıyordu. Saçı bile daha bir kıvılcık görünüyordu. Işığın bir oyunu muydu? Yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu?

Cass kendisine Isabel'in insanların zihinlerini ele geçirdiğini hatırlattı.

Antonio Gregory'nin alnındaki yaraya merhem sürüyordu. Onları izlerken, "Öyle mi oldu?" diye sordu.

Gregory ona baktı. "Daha da kötüsü. Ama sanırım bana inanmazsın." Tekrar Tracey'ye baktı. "O iyi mi?"

Cass bir an çekindi, gözü kız kardeşine kaydı. Dudakları daha bir ince, burnu daha bir düz, gözleri biraz daha aralık görünüyordu. Cass'in içinde bir şeyler darma duman oluyordu. Belki de umuttan geriye ne kaldıysa o.

Cass, "İyi," diye yalan söylerken tenine iğneler batıyordu. Tracey iyi değildi ama zaten Tracey nerede bitip Isabel nerede başlıyordu ki? Peki ya, Tracey tamamen giderse... Ondandır hiçbir şey kalmazsa ne olacaktı? Peki ya kütüphanedeki konuşmalarını bilse Antonio ne yapardı? Cass artık ona güvenemiyordu. "Başka neler oldu?"

Seni seviyorum. Güven bana.

Cass bu anı kafasında bir kenara attı.

Gregory birden Antonio'nun elini ittirdi. "Ah, lanet olsun!"

Antonio'nun cevabı tuhaf ve yabancıydı.

Gregory, "Isabel'di. Beni öldürmeye çalışan oydu. Beni yoldan çıkaran tırın direksiyonun arkasında bir şekilde o vardı," dedi.

Cass ona baktı.

"1555 yılında ölmüş bir kadının araç kullanabileceğini sanmıyorum," dedi Antonio hüzünle. "Dizini sarayım mı?" diye sordu. "Faydası olabilir."

"Sanırım biraz dinlendikten sonra daha iyi olacak," dedi Gregory. Kendini savunurcasına, "Ben sadece gördüğümü biliyorum," dedi ikisine de. Bakışları yine Tracey'ye çevrilmişti.

Cass artık erkek kardeşlere değil Tracey'ye bakıyordu.

Tracey gayet kendinden emin, dimdik durarak Cass'e baktı. Gözlerinin içinde her şeyi biliyor gibi görünen bir ışık vardı.

Antonio, "Belki de zihninin sana oyunlar oynamıştır. Ya da belki de Isabel zihninde oyunlar oynamıştır," dedi.

Gregory, "Ne yani delinin biri beni yoldan mı çıkardı?" diye sordu alaycı bir tavrıyla... Daha çok öfkeyle.

Çömelmekte olan Cass ayağa kalktı ama boyu pek de uzun olmadıgından dik dururken bile ufak tefekti. "Sen ne düşünüyorsun?" dedi hırıltılı bir sesle.

Tracey ona bakıyordu. Gözlerinin içinde o tuhaf, neredeyse kendini beğenmiş ışık parıldadı. "Ben araç kullanmıyorum," dedi.

"Hayır. Sen kullanmıyorsun. Ama başkaları kullanıyor, öyle değil mi?"

Tracey gülümsedi. "Başkaları kullanıyor," dedi usulca.

Cass anlamıştı. Tır şoförünün zihnine hükmetmişti.

"Sen kimsin?" diye sordu Cass. İki adamın da onu izlediklerinin söylediği her şeyi duyduklarının farkındaydı. Ama kendini tutamıyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun."

Cass geriye doğru bir adım attı. Kalbi öyle zor atıyordu ki içi acıyordu. "Sen benim kız kardeşim değilsin, değil mi?"

"Kız kardeşimim," dedi Tracey tebessüm ederek. "Artık."

Antonio birden ayağa fırladı.

Cass ne yapacağını anlamıştı, geldiğini görmüş ve onu yakalayıp zapt etmeye çalışmıştı ama bir lokomotifini durdurmaya çalışmaktan farkı yoktu. Antonio onu öyle şiddetli bir şekilde bir kenara itti ki, çok sert bir şekilde dizlerinin üzerine kapaklandı. Sonra Tracey'yi kollarından tutup sarsmaya başladı.

“Çocuklara ne yaptı, seni kaltak?” diye kükredi.

Tracey'nin gözleri değişti. İmkânsız olsa da kör edici bir parlaklığa ulaştı. Antonio'yu bir kenara savurdu.

Antonio yere düşerken Cass bir çığlık attı. Cass şoke olmuş bir halde, nasıl oluyor da kız kardeşim bir seksen boyunda neredeyse doksan kiloluk bir adamı bir kenara savuracak gücü kendinde buluyor, diye düşündü. Cevap gayet açıktı. Kız kardeşinin enerjisinin sınırı yoktu... Doğüstüydü.

Ayağa kalkarken Antonio öfkeden köpürüyordu. Dudakları büzülmüş, çenesi gerilmişti ve Tracey'nin üzerine atladı. Çok geç olsa da Cass ona haykırdı. “Dur! Birbirinizi öldüreceksiniz!”

Antonio, Tracey'nin üzerine atladı.

Ama Tracey hâlâ ayakta idi ve bu dehşet vericiydi. O ivmeyle ikisi de geriye, avluya açılan kapıya doğru yere yuvalarlandılar. Yumruk yumruğa kavga etmeye başladıklarında, Tracey insanüstü bir eforla dimdik durup kendini korudu. Antonio onu yere devirmeyi ya da alt etmeyi başaramıyordu belli ki. Ellerini aşağı indirip arkasında tutmaya bile onu zorlayamıyordu.

Tracey tırnaklarını yüzüne geçirip kanlı tırmık izleri bıraktı.

Cass deli gibi bir silah aranırken, Gregory'nin sallanarak da olsa ayağa kalkmakta olduğunu farkındaydı. Etrafta bir tek ilk yardım çantası vardı, onu aldığı sırada içindekiler yere saçıldı ve Gregory'nin kız kardeşiyle ağabeyinin üzerine atladığını gördü.

Cass, Tracey'nin bunu kasten yapıp yapmadığını bilmiyordu. Gregory havadayken, Tracey yana çekilip kendisiyle birlikte Antonio'yu da Gregory'nin önünden çekince, Gregory önce başı girecek şekilde avluya açılan cam kapıdan dışarı fırladı.

Camın o darbeyle parçalanmasıyla Cass bir çılgık attı ve Gregory ateş almış bir adam gibi diğer tarafa yuvarlanırken cam parçalarıyla kaplıydı ve kan revan içindeydi.

Antonio, Tracey'den ayrıldı, dikkati dağılmıştı. Cass her yerde kan gördü.

Sonra gözücuyla Tracey'nin uzun, ölümcül görünen bir parça cam aldığını fark etti. Onu havaya kaldırmıştı.

Cass, "Antonio!" diye haykırarak onu uyardı.

Tracey o cam parçasını bir bıçak gibi kullanarak Antonio'nun sırtına sapladı.

Antonio'nun gözleri şoke olmuş ve şaşırmış bir şekilde fal taşı gibi açıldı ve sonra da yüzükoyun yere yığıldı.

Cass donup kalmıştı ve bakışları Tracey'ninkilere kenetlendi.

Tracey camı bırakıp Cass'e kötü kötü baktıktan sonra arkasını dönüp kaçtı.

Cass harekete geçti. Antonio'nun yanma gidip iki elini sırtındaki yaraya bastırdı. "Tonio?"

"Gregory," diye inledi.

Cass ellerini yarasına bastırarak onu kucakladı; onu bırakıp tişörtünü çıkararak parçaladı, sonra dertop edip sıkı sıkı yarasına bastırdı. "Bırak önce bununla ilgileneyim," diye bağırdı. O ölürse, bir daha asla, aynı olmayacağını çünkü onu tüm kalbiyle sevdiğini fark etti.

Antonio yerde yüzükoyun uzanıyordu ama başı bir yana dönmüştü ve gözleri kapanmıştı. Açıldıklarında içlerinden acı akıyordu. "Ben iyiyim," dedi sıkı sıkı dişleri arasından. "Bırak beni! Onu öldüreceğim!"

Cass donup kaldı. "Hayır! İçine şeytan kaçmış olsa bile o benim kız kardeşim, sen de onu öldürmeyeceksin!"

"Çocukları aldı," diye bağırdı ve sonra yine nefes almaya çalışırken gözleri kapandı.

Cass yarasına bastırdı. Şakakları zonklıyor, kulakları çınlıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu. Ama peki ya çocuklar öldüyse? Anlaşılan o ki Isabel, Antonio ve erkek kardeşini öldürmek istiyordu. Tracey'yi öldürmek istiyor muydu? Ya Cass'i? Cass gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Huzur ölümdür.

Cass çaresizlikle, "Onu nasıl durduracağız?" diye fısıldadı. Kalbi sanki ortadan ikiye ayrılıyordu. Tracey'den o kadar korkuyordu ki. Ama çocuklar ve Antonio için daha da korkuyordu.

Antonio yanıt vermedi.

Cass gözlerine dolan o yakıcı yaşları kırıpıştırıp akıtarak ona baktı. Bayılmıştı.

Donup kaldı. Birden öfkeye kapılmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı, lanet olsun, vardı. Kahretsin, nasıl olur da bayılırdı?!

Sonra gözyaşlarını hissetti ve aklından geçenlere böyle öfkelenmiş olduğu için pişman oldu ama bunların Isabel'in başının altından çıktığını biliyordu, Isabel hepsini etkiliyordu ve bunu Casa Suenos'a geldiklerinden beri yapıyordu. Yoksa Tracey o resmi davet için Antonio'yla birlikte Belford Evi'ne geldiğinden beri mi?

Hem bu yara ne kadar kötüydü? Peki ya Gregory'nin durumu nasıldı?

Cass tişörtünü yavaş yavaş kaldırdı ama kumaş kan bağlamakta olan yaraya yapışmıştı, bunun iyiye işaret olması için dua ediyordu. Geriye sadece birkaç bandaj kalmıştı. Deli gibi kafasını çalıştırmaya çabalayarak yarayı sıkı sıkı sardı ve tişörtünü orada bırakmaya karar verdi. Sonra da kız kardeşiyle yüzleşecekti.

Hayır. Isabel'le yüzleşecekti.

Birkaç dakika sonra Antonio'nun sırtını sarıyordu. Cass Gregory'nin yanma koşturdu ama o yakışıklı yüzü dahil her tarafı öyle kötü kesiklerle doluydu ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Tek şey biliyordu. Isabel çocuklara bir şey yapmıştı ve kız kardeşini ele geçirmişti. Gregory'yi böyle bırakmak istemiyordu ama başka şansı yoktu. Isabel'in durdurulması gerekiyordu. Çocuklar kurtarılmalıydı.

Cass çok korkuyordu. Kendisi dışında, Casa de Suenos'taki herkes Isabel tarafından incitilmişti. Tüm oklar, Isabel'in bir sonraki kurbanının Cass olacağına işaret ediyordu.

Bir şekilde onu alt etmenin bir yolu olmalıydı. Onu alt etmenin ve yok etmenin.

Cass yavaş yavaş ayağa kalkarken, kulaklarını dört açmıştı ve zangır zangır titrerken, aynı şiddetteki korkusunu da kontrol altına

almaya çalışıyordu. Ancak gece avlu insanı ürkütecek derecede sessizdi. Sessizliği bozacak ağustosböceği cıvıltısı bile yoktu. Ne bir puhu kuşu ne de bir pervane motoru ya da kütüphanede yanan ateşin çıtırtısı... Hiç bir şey yoktu.

Castilla gecesinin o uçsuz bucaksız sessizliği dışında bir şey yoktu.

Dudaklarını ıslattı. Kalbi aşırı hızlı atıyordu. Varlığının her bir zerresi alarmdaydı. Bunun, hayatındaki en kötü an olduğunu biliyordu.

Lanet olasıca bir kâbus gerçek olmuştu.

Tekrar evin içine girip, Antonio'dan birkaç santim uzakta durarak bir şey, herhangi bir şey duymak için kulağını dört açtı.

Sessizlikle karşılaştı. Kesif, mutlak bir sessizlik...

Cass, "Neredesin?" diye bağırdı. Ama sesi bir fısıltıdan öteye geçemiyordu.

Tekrar, "Neredesin?" demeye çalışırken bu kez sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. Kalbi sağır edercesine kulaklarında atıyordu. "Neredesin?!"

Yanıt yoktu.

Tracey, Cass'le kendilerine verilen yatak odalarına giden koridorda gözden kaybolmuştu. Cass etrafına bakındı, o koridora girmeden önce silahlanmalıydı. Çünkü Tracey'nin doğaüstü bir gücü vardı.

Cass en sonunda uzun, ince bir cam parçasını yerden alıp bandajlardan geri kalanlarla bir ucunu sardı. Kalbi tamamlar gibi atmaya devam ediyordu. Kendini neye karşı korumak zorunda kalabileceğini düşünmek istemiyordu. Koridor boyunca ilerlemeye başlayıp, hızla ışıklandırılmış holü ardında bıraktı. Alfonso evin bu yanma mum koymamıştı, lanet bir şansı vardı.

Her bir kapı eşliğinde yavaşlıyordu, Tracey'nin arkasından üzerine atlamasını bekliyordu.

Cass merdivenlere geldiğinde gözlerini kıstı. Yukarı çıkmaya korkuyordu; orada karşılaşabileceği şeyden, karşılaşabileceği şey ya da kimseden ürküyordu.

Kütüphane avlunun tam karşısına düşüyordu ve oradaki şöminede gürül gürül yanan ateş biraz olsun ışık yayıyordu. Cass basamakları çıkmaya başladığında sadece, *korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum*, diye düşünebiliyordu. Korku benliğini sarmıştı.

Sahanlığa çıkınca durdu. "Tracey?"

Yanıt yoktu.

Cass yutkundü. Cass'ın kaldığı yatak odası evin en ucunda soldaydı. Sağında, hemen ileride Tracey'nin yatak odası ve yine kullanılmayan başka bir oda vardı. Ne yapmalıydı? Tracey nereye gitmişti.

Isabel duvarlardan geçebilecek olsa da Tracey geçemezdi. Ansızın ortadan kaybolmuş olamazdı.

Cass birden ahşap kaplamanın gıcırdadığını işitti. Ses onun kaldığı yatak odasından gelmişti, dünden beri oraya girmemişti. Donup kaldı.

Sonra aralık duran kapının yanma gitti, diğer yanda bulacağı şeyden korkuyordu.

Cam parçasını arkasında, gerekirse havaya kaldırıp kullanmak için çok da sıkı tutmadan, kapıyı yavaş yavaş ittirerek açtı.

Onu dehliz gibi bir karanlık karşıladı. Odayı yalnızca yatak odasının pencerelerinden içeri ışığı süzülen tek tük yıldızın ışığı aydınlatıyordu.

"Tracey?" dedi Cass. Huzursuzluğu artıyordu. İçgüdüleri ona Tracey'nin içeride olduğunu haykırıyordu. "Benim, Cass. Sana zarar vermek istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

"Camı o yüzden mi taşıyorsun?"

Cass şoke olmuş bir halde korkuyla sıçradı. Tracey arkasından konuşmuştu ve o kadar yakınındaydı ki, Cass nefesini ensesinde hissetmişti. Cam parçasını kaldırıp arkasını döndü. Tracey odasının eşığının diğer yanında duruyordu. Göz göze geldiler.

Cass bu gözlerin kız kardeşinin gözleri olmadığını hissetti. Çünkü bunlarda ne kararsızlık, ne kırılganlık ne de duygudan, insana dair hiçbir şeyden eser vardı.

Cass, "Yardım etmek istiyorum," derken sesi çatladı.

Tracey hareket etmiyor, hatta nefes almıyor gibiydi ve Cass artık Isabel'e benzerliğini görüyordu; kesinlikle aklının bir oyunu değildi tam karşısında duruyordu. Sanki Tracey'nin yüz hatları tıpkı bir aktörün farklı rollere büründüğünde yüzünün şekilden şekle girmesi gibi yavaş yavaş, teker teker değişiyordu ve kapı birden Cass'ın suratına kapandı.

İkisinin arasında kalmıştı.

Cass haykırp geriye sıçrarken, kendini odanın ortasındaki yataktan pek de uzak olmayan bir yerde tir tir titrerken buldu. Neler olduğunu idrak etmeye çalışırken kapının çarpıldığını duydu; kıpırdadığını görmese de belli ki Tracey yapmıştı, sonra kilidin çevrildiğini duydu.

Gözleri iri iri açıldı ve aklından, *Hayır. Bu imkânsız*, diye geçirdi.

Cass kapıya koşup açmaya çalışsa da nafileydi. Sıkı sıkıya kilitlenmişti.

Cass arkasını döndü ama hâlâ yatak odasındaydı; Tracey duvardan geçmemişti, içeride tamamen yalnızdı ve pencere de kitlenmiş değildi. O tam bunu düşünürken bir başka pencere gözlerinin önünde kapandı, sonra bir başkası, bir başkası daha, hepsi art arda kapanıyordu.

YİRMİ ALTI

KULE, 8 HAZİRAN 1555

Duvarında epey yüksekte küçük, dar bir pencere hücresinde ışık değişirken Isabel geçen zamanı tayin edebiliyordu. O hücreye kapatılmasının üzerinden sadece iki gün, iki gece geçmişti ancak o iki gün tam iki yıl gibi gelmişti. Soğuk, rutubetli, leş gibi idrar kokan zemine yerleştirilmiş sanki yıllardır değiştirilmemiş ot yatağın üzerinde otururken Isabel yüzünü dizlerine gömmüştü. Artık şokta değildi, yalnızca korku içerisindeydi.

Tanrıtanımazlıkla suçlanıyordu. Neden? Nasıl?

Titriyordu, hasta oluyormuş gibi hissediyordu. Rob'un mektupları ona tanrıtanımazların yakıldığını anlatmamış mıydı? Ancak elbette onun kadarı böyle olmayacaktı?

Onun gibi pek çok Protestan açık açık Kraliçe'nin inancını benimzediklerini ilan edince kendi hallerine bırakılmışlardı. Aslında, amcası Sussex'in böyle ikiyüzlü biri olduğundan şüphe ediyordu. Fakat yargılanmak üzere neden yalnızca o tutuklanmıştı?

Alvarado'nun o öfkeli yüzü aklına geldi ve birden üzerine yüz yaşındaymış gibi hissetmesine neden olan bir yorgunluk çöktü. Kocasını dindar bir Katolik'ti. Artık ondan nefret ediyordu. Bu onun işi olabilir miydi?

Peki ya, Philip, yüce Tanrı adına, oğluna ne olacaktı?..

Isabel kendi kendine inlerken yanaklarından yaşlar dökülüyordu. Oğlunu Alvarado'nun gazabından kurtarabilecekse seve seve canını verirdi.

Ayak sesleri işitildi.

Isabel doğrulup otururken aniden hareket ettiği için saplanan ağrı yüzünden bir an nefesi kesildi. Kırık kaburgaları ona bitmek tükenmek bilmeyen bir sancı veriyordu; göğüs kafesinin içinde har har yanan bir ateş vardı sanki. Ancak ıstırabı hissettiği korku ve çaresizlikle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Bu korkunç bir hataydı. Onun kaderi bu olamazdı. Yaklaşmakta olan adam ya da adamlar onu kesin serbest bırakacaktı ve bu korkunç hatayı düzelteceklerdi.

Penceresinin dışındaki güneş ona günün ortası olduğunu söylüyordu ama hücresinin içi yine de loş ve karanlıktı. Yanma yaklaşmakta olan iki adama gözlerini kısarak baktı. Rahiplerin giydiği türden cübbeler mi görüyordu? Kalbi içinde yavaş yavaş dibe çöküyordu ve sonra ikinci adamı tanıdığı anda birden göğsü yükseldi.

Douglas Montgomery hücresinin dışındaki demir parmaklıkları kavramıştı. Birbirlerine baktıklarında tadı kaçtı. "Sana ne yaptın!" diye bağırdı.

Bir anlığına, Isabel ona bakarken bütün hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Son pişmanlık fayda etmiyordu. Rob'a beslediği o çocuksu şehvet, Douglas'ı reddedişi, Alvarado'yla evliliği ve Rob'u görme ve evlendikten sonra bile ilişkilerini sürdürme kararı. Douglas'un gözlerindeki sevgi ve korkuyu gördüğü anda içinde bir şey kıpırdandı.

İşte bununla birlikte korkunç bir şey idrak etti. *Yanlış adamı sevdim*, diye düşündü.

Aman Tanrım, yanlış adamı sevdim, çocuğuma yanlış bir baba seçtim ve farklı bir tercih yapmış olsaydım bu adam benim efendim, kocam, hayatım olabilirdi, diye düşündü.

Gözlerine yaşlar doldu, acı bir pişmanlıkla yakan yaşlar.

"Douglas," diye fısıldarken gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

“Durumun ne kadar kötü?” diye sorarken Douglas demir parmaklıkları öyle bir kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. “Seni bugün bir doktorun görmesini sağlayacağım.”

Isabel yavaş yavaş ayağa kalkarken o ısırapla çığlık atmamaya çalıştı. Demir parmaklıklara tutununca elleri birbirine değdi. Ayağa kalkıp yürümek ona pahalıya mal olmuştu.

“Canın yanıyor,” diye fısıldadı kahrolmuş bir halde. Demir parmaklıkların arasından ellerini uzatıp yanaklarını tuttu.

Dokunuşu daha önce hiç hissetmediği gibiydi; hissettiği onca acı ve korkuya rağmen içine bir huzur ve sevinç yayıldı. Bitkin bir şekilde gözlerini kapayarak, *Onu seviyorum*, diye düşündü. *Onu seyerek öleceğim*.

Kafasını kaldırdı ve gözleri buluştu. “Sağ ol, Douglas,” diye fısıldadı.

“Ne için? Daha bir şey yapmadım ki. Yanmayacaksın, Isabel.” Bakışları karardı. “Bunun arkasında kocan var. Sana ihanet etti. Sadece ilişkini bilmekle kalmıyor, aynı zamanda da senin hain olduğunu ve İngilizlerin casusu olduğunu düşünüyor.”

Isabel biraz daha fazlasına dayanabileceğini düşündü. “Sussex benim efendim ve bana kocamı ispiyonlama görevini verdi. Ancak İspanya’dan ayrılmadan önce ona söylediklerim feci sonuçlar doğuracak şeyler değildi.”

“Bir önemi var mı? De la Barca’nın sana olan aşkı nefrete dönüşmüş. İspanya Kralı’nın kulağına fısıldayabiliyor. Philip de, Kraliçe’nin kulağına. De la Barca senden kurtulmaya kararlı ve bunu yapmanın seni tanrıtanımlıkla suçlamaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?”

Isabel demir parmaklıkları kavradı. “Ah, Tanrım. O zaman hiç umut yok mu?”

Douglas, Isabel’in yüzünü avuçlarının arasına almak için iki elini de demir parmaklıkların arasından soktu. “Nedamet getirtilisin. Günahlarını itiraf edip af dilemelisin çünkü kazığa bağlanarak yakılmamanın tek yolu bu. Ben bu gece Sussex’le görüşeceğim. İkimiz birlikte Kraliçe’yi bizim tarafımıza çekeceğiz. Anlıyor musun, Isabel?” Gözlerinde yaşlar dolmuştu. “Güzel Tanrım, o da bir kadın ve bu olan bitenleri anlayacak biri varsa sadece odur.”

Isabel başıyla onayladı ama bir keresinde Kraliçe Mary'yle karşılaşmıştı ve onu pek çok kez de görmüştü. Çok korkuyordu çünkü erkek gibi kadın denildiğinde akla kraliçeden başkası gelemezdi, ufak tefek biri olmasına rağmen iradesi sağlam ve aşırı derecede zeki bir insandı. Aynı zamanda kendi davası, Katoliklik için de yanıp tutuşuyordu. Isabel o bir defalık görüşmelerini gayet iyi hatırlıyordu. Kraliçe onu hiç de umursamamıştı."Rob'la ilişkimi itiraf mı edeceğim?"

Suratından düşen bin parçaydı. "De la Barca'nın kanıtı var, değil mi? Bütün saray zaten ilişkinizi biliyor. Sakın gerçeği gizleme. Tanrı'dan, kiliseden ve Kraliçe'den merhamet dilen."

Isabel sevdiğinin yüzüne baktı. Etrafında öyle boğucu bir hava vardı ki sanki omuzlarına bastırıyordu. O kadar zayıf ve bitap düşmüştü ki zor ayakta duruyordu. O boğucu, ölümcül ağırlığın onu, o soğuk sert zemine yığıp Tanrı'nın onu diri diri gömmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu. Isabel kendi kendine, "Benden hoşlanmıyor," dediğini işitti.

Montgomery sövdü. Sonra da öne doğru uzanıp onu öptü.

Isabel ellerini demir parmaklıkların arasından uzattı. Sonunda kollarını tutmuştu ve öpüşüklerinde yüzlerini demir parmaklıklara bastırıyor olsalar bile, şefkat, korku ve pişmanlıkla başlayan şey, bambaşka bir kisveye büründü; çılgınca ve harika bir şeye, hem çok acı hem de tatlı bir şeye. Ayrıldıklarında her ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı.

"Bunu atlatacağız, sen ve ben," dedi. "Söz veriyorum, Isabel, bunu atlatacaksın."

Deneyeceğine inanıyordu. Ama başaramayacağından endişeliydi. En feci korkularını yüksek sesle dile getirmekten, sanki bu gerçeğe dönüşmelerine neden olacaktıysa korkuyordu. "Philip için korkuyorum. Douglas, oğluma ne olacak?"

Gözlerinin içinden bir gölge geçti. "Belki de oğlunu ben ya da Rob evlat edinebiliriz. De la Barca'nın çocuğu büyüttmeye hevesli olacağını sanmıyorum. Ama öncelikle senin serbest bırakılmanı sağlamaya çalışalım, canım ve sonra da oğlunun geleceğinin ne olacağıyla ilgileniriz."

Isabel başıyla onayladı. “Douglas? Gitmeden önce. Merhamet gösterilmezse, ölecek olursam, Philip’in güvende olmasını sağlayacağına İncil üzerine yemin eder misin?”

Demir parmaklıkların arasından iki elini de tuttu. “Bunun sözünü bile etme! Isabel benden çok da fazla bir şey istemene gerek yok. Seni nasıl koruyup kolluyorsam, oğlunu da aynı şekilde koruyup kollayacağıma emin olabilirsin.”

Isabel çaresizlik içinde ağladı çünkü ona tamamen güveniyordu.

WESTMINISTER SALONU, 12 HAZİRAN 1555

Isabel mahkeme salonuna yavaş adımlarla girip etrafına bakındı.

Salon, suçların en büyüğüyle yargılanmasını izlemek için oraya gelmiş soylu adam ve kadınlarla dolup taşıyordu. Hemen ileride, odanın bir ucunda, üç piskopos ve şansölye olan John Gardiner vardı. Kraliçe yoktu ama Isabel olmayacağını, çoktan doğmuş olması gereken oğlunu doğurabilmek için yataktan çıkamadığını biliyordu.

Isabel bayılacakmış gibi hissediyordu, ayaklarının üzerinde zor duruyordu ve havanın çok sıcak ve boğucu olduğunu düşünüyor, nefes almakta zorlanıyordu. Panik içini kemirip duruyordu. Hayatı nasıl olup da bu hale gelmişti? Tanrıtanımazlıkla suçlandığı bu mahkeme salonunda ne işi vardı? İnsanların ona sirkte kafese konmuş bir ayağa baktıkları gibi ağızları bir karış açık baktıkları bu yerde... Korku içinde yükselirken başı dönmeye başlamıştı. Kalabalığın kana susamış durumda olduğunu fark etti. Dökmek istedikleri de kendi kanıydı üstelik.

Gözleri birden Helen’i buldu ve daha ileri gidecek gücü kendinde bulamayıp sendeledi.

Helen’in gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu, yüzü de feci şekilde solgundu ve tekrar yüksek sesle ağlamaya başladı.

Isabel gözyaşlarının yanaklarından süzölmeye başladığını hissetti. Sekiz yaşında öksüz kaldığından beri kendisine eşlik etmiş olan o kadına, hiçbir zaman güvenmediği ve pek de sevmediği o eşlikçiye

bakarken birden bu kadını değerlendirirken ne kadar yanıldığını fark etti. Helen hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Üzüntüden kahrolmuştu.

Isabel, Helen'ın onu sevdiğini ve aslında çok iyi, güvenilir bir dost olduğunu anladı. "Helen?" diye fısıldadı.

"Güçlü ol," diye haykırdı Helen. "Ah, Isabel, güçlü ol ve mahkemenin merhamet dilen."

Muhafızlardan biri Helen'ı, Isabel'i görebilmek için birbirini itip dürten kalabalığın içine ittirerek, "Arkada dur," diye bağırdı.

İki asker onu Helen'ın yanından geçirirken, Isabel "Philip?" diye haykırdı. "Oğlum! Helen?"

"O iyi," diye bağırdı. "Amiral de Warenne geldi ve senin tutuklandığın gün çocuğu kendi himayesine aldı."

Isabel atacağı rahatlama nidasını çıkarmamak için elini ağzına bastırdı.

Askerler onu hızla koridor boyunca sürüklediler. Birkaç lord ön sıralarda durmuştu ve gelişini görmek için arkalarını döndüklerinde Isabel aralarında Sussex kontu olan amcasının da olduğunu gördü. Hemen onun yanında da Douglas Montgomery duruyordu.

Kalbi neredeyse duruyordu, korkudan değil ama derin bir duyguların ağırlığından, gerçek ve ebedi aşktan.

Bakışları kenetlendi.

Beti benzi atmıştı ama tebessüm etmeyi başardı ve o tebessümde Isabel tüm korkusunu ve umutlarını gördü.

"Isabel de la Barca."

Isabel'i bir sandalyenin önünde durdurmuşlardı. Onu kaba bir şekilde ittirip sandalyeye oturtular. Adının bir patlama gibi anons edilmesiyle başını kaldırıp baktı. Şansölye karşısında duruyordu.

"Tanrıtanımazlıkla suçlanıyorsunuz. Günahlarınızı itiraf edip nedamet getirirseniz, mahkeme size merhamet gösterecektir. İtiraf etmez ve af dilemezseniz, kazığa bağlanarak idam edileceğinizi ve sonsuza dek cehennemde yanacağınızı bilin."

Isabel başını kaldırıp ona baktı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "İtiraf ediyorum."

"Ne? Bir şey mi dediniz? Şimdi konuşun, leydi. Ne dediniz?"

Isabel şansölyeyi gayet iyi duymuştu ama birden amcasının o maske gibi suratına bakmıştı ve amcası gözlerini ondan kaçırmıştı. Gözleri ondan Douglas'a kaymıştı. Montgomery ona başıyla onay verirken gerginliği yüzünden okunuyordu. İşte o anda, Isabel Rob'un ölüm kalım meselesi bu mahkemeye tanık olarak gelmeye tenezzül etmediğini fark etti.

"Kilisenin, bu mahkemenin, Tanrı'nın ve Kraliçe'nin size merhamet göstermesini istiyorsanız, şimdi hemen günahlarınızı itiraf edip inançsız olduğunuz için nedamet getirmelisiniz."

Tekrar amcasına baktı. Çıkarıcı. Ama onu değil de, özel, gizli kilisesinde dizlerinin üzerine çökmüş dua eden annesini gördü, rahibi ayini gerçekleştiriyordu. Isabel o tatlı tütsü kokusunu da alabiliyordu ve Peder Joseph'in durmaksızın Latince söylediği duaları sanki o anda mahkeme salonun içinde konuşuluyormuş gibi net bir şekilde duyuyordu. O minyon, güzel annesi, o kadar kendini adanmış bir insandı ki, gözlerinin önünde beliren görüntüsü o kadar gerçek ki Isabel elini kaldırıp uzansa orada Romney Kalesi'nin şapelindeki mihraba eğilmiş dua eden annesine dokunacakmış gibi hissediyordu. Isabel'in gözlerine yaşlar doldu.

Şansölye yine konuşuyordu. Isabel aynı zamanda Helen'in da hıçkırdığını işittiğini düşündü.

Gözlerini kapayıp, o güçlü, iri yarı babasının bir avdan sonra neşe içinde salona girişini hayal etti. Sonra o zaman sıskacık altı yaşında bir çocuk olan Isabel'i kucaklayıp onunla, küçük kontesiyle ne kadar gurur duyduğunu fısıldadığını ve kendisinin de gülüp babasına onu her zaman gururlandıracağını söylediğini...

Annesine istediği gibi ibadet etme hakkı tanıyan babasını, onu koşulsuzca seven ve kendisi de dindar bir Anglikan olan babasını.

Ona inancını, adını ve şu dünyadaki yerini vermiş olan babasını. Isabel ağlamaya başladı.

Erkek kardeşi Thomas'la babasının yanında sıralarda oturup dua ettikleri günler sanki dün gibiydi. Dün gibi... Ama en azından on iki yıl gibi korkunç uzun bir zaman önceydi.

Isabel gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını savuşturmayı başardı ve güçbela ayağa kalkıp destek almak için oturduğu sandalyenin arkasına tutundu. İşte tam o anda şansölyenin kendisine bağarmakta olduğunu ve kalabalığın şoke olmuş bir halde fısıldaştığını gördü. Dönüp amcasına baktı.

Çıkarıcı. Yalancı. Kandırmacaların, hainliğin ve gücün üstadına.

Kısık bir sesle ama net bir şekilde, “Beni kocamla sırf sana ca-susluk yapayım diye evlendirdin,” deyiverdi.

Sussex’in gözleri iri iri açıldı. Birden kalabalık sessizleşmişti ve dediklerini duymak için nefesler tutulmuştu.

“Ama kardeşinin kızını hiçbir zaman sevmedin ki zaten, değil mi? Ben başka bir piyondum, senin o menfur planlarına uygun geldiği gibi alet edilecek bir başka piyon,” dedi Isabel acı acı.

Şansölye, “Sessiz olun,” diye uyardı. “Burada bulunan şahitlerle hiçbir surette konuşulmayacak. Size son kez soruyorum, günahlarınızı itiraf ediyor musunuz? Tek gerçek kilisenin ve papanın ve tabii Kraliçe’nin yoldan çıkmış ve inançsız bir kızı olduğunuzu itiraf ediyor musunuz?”

“Bir aptal olduğumu itiraf ediyorum,” dedi Isabel ve günler, haftalar, aylardır hissettiği o bunalım üzerine çullandığında dönüp yorgun bir tebessümle Douglas’a bakmak isterken Rob’u gördü.

Haberi olmadan salona girmişti ve Douglas’ın yanında, gözleri iri iri açılmış bir halde, kederli bir ifadeyle Isabel’e bakıyordu.

Isabel ona bakarken neden onu böyle sevmiş olduğunu hiç anlayamadı. Bir zamanlar düşündüğü kadar yakışıklı değildi. Ashında yüzü Montgomery’ninkiyle karşılaştırıldığında zayıftı. Elmacık kemikleri eskiden olduğunu düşündüğü kadar çıkık değildi. Çenesi de o kadar çıkık değildi, çene kemikleri de öyle geniş sayılmazdı. Şimdi de ondan gözlerini kaçırıyordu.

Rob’u dikkatle süzüyordu ve karşısında, saten ve kürkle ve çok abartılı cevherlerle süslenmiş ipekliler ve kadifeler giymiş, zayıf bir adam duruyordu. Bir kez daha yüzüne bakınca zamanın onda bıraktığı izleri gördü ve sonra o mavi gözlere son bir kez baktığında, o açık mavi,

buğulu derinliklerinde yalanlar ve sadece kendini düşünen, müthiş, pervasız bir hırs gördü.

Bakışlarını nasıl da hızlı kaçıyordu.

Isabel ağlamamaya çalışarak ama bunu başaramadığını bilerek Douglas'a baktı. İçinden sessizce Isabel'in artık ne yapması gerektiğini düşünmesi için yalvardığının farkındaydı. Kalbinin içinde sevgiden geriye ne kaldıysa ona verdi ve şansölyeye döndü. "Şu anda üzerinde durduğum zeminin tozunu almayı bile hak etmeyen bir adama şehvet duyduğumu itiraf ediyorum. Gençliğin verdiği o pervasız saflıkla evlilik yeminime ihanet ettiğimi itiraf ediyorum. Amcam, kont için, kalbim, aklım ve ruhum aksini söylediği halde casusluk ettiğimi itiraf ediyorum. Güçlü, cesur ve gerçekten de soylu bir adamı çok geç olsa da birçok pişmanlıkla artık çok sevdiğimi itiraf ediyorum." Bir anlığına gülümsedi. "Ve evet, nedamet getiriyorum."

Douglas'm ıstırap içinde, "Isabel," dediğini duydu.

Kalabalık hayretler içinde mırıldanıp fısıldaşmaya başlamıştı. "Tek gerçek inançtan sapma günahını işlediğinizi itiraf ediyor musunuz?"

Isabel yüzü, fanatikliği nedeniyle kıpkırmızı olmuş olan Şansölye'ye baktı. Amcasına baktığındaysa yüzünde sadece acımasız bir intikam alacağına dair söz veren bir ifade gördü. Douglas'a bakınca ağlamakta olduğunu fark etti. Sonra Rob'un hızlı adımlarla başını yerden kaldırmadan yüzü allak bullak, hızla salondan ayrılmakta olduğunu gördü.

Dönüp kocasına baktı. Nefreti azalmamıştı ama bunda bir sorun yoktu. Çünkü Isabel de ondan nefret ediyordu. Ona böyle kötü muamele etmiş olması ve o anda ona yapmakta olduğu şey için onu asla bağışlamayacaktı.

Şansöyle, "Bu mahkeme sizi yanarak ölmeye mahkûm etmeden önce konuşun," diye haykırdı.

"Benden önce babamın yaptığı gibi gerçek bir itikat, inanç ve adanmışlıkla Tanrı'ya ibadet ettiğimi itiraf ediyorum. Tanrı'ya her zaman bu şekilde ibadet ettiğimi itiraf ediyorum. Hayatımın geri kalanı, her ne kadar uzun olacaksa, o süre içinde de bu şekilde ibadet etmeyi arzu ettiğimi itiraf ediyorum. Nedamet getireceğim bir şey yok," diyerek de bitirdi. Kalbi kulaklarında zonkluyordu.

Şansölye ona duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Sussex bir ses çıkardı.

Douglas ve Helen haykırdılar. “Hayır! Isabel, merhamet dilen!”

“Yalvarıyorum,” derken Isabel ciğerlerinde hava yokmuşçasına boğuluyormuş gibi yine ağladı, “beni hayatım denen bu ikiyüzlülükten, bu düzmecelerden, bütün bu rol yapmalardan azat etmeniz için yalvarıyorum.”

Şansölye, “Öyle olsun. Yarın öğle vaktinde kazıkta yakılacaksın,” deyip yanından geçip salonu terk etti.

Isabel dizlerinin üzerine çökmüştü. Şansölye’nin arkasından, “Tanrı sizi affetsin,” dedi. “Sizin de benim de günahlarımı bağışlasın.”

KULE TEPESİ, 13 HAZİRAN 1555

Isabel bacakları ve ayaklarının üzerine özenle yerleştirilmiş olan ağaç kütüklerine baktı. Bakarken de iki adamın yığına çıra eklediklerini gördü. Elleri arkasında tutturularak kazığa bağlanmıştı.

Ölmesini izlemek için bir kalabalık toplanmıştı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, lordlar ve leydiler, tüccarlar, yüksek tabakadan insanlar, çiftçiler, çıraklar, hizmetkârlar, keşişler, papazlar ve rahipler Isabel’in bağlı olduğu kazığın etrafında toplanmışlardı ve aşağılık bir şekilde bağırıp çağırarak, ona “aşüfte,” “tanrıtanımaz,” “İspanyol,” “kaltak” ve daha da kötü şeyler söylüyorlardı. Lanetleri ve haykırışları onu daha da hissizleştiriyor, başka bir âleme taşıyordu. Isabel uyuşturulmuş gibi hissediyordu.

Birazdan cenaze ateşi olacak yere odun yığmakta olan adamlardan biri bacaklarına dokundu. Isabel irkildi.

“İnanın bana, bunu istersiniz, leydim,” dedi neredeyse özür diler gibi.

Isabel elinde tuttuğu koyun mesanelerini gördü.

“İçleri barut dolu,” dedi ona. “Yoksa bedeniniz cayır cayır yanarken hâlâ hayatta olursunuz.”

Birden kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve sonra da sanki yaşayan bir şeymiş gibi atmaya başladı. Isabel adamın koyun mesanelerini bacaklarının arasına sıkıştırmasını izledi.

“Ah, Tanrım, merhamet et,” diye fısıldadığını işitti. Sonra korktu. “Tanrım, merhamet et,” diye bağırdı.

Kazığa bağlandığı yerin etrafında askerler daire şeklinde dizilmişlerdi. Birden ortaya çıkmışlardı. Isabel onların yüzlerindeki, içlerinden ne geçtiğini ele vermeyen maske gibi ifadelere baktı ve vaktin geldiğini birden anladı. Ölmek üzereydi.

Ve iki adamdan birinin bacaklarının etrafını sarıp sarmalayan çıraları tutuşturmasını izledi.

Kıvılcımlar çıktı ve odunlar alev aldı.

Birden Isabel dehşete kapıldı. “Ah, Tanrım,” diye çığlıklar attı. “Ölmek istemiyorum!”

Ölmek, hele ki böyle ölmek istemediğini fark ettiğindeyse de artık çok geçti çünkü o bir korkaktı ve alevler yavaş yavaş çıralar boyunca ilerliyordu, aklına bebeği ve Douglas geldi, Douglas’ı bir daha asla göremeyecekti, oğlunu bir daha ne görebilecek, ne ona sarılabilecek ne de öpebilecekti. Büyüyüp adam olduğunu da göremeyecekti. “Nedamet getiriyorum!” diye çığlıklar attığı sırada kütüklerin bir kısmı alev aldı.

Kalabalık tıslayıp tezahürat ederek onu yuhalarken Isabel tanıdığı hiç kimsenin sesini duymadı. Daha da kötüsü, sıcaklığın topuklarına, ayak parmaklarına dokunduğunu hissediyordu. Çok sıcaktı...

Askerlere, “Nedamet getiriyorum!” diye bağıırıyordu ama onu duysalar da umursamıyorlardı. Hiçbir tepki vermediler.

Alevlerin ayak parmaklarını yaktığım hisseti ve sonra da ayaklarını...

Isabel çığlık üstüne çığlık attı.

Sonra kalabalığın arasından ona doğru gelen bir süvari gördü, kılıcını çekmişti, yolundakileri keserek ilerliyordu. Onun o masmavi gözlerini ve kara saçlarını gördü ve tekrar tekrar Douglas diye çığlık attı.

Onu kurtarmaya gelmişti ve eti yanarken birden içinde bir umut filizlendi.

“Isabel!” diye haykırıp atını hamle ettirdi.

Aynı anda hem önden hem arkadan birer okla vurulduysa da atını ona doğru sürmeye devam etti.

Onun yüzünden ölecekti ve Isabel ölmemesi gerektiğini biliyordu çünkü onu seviyordu çünkü o ölemeyecek kadar iyi ve şerefli bir insandı ve oğluna bakmalıydı. Ama onu durdurmasının yolu yoktu ve sonra bir ok daha hedefini buldu ve atından düştü, atı arkasını döndüğü gibi dörtlale kaçtı.

“Hayır!” diye haykırdı. “Douglas!”

Sonra yine haykırdı çünkü ateş ayaklarını yakıyordu ve ısıyı bacaklarında hissediyordu, sonra elbisesi tutuştu ve alev aldı.

Alevler içindeydi.

Isabel baktı ve birden kalabalığın arasında Sussex'i gördü. Hemen arkasında, Rob ve de la Barca vardı. Birisi Douglas'ı ateşten uzağa sürüklemişti, oturuyordu ve hayattaydı.

Ve dehşet sona ermişti. Sadece tarifsiz bir cehennem acısı vardı ve alevlerin dumanları arasında kızıl, kızılca kor bir öfke.

“Unutmayın bunu! Hepiniz!”

Cehennem daha da bir kötüleşti ama daha da fazlası vardı. “Size asla unutturmayacağım!” diye haykırdı.

Mesaneler patladı.

Bir anlığına Isabel uzuvlarının bedeninden ayrıldığını hissetti, sonra hiç ama hiçbir şey duyumsamadı.

YİRMİ YEDİ

CASA DE SUENOS, GECE YARISI

Yatak odasındaki son iki pencere de birbiri ardına, neredeyse eş zamanlı olarak kapandı. Sonra sessizlik oldu.

Cass öylece kalakalmıştı. Hiç kıpırdamadan ter içinde öylece dururken kalbi kulaklarında atıyordu, afallamış haldeydi ve korkuyordu.

Sessizlik hâlâ sürüyordu.

Cass artık sadece kulakları sağır edici kendi kalp atışlarını duyuyordu.

İçine derin bir nefes çekip görmeye çalıştı. Kendine Tracey'nin duvarlardan geçemeyeceğini yineliyordu ama Isabel geçebilirdi. Sonra Cass kıpırdadı.

Hiç düşünmeden en yakındaki pencereye koşup yukarı kaldırmaya çalıştı. Niyeti dışarı atlamaktı. Ama pencereyi kaldırmaya çalışırken bile kilitleme mekanizması, kayıp gözlerinin önünde bir klik sesiyle yerine oturdu.

Cass bir çığlık atıp geriye sendeledi ve sonra odadaki tüm pencerelerin kilitleri tek tek kapanma pozisyonuna gelirken şoke olmuş bir halde orada durdu.

Kapana kısılmıştı. Isabel onu içeri kilitlemişti.

Soru şuydu, neden?

Onu incitmek için mi, izole etmek için mi, ne önemi vardı ki? Isabel hepsini mahvetmeye niyetliydi ve o anda Antonio ve Gregory

kötü bir şekilde yaralılardı ve en az çocuklar kadar savunmasızlardı. Cass artık Isabel'in bunları nasıl başardığını umursamıyordu. Önemli olan gerçek, canlı aksiyonlarda bulunabilmesiydi, hepsini yok etmeye kararlı aksiyonlarda hem de.

Cass kesik kesik soluyarak kapıya dönüp Isabel'in her an ortaya çıkmasını bekledi. Kapı hâlâ kapalıydı, loş odada daha da loş bir gölgeydi. Cass'in dışarı çıkması gerekiyordu.

Sonra aklına, zihnine hükmediliyor olsa da olmasa da Tracey'nin, kız kardeşi Tracey'nin kapının öteki tarafında olduğu geldi.

"Tracey!" diye haykıran Cass kapıya koşup kapının kulpunu çevirip açmaya çalıştı ama nafileydi. "Trace? Beni duyabiliyor musun?"

Tracey gayet sakin bir şekilde, "Duyabiliyorum," diye yanıtladı.

Cass, "Lütfen, Tracey, onunla savaşmalısın, onunla savaşıp bana yardım etmelisin. Beni dışarı çıkar!" diye bağırırken kapıya yasladığı yanağından bir damla yaş süzülüyordu. "Lütfen, Tracey, lütfen!"

"Hayır."

Cass birden dikleşti, kız kardeşinin o tuhaf, kopuk ses tonundan böyle lanet olasıca kati bir şekilde konuşmasından nefret etti. Sonra kapıya vurdu bir kez, çaresizce. "Tracey! Tracey, çıkar şunu! Çıkar o cadiyı içinden! Lütfen, Trace, lütfen!"

Cevap yoktu.

Cass hıçkırığını zor bastırırken, gözlerinin önüne yerde Antonio'nun baygın yatan hali geldi ve birden daha da dehşete kapıldı. Ona bir şey olmasına izin veremezdi, veremezdi! "Tracey!" diye haykırıp kapıyı yumruklamaya başladı.

Hemen arkasından rüzgâr gibi bir ses geldi; çok yüksek ve şoke edici bir ses.

Cass sırtını kapıya yaslayarak arkasını dönerken Isabel'i görmeyi umuyordu. Oysa şöminede ateş yandığını gördü. Ve gözlerinin önünde ateşin gittikçe büyüdüğünü. Üç saniye içerisinde, iki kibrit çöpü kadar bir alev cayır cayır yanan bir ateşe dönüşmüştü.

Cass bunun nasıl olduğunu, ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken ateş o kadar güçlü oldu ki alevler mermer şöminenin kenarlarını yalamaya başladı. Cass büyülenmiş bir halde, mermerin yanamayacağını

düşünürken alevler birden şömineyle halı arasındaki yere atladılar ve İran halısı birden tutuştu.

Cass, "Tracey!" diye haykırıp dönüp kapıyı vurmaya başladı. "Beni dışarı çıkar, lütfen, sana yalvarıyorum!"

"Hayır."

Cass yere yığılıp çaresizce hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Bütün hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Annelerinin cenazesi, okuldan sonra Catherine teyzeyle çay içmeleri, yatak odasında tek başına iyi bir kitap okuyarak geçirdiği vakitler; Tracey ve birbiri ardına çıktığı erkek arkadaşları, Cass'in bir kenardan onu izlerken onun gibi olmayı istemesi, ta ki Rick Tennant ortaya çıkana dek. Cass, yüzü kıpkırmızı ve komik görünürken Alyssa'yı doğumun hemen ardından hastanede kucağını alışını hatırladı ve o netlikle aniden Antonio'yu Met'de üzerinde siyah spor bir ceket, siyah balıkçı yaka bir kazak, siyah ayakkabılar ve kollarının altında notlarıyla konferans salonuna girerken ilk gördüğü anı hatırladı.

Ah, Tanrım. Alyssa ile Eduardo'nun başına ne gelmişti? Peki ya, ikinci kapalı yatan Antonio ne haldeydi?

Tracey kapının öteki yanından gayet sakin bir şekilde, "Ne istediğimi biliyorsun," dedi.

Ve Cass biliyordu.

Ardındaki ateşten gelen ısı o kadar yoğundu ki sırtını yakmaya başlamıştı. Cass sıçrayıp ayağa kalktı ama kaçacak yer yoktu.

Isabel onu diri diri yakmaya niyetliydi.

Tıpkı kendisinin yandığı gibi.

Tracey saatte yüzlerce kilometre yaparak hızla giderken istasyon üstüne istasyon geçen bir trendeymiş gibi hissediyordu. İnmek istiyordu. Trenin durmasını istiyordu. Ama tren yavaşlamıyordu bile ve inebileceği bir yer yoktu.

Bir düşte gibiydi. Bir türlü bitmeyen feci, korkutucu bir rüyaydı. İnsanın koşmazsa öleceği cinsten bir kâbustu ama bacakları zihninin verdiği buyruklara itaat etmeyi reddediyordu ve kıpırdamayarak ölü-

mün git gide yaklaşmasına neden oluyorlardı. Hayal mı görüyordu? Tracey uyanmak istiyordu.

Adını haykıran Cass mıydı, kız kardeşi miydi? Ondan yardım mı dileniyordu?

Ama sesi çok uzaktan geliyordu, hem bu sadece bir kâbustu, değil mi?

Bir düş... Gece... O kadın... Isabel.

Cass hâlâ imdat çılgınlıkları atıyordu. Tracey yanan ahşap kokusu her yanını sararken durmuş boş gözlerle kapıya bakıyordu. Bir şekilde kapıyı açması gerektiğini düşündü. Ama bedeni döndü ve ayakları ilerleyerek onu aşağı indirmeye başladı.

Tracey, *Hayır*, diye düşündü. *Yukarı çıkmalıyım, Cass'e yardım etmeliyim.*

Hayır, diye kendine cevap verdi. *Her şey yolunda, aşağı inmelisin. Huzur ölümdür.*

Huzur. Tracey gözlerini bir anlığına kapayıp neredeyse karanlık olan koridora girdi. *Huzur ölümdür.* Huzur bulmayı ne kadar istiyordu.

Cass yukarıdan, "Tracey!" diye haykırdı.

Bacakları onu öne doğru götürmeyi reddetse de Tracey yalpalayarak da olsa yürüyordu. Panik bütün benliğini ele geçirmişti, arkasını dönüp tekrar yukarı çıkmak istiyordu.

Tracey, *Hayır. Her şey yolunda gidecek. Güven bana*, diye düşündüğünü fark etti.

Tracey kendine güvenmek istiyordu. Huzur istiyordu. Tanrım, gerçekten istiyordu. Peki, neden kendine güvenemiyordu? Bacakları beynine itaat etmiyordu. Tıpkı trenden inemediği gibi bedeninin öne doğru ilerlemesini de durduramıyordu...

Güven bana... Huzur ölümdür...

Bu mantranın sakinleştirici bir yanı vardı. Tracey ana hole varınca, panik hissi dindi. Bunu yapabileceğini düşündü. Kendine güvenebildiği sürece.

Evet. Güven bana.

Kelimeler yumuşacık, baştan çıkarıcı bir fısıltı olarak üzerinden akıp gitti.

Koridorda yanan mumların ikisi dışında hepsi sönmüştü ve koridorun çoğu karanlıktı. Tracey yerde uzanmakta olan Antonio'ya baktı. Ölü gibi görünüyordu. Sonra kırılmış cama ilerleyip Gregory'nin aynı şekilde kıpırdamadan yatan bedenine baktı.

Beyninin bir yanı, *Ne yazık*, diye düşündü. Ve bununla birlikte eli bıçağı daha da bir kavrarken, öne, kapıya doğru hareket edince paniğe kapıldı.

Hayır! Bunu istemiyorum!

Güven bana... Huzur ölümdür...

Panik hissi geçti. Tracey dışarı çıktı.

Gregory inliyordu. İnlerken sesini duyabiliyordu. Feci bir sestti, ısırapla doluydu ve sesin kendisinden çıktığına inanmakta zorlanıyordu.

İsa adına. Öncekinden daha beter bir haldeydi, her yanı ağırıyordu ve bir şey göremiyor gibiydi. Hiddetli bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve sonunda odaklanabildiğinde tepede birkaç tane yıldız görünce her şeyi hatırladı ve az kalsın kendi nefesiyle boğuluyordu. Sonunda meşakkatli ve hızlı bir şekilde, rezil bir korkuyla tekrar nefes alabilmeye başladı.

Hayır. Sahici, safi dehşetle.

Cam kapının içinden geçmişti. Durumu ne kadar kötüydü? Ölmek istemiyordu, lanet olsun. Hayır, Tanrı Isabel'i kahretsindi.

Peki, artık neredeydi? Hâlâ avlunun taş zemininde mi uzanıyordu? Gregory dehşetle gerildi.

Kanın görmesini engellediğini fark etti. Bir yeri, ya da bir sürü yeri kesikti, alnı ve şakakları durmaksızın kanıyordu. Gregory hemen eliyle kanı silmeye çalıştı. Herkes nereye gitmişti? Onu neden orada öylece bırakmışlardı? Panik ciğerlerinde bir jilet dolaşiyor gibi her bir nefes alışının korkunç bir ıstıraba dönüşmesine neden oluyordu.

Kanı silmek için sol elini kullandı ve kendini yavaş yavaş oturur pozisyona getirmeye çalıştı. Dalga dalga yayılan karanlıkla baş etmeye

çabaladı ama çabuk pes etti, tekrar bayılma ihtiyacının geçmesi biraz zaman aldı. *Kahretsin*. Çok kötü bir haldeydi.

Nefes alış verişini biraz olsun kontrol edebildiğinde, kalbi biraz daha az korkarak atmaya başladığında evi görebilmek için başını çevirince donup kaldı.

Antonio tuz buz olmuş kapının hemen ardında içeride, sırtı ve göğsü bandajlanmış bir halde yatıyordu, sargıları kan lekesi olmuştu.

Gregory çıldırmış gibi, *Ah, Tanrım. Neler olmuş?* diye düşündü. Cass neredeydi?

Yardım. Ağabeyine yardım etmeliydi. Antonio'nun ölmesine izin veremezdi.

Gregory yana doğru kıpırdanırken böyle efor sarf ettiği için kesik kesik soluyor ve terliyordu. Görüşü yine bulanıklaşmaya başlamıştı. Karnının üzerinde doğrulup çok yavaş meşakkatli bir şekilde eve doğru sürünmeye başladı.

Birkaç santim sonra yığıldı. Ancak pes etmeyi reddetti, bir an durup kendini toparlayacaktı ki izlendiğini hissetti.

İçgüdüleri ona o kişinin Isabel olduğunu söylüyordu. Ensesindeki tüylerin hepsi diken diken olmuştu. Başını kaldırıp baktı.

Tracey tuz buz olmuş kapının ağzında durmuş onu izliyordu.

Birden rahatladı ve tekrar yığıldı. "Tracey." Fısıltısının duyulmaz olduğunu düşünmüştü. O anda ona ne kadar da ihtiyacı vardı. Birini gördüğüne hayatında hiç bu kadar sevinmemişti.

Yanma geldiğini duymaktan çok hissetti ve ona bakabilmek için yan döndü. "Tanrıya şükürler olsun. Tonio?" diye sordu.

Tracey hemen tepesinde dikiliyordu. "Her şey yolunda gidecek," dedi. "Güven bana."

O boş boş bakan gözlerinde, tuhaf ve ürkütücü bir şey vardı, ses tonu da aynı oranda garipti. Gregory'nin gerilmesine ve yeni bir hisse kapılmasına neden oldu, hiç de istemediği bir hisse.

Gülümsedi.

Kâbuslarındaki o kadın gülümsedi ve bıçağı havaya kaldırdı.

Gregory sonunun geldiğini biliyordu. "Hayır!"

Parıldayan metal aşağı doğru inerken yana dönerek kurtulmaya çalıştı ama bıçak etine girip kas ve kemiklerini kestiğinde başaramadığını ve çok geç olduğunu anladı.

Onu bir kez daha bıçakladı.

Antonio bir süredir karanlıkla boğuşuyordu. O bilinçsiz haliyle bir şekilde, bir yerde onu bir türlü bırakmayan bir aciliyet, bir bilgi, bir farkındalık olduğunu biliyordu.

Uyanması gerekiyordu. Çok şey tehlikedeydi. Ölüm kalım söz konusuydu.

Ancak karanlık öyle yoğun ve yumuşacıktı ki ve feci şekilde de rahatlatıcıydı. Onun kucaklayışına kendini bırakmak, kendini bırakıp süzülüp gitmek, unutmak... Ölmek çok kolay olacaktı.

Ama kafasının içinde görüntüler dönüp duruyordu.

Güzel oğlu. Ölü karısı. Yaralı ikiz kardeşi. O küçük kız. Cassandra...

Gölgelerin arasından yüzmeli ve daha da büyük bir karanlıkla yüzleşmeliydi ve yavaş yavaş acı çekerek öyle de yaptı. Karanlık ağır ağır dağılmaya başlarken, tekrar ısırtıp duymaya başladı ve yavaş yavaş aydınlığa ilerlerken, acı daha da bir artıp yoğunlaştı. Antonio birden kendine gelmişti.

Bilincinin açılmasıyla da her şeyi tamamen tüm açıklığıyla hatırlamıştı.

Tracey, Isabel'di ve o hepsini yok etmeden önce, Antonio'nun onu yok etmesi gerekiyordu.

Antonio gözlerini açtı ve bir anlığına görmek için çabalaması gerekti koridora bırakılmış mumların hemen hepsi sönmüştü. Görebildiğindeyse, gözleri bulunduğu yerden çok da uzakta olmayan bir gölge seçti. Başını çevirip hafifçe kıpırdandığında, onun kendisinden çok da uzakta durmadığını, sırtını ona dönmüş geceye bakmakta olduğunu gördü.

Hayır, hayır geceye değil, orada yaralı, kendini savunamayacak bir halde avluda yatan kardeşine bakıyordu.

O panik ve öfkenin ilk tohumlarıyla ayağa kalkması gerektiğini düşündü. O akla hayale gelmeyecek olanı yapmadan kalkmalıydı.

Antonio doğrulup oturmak için çabalarsken, gözücuyla hareket ettiğini gördü.

Başını çevirip baktığında erkek kardeşinin sırtına bıçağı sapladığını görünce donup kaldı.

Adrenalin ona normalde olmayacak bir hız, güç ve çeviklik vermişti. Ayağa fırlayıp gözünü Tracey'den ayırmadan bıçağı bir kez daha sapladığını görünce durup düşünmedi. Üzerine atladı.

Tracey, Antonio'nun üzerine geldiğini çok geç fark etmişti. Tüm gücüyle, o doksan kiloluk kuvvetiyle ona darbeyi indirdiğinde geriye baktı ve onu gördü. Tracey üzerinde Antonio'yla birlikte Gregory'nin üzerinden uçtu.

Yere çarptıklarında Antonio bıçağı tutan bileğini ve elini kavradı. Hemen akabinde kendisinininkinden çok daha güçlü bir kuvvetle karşılaştı. Çok geç de olsa Tracey'nin Tracey olmadığını, artık insanüstü bir şey olduğunu ve gücünün onunkini kat be kat aştığını hatırladı.

Tracey ona pis pis sırıtarak elini ondan kurtarıp bıçağı açıkça yüzüne geçirme niyetiyle havaya kaldırdı.

Antonio yana doğru kayınca bıçak kulağının kenarı ve boynunu kesip altlarındaki taş zemine saplandı.

Ona baktığında hayatında gördüğü en nefret dolu, vahşi gözlerle karşılaştı. Hiçbir surette anlaşılmaya yanaşmayacak gözler.

O küçük boynunu bulup kocaman iki eliyle sıkmaya başladı.

Tracey'nin gözleri hayretle iri iri açıldı.

O güne dek hayatında hiç hissetmediği bir tatmin duygusu Antonio'nun içini kaplamaya başladı. Öfke onu ateşliyordu. Onu öldürene dek boğacaktı ve yapmakta olduğu bu korkunç şeyin her dakikasının keyfini çıkaracaktı.

Isabel bıçağı bırakıp bileklerini kavradı ve ellerini boynundan çekti.

Antonio kuvveti karşısında şoke olmuş ve korkmuştu.

Ona bir kez, kısaca, vahşice gülümsedi ve ondan sonra bildiği tek şey elinde bir taş olduğuydu ve Antonio'nun taşı kafasına geçirdi.

Yan tarafa yuvarlanmaya çalışırken Antonio bileğini kavramayı denedi. Bir an sonra darbeyi, acıyı hissetti ve sadece karanlık vardı.

Cass ateşten geri kalanı yastıkların sonuncusuyla söndürdüğünde, odada yalnızca şöminede raks eden alevler kaldığında yere yığıldı. Tamamen tükenmiş bir halde titriyordu. Bedenindeki her bir kas peltete dönmüştü ve işe yaramazdı, sırtı yanıyordu ve ciğerleri duman yüzünden acıyor ve yanıyordu. Sıcak ahşap zeminde uzanıp gözlerini kapadığında kıpırdayacak hali kalmamıştı.

Ama dinlenecek zaman yoktu.

Antonio kardeşiyle birlikte aşağıdaydı, her ikisi de savunmasızdı. Tracey ve Isabel'in durdurulması gerekiyordu ve Tanrı aşkına, çocuklar da bulunmalıydı.

Cass bir şekilde doğrulup oturdu. Tükenmiş bir halde titremeye devam ediyordu.

Ama en azından ateşi söndürmüştü, evi kurtarmıştı.

Cass aksırarak nefes almaya çalışırken ayağa kalktığına hâlâ titriyordu. Onu aşağıda tam olarak neyin beklediğini bilmiyordu. Ama Isabel'le savaşmaya gitmeden önce bir silah bulmaya ihtiyacı vardı.

Gözlerine yaşlar dolmuştu. Artık Isabel olan Tracey'yle nasıl savaşacaktı? Kendi kız kardeşini öldürse bile bu Isabel'i durduramayacaktı.

Cass titreyip duruyordu. Kendi kız kardeşini öldüremezdi.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Bir şekilde Tracey'ye ulaşabilseydi...

Kapıya gitti, sonra kilitli olduğunun ve oradan dışarı çıkamayacağına ayırımına vardı. Amansız bir halde, eline geçen ilk nesneyi, küçük, pirinçten yapıma ağır saati aldı ve avluya açılan pencerelerden birine fırlattı. Cam kırıldı.

Artık düşünmemeye çalışarak, yastıklardan birini koluna dolayıp pencerenin çerçevesinde kalan camları temizledi. Tracey'nin durdurulması gerekiyordu. Cass yanaklarından yaşlar süzülüğünü hissetti. *Aman, Tanrım.*

Pencerenin pervazından aşağı baktı. İlk gördüğü, birbirlerine dikey duran bir dizi yağmur borusuydu. Biri zemine paralel gidiyordu ve Cass ağırlığını taşıyıp taşımayacağını düşündü; diğeri dikeydi ve yerden belki iki buçuk metre yukarıda bitiyordu.

Aşağıdaki avlunun zemininde biten bir yağmur borusu gözüne ilişince Cass'ın kalbi tekledi. Epey bir aşağıdaydı ama durduğu yerden bile, aşağıda iki büküm olmuş iki form görebiliyordu ve onların Gregory ile Antonio olduklarına şüphe yoktu.

Cass'ın yüreği ağzına geldi ve sonra harekete geçti.

Hızla pencere pervazına çıkıp sıkı sıkı tutunarak kendini, ayakları paralel yağmur borusuna değene değin aşağı sarkıttı. Ağırlığını verdiğinde borunun büküldüğünü hissetti. Başka şansı yoktu.

Pencere pervazını bıraktığında boru çatırdadı ama Cass kendisini dikey olan kısma savurmuştu ve bir şekilde iki eliyle kavramayı başarmıştı ancak o boru da tehlikeli bir şekilde sarkıyordu, hızla ve sert bir şekilde aşağı kayıyordu. Sonra boru kırıldı ve boruyla birlikte o da aşağı düştü. Cass kalçası ve sırtı üzerine düştü ve bir anlığına kıpırdamadan yattı.

Artık kaybedecek zaman yoktu.

Yana doğru yuvarlanıp öne atıldı ve Antonio'ya varmadan önce başının etrafındaki kan göletini gördü. Kalbi durdu.

O ölürse ben de ölürüm.

Cass, "Hayır!" diye hıçkırarak ona ulaştı. Onu kucağına alıp sallarken gözyaşları ve korkuyla şoka rağmen zorlanarak da olsa nefes almaya çalışıyordu.

Korku içini ateş gibi yavaş yavaş yakıyor onu içten dışa mahvediyordu ve acısı dayanılmazdı.

Cass kendisinin de öleceğini düşündü.

Sonra bir çocuk sesi duydu.

Çocuklar.

Hemen ayağa fırladı. O ses, bunu hayal etmemiştii, kahretsin, evin içinden, ana holden çok da uzak olmayan bir yerden gelmişti.

Çocuklar. Çocukları kurtarmalıydı. Cass ayaklarının altındaki camlara aldırmadan evin içine, salona doğru koştu. Hiç durmadan koşarak ana salona ve yatak odalarına çıkan koridora ulaştı. Köşeyi döner dönmez Tracey'yi gördü. Cass olduğu yere çakılıp kaldı.

Koridorun ortasındaki gizli kapı açıldı ve aynı taş duvarlarla örülmüştü ve Cass böyle bir yerin var olduğunu milyonlarca yıl geçse bile

asla fark edemezdi. Tracey'nin sırtı ona dönüktü ama Cass, "Artık dışarı çıkabilirsiniz," dediğini duydu.

Cass'in içine su serpilmesiyle dizlerinin bağı çözülmüştü; Isabel onu ele geçirmiş olsa da Tracey'nin çocukları saklamış olduğunu ve artık onları dışarı çıkardığını fark etti. Ama neden? Sonra o kapının arkasında her ne varsa Alyssa'nın oradan, kir pas içinde üstü başı darmadağın bir halde çıktığını gördü ama hayattaydı. Cass gözüne dolan yaşlardan bir şey göremiyordu.

Eduardo da hoplayarak dışarı çıktı.

Cass'i gören Alyssa, "Cass teyze!" diye haykırpı aceleyle ona koştu.

Cass onu yakalayıp sıkı sıkı, hayatında belki artık ölmüş olan Antonio hariç hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi onun kadar sevmediğini bilerek, sıkıca bağrına bastırdı. Alyssa her ne yaşıyorsa onun için, Gregory ve Antonio için ağladı. Tracey için de ağladı.

Alyssa, "Ağlama, Cass teyze, ben iyiyim, sahiden iyiyim," diye fısıldarken sesi dökemediği gözyaşları yüzünden boğuktu.

Birden Cass'in bedenindeki tüylerin hepsi diken diken oldu ve Alyssa kollarında, yüzü onun o yumuşacık siyah saçlarına gömülü bir halde donup kaldı. Yavaş yavaş başını kaldırıp baktı.

Tracey karşısında, yanında Eduardo'yla durmuş gözlerini hiç kırıştırmadan o şeytani bakışlarla ona bakıyordu.

Cass, Alyssa'yı arkasına çekti. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken, "Eduardo, buraya gel," dedi usulca.

Eduardo tereddüt etmedi. Hiç kıpırdamayan Tracey'nin yanından hoplaya hoplaya ilerleyerek Cass'in arkasına geçip Alyssa'nın yanında durdu.

"Çocuklara zarar vermem," dedi Tracey.

Cass içine zar zor bir nefes çekti. "Tracey, benimle konuşabilir misin?"

"Seninle konuşuyorum," dedi.

"Hayır. Benimle konuşan Isabel. Ben Tracey'yle, kız kardeşimle konuşmak istiyorum."

Gülümsedi. "Ben artık kız kardeşimim."

“Hayır. Sen benim kız kardeşim değilsin ve kız kardeşimi geri istiyorum,” derken Cass’ın kalbi daha da bir öfkeyle çarpıyordu. Yanakları kızarmıştı ve yanıyordu. “Kız kardeşimi geri istiyorum.”

Tracey gözlerinin içi parlayarak, “Yaşıyorsun,” dedi.

Cass, “Yaşıyorum. Beni neden öldürmek istiyorsun? Yeterince şey yapmadın mı?” diye bağırdı.

“Beni öldürdünüz,” dedi Tracey öfkeyle. “Hepiniz.”

“Hayır. Seni ben öldürmedim. Sana ihanet edenlerle hiçbir alam yok. Sussex miydi? Nüfuzlu bir adamdı, herhalde ölmene mani olabilirdi. Kocan mıydı? Seni tanrıtanımla suçlayan o muydu... Senin o şekilde acı çekmeni görmek isteyen o muydu? Yoksa Rob mu? Sana gerçekten de ihanet eden sevgilin çocuğunun babası mıydı?” diye haykırırken Cass ter içindeydi, korkunun kokusu ağır ve boğucu bir şekilde etrafını sarmıştı.

“Hepsi bana ihanet ettiler; Sussex, Rob, de la Barca, Tanrı onları sonsuza dek lanetlesin,” derken Tracey’nin hiç kırpmadığı gözlerinde yine o soğuk bakış vardı.

Cass, “Tracey! Neredesin? Neden onunla savaşıyorsun? Onunla savaşmazsan ikimizi de öldürecek, kahretsin!” derken bile durumu idrak etmeye çalışıyordu.

“Ben Tracey’yim,” dedi ve bıçağı havaya kaldırdı.

Cass çocuklara dönüp, “Kaçın!” diye bağırdı ve bıçak aşağı indiğinde Cass mucize eseri bıçak darbesinden kurtuldu.

Tracey’nin yüzündeki ifade öfkeyle sertleşti ve Cass’ın kolunu kavradı, şoke edici inanılmaz bir kuvveti vardı. Cass, Isabel’in kontrolü altındayken kız kardeşini asla alt edemeyeceğini biliyordu. Cass, Tracey’nin elinden bıçağı almaya çalışırken, Tracey onu Cass’ın boğazına saplamak üzereydi.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Cass, “Yapma, Tracey, yapma!” diye haykırdı.

Tracey sırtıttı.

Silah sesi Tracey’nin kolunda kırmızı bir delik oluşurken duyuldu. Cass’ın dehşete kapılmış, soluğu kesilmişti. Tracey onu bırakıp geriye

sendelerken yara giderek büyüyordu ve sonra duvara yaslanmış olan mermer masanın üzerine sırtüstü yığıldı.

Cass karşı kapının eşiğinde Antonio'nun iki büküm durduğunu gördü, elinde küçük bir silah vardı, yüzü ve göğsü kan içindeydi. *Yaşıyordu*. Cass öyle bir rahatlamıştı. Ama bu durum kısa sürdü.

"Beni... Öldüremezsiniz," diyerek içine derin bir soluk çeken Tracey dayandığı masayı eliyle kavırıyordu.

Cass ona baktı, jöleye dönmüş beynini çalıştırmaya çabalıyordu. Fiziksel olarak Tracey'yi öldürebilirlerdi ama bu Isabel'i yok etmezdi. Birden içinden gelen bir dürtüyle arkasını döndü; Antonio silahı kaldırıp Tracey'ye doğrultmuştu. "Hayır!" diye haykırdı. "Onu vurma!"

Antonio'nun öfke, nefret ve korku dolu gözleri Cass'e kaydı ve sonra bakışları yumuşadı ve silahı indirdi.

Cass kız kardeşiyle yüz yüze gelebileceği bir yere geçti. "Tracey," diye atıldı hızla. "Benimle konuşmalısın. Benimle konuş, kız kardeşim! Seni seviyorum! Lütfen, Tracey, ondan kurtul!"

"Beni... Öldüremezsiniz," Tracey iki büküm olmuş bir halde nefes almaya çalışırken, kolu kanamaya devam ediyordu, kan parmak uçlarından aşağı damlıyordu.

"Tracey, orada olduğunu biliyorum," diye haykıran Cass ona adım daha yaklaşma cesaretini gösterdi. Tracey fiziksel anlamda yaralanmıştı, belki de artık Isabel için işe yarar bir maşa olamazdı. Cass dua etti. "Tracey, annemin öldüğü zamanı hatırlıyor musun? Hani babamı en sevdiği koltukta bulmuştuk, uykusunda ağlıyordu? Hatırladın mı? Yukarı çıkıp birbirimize sarılıp biz de ağlamıştık. Çok korkuyorduk."

Tracey gözlerinin içine baktı. İşte o anda Tracey ona ulaşabildiğini düşündü çünkü gözlerinde bir kamaşma olmuştu ama sonra, "Beni... Öldüremezsiniz," dedi.

Cass bunalmış, çaresiz ve umutsuz bir halde, "Ben seni öldürmek istemiyorum," diye haykırdı. "Seni seviyorum, kız kardeşim!"

Tracey kesik kesik soluyarak, "Hayır," diyerek ona baktı. "Hayır. *Ben* artık senin kız kardeşimim."

Cass ona ulaşmakta zorlandığını biliyordu. "Seni seviyorum ve seni geri istiyorum!" diye haykırdı. "*Seni seviyorum*."

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik oldu. Sonra, “Hayır... Beni... Sevmeyi,” diye fısıldarken Tracey’nin gözleri kapalıydı.

Bir kalp atışı kadar bir sürede Cass donup kaldı. Sonra, “Güzel olduğun için, bütün o adamlarla çıktığın için seni kıskandığımı biliyorum ve kahretsin, Alyssa’nın annesi olduğun ve ben sadece teyzesi olduğum için de seni kıskandığımı itiraf ediyorum ama ben de insanım, tamam mı?” Cass ağlamakta olduğunu fark etti. Ama kız kardeşine ulaşmak için dua ediyor, bunu umut ediyordu. “Ama bu seni sevmeyi anlamına gelmez. Ölmeni istemiyorum!”

“Hayır. Sen... Beni... Sevmiyorsun,” diyen Tracey vahşi bir çılgılık atıp, yaralı kolunu tutarak yere yığıldı.

Cass içine derin bir nefes çekti. Bir şekilde kız kardeşine ulaşmayı başarabilmişti. “Seni seviyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Seni o kadar seviyorum ki Tonio’nun seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Isabel’in seni de mahvetmesine de izin vermeyeceğim.”

Tracey duvara yaslandı. “Çok... fazla... acı,” diye fısıldadı.

Kız kardeşi Isabel’in etkisinden çıkıyor muydu? “Tracey.”

“Benden... iki... tane,” derken güç bela nefes alıyordu.

“Savaş onunla,” diye haykıran Cass yanma koşup dik durması için onu destekledi.

Antonio koridorun diğer yanından, “Cassandra, daha fazla yaklaşma!” diye bağırdı.

Ama Cass ona aldırış etmedi, kolunu Tracey’nin omzuna attı. “Onunla savaş. Benim için, Alyssa için, hepimiz seni çok seviyoruz.”

“Benden... iki... tane,” derken gözlerini açıp Cass’in gözlerinin içine baktı. Bir anlığına gayet açık ve net Tracey’ydi.

Cass, “Savaş! Savaş o kaltakla,” diye tepiniyordu.

“Yapamam,” Tracey nefes almaya çalıştı ve bunu söylerken bile Cass neler olmakta olduğunu anlamıştı. Tracey’nin yaralı omzunu tutan sol elinin parmakları gerilmişti ve o çabayla bembeyaz kesmişti. Belli ki bir yanı hâlâ yaralı kolunu tutmaya çabalarken diğer yanı bırakmaya çalışıyordu. Cass o anda neden böyle olduğunu anladı.

Bıçak, Tracey’nin boştaki sarkan sağ elindeydi.

Cass Tracey'nin sol elinin çırpınıp yavaş yavaş açılmaya başladığını gördü. Aynı anda aşağı bakıp bıçağı daha sıkı kavradığını fark etti.

Antonio da aynı şeyi görmüş olmalıydı çünkü, "Uzaklaş!" diye bağırdı.

Koridor boyunca ilerlediği için birkaç metre ötedeydi. Cass geri dönüp ona bakmadı. Onun yanından ayrılıp kız kardeşini açık hedef haline getirmeyecekti.

Tracey'nin Isabel'in hakkından gelmesi gerekiyordu. Bunu yapamazsa ne gibi sonuçların ortaya çıkabileceğini düşünmek dahi istemiyordu.

Tracey yavaş yavaş sol elini sağ kolundan uzaklaştırdı. Yanaklarından süzülen yaşlar terine karışıyordu.

"Savaş onunla, Tracey, bunu yapabilirsin," diye fısıldarken Cass, Tracey'nin bıçağı kendisine karşı kullanıp kullanmayacağını düşünüyordu.

Tracey, "Çok fazla acı," diye fısıldadı ve birden kolu aşağı inmişti ve hemen ardından bıçağı havaya kaldırmıştı.

Cass bıçağın kanlı ucuna baktı. Kalbi durdu. Aklından buraya kadarmış diye geçirdi. Kaybetmişti. Isabel kazanacaktı. Ölmek üzereydi.

Ve bir sonraki hamle zaman durmuş gibi ağır çekimde gerçekleşti.

Tracey, Cass'in gözünün içine bakarken Cass de bıçağı aşağı indirmesini izliyordu.

Cass'in göğsüne saplamamıştı.

Kendi göğsüne saplamıştı.

YİRMİ SEKİZ

Cass çılgılık atamamıştı.

Yalnızca şoke olmuş bir halde kız kardeşine bakakalmıştı.

“Anne,” diye ıstırap içinde bir fısıltı işitildi.

Cass arkasını döndüğü anda Antonio’nun iki çocuğu da tuttuğunu gördü ama Alyssa kollarının arasından kurtulmaya çalışıyordu. O kül rengine dönmüş, korkmuş yüzü yaşlarla kaplıydı.

Cass, Tracey’ye son bir kez baktıktan sonra, yeğeninin yanına koşup onu kucakladı. Bunu yaparken de bir an Antonio’yla göz göze geldi. Gözlerinde görmeyi umduğu her şey oradaydı... Endişe, şefkat, sevgi, kuvvet.

“Öldü mü?” diye sordu.

Cass öyle olduğunu düşünüyordu. Ancak sonra bunu kesin olduğunu farkına vardı ve bunu idrak ederken, Antonio’nun yanından geçtiğini duydu. Cass, Alyssa’nın saçlarını okşayarak, onu avutacak bir şeyler mırıldanıp elini tuttu.

Ama şimdi de meraklanmaya başlamıştı. Isabel neredeydi?

Cass, “Bir gün sana açıklayacağım,” diye fısıldadı ama sonra dikişle Tracey’nin yanına çömelmiş olan Antonio’ya baktı. Isabel gitmiş miydi? Bu mümkün müydü?

Cass hemen, elbette gitmiş olmayacağını düşündü. Bunu yarın güneşin doğacağını bildiği gibi biliyordu.

Ayakta duran Antonio, “Yaşıyor ama doktora ihtiyacı var, en kısa sürede,” dedi.

Cass bunu duyan Alyssa'nın rahatlayıp bir an bayılacak gibi olduğunu hissetti ama çok sürmedi. Ne ambulans ne de doktor çağırımlarının imkânı vardı. Diken üstünde, loş bir şekilde aydınlatılmış koridora baktı. Isabel neredeydi? Cass yakınlarda olduğunu hissediyordu. Hava ağır, yoğun, karanlık ve çirkindi ve Cass'in üzerine dayanılmaz bir şekilde çöküyordu. Sanki içinden dışına yansıyan bir baskı vardı, bu da hiç mantıklı değildi. Cass'in omuzları bu baskıdan sertleşmişti ve gerilmişti, çat diye kırılabileceklerinden korkuyordu.

İçgüdüleri ona fırtınanın tam ortasında olduklarını söylüyordu. Daha en kötüsünü görmediklerini.

"Ne elektrik vardı, ne telefonlar çalışıyordu ne de araçlar," dedi yavaş yavaş Antonio'nun yanma giderek.

Antonio'nun bakışları keskinleşti. "Cassandra?"

Cass, "Burada doktor yok," dedi. Konuşurken, Antonio'nun gözlerinin içine bakarken bile kendisine neden öyle baktığını merak ediyordu, ağzından çıkanları kulakları duyuyor ama bir anlam veremiyordu. Bir yanlışlık var gibi geliyordu. Bir... tuhaflardı.

"Yarayı sarmalıyız. Bıçağı yerinden çıkarmaya korkuyorum." Ona baktı. "Gregory'nin de doktora ihtiyacı var. Yardım çağırmam gerekecek."

Cass kendini sıcakık, kırmızı kanından oluşan bir göletin içinde uzanan kız kardeşine bakarken buldu. Midesi bulanıyordu, hem de feci şekilde ama başka bir şey daha oluyordu çünkü bir yanı hiç de kötü hissetmiyordu. Bir yanı tatmin olmuş hissediyordu. Feci şekilde tatmin olmuş.

Huzur ölümdür.

"Bıçağı ben çıkarırım," dedi ve daha ne yapmaya niyetlendiğinin farkına bile varamadan nefes bile alıyormuş gibi görünmeyen Tracey'nin yanına çömelmişti ve bıçağın sapma uzanıyordu.

Antonio, "Hayır!" diye haykırıp bıçağı kız kardeşinin göğsünden çekmeden Cass'in kolunu tuttu.

Cass onu hiç düşünmeden bir kenara savurdu.

Yere düşüşünü izledi. Ve kendi kuvveti onu öyle bir şaşırmıştı ki, fakat sonra yaralı olduğunu fark etti; bu da Antonio'nun neden bu kadar zayıf olduğunu açıklardı. Yine de ona zarar vermek istememişti.

Ona seslenmek istedi ama ağız bir türlü açılmıyordu, söylemek istediği şeyleri de söylemiyordu.

Huzur ölümdür. Güven bana.

Kendisine bıçağı çıkarmamasını, bunun kız kardeşinin durumunu daha da beter hale getireceğini söyleyen Antonio'nun ancak hayal meyal farkında olan Cass bıçağı çekmek üzereyken birden donup kaldı, Antonio tekrar tekrar ona sesleniyordu ama sesi çok uzaktan geliyordu.

Cass, büyük salondaki bu sahnenin gerçek üstü gelmeye başladığını düşündü. Bu gerçekten de oluyor muydu?

Huzur ölümdür. Bıçağı al. Huzur bulmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap.

Cass, *Isabel* diye düşünmeyi başardı, kız kardeşinin beyaz, neredeyse cansız yüzü gözünün önüne bir gelip bir gidiyordu. "Isabel," diye mırıldanırken, tuhaf bir şekilde ağırcahlıydı. Bu düşünceye tutunmaya çalışıyordu. Isabel geri dönmüştü.

Isabel artık Cass'i kullanıyordu.

Ve Cass'in odanın içinde yukarıdan herkese bakması gerekiyordu. Antonio ona bakıyordu, iki çocuk da duvar dibine sığınmıştı, kız kardeşi yerde bir kan gölünün ortasında ölüyordu. Ve Cass orada duruyordu, bıçağı kız kardeşinin göğsünden çıkarmak üzereydi.

Antonio arkasında ona doğru koşuyordu.

"Cassandra!" diye haykırıyordu.

Ve onu tutuyordu.

Ne yaptığıının tam da farkında olmadan, Cass elinden kurtulmayı başardı ve onun geriye doğru ittirilip yere kapaklanmasını izledi.

Ve böyle bir şeyi nasıl başardığını merak etti.

Kulaklarına hıçkırıklar ilaştı.

Uzaktan, sanki başka bir âlemden, dünyaya ait olmayan bir boyuttan gelen hıçkırıklar.

Ölüm huzurdur. Kafasının içindeki ses o kadar sıcak, sakinleştirici ve büyüleyiciydi ki. Bunu yenilemek insanı rahatlatıyordu. İnsana inanılmaz, tahayyül edilemez bir rahatlık veriyordu.

Ama çocuklar ağlıyordu.

Cass gözlerini kırıştırdı ve Alyssa'nın mermer masanın yanma çömelmiş ağlayarak ona baktığını ve yine gözyaşları içindeki Eduardo'nun da ona sarıldığını gördü.

Çocuklar, diye düşündü. Çocukları kurtarmalıyız.

Onu yine kollarından kavramış olan Antonio, "Cassandra. Bunu yapmasına izin verme. Cassandra. Bana bak. Cassandra. Beni duyuyor musun? Bana bak!" diye haykırıyordu.

Yüzü Cassandra'ninkinden birkaç milim uzaklıktaydı ve Cass gözlerinin içine baktığında vücudu gevşerken bile, onu üzerinden atmaya niyetliydi. Kahrolası, niye karışıyordu ki.

Öldür onu.

Bu vahşi, zalim düşünce kafasının içinde oluşmuştu ve her bir kalp atışıyla, Cass bıçağı kız kardeşinin göğsünden çıkarıp Antonio'nunkine saplamak istiyordu. Bir an sonra, Antonio'nun gözlerinin içine baktı ve onun çekimini hissetti.

Seni seviyorum. Güven bana.

Huzur ölümdür. Öldür onu.

İyice karışmış kafasına anılar hücum etti. Cassandra küçük bir sırada oturmuş her kelimesini can kulağıyla dinlerken, siyah boğazlı kazağıyla konferans verirken ki hali, Antonio'yla yan yana durmuş yakut gerdanlığa bakıp konuşurken ki halleri, tebessümü, onun çıplak bedenine dokunuşu, iri iri açılmış gözleri. Cass, *Onu seviyorum*, diye düşündü. *Onu seviyorum, çocukları seviyorum, onları seviyorum, seviyorum.*

Antonio, "Cassandra," diyordu. "Sen Tracey'den daha güçlüsün. Onunla savaş. Savaş onunla, şimdi. Lütfen," Antonio hıçkırarak haykırıyordu.

Isabel, *Huzur ölümdür!* diye haykırıp duruyordu.

Ve Cass acıyı kafasının içinde hissetti; o kapkara ve yakıcı, sonsuz burgaç, kükreyerek beynini yırtıp paramparça ediyordu.

Ama onu seviyordu. Onu nasıl öldürebilirdi?

Antonio, "Seni seviyorum, lanet olsun," diye haykırıp onu canını yakacak şekilde daha da sıkı tuttu. Antonio onu sarsıyordu.

Cass acının tadına o zaman vardı, bunun beyninin içinde dönüp duran karanlığı ayartacağını düşünmüştü, o karanlık ve kafa karışıklığını. Isabel'in yüzü oradaydı; onu zihninin gözüyle sinsi sinsi, alaycı, şeytani bir şekilde gülerken görebiliyordu. Cass Antonio'yu ittirdi. "Git," diye haykırdı.

Antonio ona baktı. "Hayır. Hayır. Gitmeyeceğim."

Cass başını iki yana salladı. Isabel karşısındaydı, o mantra kafasının içinde yankılanıp duruyordu. Onu zihninden çıkarıp atamıyordu. *Huzur ölümdür... Öldür onu. Şimdi.*

Cass terlemeye başladı. Deli gibi sarsılmakta olduğunu fark etti. Elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Kafasının içindeki sesler susmazsa, sağır olacağını ya da çıldıracağını düşünüyordu.

Huzur ölümdür huzur ölümdür öldür onu öldür onu güven bana.

Cass, "Hayır!" diye haykırdı.

Antonio, "Cassandra!" diye bağırıyordu.

Cass başını mengene gibi sıkıyordu ve kafası feci şekilde dönüp dönüp duruyordu, başı hiç durmadan dönüp duruyor, onu çıldırtıyordu. Bu lanet olası baştan çıkarıcı sesi durdurmak ve acıyı dindirmek için kafasını omuzlarından ayırmak istiyordu.

Antonio, "Cassandra! Yapma!" diye haykırdı.

Cass onu ve çocukların ağladığını duydu ama anlamadı. *Öldür onu, öldür onu, güven bana... Onları seviyorum*, içinden sövdü ve sonra birbirine sokulmuş dehşet içindeki iki çocuğu ve sonra da bir masal kitabındaki kadar beyaz gözüken Antonio'yu gördü, ardından da başını aşağı eğip kız kardeşinin göğsüne baktı... Ve bıçak elindeydi.

HEPSİNİ ÖLDÜR.

Cass bıçağı kavrayan eline baktı ve sonra Isabel'i arkasında, üzerinde, içinde hissetti ve onları ne kadar sevdiğini düşündü ve Isabel'in nefreti ve gazabı etrafını çepeçevre kuşatıp onu gittikçe daha da, daha da sıkı sarıyordu. Cass bedeni sanki bir mengenede sıkılıyormuş gibi hissederken nefes almaya çabalıyordu ve elindeki bıçağı baktı.

HEPSİNİ ÖLDÜR.

Ben... onları... seviyorum... diye düşünürken ağlıyordu.

Sonra bıçağın bir tangırtı çıkarak yere düşüşünü izledi.

Bıçağa baktı, kanlı bir metal parçası bir şekilde ayağının dibinde duruyordu, sonra bedeninin de, ağır çekimde gibi, yere bıçağın yanma düşmesini izledi.

“Cassandra,” dedi Antonio boğuk bir sesle ve onu arkasından kollarıyla sardı.

Acı, o siyah burgaç, zihninde hiç durmadan dönüp duran o kos-koca kara delik kayboldu.

İşte o anda, Cass insana huzur veren karanlık bir boşluktaydı ve sonra ışık vardı.

Beyninin içinde. O kadar çok ışık vardı ki.

Sonra Cass Antonio’nun kollarının ve göğsünün onu saran sıcaklığını hissetti; kalbinin kulağının dibinde attığını duydu. “Ben... iyi... miyim?”

“Seni kaybettiğimi sandım,” derken Antonio’nun gözyaşları saçlarına düşüyordu. Cass’i göğsüne bastırıyordu.

Ve sonrası sessizlikti.

İlk ambulanslar ve polis araçları geldiğinde güneş daha doğmamıştı.

Cass üzerinde hafif yünden bir süveterle, elleri kotunun ceplerinde, dışarıda bir başına durmuş, evin etrafındaki aktiviteyi izliyordu. Ortalıkta yarım düzine polis memuru vardı, anadillerinde birbirleriyle ciddi tavırlarla konuşurlarken, afallamış ve şoke olmuş görünüyorlardı. Birbirlerine attıkları bakışlar neredeyse komikti.

Ambulans doktorları, kız kardeşinin yaşayacağını düşünüyorlardı. Tracey ve Gregory birkaç saat önce evden sedyeleri üzerinde çıkarılıp, onları Segovya’daki en yakın hastaneye götürecek ambulanslara konmuşlardı. Alfonso’ya bulunduğu yerde ambulans doktorları müdahale etmişti, Antonio’ya da öyle. Anlaşılan o ki yardım aramak için evden çıkmasından bir saat sonra, bir kamyoncu onu almış ve telsiz cihazını kullanarak yardım istemişti.

Cassandra tatsızdı. Kimse hikâyelerine inanmayacaktı. Tracey muhtemelen sonunda bir akıl hastanesine kapatılacaktı. Ancak önce mahkemeye mi çıkarılırdı? Elektrikçiyi öldürmekle suçlanır mıydı?

Polisler pek de bu işin altından kalkabilecek tiplere benzemiyorlardı. Cass büyük ihtimalle yumruk yumruğa kavga ve hane içi şiddet dışında pek bir vakayla karşılaşmamış olduklarını düşündü. Oralarda “suç” mahallini inceleyecek laboratuvar teknisyenleri olduğundan da şüpheliydi. Belki de en iyisi buydu.

Güneş artık yükselmmişti.

O kadar temiz, çarpıcı güzellikte bir gündü ki kesinlikle iyiye işaretti.

Isabel gitmişti. Cass’ın buna hiç kuşkusu yoktu. Ama ne zamana kadar.

Sonsuza kadar gitmiş midir, diye düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. O gün diğerlerinden farklıydı. Sessiz bir gündü ama kesif bir sessizlik yoktu. Cass birbirleriyle kısık sesle konuşan polislerin seslerinden daha fazlasını duyabiliyordu; hafif iç çekiş gibi gelen meltemi, bir köpeğin havlayışını, bir kuşun şakıyışını. Zaman zaman polis radyosu da cızırdıyordu.

Bu sessiz gün neredeyse miskinlik vericiydi; Casa de Suenos’a geldiklerinden beri hissettikleri o dayanılmaz, tarif edilemez gerilim kaybolmuştu.

Kopmayı bekleyen müthiş bir fırtına, bu arazinin üzerinden geçmiş ve ardında düşmüş bir barometrik basınç ve temiz, taze, serin bir hava bırakmıştı.

“Senyora?”

Cass başını kaldırıp baktı. Bir polis memuru Cass’ın ekranı açık diz üstü bilgisayarıyla ona yaklaşıyordu. Onun arkasında, sırtına saplanan şey yüzünden kaslarını rahatlatmak için askıya alınmış koluyla Antonio ön basamaklarda oturmuş Cass’ın polis amiri olduğunu düşündüğü başka bir memurla konuşuyordu. Geri döndüğünden beri, polis de gelmiş olduğu için iki çift laf etme fırsatları olmamıştı.

Antonio başını çevirip ona baktı ve bakışları kenetlendi.

Cass gülümsedi.

Antonio da ona gülümsedi ve kendisiyle konuşan polise döndü.

Cass’ın kalbi bir takla attı, kendine onları nelerin beklediğini düşünmemesini söyledi. Tükenmişti. Dayanacak hali kalmamıştı.

Son birkaç günde o kadar çok şey olmuştu ki. Peki... Bundan sonra ne olacaktı?

“Senyora, İngilizcemi bağışlayın,” dedi polis memuru. “Ama bunu kütüphanede buldum. *El conde* size ait olduğunu söyledi. Şu anda sizde kalabilir ama gelecekte, belki de, delil olarak ihtiyacımız olabilir.”

Cass belli belirsiz gülümsedi. Ama bunu yüz ifadesine yansıtmadı. Neyin delili? Haklıydı. Bu polisler işini bilmiyordu. Bu da kız kardeşi için iyi olabilirdi. “Benim.”

“Bunu tercüme edebilir misiniz, *por favor*? Bilgisayar ne diyor?”

Cass birden gerildi. Bedeninin her yanının ürperdiğini hissetti. “Bakabilir miyim?” dedi endişeyle.

Adam bilgisayarı ona uzattı.

Cass’in kalbi durdu.

Word programı açıldı. Ancak Isabel’e yazdığı soru silinmişti. Yerde bir tek, tam bir cümle vardı ve sonuna nokta konmuştu.

EVE DÖNMEK İSTİYORUM.

“Senyora?”

Cass yüksek sesle, “Isabel de la Barca burada yatmakta... Tanrıtanımaz ve iffetsiz... Tanrı ruhunu affetsin. Tanrı ruhunu kurtarsın. Huzur içinde yatsın,” diye fısıldadı.

Güneş tepedeydi. Cass, Isabel’in mezarına bakıyordu. Isabel eve gitmek istiyordu.

Onu duymadan önce hissetti. Kalbinde bir şarkı başlamıştı ve çok belirgindi. Cass arkasını dönmedi. Ama gelip onun yanında durduğunda elini avucunun içine koydu. Birden gözlerine yaşlar doldu.

O kadar çok şey atlatmışlardı ki. Şimdi ne olacaktı?

“Eve gitmek istiyor,” dedi.

Cass ona döndü ve Antonio’yla göz göze geldiler. “Romney Kalesi’nde bir mezarlık var,” dedi. “Onu oraya defnetmek için izin alabileceğimize eminim.”

“Yardımcı olurum,” dedi hemen.

Cass eriyip gitti. “Çocuklar?”

“Daha yeni uyandılar ve Celia onları güzel bir kahvaltı için Pedraza’ya götürüyor. Polis memurlarından birinin davetlisi olarak.”

Cass başıyla onayladı. Alyssa’yla oturup ona her şeyi açıklaması gerektiğini biliyordu. Kolay olmayacaktı. “Belki ben de onlara katılsam iyi olur,” dedi. Günlerdir ilk kez, iştahı olduğunu hissediyordu.

Antonio, “Belki,” diye ona katıldı. “Ama ne kadar aç olursam olayım, burada seninle yalnız kalmayı tercih ederim.”

Cass o anda ne istediğini anladı, artık bunu inkâr etmenin, kendine de yalan söylemenin bir manası yoktu. Kollarının arasına kayıverdi. O sert ve güçlü göğsüne, “Ben de,” diye fısıldadı. Sonra ona bakmak için geri çekildi. “Sanırım gitti,” dedi. “Bence gerçekten de gitti. Bugün her şey çok farklı geliyor.”

“Bence de gitti,” dedi Antonio. Birbirlerine baktılar. “Açlığı asırlardır yanıp duruyordu. Bugün, sanırım, sonunda yanıp kül oldu.”

Cass’in gözlerine birden yaşlar doldu. “Tracey’nin ne yaşadığını biliyorum. O kadar zordu ki. Az kalsın seni ve herkesi öldürecektim. Öyle güçlüydü ki, Antonio. Ama... Onu nasıl suçlayabilirim ki?”

Gülümseyip saçlarını okşadı. “Suçlu ruhunu kutsayarak,” diye fısıldadı. “Hepsini kutsayarak. Ama... Cassandra, buna kalkışmadın bile.”

Başını kaldırıp ona bakıp gülümserken ona olan inancı hoşuna gitmişti. “Tanrım, güneş bugün ne kadar iyi hissettiriyor. Değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi. “Ama sen bana kendimi çok daha iyi hissettiriyorsun, Cassandra.”

Cass ona bakarken artık gülümsemiyordu ama yeni bir gerilim hissediyordu. “Şimdi ne olacak, Antonio?”

“Polise ifadelerimizi verdik. Hepimizin zır deli olduğunu düşünüyorlar.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Kız kardeşin asla mahkemeye çıkmayacak, Cassandra, yani düşündüğün buysa.”

“Elektrikçi öldürdü.” Cass bunu daha fazla inkâr edemezdi.

“Böyle konuşmaktan her ne kadar hoşlanmasam da güzel haber, elektrikçinin bir ailesi olmaması. Nüfuzumu kullanarak bu meselenin basit, sessiz bir şekilde saman altı edilmesini sağlamayı umuyorum.”

Göğsü umutla doldu. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bunlar köylü insanlar,” dedi. “Eski kafalı ve batıldılar. Zaten ailemiz hakkında o kadar söylenti ve tepemizde dolaşan öyle bir kara bulut var ki. Gerçeği söylersek, insanları korkutup bu davanın çözül-meyecek bir şekilde rafa kalkmasını sağlayabiliriz.”

Antonio, “Öyle olmazsa, Tracey akıl sağlığı yerinde olmadığı için mahkemeye çıkamaz,” dedi. “Hangi avukat olsa bunu sana söyler.”

Cass, “Korkuyorum,” diyerek aklından geçenleri itiraf etti. “Onun için. Ancak akıl hastanesine yatırılırsa, belki bu o kadar da kötü bir şey olmaz. Tanrım, Tonio, bütün bunlar onu feci şekilde sarstı.” Cass gözlerini kapadı. Hepsi de Isabel yüzünden sarsılmıştı.

“Sizin çok sevdiğim bir deyiminiz var. “Yumruklarla yuvarlan-mak” diyorsunuz. Hepimizin böyle yapması gerekecek, Cassandra.”

Cass haklı olduğunu biliyordu.

“Bir faydası olacaksa,” dedi usulca, “Castilla’da belli ettiğimden daha çok nüfuzum var. Her şeyin iyi sonuçlanacağına eminim... Onun için de, herkes içinde... Bizim için de.”

Cass donup kaldı. “Biz.” Bu yakın geçmişe dek hiç kimseden duymayı beklediği bir söz değildi, hele ki Antonio de la Barca gibi birinden. ‘Biz’ diye bir şey yok, değil mi? Isabel o ilk seferinde bizi bir araya getirdi ama...”

“Elbette ‘biz’ diye bir şey var.” Sözüünü kesip gözlerinin içine baktı. “Hem bizi bir araya getirenin o olduğunu hiç sanmıyorum, seninle tanıştığımız ilk andan beri beni cezbettin.”

Cass buna çok memnun olmuştu. Şımarık bir kız gibi, “Met de mi?”

Güldü. “Şimdi şansını mı zorluyorsun? Ama şayet bilmek isti-yorsan, hâlâ karımı kaybetmiş olmayı atlatamamış olsam da senin gayet farkındaydım, o zaman bile. Güzellik ve zekâ karşı konulmaz bir bileşim, biliyorsun.”

Cass’ın duyduğu mutluluğun sınırı yoktu. Sonra gülümsemesi yüzünde soldu. “Peki, bu korkunç günleri unutmak istersek?”

Başını iki yana salladı. “Unutabilir misin? Bunu unutabilir misin? Isabel’i hiç unutabilecek misin?”

Cass onu gördüğü son haliyle o canice öfkeyle gözlerinin önünde belirdi ve sonra amcası, sevgilisi ve kocası tarafından ihanete uğra-

yan o kadını düşündü. Sekiz yaşında tüm ailesini kaybetmiş olan bir kızdı. “Onu unutmayı hiç istemiyorum. Başına gelenler korkunç bir trajedi... Ve büyük bir haksızlık,” dedi. “Hayır, unutmak istemiyorum. Ben sadece geçmişti ait olduğu yerde bırakmak istiyorum, geçmişte. Ve bir de...” durdu.

“Ne?” diye sordu.

Gözlerine yaşlar dolmuştu. “Bir şans istiyorum,” demeyi başara-bildi. “Bunun gerçek olup olmadığını anlamak için bir şans.”

“Ben de öyle,” dedi Antonio ağırbaşlı bir tavırla.

Birbirlerine baktılar. Cass bunların olduğuna inanmakta zorla-nyordu. Cass’in elini tutarken Antonio, “Bir tatile ihtiyacım var. Edu-ardo’yla beni ne zaman Belford Evi’ne davet edeceksin?” diye sordu.

“Tatil mi?” diye fısıldarken umutları kabarmıştı.

Antonio sanki bir doktormuş gibi ciddi bir sesle, “Senin de bir tatile ihtiyacın var,” dedi.

Cass güldü. Bu öyle sıradan ve umursamaz bir sestti ki Castilla yazının o parlak gün ışığında etraflarında yankılandı. “Eduardo’yla birlikte bizimle Belford Evi’ne gelir misiniz” diye sordu Cass resmi bir tavırla.

Antonio yavaş yavaş gülümsedi. “Hiç sormayacaksın sandım,” dedi.

SON BÖLÜM

ROMNEY KALESİ, GÜNÜMÜZDE

Kale küçük mezarlığa bir tepeden bakıyordu. Cass yavaş yavaş mezarlığa giden patikada yürürken, etrafı birbirine katan aralık ayının rüzgârıyla boğuşuyordu. İçi muflonlu bir anorak giymişti ama rüzgârların savurduğu denizden gelen soğuk hava direkt kemiklerine işliyordu. Saçlarının üzerine yün bir bere geçirmişti. Gökyüzü ağır ve kapalıydı; fırtınalı, tehditkâr bir hava vardı.

Bir elinde iki buket beyaz gül tutuyordu. Mezarlığın kapısını açtı.

Nabızı hızlanmaya başladı. Cass asırlık oldukları halde artık yerlerini avucunun içi gibi bildiği hece taşlarının arasından geçiyordu. Oraya gelince durması gerekti, hep böyle yapıyordu.

O kararmış, yıpranmış mezar taşlarının arasında bir tanesinde, “Philip de Warenne, Doğum 10 Mayıs 1555, Ölüm 1 Şubat 1608” yazıyordu.

Isabel’in oğlu. Âşığının piçi. Onun mezar taşını orada Romney’de bulduklarında şoke olmuştu ama babası Amiral de Warenne de oradaydı, bu yüzden o kadar da büyük bir sürpriz sayılmazdı.

Cass eğilip bir buketi mezarının ayağının dibine bıraktı. Sonra kalktı.

Artık bu geniş mezarlığa hâkim olan bir hece taşı vardı. Asırlık değildi, sadece dört ay önce dikilmişti. Yavaş yavaş oraya yaklaştı. Taş beyaz mermerdendi, zamanla ve gözyaşlarıyla yıpranmamıştı ve en

az onun kadar uzundu. Etrafında zamanla aşınmış başka hece taşları vardı ve Cass gidip önünde durdu. Önündeki toprak bile daha yeni karılmıştı, küçük toprak parçası ıslak ve yemyeşildi. Orada solmuş kırmızı güllerden bir buket vardı.

“ISABEL DE WARRENNE DE LA BARCA BURADA YATMAKTADIR
DOĞUM 1535, ÖLÜM 13 HAZİRAN 1555
SUSSEX KONTU RALPH DE WARRENNE’İN KIZI
PEDRAZA KONTU ALVARADO DE LA BARCA’NIN KARISI
KORKUNÇ BİR ADALETSİZLİK YÜZÜNDEN
ACI ÇEKMİŞ BİR KADIN
TANRI RUHUNU AFFETSİN VE HUZUR İÇİNDE YATSIN
ŞİMDİ VE SONSUZA DEK

Cass gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Hep böyle oluyordu. Castilla’daki o günün üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine olmasına rağmen Isabel’in mezarını kederlenmeden ziyaret edemiyordu.

Asla unutmayacağı günlerdi.

Bazı günler uyandığında teyzesini hâlâ çok özliyordu. Ancak, “Bir kapı kapandığında bir başkası açılır” diye bir deyim yok muydu? Catherine’i hep özleyecek ve onu daima sevecekti. Ama hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Tracey’ye herhangi bir suçlama getirilmemişti. Ancak kendi kendine gidip Londra’da alkolizm ve uyuşturucu bağımlılarının rehabilite edildiği özel bir kliniğe yatmıştı. Artık taburcu olmuştu. İspanya’dan beri ağzına alkol sürmemişti ve aynı zamanda da depresyon tedavisi görüyordu.

Cass taze çiçekleri solmuş olanların yanına bıraktı.

Hemen aşağıdan bir arabanın kornası duyuldu.

Cass kalenin otoparkına arabayla bir başına geldiği için birden olduğu yerde sıçradı ama arkasını dönerken bile biliyordu.

Siyah bir BMW araçların daha ileri gitmemesi için yerleştirilmiş levhalara aldırılmadan gelip hemen mezarlık duvarlarının dibine park etmişti.

Cass arabanın ön kapısının açılıp adamın inmesini izledi. Üzerinde, siyah spor bir ceket vardı, üşüyor olmalıydı ve o kemik çerçeveli gözlükleri de burnundan aşağı kaymıştı. Ona gülümsediğini biliyordu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onu haftalardır görmemişti; bir gün sonra gelmesini bekliyordu. Cass hevesle patikadan aşağı yürümeye başlarken ona el salladı.

Antonio da ona el salladı.

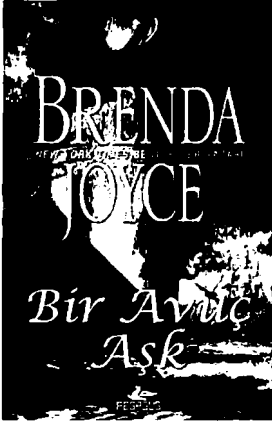
Kollarına atıldı.

Uzunca bir süre öpüştükten sonra ayrıldılar ve kocası ortaya çıkmış birkaç tutam saçını yün beresinin altına sıkıştırdı. “Merhaba Cassandra,” dedi.

Cass, “Yarın geleceğini söylemiştin,” dedi. Birkaç iri kar tanesi düşmeye başlamıştı.

Cass’in arabaya binmesine yardım etti. “Yalan söyledim.” Gülümsedi.

Kapı kapanırken Cass de ona gülümsedi ve Antonio gelip yanındaki koltuğa oturduğunda tepeden aşağı inerek mezarlıktan, her şeyin başladığı kaleden uzaklaşıp tekrar Belford Evi’ne yöneldiler.

***Tutsak edici, güçlü bir aşk için nasıl
bir değer biçersiniz?***

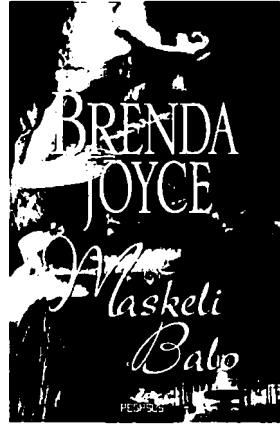
“Brenda Joyce destansı karakterleriyle okurun en derin duygularına hitap eden, baştan çıkarıcı öyküler yazıyor ve onu bir okumaya başlayan sürekli daha fazlasını istiyor.”

Romantic Times Book Reviews

***Masumiyet maskesinin
ardındaki ateşli tutkular...***

“Aşkın, aldatma, skandal ve gururun üstesinden geldiği; duygusal ve sürükleyici bir romans... Akıllı, çekici ve güçlü karakterlerle kurulmuş, keyifli bir aşk hikâyesi. Brenda Joyce’un yeni kitabı, bütün romans okurlarına büyük zevk verecek.”

RT Book Reviews

***Tutkulu bir erkek, âşık bir kadın
Soluk soluğa bir aşk***

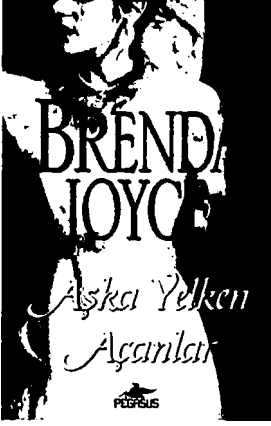
“Brenda Joyce tutkunun tehlikeleri ve keyifleri üzerine hayranlık uyandıran bir hikâye anlatıyor.”

Publishers Weekly

“Tam bir Brenda Joyce klasiği. Heyecan verici, hüznü ve romantik. Bayılacaksınız.”

The Mystic Castle

**Korsanları alt eden
Kaptan De Warenne bu vahşi güzele de
boyun eğdirebilecek mi?**

**“Aşka Yelken Açanlar okurlara tutkulu ve
heyecanlı bir yolculuk vad ediyor.”**

Publishers Weekly

**“Brenda Joyce romanlarındaki güç ve
tutkunun sınırı yok.”**

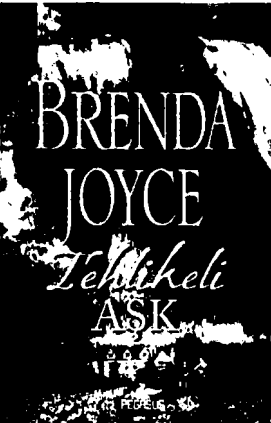
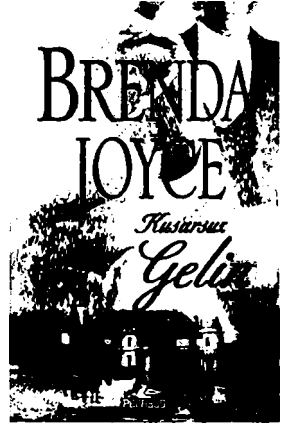
Lisa Kleypas

**Tutkularından arınmış bir kadın
Umutlarını kaybetmiş bir adam**

**“Deneyimli yazar Joyce, keskin espri
anlayışı ve ustalığıyla zeki, ilgi çekici
karakterler yaratmayı başarmış.”**

Publishers Weekly

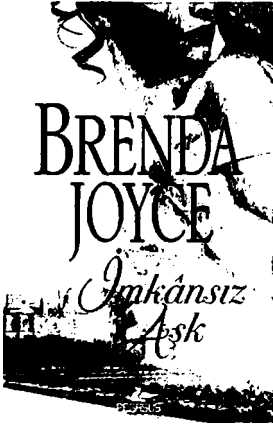

**Yasaklardan doğan
tehlikeli bir aşk**

**“Joyce, bu yeni de Warenne romanında
da kendine has ateşli ihtirası,
vahşi kaçamakları ve unutulmaz
karakterleri harmanlamış. Kolay kolay
unutamayacağınız bir hikâye...”**

Romantic Times Book Reviews

*Bazen kalp, aklın sözlerini
dinlemez ve aşk her zaman
galip gelir...*

"Bu baştan çıkarıcı tarihî romansta,
dramatik duygular ve zorlu seçimler,
sayfaların su gibi akmasını sağlıyor."

Bookpage.com

Lisa Kleypas

*Gururu, sahip olduğu tek şeydi.
Aşk için ondan vazgeçebilecek miydi?*

"Aşkın, trajedinin, zaferin ve
mutluluğu yakalamak için geçmiş
geride bırakmanın hikâyesi. Macera,
romantizm ve yeni başlangıçlardan keyif
alanlar kaçırmamalı."

My Book Addiction

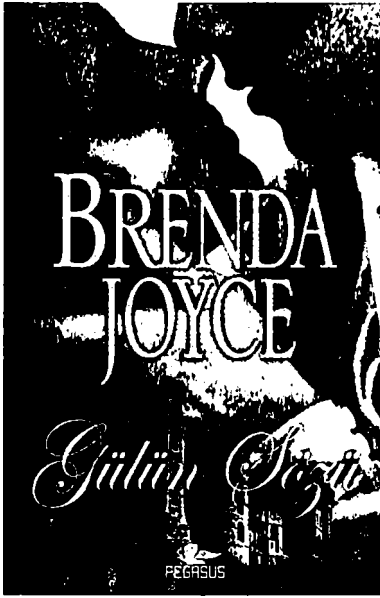
*Acımasız bir savaşçı arzularına ne
kadar karşı koyabilir?*

*Asi bir kadın can düşmanını baştan
çıkarmaya nereden başlar?*

"Muhteşem bir romans; güçlü, tutkulu ve
yoğun duygularla dolu... Karmaşık olay
örgüsü, yakıcı şehveti, tarihsel tutarlılığı
ve gösterişli, güçlü karakterleriyle
Brenda Joyce hayranlarını kesinlikle
tatmin edecek."

Romantic Times

Düşmana esir düşen güzel bir prenses, tehlikenin ortasında arzu ve sevgiyi bulabilir mi?

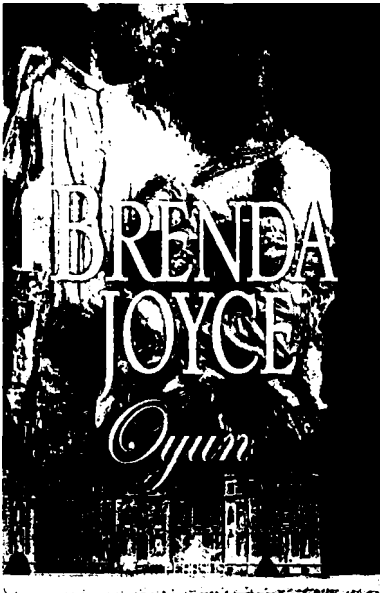
Hayatını ülkesine adanmış soylu bir savaşçı, mantığına değil, aşka güvenmeyi başarabilir mi?

“Kalbinizi esir alacak.”

Johanna Lindsey

“Brenda Joyce engelsiz tutkular ve ateşli sahneler yaratmakta rakip tanımıyor.”

Romantic Times

Kural tanımaz bir korsan ile soylu ve başına buyruk bir genç kız; aşk, tutku ve ihanet sarmalında bir maceraya yelken açarsa oyunun galibi kim olur?

“Okuru sarsacak, içten bir anlatım.”

Publishers Weekly

“Görkemli Elizabeth Dönemi’nde geçen baş döndürücü bir güç ve tutku hikâyesi. Mutlaka okunmalı!”

Virginia Henley